

SỐI XÂM MỘC CẢNH

HOA TIGER

SỐI XÂM MỘC CẢNH

HOÀI NIỆM

NGHỆ SỸ BÀN
LẠC ĐÔNG

Tên ebook: Hoài Niệm

Tác giả: Sói Xám Mọc Cánh

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại

Người dịch: Đỗ Thu Thủy

Ngày xuất bản: 04/2015

Giá bìa: 115.000 đ

Số trang: 419

Công ty phát hành: Nanubooks

Nhà Xuất Bản: Lao Động

Type: BAT + Bảo Linh

Nguồn: nghiepdu.net

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

Giới thiệu:

Tạ Gia Thụ - một người đàn ông vô cùng ấu trĩ, vô cùng cọc nả, vô cùng thần kinh... vô cùng nhiệt huyết, vô cùng thật tâm.

Phùng Nhất Nhất - một cô gái nhát gan, sợ chết. Từ trước tới giờ, thứ cô muốn chỉ là những tháng ngày an ổn.

Và trong những năm tháng tươi đẹp nhất của tuổi trẻ, hai con người ấy đã gặp nhau, cùng nhau nhảy múa hát ca, tiêu diêu tự tại.

Vào một đêm tối, Tạ Gia Thụ đưa Phùng Nhất Nhất lên núi đốt pháo hoa, sau khi công cô xuống núi, anh đã thổ lộ với cô rằng: “Đối với tôi, trên thế giới này chỉ phân ra làm hai loại người: Tuyệt đại đa số người tôi không thích, còn có rất ít người, vài người tôi thích, ví dụ như mẹ tôi, chị tôi... ví dụ như em... Phùng Nhất Nhất... tôi thích em.”

Nhưng, lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất ngang nhiên chống đối lại anh, cô nói: “Tạ Gia Thụ, tôi không thích anh.”

Phùng Nhất Nhất của năm hai mươi lăm tuổi đã vứt bỏ Tạ Gia Thụ. Lời cự tuyệt của cô đã đẩy Tạ Gia Thụ đi Mỹ.

Họ chưa từng yêu nhau, nhưng những tháng ngày không phải yêu đương đó lại là quãng thời gian vui vẻ nhất của Phùng Nhất Nhất. Tạ Gia Thụ là tình cảm tươi đẹp nhất, dữ dội nhất trong sinh mệnh cô, cũng là khởi nguồn của mọi hỗn loạn và không an toàn trong sinh mệnh cô. Người cô sợ nhất là Tạ Gia Thụ. Cô cũng không hiểu vì sao, cho đến tận khi Tạ Gia Thụ đi Mỹ, trong suốt ba năm dài đằng đằng, mỗi ngày đều nhớ anh đến quay quắt ấy, cuối cùng có một ngày cô đã hiểu: Cô sợ anh không vui, sợ giữa cô và anh, có người không hạnh phúc.

Ba năm sau, Tạ Gia Thụ áo gấm trở về quê hương, trở thành người đàn ông chững chạc, trưởng thành như cô từng mong ước: “Anh đã trở thành loại người mà anh từng ghét nhất, chỉ bởi vì em thích”. Anh trở về bên cô.

Còn cô, đã dốc cạn dũng khí một đời để nói với anh rằng: “Tạ Gia Thụ! Em không sợ anh đâu! Bất kể anh muốn làm gì, tổn thương em hay yêu em đậm sâu, anh cứ việc nhào tới.”

Thế nhưng, khi dũng khí trong người đã được dùng cạn, Phùng Nhất Nhất của năm hai mươi tám tuổi, lại một lần nữa vứt bỏ Tạ Gia Thụ để tìm đến cuộc sống yên ổn của mình...

Ryta

29-05-2015,03: 01 PM

Chương 1

Họ chưa từng yêu nhau, nhưng những tháng ngày không phải yêu đương đó lại là quãng thời gian vui vẻ nhất của Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất là một cô gái rất đỗi bình thường, duy chỉ có hai điều hơi đặc biệt.

Điều thứ nhất chính là tên của cô. Khi cô cất tiếng khóc chào đời, cha Phùng vừa hay tin là một bé gái đã quay đầu bỏ đi. Lúc ấy, đầu óc mẹ Phùng cũng choáng váng, rồi chọn đại một cái tên cho cô, hay gọi là “Phùng Nhất” đi, mang thai đứa đầu mà. May mà cô y tá có nói một câu rằng: “Phùng Nhất không giống tên con gái”, mẹ Phùng mới thêm vào một chữ “Nhất” nữa.

Có lẽ là vì đặt tên cho cô là Phùng Nhất Nhất nên mấy năm sau mẹ cô lại mang thai đứa thứ hai. Lần này cha mẹ Phùng đặc biệt nhờ người kiểm tra giới tính của thai nhi. Biết chắc chắn là con trai, cha Phùng đã tiêu tốn tám trăm tám mươi tệ mời người đến đặt tên cho con. Cuối cùng, sau một hồi đắn đo, họ quyết định đặt tên con là Phùng Nhất Phàm, nét bút ổn, ý nghĩa mặt chữ đẹp, tượng trưng cho đứa con trai bảo bối cả đời thuận buồm, xuôi gió. Bởi tên Phùng Nhất Phàm vừa vặn có một chữ “Nhất”, nên tên của Phùng Nhất Nhất cũng coi như được đặt một cách nghiêm túc.

Điều thứ hai không bình thường ở Phùng Nhất Nhất chính là, cô thuộc nhóm máu Rh âm tính, hay còn gọi là nhóm máu gấu trúc.

Đúng như tên gọi của nó, nhóm máu gấu trúc là một nhóm máu rất hiếm gặp, bởi vậy, chi phí truyền máu cũng đắt đỏ hơn những nhóm máu bình thường. Năm bốn tuổi, Phùng Nhất Nhất không cẩn thận bị sốt đầu, mẹ Phùng ôm cô đến bệnh viện, khâu mấy mũi, lại còn truyền một túi máu. Khi đó đúng vào dịp Tết, bởi vì việc này mà mẹ Phùng chỉ dám mua quần áo mới cho cha Phùng và cô mà không dám mua cho mình. Đến khi Phùng Nhất Nhất học tiểu học, gia đình đã có thêm một cậu em trai. Một lần, cánh

tay của cô bị kính thủy tinh của cửa sổ trường học cứa một mảng lớn. Lần đó, cô giáo đưa cô tới bệnh viện, mẹ Phùng tan làm liền đến thanh toán tiền. Trên đường trở về nhà, mẹ Phùng tính nợ với cô, mỗi lần cô ra vào viện là một tuần làm việc của mẹ coi như công cốc. Cậu em trai ở nhà đang tuổi ăn tuổi lớn, buổi sáng chỉ uống một bình sữa thôi thì không đủ, mẹ đang muốn thêm cho cậu một bình sữa nữa vào buổi tối.

“Vậy con không uống bình sữa của con nữa, để dành buổi tối cho em uống!” , cô bé Phùng Nhất Nhất nói lớn với người mẹ đang đạp xe ngược chiều gió.

“Được” , mẹ Phùng đồng ý một cách dứt khoát, “con gái cũng không cần phải cao lắm... sữa là để bổ sung canxi, về nhà ăn tôm con đừng bỏ vỏ, cứ nhai nhai vài cái rồi nuốt cũng đủ canxi rồi.

“Con biết rồi mẹ!”

Cô bé vô tự lự từ hồi nhỏ, chẳng biết sợ hãi là gì, vết thương trên tay vẫn còn nóng hầm hập mà đã khoái chí lắc lắc cái mông sau xe đạp. Mẹ Phùng buồn phiền, “Mẹ nói cho biết này, nhóm máu của con đặc biệt, hiếm vô cùng! Hiếm nhường nào! Người khác bị thương vào bệnh viện, tóm lấy mười người hẳn có một người truyền máu cho người ta, còn nếu con bị thương, tóm mười nghìn người cũng chưa chắc có một người có thể truyền máu cho con đâu. Con biết việc không có máu sẽ chết rồi chứ?”

“Con không biết mẹ à!” , Phùng Nhất Nhất thích thú nghịch băng gạc trên tay, ngốc nghếch nói.

“Không phải bây giờ mẹ đang nói cho con biết rồi sao? Không ai truyền máu cho con, con sẽ chết!” , mẹ Phùng cảm thấy con bé này thật quá khờ khạo, nên nhấn mạnh thêm, “Con nghĩ xem, nếu con bị thương có thể tìm đủ mười nghìn người trong nháy mắt không?”

“Không... không thể... đúng chứ ạ?”

“Đương nhiên là không thể rồi!” , mẹ Phùng đạp xe hồng hộc, “Con nhớ nợ họ của con chứ? Năm ngoái, khi nợ ấy mất, cha con còn đưa con và em

trai đến khấu đầu lạy tạ mợ đó”.

“ Cha không cho con vào cùng, bảo con ở ngoài trông xe” , phùng Nhất Nhất giòn giã cắt ngang lời mẹ.

“Đúng, chính là mợ ấy đấy. Mợ ấy bị ngã, không tìm đủ mười nghìn người nên mợ đã chết...”

Đoạn đường về nhà không dài nhưng câu chuyện về một người bà con thân thích vì không kịp truyền máu dẫn đến tử vong mà mẹ phùng kể đã có thể viết thành cuốn “ Bút ký bỏ mạng” ba mươi sáu hồi. Những người này đều là người Phùng Nhất Nhất đã từng gặp, hoặc từng nghe nhắc tới, vô cùng chân thực. Cô bé cứ nghe mãi, nghe mãi, bàn tay túm gấu áo mẹ ngày càng chặt... Từ trước tới giờ, cô không hề hay biết thế giới này lại đáng sợ đến thế, tựa như bầu trời đen kịt trên đỉnh đầu bỗng dưng sụp đổ xuống vậy.

Cuối cùng cũng về đến nhà. Ngày trước, Phùng Nhất Nhất thường không đợi xe dừng đã hờn hờ ngay xuống, nhưng hôm nay, chờ đến khi mẹ Phùng dừng hẳn xe lại, cô mới bầu chặt lấy đệm yên xe, khom lưng tuột xuống, dè dặt đến khi hai chân chạm đất mới thở phào nhẹ nhõm.

Vài ngày sau, mẹ Phùng thực sự đã mua tôm về thật. Phùng Nhất Nhất được chia cho nửa bát tôm. Cô cẩn thận nhai từng chút một. Bình sữa của cô đã thuộc về cậu em trai. Mấy ngày nay, thấy em trai uống sữa ngon lành mỗi sáng tối, ngoài miệng không nói, nhưng thực lòng, cô rất ngưỡng mộ. Giờ thì tốt rồi, lòng cô không còn cảm thấy khó chịu nữa. Trước kia trong nhà mà ăn tôm thì đều dành hết phần cho em trai, em trai ăn thừa mới đến lượt cô, rồi còn phải dành mấy con cho cha Phùng nhắm rượu nữa. Nhưng hôm nay, mẹ Phùng đã rất hào phóng chia cho cô hẳn nửa bát trước tiên.

Phùng Nhất Nhất cầm bát tôm bỏ đầu bỏ đuôi, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Cũng bắt đầu từ đó, Phùng Nhất Nhất đặc biệt lưu tâm đến bản thân, không có lần nào bị thương phải truyền máu nữa. Cô trưởng thành trong sự cần trọng, học hết đại học, công tác vài năm, loáng một cái đã hai mươi tám tuổi.

***

Phùng Nhất Nhất hai mươi tám tuổi, chưa có bạn trai, có vẻ không được bình thường cho lắm.

Bước sang tuổi hai mươi tám, dịp đầu năm mới, người thân họ hàng đến chúc Tết, Phùng Nhất Nhất bị các cô dì túm lấy vặn hỏi tại sao chưa có bạn trai, ngay sau đó là xếp đặt buổi xem mắt cho cô. Đầu năm mới này Phùng Nhất Nhất đã phải trải qua một cách chật vật, cứ nhìn thấy người là cúi đầu lẩn tránh.

Mùng hai Tết, trong nhà có bày ba bàn đánh mạt chược, phòng khách bị bọn trẻ con nghịch ngợm chiếm đoạt, Phùng Nhất Nhất trốn trong phòng, cuộn tròn trên giường xem phim Hàn Quốc. Đang si mê ngây ngất ngắm nhìn các chàng diễn viên chân dài thì tiếng chuông điện thoại vang lên leng keng. Cô cầm lên xem, là tin nhắn chúc mừng năm mới của Thẩm Hiên, anh chúc cô một năm mới bình an, không bệnh tật, tai họa.

Phùng Nhất Nhất nhân tiện trả lời: “ Năm mới vui vẻ!”.

Rất nhanh Thẩm Hiên đã nhắn lại: ” Không làm sao mà vui vẻ cho được”.

Phùng Nhất Nhất: “Sao vậy? Không được tiền lì xì à?”

Thẩm Hiên: “Không những không được, mà còn phải phân phát đi rất nhiều, mất tiền rồi còn bị thúc giục chuyện cưới hỏi, làm sao mà vui vẻ được cơ chứ?”

Phùng Nhất Nhất nghĩ bụng: Có quý mới tin anh! Công tử của hạnh lâm Thế gia, giỏi y thuật chữa bệnh, mới ba mươi tuổi đã là viện trưởng bệnh viện tư nhân đắt giá nhất thành phố G, về diện mạo ấy à, phải mẫu người như Tạ Gia Thụ đứng bên cạnh mới nhìn hơn chút đỉnh. Người đàn ông độc thân như bảo vật thế này, chỉ tại anh không chịu đi tìm, còn ở đây mà than phiền thúc giục cưới hỏi với cô, bảo cô gái quá lứa nhỡ thì như cô làm sao chịu nổi?

Nếu là Phùng Nhất Nhất của mấy năm về trước, lúc này cô đã trả lời rằng: “Anh chỉ cần chạy ra ngoài đường rỗng một tiếng, có mà hàng đồng “cô lương²” nhào tới ấy chứ? Nay ‘chàng trai’, muốn phú tân từ gương nói sâu(3) à?”

Nhưng Phùng Nhất Nhất của hai mươi tám tuổi lại trả lời: “Võ vai!”

Lần này, một hồi lâu Thẩm Hiên không trả lời lại, Phùng Nhất Nhất cũng không để tâm, lẩn vào chần, tiếp tục rung rinh ứa nước miếng với các chàng chân dài của cô.

Một lúc sau, màn hình điện thoại trên chần phát sáng, một tin nhắn nhảy ra, vẫn là của Thẩm Hiên: “ Tết Nguyên tiêu cùng anh về nhà ăn cơm nhé!”

Phùng Nhất Nhất nhất thời kinh hãi, nhưng đúng lúc này, trên màn hình, chàng chân dài lại đang nhắc một chân lên rồi nhúng chân kia xuống bể bơi, nỗi kinh hãi của Phùng Nhất Nhất bỗng được thay mới.

Các anh chàng chân dài này thật quá ấu trĩ, quả thật là còn ấu trĩ hơn cả Tạ Gia Thụ! Nhưng hình ảnh này rất đẹp, thật sự rất đẹp!

1 Hạnh Lâm: Tên gọi khác của giới y học Trung Quốc

2 Cô lương: Ở một số vùng của Trung Quốc thường đọc “niang” thành “liang” , ở đây tác giả dùng “gū liáng” để chỉ “gū niáng” , có nghĩa là cô nương, cô gái.

3 Đây là một câu trích trong bài Thái Tang Tử của Tang Khí Tật do Nguyễn Chí Viễn dịch (Trích Tuyển tập từ Trung Hoa – Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hóa – Thông tin, 1996). Câu này có thể hiểu là ép buộc bản thân làm gì đó cho hợp với hoàn cảnh.

Bị mấy đợt kinh hoàng giày vò liên tiếp, Phùng Nhất Nhất ra khỏi phòng đi lấy nước uống. Mẹ Phùng đang bận rộn trong nhà bếp, thấy con gái đầu bù tóc rối đi vào rót nước liền dùng tay ấn con gà luộc xuống rồi chặt một cái đùi cho cô.

Từ hồi cống nạp bốn nghìn tệ về nhà mỗi tháng tới giờ, địa vị của Phùng Nhất Nhất trong nhà tăng lên rõ rệt. Trước đây mặc dù em trai thích ăn cánh

gà, nhưng mẹ Phùng thấy thịt đùi thơm ngon hơn nên luôn cố gắng nhét cho con trai mình.

“Vừa rồi dì Ba của con nói con rể dì ấy có người bạn học còn độc thân, có dịp sẽ tìm cơ hội dẫn đến nhà mình dùng bữa. Mấy ngày nay ở nhà con cũng đừng lười thôi, lệch thếch như vậy nữa, chẳng may người ta đến đột ngột thì sao?” , mẹ Phùng chặt gà rồi dặn dò con gái.

Phùng Nhất Nhất không vui, “Con rể của dì đã bốn mươi tuổi rồi, thế thì học của anh ấy...”

“Con tưởng mình vẫn còn là cô gái mới hai mấy tuổi đầu thôi sao?” , mẹ Phùng trừng mắt, “Mà dù có hai mấy tuổi đầu đi chẳng nữa thì con cũng không xinh đẹp gì cho cam, điều kiện gia đình chúng ta cũng không phải đặc biệt tốt, dưới con còn có em trai...Người ta cũng phải xem điều kiện của con nữa chứ.”

“Ồ...” , Phùng Nhất Nhất lảng lạng đi ra ngoài, đi được hai bước lại lùi lại, khẽ thủ thỉ, “Mẹ, mẹ cứ hỏi xem người đó trông thế nào, công tác ở đâu, lương tháng bao nhiêu trước đã...”.

“Hỏi rồi” , mẹ Phùng ra sức khua dao phay, “Làm ở ngân hàng, lương tháng khoảng bảy tám nghìn, phúc lợi trong ngân hàng rất tốt. Về tương mạo ấy mà, dì con nói dì ấy đã gặp rồi, rất xứng đôi với con”.

Nghe những lời này của mẹ, lòng Phùng Nhất Nhất liền run lên, cảm thấy việc này không đáng tin cậy chút nào. Cô tần ngần ngoài cửa hồi lâu, do dự nói, “Mẹ, thật ra con có thể đưa một người về nhà dùng cơm...”.

“Cái gì?” , mẹ Phùng cầm mạnh con dao xuống thớt, cao giọng hỏi. Quả thật là bà không nghe rõ!

Nhưng Phùng Nhất Nhất lại bị con dao sáng chói như tuyết ấy hù dọa, trong lòng thầm nghĩ, chẳng may Thẩm Hiên chỉ tiêu đùa cô thôi thì làm thế nào? Cho dù không phải trêu đùa, chỉ gọi anh đến nhà cô ăn bữa cơm bình thường thôi thì phải làm sao? Hoàn toàn không phải là ý đó thì phải làm sao đây?

Cô như con thỏ dính lấy tường, rồi nhảy về phòng.

Vừa rồi, Phùng Nhất Nhất còn chưa trả lời tin nhắn của Thẩm Hiên, cũng không thấy anh nhắn tin lại. Cô mân mê điện thoại hồi lâu, trong lòng tưởng tượng toái lui rồi lại phủ định tới lui, rốt cuộc vẫn không bước qua được ngưỡng cửa này. Cuối cùng, cô trả lời Thẩm Hiên rằng: “Tết Nguyên tiêu em có lịch rồi!”.

Rất nhanh sau đó, Thẩm Hiên trả lời lại một câu: “Ừ”.

Thẩm Hiên tắt máy rồi nắm chặt điện thoại trong tay, day nhẹ hàng lông mày, , vừa cười vừa lắc đầu tự giễu.

Ông anh họ chỉ đạo tổ điều trị bệnh cấp A chồm lại, vẻ mặt buồn chuyện: “Nhắn tin cho ai đấy? Đồng tử của chú không tụ lại một điểm rồi kìa! Là một cô gái chứ gì?”

Thẩm Hiên cười cười, thu điện thoại về. Bác sĩ ngoại khoa có đôi tay rất đẹp, bác sĩ Thẩm ưu tú, ngón tay thon dài sạch sẽ, cầm chiếc điện thoại có vỏ màu vàng kim nhạt, quyến rũ hết như khuôn mặt của anh vậy.

“Vâng là một cô gái”.

“Là đồng nghiệp ?” , ông anh họ có vẻ rất hứng thú, “Không phải là người bán thuốc đấy chứ?”.

Thẩm Hiên nhìn ông anh họ, cười nói, “Không phải, cô ấy là một bệnh nhân của em”.

Còn là bệnh nhân thường xuyên, mấy năm trước, hầu như mỗi tuần cô đều đến bệnh viện hai lần, ho khan một tiếng cũng phải đến xét nghiệm máu. Hai năm gần đây, công việc của cô trở nên bận rộn, con người cũng trưởng thành hơn, không còn hoảng sợ, căng thẳng như trước nữa. Nhưng cô vẫn kiên trì một năm đến kiểm tra sức khỏe bốn lần, thỉnh thoảng bệnh vặt truyền nước, đều do một tay anh xử lý.

Nghĩ đến Phùng Nhất Nhất, Thẩm Hiên bất giác mỉm cười.

Ông anh họ lại tỏ vẻ không ưng ý, “Bệnh nhân à...sức khỏe không ổn là không được!”.

Thẩm Hiên nghe vậy càng vui vẻ, “Cô ấy rất khỏe, ăn được ngủ được, biết chăm sóc bản thân, khỏe hơn em là điều chắc chắn”.

“Thanh niên các chú...” , anh ta cảm thấy nói chuyện với người này rất tốn sức, nhưng mắt thấy Thẩm gia chỉ còn một gã trai già độc thân này, không thể không bận tâm,” Xem chú cười kìa, thật sự thích cô nàng đó rồi sao? Nếu thích thật thì theo đuổi người ta đi chứ!”.

Ngón tay đẹp đẽ thon dài của bác sĩ Thẩm sờ lên cằm, nụ cười càng thêm phần cuốn hút, “ Vâng, em cũng thấy cứ như vậy mà bỏ cuộc thì hơi đáng tiếc!”.

***

Không có cách nào giải bày với người nhà chuyện này, ngày hôm sau, Phùng Nhất Nhất hẹn cô bạn thân Tử Thời ra nói chuyện.

Tử Thời là tác giả truyện tranh có chút danh tiếng. trước kia, Phùng Nhất Nhất từng làm biên tập cho một trang mạng về truyện tranh, Tử Thời là tác giả nổi tiếng nhất dưới quyền của cô. Sau đó, Tử Thời lấy Thịnh Thừa Quang, tổng giám đốc của Thịnh Thị. Thẩm Hiên là bạn từ nhỏ của Thịnh Thừa Quang, cũng là bác sĩ của gia đình họ nên Tử Thời đã giới thiệu Thẩm Hiên cho Phùng Nhất Nhất, người thường chạy tới chạy lui trong bệnh viện.

Thoạt đầu cô xưng hô với anh là “bác sĩ Thẩm” , sau đó, vì mối quan hệ của cặp đôi Tử Thời và Thịnh Thừa Quang, “bác sĩ Thẩm” đã được đổi thành “Thẩm Hiên”. Hai người trẻ tuổi chơi với nhau rất vui vẻ, thỉnh thoảng cũng hẹn nhau ra ngoài dùng cơm, xem phim, nhưng Phùng Nhất Nhất không ngờ Thẩm Hiên lại để ý cô.

“ Tại sao không để ý cho được? Cậu có chỗ nào không tốt chứ? !” , Tử Thời kiên quyết ủng hộ cô bạn thân, “Thật ra, tớ cảm thấy hai người xứng đôi từ lâu rồi!”.

Phùng Nhất Nhất rất cảm động, nhưng, “Ngoại trừ giới tính và độ tuổi ra thì chẳng có gì xứng đôi cả”.

Tử Thời không tán thành, nghiêm túc liệt kê ưu điểm của Phùng Nhất Nhất, khiến cho Phùng Nhất Nhất toàn thân nổi da gà, giọng điệu thâm tình nói với Tử Thời, “Chi bằng để Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên yêu nhau đi, tác thành cho tình yêu đích thực của hai người họ”.

Tính tình Tử Thời rất tốt, bị cô trêu chọc như vậy cũng không tức giận, chỉ thở dài thườn thượt, “Cậu cũng nên suy nghĩ tới việc kết hôn đi, chí ít cũng phải có một đối tượng để gặp gỡ, yêu đương chứ!” , nói tới đây, Tử Thời không nói thêm lời nào nữa.

Ánh mặt trời bên cửa sổ thật đẹp, lưng thoải mái dựa vào ghế bành, Phùng Nhất Nhất cảm thấy vô cùng khoan khoái. Cô nhấp một ngụm trà sữa rồi nghiêm túc nói, “Thẩm Hiên chỉ nói một câu như vậy, chúng ta đừng ở đây mà đoán già đoán non nữa! Lúc nào tớ sẽ nói chuyện với anh ấy, xem rốt cuộc anh ấy có ý gì”.

Tử Thời lo lắng cho Phùng Nhất Nhất, giọng điệu oán trách, “Vô duyên vô cớ mời cậu đến nhà anh ấy, cũng không nói cho rõ ràng”.

Phùng Nhất Nhất lại cảm thấy rất bình thường, “ Ở vào cái tuổi này thường như vậy, mọi người đều không còn là thanh niên hai mấy tuổi đầu nữa rồi!”.

“Nhất Nhất” , Tử Thời ngẫm thấy lời nói của cô dường như có ý bảo vệ Thẩm Hiên, “ Tạm thời, chúng ta không quan tâm đến Thẩm Hiên nữa, nói cho tớ biết, cậu có cảm giác gì với anh ấy không?”.

“Làm bạn bè với nhau thì rất tốt” , Phùng Nhất Nhất có chút do dự, chậm rãi mở miệng, “Nếu phải cân nhắc về phương diện tình cảm nam nữ...thấy không ổn lắm!”.

Không ổn? Tử Thời nghĩ lại, không khỏi kinh hãi, “Anh ấy hả? !”.

Phùng Nhất Nhất ngậm miếng bánh kem trong miệng, suýt chút nữa thì bị nghẹn, vội vàng xua tay, “Không phải, không phải gay. Anh ấy thích phụ

nữ!”.

“VẬY sao?” , Tử Thời có chút không an lòng, “Mấy năm nay Thẩm Hiên không có cô bạn gái nào, nghĩ lại cũng thấy không hợp lý cho lắm!”.

Phùng Nhất Nhất không thể nói thẳng ẩn tình bên trong với Tử Thời, chỉ có thể dùng giọng điệu khẳng định, nói, “Tớ chắc chắn Thẩm Hiên thích phụ nữ!”.

“VẬY rốt cuộc cậu đang do dự điều gì? Cảm thấy chỗ nào không ổn?” , Tử Thời lại hỏi.

Nghĩ một hồi, Phùng Nhất Nhất cất giọng ừ ừ, “Do dự, đã là không ổn rồi!”.

Không thật sự thích mới do dự. Tử Thời hiểu được chân lý này, nhất thời trầm lặng.

Phùng Nhất Nhất nói lâu như vậy, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, giọng điệu lại khôi phục như bình thường, “Tớ đoán, Thẩm Hiên chỉ là một phút nóng lòng nên muốn tìm ai đó ghép đôi qua loa lấy lệ thôi, có lẽ không nghĩ nghiêm túc như chúng ta đâu. Dù gì anh ấy cũng đâu có tỏ tình thật, tạm thời , tớ cứ coi như không có chuyện gì đi, sau này anh ấy có động tĩnh gì thì nói sau”.

Tử Thời gật đầu, cảm thấy Phùng Nhất Nhất nói có lý. Thẩm Hiên vừa mới nhập nhằng, chẳng lẽ họ lại đã bắt đầu đi chọn lựa váy cưới sao?

Phùng Nhất Nhất nâng cốc trà sữa nóng hôi hổi lên, nói sang chuyện khác, “Gấu nhỏ nhà chúng ta hôm nay đi đâu rồi?”. Gấu nhỏ là con gái của Tử Thời và Thịnh Thừa Quang năm nay đã lên tiểu học.

“ Con bé theo Thịnh Thừa Quang đi chúc tết rồi” , Tử Thời cũng định đi nhưng nhận điện thoại của Phùng Nhất Nhất nên đã ra ngoài,” Đúng rồi, cậu biết không, tạ Gia Thụ đã quay về rồi” , Tử Thời ngần ngừ.

Quả nhiên, Phùng Nhất Nhất ngây ngẩn cả người, một hồi sau mới “ồ” một tiếng,.

“Tớ không biết, bọn tớ không liên lạc với nhau”, cô chậm chạp đặt cốc trà sữa trong tay xuống, “Tạ Gia Thụ bây giờ thế nào rồi? mấy năm rồi không gặp vẫn cợt nhả như trước chứ?”.

“Anh ấy như biến thành một con người khác vậy...anh ấy đến tặng quà cho Gấu nhỏ, suýt chút nữa thì tớ không nhận ra.” Tử Thời dè dặt đề xuất, “Nhất Nhất, hay mấy ngày này tớ hẹn mọi người tụ tập nhé!”.

Phùng Nhất Nhất mỉm cười.

“Chắc là anh ấy không muốn gặp tớ đâu”, nếu Tạ Gia Thụ muốn gặp cô hay có nhắc đến cô, hẳn Tử Thời đã sắp xếp từ lâu rồi, “Có lẽ anh ấy đã quên trên đời này con có một người là tớ rồi!”.

Tạ gia ở thành phố G là đại gia tộc sánh ngang với Thịnh gia. Tạ Gia Thụ là cháu trai duy nhất trong dòng tộc Tạ gia. Chị gái của anh nắm giữ toàn bộ Tạ gia, lại thêm Tạ đại thiếu gia khôi ngô tuấn tú, hào phóng, phong lưu, danh hiệu công tử số một thành phố G cũng rơi xuống đầu anh. Người nghe vậy, vốn không có liên quan gì đến một người bình thường như cô.

Huống hồ, mấy năm nay, anh đã có căn phòng làm việc riêng ở Mỹ, những nghệ sĩ, người mẫu lý hợp đồng đều là nhân vật nổi tiếng hàng đầu hiện nay. Bây giờ, hẳn là anh đã hoàn toàn không còn liên quan gì đến hai chữ “bình thường” nữa rồi.

“Năm mới, anh ấy vừa quay lại, chắc là rất bận, cậu đừng nói với anh ấy. Nói thật, trước đây tớ và anh ấy không phải là người có thể chung đôi trên một con đường, hiện tại lại càng không.”

Phùng Nhất Nhất cười một cách bất đắc dĩ mà chân thành, “Tớ chỉ muốn tận hưởng cuộc sống với những điều bình dị. Nếu Thẩm Hiên không hợp, tớ sẽ tìm người khác. Tìm một người tớ thích và anh ấy cũng thích tớ, rồi sinh một đứa con để sau này chơi cùng Gấu nhỏ”.

Hai người ngồi bên cửa sổ, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào khung cửa, Phùng Nhất Nhất lặng nhìn bàn tay mình trên chiếc cốc thủy tinh. Buổi sáng cô đi vội vàng nên không kịp thoa kem dưỡng, những nếp nhăn li ti

dưới ánh nắng trông có chút tiều tụy, đã không còn vẻ mịn màng như thiếu nữ tuổi đôi mươi nữa.

Tử Thời nhìn cô, nét mặt buồn bã, nhẹ giọng hỏi, “Vậy tớ bảo Thịnh Thừa Quang giúp cậu để ý một chút, được không?”.

Trước đó, Tử Thời cũng từng đề xuất như vậy, nhưng Phùng Nhất Nhất một mực không chịu, lần này cô lại gật đầu, “Cao hơn tớ một chút, đừng xấu xí, thu nhập cả năm xấp xỉ tớ là được”, nói xong, cô lại bổ sung thêm một câu, “Đừng có nhà giàu đẹp trai đấy nhé, tớ nuốt không trôi đâu!”.

Tử Thời nghiêm túc đồng ý. Là bạn bè tốt của nhau nhiều năm, cô ấy biết Phùng Nhất Nhất là người nặng lòng, vừa rồi còn do dự với Thẩm Hiên, sau khi nhắc tới Tạ Gia Thụ lại lập tức đồng ý đi xem mắt...

“Cũng không biết lần này Tạ Gia Thụ về bao lâu, nếu anh ấy tìm cậu, cậu đừng quá kháng cự...Áo quần mà mới thì hay, người ta bạn cũ vui vầy là hơn mà!”.

Trên đường trở về nhà, Phùng Nhất Nhất chậm chậm bước về phía tàu điện ngầm. Lúc vòng qua góc đường, dường như cô trông thấy một người đàn ông vóc dáng cao lớn đang đứng ở đó. Phùng Nhất Nhất bỗng hốt hoảng, lo rằng người đàn ông kia là Tạ Gia Thụ. Cô đưa mắt nhìn chăm chăm, nhưng lại chẳng thấy ai, chỉ thấy lòng mình chột hột hẫng, đến đáng sợ.

Tạ Gia Thụ... thật ra, cô cô biết anh đã không còn là Tạ Gia Thụ của ngày xưa nữa. Văn phòng của anh hợp tác với kinh đô điện ảnh Hollywood, nên những bản tin giải trí trong nước thường xuyên đưa tin. Nếu là trước đây, chắc chắn Tạ Gia Thụ sẽ ăn vận bắt mắt hơn cả nam chính dưới quyền của mình, rồi chiếm diện tích lớn nhất trong mỗi bức ảnh. Nhưng bây giờ anh lại chẳng mấy khi nhận lời phỏng vấn, thỉnh thoảng có tham dự các hoạt động quan trọng phải chụp hình, anh cũng chỉ xuất hiện trong hình chụp tập thể một cách khiêm tốn.

Nhưng, dù chỉ có mặt trong hình chụp chung cùng các ngôi sao, dù chỉ mặc sơ mi trắng kết hợp với quần Âu đen một cách đơn giản, Phùng Nhất

Nhất vẫn cảm thấy anh khôi ngô tuấn tú đến mức thái quá, làm cho cặp mắt người khác chỉ đong đầy hình ảnh của anh.

Trước kia, anh luôn bắt cô phải khen anh đẹp trai, tuấn tú, nhưng lúc đó, mẫu người mà cô thích là người đàn ông đứng đắn, chững chạc. Cô luôn chê anh huênh hoang như một chú chim khổng tước. Giờ đây anh đã trở thành người đàn ông mà cô từng mơ ước, nhưng cô lại chỉ có thể nhìn hình ảnh chớp nhoáng của anh qua ống kính của những bản tin giải trí.

Tạ Gia Thụy... từ trước đến giờ, anh chưa một lần yêu đương nghiêm túc, nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì anh cũng đã từng thổ lộ với cô, anh quên cô thật rồi sao? ! Phùng Nhất Nhất càng nghĩ càng thấy lòng mình quặn thắt. Cô thở phì phì, nhắc chân đá văng lon nước uống cản đường trước mặt. Chiếc lon hăng hê nhúc nhích, còn chiếc boot thấp cổ trên chân cô lại bay vèo ra ngoài.

Cô nhảy lò cò một chân đến lấy chiếc boot bị đá văng, kéo cao cổ áo lên che mặt rồi co giò chạy một mạch.

Phùng Nhất Nhất trở về nhà trong tâm trạng buồn bực, cơm tối trên chiếc bàn tròn lớn đã sắp hết. Mẹ Phùng thấy cô đẩy cẩu bước vào, và nốt miếng cơm cuối cùng rồi vội chạy ra đón, “Con về rồi à? Mẹ còn tưởng con ăn cơm ở ngoài chứ!”.

“Con và Tử Thời đã ăn rồi ạ” , thật ra, cô và Tử Thời chỉ nhấp chút trà, ăn chút điểm tâm. Nhưng tình hình hiện tại, nếu cô nói chưa ăn, chắc chắn mẹ Phùng sẽ vét hệt thức ăn thừa thãi trên bàn rồi tống cho cô.

Mẹ Phùng biết Tử Thời là một trong số ít những người bạn của con gái mình, còn biết Tử Thời được gả vào nhà giàu sang quyền quý, lập tức cất giọng thiết tha, “Mấy ngày tới con gọi Tử Thời đến nhà mình dùng cơm nhé! Mẹ phải nói chuyện với nó, chắc là chồng nó quen biết rất nhiều người, mẹ phải bảo tìm cho con một người đàn ông phù hợp mới được!” , mẹ Phùng quanh năm suốt tháng dồn hết tâm tư lên người cậu con trai, mấy ngày nay bị người thân bạn bè soi mói mãi nên cũng bắt đầu sốt sắng đến cô con gái.

Phùng Nhất Nhất vịn cánh tay mẹ để thay giày, tập tà tập tễnh, “Hôm nay con đã nói chuyện này với cô ấy rồi”.

Mẹ Phùng tỏ vẻ hài lòng, “Con làm tốt lắm!” , vỗ vỗ con gái, “Còn công việc của em trai con thì sao? Con đã nói chưa?”.

“À...”

Mẹ Phùng trừng mắt, đưa tay nhéo tai cô,” Việc này mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi hả? Con vẫn chưa đề cập gì với người ta sao?”.

“Ây da, ngại lắm mẹ ạ...”

“Con nói chuyện của con sao không thấy ngại?”

“Chuyện của con dễ xử lý mà. Thành tích của Nhất Phàm kém, tính tình lại không tốt, Thịnh Thị là công ty lớn, đâu có dễ vào, khiến Tử Thời khó xử thì không hay mẹ ạ!”

Mẹ Phùng bỗng hít một hơi, trợn tròn mắt. Việc có liên quan đến con trai bảo bối của bà, dù là con gái một tháng giao nộp bốn nghìn tệ về nhà cũng không thể tha thứ được!

Phùng Nhất Nhất nhìn mẹ đến phát hoảng, cuống cuống nói, “Nhưng công ty con của Thịnh Thị thì có thể xem xét. Nếu trong một tuần thử việc, Nhất Phàm biểu hiện tốt, có ông xã của Tử Thời ở đó, bảo đảm Nhất Phàm sẽ không bị người ta ngấm ngầm đuổi việc đâu ạ”.

Thật ra, trước kia Phùng Nhất Nhất từng làm việc dưới quyền Thịnh Thừa Quang vài tháng. Tính ra thì cô còn quen Thịnh Thừa Quang trước cả Tử Thời. Công việc của Nhất Phàm cô đã xin ý kiến của Thịnh Thừa Quang từ lâu. Những lời lấy lòi làm tiến này là chiêu Tổng giám đốc Thịnh đã bày cho cô. Tổng giám đốc Thịnh quả đúng là một người tính toán chu đáo!

Việc có liên quan đến năng lực của con trai bảo bối, mẹ Phùng vỗ ngực đảm bảo, “Ra ngoài Nhất Phàm hiểu chuyện lắm, tuyệt đối không có kiểu động một chút là vùng vằng đâu, con cứ đợi mà xem!”.

Sau đó, mẹ Phùng lại nói tiếp, “Nếu ở công ty, Nhất Phàm không ngang ngược mà vẫn bị sa thải, vậy thì con cứ đợi đấy!”.

“Con cứ đợi mà xem” và “con cứ đợi đấy” , chỉ khác nhau có một từ, nhưng giọng điệu sinh động của mẹ Phùng lại khiến hai câu mang sắc thái biểu cảm hoàn toàn khác nhau. Phùng Nhất Nhất bị mẹ Phùng đe dọa, nghĩ mãi vẫn không hiểu: Không vùng vằng, ngang ngược, thì ắt qua được kỳ thử việc, rốt cuộc là mẹ Phùng lấy công thức này ở đâu ra vậy?

Tiếng Trung của người Trung Quốc quả là uyên thâm!

Lời uy hiếp của mẹ Phùng thật đáng sợ, Phùng Nhất Nhất kinh hồn bạt vía, trầm nghĩ: Việc này vẫn nên dặn dò Phùng Nhất Phàm thì hơn. Thế là cô ngồi trong phòng khách đợi Phùng Nhất Phàm trở về.

Trong nhà kê bốn bàn đánh mạt chược lớn nhỏ, mọi người thay phiên nhau chơi, người tạm thời không có chỗ để tụ tập bèn ngồi trong phòng khách uống trà, cắn hạt dưa, tiện thể kéo Phùng Nhất Nhất đến để buôn chuyện.

Trong công việc, Phùng Nhất Nhất rất nỗ lực, nên họ chỉ có thể đề cập đến chuyện tại sao gần đây tuổi rồi mà cô vẫn chưa lấy chồng. Lúc Phùng Nhất Phàm vừa từ buổi liên hoan lớp trở về cũng chính là lúc Phùng Nhất Nhất đang bị công kích mãnh liệt nhất.

Vừa đặt chân đến cửa, Phùng Nhất Phàm đã nghe thấy tiếng cười giòn tan của cô Ba, “...Phụ nữ qua ba mươi tuổi là sinh nở khó khăn rồi, đứa nhỏ sinh ra tỷ lệ thiếu năng trí tuệ cao. Hơn nữa, phụ nữ còn già nhanh hơn đàn ông, bây giờ, cháu chỉ có thể tìm người hơn bốn mươi tuổi thôi. Cũng phải nhanh nhanh lên, nếu không, qua hai năm nữa, người hơn bốn mươi cũng chẳng tìm ra nổi nữa đâu!”.

Phùng Nhất Phàm nghe vậy bỗng nổi giận đùng đùng, nhưng bà chị cả ngốc nghếch của cậu vẫn ngồi đó mà “Hì hì” ...

Trong lòng Phùng Nhất Phàm xổ một tràng lời lẽ thô tục như trận cuồng phong, đôi giày thể thao bị đá bay tít mù tắp. Cậu giẫm lên đôi dép lê đi

trong nhà, hăm hăm xông đến chỗ bà chị ngờ nghệch của mình, nói, “Chị! Cho em ít tiền! Em hết tiền tiêu rồi!”.

Phùng Nhất Nhất moi ra hai tờ một trăm tệ trong túi rồi đưa cho cậu.

Quả nhiên, cô Ba lập tức quay ngược mũi súng, “Ày da, Nhất Phàm à, cháu lớn như vậy rồi, sao vẫn còn đòi tiền chị mình vậy hả?”.

“Vậy thì sao ạ? Chị cháu có tiền!” , Phùng Nhất Phàm có đôi mắt oa đào tuyệt đẹp, nhưng liếc mắt một cái lại kéo theo sát khí đặng đặng, “Tiền chị cháu tiêu không hết thì cho cháu, chị em cháu cam tâm tình nguyện mà!”.

Cô Ba là một người đàn bà cay nghiệt. Cha Phùng đang chơi tú lơ khơ ở bàn bên cạnh sợ con trai mình chịu thiệt, vội nói chen vào, “Năm nay, Nhất Nhất được thưởng năm sáu mươi nghìn tệ cơ mà, cháu nó có tiền!”.

Chủ đề lập tức được chuyển hướng, “Chà chà, Nhất Nhất của chúng ta sao lại giỏi giang vậy cơ chứ, kiếm được nhiều tiền thật đấy!”.

Phùng Nhất Nhất thừa dịp chuồn ngay, kéo theo cậu em trai về phòng.

Phùng Nhất Phàm đổ người xuống giường, hai chân bắt chéo đặc ý, tay ve vẩy hai tờ một trăm tệ mà Phùng Nhất Nhất vừa đưa, bộ dạng ăn chơi trác táng, “Xin chị đấy! Chị đừng nói em nữa, mau tìm một người đàn ông cho mình đi được không? Lũ bạn học của em đã chuẩn bị kết hôn rồi... hay là em tìm cho chị một thằng bạn học của em nhé! Cũng chỉ nhỏ hơn chị bốn, năm tuổi thôi, bây giờ đang rộ một ‘phi công trẻ lái máy bay bà già’ mà, hơn chị cũng ngốc nghếch như cô gái mười mấy ấy!”.

Nếu không phải mẹ Phùng có thể bưng trà, bưng hoa quả vào phòng hỏi thăm cậu con trai bảo bối của mình cất cứ lúc nào thì Phùng Nhất Nhất đã đập cho cậu một trận trời bời rồi.

“Không cần em phải nhọc lòng!” , Phùng Nhất Nhất thẹn quá hóa giận, rút điện thoại ra, mở dòng tin nhắn của Thẩm Hiên cho em trai xem, “Nhìn thấy gì chưa? Vị bác sĩ này còn là viện trưởng nữa đấy! Cao ráo, đẹp trai, giàu có! Chị đây cũng vì thẹn thùng nên mới khôn ghnaanj lời anh ta mà thôi!”.

Phùng Nhất Phàm đang nằm trên giường bỗng bật phắt người dậy, giật lấy điện thoại, mở ảnh của Thẩm Hiên ra nhìn kỹ, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn bà chị mình bằng ánh mắt đầy ý vị sâu xa, gật đầu tán đồng.

Phùng Nhất Nhất trơ tráo lợi dụng Thẩm Hiên một phen, trong lòng thấy chột dạ, nhưng ngoài mặt lại không hề biểu cảm gì. Cô đứng ở vị trí bề trên, giảng giải một số chuyện đối nhân xử thế trong công việc cho em trai nghe, sau đó vênh mặt, ưỡn ngực đi ra ngoài.

Trong lòng cô cô cũng cảm thấy xấu hổ về hành vi vừa rồi của bản thân, vừa về đến phòng liền chui ngay vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa đóng, Phùng Nhất Phàm đã lẳng lặng không một tiếng động đi vào phòng cô, đồng thời cầm theo điện thoại.

“Chào anh, em là Phùng Nhất Phàm, em trai của chị Phùng Nhất Nhất ... Vâng, chị em yêu thương em lắm, lúc nào cũng nhắc em với bạn bè của chị ấy”, cậu thanh niên anh tuấn nhường cặp mày rậm, “Vừa rồi hai chị em em có nhắc đến anh, chị ấy nói anh rất tốt, chị ấy ngại nên mới không nhận lời anh thôi.”

Đêm nay, cùng với tiếng quạt chực lạch cạch trong phòng khách, Phùng Nhất Nhất lại mơ về một đêm trước đây.

Ngày ấy, cô mới hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học nhưng đã làm biên tập viên kiêm nhiệm cho một trang mạng truyện tranh thuộc sản nghiệp của Tập đoàn Trường Lạc. Bỗng một ngày Thái tử gia của Tập đoàn Trường Lạc “hạ phàm”, cô được phái đi làm trợ lý. Sau đó, Thái tử gia chơi chán mạng truyện tranh, nhưng sử dụng cô quen rồi nên hai người thường ở cạnh nhau.

Họ chưa từng yêu nhau, nhưng những tháng ngày không phải yêu đương đó lại là quãng thời gian vui vẻ nhất của Phùng Nhất Nhất .

Khi tỉnh táo, Phùng Nhất Nhất khá hài lòng về sự nghiệp được xem là thành công của mình hiện tại. Nhưng trong giấc mơ, quay về với bản thân

mình trong quá khứ, cô mới biết, cô hoài niệm khoảng thời gian của ngày xưa ấy đến nhường nào.

Phải chăng những vui vẻ của cả một đời đã dùng cạn cho những tháng ngày xa xưa ấy? Nếu không, tại sao từ sau khi tạm biệt anh tới giờ, cô lại không còn vui vẻ như trước nữa?

Buổi sáng thức giấc, nửa bên gối nằm đã ướt đẫm.

Phùng Nhất Nhất nhắm nghiền mắt lại, cô không muốn mở mắt ra, ngón tay đặt trên gối ướt lạnh, chẳng có cách nào lột tả cảm xúc trong lòng cô lúc này. Tiếng cười nói của thân bên ngoài mỗi lúc một giòn vang, dù cách một gian phòng, nhưng cô vẫn có thể nghe rõ mồn một. Cô ôm chần ngồi dậy, thần thờ một hồi ở trên giường rồi lắc đầu, những mong xưa tan đi bóng hình của người trong giấc mơ đêm qua.

Tết đến, có nhiều người trong nhà, mẹ Phùng không quan tâm được đến việc ăn uống của Phùng Nhất Nhất nên thông thường cô phải tự mình tìm cái ăn. Nhưng hôm nay, vừa mở cửa ra, cô đang dán người vào tường chuẩn bị chuồn vào nhà bếp thì bỗng bị gọi giật lại, “Ôi chao! Nhất Nhất của chúng ta dậy rồi!”.

Giọng điệu nhiệt tình, dịu dàng bất thường này của mẹ Phùng khiến Phùng Nhất Nhất rung mình, cơ thể đang dán vào tường bỗng quay đầu, nhìn mọi người bằng ánh mắt tò mò. Đợi đến khi cô nhìn rõ người đang được các dì, các cô vây xung quanh là ai, bỗng ngậy ra như phồng, “Thẩm Hiên? !”.

Sao anh ấy lại ở đây? !

Chiếc sofa được thiết kế cho bốn người ngồi giờ đã nhét đầy tám người, trước sau ohair trái đều là đoàn người vây xem. Bác sĩ Thẩm vẫn giữ nụ cười thuần khiết, dịu dàng, “Em dậy rồi!”.

Phùng Nhất Nhất giật mình, không biết phải nói sao.

Giọng điệu của anh ấy... có gì đó không ổn!

Không còn lòng dạ nào nghĩ đến việc ăn sáng, Phùng Nhất Nhất cướp Thẩm Hiên từ chỗ các dì các cô, loi ra ngoài trong tiếng trêu đùa cười nói của người thân.

Ngoài trời tuyết đầu xuân rơi, Phùng Nhất Nhất mặc một chiếc áo pull rời ra ngoài, nghênh đón đợt gió tuyết ào ào đến, không khí lạnh khiến cả người cô rụt lại.

Thẩm Hiên phong độ mở chiếc áo khoác lông cừu của mình ra, “Lạnh à? Có cần nép vào không?”.

Phùng Nhất Nhất liếc mắt nhìn anh, “Tư thế này của anh rất giống ông chú điện cuồng cời đồ trong truyện tranh Nhật Bản”

Thẩm Hiên ngẫm nghĩ thấy cũng phải! Buông một tiếng thở dài, anh bèn lột áo khoác ra rồi khoác lên người cô.

Phùng Nhất Nhất đưa tay đẩy ra, nhưng Thẩm Hiên lại cười chẳng hề đứng đắn, lực trên cánh tay vô cùng kiên định. Anh ghì áo lên vai cô thật chặt, không có ý buông tay.

“Đi vào trong xe của anh nhé! Chúng ta nói chuyện”.

Phùng Nhất Nhất gật đầu.

Nội thất trong xe Thẩm Hiên được bài trí gọn gàng, hương nước hoa nhàn nhạt, rất dễ chịu. Vừa ngồi vào ghế, Phùng Nhất Nhất đã muốn trả lại áo cho anh, như ganh liền ngăn lại.

“Để cơ thể ấm lên một chút đã rồi hãy cời” , Thẩm Hiên điều chỉnh quạt sưởi về phía cô, “Không lẽ hắt xì hơi rồi lại đến tìm anh để truyền nước”.

Anh cất tiếng trêu đùa để giảm bớt bầu không khí có phần ngưng ngập giữa hai người, Phùng Nhất Nhất lại không tự chủ được mà nghĩ: Mới đầu, bọn họ quen biết nhau cũng bởi vì cô hắt hơi muốn đến bệnh viện để truyền nước. Không chỉ hắt hơi cần truyền nước, hồi đó, ngón tay cô bị cửa rách cũng phải đi tiêm uốn ván, trẹo chân phải đi chụp chiếu, cơ thể nổi nốt đỏ không rõ nguyên nhân cũng phải đến lấy máu xét nghiệm. Thế mà cô vẫn còn luôn cảm thấy trong người đang tiềm ẩn một căn bệnh nào đó, không

biết ngày nào sẽ phát tác rồi chết đi...Tử Thờ không chịu nổi nên đã giới thiệu bác sĩ có y thuật tử mi là Thẩm Hiên cho cô.

Nhát gan, sợ chết là tật xấu từ nhỏ của Phùng Nhất Nhất. Trước khi quen biết Thẩm Hiên, cô rất chịu khó chạy tới chạy lui trong bệnh viện, bây giờ anh lại nói như thể cô cố ý giả bệnh để đến quyến rũ anh vậy.

“Cái đó” , Phùng Nhất Nhất cảm thấy không được tự nhiên, chỉ mong sao mau chóng nói cho rõ ràng, “Hôm nay anh đến tìm em có việc gì à?”.

Thẩm Hiên nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý, lấp lánh ý cười.

Phùng Nhất Nhất bị anh nhìn có chút lúng túng bèn ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Thẩm Hiên chậm rãi “ừm” một tiếng, “Đến chúc tết gia đình, tiện thể muốn nói chuyện với em”.

Người đàn ông này có tướng mạo, có khí chất, chỉ tùy ý dựa lưng vào đó thôi cũng đã tỏa sáng rồi. Bàn tay của bác sĩ ngoại khoa được chăm sóc cẩn thận, tay của anh rất đẹp, ngón tay thon dài đặt trên vô lăng, chốc chốc lại gõ gõ, khiến trái tim Phùng Nhất Nhất loạn nhịp.

Cô đang hoài nghi phải chăng mình đã động lòng?

“Tết Nguyên tiêu cùng anh về nhà ăn cơm đi, mọi người trong nhà anh đều có mặt cả” , Thẩm Hiên dịu dàng nói, còn ngoảnh đầu lại cười với cô.

Phùng Nhất Nhất trầm nghĩ: Lại nữa rồi!

“Chẳng phải hôm đó em đã nói rõ ràng trong tin nhắn rồi sao? Tết Nguyên tiêu em có dự định khác rồi.”

“Vậy thì sớm hơn một ngày, hoặc là sau đó một ngày? Hay ngày nào em rảnh?” , Thẩm Hiên vẫn nở nụ cười trên môi, dáng vẻ vô cùng thông dong.

Phùng Nhất Nhất ổn định lại cảm xúc, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi không muốn đi. Thẩm Hiên, hai chúng ta vẫn nên làm bạn bè thì hơn”.

Lời vừa nói ra cô bỗng thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, như vừa trút được gánh nặng. Nhưng cô lại thấy Thẩm Hiên vẫn cười híp mắt, vẻ mặt không chút thay đổi. Cô bắt đầu luống cuống, lắp bắp, “Anh rất tốt, mấy năm nay chúng ta vẫn rất tốt mà... tiếp tục làm bạn bè không được sao? Nếu như... gì gì đó, sau này, ngay cả làm bạn bè của nhau cũng không được... em không còn chỗ nào để đến khám bệnh nữa đâu!”.

Nghe lời giải thích không sao biểu thị được hết ý của Phùng Nhất Nhất, mắt thấy cô càng lúc càng căng thẳng, gương mặt ửng đỏ, ý cười trong mắt Thẩm Hiên càng lộ rõ. Anh liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe, chậm rãi nói, không nghe ra cảm xúc gì, “Em đang lo lắng chúng ra không làm được người yêu, sau này ngay cả bạn bè cũng không thể làm được sao?”.

Nghe anh thốt ra hai từ “người yêu”, Phùng Nhất Nhất càng cảm thấy kỳ lạ, không được tự nhiên mà gật đầu.

“Không phải vì nguyên nhân nào khác ư? Ví dụ như thẹn thùng?” , Thẩm Hiên nhìn ra ngoài cửa xe, khẽ hất hàm, ý muốn cô hãy nhìn xem.

Phùng Nhất Nhất ngoảnh đầu lại nhìn, thấy cậu em trai cao lớn, khôi ngô, tuần tú nhà mình đang đạp tuyết đi tới, dừng trước cửa xe rồi khom lưng xuống.

Thẩm Hiên hạ cửa kính xe, Phùng Nhất Nhất Phàm quét mắt qua chị gái, rồi chào hỏi người đang ngồi trên ghế lái, “Anh Thẩm Hiên, anh đến rồi ạ!”.

Mí mắt Phùng Nhất Nhất giật giật, đột nhiên cảm thấy sự tình có gì đó không ổn..

“Sao hai người lại quen nhau vậy?” , cô nhìn tới nhìn lui hai người đàn ông.

“Tối qua em đã gọi điện cho anh Thẩm Hiên’, Phùng Nhất Nhất Phàm hùng hổ, đường đường chính chính nói, “Chẳng phải chị rất thích anh ấy, nhưng lại thẹn thùng hay sao? Em giúp chị nói với anh ấy cả rồi!”.

“...”

Phùng Nhất Nhất thật muốn tung quyền đánh ngất tên nhãi này, sau đó lại tung quyền đánh ngất chính mình!

‘Em vào trước đây, anh chị cứ từ từ nói chuyện nhé!’ , Phùng Nhất Phàm ném cho bà chị mình ánh mắt khích lệ, “Về muộn chút cũng không sao đâu, em sẽ nói với bố mẹ”.

Giờ phút này, Phùng Nhất Nhất hoàn toàn không thốt nên lời, ngay cả lực đưa tay ra để đánh Phùng Nhất Phàm cũng không có. Tay cô co chặt trong tay áo, nhưng lại quên mất đây là áo của Thẩm Hiên, hơi thở của anh bỗng chốc phả đầy trong khoang mũi của cô.

Thật đau đầu mà... mắt cô cũng đã nhắm tịt.

Phùng Nhất Phàm nói xong, quay đầu bỏ đi thật!

Cô nàng này, từ khi anh quen biết cô tới giờ, lúc này như đã biến thành một con người khác vậy, nhưng vẫn rất thú vị!

“Được rồi, em đừng ngại ngần nữa” , Thẩm Hiên cũng không muốn cô quá mất tự nhiên, dịu dàng nói, “Là anh không tốt, anh không nói rõ với em sớm hơn. Thật ra, anh luôn cảm thấy em là một cô gái tốt, em tình nguyện làm bạn với anh nhiều năm như vậy, chắc cũng không ghét bỏ gì anh. Vừa rồi, em cũng đã nói anh rất tốt. Mấy năm nay chúng ta đều rất tốt, chi bằng chúng ta thử xem thế nào? Dù sao thì cũng đã nói đến nước này rồi, vờ như không có chuyện gì xảy ra là không thể!”.

Anh đã thẳng thắn như vậy, nổi xấu hổ và giận dữ đến muốn chết của Phùng Nhất Nhất cũng dịu đi phần nào, trong lòng cô bỗng dâng lên một sự do dự chưa từng có, tựa như đang đứng ở ngã rẽ, không biết nên làm thế nào mới phải. Cô từ từ quay đầu, lén nhìn sắc mặt Thẩm Hiên.

Mặc dù khi miêu tả về diện mạo của Phùng Nhất Nhất từ thường dùng nhất là “bình thường” , nhưng cô gái với ngũ quan cân đối, thuần khiết, lại bởi ngại ngần mà ửng hồng hai má, đôi mắt long lanh ngân ngấn nước, trong không gian nhỏ bé của chiếc xe ấm áp ngày tuyết rơi này lại hợp khẩu

vị người ta biết bao! Lúc tiến lại gần Thẩm Hiên bỗng cảm thấy dường như không được ổn lắm: Vừa tỏ tình xong đã hôn ngay sao?

Nhưng từ trước tới giờ, bác sĩ Thẩm chưa từng khoác lác mình là người lương thiện, hôn thì hôn thôi, hôn một cái vậy!

Đầu óc Phùng Nhất Nhất rối loạn như mối tơ vò, nụ hôn đột ngột mà chủ đạo này của Thẩm Hiên khiến cô trở nên mơ hồ. Đến kúc kịp phản ứng lại, cô vội vàng đẩy ra, nhưng Thẩm Hiên cứ ghì chặt lấy vai, ấn cô ngồi vững trên ghế khiến Phùng Nhất Nhất không thể nhúc nhích, chỉ có thể ngẩng mặt lên, mặc cho anh hôn.

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, tựa hồ như không hề ẩn chứa ngọn lửa nào, chỉ là cái chạm nhẹ giữa đôi cánh môi ấm nóng, nhẹ nhàng gặm nhấm.

Hai tay Phùng Nhất Nhất chắn trước ngực Thẩm Hiên để ngăn anh lại, nụ hôn dài đến độ cô cảm thấy mình sắp không thở nổi, khô nóng. Cô khẽ đẩy anh ra, lần này, anh lui lại rất nhanh.

Hai người tách ra, tay của Thẩm Hiên vẫn đặt trên vai cô. Ở khoảng cách gần như thế này, ngắm nhìn khuôn mặt và cánh môi ửng đỏ của cô, anh bỗng nở nụ cười dịu dàng.

Phùng Nhất Nhất thở nặng nhọc, quay mặt ra ngoài cửa xe.

Thẩm Hiên không nhìn được lại khom người xuống, hôn lên vành tai đã như củ cải đỏ của cô. Anh áp môi lên tai cô, phả hơi thở nóng bỏng, khẽ nói, “Tết Nguyên tiêu cùng anh về nhà ăn cơm, hử?”.

Tiếng “hử” cuối cùng vừa rạo rức vừa ngứa ngáy, chui vào tai Phùng Nhất Nhất, rồi chạy đến tận trái tim! Cả người run rẩy, cô cắn môi, quay đầu nói với anh một cách khó nhọc, “Anh để em suy nghĩ một chút đã nhé!”.

Thẩm Hiên thất vọng thở dài một tiếng, “Anh già thật rồi sao? Không ngờ cô gái vừa bị anh hôn lại từ chối anh!”.

Phùng Nhất Nhất bụm hai má nóng rức, “Vậy em thật may mắn vì đã không gặp anh khi còn trẻ!”.

Thẩm Hiên nở nụ cười chất chứa ý vị sâu xa, “Gặp rồi mà, chỉ là lúc đó còn trẻ người non dạ...”.

Chỉ là lúc đó còn trẻ người non dạ... là người hay chó nhìn không ra? 1

1 Đây là một câu ngôn ngữ mạng lưu hành hiện nay của giới trẻ Trung Quốc.

Với miệng lưỡi độc địa của bác sĩ Thẩm thì “người” mà anh ám chỉ chắc chắn là bản thân anh.

Không ngờ anh lại công kích Tạ Gia Thụ là “chó” !

Quá đáng!

Lúc vào nhà khuôn mặt Phùng Nhất Nhất chất chứa u sầu. Mẹ Phùng ra nghênh đón, vẻ mặt tò mò, vội hỏi, “Sao rồi, sao rồi? Sao con lại về nhanh vậy hả?”.

“...” , Phùng Nhất Nhất nheo mắt, bắt đầu xắn tay áo lên, “Phùng Nhất Phàm đâu rồi mẹ? Con phả đánh chết nó!”.

Mẹ Phùng hung hăng chọc ngón tay vào người cô, nét mặt dữ dằn, “Năm mới đừng có ăn nói vớ vẩn!”. Bà còn muốn đánh vài cái nữa nhưng thấy cô cởi chiếc áo khoác nam ra, chất liệu lông cừu vừa nhẹ vừa mềm lại ấm áp, sờ vài cái đã không còn muốn đánh con gái nữa rồi.

Họ hàng trong phòng ngoài mặt đều vờ như phớt lờ, nhưng thật ra người nào người nấy đều đang dỏng tai lên nghe ngóng. Mẹ Phùng quét mắt một vòng rồi kéo con gái về phòng.

“Con lại đây!”

Túm cô con gái đẩy vào trong phòng, mẹ Phùng bắt đầu vắn hỏi, “Cậu Thẩm Hiên kia là bạn trai của con đúng không? Là bác sĩ à? Bác sĩ khoa nào vậy?”.

Chẳng mấy khi mẹ Phùng có hứng thú với chuyện của cô như vậy, Phùng Nhất Nhất cảm thấy vô cùng vinh dự, thành thật lòi hết gốc gác của Thẩm

Hiên ra kể cho bà nghe, “...Mẹ, con cảm thấy anh ấy không thích con như vậy đâu”.

Mẹ Phùng nghe câu ” Mấy đời nhà anh ấy đều làm bác sĩ” , “Anh ấy là viện trưởng” đã cảm thấy thỏa lòng thỏa dạ lắm srooif, bỗng nghe thấy những lời này của cô, lập tức phản bác, “Nó đã nói là thử xem thế nào, không phải là đã thích rồi sao? Nếu không với điều kiện như của nó, ai mà chẳng muốn cùng nó thử chứ?” , mẹ Phùng khua tay một cách quả quyết, “Thử đi! Nghiêm túc thử! Tôi cảnh cáo cô! Cô đừng có mà làm cao, bỏ lỡ cơ hội này là không còn cơ hội nào khác nữa đâu, đến lúc đó xem tôi xử lý cô thế nào!”.

“Nhưng mà... trước kia anh ấy từng thích một người bạn của con” , Phùng Nhất Nhất quyết nói đến cùng, hy vọng nhận được sự đồng cảm cùng ủng hộ của mẹ.

“Vậy tại sao nó không thành đôi với bạn của cô?” , mẹ Phùng nói bằng giọng khinh khỉnh, cảm thấy chuyện này chẳng có vấn đề gì to tát cả.

Phùng Nhất Nhất nhìn mẹ mình, vẻ mặt rối rắm.

Mẹ Phùng có chút cảm động trước vẻ đáng thương ấy, vỗ vỗ mặt cô, hiếm khi tận tình khuyên bảo, “Cô gái à, hai người sống với nhau không có nhiều cái thích hay không thích thế đâu. Buổi sáng, con mở mắt ra, ăn uống vệ sinh cá nhân, ăn ngon mặc ấm chơi vui vẻ, còn gì nữa? Nếu con muốn yêu đương, đương nhiên phải tìm người con thích. Nhưng con đã ngần này tuổi rồi, điều mà con gả cho là những ngày tháng sau này, chứ không phải là thứ mà con thích”.

Phùng Nhất Nhất im lặng.

Mẹ Phùng sợ đầu óc cô có vấn đề, thật sự làm cao với Thẩm Hiên, vội quyết định, “Tối Mười lăm gọi Thẩm Hiên đến nhà ăn cơm, hôm nay đông người nên không tiếp đãi nó chu đáo được”.

Phùng Nhất Nhất từ chối theo bản năng, “Anh ấy bảo con Mười lăm này đến nhà anh ấy dùng cơm, người nhà anh ấy đều có mặt ở đó”.

Mẹ Phùng mặt mày hớn hờ, liếc nhìn cô con gái, phúi phúi chiếc áo khác nam xa xỉ trên người cô, hài lòng, khoan khoái thở hắt ra một tiếng, rồi đi ra ngoài đánh bài.

Ryta

15-06-2015,02: 09 PM

Chương 2

Cuộc trùng phùng giữa họ phải chăng chỉ vì lời từ biệt chưa nói của nhiều năm trước? Nếu không phải ... liệu rằng còn có thể bước vào tương lai nhau nữa hay không?

----- @- @- @- @- -----

Thật ra, Phùng Nhất Nhất cũng muốn theo Thẩm Hiên cho xong. Nói cho cùng thì kết hôn chỉ là sống qua ngày. Cô và Thẩm Hiên làm bạn bè nhiều như vậy, nói chuyện với nhau cũng rất hòa hợp, nếu chung sống với nhau hẳn là vợ chồng có thể “tương kính như tân” (1).

(1) Tương kính như tân: Tôn trọng nhau như khách.

Cô đã hai mươi tám tuổi, đúng như lời mẹ Phùng nói, bỏ lỡ Thẩm Hiên, e là sau này sẽ không còn cơ hội nào khác nữa.

Nếu người đó không phải là Thẩm Hiên thì tốt biết bao! Nếu đổi lại là một người đàn ông không biết đến quá khứ của cô, và cô cũng không hề biết quá khứ của anh ta, vậy cô sẽ đồng ý cùng anh ta sống bình lặng qua ngày mà chẳng bận tâm điều gì. Nhưng Thẩm Hiên... giữa bọn họ không phải là hai người, mà là bốn người, thật kỳ cục!

Chuyện này khiến Phùng Nhất Nhất do dự mãi.

May mắn là, chỉ còn vài ngày nữa là kỳ nghỉ Tết sẽ kết thúc, cô sẽ đi làm trở lại.

Phùng Nhất Nhất hiện đang làm việc cho một công ty quảng cáo. Đối tác lớn nhất của công ty cô chính là Thịnh Thị. Nhờ mối quan hệ cá nhân giữa cô và Thịnh Thừa Quang, cộng với thái độ làm việc nghiêm túc, có trách nhiệm, con người cũng thiết thực, an phận nên công ty rất coi trọng cô. Mấy năm nay, cô đã từng đi lên bằng chính đôi chân của mình. Hiện tại, cô đang phụ trách một nhóm nhỏ, cũng coi như làm cấp bậc quản lý.

Ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ, buổi sáng có cuộc họp thường lệ giữa các thành viên trong nhóm, buổi chiều, Phùng Nhất Nhất đến Thịnh Thị quyết toán khoản tiền chưa thanh toán hết của lần trước. Vừa bước chân khỏi cửa, mí mắt trái của cô đã giật không ngừng. Ngồi trên xe, cô hớn hờ an ủi bản thân rằng, “máy mắt trái phát tài”, rồi cẩn thận lái xe đến Thịnh Thị.

Cô vừa mới dừng xe, còn chưa kịp tắt máy, bảo vệ của Thịnh Thị đã chạy đến gõ cửa xe, “Thưa cô, ở đây không thể đỗ xe”.

Phùng Nhất Nhất cười xòa, “Làm phiền anh, tôi chỉ đỗ một lát thôi, giờ tôi lên trên kia lấy chút đồ là đi ngay”.

Bảo vệ nhận ra cô gái mỗi khi cười hai mắt lại cong cong lên này, mím cười ôn hòa nói, “Xin lỗi cô, quả thực là hôm nay không thể được. Công ty có khách quý đến thăm, đội trưởng của chúng tôi đã dặn đi dặn lại rằng tuyệt đối không được để xảy ra sơ xuất gì. Mong cô phối hợp với chúng tôi!”.

Phùng Nhất Nhất nghe vậy, không tiện làm khó người khác thêm nữa, đành vòng một vòng lớn tiến vào gara để xe dưới tầng hầm.

Lúc đợi để lấy chi phiếu trong phòng Tài vụ của Thịnh Thị, cô sực nhớ ra, buột miệng hỏi dò, “Chị Lý, hôm nay công ty mình có ai đến vậy? Em thấy dưới lầu không cho đỗ xe”.

“Ồ, Ông chủ của F. D đến đó! Vừa rồi cậu ấy còn ở đây mà! Chậc chậc, đẹp trai không lời nào diễn tả được!”, Kế toán Lý cười hì hì, hạ giọng nói với Phùng Nhất Nhất, “Dùng ngôn ngữ của giới trẻ các cô các cậu thì chính là cao ráo, nhà giàu, đẹp trai!”.

Phùng Nhất Nhất ngây người. Kế toán Lý bỗng đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị chào một tiếng “Tổng giám đốc” với người đang đứng sau lưng Phùng Nhất Nhất.

Thịnh Thừa Quang đã đến, Phùng Nhất Nhất hồn vía vất vưởng trên mây quay người lại, còn chưa kịp nở nụ cười hoàn chỉnh thì đã nhìn thấy người

đi bên cạnh Thịnh Thừa Quang, nụ cười gượng gạo bỗng cứng đờ trên khóe môi.

Mấy năm nay, cô thường trông thấy anh mặc áo sơ mi trắng, quần Âu đen giản dị giữa những ngôi sao trang phục lộng lẫy trên tạp chí, truyền hình. Lúc này, nhìn anh ở khoảng cách gần như thế, cô cảm thấy sơ mi trắng, quần Âu cũng không ngăn được vẻ anh tuấn bức người của anh. Phùng Nhất Nhất cảm thấy ghen tị, sao anh chẳng già đi chút nào vậy chứ? Khuôn mặt ấy vẫn trẻ trung như ba năm về trước, chỉ có thần sắc thâm trầm trong đáy mắt là có khác đi thôi.

Trước kia, đôi mắt anh sáng rực trong trẻo, có thể nhìn thấu những hỷ nộ ái ố chất chứa trong đó. Còn bây giờ, dù đôi mắt ấy vẫn sáng như sao, nhưng lại không đượm bất kỳ cảm xúc nào.

Kiểu tóc của anh cũng trở nên đơn giản, mái tóc ngắn màu nâu bóng cắt tỉa nhẹ nhàng. Phùng Nhất Nhất biết đây là màu tóc tự nhiên của anh. Trước kia, màu tóc của anh thay đổi theo phong cách ăn mặc, chẳng ai biết được màu tóc tự nhiên của anh không phải là màu đen.

Năm ấy, khi anh như một chú chim khổng tước có tiếng tăm trong giới thời trang thành phố G, không ai đoán được sau bao nhiêu năm nữa, Tạ Gia Thụ sẽ đi theo phong cách cực kỳ đơn giản thế này.

Phùng Nhất Nhất hiểu, đáng ra lúc này cô nên cười rồi nói “Hi!” hoặc là “Ô kìa, anh về rồi ư?” , nhưng cô lại chẳng thể thốt nên lời. Cô cứ giương cặp mắt đờ đẫn nhìn Tạ Gia Thụ, khóe môi vẫn là nụ cười cứng ngắc, vô cùng mất mặt.

Vẻ mặt của Tạ Gia Thụ bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh chỉ khẽ mỉm cười với cô, tựa hồ như gặp lại bạn cũ sau nhiều năm, không có lời gì để nói, chỉ có thể cười khách sáo.

Thịnh Thừa Quang lên tiếng phá tan bầu không khí gượng gạo, nói với Phùng Nhất Nhất, “Em đến rồi à, tối qua Gấu nhỏ có hỏi em đấy!”.

Phùng Nhất Nhất như bưng tỉnh khỏi cơn ác mộng, khó khăn tìm lại giọng nói của mình, “Ồ...mấy hôm nữa em sẽ tới thăm con bé”.

Định thần lại, cô thấy bẽ mặt vô cùng. Cô không dám tiếp tục nhìn Tạ Gia Thụ nữa, nhưng Tạ Gia Thụ lại luôn nhìn cô, ánh mắt bình thản nhưng chăm chú, ghim chặt khuôn mặt cô.

Tạ Gia Thụ không lên tiếng, cũng chẳng nhúc nhích, bầu không khí dần lắng xuống. Giờ đây, anh đã là tổng giám đốc điều hành của F. D, Thịnh Thừa Quang cũng phải nể mặt anh vài phần. Thấy anh không lên tiếng, Tổng giám đốc Thịnh, cũng quyết không nói gì, rảnh rang đứng bên cạnh.

Bầu không khí lạnh lẽo đang bao trùm khắp gian phòng, nhưng Tạ Gia Thụ lại vô cùng tự tại. Một lát sau, anh quay đầu nói với Thịnh Thừa Quang, “Gấu nhỏ không hỏi gì em sao? Cô nhóc ấy sao lại không có lương tâm như vậy chứ?”.

Tổng giám đốc Thịnh chỉ cười chứ không trả lời. Tạ Gia Thụ cũng chẳng để tâm, anh cứ đứng trước cửa phòng Tài vụ, nơi người qua người lại để hàn huyên những chuyện vặt vãnh thường ngày. Từng câu từng lời của anh đều lọt vào tai Phùng Nhất Nhất, không biết tại sao, nó lại như từng mũi kim đâm vào trái tim cô, đau nhói. Cô biết, mình phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.

“Chị Lý, công ty em có việc gấp, em về trước đây, chi phiếu mai em sẽ tới lấy”, cô nhả nhủ xong liền quay đầu đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa, cô thấp giọng nói với hai người đang đứng chặn ở đó để nói chuyện tào lao, “Xin nhường đường!”.

Thịnh Thừa Quang thấy Tạ Gia Thụ không nhúc nhích, trong lòng phả lên cười rử rượi, anh lùi một bước để Phùng Nhất Nhất đi qua.

Giờ thì Thịnh Thừa Quang đã hiểu tại sao Tạ Gia Thụ lại lựa chọn ngày hôm nay để đến công ty, rồi tại sao cả buổi chiều anh lại cứ lảng vảng quanh phòng Tài vụ này. Bây giờ người cần gấp cũng đã gặp được rồi, tiếp theo đây, không cần thiết phải tham quan gì nữa.

Thịnh Thừa Quang dẫn Tạ Gia Thụ quay về văn phòng tổng giám đốc, sau khi ngồi xuống, buông lời trêu chọc: “Thế nào? Tổng giám đốc Tạ?”.

Lần này, Tạ Gia Thụ mang theo vài chục tỷ trở về đầu tư, nhưng Tạ gia lại không dính dáng đến ngành giải trí nhiều, còn Thịnh Thừa Quang lại có không ít nguồn tài nguyên trong tay, có thể hợp tác cùng Tạ Gia Thụ.

Chỉ có hai người với nhau, Tạ Gia Thụ rất thành thực với Thịnh Thừa Quang, “Anh Thừa Quang, anh cũng biết tình hình của gia đình em rồi đấy, em sẽ cố gắng giải quyết êm đẹp!”.

Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Vân, chị gái của Tạ Gia Thụ từng có hôn ước hơn hai mươi năm. Sau đó, vì Tử Thời, Thịnh Thừa Quang đã nhất quyết hủy bỏ hôn ước với Tạ Gia Vân. Chuyện này đã gây xôn xao dư luận lúc bấy giờ. Cũng kể từ đó, Thịnh gia và Tạ gia trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Lần này, Tạ Gia Thụ chủ động “chìa càn ô-liu(1)” cũng là có ý hòa hảo, dù sao thì hai bên cùng ở trong thành phố G, làm bạn vẫn tốt hơn nhiều so với làm kẻ thù. Mấy nghìn dự án đầu tư của Thịnh Thị và Tạ Thị trong nhiều năm trở lại đây, nếu có thể mượn cơ hội này, khôi phục quan hệ, địa vị của chị em Tạ Gia Thụ trong Tạ gia cũng không thể bị lay chuyển.

(1) Chìa càn ô-liu: Cố gắng kết thúc tranh cãi một cách thân thiện và hòa bình.

Thịnh Thừa Quang cũng có ý này.

Dăm ba câu nói xong câu chuyện, Tạ Gia Thụ đi thang máy chuyên dùng trong văn phòng tổng giám đốc xuống tầng hầm. Anh vừa ngồi vào trong xe, trợ lý lập tức báo cáo, “Hình ảnh bên phòng giám sát đã được truyền tới rồi ạ, cô Phùng vẫn chưa rời khỏi công ty mà đang ở dưới lầu”.

Tạ Gia Thụ nhận lấy máy tính bảng.

Anh phóng to toàn màn hình xem hình ảnh thu được từ camera về chiếc xe của cô trong gara của Thịnh Thị. Hình ảnh đen trắng không rõ nét, nhưng có thể nhìn thấy cô đang ngồi thừ trong ghế lái.

Khuôn mặt Tạ Gia Thụ không hề biểu cảm, mắt nhìn chăm chăm cào hình ảnh gần như tĩnh lặng trên màn hình. Không biết bao lâu sau, người trong cảnh quay từ từ vùi mặt vào khuỷu tay, dựa vào vô lăng. Anh không nhìn rõ cô, chỉ lờ mờ thấy bờ vai đang nhô lên.

Ngón tay Tạ Gia Thụ nhẹ vuốt trên màn hình lạnh băng, cuối cùng thì nét mặt cũng có chút rung động.

Sau khi xuống lầu, Phùng Nhất Nhất chiu vội vào trong xe, hồi lâu sau mà đầu óc vẫn trống rỗng.

Nghĩ lại, cô thấy mình thật quá ê chề, sao lại có thể đực mặt ra như thế cơ chứ? Lại còn chẳng nói ra được câu nài rành rọt.

Phùng Nhất Nhất buồn bực đến độ muốn đâm vào ngực mình! Mây năm nay, số lần cô tập diễn đếm không xuể, kết quả là vẫn mất mặt như thế này.

Cô gục xuống vô lăng, thù người nghĩ ngợi: Ồ! Phùng Nhất Nhất, cuối cùng thì mày đã thừa nhận bản thân mong được gặp lại anh biết bao!

Bỗng thấy khóe mắt cay cay...

Cuộc đời Phùng Nhất Nhất cô đúng thật là thảm hại! Ngay cả suy nghĩ trong lòng mình cũng muốn che giấu, ngay cả cảm xúc thật sự của mình cũng không phân định rõ ràng, lời hứa với bản thân lúc trước cũng không thực hiện được.

Thảm hại nhất là, việc cô che giấu đi lòng mình, nguyện không phân định rõ, không giữ trọn lời hứa với bản thân, hết thảy đều là vì chút chờ mong nơi trái tim.

Như vậy có quá đáng lắm không?

Nếu không thì tại sao ngay cả một câu “Lâu rồi không gặp” mà anh cũng keo kiệt?

Ngồi trong xe, chẳng mấy chốc đã sắp đến giờ tan tầm, Phùng Nhất Nhất xoa xoa mặt, xốc lại tinh thần.

Cô khởi động xe, chạy ra khỏi bãi đỗ. Rõ ràng trước đó một giây, dốc lối ra còn không có lấy một bóng người, mà chẳng hiểu sao lúc này lại đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngay trước mặt. Phùng Nhất Nhất hốt hoảng, cuống cuống phanh lại nhưng vẫn đâm sầm vào chiếc xe kia.

Chiếc xe bị đâm văng vàng dừng lại. Một giây sau, cửa bên ghế lái và cửa ghế phụ mở toang, người phía trước chạy vội về phía sau, anh ta sốt sắng ngó vào bên trong rồi hét gì đó. Chỉ trong thoáng chốc, đầu óc Phùng Nhất Nhất đã hoàn toàn hoảng loạn, tiếng ong ong, vù vù âm ì bên tai, hai tay cô tê dại, đầu óc quay mòng mòng, cố nhớ lại xem chiếc xe này từ đâu ra, rốt cuộc cô đâm vào nó như thế nào... Một người từ ghế ngồi phía sau bước xuống đi đến bên cô.

Cánh cửa xe bị đẩy mạnh, Phùng Nhất Nhất cảm thấy rờn rợn bên người, đờ đẫn quay mặt sang. Trong bãi đỗ xe u ám dưới tầng, đôi mắt Tạ Gia Thụ như vì sao tỏa sáng trên bầu trời xa khiến Phùng Nhất Nhất đầu vầng mắt hoa.

“Phùng Nhất Nhất” , giọng nói của anh như ánh sao, lạnh lẽo mà đẹp đẽ, “Chiêu bài em dùng để quyến rũ đàn ông vẫn tệ như trước”.

Phùng Nhất Nhất thần thờ nhìn anh.

Tạ Gia Thụ! Khóe miệng cô cứng ngắt không thể thốt nên lời, nhưng trong lòng đang lặp đi lặp lại câu hỏi: Là anh thật sao? Không phải là anh đúng không? Không phải là anh đã trở về!

Dưới này vừa xảy ra chuyện đã có người thông báo lên trên, Thịnh Thừa Quang vội vàng chạy đến, thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng liền sáng tỏ. Anh bước đến hỏi Phùng Nhất Nhất đang ngồi trong xe, “Em không sao chứ?”.

Phùng Nhất Nhất không phụ sự mong đợi, ngậy ra như phỗng.

Stịnh Thừa Quang đứng thẳng lên, thở dài với người đang trưng ra vẻ mặt lạnh tanh kia, “Cậu biết thừa cô ấy là người nhát gan, làm cái gì vậy hả? Mới đầu năm mới, hai người cũng đã nhiều năm không gặp nhau rồi!”.

Gương mặt Tạ Gia Thụ không chút cảm xúc đứng thẳng, từ từ đưa tay ra sau bụm gáy. Trợ lý của anh lập tức chạy đến đỡ, điếm mười cho kỹ thuật diễn, sốt sáng hết lên, “Mau đưa Tổng giám đốc Tạ đến bệnh viện!”.

Thịnh Thừa Quang nhếch môi, thầm nghĩ: Lát nữa phải gọi điện cho Tử Thời mới được! Tạm thời không cần tìm đối tượng xem mắt cho Phùng Nhất Nhất nữa, hai người này vẫn còn có triển vọng.

Tổng giám đốc Thịnh là người thế nào? Vừa thấy Tạ Gia Thụ “ngất xỉu” là đã biết tiếp theo mình nên diễn tiết mục gì rồi.

Một người là đối tác quan trọng có giá trị tới vài chục tỷ, một người là bạn thân của vợ yêu, một người là bạn chơi từ hồi nhỏ, cả ba đều là cha mẹ nuôi của Gấu Nhỏ. Thịnh thừa Quang cảm thấy việc này thật khó giải quyết, chỉ có thể đứng ở phe trung lập. Anh gọi người đưa Phùng Nhất Nhất đến bệnh viện trước, sau đó dặn dò lái xe đến bệnh viện tư nhân trực thuộc Thịnh Thị. Cuối cùng, anh gọi điện cho Thẩm Hiên, nói rằng Phùng Nhất Nhất bị xe đâm, bảo Thẩm Hiên mau chóng trở về bệnh viện.

Thẩm Hiên có một căn nhà ở gần bệnh viện, hôm nay đúng lúc đang ở đó. Nhận được điện thoại của Thịnh Thừa Quang, anh liền chạy từ trên lầu xuống rồi phi thẳng đến bệnh viện. Đến nơi, Phùng Nhất Nhất vừa làm xong kiểm tra bước đầu. bác sĩ phòng cấp cứu biết Phùng Nhất Nhất là bạn thân của Viện trưởng Thẩm, thấy viện trưởng vội vã tiến vào liền đưa sổ ghi chép cho anh.

Đã nhiều năm rồi Thẩm Hiên không chạy điên cuồng như vậy, tim đập có chút đau tức. Một tay thay sang áo blouse trắng, tay kia nhận lấy sổ ghi chép lật giở, không thấy có vấn đề gì nguy hiểm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sợ chết khiếp đúng không?” , Phùng Nhất Nhất đang hôn vía trên mây, Thẩm Hiên đứng trước mặt mà cô cũng chẳng có phản ứng gì, anh bèn dụi dàng hỏi.

Phùng Nhất Nhất lẩm bẩm một câu gì đó không rõ. Thẩm Hiên xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói, “Nào, em nằm xuống đi!”.

Đằng nào cũng đến rồi, để đảm bảo chắc chắn, anh vẫn muốn đích thân kiểm tra một lượt cho cô.

Thẩm Hiên ấn vào xương sườn, Phùng Nhất Nhất theo bản năng co rụt người lại. Lúc này, Thẩm Hiên cũng không sốt ruột, mà còn có tâm tình trêu chọc con gái nhà lành. Anh giả vờ cúi người kiểm tra tỉ mỉ, rồi lại thì thầm bên tai cô, “Kiểm tra trước đã nhé, ngoan!”.

“...”

Sao anh lại nói như thế sau khi kiểm tra xong sẽ làm chuyện gì khác nữa vậy?

Vẻ mặt quẫn bách của Phùng Nhất Nhất thật quá buồn cười, Thẩm Hiên cố gắng đè nén tiếng cười, vô cùng mập mờ.

Viện trưởng trêu chọc nữ bệnh nhân, các bác sĩ y tá có đạo đức nghề nghiệp đều lờ đi, vờ như không thấy. Lúc này, giường bên cạnh đột nhiên phát ra một âm thanh rầu rĩ, sau đó, tấm màn ngăn cách hai giường bệnh bị người ta kéo ra.

Thẩm Hiên kéo áo khác của Phùng Nhất Nhất lên, ngẩng đầu nhìn người bên kia, có chút ngạc nhiên, bèn đứng thẳng người dậy, “Gia Thụ? Tôi nghe nói cậu về rồi, không ngờ lại gặp cậu ở đây?”.

Tạ Gia Thụ liếc mắt nhìn người quần áo không chỉnh tề trên giường bệnh, vẻ sắc lạnh tản ra đôi mắt phượng tuyết đẹp. Khuôn mặt ấy, dù biểu cảm có lạnh lùng như băng tuyết thì vẫn đẹp đến vô cùng.

Anh dùng biểu cảm lạnh như băng đó từ từ mở lời, “Viện trưởng Thẩm, lâu rồi không gặp!”.

Cách xưng hô “Viện trưởng Thẩm” lạnh nhạt, khách sáo này đáp lại tiếng “Gia Thụ” kia, chẳng khác gì giáng cho Thẩm Hiên một cái bạt tai trước mặt mọi người.

Dù gì, Thẩm Hiên cũng là bạn từ thuở nhỏ củo Thịnh Thừa Quang. Năm đó, Tạ Gia Thụ vẫn còn thò lò mũi xanh bám đuôi Thịnh Thừa Quang, Thẩm Hiên cũng được coi là người chứng kiến anh trưởng thành, bây giờ

lại bị anh làm cho mất mặt trước mọi người như vậy, ý cười trên mặt bỗng đành cứng lại.

Hai bên giường là hai người đàn ông đang xù lông súng gươm sẵn sàng, Phùng Nhất Nhất không thể nằm yên được nữa. Cố lúng túng ngồi dậy, nói với Tạ Gia Thụ, “Anh không sao chứ?”.

“Em hy vọng anh có sao hay không sao? , Tạ Gia Thụ lạnh giọng căn vặn.

Phùng Nhất Nhất không chịu nổi ánh mắt lạnh như băng của anh, cụp mắt nói bằng giọng thành khẩn, “Đương nhiên là hy vọng anh không sao rồi...”.

Tạ Gia Thụ nở nụ cười châm chọc, “Vậy sao? Nhưng nếu anh không sao thì chẳng phải uống công em đụng xe vào ư?”.

Trong lòng Thẩm Hiên đã hiểu, anh hỏi Phùng Nhất Nhất, “Em đâm xe vào cậu ấy à?”.

Phùng Nhất Nhất thở dài gật đầu. Tạ Gia Thụ cười khoe hàm răng trắng bóng, nhìn Thẩm Hiên bổ sung, “Là cô ấy đuổi theo từ phía sau, rồi đâm sầm vào xe tôi!”.

“Em không cố ý!” , Phùng Nhất Nhất rầu rĩ giải thích, “Em cũng không biết tại sao đâm vào xe anh, nhưng quả thật là em không cố ý!”.

Trò cố ý đâm xe để quyến rũ người khác thiếu năng lực, hiểu không? Muốn gặp anh, cô cứ đến thẳng nhà Tử Thời gặp anh có phải tốt hơn cái chiêu trò này nhiều không? Là anh xem quá nhiều phim truyền hình rồi!

Thẩm Hiên đặt tay lên vai Phùng Nhất Nhất, khẽ vỗ về, rồi nói với Tạ Gia Thụ, “Hai người lâu rồi không gặp, dù trước đây có gì không vui vẻ cũng đã là chuyện của quá khứ rồi, không cần thiết phải hận thù đến tận bây giờ. Huống hồ, Nhất Nhất, cô ấy nhát gan lắm, dù có muốn báo thù cũng gọi người khác tới đâm xe’.

Quả thật, không phải là cô ấy cố ý đâu, mà dù có cố ý đi chăng nữa cũng chỉ vì báo thù thôi, chẳng phải quyến rũ gì đó đâu, cậu nghĩ nhiều rồi!

Tạ Gia Thụ nhìn bàn tay Thẩm Hiên đang đặt trên vai Phùng Nhất Nhất, giọng điệu bình thản, “VẬY thì tôi hiểu rồi, sau này, nếu tôi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi biết phải đi tìm ai rồi”.

Hai người đàn ông, anh một câu, tôi một câu, bất phân thắng bại. Tạ Gia Thụ thần sắc bình tĩnh, Thẩm Hiên tuy nét mặt mang ý cười, trong lòng lại đang nghi hoặc: Chẳng phải bên Mỹ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh hay sao? Sao tiếng Trung của thằng nhóc này lại tăng vọt thế này?

Phùng Nhất Nhất bị kẹp ở giữa, sốt sắng muốn chết. Cô muốn giải thích nhưng Thẩm Hiên lại xoa đầu, tỏ ý cô không cần nói gì nữa, “Suyt!” , anh dịu dàng an ủi cô trước mặt Tạ Gia Thụ, “Không sao đâu.. em không sao là tốt rồi!”.

Thật ra, đây chỉ là một câu an ủi rất bình thường giữa bạn bè với nhau, nhưng trong tình cảnh này, có người nghe lại cảm thấy rất khó chịu, khuôn mặt vẫn giữ nụ cười tự nhiên, nhưng tay đặt bên hông đã cuộn chặt thành nắm đấm.

Phùng Nhất Nhất ngồi trên giường, mắt sụp xuống, vừa vặn nhìn thấy nắm đấm của anh, tim bỗng đập nhanh hơn vài nhịp.

Sau khi buông lỏng nắm đấm, Tạ Gia Thụ xoay người, động tác vô cùng bạo lực kéo phắt tấm rèm, rờn rọc trên tấm rèm bỗng văng tung tóe khắp nơi. Bác sĩ, y tá, bệnh nhân trong phòng đều hướng mắt về phía này. Trợ lý của Tạ Gia Thụ ba chân bốn cẳng chạy đến, một tay đỡ Tạ Gia Thụ, nét mặt lo lắng như thật, “Tổng giám đốc Tạ! Có phải anh choáng váng đầu óc hay không? Anh mau nằm xuống!”.

Tạ Gia Thụ lạnh mặt đẩy anh ta ra, tự mình trở về giường bệnh, “phịch” một tiếng thật lớn.

Viện trưởng Thẩm không truy cứu việc Tạ đại thiếu gia hủy hoại vật chất của bệnh viện, bình tĩnh đứng trước giường bệnh của Phùng Nhất Nhất, sắp xếp các bước kiểm tra tỉ mỉ tiếp theo. Thông thường thì đây là việc mà

Phùng Nhất Nhất chú trọng nhất, nhưng hôm nay, cô lại từ chối một cách bất thường, “Không cần đâu, em không sao cả, không bị đâm vào đâu hết”.

Thẩm Hiên liếc nhìn đang được thư ký, trợ lý và luật sư vây quanh đưa về phòng bệnh, cất giọng đầy ẩn ý, “Em vẫn nên kiểm tra cho đảm bảo thì hơn”.

Thật ra, Phùng Nhất Nhất hiểu ý của Thẩm Hiên: Tạ Gia Thụ đã gọi cả luật sư đến rồi, nếu anh muốn truy cứu trách nhiệm, tốt nhất cô nên bị thương ở đâu đó mới dễ dàng vượt qua cửa ải này.

Nhưng cô lại không nghĩ như vậy, lắc đầu nói, “Anh ấy không phải là người như ngày xưa nữa... sẽ không rảnh rỗi để so đo tính toán với em đâu”.

Không phải là Tạ Gia Thụ của ngày xưa nữa, sẽ không vì chuyện cô giẫm lên đôi giày da mới của anh mà giận dỗi cả ngày, sẽ không đưa cô lên đỉnh núi ngắm những giọt sương còn vương trên cỏ lúc mặt trời mọc, sẽ không cùng cô chơi điện tử, đọc truyện tranh cả ngày mà chẳng làm việc gì, ... Một là, bây giờ anh có rất nhiều việc nghiêm túc cần phải làm. Hai là, anh không còn quan tâm đến cô nữa.

“Ôi, thật mất mặt!” , Phùng Nhất Nhất khẽ chớp mắt, đưa tay xoa mặt, rầu rĩ thở dài, “Lúc ấy, em đâm xe vào anh ấy thế nào nhỉ? Em đã không còn nhớ xảy ra chuyện gì nữa rồi!”.

Thẩm Hiên cho hai tay vào túi quần, chậm rãi nói, “Anh còn tưởng rằng em cố ý báo thù cậu ấy đấy”.

Tạ Gia Thụ không có ở đây nên Phùng Nhất Nhất cũng có tâm tình trêu chọc lại, “Cái gì cơ? Không ngờ em lại nghĩ em là loại con gái độc địa ấy!”.

“Đúng vậy!” , bác sĩ Thẩm cười híp mắt, ‘Vậy mới càng xứng đôi với anh chứ!’.

“Thẩm Hiên” , Phùng Nhất Nhất nhìn anh nói, “Cuối cùng thì em cũng đã phát hiện ra một ưu điểm của anh”.

“Một?”

Sao lại chỉ có một?

“Nói anh nghe xem nào!”.

“Anh rất hiểu bản thân mình.”

Thẩm Hiên cười khiêm tốn, “Ừm, anh luôn biết mình là một người đàn ông hoàn mỹ, anh tuấn, thiện lương, dịu dàng ân cần”.

‘Oe...’

“Mọi người mau lại đây!” , thẩm Hiên ấn người đang giả vờ lom khom nôn mửa, dáng vẻ nghiêm túc, cao giọng nói, “Cô ấy có triệu chứng chấn động não, sắp xếp kiểm tra chụp X-quang sọ, CT não, điện não đồ, kiểm tra lưu huyết não”.

Phùng Nhất Nhất khăng khăng không chịu làm những kiểm tra đó, cô vội vàng xuất viện như thế đang bị ai đó rượt đuổi. Hôm nay là ngày nghỉ của Thẩm Thiên, vốn là vì cô nên anh mới đến, giờ cô xuất viện rồi, anh cũng không có việc gì làm, liền đưa cô đi ăn cơm để trấn an, rồi lại lái xe đưa cô về nhà.

Lúc ăn cơm hai người vẫn truyện trò vui vẻ như bình thường. Họ lấy chuyện ngày hôm nay ra để trêu chọc, cũng nhắc đến cái tên “Tạ Gia Thụ” , thậm chí còn ôn lại mấy câu nói năm xưa.

Nhưng ai không nói thật lòng mình, ai gượng cười vui vẻ, người đối diện có thể nhận ra ngay.

Xe dừng dưới nhà họ Phùng, Phùng Nhất Nhất chuẩn bị xuống xe như thường ngày, đang định tháo dây an toàn ra thì nghe thấy tiếng “bíp” , Thẩm Hiên đã khóa cửa xe lại.

Cô giật bản mình, quay đầu nhìn anh.

Bác sĩ Thẩm cũng nhìn cô, gương mặt nhìn nghiêng của anh cười vừa xấu xa vừa mê hoặc, “Đừng nhìn anh bằng ánh mắt vô tội ấy! Anh sẽ hoài nghi em cố ý quyến rũ anh đấy!”.

Phùng Nhất Nhất bỗng nhói lòng, nhưng lại vờ như không để tâm, thuận theo lời anh hỏi lại, “Miệng lưỡi ghê gớm thật sự là không có thuốc chữa sao?”.

Thẩm Hiên không đưa ra bất kỳ gợi ý nào, với thế tiến công nhanh như chớp, khẽ đoạt lấy cánh môi cô, “Như thế này có lẽ sẽ tốt hơn một chút!”.

Lại bị hôn rồi... Phùng Nhất Nhất chờ người ra đó, không biết nên nói gì mới phải.

Thẩm Hiên không cho cô cơ hội lên tiếng, với tay mở khóa xe, cười híp mắt, “Đêm nay ngủ ngon nhé! Đừng nghĩ ngợi gì cả!”.

Phùng Nhất Nhất xuống xe trong tâm trạng rối rắm, vừa bước được hai bước, lại vòng qua đầu xe, đi đến bên ghế lái, gõ cửa.

Thẩm Hiên hạ kính xuống, cười gian xảo, rất lả lơi.

Phùng Nhất Nhất giữ những lọn tóc đang bị gió đêm thổi bay, nét mặt rất nghiêm túc nói, “Quả thật là hôm nay phải cảm ơn anh nhiều rồi!”.

Nếu không có Thẩm Hiên ở đó, cô không biết mình sẽ mất mặt thế nào trước Tạ Gia Thụ.

Thẩm Hiên cong môi, thoáng cười vui vẻ, “Chỉ cảm ơn suông thôi sao?” , thấy cô lập tức trở nên lúng túng, lòng anh cũng chùng xuống, nhưng miệng vẫn tiếp tục nói, “Phải nợ anh một bữa cơm chứ!”.

“Được!” , Phùng Nhất Nhất đồng ý một cách sáng khoái, thần sắc thả lỏng hơn, vẫy tay, “VẬY anh lái xe cẩn thận nhé! Tạm biệt!”.

Nói dứt lời, cô quay người rời đi.

Thẩm Hiên nhìn bóng lưng cô, bỗng nhiên gọi giật lại, “Nhất Nhất”.

Phùng Nhất Nhất quay đầu, bên cửa xe, dưới ánh đèn đường, ngũ quan trên gương mặt người đàn ông được ánh sáng khắc họa thành những đường nét thâm thúy. Trên áo lông cừu màu đen lộ ra cổ áo sơ mi trắng phẳng phiu, trong làn gió đêm đầu xuân của thành phố G, anh tuần khiến người ta động lòng.

“Đừng bị mê hoặc đấy nhé!” , người đàn ông tuấn tú nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, thiết tha , giọng nói vang vọng, “Có lẽ em đang cảm thấy lòng mình có chút khác thường, nhưng anh nói cho em biết, đó không phải là vì cậu ấy, nếu không năm xưa em đã không lựa chọn như vậy. Điều em hoài niệm là em của ngày xưa, em nhớ nhung tuổi thanh xuân hồn nhiên của em. Nhưng Nhất Nhất à, tuổi thanh xuân và sự hồn nhiên ấy đều đã là chuyện của quá khứ rồi. Con người nên sống cho hiện tại, phải vậy không?”

Gió đêm khe khẽ lùa vào mái tóc, khẽ vén lọn tóc ra sau tai, cảm giác như có thứ gì đó cứa vào tim, Phùng Nhất Nhất cố nói bằng giọng điệu bình tĩnh, “ Em biết rồi, em sẽ suy nghĩ nghiêm túc”.

Thẩm Hiên gật đầu tỏ ý tán đồng, cuối cùng vẫn không nhịn được mà bõn cợt, “Nể mặt chúng ta làm bạn bè nhiều năm như vậy, em phải công bằng đấy nhé! Năm đó, anh không gây phiền phức cho Tạ Gia Thụ, giờ cậu ta lại chạy tới ngáng chân anh, rất không có nghĩa khí, phải vậy không?”.

“...Anh mau quay về đi, không về nữa là có thể em sẽ động thủ đánh anh đấy!”.

Phùng Nhất Nhất bước lên lầu, trong nhà chỗ nào cũng kê bàn đánh bài, đánh mạt chược, đấu địa chủ, bàn nào bàn nấy khí thế ngút trời. Cô bước vào mà chẳng ai thèm để ý, Phùng Nhất Nhất cũng không có nhà.

Cô chán nản về phòng tắm rửa, sau đó ra nằm phịch xuống giường rồi quờ quạng điện thoại, gọi cho Tử Thời.

Tử Thời đã nghe Thịnh Thừa Quang kể, Thẩm Hiên cũng gọi điện cho Thịnh Thừa Quang, nhưng cô vẫn thấp thỏm lo lắng, “Cậu thế nào rồi? Vẫn khỏe chứ? Tâm trạng vẫn ổn chứ?”.

“Tớ rất ổn, cậu cứ yên tâm!” , Phùng Nhất Nhất cảm thấy lòng mình ấm áp hơn, những găng gượng dồn nén bỗng tuôn trào mãnh liệt, “Hôm nay tớ gặp Tạ Gia Thụ rồi... Anh ấy rất ổn!” , ổn đến mức không cần cô phải lo lắng nữa.

Tử Thời nói rằng đã nghe Thịnh Thừa Quang kể lại, vội vàng hỏi, “Vậy có phải cậu vẫn còn cảm giác với Tạ Gia Thụ không?”.

Phùng Nhất Nhất không trả lời.

Tính cách của Tử Thời còn yếu đuối hơn, thấy Nhất Nhất trầm lặng, cũng không nói gì. Thịnh Thừa Quang ở bên cạnh lắc đầu, đành tiếp lời, “Phùng Nhất Nhất, tình hình bây giờ là, giữa Thẩm Hiên và Tạ Gia Thụ, em bắt buộc phải nhanh chóng chọn lấy một người, nếu không sẽ không bả toàn được cả hai”.

“Lão đại...” , Phùng Nhất Nhất chỉ cảm thấy đầu óc mình như sắp nổ tung, “Em vừa mới xuất viện! Xin hãy tha cho em!”.

Thịnh Thừa Quang biết rõ cô nàng này vừa sợ chết lại sợ phiền phức, đề xuất rõ ràng, “Em chọn Thẩm Hiên đi! Nếu anh chưa kết hôn thì em còn có thể cố gắng tranh giành một phen. Hiện tại đàn ông chưa kết hôn quanh em chỉ có Thẩm Hiên là đấu được Tạ Gia Thụ”.

Dù Phùng Nhất Nhất ngại rầy rà nhưng cô cũng biết như vậy không ổn, “Làm vậy chẳng phải là lợi dụng Thẩm Hiên sao?”.

“Yên tâm đi, cậu ta mơ còn chẳng được ấy!”.

Phùng Nhất Nhất sắp phải quỳ gối trước Thịnh Thừa Quang rồi, : Lão Đại, anh và Thẩm Hiên là bạn thân từ nhỏ hay sao?”.

“Đúng vậy, chẳng phải anh đang giúp cậu ta đấy sao?” , Thịnh Thừa Quang chậm rãi nói, “Anh biết rõ là trong lòng em vẫn có Tạ Gia Thụ”.

Điện thoại bị ngắt một cách thô bạo, Thịnh Thừa Quang cúp điện thoại , Tử Thời đứng ở bên cạnh ù ù cạc cạc hỏi, “Rốt cuộc là anh đang đứng về bên nào thế?”.

Trong cái se lạnh của gió đêm đầu xuân thành phố G, Thịnh Thừa Quang ôm cô vợ nhỏ bé của mình vào lòng, thấp giọng hỏi, “Em đứng về bên nào?”.

“Em không đứng về bên nào hết” , Tử Thời nói giọng chắc nịch, “Em đứng về phía Nhất Nhất!”.

Tổng giám đốc Thịnh hôn lên môi cô đầy trù mến, dịu dàng mà ngọt ngào vỗ về, “Anh đứng về phía em”.

Tử Thời cảm động sâu sắc, nhưng, “Thế tại sao vừa rồi, lúc thì anh khuyên cô ấy chọn Thẩm Hiên, lúc lại nói trong lòng cô ấy có Tạ Gia Thụ?”.

“Anh nói ra toàn bộ những do dự trong lòng của cô ấy, ép cô ấy phải nhanh chóng thành thật với lòng mình” , Thịnh Thừa Quang ôm chặt cô vợ bé nhỏ động lòng người của mình, hài lòng thở dài, “Dù gì thì anh cũng trải qua rồi. Hai người kia, ai ôm được mỹ nữ vào lòng thì anh mừng phong bao, ai thất tình anh dẫn đi uống rượu. Đợi hai người chơi xong, anh sẽ tác hợp cho hai người kia ở bên nhau, vậy là xong rồi!”.

“...”

***

Bị Thịnh Thừa Quang vạch trần những ý nghĩ cất giấu tự đáy lòng, Phùng Nhất Nhất trằn trọc cả đêm chẳng thể tròn giấc, đang mơ mơ màng màng thì Phùng Nhất Phàm đập cửa hỏi mượn máy tính. Trong cơn ngái ngủ, cô xông đến gắt gỏng, mẹ Phùng nghe thấy liền chạy tới, kết quả là bữa sáng còn chưa ăn đã bị tổng cổ ra khỏi nhà.

Phùng Nhất Nhất vác đôi mắt gấu trúc đi làm. Xe ngày hôm qua đã được mang đi bảo dưỡng, cô phải đội gió lạnh, vất vả lắm mới bắt được taxi.

Vừa lên xe, cô đã nhận được điện thoại từ một người lạ. Đối phương như một cái máy, đọc thông báo xong liền ngắt điện thoại. Phùng Nhất Nhất sững sờ hồi lâu rồi nói với tài xế, “Phiền anh đến bệnh viện!”.

Quả nhiên là đàn ông luôn hiểu rõ đàn ông, Thẩm Hiên dự liệu không sai, Tạ Gia Thụ thực sự muốn truy cứu trách nhiệm của cô.

Phùng Nhất Nhất chạy đến bệnh viện, đi thẳng lên phòng bệnh VIP lầu trên cùng. Cả lầu đã được bao trọn. Trợ lý của Tạ Gia Thụ đang canh giữ ở

cửa thang máy, thấy Phùng Nhất Nhất từ trong thang máy bước ra, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, “Bây giờ Tổng giám đốc Tạ đang rất bận, người không phận sự miễn vào”.

“Tổng giám đốc Tạ bị thương ở đâu vậy? Có nghiêm trọng không? ’, Phùng Nhất Nhất vô cùng phối hợp hỏi thăm.

“Xin lỗi, tạm thời không thể trả lời!”

“Vậy à” , Phùng Nhất Nhất thấy lòng nặng trĩu hwoi khựng lại rồi nói, “Vậy tôi quay về trước. Đây là số điện thoại của tôi, có việc gì xin anh liên lạc với tôi”.

Người trợ lý này của Tạ Gia Thụ không hổ là nhân viên công tác trong Văn phòng Điện ảnh và Truyền hình F. D tiếng tăm lẫy lừng quốc tế, kỹ thuật diễn xuất quả thực là tuyệt vời, còn dùng lời lẽ sắc sảo chất đầy mùi vị cảnh cáo lập luận, “Cô Phùng, nếu giờ cô rời khỏi, e là sắp tới sẽ không gặp được Tổng giám đốc Tạ, vậy thì người thương lượng với cô chỉ có thể là đoàn luật sư của Tổng giám đốc Tạ thôi!”.

Phùng Nhất Nhất vốn có ý định thăm dò, vừa nghe xong câu này liền hiểu ý.

Đợi vậy! Nếu như anh đã muốn cô đợi anh.

Thật ra, trước kia, cô cũng thường xuyên đợi Tạ Gia Thụ. Anh từng là một người vừa không tuân thủ giờ giấc vừa thích làm theo ý mình! Ngày ấy, Phùng Nhất Nhất làm trợ lý cho anh, biết anh có lịch trình, cô đều phải để sớm trước ba tiếng đồng hồ, mất một giờ đồng hồ để gọi anh dậy, một giờ đồng hồ chọn trang phục cho anh, một giờ đồng hồ nữa thuận theo anh, mới có thể cùng nhau ra khỏi nhà.

Hồi ấy, cô rất kiên nhẫn, không thể cảm thấy đợi chờ là việc gì khó khăn. Tạ Gia Thụ không cho phép cô làm việc riêng trong lúc chờ anh, đọc sách, nghịch điện thoại đều không thể được. Cô chỉ có thể ngồi một chỗ, thả hồn vào gió với mây, nhồi nhét rất nhiều câu chuyện vào đầu. Cô nghĩ về ngày xưa của mình, tưởng tượng mình là con cưng của cha mẹ, trưởng thành

trong sự ngông cuồng, ngang ngược, vậy thì cô sẽ trở thành người thế nào? Thỏa sức tưởng tượng đến tương lai, Phùng Nhất Nhất tưởng tượng sau này mình sẽ trở nên vô cùng ưu tú, nổi trội, khiến người khác phải ước ao, ghen tị, không sánh kịp.

Ngày ấy, cô đã từng kiên nhẫn chờ đợi Tạ Gia Thụ như thế, chờ đợi cả tương lai của mình.

Bây giờ, cô vẫn đợi chờ Tạ Gia Thụ như ngày xưa, nhưng tuổi xuân của cô đã sắp qua đi rồi.

Đay chính là cái giá phải trả cho sự trưởng thành, mất đi tư cách để mặc sức tưởng tượng về tương lai.

Hôm nay đến đây, trong lòng cô vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng. Cô muốn biết cuộc trùng phùng giữa họ phải chăng chỉ vì lời từ biệt chưa kịp nói của nhiều năm trước? Nếu không phải... liệu còn có thể bước vào tương lai của nhau nữa hay không?

Cô chẳng khác gì con bạc đàn gôm đồng tiền cuối cùng trong người.

Không biết bao lâu sau, tưởng chừng như đã đợi suốt một khoảng thời gian dài đằng đằng, cửa thang máy “đình” một tiếng, Phùng Nhất Nhất nghe thấy trợ lý của Tạ Gia Thụ, người luôn đạt điểm mười cho diễn xuất nói, “Cô Trịnh đến rồi ạ! Mời cô vào!”.

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Cô ấy cao hơn cô, thon thả hơn cô, đẹp hơn cô, trẻ hơn cô, mái tóc dài màu nâu uốn cong cột đuôi ngựa, vừa tươi vui vừa xinh đẹp, thông minh lại căng tràn sức sống. Cô ấy mặc chiếc áo khoác lông cừu màu đỏ mận, đẹp đến độ khiến người khác phải ngưỡng mộ, ghen tị. Tay cô ôm một bó hoa bách hợp màu trắng, rất hợp với con người cô ấy.

Trợ lý của Tạ Gia Thụ nóng lòng muốn khua chiêng gõ trống dẫn cô gái kia đi về phía Phùng Nhất Nhất. Khi ngang qua Phùng Nhất Nhất, anh ta giả bộ như sực nhớ ra cô còn đang đứng đợi, thuận tay chỉ chỉ, nói, “Cô cũng vào cùng đi”.

Vậy là sau hơn hai tiếng đồng hồ chờ đợi, cuối cùng thì Phùng Nhất Nhất cũng gặp được Tạ Gia Thụ.

Xem ra khí sắc của Tạ Gia Thụ không tệ, chí ít thì không giống như bị xe đâm nguy hiểm đến tính mạng.

Anh nằm nhả ngời trên giường bệnh, một chân chống lên, tay cầm chiếc máy tính bảng, không biết đang xem gì. Cửa vừa được mở, anh liền ngược đầu lên nhìn hai người đi vào, cười với cô gái đỏ mặt, “Phiên Phiên”.

Nụ cười và giọng nói chuẩn mực của người đàn ông này khiến toàn thân Phùng Nhất Nhất âm thầm nổi da gà.

So ra thì tinh thần của cô gái đỏ mặt kia bình thường hơn nhiều. Cô ấy vừa xinh đẹp, vừa phóng khoáng, mặc dù có chút trẻ con, nhưng vừa nhìn là biết đó là một cô gái tốt, xuất thân trong gia đình nề nếp.

“Chị Gia Vân nói anh nằm viện nên em đến thăm anh” , Trịnh Phiên Phiên đặt bó hoa xuống, “Xem ra, anh không sao rồi!”.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất thầm tán dương: Cô gái này thật tốt!

Tạ Gia Thụ bảo cô gái ngồi xuống, nhưng lại chẳng đếm xỉa gì đến Phùng Nhất Nhất ở bên. Trịnh Phiên Phiên nhìn Phùng Nhất Nhất bằng ánh mắt tò mò, rồi lại hướng cặp mắt to long lanh về phía Tạ Gia Thụ.

Tạ Gia Thụ nhìn Phùng Nhất Nhất, cười lạnh, “Chính cô ta đâm vào anh”.

Trịnh Phiên Phiên nghe vậy cũng không hề tỏ ra căm giận hay phẫn nộ, không tiếp tục để ý đến khuôn mặt lạnh tanh của Tạ Gia Thụ đối với Phùng Nhất Nhất nữa.

Hai người nói chuyện rất tâm đầu ý hợp về sản phẩm tài chính mới ra gần đây, nội tình đằng sau khoản giao dịch gây xôn xao thị trường chứng khoán, bí mật chân thực về chuyện riêng tư của nhà giàu trên trang đầu tờ báo biển ở Maldives, tuyệt ở Thụy Điển... Hai người thì thầm to nhỏ, chốc chốc lại khẽ cười ăn ý.

Phùng Nhất Nhất đứng đó, thỉnh thoảng lại đổi chân, nghe rất say sưa.

Tạ Gia Thụ rất thoải mái. Nhưng Trịnh Phiên Phiên sau một hồi nói chuyện, như thể đã hoàn thành nhiệm vụ, dáng vẻ thanh nhã, lễ độ, tỏ ý không quấy rầy Tạ Gia Thụ nghỉ ngơi dưỡng thương nữa.

Tạ Gia Thụ đích thân tiễn cô gái ấy. Sau khi quay lại, anh ngồi xuống, bưng tách trà lên nhấp một ngụm.

Anh vẫn không nhìn Phùng Nhất Nhất, nhưng bỗng nhiên lại bật cười, tiếng cười khe khẽ có chút khinh thường.

“Em chẳng thay đổi chút nào cả”, anh ngược mắt lên, đôi mắt đen nhánh sáng rỡ như ngôi sao lạnh buổi đêm, “Vẫn khúm núm, vào luôn ra cúi như vậy”.

Khóe miệng Phùng Nhất Nhất khẽ nhếch lên, “Vậy sao”.

“Đừng có ở đây mà giả vờ vô tội với tôi! Buồn nôn lắm! Không ngờ em lại có thể thân mật với đàn ông ngay trên giường điều trị của bệnh viện. Phùng Nhất Nhất, em có bản lĩnh đấy!”.

Cuối cùng thì Tạ Gia Thụ đã nổi giận, bộ dạng dữ dằn như thể giấy tiếp theo sẽ bổ nhào đến đánh cô.

Gương mặt Phùng Nhất Nhất vẫn tỉnh bơ, cô đứng nguyên tại chỗ, cách anh rất xa, nét mặt nhàn nhạt, thậm chí còn chẳng buồn thanh minh.

Cơn giận dữ của Tạ Gia Thụ cuộn trào mãnh liệt như muốn phun trào, còn vẻ mặt lạnh nhạt của Phùng Nhất Nhất lại như nước lạnh tạt vào cơn giận của anh.

“Cút!” , Anh không kiềm chế được, bắt đầu nổi quạu, “Cút ra ngoài!”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy thế lập tức xoay người đi ra ngoài. Cô vừa chạm tay vào nắm cửa, phía sau đã truyền đến giọng nói dồn nén đến tận cùng của anh, “Phùng! Nhất! Nhất! Em dám bước ra khỏi đây một bước, tôi sẽ khiến lần này em có bán thân cũng không đền nổi!”.

Phùng Nhất Nhất đặt tay lên nắm cửa, xoay người nhìn ra.

Cô ngờ vực hỏi, “Tạ Gia Thụ, anh hận em đến vậy sao? Chẳng qua em chỉ từ chối lời tỏ tình của anh, nhiều năm như vậy rồi, anh vẫn để bụng hay sao?”.

“Đừng có nằm mơ! Tôi đây đến bộ dạng em như thế nào cũng không nhớ nổi nữa. Nếu không phải em cố ý đâm vào xe tôi, người như em xứng để tôi liếc mắt thêm một lần sao?”.

“VẬY sau này anh đừng nhìn em nữa, được chứ?” , Phùng Nhất Nhất nói rất chậm, rất nghiêm túc.

Cơn giận ngút trời vừa được đè nén của Tạ Gia Thụ bỗng chốc lại bùng bùng như lửa cháy.

Anh đứng phắt dậy, nhìn người đang đứng bên cửa, ánh mắt thâm trầm đến đáng sợ.

Phùng Nhất Nhất nhìn dáng vẻ này của anh, bỗng thấy lòng buồn tênh. Họ đã từng có khoảng thời gian tươi đẹp như thế, từng cùng nhau nhảy múa hát ca, tiêu diêu tự tại trong những năm tháng tươi đẹp của tuổi trẻ. Những năm sau này, cô từng vì anh mà đau lòng biết bao nhiêu đêm, cho dù anh không hề biết, nhưng tại sao lại đối xử với cô như vậy?

Cho dù hôm nay cô đến đây là si mê hảo huyền, nhưng những si mê hảo huyền này là chân thành xuất phát tự đáy lòng, là sự dũng cảm cuối cùng được vắt kiệt trong người một cô gái hai mươi tám tuổi. Nếu như anh đã chướng mắt cô như vậy, vậy thôi quên đi!

“Anh nói đúng, tôi không xứng đáng để anh liếc mắt thêm lần nữa, tôi cũng không nên gặp anh. Nếu anh đã chán ghét tôi như vậy thì chúng ta không thể tiếp tục làm bạn bè được nữa. Sau này coi như người dưng đi... chí ít cũng đừng làm kẻ thù” , Phùng Nhất Nhất bắt buộc phải nói thật chậm mới không bật thành tiếng ghen ngào, “Có được không?”.

Tạ Gia Thụ cười, vừa thâm trầm vừa lạnh lùng.

“Được chứ!” , cơn giận dữ của anh đã lên đến cực điểm nhưng giọng nói lại bình tĩnh vô cùng, “Đợi thanh toán xong đâu đấy chuyện này, sau này

em cũng không còn cơ hội làm bạn hay kẻ thù của tôi đâu”.

“Được!” , Phùng Nhất Nhất không muốn nói thêm nữa, “Xe của tôi có bảo hiểm, lát nữa tôi sẽ về nói với công ty bảo hiểm liên lạc với anh. Tôi đi trước đây!”.

Cô mở cửa đi ra, cánh cửa phòng bệnh phía sau bị thứ gì đó ném loảng xoảng một trận, vỡ vụn. Thứ âm thanh kia dội vào trái tim Phùng Nhất Nhất khiến cô nhói buốt. Cô không kìm nén được, đưa tay lau những giọt nước mắt đang nhòe trên khuôn mặt, vừa buông tay xuống đã thấy trợ lý của Tạ Gia Thụ đứng trước mặt. Cô lúng túng gật đầu chào với anh ta rồi rảo bước thật nhanh.

Ryta

22-06-2015,03: 17 PM

Chương 3

Anh cố đè giọng xuống thấp, nhưng từng câu từng lời rất rõ ràng, tiếng hát chạm vào lòng người vang vọng từng hồi.

*****

Lúc này đã qua giờ ăn trưa, nhưng ngay cả bữa sáng Phùng Nhất Nhất cũng còn chưa ăn. Từ trong thang máy bước ra, đầu óc cô bỗng chệnh choáng. Thường ngày, cô có thói quen ăn đủ ba bữa đúng giờ, đây chính là triệu chứng của hạ đường huyết.

Cô vội vàng ngồi vào phòng nghỉ ở lầu một, mệt mỏi nhắm mắt lại, thò tay vào túi lục tìm đồ ăn.

Vừa lần được kẹo cao su trong túi thì ghế bên có người ngồi xuống. Tiếp đó cổ tay của cô bị người đó nắm lấy rút ra khỏi túi, một ly đồ uống ấm nóng được đặt vào tay cô.

Phùng Nhất Nhất đang nhể nhại mồ hôi bỗng mở to mắt, quả nhiên là Thẩm Hiên.

Bên trong chiếc áo blouse trắng, bác sĩ Thẩm còn mặc áo blouse xanh nhạt, chiếc áo phẫu thuật hấp dẫn khiến đầu óc người ta trở nên mơ hồ. Ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh cầm ống hút rồi cắm vào hộp trà sữa, nâng tay cô lên, đưa đến miệng cô, “Mặt em trắng bệch ra rồi kìa. Đừng nói gì cả, từ từ uống đi”.

Trà sữa nóng vị ngọt rất thích hợp để xoa dịu những khó chịu do triệu chứng hạ đường huyết gây nên. Mắt thấy mọi thứ dần dần sáng rõ, Phùng Nhất Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hiên bắt chéo chân, một tay đặt vào lưng ghế tựa cô đang ngồi, tư thế mờ ám nhưng lại vô cùng tự nhiên. Anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt đặc ý, nhưng nhiều hơn cả là sự dịu dàng.

Bạn bè đều thích trêu chọc tính cách nhát gan như thỏ đế của cô, nhưng Thẩm Hiên cảm thấy cô nhút nhát như vậy rất thú vị. Mỗi lần thấy không thoải mái, cô luôn nhìn anh bằng ánh mắt hoảng hốt, bất an lại vô cùng tin tưởng, tựa như lúc ấy, cô chỉ cần anh, chỉ tin tưởng anh, anh nói gì cô cũng sẽ làm theo. Những giây phút như thế luôn khiến Thẩm Hiên cảm thấy nghề nghiệp bác sĩ quả thật rất tuyệt vời.

Chẳng hạn như lúc này, cô ngoan ngoãn uống trà sữa, trầm lắng mà ngọt ngào. Anh vừa trải qua một ca phẫu thuật nguy hiểm, thể chất và tinh thần đều không được thoải mái cho lắm, nhưng trông thấy cô ngoan ngoãn như vậy, những mệt mỏi đó bỗng chốc không cánh mà bay.

Lòng bàn tay Thẩm Hiên chọt ngứa ngáy, anh đưa tay lên vuốt ve mái tóc cô.

Uống được nửa cốc trà sữa, Phùng Nhất Nhất đã khỏe hơn nhiều, cô đưa tay gạt tay Thẩm Hiên xuống, chau mày liếc anh.

Thẩm Hiên cười, “Anh vẫn còn chút việc, em đợi anh nửa tiếng nữa được không?”.

“Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi” , Phùng Nhất Nhất từ chối ngay lập tức, “Em phải về công ty gấp, sáng nay còn chưa xin nghỉ. Lần tới gặp nhau rồi nói chuyện tiếp nhé! Em còn nợ anh một bữa cơm nữa”.

Nét mệt mỏi và lời từ chối của cô quá rõ ràng, còn Thẩm Hiên lại thực sự có việc quan trọng cần làm, mọi người đều là người trưởng thành, thông cảm với nhau chút chuyện con con này là điều cần thiết, nên anh cũng không vồn vã nữa.

Tiền cô ra đến cổng, Thẩm Hiên vỗ vỗ vai cô, “Em đừng lo lắng, bệnh viện này là của Thịnh Thừa Quang, viện trưởng là anh, chuyện lần này, Tạ Gia Thụ không làm gì được em đâu”.

Phùng Nhất Nhất nói lời cảm ơn rồi quay người rời khỏi. Biểu cảm của cô không có chút cảm động nào. Viện trưởng Thẩm đứng đó nhìn bóng hình

càng lúc càng khuất lấp, trong lòng bắt đầu hoài nghi: Lẽ nào anh thật sự đã già, không còn đủ sức hấp dẫn nữa?

Vừa về đến công ty, Phùng Nhất Nhất đã gọi điện cho Tử Thời, kể toàn bộ cuộc hội thoại giữa cô và Tạ Gia Thụ trong phòng bệnh.

“Tớ không có ý định lấy Thẩm Hiên ra làm lá chắn, nên cậu cầu xin Lão Đại giúp tớ, chỉ có anh ấy mới có thể buộc Tạ Gia Thụ đầu hàng được thôi!”.

“Cậu yên tâm đi, cứ giao hết cho Thịnh Thừa Quang!” , Tử Thời đảm bảo, rồi lại ngập ngừng, “Tạ Gia thụ làm như vậy ... có phải là muốn tìm cơ để tái hợp với cậu không?”.

“Bọn tớ chưa từng bên nhau thì lấy đâu ra chuyện tái hợp?” , Phùng Nhất Nhất cất giọng chua chát, “Cậu không biết hôm nay tớ đã mất mặt thế nào đâu”.

Những tưởng rằng có đủ dũng khí để gặp lại tình yêu, bị anh hững hờ hai tiếng đồng hồ còn ngốc nghếch chưa chịu hiểu ra, phải để đến khi đứng trước mặt cô gái trẻ tuổi xinh đẹp Trịnh Phiên Phiên, Phùng Nhất Nhất mới như bị người ta giáng cho một cái bạt tai mà tỉnh táo lại. Phùng Nhất Nhất của năm hai mươi tuổi không xứng với Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tuổi. Tám năm trôi qua, giờ đây anh còn có nhiều lựa chọn tốt hơn cả năm đó, mà tuổi xuân của cô, thứ duy nhất xứng với anh nay đã không còn nữa.

Khi đứng nhìn anh cười đùa nói chuyện với Trịnh Phiên Phiên đầy hào hứng, cô thật hy vọng mình có thể chết ngay tức khắc cho rồi.

Thế nào là xấu hổ giận dữ muốn chết, thế nào là mất hết can đảm, hôm nay cô đã được lĩnh giáo.

Sau một hồi an ủi Phùng Nhất Nhất, Tử Thời nói vài câu rồi cúp máy. Phùng Nhất Nhất xốc lại tinh thần, xử lý công việc còn tồn đọng của buổi sáng, lúc gọi điện cho tài vụ lại được thông báo là chi phiếu của Thịnh Thị còn chưa tới.

Phùng Nhất Nhất nhớ lại cảnh tượng lúc lấy chi phiếu tại Thịnh Thị ngày hôm qua, cảm thấy đau đầu, bò toài trên bàn làm việc.

Chuyện khiến cô đau đầu nhức óc hơn vẫn còn ở phía sau.

Người của phòng Tài vụ bên Thịnh Thị nhận được điện thoại thì ấp a ấp úng, ngày hôm sau lại đột nhiên nói với cô rằng tấm chi phiếu đó đã được Tạ Gia Thụ cho người đến mang đi rồi. Phùng Nhất Nhất há hốc miệng, còn chưa phản ứng kịp, đám người trong đoàn luật sư của Tạ Gia Thụ đã lần lượt kéo đến, làm ra vẻ khách sao đưa thư gửi của luật sư cho cô.

Lúc ở bệnh viện, Tạ Gia Thụ đã bỏ mất thời cơ quan trọng bị Thịnh Thừa Quang đưa đến chỗ Thẩm Hiên, không thể giở trò bịp bợm với tình trạng thương tích của mình được nên anh quyết không nói đến vấn đề thân thể bị thương, chỉ nói vụ tai nạn này đã làm cho anh bỏ lỡ một mối làm ăn lớn, người gây ra tai họa phải bồi thường chi phí tổn hại về tinh thần.

Chiêu này thật quá vô liêm sỉ! làm lỡ mất của anh bao nhiêu tiền? Dù sao thì cũng đã không kiếm được rồi! Đây chẳng phải là tùy ý cho con sư tử là anh ha miệng ngoạm hay sao? Có trời mới biết tổn hại tinh thần của anh là bao nhiêu!

Phùng Nhất Nhất nhận được thư của luật sư, tức tối đến mức toàn thân run rẩy, cô quay người, xông một mạch đến bệnh viện.

Lần này, không cần cô đợi hai tiếng đồng hồ, trợ lý điểm mười cho diễn xuất của Tạ Gia Thụ cũng vẫn phô trương thanh thế một hồi, nhưng không đưa tay ra ngăn cản nữa. Phùng Nhất Nhất thuận lợi hùng hổ xông vào.

Nghe ngóng được tình hình từ bảo vệ, Thẩm Hiên lập tức chạy đến. Khi anh đẩy cửa vào, hai người trong phòng đang cãi nhau âm ỉ.

Từ trước tới giờ, Phùng Nhất Nhất chưa từng cãi nhau với ai, một là vì tức giận sẽ ảnh hưởng đến thân thể, hai là, sợ đối phương quá khích sẽ tổn thương tới mình. Đây là lần đầu tiên Thẩm Hiên thấy được bộ dạng giương nanh múa vuốt của cô.

Dáng vẻ ung dung thản nhiên cùng mấy lời không mặn không nhạt mà Tạ Gia Thụ tu luyện được trong mấy năm trở lại đây cũng mất hút, giọng anh rướn mỗi lúc một cao. Tiếng gào thét cách một giường bệnh ném về đối phương lớn đến độ sắp làm bay cả nóc nhà.

Thẩm Hiên khuyên can đôi bên vài câu, nhưng giờ phút này trong mắt hai người đó hoàn toàn không có anh. Phùng Nhất Nhất giận dữ trách mắng Tạ Gia Thụ yếu thế hiếp người, tật cũ khó sửa, ấu trĩ nực cười, không biết tốt xấu. Tạ Gia Thụ xông lên rống lớn, “Tôi cứ ỷ thế hiếp người đấy! Em có thể làm gì được tôi? Tôi có thừa nhân lực, vật lực để đấu với em! Em cứ đợi đến lúc khuy nh gia bại sản đi, Phùng Nhất Nhất!”.

Phùng Nhất Nhất tức đến đỏ cả mắt, cô túm lấy gối trên giường hung hăng ném về phía anh. Tạ Gia Thụ vung tay hất bay cái gối, rồi lại nhặt cái gối khác ném vào mặt cô. Thẩm Hiên nhanh tay lẹ mắt, thuận thế kéo Phùng Nhất Nhất vào lòng mình.

Phùng Nhất Nhất đang trong cơn giận dữ bị người ta ôm chầm lấy, ra sức giãy giụa. Thẩm Hiên một tay vòng qua ôm eo cô, một tay ghì chặt gáy, ép cô sát vào ngực mình, áp vào má cố cười dịu dàng, ” Suyt... được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa... giao cho anh xử lý”.

ở trong lòng Thẩm Hiên, Phùng Nhất Nhất dần bình tâm lại. Vẻ hống hách trên mặt Tạ Gia Thụ bỗng biến thành tia lạnh băng, giận dữ, vắn cả lên khóe mắt đuôi mày.

“Tổng giám đốc Tạ vẫn đang nằm viện đấy, nóng nảy như vậy không tốt cho sức khỏe đâu” , Viện trưởng Thẩm ngoảnh đầu sang cười như gió xuân mơn mẫm thoáng qua với Tạ Gia Thụ.

Tạ Gia Thụ thật muốn đánh bay Thẩm Hiên, anh cố gắng dẫn cơn giận xuống, “Anh! Quản được à!”.

“Quản được chứ” , Thẩm Hiên cười híp mắt, “Không phải cậu muốn cô ấy phải bồi thường cho đến lúc khuy nh gia bại sản sao? Tôi ở đây đợi làm anh hùng cứu mỹ nhân đấy! Cậu cần cô ấy bồi thường bao nhiêu tiền, tôi

đưa! Cậu cứ việc nói giá cao vào, tốt nhất là khiến cả đời này cô ấy cũng không trả hết nợ cho tôi”.

Tạ Gia Thụ không bệnh cũng sắp tức đến phát bệnh rồi. Lúc này, hai bên ngược quả thật đau âm ỉ, hận không thể giẫm lên giường rồi nhảy qua đó, lôi Phùng Nhất Nhất từ trong lòng Thẩm Hiên ra, sau đó cười lên người Thẩm Hiên, đánh cho một trận! Tốt nhất là đánh cho anh chàng đó thành đầu heo luôn!

Nhưng dù gì anh cũng không còn là Tạ Gia Thụ của ngày trước nữa.

Anh bình tĩnh lấy điện thoại ra, gọi một cuộc, “Anh Thừa Quang, giờ anh đến bệnh viện một chuyến đi, em có chuyện muốn nói”, anh trừng mắt nhìn Thẩm Hiên, rồi nói với Thịnh Thừa Quang ở đầu dây bên kia.

Thẩm Hiên đưa Phùng Nhất Nhất, người đang dần bình tĩnh trở lại đến ngòi trên sô pha phía xa, rồi quay lại, đứng đối diện với Tạ Gia Thụ, giọng điệu ôn tồn, “Quân cứu viện? Sao không gọi cho chị gái cậu ấy? Ngoài chị gái cậu ra, giữa tôi và cậu, rất ít người sẽ đứng về phía cậu, chẳng phải sao?”.

Thẩm Hiên có đôi chút tức giận, lúc này lời lẽ cũng trở nên cay độc.

Còn Tạ Gia Thụ lại cười lên thích thú, “Anh cảm thấy Thịnh Thừa Quang sẽ đứng về phía anh sao? Vậy, nếu Thịnh Thừa Quang biết năm đó anh từng thích vợ của anh ấy... anh nói xem, anh ấy sẽ giúp anh ư?”.

Ý cười trên mặt Thẩm Hiên thoát cái liền vụt tắt, vẻ dịu dàng ung dung trong mắt cũng tan biến,. Phùng Nhất Nhất đang ngồi phía sau không dám tin, hét lớn, “Tạ Gia Thụ!”.

Tạ Gia Thụ không thèm để ý đến cô, cứ nhìn Thẩm Hiên chăm chăm, vẻ mặt châm chọc, cười vô cùng xấu xa.

Stịnh Thừa Quang đi cùng Tử Thời, lúc bọn họ tới nơi, phòng bệnh yên tĩnh đến dị thường. Tạ Gia Thụ và Thẩm Hiên như hai con dã thú đứng đối diện với nhau, ngăn cách bởi một chiếc giường, sắc mặt vẫn được coi là

bình thường. Còn Phùng Nhất Nhất ở một bên, thần sắc lại u ám, hoảng loạn như sắp đến ngày tận thế.

Tử Thời vừa bước chân vào đã nhào tới hỏi, một câu hỏi thăm bình thường thôi nhưng suýt nữa khiến Phùng Nhất Nhất rơi nước mắt.

Tử Thời thấy bạn tốt của mình thành ra như vậy, vô cùng tức giận, dù tính cách có dịu dàng đến đâu cũng không kiềm chế được mà phát cáu, “Tạ Gia Thụ! Anh quá đáng rồi đấy!”.

Tạ Gia Thụ nhếch môi định mở miệng thì Phùng Nhất Nhất bỗng cướp lời, giọng điệu ớn lạnh, “Tạ Gia Thụ, anh có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi đây này, nếu anh làm tổn thương đến bạn của tôi... tôi sẽ hận anh cả đời!”.

Cô ngồi trên sofa trong góc tối, đôi mắt lấp lánh nước như bệnh nhân sốt cao, dáng vẻ không được bình thường.

Tạ Gia Thụ thấy cô như vậy, cười lạnh một tiếng, “Ai thèm chứ!”.

Môi cô run run, có lẽ là không có gì để đấu lại bèn im lặng.

Trong lòng Tạ Gia Thụ thoải mái hơn một chút, anh quét mắt qua một vòng người trong phòng, chau mày nói với Thịnh Thừa Quang, “Anh Thừa Quang, anh nên nghiêm túc quản lý bệnh viện này của mình đi. Có người tự dưng xông đến phòng bệnh, ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của em, viện trưởng bệnh viện còn chạy tới nổi giáo cho giặc nữa”.

Thẩm Hiên bỗng bật cười có vẻ như châm chọc, lại có vẻ như tự giễu, rồi quy người bỏ đi. Khi anh lướt qua Phùng Nhất Nhất, cô vội bước lên trên một bước, cuống cuồng, sợ sệt nhìn anh, dường như muốn giải thích gì đó. Nhưng lần này, Thẩm Hiên chẳng liếc cô lấy một cái, mặt không chút cảm xúc, đi thẳng ra ngoài.

Thịnh Thừa Quang ôm cô vợ bé nhỏ lòng đang vô cùng căm phẫn của mình, dịu dàng căn dặn, “Em đưa Phùng Nhất Nhất xuống lầu nghỉ ngơi trước đi, để anh nói chuyện với Gia Thụ. Yên tâm, không có chuyện gì đâu!”.

Tử Thời nhìn anh bằng ánh mắt tin tưởng, rồi lại hung hăng trừng mắt với Tạ Gia Thụ, sau đó mới dịu cô bạn thân ra ngoài.

Đối với Tạ Gia Vân, Thịnh Thừa Quang chẳng muốn dây vào, nhưng với Tạ Gia Thụ lại coi như em út trong nhà. Nhiều năm nhìn Tạ Gia Thụ trưởng thành, Thịnh Thừa Quang hiểu tính cách của anh. Thời gian mấy năm có thể biến một người trở thành bộ dạng khác, nhưng trái tim của con người không dễ dàng đổi thay như vậy. Phùng Nhất Nhất vừa ra khỏi phòng bệnh, những hồi hận, căm giận phức tạp đan xen ánh lên trong mắt Tạ Gia Thụ khiến Thịnh Thừa Quang bỗng nhiên hiểu ra tất cả.

Khi không còn nghe rõ tiếng bước chân lờ mờ của người rời khỏi nữa. Tạ Gia Thụ nản lòng giận dữ đổ người trên chiếc giường bệnh lộn xộn, chống hai chân lên, khuôn mặt khô ngô tuần tú chất đầy tức tối, buồn bã.

Thịnh Thừa Quang chệch giường bừa bộn không ngồi xuống, bèn đứng nói với Tạ Gia Thụ bằng giọng hòa nhã, “Chi phiếu cậu khấu trừ anh đã cho người bổ sung rồi, lấy danh nghĩa của cậu đưa đến công ty Phùng Nhất Nhất. Chuyện này đến đây là chấm dứt. Gia Thụ, đừng làm loạn lên nữa”.

Tạ Gia Thụ lúc này sắc mặt đã dịu đi. Anh liếc nhìn Thịnh Thừa Quang, chậm rãi nói, “Anh Thừa Quang, em bị người ta đâm xe trên địa bàn của anh, anh không đòi lại công bằng cho em, còn muốn chèn ép em ư? Không phải chúng ta sắp trở thành đối tác của nhau sao? Chút thành ý này của Thịnh Thị thật quá thiếu sót rồi đấy”.

“Tạ Gia Thụ, cậu đúng là đã có bản lĩnh rồi, lại còn uy hiếp cả tôi nữa?” , Thịnh Thừa Quang bị Tạ Gia Thụ chọc tức phả lên cười, chau mày đưa mắt nhìn người đàn ông đang nằm ngang trên giường.

Tạ Gia Thụ đưa tay che mắt, giọng nói rầu rĩ, “...Em xin lỗi!”.

Tốc độ nhận lỗi vẫn nhanh như xưa, công lực làm nũng tỏ vẻ yếu đuối ngày càng tiến bộ! Thịnh Thừa Quang chẳng buồn so đo, nhưng cũng không khách sáo, “Phùng Nhất Nhất lái xe tốc độ chẳng khác gì xe đạp một trăm mét phía trước có xe cô ấy đã giảm tốc độ rồi. Nếu không phải cậu canh ở đó rồi lao ra đột ngột, cô ấy có thể tông vào đuôi xe cậu sao? Giờ

đầu óc cô ấy đang rối rắm, cậu muốn đợi cô ấy định thần lại, tự mình nghĩ ra, hay là để tôi phải lấy camera giám sát ném vào mặt cậu, đến lúc đó cậu muốn làm thế nào? Chẳng lẽ cậu thực sự có ý định kết thù với cô ấy hay sao?”.

Tạ Gia Thụ lấy tay che mắt, không lên tiếng.

Thịnh Thừa Quang ngừng một lát, rồi lại càng lớn tiếng, “Thẩm Hiên đã mở rộng vòng tay với Phùng Nhất Nhất từ lâu rồi. Trước kia, Phùng Nhất Nhất còn do dự không quyết, bây giờ cậu làm vậy chẳng phải là càng đẩy cô ấy vào lòng Thẩm Hiên hay sao? Gia Thụ, nếu cậu thật sự không muốn dây dưa với cô ấy nữa, thì cứ tiếp tục làm loạn đi. Tôi không quản được cậu, nhưng tôi nói cho cậu biết, hễ là việc khiến Tử Thời không vui, tôi nhất định sẽ quản. Cậu và Thẩm Hiên, ai khiến Tử Thời không vui, người đó chính là kẻ thù của tôi”.

Thịnh Thừa Quang vừa đấm vừa xoa, có tình có lý. Tạ Gia Thụ bỏ tay che mắt ra, con người đen ướn át chóp chóp vài cái, bỗng hỏi, “Do dự không quyết? Thật sao?”.

Câu nói chẳng đầu, chẳng đuôi, Thịnh Thừa Quang ngẫm nghĩ một lát mới hiểu được là anh đang nói đến chuyện gì, bỗng bật cười, “Trước mắt, hai người đó vẫn chưa thành đôi, nếu không phải Phùng Nhất Nhất do dự không quyết chẳng lẽ lại là Thẩm Hiên?”.

Đương nhiên không thể là tên quý già háo sắc thích động tay động chân Thẩm Hiên kia được! Tạ Gia Thụ bật phắt dậy.

Thịnh Thừa Quang thấy anh thả lỏng thần sắc, vội chóp ngay cơ hội, “Thế này đi, tối hôm Tết Nguyên tiêu đến nhà anh ăn bữa cơm! Anh bảo Tử Thời gọi cả Phùng Nhất Nhất đến, chúng ta tụ tập như trước kia. Lúc đó, hai người đã bình tĩnh lại, có việc gì thì nói cho rõ ràng ra là được rồi”.

Tạ Gia Thụ với tay lấy cái gối mà Phùng Nhất Nhất vừa đập vào anh hồi nãy, ôm bằng hai tay, vùi mặt vào gối, giọng điệu ỉu xìu, “Cô ấy chịu đến sao? ”.

“Tôi sắp có cách” , Thịnh Thừa Quang vỗ vỗ vai anh, đứng dậy đi ra ngoài.

Phùng Nhất Nhất gọi Thịnh Thừa Quang là “Lão Đại” , cho thấy sự sùng bái và tin tưởng của cô đối với Thịnh Thừa Quang đã vượt xa những người khác, cho nên khi bị Tạ Gia Thụ trêu tức, cô không hề sợ hãi mà chỉ nổi giận lôi đình, nhất thời kích động muốn chạy đến phân bua với Lão Đại, nhưng không ngờ lại làm liên lụy đến Thẩm Hiên.

Cô gọi điện thoại xin lỗi Thẩm Hiên, nhưng gọi hai lần mà anh chỉ nói một cách điềm nhiên mà vội vàng, “Sắp có ca phẫu thuật, rất bận”.

Anh giận, Phùng Nhất Nhất cảm thấy chắc chắn như vậy. Cô vô cùng áy náy, dù bị Thẩm Hiên phớt lờ cũng chẳng chùn chân, chỉ chăm chăm cắn đồng hồ để gọi điện cho anh.

Dù sao thì Thẩm Hiên không phải là Tạ Gia Thụ, không dễ dãi dành như vậy. Đến lần thứ ba, thái độ của anh mới như bình thường, “Em không cần phải áy náy như vậy, chuyện cậu ấy nói cũng không phải là bịa đặt, chuyện anh từng làm, anh thừa nhận”.

‘Không phải... là em từng hứa sẽ giữ bí mật cho anh, nhưng lại nuốt lời, thật lòng xin lỗi anh!’ , Phùng Nhất Nhất càng cảm thấy hối hận, phiền muộn không thôi.

Người như Thẩm Hiên, bình thường đều chơi với những người có đẳng cấp như Thịnh Thừa Quang, mọi người nói chuyện chỉ cần tỏ chút ý tứ là trong lòng đối phương đã hiểu, ít khi gặp phải cách xin lỗi thật tâm thật ý thế này, giọng nói của anh bỗng trở nên dịu dàng hơn, “Được rồi, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, Thịnh Thừa Quang có biết cũng chẳng sao, cùng lắm là chế giễu anh vài câu mà thôi” , ngược lại, anh lại phải dỗ dành cô, “Em yên tâm đi, trước mặt Tử Thời, chắc chắn anh sẽ phủ nhận, tình nguyện thừa nhận người anh thầm yêu là Thịnh Thừa Quang”.

Phùng Nhất Nhất bị anh chọc cho bật cười, trong lòng bỗng thở phào, nhưng một lát sau lại càng cảm thấy có lỗi, “Thật sự xin lỗi anh! Là em

không tốt... em thật không ngờ anh ấy lại lấy chuyện này ra để uy hiếp anh”.

Đó là thời gian rất lâu về trước, khi cô đang là một biên tập viên còn con cho trang mạng truyện tranh, coi công việc là niềm vui, Tạ Gia Thụ vẫn chưa đi Mỹ. Lúc đó, hai người rất hòa hợp. Một lần, tay của Thẩm Hiên bị thương, nghe nói có thể không cầm dao phẫu thuật được nữa, nhưng Thẩm Hiên vẫn tươi cười như thường ngày, thậm chí còn lấy cánh tay bị thương ra làm trò cười trước mặt họ. Mọi người đều tưởng anh không sao. Sau một khoảng thời gian, vào một dịp tình cờ, Phùng Nhất Nhất bắt gặp anh uống rượu một mình trong quán bar. Đêm đó, Thẩm Hiên uống không nhiều, nhưng lại say lướt khứốt, Phùng Nhất Nhất phải đưa anh về nhà. Trên đường về Thẩm Hiên cười rất điên cuồng, hát cho cô nghe, rồi khóc lóc nói với cô rằng, anh sợ từ nay về sau không thể làm bác sĩ tới mức nào! Cuối cùng, anh còn ngượng ngùng nói...anh đã từng rất thích Tử Thời.

Khi ấy Phùng Nhất Nhất kinh hoàng đến hồn bay phách lạc, đột ngột ném anh xuống đường, suýt nữa khiến anh gãy nốt cánh tay còn lại. Ngày hôm sau, Thẩm Hiên tỉnh rượu nói muốn giết cô diệt khẩu, Phùng Nhất Nhất phải thề thốt rằng tuyệt đối giữ kín bí mật này cho anh, không nói cho người khác.

Nhưng lúc đó...Tạ Gia Thụ đối với cô không phải là người khác.

***

“Lúc đó, em và Tạ Gia Thụ chơi với nhau rất thân, anh có thể hiểu vì sao em lại nói cho cậu ta biết” , Thẩm Hiên nói xong câu này thì dừng lại, trầm giọng xuống, khàn khàn nói, “Nhất Nhất, em có thể nói cho anh biết, lúc đó em và Tạ Gia Thụ đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao bỗng nhiên em lại đổi công việc khác còn cậu ta lại đi Mỹ?

“Không có gì, không xảy ra chuyện gì cả” , Phùng Nhất Nhất chẳng hề do dự, giọng nói nhẹ nhàng, trả lời một cách ngắn gọn.

Thẩm Hiên không nhịn được, châm một điếu thuốc, hút một hơi rồi dụi tắt, miệng càng đắng chát.

“Em xem kìa, đã đồng ý không nói chuyện kia với người khác nhưng lại đi nói với Tạ Gia Thụ. Chuyện của em và Tạ Gia Thụ lại không muốn nói cho anh biết, thật không công bằng”, Thẩm Hiên nhàn nhạt nói.

Phùng Nhất Nhất bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, lời muốn nói đến đầu môi lại biến thành, “Xin lỗi!”.

“Không có gì phải xin lỗi cả, chuyện tình cảm vốn không phải là lễ tiết anh cho thì tôi đáp. Nhưng anh đã cố gắng biểu đạt toàn bộ tấm chân tình của mình, em không thể không đáp lại, nếu không, anh cũng sẽ rất mệt mỏi!” , Thẩm Hiên bình thản nói, sau đó lần đầu tiên ngắt máy trước.

Cũng trong màn đêm ấy, có người mệt mỏi châm điếu thuốc, có người cầm điện thoại bị ngắt dở dang, ngơ ngẩn nhìn bóng đêm bên khung cửa sổ, có người lại nằm trên giường bệnh, ôm gối trở mình hết lần này đến lần khác, còn ở Thịnh gia thì lại là thời khắc ảm áp nhất trong một ngày.

Thịnh Thừa Quang bưng món canh cuối cùng lên bàn, múc cho hai mẹ con đang dựa đầu vào nhau chơi game mỗi người một bát để nguội, sau đó giục họ đi rửa tay rồi ra ăn cơm.

Động tác của Tử Thời nhanh nhẹn hơn con gái, cô rửa tay xong chạy đến bàn, ngồi xuống, vừa bưng bát canh lên vừa hỏi ông chồng có tài bếp núc nhà mình, “Ngày Mười lăm này, Tạ Gia Thụ sẽ đến nhà mình sung cơm thật sao anh?”.

“Ừm, Tối lúc đó, em nhớ lôi Phùng Nhất Nhất đến đấy” , Thịnh Thừa Quang xới cơm cho cô, đặt lên tay, bùi ngùi nói, “Mấy năm nay, Tạ Gia Thụ cũng không dễ dàng gì...”.

“Được rồi, em sẽ hẹn Nhất Nhất tới!” , Tử Thời nếm thử một miếng cá sốt chua ngọt, mùi vị thơm ngon khiến cô híp cả mắt lại, cất giọng ngọt ngào hỏi đầu bếp đại nhân, “Không phải anh nói sẽ không thiên vị bên nào sao? Sao bây giờ lại muốn đứng về phía Tạ Gia Thụ vậy?”.

“Đâu có, chỉ muốn tạo cơ hội cho hai người họ nói rõ ràng, đừng có làm rối tung mọi chuyện lên nữa, hại đến người vô tội” , Thịnh Thừa Quang nói

ngắn gọn.

Bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh ưa sạch sẽ, cuối cùng đã rửa tay xong, hớn hờ chạy đến, vừa loáng thoáng nghe thấy tên của mẹ nuôi thân yêu, liền nhanh nhẩu hỏi, “Mẹ nuôi phải đi xem mắt ạ? Xem mắt với cha nuôi Gia Thụ sao?”.

Cô bé cũng giống mẹ mình, lo lắng mẹ nuôi nhà mình sẽ không gả đi được. Thịnh Thừa Quang sọ đến lúc đó, cô nàng này cũng hỏi như vậy trước mặt Phùng Nhất Nhất và Tạ Gia Thụ, bèn giải thích trước, “Mẹ nuôi và cha nuôi Gia Thụ của con đã quen nhau từ trước rồi, lúc đó, con và mẹ còn ở thành phố C, hai người ấy đã chăm sóc con một năm”.

“Trước kia, cha mẹ nuôi đã kết hôn được một năm sao ạ?” , bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh đã lên tiểu học, hiểu được rất nhiều chuyện.

Hai cha con nhà này nói chuyện với nhau lúc nào cũng tạo ra vô vàn câu chuyện hài hước. Thịnh Thừa Quang cứ khăng khăng cố chấp coi con gái mình như người lớn, chuyện gì cũng nghiêm túc giải thích. Từ Thời trước nay không quản, lúc này làm bộ như đang húp canh, cúi đầu cười trộm, chợt nghe thấy Thịnh Thừa Quang nghiêm túc giải thích cho con gái, “Họ chưa kết hôn, không phải nam nữ cứ ở bên nhau là đều phải kết hôn. Kết hôn là chuyện lớn cả đời, cần phải có một số điều kiện phù hợp mới thành được”.

“Là bởi vì cha mẹ nuôi không sinh em bé đúng không ạ?” , Gấu Nhỏ rất tiếc nuối nhưng cũng rất tỏ tường, “Giống như cha và mẹ ở bên nhau, sinh ra con, sau đó hai người mới kết hôn”.

Thịnh Thừa Quang không còn lời nào để chống đỡ.

Khi Thịnh Thừa Quang kết hôn với Tử Thời, Gấu Nhỏ đã được bốn tuổi. Đứa trẻ bốn tuổi đã bắt đầu nhớ được mọi chuyện, cho nên Tổng giám đốc Thịnh đã định trước là phải đi theo giai đoạn lịch sử đen tối này cả đời.

Chẳng mấy chốc đã đến Tết Nguyên tiêu, buổi chiều Phùng Nhất Nhất cho mấy thanh niên trong nhóm về trước, một mình cô hoàn thành công việc mới trở về nhà.

Trong nhà, người thân họ hàng đã giải tán hết, nhưng trường học của Phùng Nhất Phàm sắp khai giảng trở lại, cha Phùng mẹ Phùng đều bận rộn làm đồ ăn để cho cậu mang đi, đang tối mặt tối mũi trong nhà bếp.

Phùng Nhất Nhất về nhà cả nửa ngày trời, mẹ Phùng mới bớt chút thì giờ ra hỏi cô có cần ăn lót dạ không, bởi Phùng Nhất Phàm đi chơi chưa về, phải đợi cậu về mới có thể ăn cơm tối.

“Không ạ, con phải ra ngoài, tối nay con không ăn cơm ở nhà đâu mẹ ạ”.

Mẹ Phùng nhớ ra tối nay phải đến nhà Thẩm Hiên ăn cơm, liền vui vẻ gật đầu, không hỏi gì thêm nữa, vội vàng trở vào bếp.

Tử Thời nói sẽ cho xe đến đón Phùng Nhất Nhất. Trong nhà toàn mùi thức ăn, cô không ngồi đợi thêm được bèn xuống lầu sớm hơn nửa tiếng, đứng bên đường đợi xe.

Trời nhá nhem tối, tiếng phải lẻ tẻ vang lên khi gần khi xa. Đường phố có phần vắng vẻ, người đi đường đều vội vã trở về nhà ăn Tết bên gia đình.

Nếu như có một mái nhà, một người toàn tâm toàn ý đợi cô về, cô cũng sẵn lòng vội vã đi trong gió lạnh như vậy! Phùng Nhất Nhất bịt hai tai lạnh cóng.

Phải chăng nên mua cho mình một căn nhà nhỏ?

Cô suy nghĩ đến thất thần. Chiếc xe con màu đen tính năng ưu việt lướt nhanh trong đêm đen, dừng lại trước mặt cô. Sau khi mở cửa ghế sau ra, vừa định ngồi thì cô đề phải một người.

Phùng Nhất Nhất kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy khuôn mặt ấy cô liền ra sức lùi về phía sau.

Vẻ mặt Tạ Gia Thụ còn lạnh hơn cả chiếc găng tay da màu đen đang mang trên tay. Anh níu chặt vai cô kéo vào trong, rồi nhào người đóng cửa xe lại, lạnh giọng dặn dò tài xế, “Lái xe!”.

Xe vững vàng lao về phía trước, cả người Phùng Nhất Nhất nằm ngang trên đùi Tạ Gia Thụ, chặt vật giã giữa mãi không thôi.

Tạ Gia Thụ một tay giữ chặt Phùng Nhất Nhất, cúi đầu nhìn cô phí sức vùng vẫy trên đùi mình. Khóe môi đẹp đẽ trên gương mặt anh tuần khê nhếch lên, không còn bộ dạng mặt lạnh như quý đòi nợ của mấy lần trước nữa.

Chi tiếc là Phùng Nhất Nhất không nhìn thấy, bởi mặt cô đang úp xuống phía dưới.

Hai người chẳng ai nói với ai câu nào, một người ra sức vùng vẫy, một người thản nhiên ghì chặt. Nhưng cô vùng vẫy kịch liệt một hồi, sắc mặt vốn điềm nhiên của anh dần biến đổi, chỉ thấy anh nhíu mày, gò má dần ửng đỏ, ánh mắt cũng trở nên không được tự nhiên.

Không ổn rồi! Tạ Gia Thụ hít sâu một hơi, nghiêng răng rồi buông tay ra.

Phùng Nhất Nhất tựa như con rùa địu cái mai nặng nề, tứ chi khuỵ loạn lộn người lại. Vừa được thả tự do, cô lập tức bò vào ghế ngồi bên trong. Trong lúc hỗn loạn, cẳng chân của cô không biết đá vào chỗ nào đó rắn chắc của Tạ Gia Thụ, có vẻ như anh rất đau, rồi lại rên lên một tiếng, âm thanh ảm chứa ý vị sâu xa.

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn anh.

Cô vùng vẫy đến độ tóc tai quần áo đều rối tung, mặt đỏ ửng, mắt lấp lánh nước, ngồi chồm hồm ở đó quay đầu nhìn anh. Tạ Gia Thụ đối tư thế, hậm hực đưa tay ra, hung hăng đẩy cô.

“Nhìn gì mà nhìn! Ngồi yên đấy!” , anh gầm nhẹ.

Phùng Nhất Nhất bị anh giày vò từ lúc lên xe tới giờ, rồi lại bị đẩy cho lảo đảo, cũng bực mình chẳng kém, cô gầm lại, “Đồ thần kinh!”.

Khi mắng người, Phùng Nhất Nhất chỉ có duy nhất câu này. Ngày trước bị anh bắt nạt ghê gớm, cô không chịu nổi, cũng chỉ hỗn hển mắng lại anh một câu.

Chưa từng thay đổi.

Đôi mắt đẹp của Tạ Gia Thụ nghiêng nghiêng liếc về phía cô, vẻ mặt có chút đắc ý và vui mừng. Có điều tư thế ngồi của anh có chút kỳ quặc, bắt chéo chân, một chân nhấc lên rất cao, như đang muốn che giấu cái gì đó.

Lúc này, bầu không khí yên tĩnh trở lại khiến người ta cảm thấy không được thoải mái, Phùng Nhất Nhất nhìn anh, “Sao lại là anh?”.

Chẳng phải là Tử Thời nói xe của Thịnh Gia sẽ tới đón cô sao?

Tạ Gia Thụ cảm thấy rất nóng, hạ cửa kính xuống thì lại bị gió lùa vào khiến lòng anh rối bời, nên cứ nghịch cửa kính lên lên xuống xuống.

“Tôi nể mặt anh Thừa Quang” , anh nghịch cửa xe, bộ dạng dửng dưng, “Em cho rằng tôi muốn đến đón em sao? !”.

Hiện giờ, điều mà Phùng Nhất Nhất không chịu nổi nhất chính là giọng điệu này của anh, vội phủ nhận, “Em không dám!”.

Tạ Gia Thụ chau mày, chột tròng mắt với cô, nhưng cô lại cố ý nhìn về phía trước, không thèm ngó ngang gì đến anh. Tạ Gia Thụ nheo mắt, há miệng cắn tuột chiếc găng tay da màu đen kết hợp với áo khoác ngoài màu đen có hai hàng cúc màu vàng, rồi đưa tay ra nhéo mặt cô.

Gầy đi rồi, trước kia nhéo nhéo đầy thịt... nhưng mà vẫn rất mềm mịn, nhéo thế này cảm thấy thật thỏa mãn!

Phùng Nhất Nhất không ngờ đột nhiên bị anh nhéo má, còn không phải là kiểu nhéo trên đầu, mà là nhéo má không buông, nhào đi nặn lại... Cô vừa đánh tay anh vừa tức giận hét lớn, “Tạ Gia Thụ!”.

Lúc này, Tạ Gia Thụ không nhịn nổi nữa, nhếch miệng phá lên cười thích thú. Trong ánh sáng mờ mờ của đêm đầu xuân lạnh giá, mắt anh sáng rực, nụ cười vẫn đẹp đẽ như xưa.

Hai người âm ỉ suốt dọc đường, lúc chui ra khỏi xe khó tránh quần áo có chút xộc xệch. Tạ Gia Thụ khước miệng đong đầy ý cười, ánh mắt thỏa mãn. Phùng Nhất Nhất khuôn mặt đỏ bừng, mắt long lanh nước. Thẩm Hiên đứng bên trên bậc thang trước cửa nhà Thịnh gia, sắc mặt ảm đạm hệt như sắc trời lúc này.

Tạ Gia Thụ túm lấy khăn quàng cổ của Phùng Nhất Nhất, lôi xềnh xệch về phía trước. Phùng Nhất Nhất cứ giữ khư khư lấy chiếc khăn, thà chết không buông, đánh đấm gào thét, vừa ngẩng đầu lên, hai người liền nhìn thấy Thẩm Hiên đang đứng trên bậc thang, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Thẩm Hiên cười, giọng điệu bình thản nói với Phùng Nhất Nhất, “Em để điện thoại ở nhà sao? Anh gọi điện thì Nhất Phạm nghe máy, nói em đã ra ngoài rồi!”.

Anh nói đến điện thoại, đầu óc Phùng Nhất Nhất cũng chỉ nghĩ đến điện thoại, liền sờ soạng trong túi áo, áo nào “ây da” một tiếng. Nhưng Tạ Gia Thụ nghe vậy lại từ từ buông tay, ý cười trên khóe môi tắt ngấm.

“Thảo nào!” , anh quay mặt lạnh lùng ném cho Phùng Nhất Nhất hai từ này.

Thảo nào lại hỏi “Sao lại là anh?” , thì ra đã hẹn với Thẩm Hiên trước.

Thịnh Thừa Quang hao tâm tổn trí bày bố cục diện để tác hợp cho hai người, nhưng cô lại hẹn Thẩm Hiên đến phá rối!

Tạ Gia Thụ tức đến mức viền mắt cũng đau rát, anh vung tay quẳng chiếc khăn vào mặt Phùng Nhất Nhất rồi bước lên bậc thang, khi lướt qua Thẩm Hiên, ánh mắt hai người đàn ông giao nhau trong phút chốc. Tạ Gia Thụ chậm rãi đeo găng tay da màu đen vào, ánh sáng trong mắt còn sáng hơn hai hàng cú vàng 24K[1] trên áo khoác của anh. Thẩm Hiên chỉ liếc nhìn anh bằng ánh mắt nhàn nhạt, chân không dừng bước, tiếp tục đi về phía Phùng Nhất Nhất.

[1] Vàng 24K: Vàng nguyên chất.

Phùng Nhất Nhất bị quẳng khăn quàng cổ vào mặt, mở mắt ra thì Thẩm Hiên đã đứng trước mặt, nét mặt nhàn nhạt, không rõ cảm xúc gì.

Cô có chút lúng túng nhìn Thẩm Hiên, mặc dù vừa rồi luôn chống cự lại Tạ Gia Thụ nhưng lúc này, cô lại cảm thấy như bị anh bóc trần điều gì đó.

“Anh đến rồi!” , cô không biết rằng, người nhận được lời mời tối nay vốn dĩ chỉ có Tạ Gia Thụ và cô.

Thật ra, Thẩm Hiên biết được tin này từ Gấu Nhỏ. Trường học của Gấu Nhỏ tổ chức đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, thiên kim nhà Tổng giám đốc Thịnh đương nhiên phải do viện trưởng đại nhân đích thân chăm sóc. Thẩm Hiên cố tình gài bẫy rồi cười híp mắt vài cái, cô bé đã tuôn ra tuốt tuột.

Thẩm Hiên hiểu cách làm của Thịnh Thừa Quang, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được tình duyên dang dở của Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất.

Nhưng Thịnh Thừa Quang giúp Tạ Gia Thụ không có nghĩa là sẽ cản trở đến Thẩm Hiên anh, cho nên, tối nay anh cũng đã đến.

Tổng giám đốc Thịnh đáng thương hoàn toàn không biết cô nhóc buôn chuyện nhà mình đã nói gì, tưởng rằng Phùng Nhất Nhất gọi Thẩm Hiên tới. Nhưng giữa Tạ Gia Thụ và Thẩm Hiên, anh vốn có ý trung lập, người đến nhà đều là khách cả.

Thật ra, họ đều là bạn bè thân thiết đã nhiều năm, hỷ nộ vô thường của Tạ Gia Thụ cũng như cơm bữa. Tiếp theo là một bữa cơm vô cùng náo nhiệt. Lúc chúc rượu Thịnh Thừa Quang còn cố ý để Phùng Nhất Nhất mời Tạ Gia Thụ một chén, ý muốn xóa bỏ hiềm khích lúc trước.

Nhưng Phùng Nhất Nhất cứ cầm ly rượu đứng đó, còn Tạ Gia Thụ lại quẳng cho cô một khuôn mặt lạnh lùng. Đợi Phùng Nhất Nhất lẳng lặng uống cạn ngời xuống, mọi người nói nói cười cười để khóa lấp đi bầu không khí tẻ nhạt đó, anh mới một mình tự rót tự uống, chén này nối tiếp chén khác.

Từ Thời viện cố lấy thêm đồ ăn, chạy vào bếp, kéo theo Tổng giám đốc nhà cô ra hỏi, “Tạ Gia Thụ làm sao vậy?”.

Thịnh Thừa Quang cũng cảm thấy khó hiểu, “Mấy năm nay ở nước ngoài cậu ấy biểu hiện rất tốt, lần này trở về lại như biến thành người khác vậy... Chẳng hiểu sao gặp Phùng Nhất Nhất lại trở thành bộ dạng đó? !”.

Tử Thời tức giận thay cho bạn mình, “Thật đúng là! Em bảo Nhất Nhất đừng để ý đến anh ta! Nếu anh ta lại gây sự nữa, anh phải xử lý ngay đấy!”.

Thật ra Thịnh Thừa Quang ôm việc không đầu này vào người cũng là vì Tử Thời. Anh lại cúi người hôn lên trán cô vợ đang tức giận, dịu dàng dỗ dành, “Được, anh sẽ xử lý cậu ta!”.

Trong phòng bếp, có hai người đang tình tứ ngọt ngào, phòng khách bên ngoài cũng rất náo nhiệt. Gấu Nhỏ mở bộ karaoke gia đình mà Tạ Gia Thụ tặng cô bé hồi Tết, quán lấy cha nuôi Gia Thụ bắt anh hát cùng.

Tạ Gia Thụ từng tung hoành hai giới thời trang, giải trí thành phố G, lý do giành được vòng nguyệt quế “công tử số một thành phố G” không chỉ dựa vào gia thế và khuôn mặt của anh. Tạ đại thiếu gia ăn nhậu, chơi bời đều xếp hạng cao thủ, giọng hát cũng hay tuyệt. Trước kia, giọng hát anh vô cùng trong trẻo. Bây giờ trải qua năm tháng, giọng hát ấy có thêm phần chững chạc, sau khi uống rượu lại có chút khàn khàn. Bài hát thiếu nhi có giai điệu trong sáng lại được anh hát thành giai điệu triền miên dai dẳng, khiến người ta tan nát cõi lòng.

Phùng Nhất Nhất uống hết ly rượu bị Tạ Gia Thụ phớt lờ, lúc này, đã hơi choáng váng, cô dựa vào sô pha bên cửa sổ, thừ người ra. Bên ngoài, bầu trời đầy sao dần phủ xuống, sắc đêm ngầy ngất, mê say lòng người... Lòng cô cũng chất chứa một mảnh trời đêm, nhưng chẳng có ánh sao nào lấp lánh chiếu rọi.

Chập chờn trong cơn triền miên, cô luôn cảm thấy có người luôn nhìn mình, nhưng khi cô nhìn qua lại chỉ thấy Gấu Nhỏ đang nhảy múa hát ca, Thẩm Hiên khoanh tay đứng đó nhìn Gấu Nhỏ, Tạ Gia Thụ... ngồi cách cô rất xa, sắc mặt lạnh lùng, dáng vẻ nghiêm túc ngắm nhìn chậu hoa trên bàn trà.

Phùng Nhất Nhất thấy lòng buồn chua chát, giọng hát vừa rồi của anh khiến cô nhớ lại buổi tối hôm anh tỏ tình. Tối đó, anh đưa cô lên đỉnh núi đốt pháo bông, lúc xuống núi anh đã công cô.

Đó là lần đầu tiên trong đời có người công Phùng Nhất Nhất. Hồi nhỏ, cô luôn thấy cha mẹ công Nhất Phàm, ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng cô ngưỡng mộ biết bao! Đến tận khi đó, cô mới tận hưởng cảm giác được người khác công trên lưng là thế nào.

Đi bộ là việc cần phải làm đến cùng, chịu mệt một bước sẽ tiến đến gần đích đến hơn một chút. Nhưng nằm bò trên lưng người khác, đôi chân không cần phải bước đi cũng có thể tiến về phía trước, quang cảnh hai bên từ từ lướt về phía sau, con người sẽ trở nên thật nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Cảm giác này... hẳn là “ngồi mát ăn bát vàng” ?

Chàng thanh niên Tạ Gia Thụ nhiệt tình thuần khiết chính là người đã mang đến cho Phùng Nhất Nhất cảm giác “ngồi mát ăn bát vàng” tuyệt vời như thế.

Đến một độ tuổi nào đó, em sẽ biết những tháng ngày cô đơn lẻ bóng thật khó khăn biết nhường nào! Dần dần em sẽ phải nếm trải mùi vị của nỗi cô độc, và rồi thời gian gõ cửa, đánh bại lòng kiêu hãnh trong em.

Ngang qua một giao lộ nào đó, em sẽ cảm nhận được rằng, người có thể cùng em chuyện trò thâu đêm ngày một ít đi, em cảm thấy chán ghét khi nỗi cô quạnh cứ bám riết lấy mình, và muốn tìm một người yêu em để gửi gắm quãng đời còn lại.

Giọng nam trầm ấm, ngân nga.

Phùng Nhất Nhất suýt chút nữa là rơi nước mắt.

Nhưng khi cô hốt hoảng quay đầu lại nhìn, không phải là chàng thanh niên Tạ Gia Thụ.

Mà là Thẩm Hiên.

Thẩm Hiên đang hát: Liệu có bao nhiêu người có thể cùng anh đi hết chặng đường? Người nguyện cùng anh đi trọn một đời lại càng ít ỏi. Phải chăng khắc cốt ghi tâm chẳng hề quan trọng đến thế? Cuối cùng thì anh cũng đợi được em, thật may mắn làm sao khi anh không bỏ cuộc!

Cách hơn nửa phòng khách, ngăn bởi Gấu Nhỏ hai tay đang bưng lấy mặt và Tạ Gia Thụ ngồi yên bất động, Thẩm Hiên nhìn về phía Phùng Nhất Nhất, khẽ hát.

Cuối cùng thì anh cũng đợi được em! Suýt chút nữa anh đã để vụt mất em rồi! Gặp được em ở thời khắc đẹp nhất, coi như đã không phụ lòng mình. Cuối cùng thì anh cũng đã đợi được em!

Bài hát này là nhạc chuông di động của Phùng Nhất Nhất. Sau khi nghe thấy, Thẩm Hiên còn chế giễu, nói cô thèm lấy chồng. Khi ấy, vừa nói dứt lời anh đã lơ đãng ngâm nga vài câu, Phùng Nhất Nhất vô cùng kinh ngạc!

Lúc đó, Thẩm Hiên đang lái xe. Xe dừng trước đèn đỏ, anh gác tay lên vô lăng, ngón tay thon dài, nhàn nhã gõ rất có tiết tấu, quay đầu nói với cô, “Sau này anh sẽ hát cho em nghe”.

Không ngờ lại là hôm nay.

Anh cố gắng đè thấp giọng, nhưng từng câu từng lời rất rõ ràng, tiếng hát chạm vào lòng người rồi vang vọng lại từng hồi. Người đàn ông ở độ tuổi như anh, lại đẳng cấp thế này, làm những chuyện quyến rũ linh hồn của người khác mới vững vàng làm sao!

Bên cửa phòng ăn, Thịnh Thừa Quang trông thấy cảnh tượng trước mặt bỗng nhận ra sự việc quả thật hóc búa, thờ dài rồi thấp giọng nói với Tử Thời, “Xong rồi, Thẩm Hiên thật lòng rồi!”.

Mà phía bên sofa, Tạ Gia Thụ nhìn Phùng Nhất Nhất chăm chú, cô ngồi cách anh nửa gian phòng khách, ngăn bởi Thẩm Hiên đang tình nồng. Ánh mắt Tạ Gia Thụ lạnh như băng.

Thẩm Hiên cũng coi như đã từng lăn lộn chốn tình trường. Cái thuở mười tám đôi mươi theo đuổi bạn gái cũng chưa từng tốn sức thế này. Hôm nay làm chuyện này trước mặt bạn thân tử thuở nhỏ mà nữ chính còn chưa rơi lệ rồi lập tức nhảy vào lòng anh, thật sự khiến anh vô cùng u sầu, phiền muộn.

Anh ngồi trong sân, tay vân vê lon bia, đôi mắt u buồn ngược nhìn trời sao. Một lát sau, ghé tựa bên cạnh khế động, anh nhìn người vừa đến, lòng dịu lại, cố ý trêu chọc cô, nhướn mày lả lơi, “Vừa rồi bị anh làm cho cảm động rồi chứ gì? Anh ấp dẫn không?”.

Phùng Nhất Nhất không nhịn được cười, thành thật gật đầu thừa nhận, “Vô cùng hấp dẫn!”.

Thẩm Hiên cười đắc ý, nhưng sau khi nhấp một ngụm bia, nụ cười trên môi lại nhạt dần, còn khế thở dài.

Phùng Nhất Nhất thấy anh thở dài, bèn đưa mắt nhìn. Thẩm Hiên quan sát bụi cây xanh dưới ánh trăng trong vườn, nhàn nhạt nói, “Em nói tối nay có hẹn, là hẹn với Tạ Gia Thụ?”.

“Không Phải” , Phùng Nhất Nhất lắc đầu, “Em chỉ không muốn theo anh về nhà ăn cơm”.

Mặc dù Thẩm Hiên đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn bị ghen hống, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn cô.

Cô gái này anh hiểu quá rõ, nhát gan, sợ phiền phức, do dự chần chừ, thật hiếm có lúc nào thẳng thắn trực tiếp như vậy. Thẩm Hiên có chút đau lòng.

Ngay cả vị trí khiến cô do dự một chút thôi, anh cũng không có sao?

Bị tổn thương lòng tự trọng rồi...

Anh không lên tiếng, lặng lẽ ngồi trong bóng đêm dưới ánh trăng, nghịch ngợm lon bia. Ánh sáng từ căn phòng cách đây không xa rọi vào gương mặt nhìn nghiêng khiến dáng vẻ đượm buồn càng trở nên mê người. Phùng Nhất Nhất biết là chuyện này rất đáng tiếc, biết anh thật sự rất tốt, nhưng... dù rằng người nguyện cùng mình đi hết một đời vô cùng ít ỏi, những điều từng khắc cốt khi tâm thực sự không quan trọng sao?

Tại sao đến bây giờ cô vẫn để thời gian của mình trôi qua lãng phí?

Nghĩ đến đây cô cũng không cảm thấy hành động tiếp theo của mình điên cuồng gì cho lắm.

“Anh nói em không cần bằng, em thừa nhận. Công bằng mà nói, anh hấp dẫn hơn Tạ Gia Thụ. Anh tốt như thế nào, phù hợp để yêu đương thậm chí là kết hôn ra sao, em hiểu rất rõ. Một cô gái ở độ tuổi như em, có thể gặp được một lựa chọn như anh, thật sự không dễ dàng, nên trân trọng đến nhường nào... em hiểu quá rõ” , Phùng Nhất Nhất quá sợ hãi, cũng quá kích động, giọng cô đã khàn, lần đầu tiên trong đời cô to gan lớn mật như vậy. , “Nhưng Thẩm Hiên à, tình cảm sao có thể là chuyện công bằng được? Anh yêu cầu em công bằng, là bởi vì anh không hề yêu em”.

Anh tỏ tình với cô nhưng chẳng hề suy nghĩ xem cô có để tâm việc anh từng thích người bạn tốt của mình hay không, bởi vì anh không để tâm, giống như anh không có cách nào để tâm đến Tạ Gia Thụ. Ngày hôm đó, trong phòng nghỉ bệnh viện, anh đưa trà sữa cho cô, bình thản trêu chọc cô. Khi ấy, anh biết rõ cô vừa từ chỗ Tạ Gia Thụ đi ra, nhưng cô có thể nhìn ra được anh không lo lắng chút nào, cũng không ghen tị, mà chỉ nghĩ đến làm thế nào để thể hiện ưu điểm của mình cho cô thấy.

Người đàn ông này chín chắn, bao dung, ưu tú, thâm tình, chân thành, ... nhưng anh không hề yêu cô. Cô từng được một người dồn toàn tâm toàn ý để yêu, nên cô biết, tình yêu là như thế nào. Thẩm Hiên, không yêu cô.

“Nhất Nhất” , Thẩm Hiên quả thật có chút bất ngờ, ngẫm nghĩ rồi nói, “Anh thừa nhận những điều em nói... nhưng anh tưởng rằng em có thể hiểu được điều này, dù sao... chúng ta đều không phải là những người không có quá khứ.

“Em hiểu, nhưng em vẫn để tâm, rất để tâm” , Phùng Nhất Nhất ngồi trong gió đêm mùa xuân lạnh buốt, khẽ nói, “Em hiểu anh không yêu em, bởi vì em cũng không yêu anh. Mức độ cảm mến mà chúng ta dành cho nhau chắc cũng tương đương, điều này rất công bằng. Nhưng em để tâm việc rõ ràng anh không yêu em, nhưng lại hành động như thế rất thâm tình. Anh biết sức hấp dẫn của mình, anh dùng nó để cuốn hút em, chinh phục em. Anh cảm thấy đó là theo đuổi?”.

“Đúng vậy, đây là cách theo đuổi của anh” , lòng ngực Thẩm Hiên có chút khó chịu, anh nói một hơi.

Phùng Nhất Nhất khẽ lắc đầu, “Em thấy anh luôn muốn nhắc nhở em rằng anh là sự lựa chọn tốt nhất của em. Em không thích điều nhắc nhở đó”.

Em từng yêu, em biết nó đẹp nhường nào, anh kêu em vứt bỏ, dù là vì hạnh phúc nửa đời còn lại của mình... em không làm được.

Thẩm Hiên đặt lon bia uống cạn lên bàn, ngón tay thon dài khẽ chạm vào lon, anh thấy giờ phút này, trái tim mình giống như lon bia rỗng ấy, gió thổi một cái là có thể rơi xuống đất, âm thanh vang dội.

Vậy cũng tốt, trong lòng anh an ủi mình, dù sao cô đã chọn nói lời thật lòng, coi như đã mở rộng lòng mình với anh rồi.

“Anh hiểu rồi” , anh nói, “Em cảm thấy tình cảm anh dành cho em không đủ chân thành”.

Phùng Nhất Nhất im lặng, không phủ nhận.

“Xin lỗi, là anh không tốt” , Thẩm Hiên dịu dàng nói, “Cũng là do anh nghĩ em quá từng trải, dày dặn kinh nghiệm rồi, nhưng em vẫn hỉ là một cô bé, trong lòng còn mơ mộng...Anh già rồi, muốn tìm một người để sống an bình qua ngày, nên tưởng rằng em cũng nghĩ như vậy. Xin lỗi, là anh đã nghĩ không chu đáo!”.

“Cũng không phải, ...” , Phùng Nhất Nhất bị anh nói vậy cũng cảm thấy hơi ngại ngùng.

“Nhưng có một chuyện, em đừng đổ oan cho anh” , Thẩm Hiên nghiêm túc nói, “Sự theo đuổi và quyến rũ của anh đối với em là nghiêm túc. Nếu em cảm thấy anh yêu em chưa đến mức sâu đậm, đó là bởi vì anh chưa từng yêu. Em không thể bởi vì anh lớn tuổi, mà ngầm cho rằng những tâm tư của anh đều là thủ đoạn”.

Lời này của Thẩm Hiên... khiến trái tim Phùng Nhất Nhất khẽ run lên lẩy bẩy, bỗng chốc quên mất bản thân phải nói gì, chỉ biết ngẩn người nhìn

anh.

Thẩm Hiên xoa xoa tóc mái của cô, “Chúng ta vào thôi, ngồi lâu như vậy chắc em lạnh rồi”.

Hơn chín giờ tan cuộc. Mọi người đều uống rượu, Tạ Gia Thụ có tài xế, còn Thẩm Hiên tự lái xe đến. Thịnh Thừa Quang sắp xếp tài xế của anh giúp Thẩm Hiên lái xe trở về. Tử Thời không biết Tạ Gia Thụ đi đón Phùng Nhất Nhất, lúc này nghe vậy liền nói với Thịnh Thừa Quang, “Vậy ai đưa Nhất Nhất về?”.

Thịnh Thừa Quang chỉ cười mà không nói, còn bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh chơi với Tạ Gia Thụ cả buổi lại cất giọng ngọt ngào, “Cha nuôi Gia Thụ đưa mẹ nuôi về nhà!”.

Người lớn ai nấy cũng đều mang tâm sự trong lòng nên im lặng. Thẩm Hiên mở lời trước, phong độ nhẹ nhàng nói với Tạ Gia Thụ, “Vậy thì, Gia Thụ, phiền cậu rồi!”.

Tạ Gia Thụ khoác áo ngoài màu đen lên vai, đeo găng tay màu đen, nghe thấy vậy liền ngược mắt lên, lạnh lùng nói, “Không có gì, dù sao tôi cũng tiện đường... tránh để cô ấy lại đuổi theo rồi đâm vào tôi lần nữa”.

Phùng Nhất Nhất thật sự rất muốn nói mình có thể tự về! Thẩm Hiên đi đến trước mặt cô, khẽ nói, “Anh đi trước đây, về nhà thì nhắn tin cho anh, anh sẽ gọi điện cho em!”.

Trước mặt mọi người, Phùng Nhất Nhất không đành lòng để Thẩm Hiên mất mặt nên miễn cưỡng gật đầu. Thẩm Hiên chỉnh lại khăn quàng cổ cho cô, cười rồi xoay người rời khỏi.

Thịnh Thừa Quang ở bên cạnh thấy vậy, thầm nghĩ: Gia Thụ vẫn còn non lắm, nhìn Thẩm Hiên kia kìa, chiêu “lấy lùi để tiến” sử dụng thành thạo, cầm thú cũng không bằng thế kia cơ mà!

Trên đường trở về nhà bầu không khí rất yên tĩnh, không ai lên tiếng. Tạ Gia Thụ tao nhã, ngay ngắn trong xe, ánh mắt nặng trĩu suy tư nhìn ra ngoài,. Phùng Nhất Nhất không dám trêu chọc anh chỉ yên lặng.

Không bao lâu sau, xe từ từ dừng lại trước lều Phùng gia. Phùng Nhất Nhất thở phào nhẹ nhõm, đang định xuống xe thì vai bị người ta ghì chặt. Cô ngoảnh đầu lại nhìn, thấy bàn tay đeo găng tay da màu đen đang ghì chặt túi sách của cô. Cô dùng sức giật ra lại bị Tạ Gia Thụ lạnh lùng trừng mắt cảnh cáo.

Chợt nghe Tạ Gia Thụ nhàn nhạt nói, “cho cậu tan ca đấy, tôi tự lái xe về”.

Sau đó tài xế liền rời đi.

Phùng Nhất Nhất hoảng hốt, “Anh làm sao vậy? Vừa rồi anh uống rượu, không thể lái xe! ”.

Tạ Gia Thụ quay đầu nhìn cô, mắt sáng như sao, ” Vừa rồi em và Thẩm Hiên nói gì ở trong sân vậy?”.

“...Không có gì.”

“Phùng Nhất Nhất!” , Tạ Gia Thụ nhấn giọng.

Giống như trước kia, mỗi khi tức giận là anh lại gọi tên cô, nhưng ngày trước, mỗi lần thế này anh đều nhón nhác. Trước kia, Phùng Nhất Nhất nhát gan là thế, chỉ cần anh dùng giọng điệu này để gọi, cô liền thỏa hiệp.

Nhưng bây giờ, giọng điệu của anh vừa trầm thấp vừa lạnh lùng, nghe còn nguy hiểm hơn ngày trước gấp trăm lần, nhưng cô đã không còn dễ dàng đầu hàng như vậy, “Em và Thẩm Hiên nói gì thì đó là chuyện giữa em và anh ấy, em không cần thiết phải khai báo với anh, Tạ Gia Thụ, anh đủ chưa vậy? Dù không thể làm bạn bè, chúng ta cũng không cần thiết phải làm kẻ thù chứ?”.

Dẫu sao chúng ta cũng đã từng tốt đẹp như vậy.

Những lời này cô không nói ra, nhưng dường như Tạ Gia Thụ lại có thể nghe thấy, ánh mắt anh càng ngày càng sáng rực, lấp lánh sắc màu, khiến người ta phải ngây ngất, đắm say.

Phùng Nhất Nhất rất muốn đưa tay chặn lên ngực mình. Bị anh nhìn chăm chăm thế này, nhịp tim của cô hoàn toàn không chịu được sự khống chế của bản thân nữa rồi.

Ánh sáng ấy ngày càng xích lại gần, mảng trời đêm trong lòng cô bỗng có thêm ánh sao lấp lánh. Hơi thở nóng bỏng của anh phả vào mặt cô, càng ngày càng nóng, sục sôi cả bầu trời cao trong lòng cô, ánh sao rục rỡ, muôn vàn lấp lánh... Môi cô tê dại vì bị anh cắn. Phùng Nhất Nhất cảm thấy nơi ấy không còn là môi cô nữa, mà là trái tim cô, trái tim bị nghiền đến nhói đau, khiến người ta không nhìn được mà run rẩy.

Thời gian chẳng còn tồn tại, trong khoảnh khắc này, cả thế giới của cô chỉ có anh.

Tạ Gia Thụ gặm nhấm cánh môi cô, rất lâu. Sau khi chiếm đoạt được đôi môi ấy, anh không còn hung hăng như trước nữa, thậm chí nụ hôn ấy còn chất chứa mùi hương. Cô khẽ động, anh lập tức đưa tay ra nâng mặt cô lên, không cho trốn chạy.

Mùi vị kích thích của găng tay da càng tăng thêm nhiệt độ cho nụ hôn này. Phùng Nhất Nhất cảm thấy sức lực của mình đã bị anh hút kiệt, mồ hôi túa đầy lưng, vừa nóng rục, vừa bí bách, sắp không thở nổi, nhưng lại...bị rịn không nở buông ra.

Khi định thần lại, cô không biết mình đã phủ người lên vai anh từ lúc nào, hai người ôm nhau rất chặt, Tạ Gia Thụ thở gấp nặng nề.

“Tôi nghe thấy rồi” , giọng nói của anh vừa thấp vừa nóng, giọng điệu hận đến thấu xương mà sục sôi nhiệt huyết, “ Em đã từ chối anh ta! Em nói em không yêu anh ta!”.

Đầu óc Phùng Nhất Nhất bỗng trở nên trống rỗng, trì độn, cố sức suy nghĩ: Mình đã nói vậy sao?

Tạ Gia Thụ hơi nghiêng mặt, dáng vẻ thân mật lại có chút mùi hương cọ vào mặt cô, “Em cố ý gọi anh ta đến là để từ chối anh ta, đúng không?”.

“... Không phải” , Phùng Nhất Nhất hoang mang, “Em không gọi anh ấy đến”.

Tạ Gia Thụ vừa nghe câu trước đã nổi giận, nghe thêm đến câu sau mới không bóp cổ cô. Anh thoáng nghĩ đã hiểu, hậm hực, “Thẩm Hiên, cái tên mặt người dạ thú kia!”.

Mắng người là không đúng, Phùng Nhất Nhất đẩy anh ra, nhìn anh bằng ánh mắt không đồng tình.

Tạ Gia Thụ không sợ cô, liếc mắt nhìn, vẻ mặt sầm sì, lạnh giọng hỏi, “Em và tên mặt người dạ thú kia đã làm gì chưa? Lên giường chưa?”.

Tạ Gia Thụ lại giở mảnh khốe cũ, túm lấy quai túi sách của cô rồi kéo lại.

Anh như con gấu ôm lấy cô từ phía sau, cả người đè lên cô, vùi mặt vào trong cổ áo cô, hít một hơi thật sâu, thấp giọng nói, “Tôi ăn nói bậy bạ...tôi biết, em sẽ không như vậy đâu!”.

Phùng Nhất Nhất phẫn nộ cắn môi, không lên tiếng.

Một lúc sau, giọng anh rầu rầu, mang theo nét mừng vui thỏa mãn cố kìm nén nhưng không được, “Có phải em... vẫn luôn đợi tôi quay về hay không?”.

Dù chưa có bắt đầu đã kết thúc, nhưng em chưa từng yêu ai khác đúng không?

Dù những năm tháng qua chẳng thư từ qua lại, nhưng em luôn nhớ đến tôi đúng không?

Dù cả hai chưa từng trao nhau lời hẹn ước, nhưng em... luôn đợi tôi, đúng không?

Phùng Nhất Nhất nước mắt nhạt nhòa hoen mi!

Ryta

03-07-2015,09: 59 PM

Chương 4

Tạ Gia Thụ chẳng thấy thoải mái khi ở trước mặt ai như trước mặt cô, vừa thoải mái là anh liền trở nên bộp chộp, bởi vì bản chất của anh chính là một tên khốn.

***

Khuôn mặt cô ướn át, bờ môi man mát miết lên, nước mắt chạm vào khuôn mặt anh, lành lạnh, trơn trơn. Cái nóng phùng phùng trong lòng Tạ Gia Thụ cũng trở nên dễ chịu hơn nhiều, anh hài lòng thỏa mãn, ngâm một tiếng khe khẽ.

Âm thanh này quá đổi quen thuộc, Phùng Nhất Nhất đột nhiên chẳng muốn khóc nữa, cô vịn vẹo, muốn đẩy anh ra.

Nhưng Tạ Gia Thụ cao lớn như vậy, lại dính chặt lấy thân thể cô, nửa ôm nửa ghì, muốn đẩy anh ra là điều không thể.

Cô vừa cựa quậy là anh lại chồm đến, dữ dằn cản vánh tai cô, hỏi bằng giọng điệu kiêu ngạo, “Vậy em có gì đó với những thằng đàn ông khác không?”.

“... Anh bỏ ra trước đã” , Phùng Nhất Nhất cả người nóng bừng, toàn thân đổ mồ hôi, sắp không thể thở nữa rồi.

“Em nói rồi tôi mới thả em ra!” , Tạ Gia Thụ bá đạo ôm càng chặt hơn, “Có nắm tay không? Có bị người khác hôn không?”.

Lúc anh hỏi câu cuối cùng, người đang giãy giụa trong lòng anh liền dờ ra một lát. Giờ đây, Tạ Gia Thụ đã trở thành người có độ nhạy bén đến nhường nào chứ? Anh lập tức phát giác ra, đưa tay ép mặt cô quay về phía mình, ánh mắt sáng rực tra hỏi, “Cầm tay rồi?”.

Phùng Nhất Nhất ngẩng lên, khó khăn lắc đầu, “Không, không có!”.

Sắc mặt Tạ Gia Thụ chợt thay đổi, “Em bị người ta hôn rồi?”.

“Hả...”

“Ai/ Bị ai hôn rồi hả? !”

Bị con heo nào hôn rồi hả?

Bộ dạng gằm gừ của anh chẳng thay đổi chút nào, nỗi sợ hãi vốn vùi sâu trong lòng Phùng Nhất Nhất bỗng trỗi dậy, đầu óc trở nên trống rỗng, chỉ biết thành thật khai báo, “Thắm... Thắm Hiên...”.

Tạ Gia Thụ liền biến thành Tạ Ma Vương chỉ trong tích tắc! Cơ thể nhợt nhạt như cơ cuồng phong lan ra bao trùm cả xe. Lửa giận hừng hực trong mắt anh đang bốc cháy khiến Phùng Nhất Nhất không dám nhìn thẳng vào anh.

Chợt thấy anh nghiêng rặng nghiêng lợi hỏi, “Ai hôn ai trước?”.

Phùng Nhất Nhất mặt mũi lạnh chày ròn ròn, “Không phải là em hôn trước!”.

Tạ Ma Vương cắn răng, cười lạnh, nói, “Anh ta cưỡng hôn em!”.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy không thể cứ như vậy mà đổ oan cho Thắm Hiên được!

“Không phải vậy... được rồi, lần đầu tiên miễn cưỡng được tính... mà cũng không tính!”.

Cô nói năng lộn xộn, chẳng đâu vào đâu. Chỉ trong chớp mắt, Tạ Gia Thụ đã bắt được mấu chốt, anh nheo mắt lại. chậm rãi hỏi, “Lần đầu tiên? Tổng cộng mấy lần?”.

Phùng Nhất Nhất hoảng hốt đến độ suýt quỳ rạp xuống mà cầu xin anh tha thứ, giọng run cầm cập, “Anh không thể đem chuyện đó ra uy hiếp Thắm Hiên một lần nữa được. Anh thử nghĩ xem, nếu anh nói ra, sau này mọi người gặp nhau sẽ thấy rất lúng túng. Thịnh Thừa Quang và Tử Thời đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, lời chuyện cũ ra thật không hay...”.

Tạ Gia Thụ nổi cơn thịnh nộ, “Mẹ kiếp! Em đừng có lôi chuyện vợ vãn đó vào đây! Nói! Bị hấn ta hôn mấy lần rồi?”.

“Hai... hai lần.”

Hai lần...được rồi, chỉ có hai lần mà thôi.

Còn chưa đến mức bắt buộc phải giết người.

Tạ Gia Thụ sa sầm mặt mày, ánh mắt dữ dằn dán chặt vào Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất lo sợ anh sẽ trút giận lên Thẩm Hiên, liền nói ra chuyện kia, “Tạ Gia Thụ, cho dù thế nào thì anh cũng phải nể mặt Gấu Nhỏ. Thẩm Hiên là cha nuôi con bé, anh mà nói ra, Gấu Nhỏ sẽ nghĩ thế nào? Anh suy nghĩ một chút đến vấn đề khỏe mạnh về tâm lý của Gấu Nhỏ đi...”.

“Câm miệng!” , lúc này, chỉ cần nghe đến cái tên Thẩm Hiên được phát ra từ miệng cô là Tạ Gia Thụ liền cảm thấy vô cùng khó chịu, anh vùng vằng đẩy cô ra, “Em đi đi! Đi mau!”.

Phùng Nhất Nhất được tự do liền ba chân bốn cẳng thoát khỏi chiếc xe đang khí thế ngút trời ấy. Cô ôm túi sách, áo quần lộn xộn đứng ngoài cửa xe, lại chần chừ khom lưng nói với người vẫn còn đang giận giữ trong xe, “Tốt nhất là anh nên gọi tài xế tới, anh uống rượu không thể lái xe, nguy hiểm lắm!”.

“Lái nhai ít thôi! ’, Tạ Gia Thụ trừng mắt.

Trước Giải phóng, Tạ Gia Thụ vẫn còn là Tạ Ma Vương bản thẳng cấp, Phùng Nhất Nhất không dám để ý gì đến anh nữa, cũng chẳng buồn ngoái đầu lại, chạy vọt lên lầu.

Lúc bước vào nhà, đầu tóc cô rối bù, khuôn mặt còn hoen nước mắt, nhưng mẹ Phùng đang kiểm tra đồ đóng gói cho con trai mang đến trường nên cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói, “Sao con lại để điện thoại ở nhà? Thẩm Hiên gọi điện thoại tìm con đấy!”.

Phùng Nhất Nhất cúi đầu thay giày, khàn giọng “ồ” một tiếng rồi vội vã trở về phòng.

Điện thoại của cô đặt trên đầu giường, không chỉ có cuộc gọi nhờ của Thẩm Hiên mà còn có một tin nhắn, được gửi từ hai mươi trước, “Em về đến nhà chưa?”.

Sự quan tâm của Thẩm Hiên khiến Phùng Nhất Nhất, người vừa “bán đứng” anh thấy chột dạ.

Cô còn đang do dự thì điện thoại lại đổ chuông, là Thẩm Hiên.

Người đang chột dạ nhận điện thoại, thái độ vô cùng mềm mỏng, ‘A lô! Ngại quá, em mới vừa đọc được tin nhắn”.

Vì uống rượu nên giọng nói của Thẩm Hiên trầm thấp hơn thường ngày, nghe càng dịu dàng, “Không sao... vừa rồi, em đừng hiểu lầm, anh hiểu Tạ Gia Thụ, nếu cậu ta không vui cùng lắm chỉ trưng ra bộ mặt khó coi, sẽ không làm gì em cả, cho nên anh mới đồng ý để cậu ta đưa em về, hơn nữa cũng không tiện làm mất thể diện của Gấu Nhỏ”.

Phùng Nhất Nhất trong lòng đổ lệ, nhưng lại không thể nói rằng : Tạ Gia Thụ bây giờ đã không còn là chàng thanh niên thuần khiết mặc “Hội chứng tuổi teen (1)” đơn thuần nữa rồi.

(1) Hội chứng tuổi teen: Xuất phát từ tiếng Nhật (中二病 - chuunibyō), thường được giới trẻ Nhật sử dụng để miêu tả một loại bệnh tâm lý của thiếu niên Nhật bản, người mắc bệnh có khuynh hướng cho rằng “Mình khác người”, “Mình là người đặc biệt” hay “Mình là một thiên tài xuất sắc”.

“Nhất Nhất”, Thẩm Hiên thấy cô im lặng, tưởng cô đau lòng bị Tạ Gia Thụ gây khó dễ, giọng nói càng dịu dàng hơn, “Lần trước em đã đồng ý với anh, không để quá khứ mê hoặc, sẽ suy nghĩ nghiêm túc, bây giờ em đã hiểu ra chưa?”.

Phùng Nhất Nhất thành thật nói, “Vốn dĩ là đã hiểu... nhưng giờ lại mơ hồ rồi”.

Vốn tưởng rằng, giữa cô và Tạ Gia Thụ chỉ có quá khứ, chỉ có hồi ức, dẫu thế nào cũng không còn liên quan gì đến nhau nữa, mặc dù trong lòng mang nỗi tiếc nhưng vẫn có thể bình thản mà bước tiếp. Nhưng bây giờ anh đã trở về, còn mạnh mẽ, dữ dội hơn trước kia.

Phùng Nhất Nhất thật sự thấy bản thân không thể chống đỡ nổi.

Thật ra, sau khi uống rượu, Thẩm Hiên không được thoải mái, nghe những lời này của cô, đầu anh càng thêm đau nhức, may mà qua điện thoại không thể nhìn thấy. Ngón tay anh khẽ day hàng lông mày, nhàn nhạt phân tích, “Em hãy tỉnh táo chút đi, vấn đề tồn tại trong quá khứ của hai người hiện giờ vẫn tồn tại, thậm chí là còn nghiêm trọng hơn. Phùng Nhất Nhất, em đừng ngốc nghếch nữa”.

“Anh lại nhắc nhở em rồi.”

Giọng điệu của cô trở nên có chút không vui, Thẩm Hiên lại bật cười, “Ha ...xin lỗi, anh lại quên rồi!”

Để xoa dịu bầu không khí, anh buông lời trêu chọc, “Năm nay chắc hẳn là năm đỉnh cao của cuộc đời em. “Hàng” hạng nhất như anh và Tạ Gia Thụ, vừa đến là đến cả hai, có phải em thấy gánh nặng này rất ngọt ngào không?”.

Phùng Nhất Nhất lại chẳng có tâm trạng cùng anh trêu đùa, nghiêm túc nói, “Thật ra em biết, điều mà em hoài niệm có lẽ chỉ là tuổi thanh xuân của em, còn người mà anh ấ nhớ mãi không quên chính là Phùng Nhất Nhất đã từng từ chối anh ấy trong quá khứ”.

Ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Thẩm Hiên được cô nói ra một cách rõ ràng, anh bất đắc dĩ nói, “Cho dù như vậy, em vẫn muốn thử, đúng không?”.

“Đúng!”. , Phùng Nhất Nhất cất giọng khẽ khàng mà rành rọt.

“Em đang khéo léo từ chối anh, đúng không?” , Thẩm Hiên cảm thấy đau đớn. Đã rất lâu, rất lâu rồi anh chưa từng trải qua cảm giác bất đắc dĩ đến

cay đắng như thế này. Anh luôn cảm thấy cô rất ngoan ngoãn, biết nghe lời, nhưng sao trong vấn đề với Tạ Gia Thụ lại bướng bỉnh như vậy?”.

Phùng Nhất Nhất khẽ nói, “Em không thể để anh lỡ dở, chúng ta vẫn nên làm bạn bè thì tốt hơn”.

Thẩm Hiên thở dài, “Anh phục em rồi, không để em sút đầu mẻ trán với Tạ Gia Thụ kia một lần, em sẽ không chịu từ bỏ”.

Phùng Nhất Nhất còn chưa kịp nói gì, anh đã nói tiếp, “Được rồi, em không cần phải lo lắng cho anh. Anh có chừng mực. Em muốn làm gì thì làm, nhân lúc còn mấy năm cuối cùng của tuổi trẻ thì cố gắng, đợi qua ba mươi là không ai thèm ngó ngang đến em nữa đâu”.

Rõ ràng cô đã hạ quyết tâm bằng bất cứ giá nào cũng phải nói cho rành mạch, tại sao lại bị anh quay vòng như vậy? Phùng Nhất Nhất có chút buồn bực, nói, “Anh cũng đã ba mươi lăm rồi đấy, đừng làm bộ làm tịch nữa”.

Thẩm Hiên im lặng, lần này giọng điệu của anh bình tĩnh mà nghiêm túc, “Anh nói rồi, anh có chừng mực. Huống hồ nhân phẩm của em tốt hơn Tạ Gia Thụ, cho nên chắc chắn anh sẽ không bị tổn thương nhiều như em”.

Phùng Nhất Nhất vừa ngắt cuộc gọi của Thẩm Hiên thì điện thoại lại đổ chuông,.

Giọng nói của Tạ Gia Thụ vô cùng mất kiên nhẫn, “Có phải lại nói chuyện với Thẩm Hiên không? Sao lâu như vậy?”.

Phùng Nhất Nhất vốn định ngắt điện thoại với Thẩm Hiên rồi gọi cho anh, vội vàng hỏi, “Anh về đến nhà chưa? Không lái xe sau khi uống rượu chứ?”.

Bên kia ngừng một chút, giọng nói có vẻ tốt hơn nhiều, “Vấn đề tôi hỏi em vừa rồi, em còn chưa trả lời tôi”.

Có phải em vẫn luôn đợi tôi trở về hay không?

Hơn ba năm nay, có phải em không hề để ý đến ai khác, một lòng một dạ chờ mong tôi quay về hay không?

Vừa rồi cô khóc sướt mướt, anh không kìm lòng được nên không tiếp tục truy hỏi, sau đó lại xoắn xuýt vì chuyện cô bị con heo nào đó hôn, còn bị hôn những hai lần, trong cơn tức giận anh đã đuổi cô đi, nên chưa kịp hỏi.

Phùng Nhất Nhất không trả lời, nhất thời cả hai đều im lặng, bên tai là nhịp thở của đối phương, hơi thở nông sâu, tim đập chung một nhịp.

Ngay cả khi yên lặng, không nói gì cũng cảm thấy rất tuyệt, rất thỏa mãn, có phải đó được gọi là, “Thử thời vô thanh thắng hữu thanh(1)” không?

(1) Thử thời vô danh thắng hữu thanh: Là câu trích trong tác phẩm Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị, được Phan Huy Vịnh dịch thành “Tiếng tơ lặng ngắt bây giờ càng hay”.

Tiếng vọng lại từ bên Tạ Gia Thụ có vẻ là âm thanh đang thao tác dụng cụ gì đó. Sau tiếng vù vù khe khẽ là tiếng sột soạt như thể anh đang trở mình. Âm thanh nhỏ vụn vạt vang lên bên tai Phùng Nhất Nhất, tựa như anh đang gằn trong gang tấc, lòng cô thấy thỏa mãn mà ấm áp.

Những lời Thẩm Hiên khuyên đều rất có lý, nhưng vô dụng, cô nghe không vào, cô đã điên rồi!

Muốn hỏi anh có dám hay không, giống như em, điên cuồng vì tình yêu?

Dường như anh đang rất bất mãn về điều gì đó, thấp giọng lầm bầm một câu chửi thề. Phùng Nhất Nhất bật cười thành tiếng lại bị anh mắng, “Cười cái quái gì? Đồ thần kinh! Không nói chuyện tôi ngắt máy đây!”.

Cánh cửa sổ bên bàn sách vẫn mở, ngọn đèn đường phía không xa trên phố phát ra thứ ánh sáng dịu dịu, chiếu lên cây ngô đồng, trên nhánh cây đã thấp thoáng những chồi non đang nảy mầm. Mùa xuân đã đến thật rồi! Phùng Nhất Nhất thu chân ngồi trong gió nhẹ của đêm xuân, áp trán vào gối, dịu dàng nói, “Ngủ ngon nhé!”.

Ngày hôm sau, Phùng Nhất Nhất dậy sớm đi làm, cha Phùng mẹ Phùng còn dậy sớm hơn, vẫn bận rộn mấy việc vụn vặt cho con trai chuẩn bị đến trường. Buổi sáng hai người họ nhét ít cơm canh thừa tối qua vào bụng,

thấy Phùng Nhất Nhất ngồi xuống bàn ăn, mẹ Phùng mới sừng sốt vì sự nhớ ra chưa làm bữa sáng cho con gái.

“Ôi chết, không kịp rồi! Dọc đường đi con mua cái bánh bao ăn tạm nhé!” , mẹ Phùng nói.

Phùng Nhất Nhất không chịu, “Đồ ăn bên đường rất mất vệ sinh, dầu nước cống cũng không tốt cho sức khỏe ạ”.

Mẹ Phùng chê cô phiền phức, “Vậy con ăn tạm ít bánh quy chống đói vậy, bữa trưa ăn sớm một chút!”.

Phùng Nhất Nhất bất đắc dĩ nói, “Mẹ, con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, ba bữa phải ăn đúng giờ giấc, nếu đến chín giờ vẫn chưa ăn sáng, ruột sẽ tự động hấp thu lại chất cặn bã trong cơ thể...”

Mẹ Phùng đưa tay uy hiếp cô im miệng, nếu không sẽ đánh cô! Phùng Nhất Nhất ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Mẹ Phùng lại trừng mắt với cô, sau đó vừa cầm rằm vừa làm cho cô cái bánh trứng. Bà bỏ vào một thìa thịt thái sợi, cuốn với vào lát su hào, bọc vào túi bảo quản thực phẩm rồi nhét vào tay cô, giục cô mau đi, đừng ở đây thêm loạn.

Phùng Nhất Nhất cũng không kịp ăn, đành bỏ vào túi sách rồi đi xuống lầu.

Từ trên cầu thang bước xuống, cô theo bản năng nhìn về nơi mà tối qua Tạ Gia Thụ đã đỗ xe khi đưa cô về, bỗng chốc kinh ngạc, xe của anh vẫn dựng ở đó!

Phùng Nhất Nhất vội chạy tới, cửa xe dán màu tối nên không nhìn thấy được bên trong. Cô vòng qua đầu xe nhìn xuyên qua kính chắn gió: Ghế lái đã được hạ bằng xuống, một người đang nằm trên đó, không nhìn rõ mặt, nhưng hai hàng cúc vàng 24K trên chiếc áo khoác màu đen đang phát sáng lấp lánh.

Đã rất lâu rồi Phùng Nhất Nhất không có cảm giác ngọt ngào đọng đầy trong lòng thế này, cô kích động chạy đến vỗ vào cửa xe, “Tạ Gia Thụ! Tạ Gia Thụ!”.

Trong xe truyền đến tiếng lẩm bẩm mơ hồ của Tạ Gia Thụ, một lát sau, cửa kính hạ xuống, gương mặt anh tuấn của Tạ đại thiếu gia đơm đầy vẻ ngái ngu cáu kỉnh, “Sao vậy? Ổn ào chết đi được!”.

“Sao anh lại ngủ ở đây? Tối qua anh không về ư?”.

Tạ Gia Thụ nhìn cô nặng nề nói, “Chẳng phải em cứ lải nhải rằng uống rượu vào không được lái xe sao?”.

Phùng Nhất Nhất thật muốn đưa tay ra nhéo mặt anh rồi nhào nặn! Nhưng cô không dám, chỉ có thể đặt tay lên đầu gối, nhìn anh bằng ánh mắt chắt chứa niềm vui.

Ngủ trên chiếc siêu xe hàng triệu tệ cũng không thể thoải mái được như ngủ trên giường, hơn nữa, có vẻ như Tạ Gia Thụ đã bị nhiễm lạnh, sau khi ngồi dậy, anh cảm thấy như bị ngạt mũi, chốc chốc lại hít sâu một hơi, xác nhận là bị ngạt thật, anh lập tức không vui.

Tạ đại thiếu gia không vui, hai tay nắm chặt vô lăng, vẻ mặt hung dữ, hệt như có thể nổ nó lên, quăng qua quăng lại bất cứ lúc nào vậy.

Phùng Nhất Nhất thì ngược lại, từ khi lên xe cô đã vô cùng phấn khởi, mặc dù không dám nhếch miệng cười một cách lộ liễu nhưng đôi mắt cô cứ sáng long lanh, giọng điệu nhẹ nhàng như nai con chạy qua vậy, “Đến ngã rẽ trước mặt thì rẽ phải!”.

Rẽ cái khi ấy! Tôi không rẽ! Tạ Gia Thụ hậm hực, thầm mắng trong lòng, tôi muốn lái về nhà!

“Rẽ cái gì mà rẽ? Tôi có nói sẽ đưa em đi làm sao?”

Phùng Nhất Nhất biết rõ tính nết khó chịu khi vừa thức giấc của anh, huống hồ ngủ một đêm trong xe chắc chắn sẽ không được ngon giấc, “Vậy đến trạm xe buýt phía trước thì anh cho tôi xuống nhé!”.

Anh mau về nhà ngủ bù đi!

Nhưng cô vừa dứt lời, sắc mặt của Tạ Gia Thụ càng khó coi hơn. Phùng Nhất Nhất đang thấp thỏm, anh bỗng phanh gấp lại, vô cùng khoa trương

dừng trước đèn đỏ.

May mà Phùng Nhất Nhất đã thắt dây an toàn, nếu không đã bay ra ngoài rồi!

Người từ trước đến nay luôn lái xe vững vàng như Phùng Nhất Nhất không nén được mà trợn mắt nhìn vị tài xế lỗ mãng.

Tạ Gia Thụ lại rất đặc ý, nhường mày khiêu khích, liếc mắt quan sát phản ứng của cô.

Phùng Nhất Nhất biết anh cố ý, cô còn chưa ăn sáng vốn đã hoảng hốt, lại bị anh trêu tức kiểu này có chút bực tức, nhỏ giọng nói, “Sao anh vẫn ầu trĩ thế hả?”.

Tạ Gia Thụ cau mày, thả phanh xe trượt lên trước một đoạn rồi lại phanh gấp lại.

Phùng Nhất Nhất tức giận, lập tức muốn mở cửa xuống xe, nhưng Tạ Gia Thụ nhanh tay lẹ mắt đã khóa tất cả cửa xe lại.

Lúc này, về cái kính sau khi thức giấc của Tạ đại thiếu gia đã tiêu tan, hơn nữa anh còn trở nên rất tươi tỉnh, nhìn về mặt đầy giận dữ rồi hít một hơi thật sâu của Phùng Nhất Nhất, lại càng dương dương tự đắc.

May mà chỉ cần đi qua vòng xuyên này là đến công ty của Phùng Nhất Nhất. Xe vừa dừng lại, cô chẳng nói chẳng rằng, cứ thế tháo dây an toàn. Còn Tạ Gia Thụ, hai tay đặt trên vô lăng, huyết sáo nhẹ nhàng, mắt nhìn về phía trước, không đoái hoài đến cô, cũng chẳng buồn mở khóa.

Phùng Nhất Nhất nhẫn nhịn, hít sâu, thở đều, “Tạ Gia Thụ, hành động này của anh vô cùng ầu trĩ, chẳng đàn ông chút nào!”.

So với trước kia chỉ hơn chứ không kém! Đoán chừng thời gian trước sắm vai chín chắn anh đã phải kìm nén lâu rồi, sáng nay liền bộc phát ra hết, đáng ghét đến mức khiến người khác muốn tấn cho anh một trận ra trò!

Sự cảm động vui mừng xen lẫn kinh ngạc khi phát hiện anh chờ cô một đêm...đã tan thành mây khói.

Như mới nói anh có một câu, anh đã lập tức xịu mặt xuống, bộ dạng như quỷ đòi nợ, “Tôi là tổng giám đốc lạnh lùng hà khắc, em đừng có chọc tôi, nếu không tôi sẽ giết chết em trong tích tắc”.

Phùng Nhất Nhất sắp muộn giờ làm, tâm tư rối bời, cố kìm nén cảm xúc của mình, nhẹ nhàng nói, “Anh để tôi xuống xe trước đi, lúc nào đó chúng ta tìm thời gian nói chuyện, bây giờ cứ thế này... rất khó chịu”.

Không rõ ràng, lúc thì khiến người ta bay vút lên tận mây xanh, lúc thì lại đẩy người ta rơi xuống vực thẳm, lòng ngổn ngang trăm mối.

Thật ra, Tạ Gia Thụ đã kìm nén rất lâu rồi. Anh chẳng thấy thoải mái ở trước mặt ai như trước mặt cô, vừa thoải mái anh liền trở nên bộp chộp, bởi vì, bản chất của anh chính là một tên khốn.

Buổi sáng hôm nay thật tuyệt vời, lòng anh lâng lâng, tựa hồ như được quay trở về khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong đời người ấy. Thấy cô giận, thật lòng anh cũng hoảng, nhưng ngoài mặt vẫn không để lộ ra biểu cảm gì. Nghe cô nói vậy, anh lôi ra một tấm danh thiếp trong ngăn kéo rồi ném cho cô, ngạo mạn nói, “Lịch trình của tôi kín hết rồi, em muốn tìm tôi nói chuyện? Vậy thì tìm trợ lý của tôi hẹn thời gian trước đi!”.

Phùng Nhất Nhất nhận tấm danh thiếp, giọng điệu ôn hòa, “Được, tôi biết rồi! Anh mở cửa xe ra đi!”.

Trong lòng Tạ Gia Thụ khẽ giật thót, liếc cô một cái bèn cắn răng mở khóa.

Sau đó, anh vội vàng nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Cô chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, một lần nữa lại cởi bỏ dây an toàn, anh đã nhảy xuống xe trước, đôi chân dài sải bước vòng qua đầu xe, đi đến bên ghế cô ngồi, mở cửa cho cô.

Anh hơi khom lưng, đưa tay che đỉnh đầu cho cô, Phùng Nhất Nhất từ trong lòng anh xuống xe... Những hành động ấy xảy ra chưa đầy một phút, đã lại khiến Phùng Nhất Nhất cảm động không thôi.

Cô nhìn anh với vẻ bất đắc dĩ.

Tạ Gia Thụ chớp chớp mắt, cũng không nói gì, đi theo cô vài bước, bỗng đôi mắt anh bừng sáng. Phút trước biểu cảm trên mặt anh còn như chú chó săn lạc đường, lúc này đã bay biến hết, vừa thân thiết lại không mất đi phong thái, cao giọng chào hỏi người đang đi tới, “Tổng giám đốc Trần, lâu rồi không gặp!”.

Tổng giám đốc Trần là sếp của Phùng Nhất Nhất, vừa đến nơi đã nhìn thấy chiếc xe có hình dáng và biển số chói mắt đỗ dưới lầu. Loại xe này rất hiếm gặp trong thành phố, biển số xe lại càng chỉ có vài người. Anh ta còn đang chần chờ xem thế nào thì nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao lớn từ trong xe đi ra, chạy đến bên ghế phụ mở cửa cho người ngồi trong xe.

Tổng giám đốc Trần đã gặp Tạ Gia Thụ vài lần, thấy người kia có vẻ giống, nhưng nhìn vẻ niềm nở, ân cần của anh lúc này...có vẻ không giống cho lắm.

Chẳng phải xưa nay mọi người đều đồn đại tính khí vị đại thiếu gia nhà họ Tạ này vừa cục cằn vừa điên cuồng hay sao?

Nhưng hiện giờ, tận mắt chứng kiến rõ ràng thế kia! Gương mặt anh tấn chói mắt... Đúng là Tạ Gia Thụ không sai mà!

Tổng giám đốc Trần thầm nhủ trong lòng, gương mặt đã tràn ngập ý cười, “Tổng Giám đốc Tạ? Quả đúng là anh rồi! Mới sáng sớm ngày ra, ngọn gió nào đưa anh tới đây vậy?”.

Tạ Gia Thụ vô cùng lễ độ bắt tay với anh ta, liếc nhìn người bên cạnh, “Chẳng mấy khi tự lái xe, tôi đưa cô ấy đi làm”.

Giọng điệu anh bình thường, nhưng giờ phút này, giọng điệu bình thường ấy ngược lại lại phát huy sức mạnh vô cùng lớn lao! Chỉ một câu nói bình thường, quan hệ của hai người đã được chiêu cáo thiên hạ. Tổng giám đốc Trần dùng ánh mắt “Tôi vẫn biết đây là viên đá quý màu xanh nước biển nhưng không ngờ còn là trái tim của đại dương(1)” để nhìn cấp dưới thân yêu của mình.

(1) Trái tim của đại dương: Dây chuyền The heart of the ocean, sợi dây chuyền mặt trái tim màu xanh nước biển được xem như “Bảo vật vô giá” từng xuất hiện trong bộ phim kinh điển Titanic.

“Ha ha... chẳng trách thường ngày Tổ trưởng Phùng lại làm việc nghiêm túc đến vậy, trước giờ chưa hề đến muộn hay về sớm, thì ra là có Tổng giám đốc Tạ chỉ bảo, làm tấm gương sáng mẫu mực”.

Phùng Nhất Nhất nghẹn họng, chưa kịp mở lời đã nghe Tạ Gia Thụ cất giọng dịu dàng bên tai, “Đúng vậy, tôi còn trông cậy cô ấy nuôi gia đình nữa cơ mà”.

Tổng giám đốc Trần cười ha hả, nói, “Đúng rồi! Hôm đó, trợ lý của Tổng giám đốc Tạ đích thân đưa chi phiếu đến làm tôi ngại quá!”.

“Sao anh lại nói vậy cơ chứ!” , nụ cười của Tạ Gia Thụ có phần gượng gạo, “Thường ngày tôi trêu chọc cô ấy quen rồi, nhất thời quá đáng làm chậm trễ công việc của cô ấy, thật đúng là khiến Tổng giám đốc Trần chế cười rồi! Vừa rồi, cô ấy còn vì việc này mà xích mích với tôi đấy!”.

Nói xong anh xoa đầu Phùng Nhất Nhất như vuốt ve chú chó săn không chịu ăn thịt hộp.

“Tam quan(1)” của Phùng Nhất Nhất sắp bị thay mới rồi!

(1) Tam quan: Ở đây chỉ thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Cô không quen biết cái người nói năng đúng mực, biết tiến biết lùi, nho nhã lễ độ bên cạnh này.

Lúc này anh là ai? Tạ Gia Thụ vừa rồi còn chảnh chọc, đuôi vênh lên trời đâu rồi? Lễ nào là áo giác của cô hay sao?

Phùng Nhất Nhất ngây người vì kinh ngạc, nhìn Tạ Gia Thụ chăm chăm. Nhưng dưới góc nhìn của Tổng giám đốc Trần thì ánh mắt của Phùng Nhất Nhất lúc này lại mang ý nghĩa: Tổ trưởng Phùng đang “rất bất mãn” , dùng ánh mắt “cảnh cáo” để “trừng mắt” với Tạ đại thiếu gia.

Tiếng cười ha ha của Tổng giám đốc Trần được phát ra tự tận đáy lòng, “Tổ trưởng Phùng, chút chuyện con con này đừng gây khó dễ cho Tổng giám đốc Tạ nữa. Nể mặt tôi nhé? Ha ha ha...”.

Bầu không khí giữa hai vị Tổng giám đốc lúc này rất vui vẻ, ấm áp, biểu cảm như bị sét đánh của Phùng Nhất Nhất cũng khiến Tạ Gia Thụ cảm thấy vui tai vui mắt. Nói lời tạm biệt với Tổng giám đốc Trần xong, anh liền cúi người, áp mà vào cô, dáng vẻ dịu dàng, chu đáo, khẽ cất tiếng hỏi trước mặt sếp của cô, “VẬY anh về trước nhé!”.

Phùng Nhất Nhất không biết nên nói gì cho phải, nhàn nhạt hỏi, “Anh... đã đưa chi phiếu tới rồi?”.

VẬY mà cô còn lao xồng xộc đến bệnh viện, mắng cho anh một trận, thì ra anh đã cho người đưa tới... Trong lòng Phùng Nhất Nhất có chút áy náy.

Buổi sáng mùa xuân thật tuyệt vời! Mặt trời tràn trề sức sống, ánh nắng hệt như con nai vàng chạy lon ton, rải khắp mặt đất. Phùng Nhất Nhất đứng ở đúng nơi giao nhau giữa ánh mặt trời và bóng râm của tòa nhà, mái tóc đen mượt như lông quạ, ánh mặt trời chiếu sáng khuôn mặt cô rõ nét.

Tạ Gia Thụ không nghe rõ cô nói gì, chỉ thấy đôi môi mấp máy... Thật đáng yêu!

Tổng giám đốc Trần thức thời lên lầu trước, còn người đi qua đi lại xung quanh dù sao cũng chẳng quen biết, Tạ Gia Thụ khom người khẽ khàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nghĩ đến việc cả đêm còn chưa rửa mặt đánh răng đã hôn cô, Tạ Gia Thụ vội càng sai bước quay về xe.

Anh vừa nhảy lên xe, cửa xe bên ghế phụ đã có tiếng gõ “cốc cốc cốc” , bèn hạ cửa kính xuống, hỏi người vừa rồi còn than vãn là sắp muộn làm, “Lại chuyện gì nữa vậy?”.

Phùng Nhất Nhất đưa cho anh món đồ cong vẹo, xấu xí được bọc trong túi bảo quản thực phẩm, cầm trong tay vẫn còn nóng.

“Cho anh đấy! Bữa sáng!” , cô vui vẻ nói.

Tạ Gia Thụ nhận lấy đồ từ tay cô, ánh mắt ngờ vực, hỏi, “Em ăn chưa?”.

Phùng Nhất Nhất cười ngọt ngào, “Chưa...”.

Nhưng đã no rồi.

Song, cô còn chưa nói tiếng “nhưng” , Tạ Gia Thụ vừa nghe là bữa sáng của cô, vội vàng thu tay lại, giấu món bánh trứng vào trong lòng, như thể sợ cô sẽ hối hận mà cướp lại.

Thấy bộ dạng cuống quýt của anh, Phùng Nhất Nhất lập tức hối hận... nhưng Tạ đại thiếu gia lại huýt sáo, hớn hờ lái xe rời khỏi, khói đuôi xe phả vào mặt cô.

Đoạn đường này thông thoáng quá!

Lúc anh lái xe vào gara, một pha quay đuôi xe đẹp mắt, xe đỗ chính xác vào vị trí. Tạ Gia Thụ cười “ha hả” , ngồi yên tại chỗ, lấy bữa sáng được ôm vào lòng suốt dọc đường ra.

Thứ gì vậy? Miếng bánh mì mỏng dính, cố mỗi miếng trứng, vài sợi thịt thái chỉ, nhìn là biết chẳng phải đồ gì tươi ngon, hơn nữa lại còn cho cả hành... Aaa, buồn nôn chết đi được!

Tạ đại thiếu gia vẻ mặt chê bai nhưng vẫn ăn ngon lành.

Hôm nay, Tạ Gia Vân cũng thấy yêu đời dạt dào, đi gần đến nơi mới tò mò hỏi, “Gia Thụ, em làm gì vậy?”.

Tạ Gia Thụ suýt chút nữa thì nghẹn.

An hung dung nuốt miếng bánh lớn trong miệng xuống, cảm giác đau từ cuống họng xuống đến ngực.

Cậu em trai này do một tay cô nuôi lớn, lúc nhỏ ăn uống rất kén chọn, sau khi trưởng thành càng “Tự bất yếm tinh, khoái bất yếm tế(1)” , hơn nữa, khi dùng bữa phải đi kèm bộ đồ ăn, không gian và tâm tình tốt nhất. Bộ dạng ngồi trong xe vừa ăn lại vừa cười thế này, đây là lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy.

(1) Tự bất yếm tinh, khoái bất yếm tể: Gạo giã càng trắng càng tốt, thịt thái càng nhỏ càng ngon, ý muốn nói, món ăn càng tinh tế sẽ càng hấp dẫn. Đây là một trong những lí luận ẩm thực nổi tiếng của Khổng Tử.

Tạ Gia Vân miễn cưỡng thu lại mạch suy nghĩ, nói, “Sao đêm qua em không về nhà ngủ?”.

Tạ Gia Thụ đã thu dọn xong, rút giấy ăn, dánh vể vô cùng nho nhã lau miệng, nói, “Ồ, tối qua anh Thừa Quang bảo em đến nhà anh ấy dùng cơm”.

Câu trả lời này tương đối có kỹ xảo, quả nhiên, Tạ Gia Vân đã lập tức dời chuyển sự chú ý, hứng thú hỏi, “Ồ! Vậy em và anh ta nói chuyện thế nào rồi?”.

“Cũng tạm!” , thần sắc Tạ Gia Thụ nhàn nhạt, không nhìn ra chút manh mối nào, “Tóm lại, em sẽ cố gắng tranh thủ”.

Anh sẽ không nói với chị gái của mình rằng: Anh Thừa Quang rất sẵn lòng hợp tác.

Giống như anh bày ra phong thái cao quý trước mặt Thịnh Thừa Quang vậy.

Tạ Gia Vân không thể đi tìm Thịnh Thừa Quang chứng thực, ánh mắt quét qua món trứng cuộn vụng về mà cậu em trai đang giữ trong tay. Thứ đồ kia không thể từ nhà Thịnh Thừa Quang mang ra được.

Cô rất muốn hỏi, nhưng lời tới miệng lại nuốt xuống.

Dù sao bây giờ Tạ Gia Thụ cũng là người đứng đầu của F. D, mang nguồn đầu tư vài chục tỷ về nước, đã không còn là cậu em trai mặc cho cô muốn dạy dỗ thế nào cũng được năm xưa nữa. Có những chuyện, có lẽ cô không được phép nói xen vào, chứ đừng nói tới can thiệp.

“Em vất vả rồi!” , cuối cùng Tạ Gia Vân khẽ nói.

Tạ Gia Thụ nở nụ cười.

Thật ra đối với hai gia tộc lớn có cơ nghiệp trăm năm kiên cố như Thịnh gia ở mảnh đất này, dù Tạ Gia Thụ có mang bao nhiêu tiền trở về cũng

không thể sánh kịp với bề thế của gia đình. Nhưng Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Vân đều hiểu: F. D chỉ là vỏ bọc bên ngoài, là món đồ chơi con nít. Chỗ dựa thực sự của Tạ Gia Thụ khiến người ta phải nhìn anh với cặp mắt khác chính là đối tượng đầu tư ủng hộ F. D đứng phía sau. Một khoản tiền lớn như vậy, anh nói mang về nước đầu tư, người ta liền cho anh mang về, mối quan hệ này mới là thứ khiến người ta đổ xô đi tìm hiểu.

Tạ Gia Thụ, người được người ta “chạy theo như vịt” nay đã khác xưa. Anh của hiện tại không thể buồn ngủ là chạy đi ngủ bù. Hôm qua chạy đến Thịnh gia dùng cơm, lại ở dưới lầu nhà người ta cả một đêm, bao nhiêu việc tồn đọng hôm nay phải làm bù. Anh chỉ có thể về nhà tắm rửa, thay quần áo, rồi ra ngoài ngay.

Phòng làm việc của F. D nằm ở khu vực đắt đỏ nhất ở trung tâm thành phố. Sau khi thuê một tầng văn phòng, toàn bộ đều được sửa sang lại bởi luôn có nghệ sĩ nổi tiếng ra vào. Tạ Gia Thụ từ trong cửa thang máy đi ra đã có bốn bảo vệ xếp thành hai hàng đứng đó. Trợ lý của Tạ Gia Thụ lúc này cũng có mặt, đang dài cổ ngóng chờ ông chủ thân yêu nhà mình.

Sắc mặt của ông chủ thân yêu nhà anh ta có chút mệt mỏi, hẳn là tối qua không ngủ ngon, nhưng trên khuôn mặt anh tuần ấy, nét xuân tình phơi phới, hả lòng hả dạ lại chất đầy khóe mắt chân mày. Ngài trợ lý mặt không đổi sắc, thầm nghĩ: Chẳng lẽ đêm qua sếp đã từ bỏ kiếp xử nam rồi?

“Tổng giám đốc Tạ!” , trợ lý nghiêm túc báo cáo, “Bên Diệp Mộc đã trả lời rồi ạ. Hợp đồng của Mars có thể lập tức ký cho chúng ta, nhưng bên Trần Nguyên phải hoãn lại bởi vì Cylin, bà xã của anh ta sinh con. Nửa năm này, Trần Nguyên không nhận bất cứ hoạt động nào”.

Tạ Gia Thụ không dừng bước mà tiến thẳng vào văn phòng, liếc hợp đồng trong tay trợ lý một cái, nói, “Diệp Mộc lại đồng ý dễ dàng như vậy? Không phải chứ? Điều kiện đi kèm cô ta đưa ra là gì?”.

“Tổng giám đốc Tạ anh minh!” , biểu cảm tâm bực của trợ lý, người đạt điểm mười cho diễn xuất vô cùng chân thực, “Bên Diệp Mộc muốn mang theo hai người”.

Cái được gọi là “mang theo hai người” tức là, ví dụ vai nam chính trong nước như Mars, ông bầu của cậu ta ký hợp đồng với Tạ Gia Thụ, còn đính kèm vài bản hợp đồng, người mới, hình thức mua một tặng N.

Nhưng những người mới này đều có người hậu thuẫn, tiếp nhận họ cũng không có gì bất lợi. Tạ Gia Thụ thoải mái ngồi xuống bàn làm việc, ngoắc tay nhận một xấp ảnh, thuận tay gạt ra, quét mắt rồi rút ra một tấm.

Cô gái trên bức ảnh chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, đôi mắt hạnh thuần khiết trong sáng khi cười, hàng lông mày cong cong, vô cùng tự nhiên đáng yêu. Trợ lý bày tỏ lòng khâm phục chân thành, “Tổng giám đốc Tạ, anh quả là có con mắt tinh tường! Cô ta tên là Lương Dĩ Thanh, cháu gái của Lương Phi Phàm, tổng giám đốc của Lương Thị!”.

Những người khác đều là “em gái nuôi” hoặc “con gái nuôi” của ai ai ai, chỉ có cô Lương Dĩ Thanh này là công chúa thực sự. Địa vị của Lương gia trong thành phố C cũng tương tự như Thịnh Gia ở thành phố G. Lương Phi Phàm là nhân vật lớn trong hai giới hắc bạch, có quan hệ thân thiết với mấy gia tộc lớn trong thành phố C. Cháu gái của anh ta có thể đến chỗ họ, quả thực là không thể tốt đẹp hơn.

Nhưng có vẻ như ông chủ thân yêu lại không nghĩ như vậy. Ông chủ dựa vào ghế tựa rộng rãi thoải mái, cặp chân dài kiêu ngạo gác lên bàn, giễu cợt một tiếng, “Tôi đang nhìn, khuôn mặt của cô ta, xấu thế này, đến lúc đó không khiến cô ta nổi tiếng được, liên quan quái gì đến tôi!”.

Trợ lý theo anh đã ba năm, mặc dù luôn khó đoán chuẩn tâm tư của vị sếp này, nhưng lần này anh ra biết lời này của ông chủ là lời nói trái ngược với lòng mình. Cô Lương Dĩ Thanh đó, giống Phùng Nhất Nhất đến sáu phần, đặc biệt là đôi mắt, vô cùng giống.

Bất kể trong lòng nghĩ thế nào đi chăng nữa thì trợ lý điếm mười cho diễn xuất này vẫn giữ nguyên biểu cảm “Tổng giám đốc Tạ anh minh, tôi thán phục!” trên mặt rồi lui ra ngoài.

Nhưng vừa đi đến cửa, anh ta lại nghe thấy giọng điệu phức tạp của ông chủ nhà mình, “Đúng rồi, đi đặt chỗ giúp tôi... bao cả phòng luôn, lát nữa tôi đưa ảnh chụp cho cậu dựa theo đó mà bố trí, điểm tâm ngọt nhất định phải là Tiramisu”.

Thường ngày, Phùng Nhất Nhất có thói quen đi sớm về muộn bất chấp gió mưa, nhưng sáng hôm nay cô lại đến muộn nửa tiếng, các thành viên trong nhóm đều vô cùng ngạc nhiên! Cả buổi sáng, đám người này cứ ngoái đầu về phía cô, còn đánh cuộc xem cô đến muộn vì chuyện gì. Phùng Nhất Nhất vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô vừa ngồi xuống xem hai tập tài liệu thì Tổng giám đốc Trần gọi điện tới, bảo cô đến văn phòng.

Vừa bước vào phòng Tổng giám đốc Trần đã nở nụ cười, Phùng Nhất Nhất ù ù cạc cạc, bất đắc dĩ nói, “Ông chủ tìm tôi có việc gì vậy ạ?”.

Tổng giám đốc Trần chỉ vào chiếc ghế sofa ý bảo cô ngồi xuống, bưng tách trà lên nhấp một ngụm, rồi cười híp mắt, nói, “Lúc đầu Tổng giám đốc Thịnh giới thiệu cô đến chỗ tôi, tôi tưởng cô là người bên Thịnh gia. Nghe nói Thịnh gia và Tạ gia có mâu thuẫn, sao cô lại ở bên cạnh Tổng giám đốc Tạ vậy?”.

Ông chủ, độ hóng chuyện của ông lớn đến mức đi thẳng vào vấn đề một cách quang minh chính đại thế này sao? Có thích hợp không ạ? Phùng Nhất Nhất lẩm bẩm trong lòng nhưng vẫn giải thích.

“Chúng tôi quen biết nhau từ rất lâu rồi, lúc đó Thịnh gia và Tạ gia vẫn rất hòa hợp”.

Lúc đó, vợ chưa cưới của Thịnh Thừa Quang còn là Tạ Gia Vân, Tử Thời là con riêng, Tạ Gia Thụ mỗi ngày đều đổi một kiểu tóc khác nhau, còn chuyện trọng đại nhất của cô khi đó là kiểm tra sức khỏe mỗi quý một lần.

Tổng giám đốc Trần bưng tỉnh, càng cười mở, “Ha ha ha... tôi gọi cô đến đây là muốn nói với cô, chuyện chi phiếu cô đừng giận dỗi với Tổng giám

đốc Tạ nữa. Chuyện có gì to tát đâu chứ? Tôi nghe bên ngoài đều nói Tổng giám đốc Tạ tính khí nóng nảy, cậu ấm thế gia mà! Sáng nay cậu ấy lại chịu đả dành cô như vậy, quả thật là tốt lắm rồi, cô phải trân trọng cậu ấy đấy!”.

Sau khi bị “lên lớp” một hồi, Phùng Nhất Nhất cúi đầu đi ra khỏi phòng làm việc của sếp. Vừa về vị trí, cô đã xoa cái bụng đói òm ọp của mình, ưỡn oải nghĩ, “Tôi vẫn chưa đủ trân trọng anh ấy hay sao? Tôi đã vì anh ấy mà hấp thu lại cả cặn bã rồi đấy!”.

Nhưng cô rất muốn nói chuyện với anh... Bây giờ bọn họ thế này... là sao?

Phùng Nhất Nhất lật giở tấm danh thiếp anh đưa cho hồi sáng, bèn gọi điện cho trợ lý của anh hẹn thời gian.

Không bao lâu sau, tiếng chuông điện thoại đã réo rắt, Phùng Nhất Nhất miệng đang nhai bánh quy Soda, nhận điện thoại rồi ậm ờ “A lô” một tiếng.

Tạ Gia Thụ vốn hận không thể lôi cô từ trong điện thoại ra rồi đánh cho một trận, nghe thấy giọng nói khẽ khàng này, cơn giận của anh đột ngột giảm đi một nửa mà chẳng hiểu vì sao.

“Em gọi điện cho cậu ta làm gì hả?” , trợ lý của anh là đàn ông, cô lại đi gọi điện thoại cho một người đàn ông không quen biết, “Đầu óc của em có vấn đề à?”.

Phùng Nhất Nhất nuốt hết bánh trong miệng, giải thích, “Sáng nay, anh bảo em gọi điện cho số điện thoại này hẹn anh còn gì!”.

Đầu óc anh mới có vấn đề ấy!

Tạ Gia Thụ lập tức nổi đóa, “Tôi bảo em làm nhiều việc lắm, sao em đều không nghe lời tôi? Trước kia tôi bảo em hãy ở lại bên tôi, em đã làm thế nào với tôi hả?”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất không nói nổi nên lời, chỉ nuốt nước miếng.

“Ừng ực” một tiếng, Tạ Gia Thụ bắt đầu thấy ngứa ngáy, neho mắt, nghiến răng.

Một lát sau, thái độ của anh đã tốt hơn, có điều giọng điệu vẫn còn hậm hực, “Nói đi, tìm tôi có việc gì?”.

“Cái đó... nếu anh có thời gian, hai chúng ta nói chuyện được không?”.

“Ồ, gấp gáp đến vậy sao?” , lại trở nên vui vẻ rồi.

Phùng Nhất Nhất thăm thở dài, bình tĩnh nói, “Cứ thế này mãi cũng không có nghĩa lý gì!”.

Ở đầu bên kia, Tạ Gia Thụ trầm lặng một hồi rồi nói, “Tôi tôi đến đón em, tan làm đừng chạy đi đâu”.

Hẹn xong, cô đang định cúp máy thì anh bỗng sực nhớ ra, hỏi, “Phùng Nhất Nhất, vừa rồi em đang ăn đồ ăn chứ gì?”.

“À? À!”

“...Lừa tôi ăn bánh trứng quái quỷ gì đó, còn nói là bữa sáng của em”.

Anh lẩm bẫm một câu rồi ngắt điện thoại.

Phùng Nhất Nhất nhìn bánh quy Soda khô khốc trên bàn, mặt mũi méo mó. Cô gái đến đưa tài liệu cho cô vừa tốt nghiệp đại học, búi tóc đuôi ngựa hoạt bát trẻ trung lắc qua lắc lại, cười híp mắt buôn chuyện, “Tổ trưởng đại nhân, vừa rồi chị nói chuyện với bạn trai chứ gì?”

Phùng Nhất Nhất lắc đầu, lại không cam tâm nói tiếp, “Không phải, là một người vô cùng kỳ cục!”.

“Chỉ có trước mặt người phụ nữ mình vô cùng thích đàn ông mới kỳ cục đấy ạ!”.

Cô gái trẻ giọng nói thanh thoát, Phùng Nhất Nhất nghe rất vui tai, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, “Thật vậy sao?”.

“Thật mà! Trước mặt người khác anh ta cần giữ thể diện chỉ có trước mặt chị mới có thể mở rộng tấm lòng của mình thôi!” , Cô gái đáng yêu trừng đôi mắt to non nớt chưa từng trải sự đời, ánh mắt đó hệt như ánh mắt của Phùng Nhất Nhất thời mới quen Tạ Gia Thụ, “Một người đàn ông chỉ có

trước mặt chị mới có thể rũ bỏ lòng tự trọng và hình tượng, thể hiện con người thực của anh ta cho chị thấy, đó chính là tình yêu đích thực”.

Phùng Nhất Nhất nghe vậy cứ cười mãi. Cô gái cứ tưởng nụ cười của tổ trưởng đại nhận là nụ cười ngọt ngào, nhưng thực tế thì Phùng Nhất Nhất rất muốn nói cho cô ấy biết rằng, sau này cô ấy sẽ biết, thứ tình yêu đích thực này... thật ra dùng để hoài niệm là tốt nhất.

Nhưng cuối cùng cô lại không nói gì, bởi vì ở độ tuổi hai mươi, bản thân cô cũng không tin lời nói này. Còn hiện tại, hai mươi tám tuổi... cho dù có tin hay không, cô cũng đang làm một chuyện vô cùng ngốc nghếch, đó là không quay đầu lại.

Buổi tối còn chưa tan làm, Tạ Gia Thụ đã đến dưới lầu công ty Phùng Nhất Nhất. Cô không dám để anh đợi lâu, thu dọn qua loa rồi vội vàng xuống lầu. Đám nhân viên nhìn thấy tổ trưởng đại nhân của mình chạy như một con thỏ, tò mò, nhao nhao theo đuôi.

Hôm nay, Tạ Gia Thụ để tài xế lái xe, anh ngồi phía sau vừa đợi cô vừa dùng điện thoại kiểm tra hòm thư điện tử. Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Phùng Nhất Nhất hấp tấp chạy ra khỏi cửa công ty, không xa phía sau là một đám thanh niên thò đầu ra nhìn, Tổng giám đốc Tạ bỗng hiểu ra vấn đề.

Anh lập tức xuống xe đón cô. Phùng Nhất Nhất tưởng anh nổi cáu, nhưng không ngờ anh lại cười chằng giống kẻ thần kinh chút nào, ngược lại còn rất cuốn hút, đưa tay đón lấy túi xách cho cô rồi đưa cho tài xế, sau đó mặt mày tươi cười vẫy tay với nhóm người phía sau.

“Họ là đồng nghiệp của em à?” , anh cười hỏi.

Phùng Nhất Nhất lúc này mới phát hiện ra đám nhóc nghịch ngợm kia, “Ồ... là người trong nhóm của tôi”.

Đám thanh niên bỗng nhao nhao lại gần, quan sát Tạ Gia Thụ cùng chiếc xe của anh. Các chàng trai nhìn Tạ Gia Thụ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, còn các cô gái lại chăm chú nhìn tổ trưởng đại nhân nhà mình.

Phùng Nhất Nhất có chút lúng túng, hỏi, “Các cô các cậu không tan làm mà đứng cả đây làm gì vậy?”.

“Xem mặt anh rể ạ!” , đám người này thường ngày có quan hệ rất tốt với Tổ trưởng Phùng, chẳng hề sợ cô, còn hò hét hùng hồn.

Tạ Gia Thụ cười híp mắt, ôm lấy Phùng Nhất Nhất, nói với bọn họ, “Thật ngại quá, hôm nay anh rể muốn cùng Tổ trưởng Phùng của các em hưởng thụ thế giới riêng của hai người, lần sau mời cả nhà dùng cơm nhé, được không?”.

Đám trẻ hoan hô giòn giã, sau đó bị Phùng Nhất Nhất trừng mắt nên vội vàng tốp năm tốp ba co cẳng chạy.

“Ha ha!” , tâm tình Tạ Gia Thụ bỗng chốc trở nên vô cùng tốt, anh kéo cô đi về phía sau, nói, “Đồng nghiệp của em thật thú vị, tốt hơn nhiều so với nhân viên bên tôi” , cặp dưới của anh rất sợ anh, tuyệt đối không dám cười hi hi ha ha như thế này.

Lòng bàn tay Phùng Nhất Nhất túa mồ hôi, quay đầu nhìn anh nói, “Đều là đám thanh niên vừa tốt nghiệp, nói chuyện không suy nghĩ”.

“Anh rể” gì đó thật không phải là cô dạy cho bọn họ...

“Tôi cảm thấy rất tuyệt!” , anh mở cửa xe cho cô, “khi chúng ta còn trẻ cũng vậy, không cần suy nghĩ nhiều, thật vui biết bao!”.

Ryta

12-07-2015,10: 38 PM

Chương 5

Chàng thanh niên từ trên trời giáng xuống cuộc đời bình thường của cô kia, cao ngạo, trẻ đẹp, tỏa sáng lấp lánh.

*****

Tạ Gia Thụ của thời trẻ đâu chỉ là vô tư và vui vẻ!

Cho đến tận bây giờ, Phùng Nhất Nhất vẫn nhớ như in lần đầu tiên cô gặp anh. Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tuổi để tóc xoắn ngắn đến mang tai rất đẹp mắt, hay mặc áo sơ mi màu tím đậm. Phùng Nhất Nhất vốn tưởng rằng, màu sắc đẹp đến yêu mị ấy chỉ có các chàng trai trong truyện tranh mới có thể mặc. Nhưng Tạ Gia Thụ của hai mươi tuổi, áo sơ mi lụa tơ tằm màu tím đậm cũng không thể nào át đi khuôn mặt của anh. Phùng Nhất Nhất chưa từng nhìn thấy chàng trai đẹp nào như Tạ Gia Thụ của năm ấy, hết như vàng mặt trời, rực rỡ, chói mắt.

Bấy giờ, cả thành phố G đều biết Tạ gia có một đại thiếu gia đẹp trai lại huênh hoang, Tạ Gia Thụ của ngày ấy không chất chứa nỗi lòng, không có tâm sự, một chút muộn phiền cũng không. Ngày ấy, anh thích quần là áo lượt, ngợp trong vàng son, ngày ngày mũ gấm áo lông chồn, nghênh ngang lượn trên phố.

Nhưng bây giờ, đừng nói đến màu sắc của đầu tóc, ngay cả màu sắc của quần áo cũng chỉ có ba màu đen, trắng, xám vô cùng đơn giản, vô cùng khiêm tốn. Chiếc áo pull màu xám đơn giản, trên bả vai tùy ý khoác lên chiếc áo khoác ngoài màu đen phẳng phiu, rõ ràng chẳng có chút bắt mắt nào, và anh cũng chỉ thoải mái ngồi ở đó, vậy mà nom người đẹp như ngọc, vóc dáng như cây tùng.

Tạ Gia Thụ của ngày hôm nay đã biết bản thân mình có nhiều ưu điểm như thế nào, chẳng cần trau chuốt cho đáng vẻ bên ngoài nữa.

Thời gian thật không công bằng với phụ nữ, Phùng Nhất Nhất sờ lên mặt mình, buồn bã trút tiếng thở dài.

Tạ Gia Thụ ngồi đối diện với cô, từ lúc được gọi vài tiếng “anh rể” tới giờ, anh như uống phải thuốc cười, khóe miệng cứ cong lên mãi. Lúc lật giờ thực đơn, anh cười hỏi, “Sao vậy, món ăn không hợp khẩu vị của em à?”.

“Không phải...” , Phùng Nhất Nhất không mấy hứng thú, bỏ thực đơn trên tay xuống, “Anh chọn đi, tôi thế nào cũng được”.

Tạ Gia Thụ dùng ánh mắt “Đúng là kiểu giày vò người khác, nhưng tôi thích!” để nhìn cô, hờn hờ thay cô chọn món ăn.

Người phục vụ cầm thực đơn rời khỏi. Ban nhạc trong góc phòng cách đó không xa đang tấu bản nhạc với điệu hát trầm thấp, dịu dàng, nhẹ nhàng mà chậm rãi. Tối nay, nhà hàng fchir có một chiếc bàn, ánh đèn pha lê trên đỉnh đầu họ đang tỏa sáng, rèm cửa trên ba cánh cửa sổ sát đất đều được kéo ra. Xa xa, muôn vì sao sáng lấp lánh đang tỏa sáng trên bầu trời. Cảnh tượng này có chút quen thuộc.

Tạ Gia Thụ thấy Phùng Nhất Nhất lảng lảng quan sát bốn phía, biết cô đã nhớ ra, “Ngày anh Thừa Quang cầu hôn Tử Thời cũng giống như vậy. Ngày hôm đó, tôi và em, còn có cả Tề Quang cùng nhau bài trí. Vốn dĩ tôi nói muốn để đèn đuốc sáng trưng, như gem chỉ lái nhải rằng chỉ để đèn pha lê, để ánh sáng của sao trời chiếu vào... Em còn nhớ không?”.

Phùng Nhất Nhất đương nhiên là nhớ rồi! Lúc đó, Gấu Nhỏ mới bốn năm tuổi chứ gì? Bảo cô bé đây bánh Tiramisu có giấu nhẫn bên trong đi ra, nhưng cô bé lại thừa dịp Tạ Gia Thụ không để ý mà ăn luôn miếng bánh đó. Kết quả, Thịnh Thừa Quang cầu hôn không thành, vừa ôm con gái vừa kéo vợ chạy vội vào bệnh viện. Nhớ lại tình cảnh lúc bấy giờ, Phùng Nhất Nhất bỗng bật cười.

Thấy cô cười, anh cũng cong khóe môi. , có điều giọng nói đượm chút u buồn, “Thật ra, hôm anh Thừa Quang cầu hôn với Tử Thời cũng là tại nhà hàng này. Lúc đó, anh ấy vẫn còn là chồng chưa cưới của chị gái tôi cơ. Cho nên, sau này tôi biết được đã vô cùng tức giận, nhưng trong lòng lại

ngĩ, sau này gặp được người con gái mà mình thương yêu, nhất định phải hẹn cô ấy đến đây dùng bữa, lãng mạn mà long trọng, thổ lộ với cô ấy”.

Đáng tiếc chuyện không được như vậy. Sau đó, anh tỏ tình với Phùng Nhất Nhất ở bên đường, ngay cả ngọn đèn pha lê cũng không có, chỉ có bầu trời sao lung linh trên đỉnh đầu.

Tối hôm đó, anh dẫn cô lên núi đốt pháo hoa, rồi lại cõng cô xuống núi, nhất định không chịu để cô đi bộ. Xuống đến tận chân núi, anh mới thả cô xuống. Ngày hôm đó, trời lạnh căm căm nhưng áo trên người anh lại ướt sũng. Song, anh rất vui vẻ, ánh mắt phát sáng như sao lấp lánh trên bầu trời, anh nói, “Tôi theo đuổi Tử Thời chỉ là chơi đùa thôi, tại chướng mắt anh Thừa Quang cứ thích cô ấy. Tôi nghĩ, nếu tôi theo đuổi cô ấy, anh Thừa Quang sẽ quay lại với chị gái tôi, còn lâu tôi mới thích Tử Thời... Đối với tôi, trên thế giới này chỉ có hai loại người, đại đa số là người tôi không thích, còn có rất ít người, vài người tôi thích, ví dụ như mẹ tôi, chị tôi, ...ví dụ như em”.

“Phùng Nhất Nhất!” , cặp mắt sáng rực như sao của Tạ Gia Thụ năm ấy, đến giờ vẫn hiển hiện ngay trước mặt Phùng Nhất Nhất một cách rõ nét. Cô nhớ rõ vẻ đáng yêu lại cố tỏ ra trấn tĩnh của anh khi ấy, bộ dáng ấy khiến cô cảm động không gì sánh được, “Tôi thích em!”.

Dứt lời, anh căng thẳng đến độ khóe môi giật giật, thấy cô không phản ứng, thần sắc lại càng trở nên sốt sắng hơn, cuối cùng anh trở lại vẻ hung hăng như thường ngày, uy hiếp cô, “Mau nói em cũng thích tôi đi!”.

Đó là lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất ngang nhiên chống lại Tạ Gia Thụ, cô nói, “Tạ Gia Thụ, em không thích anh!”.

Không bao lâu sau, Tạ Gia Thụ đi Mỹ, đi đến tận bây giờ.

“Tôi không ngờ mình còn có ngay foom nay, được cùng em ngồi ở đây như thế này” , Tạ Gia Thụ hơi cụp mắt xuống, khẽ cười dưới ánh sáng mộng ảo của ngọn đèn pha lê, “Thật ra, có một thời gian ở Mỹ tôi vô cùng tuyệt vọng, bởi vì tôi cảm thấy mình sẽ không thể quay về nữa. Tôi nghĩ em cũng gần ba mươi rồi, với tính cách của em, e là hai mươi lăm tuổi đã đi

xem mắt, lấy chồng rồi sinh con...” , anh ngược mắt lên, ánh mắt lấp lánh, “Tôi có cảm giác em sẽ đợi tôi, nhưng không ngờ em thật sự sẽ chờ đợi”.

Lời của anh khiến hốc mắt Phùng Nhất Nhất cay cay, sừng mọng. Cô nhìn anh, người đàn ông ghai mười tám tuổi, độ tuổi đẹp nhất, đang ngồi đối diện, đẹp không tì vết. Cô vừa xót xa, vừa xúc động, bản thân cũng không biết mình đã nói gì, “...Cũng không phải cố ý muốn đợi anh.. mà vì không cẩn thận nên đợi đến tận bây giờ”.

Từ trước đến giờ, cô chưa từng nói với bất cứ ai, bao gồm cả trái tim mình, năm tháng trôi qua, tâm cứ như dòng nước lạnh mà đợi đến bây giờ.

“Chưa một lần hẹn hò sao?” , nụ cười của Tạ Gia Thụ lúc này có chút ngạo mạn, cứ như đó là việc gì to tát khiến anh cảm thấy vinh quang bội phần.

Phùng Nhất Nhất nghĩ một hồi, nói, “Nếu Thẩm Hiên không tính thì.. chưa một lần!”.

Thấy Tạ Gia Thụ nheo mắt lại, thần sắc bất thiện, cô vội vàng giải thích, “Quả thực em có cân nhắc lời đề nghị của anh ấy, nhưng em chưa từng hẹn hò với anh ấy!”.

Dường như Tạ Gia Thụ chưa hài lòng lắm với lời giải thích của cô, anh cau mày ngồi đó, không biết đang nghĩ điều gì. Im lặng một lúc, Phùng Nhất Nhất dè dặt hỏi anh, “còn anh thì sao?”.

Sống ở Mỹ, lại là mảnh đất Hollywood người đẹp tựa mây, thời gian hơn ba năm, anh có từng hẹn hò với cô gái không? Đã từng...động lòng với ai chưa?

“Hình như chưa quên gọi rượu rồi thì phải” , có người lập tức lãng sang chuyện khác, “Em cũng không lái xe, cùng tôi uống một ly rượu nhé!”.

“...”

Từ lượng của Phùng Nhất Nhất rất tầm thường, một ly rượu vang cô chỉ dám nhấp môi hai lần, Tạ Gia Thụ uống hết phần còn lại. Lúc đứng dậy

chẳng biết là anh say thật hay say giả vờ, nửa người áp vào người Phùng Nhất Nhất. Cô cảm thấy anh nặng như đầu heo vậy.

Khó khăn lắm cô mới nhét được anh vào xe, nhưng bỗng chốc anh lại tràn trề sinh lực, đưa tay kéo cô vào lòng, nụ hôn mang theo hương vị rượu vang nồng đậm xuống cổ cô, nóng bỏng, mê loạn không thôi. Phùng Nhất Nhất đẩy ra, anh lại khẽ cười, hơi thở ấm nóng phả vào da thịt, khiến toàn thân cô nổi da gà, vừa mềm nhũn vừa nóng rục, cuộn tròn trong lòng anh.

Tạ Gia Thụ cũng chỉ ôm lấy cô, vùi mặt vào áo cô, nụ hôn trở nên rất nhẹ nhàng, ngoan ngoãn đến khác thường, “Đừng né anh... Ôm anh!”.

Phùng Nhất Nhất chần chờ một lát mới thả lỏng người, đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên vai anh. Tạ Gia Thụ có vẻ rất hài lòng, vui vẻ “ừm” một tiếng, ghì chặt sau lưng cô khiến cái ôm quấn quýt này càng sâu lắng, cố dựa vào cô, cọ xát.

“Tạ Gia Thụ, anh uống say rồi sao?” , Phùng Nhất Nhất nhẹ giọng hỏi người đang quấn lấy mình.

Chợt nghe giọng anh lười nhác vang lên, “Còn phải xem em muốn nói gì”.

Phùng Nhất Nhất muốn cười nhưng cố nhịn, nói, “Nói về chuyện của chúng ta. Hôm trước anh còn rất hận tôi, bây giờ lại thế này...sau này anh dự định thế nào?”

Anh không lên tiếng. Phùng Nhất Nhất đợi một lúc, bèn thúc giục, “Anh say thật rồi ư? Thôi , đợi khi nào anh tỉnh rượu rồi nói vậy”.

“Không!” , anh ôm cô càng chặt hơn, “Em nói tiếp đi, anh đang nghe đây”.

Tám cách âm trong xe đã được dựng lên. Xe chạy rất vững vàng, tốc độ cũng không nhanh. Ánh đèn lung linh bên đường từ từ hiện lên, lóe qua, chiếu vào ghế tựa trong xe. Phùng Nhất Nhất nhìn chăm chăm vào vùng ánh sáng ấy, ngoảnh đầu cất giọng khe khẽ bên tai anh, “Lúc anh sang Mỹ, trong lòng nhất định rất ghét em, bây giờ anh còn ghét em nữa không?”.

Tạ Gia Thụ rên một tiếng, cũng không biết có phải là câu trả lời hay không.

Phùng Nhất Nhất bỗng thấy đặng chát, lời nói lập tức chùn bước, “Khoảng cách hiện tại giữa chúng ta còn lớn hơn trước, nếu anh ghét em, vậy chúng ta đến bữa ăn tối nay là chấm dứt...”

Cô còn chưa nói hết lời đã bị anh cắt ngang, “Nếu không chỉ là ghét thì sao?”.

Nếu cảm xúc của anh đối với em, không chỉ là ghét thì sao?

Phùng Nhất Nhất bị anh đảo lộn mạch suy nghĩ, nhất thời không biết tiếp lời ra sao. Người ôm lấy cô chợt buông tay, níu vai rồi nhìn cô. Thần sắc nghiêm túc của Tạ Gia Thụ dường như là điều chân thực duy nhất trong ảo mộng dưới ánh đèn bên trong xe, Phùng Nhất Nhất lòng như sóng dậy, “Nếu không phải là ghét” , cô chậm rãi nói, “Chúng ta có thể thử hay không?”.

Cả thế giới khuyên cô đừng làm chuyện ngốc nghếch đó, nhưng cô đã điên cuồng, nguyện ý khuy nh gia bại sản để đánh cược một lần. Anh có muốn cùng em đổi theo ván bài show hand1 này hay không?

1Show hand: Bài năm lá kiểu Hong Kong.

Tạ Gia THụ nhìn cô chăm chú, rồi bỗng bật cười, đưa tay ra nắm lấy đôi tay đan đan vào nhau của cô. Anh tách ngón tay đang siết chặt của cô, giữ lấy bàn tay ấy rồi tiến đến bờ bờ môi hôn khẽ.

Tâm tư của Tạ Gia Thụ lúc này không ai thấu,. Tối hôm đó Phùng Nhất Nhất nói rất nhiều, có vẻ anh đã đáp lại, nhưn gng hix kỹ lại thì dường như anh chẳng nói gì cả.

Nhưng Phùng Nhất Nhất không còn cách nào khác, cho dù chỉ là canh bạc của mình cô, thì lúc này cô cũng không thể dừng lại được nữa.

Dù sao thì việc “Chúng ta không thể ở bên nhau” quá đáng tiếc, ngưỡng cửa này nếu như cô không bước qua được , có lẽ cả đời này sẽ phải tiếc

nuôi, mà cô thì không muốn như vậy.

Chẳng mấy ngày sau Tết Nguyên tiêu đã là Mười bốn tháng Hai, ngày lễ tình nhân của phương Tây. Hôm đó lại đúng vào thứ Sáu, đám cấp dưới của Phùng Nhất Nhất đều đến tìm cô xin chỉ thị, đưa văn kiện, hết thăm dò lại cố truy hỏi, nghe ngóng xem có phải tối nay cô sẽ đi hẹn hò với anh rể cao ráo, nhà giàu kia không.

Hôm nay, Tạ Gia Thụ có một buổi họp báo long trọng, ký kết hợp đồng với ngôi sao, vì việc này mà đã hai ngày nay cô không gặp được anh. Phùng Nhất Nhất không dám mong đợi tối nay anh sẽ có thời gian nên bữa trưa cô đồng dục tuyên bố, tối nay mời mọi người tụ tập, các bạn trẻ độc thân đều có thể đi cùng, bao ăn, bao uống, bao chơi.

Đám thanh niên đa số còn độc thân, nghe vậy bỗng hô lớn “Tổ trưởng vạn tuế!”. Chiều hôm đó, mọi người làm việc điên cuồng, công việc hoàn thành vừa nhanh lại thuận lợi.

Chẳng mấy khi có dịp thế này, Phùng Nhất Nhất muốn để đám thanh niên đó vui vẻ một chút. Cô dẫn bọn họ đến khách sạn lớn thuộc Thịnh Thị đặt một phòng xa xỉ. Với thân phận là bạn thân của bà chủ, cô được hưởng đãi ngộ giảm giá năm mươi phần trăm ở đây.

Đám người trẻ tuổi vui chơi điên cuồng, nam nữ đều uống rượu. Phùng Nhất Nhất bị chuốc cho hai ly, may mà lúc này điện thoại đổ chuông, cô thừa dịp trốn ra ngoài.

Thẩm Hiên bèn hỏi ngay, “Em đang ở đâu vậy, sao lại ồn ào thế?”.

Phùng Nhất Nhất nói, “Em đang cùng đồng nghiệp tụ tập ăn uống”.

Bác sĩ Thẩm nghe vậy liền thở dài một tiếng, vừa phàn nàn lại vừa làm nũng, “Hôm nay anh sắp mệt chết rồi...”.

“Sao vậy? Có ca phẫu thuật nghiêm trọng sao?”.

“Ừm, liên tiếp ba ca liền. Bọn em đang chơi ở đâu vậy? Giờ anh qua đó tìm bọn em được không?”.

Phùng Nhất Nhất chần chừ một lát, từ chối khéo, “Anh nghỉ ngơi đi, cả ngày đã ở trong phòng phẫu thuật rồi, tối còn chạy ra ngoài mệt lắm...” , đang nói thì cảm giác phía trước có người bước đến, cô cúi đầu, đứng dẹp sang một bên. Người kia chợt dừng bước, đứng trước mặt cô.

Phùng Nhất Nhất giật nảy mình, ngẩng đầu lên quả nhiên là Tạ Gia Thụ.

Anh mặc trang phục chỉnh tề, rõ ràng là vừa từ buổi họp báo đến đây, tay còn cầm chiếc nơ áo màu đen tuyệt đẹp, chiếc áo sơ mi trắng đã cởi bỏ hai cúc trên cùng, đầu tóc hơi rối, vô cùng gợi cảm.

Tạ Gia Thụ, người vô cùng gợi cảm kia chợt cướp điện thoại từ tay Phùng Nhất Nhất, không chút khách khí nói với người ở đầu dây bên kia, “Ở nhà mà ngủ cho đỡ giấc đi! Đừng có đi đâu cũng muốn thọc gậy bánh xe người khác!”.

Nói xong anh liền ngắt điện thoại.

Tổng giám đốc Tạ cắt đứt điện thoại của tình địch, vừa phong độ vừa điển trai, bộ mặt lại không vui, ánh mắt ngạo nghễ nhìn Phùng Nhất Nhất, biểu cảm có vẻ rất bất thiện.

Phùng Nhất Nhất đâu dám chỉ trích hành động không lễ độ của anh.

Tạ Gia Thụ nhìn chăm chăm cô một hồi, trừng mắt cho đến khi tin rằng cô không có sức lực cãi lại mới thôi. Anh tiện tay tắt nguồn điện thoại, sau đó nhét vào túi áo cô, thuận thế tiến đến hôn cô.

Giữa chốn đông người, hơn nữa, đằng sau cánh cửa là gian phòng đồng nghiệp cô đang ngồi, Phùng Nhất Nhất ngượng ngùng lui về phía sau.

Sau lưng cô là bức tường, mắt thấy gáy cô sắp đụng vào tường, Tạ Gia Thụ kịp thời đưa tay ra đệm xuống.

Phùng Nhất Nhất đập đầu vào lòng bàn tay anh, mu bàn tay của Tạ Gia Thụ bị đụng rất đau, chau mày trừng mắt với cô, nhưng chỉ lát sau, anh đột nhiên bật cười.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất cũng nhớ ra!

Đó là ngày thứ hai sau khi cô từ chối lời tỏ tình của anh, Tạ Gia Thụ cả đêm không ngủ, âm ỨC chạy đến công ty tìm cô, lúi đến phòng nghỉ của nhân viên, đóng cửa lại, hùng hổ hăm dọa chất vấn, “Phùng Nhất Nhất! Tại sao em lại không thích tôi? Tôi có chỗ nào không tốt?”.

Khi ấy, Phùng Nhất Nhất rất sợ anh, nhưng vẫn đánh bạo nói bừa, “Cái đó... bởi vì anh hút thuốc, thỉnh thoảng còn uống rượu. Hút khói thuốc một cách thụ động rất tổn hại đến sức khỏe, em không thích”.

Tạ Gia Thụ ngẫm nghĩ cả đêm cũng không ngờ là nguyên nhân này, anh sững sờ ở đó một hồi lâu, sau đó thần sắc nghiêm túc nói với cô, “Vậy tôi có thể cai, bắt đầu từ hôm nay tôi bắt đầu cai thuốc, cai rượu, tôi thề!”.

Anh vốn cũng chỉ khi xã giao với khách mới uống một chén, hút thuốc lại càng ít khi, chỉ thỉnh thoảng hút cho vui, muốn ra vẻ điển trai, giả bộ thâm trầm mới hút một điếu, chứ không nghiện. Anh sẵn lòng vì cô mà cai hoàn toàn, cai cả đời.

Chỉ cần cô nguyện lòng thích anh.

Nhưng Phùng Nhất Nhất lại nói, “Không cần đâu... phiền phức lắm... chi bằng em tìm một người không hút thuốc không uống rượu. Anh tìm một người không chê anh hút thuốc, không chê anh uống rượu đi”.

“Phùng Nhất Nhất!” , Tạ Gia Thụ hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Trong lòng em, tôi dễ dàng bị người khác thay thế đến vậy sao? Tôi và những người đàn ông không hút thuốc không uống rượu kia giống nhau sao? Đối với em mà nói, không có chỗ nào khác biệt sao?”.

“Có chứ...Bọn họ không hút thuốc không uống rượu.”

Tạ Ma Vương giận đến tím mặt! Tạ Gia Thụ của ngày ấy không giống như bây giờ. Ngày ấy, anh tức giận là lập tức nổi đóa, chưa từng nhẫn nhịn. Anh ghì chặt lấy cô rồi cưỡng hôn.

Mặt anh đột ngột áp sát, Phùng Nhất Nhất sợ hãi, ra sức ngửa đầu về phía sau, gáy va mạnh vào tường.

Lần đó, cô được đưa đến chỗ Thẩm Hiên. Khi ấy, bác sĩ Thẩm vừa nhìn ảnh cắt lớp não, vừa hứng thú vừa thăm dò, “Sao lại thành ra thế này hả?”.

Tạ Gia Thụ dứt hai tay vào túi áo, phóng khoáng, lạnh lùng, bá đạo, ngạo nghễ trả

lời, “Tôi làm đây! Cường gian chưa thành!”.

Nhớ lại vẻ mặt đặc sắc của Thẩm Hiên lúc đó, hai người bật cười có phần sảng khoái. Phùng Nhất Nhất không khống chế tâm tình của mình, đẩy Tạ Gia Thụ ra, đứng cách xa một chút rồi hỏi, “Sao anh lại đến đây? Buổi họp báo đã kết thúc rồi à?”.

“Cũng hòm hòm rồi, anh chuẩn trước” , anh ậm ờ giải thích một câu, thu lại ý cười, dáng vẻ không vui hỏi vặn lại cô, “Em uống rượu à?”.

Phùng Nhất Nhất nhìn anh, hơi thở nặng nề, lí nhí, “Anh cũng uống rượu mà!”

“Anh là đàn ông! Anh còn mang theo cả tài xế! Em là con gái, canh ba nửa đêm ở ngoài chưa về nhà, còn uống rượu với người ta, sao lại ngốc nghếch như thế hả!”. thấy bộ dạng muốn phản bác của cô, Tạ Gia Thụ đưa tay kéo cô lại, ôm vào phòng, vừa đi vừa tiếp tục nói, “...Nếu anh không đây có phải em sẽ để Thẩm Hiên đến đón không?”.

Chưa đợi Phùng Nhất Nhất thể hiện tấm lòng trung trinh, anh đã tự hỏi tự trả lời, lạnh lùng cao quý nói, “Hừ! Đừng mơ! Quay về anh sẽ tìm người đánh gãy chân anh ta!”.

“...Tạ Gia Thụ, anh đừng như vậy có được không?” , Phùng Nhất Nhất bất đắc dĩ nói.

Tạ Gia Thụ thấy cô tưởng anh nói thật, bỗng bật cười vui vẻ, còn có chút xấu xa. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi cô, cười nói, “Anh nói đùa không được sao? Nếu có đánh cũng phải đánh gãy hai tay anh ta chứ!”.

Ttong lúc nói chuyện, anh đã đưa tay đẩy cửa, chính vào lúc hôn cô. Đam thanh niên trong phòng đều nhìn thấy nụ hôn đó. Tất cả mọi người lạng đi mất ba giây, sau đó là tiếng reo hò, tiếng huýt sáo, tiếng hét chói tai.

Trong âm thanh của từng tiếng “anh rě” có tiết tấu, Tạ Gia Thụ vung tay lên, thân thiết bày tỏ, “Tối nay anh rě thanh toán hết. Mọi người xem loại rượu nào đắt nhất, cứ chọn thoải mái! Nếu uống say phòng trên lầu tùy ý ngủ”.

Giờ phút này, tiếng hô rầm rộ của đám thanh niên suýt chút nữa thì thổi bay cả nóc nhà!

Phùng Nhất Nhất sốt sắng, “Ngày mai bọn họ còn phải đi làm đấy! Anh làm cái gì vậy?”.

Tạ Gia Thụ “ô” một tiếng, quét mắt vào đám thanh niên trẻ tuổi đang im bật, chậm rãi mà ngạo nghễ nói, “Xin nghỉ một ngày làm thì trừ bao nhiêu tiền thế? Tính cả toàn bộ tiền thưởng chuyên cần trong tháng nữa, anh chi trả cho mọi người”.

Giờ phút này có bảo đám thanh niên ấy vì “anh rě” mà thịt nát xương tan cũng không thành vấn đề! “Anh rě” vạn tuế!

Phùng Nhất Nhất hết cách với đám người này, chọc chọc “anh rě” ra điều cảnh cáo, rồi đi vào, ngồi xuống một góc sofa.

Tạ Gia Thụ không đi cùng cô mà xắn tay áo lên, hào hứng hừng hực mà chơi đùa với đám trẻ.

Khi Tạ đại thiếu gia ăn nhậu chơi bời vang danh khắp thành phố G này, đám thanh niên còn ngồi trong trường Trung học Cơ sở giải phương trình cơ. Chỉ trong hai mươi phút cả gian phòng đã được anh dẫn dắt vào bầu không khí sôi động đến bùng nổ, tùm năm tùm ba chơi oản tù tì, chơi xúc xắc, ... Còn một đội người được anh rủ chơi trò lái tàu hỏa.

Đám trẻ quý mến anh rě nhà mình đến thế cơ mà, đương nhiên phải hái hoa dâng Phật rồi. Tổ trưởng Phùng của bọn họ chính là đóa hoa đó. Họ chọn bài Tình yêu nơi Hiroshima rồi nhao nhao hò reo đòi hai người phải song ca bản tình ca này.

Mic được dúi vào tay Phùng Nhất Nhất, hai cô gái kéo cô từ sofa lên. Cô vừa đứng lên đã nghe thấy giọng của Tạ Gia Thụ có chút gấp gáp, thích

thú, “Không được, nam nữ mà hát bài này là dễ chia tay lắm”.

Trong căn phòng nóng rực, anh cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc áo sơ mi trắng, mở hai cúc áo trên, lộ ra chiếc cổ thon dài cùng yết hầu gợi cảm, giọng nói qua mic vang lên trầm thấp, vô cùng hấp dẫn! Mấy cô gái bỗng chốc không thể kiềm chế được, gào thét chói tai.

Tạ Gia Thụ, người có sức quyến rũ vô hạn kia, nhìn xuyên qua đám người, mỉm cười dịu dàng với người vừa mới đứng lên, “Để mình anh hát”.

Anh đưa lưng về phía màn hình lớn, không nhìn lời mà chỉ nhìn cô.

Ánh sáng rọi phía sau lưng, nhưng anh còn rực rỡ, chói mắt hơn hết thảy những nguồn sáng khác.

Anh hát cho cô nghe...

Cuối cùng thì anh cũng hiểu ra rằng, hận một người chẳng hề dễ dàng... để chứng minh mình từng thật lòng yêu em... nuygenej bị em vứt bỏ...

Phùng Nhất Nhất như chìm vào cõi mộng.

Đang thần thờ đắm chìm trong thế giới tĩnh lặng của riêng mình, anh hát xong tự bao giờ cô cũng chẳng hay, cho đến khi Tạ Gia Thụ áp vào tai, cô mới phát giác. Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên vành tai, cô kim lòng không được mà khẽ run rẩy.

Tiếng reo hò của đám thanh niên ngày một dâng cao. Phùng Nhất Nhất vội leo anh ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống anh liền ngả vào người cô, dán chặt bên tai cô, giọng điệu vừa bất mãn vừa khinh thường, “Anh hát hay hơn Thẩm Hiên chứ?”

“Khụ...”

Tạ Gia Thụ chẳng thèm quan tâm đến đám người đang lén lút liếc về phía mình, anh dang rộng hai tay ôm chặt lấy, khiến cô phát đau.

Anh vùi đầu mình vào cổ cô, manh mẽ, giọng điệu cũng vậy, rất khê nhưng rành rọt, “Rốt cuộc là ai, ở khoản thời gian đẹp nhất trong đời gặp

được em? Em nói! Nói!”.

Thực ra thì cảnh tượng này hẳn rất nực cười. Người đàn ông cao lớn lại giống như một con gấu không đuôi dán chặt lấy người cô gái, nhìn giống như đang làm nũng, ăn vạ, chẳng có chút khí chất lạnh lùng, bá đạo nào của nam chính thâm tình.

Nhưng Phùng Nhất Nhất bị anh ôm chặt như thế, những phần nộ không cam lòng thậm chí là ... ấm ức trong lời nói của anh đã đánh thẳng vào trái tim cô.

Cô thấy đau lòng.

“Là anh!” , cô ngoảnh đầu giọng nhẹ nhàng nói, “Gặp được anh ở độ tuổi đẹp nhất... mới coi như không phụ lòng mình”.

Dẫu chỉ là một câu trong lời bài hát, nhưng Tạ Gia Thụ còn vui hơn nhiều khi được gọi là “anh rể” , anh cứ như uống phải thuốc cười với liều lượng gấp đôi, suốt buổi tối khóe miệng không thể khép lại.

Anh hứng chí tăng vọt đi dạy đám trẻ cách gọi rượu, cách pha chế các loại rượu, còn đích thân ra trận, chơi trò chơi cùng họ. Lúc chơi oẳn tù tì phạt rượu, một mình anh chiến đấu với mười lăm người, hạ gục mười một người, một người còn lại sợ quá chạy mất dạng.

Anh cũng uống nhiều rồi.

Bố trí ổn thỏa cho đám thanh niên say lão đảo xiêu vẹo, lúc hai người trở về đã là hơn chín giờ tối. Trên đường đi, Tạ Gia Thụ buông người ngồi phịch xuống ghế hát, hát đi hát lại câu: Gặp được em ở độ tuổi đẹp nhất, coi như không phụ lòng chính mình... Cuối cùng thì anh cũng đã đợi được em rồi!

Như băng đĩa tua đi tua lại, Phùng Nhất Nhất nghe đến sắp nôn ra rồi. Bắt anh ngậm miệng, anh lại càng hát to hơn, cô không tài nào chịu nổi nữa, định đưa tay bịt chặt miệng anh nhưng bị anh nắm lấy cổ tay, nhẹ nhàng kéo, khiến cô đổ cả lên người anh. Anh cong môi lên đòi hôn cô.

Phùng Nhất Nhất ngạt thở vì mùi rượu trên người anh, mặt biến sắc hét lớn, “Tạ Gia Thụ, anh hôi chết đi được! Đừng dựa vào em nữa! Tránh ra!”.

Tạ Gia Thụ cười ha hả, càng phấn khích hơn, anh túm lấy người đang giãy giụa rồi hôn liên tục lên môi cô.

Phùng Nhất Nhất sắp bị anh quấy rầy đến chết rồi. Cô nâng tay lên định cho anh hai cái bạt tai thật đau thì lại bị anh nắm lấy.

Anh thở phì phì ngồi về chỗ, ánh mắt đăm đũa, bóng gió khêu gợi nhìn cô, nắm lấy tay cô ấn vào giữa hai chân mình.

Phùng Nhất Nhất toàn thân thả lỏng, tưởng đã thoát được một kiếp, bỗng dừng tay lại bị ấn vào vật đang ngẩng đầu, ưỡn ngực, sát khí đằng đằng nào đó, cô không thể phản ứng kịp, theo bản năng tò mò nắm lấy.

“Ôi...: , Tạ Gia Thụ lập tức hí mắt, như người mất hồn khẽ rên một tiếng. Tiếng ngâm nga vẫn vút trong xe.

Đầu óc trì trệ của Phùng Nhất Nhất phát ra tiếng kêu gào, coi như đã hoàn hồn, cô bỗng chốc như bị sét đánh!

Cô cứng đờ người, bộ dạng không dám tin.

Tạ Gia Thụ vô cùng khoan khoái, đầu dựa vào cô, nâng mặt ngậm lấy vành tai cô, giọng nói vừa trầm thấp vừa nồng nàn, “Làm sao bây giờ? Anh...”.

Làm sao bây giờ?

Phùng Nhất Nhất sắp phát điên rồi!

Anh trơ tráo giữ tay cô không buông. Phùng Nhất Nhất quả thực hận không thể chặt đứt tay mình luôn cho rồi! Cô vừa vùng vẫy vừa rơi lệ trong lòng. Đế quốc Mỹ thật không ra làm sao cả! Sao lại đào tạo một chàng trai trẻ thuần khiết ngây thơ năm xưa thành ra thế này cơ chứ!

“Tạ Gia Thụ... đồ lưu manh!” , Phùng Nhất Nhất nhắm chặt mắt, hét lên trong tuyệt vọng.

Tạ Gia Thụ âm mũi hơi nghệt đặc, chỉ “ừm ừm” vài tiếng, hệt như miếng dán dính chặt lấy cô, ôm hôn rồi sờ soạng, bộ dạng vừa thỏa mãn lại vừa không thỏa mãn. Nếu phía sau anh mà có một cái đuôi, lúc này nhất định sẽ ngoe nguẩy, phần phật rồi.

Trong lúc hỗn loạn, Phùng Nhất Nhất giận quá hóa liều, hung hăng nhéo một cái, Tạ Gia Thụ kêu thảm.

Hông rồi! Phùng Nhất Nhất không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy, vội vàng dìu người đã ngã rạp sang một bên dậy, “Tạ Gia Thụ? Tạ Gia Thụ?”.

Ôm “cái đuôi” ngã ra đó, Tạ Gia Thụ len lén mở mắt, nhanh chóng đưa tay túm lấy cổ áo cô. Anh vừa kéo, Phùng Nhất Nhất đã hét lên một tiếng chói tai, khuôn mặt úp sụp vào giữa hai chân anh.

Chuyện này quả thực là... Phùng Nhất Nhất khóc không ra nước mắt, muốn bò lên, lại bị Tạ Gia Thụ cười ha hả ấn đầu xuống.

Phùng Nhất Nhất tức đến toàn thân phát run, “Anh mau thả em ra!”.

Khoảng cách gần như vậy, luồng điện nào đó chạy dọc thân theo từng chuyển động rồi phóng mạnh ra ngoài. Vốn dĩ anh chỉ muốn trêu chọc cô, không ngờ lúc này lại chơi lại mình một vố. Tạ Gia Thụ thở hắt ra, vội vàng ôm cô lên.

Lúc này, sắc mặt anh đã thay đổi, ôm cô vào lòng, có chút cay đắng nhắm mắt lại, thở hỗn hển.

Trong xe tối lơ mờ, anh lại thất lễ như thế, Phùng Nhất Nhất đâu còn lo lắng được đến sắc mặt của anh. Bị anh ôm lấy, cô liền đánh vào tay anh, vùng vẫy nhào ra ngoài. Tạ Gia Thụ ghì cô lại, giọng nói vừa chát chứa đau đớn vừa khoái chí, trầm thấp vang lên bên tai, “Em đừng động đậy nữa... đừng động đậy nữa! Anh có lời muốn nói với em!”.

Giọng điệu của anh nghiêm túc, Phùng Nhất Nhất dừng lại, miễn cưỡng ngồi trên đùi anh, run rẩy thẳng lưng lắng nghe.

Chợt nghe anh “hừ” một tiếng, giọng nói vừa trầm thấp vừa khàn, “Cái đó...không có”.

Phùng Nhất Nhất không hiểu, “Cái gì không có?”.

Anh vùi mặt vào vai cô, rầu rĩ lắm lắm, “Lần trước không phải em hỏi anh ở Mỹ có ai hay không sao? Không có một người nào!”.

Thời gian hơn ba năm rất dài, ban đêm đối với một người mà nói rất khó khăn, các cô gái Mỹ rất đẹp, rất nhiệt tình, nhưng anh chưa từng nhìn một ai.

Từ khi xa em, chỉ có một mình anh độc bước.

Mỗi phong cảnh anh từng đi qua, đều chỉ hình dung đến biểu cảm của em khi nhìn thấy chúng.

Xe không biết đã dừng lại từ lúc nào, tài xế cũng xuống xe đi mất. Không gian trở nên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp dần lấy lại bình ổn của Tạ Gia Thụ.

Phùng Nhất Nhất quay đầu nhìn, anh vùi mặt vào áo cô, chỉ để lộ ra đôi mắt, đôi mắt đen láy như chú cún con. Cô hôn lên môi anh, trong lòng ngập tràn cảm động.

Tạ Gia Thụ được hôn, ngược lại càng làm ra bộ dạng tủi thân, lại còn cúi thấp đầu xuống, Phùng Nhất Nhất không cầm lòng được lại hôn lên trán anh.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt sáng long lanh, tuyệt đẹp, vừa kiêu ngạo vừa làm nũng tranh công, “Anh tốt chứ? Cảm động chứ?”.

Phùng Nhất Nhất phá lên cười, gật đầu, “Ừm”.

Anh thật tốt!

Anh chồm đến hôn cô, cất giọng dịu dàng, ngọt ngào, “Vậy em mát xa cho anh nữa đi!” , dứt lời anh lại túm lấy tay cô.

“Anh tránh ra!”.

Hai người lại hòa thành một khối, một người then quá hóa giận, một người lại vô cùng khoan khoái. Chiếc xe xa xỉ tiền triệu cũng không chịu nổi giầy vò thế này, từ bên ngoài nhìn vào, rung rinh hết như chấn động trong xe.

Phùng Nhất Nhất khó khăn lắm mới mở được cửa xe, nhưng vừa thò đầu ra ngoài lại bị người phía sau đuổi tới ôm eo kéo trở về. Tay của cô bám vào cửa xe, ra sức quấy đạp, vô tình chạm vào nút cửa xe, cánh cửa hạ xuống hơn nửa. Một giây sau cả người cô bị anh kéo về.

Tạ Gia Thụ thân hình to lớn, đè lên cô nặng trĩu, giọng nói đè nén vừa thấp vừa trầm, thở gấp bên tai cô, “Đừng động đây nữa, anh thật sự rất khó chịu. Cho anh hôn em được không?”.

Phùng Nhất Nhất bị anh dụ dỗ, ý loạn tình mê hết như đang trong cơn mơ, ý chí bất thành linh bay biến. Nhiệt độ trong xe tăng vọt, tiếng thở dốc của đôi nam nữ dần trở nên nặng nề. Sắp đến cảnh không thích hợp cho trẻ em, tiếng cãi vã từ bên ngoài vang vọng đến ngày càng gần. Phùng Nhất Nhất vẫn mềm nhũn, Tạ Gia Thụ từ trên người cô chống người dậy, quay đầu. Chết tiệt! Sao cửa sổ và cửa xe đều mở ra thế này?

Tài xế đứng bên ngoài canh gác từ khi dừng xe đến giờ đang lôi kéo một thanh niên. Chàng thanh niên cao to, sức lực dũng mãnh, bị tài xế đốc sức ngăn cản, vẫn xông đến mở cửa xe đang khép hờ.

Cửa xe được mở rộng, Tạ Gia Thụ kéo áo khoác ở bên che lên người Phùng Nhất Nhất, giấu đi quần áo lộn xộn của cô. Anh ngồi dậy, điều hòa hô hấp vừa dựng thẳng lông mày cõi cục tay áo, rồi xắn lên.

Phùng Nhất Nhất hoảng hốt, lồm cồm bò dậy, giữ lấy anh, “Là em trai em! Anh đừng đánh nhau!”.

Tạ Gia Thụ chớp mắt, chợt nhớ ra: Phùng Nhất Nhất Phàm.

Chậc! Lần này thì hay rồi, tên tiểu tử thối trước kia còn đối nghịch với anh, bây giờ còn bị cậu ta bắt được anh và chị gái cậu ta đang chơi trò xe chấn thế này, thật quá xui xẻo!

Ở bên ngoài, Phùng Nhất Phàm và tài xế trung thành đang ôm nhau thành một khối, dù có quăng thế nào cũng không ra, vô cùng tức giận, cao giọng hét lớn, “Phùng Nhất Nhất! Chị ra đây cho em!”.

Phùng Nhất Nhất xấu hổ, chỉnh trang lại quần áo, chân tay luống cuống định xuống xe, nhưng lại bị Tạ Gia Thụ đưa tay ra ngăn cản, “Em cứ đợi ở đây, không gọi em ra thì em đừng ra. Anh xuống nói chuyện với cậu ấy. Yên tâm đi, anh không đánh cậu ấy đâu”.

Tổng giám đốc Tạ liếc nhìn chiếc quần mình đang mặc thấy không vấn đề gì cả mới đành hoảng xuống xe.

Anh cũng không bảo tài xế buông tay, cứ thế đứng trước mặt chàng trai đang chật vật mà phẫn nộ, liếc nhìn cậu một lượt rồi mỉm cười, “Nhất Phàm, lâu rồi không gặp! Cậu đã cao thế này rồi!”.

Phùng Nhất Phàm ngẩn người ra, một lúc sau mới cất giọng ngờ vực, “Anh là Tạ Gia Thụ sao?”.

Nụ cười của Tạ Gia Thụ thân thiết như một người anh trai, không mặn không nhạt thụi một đấm lên vai cậu, giọng điệu thân mật lại tự nhiên, “Lần trước anh gặp, cậu vẫn học Trung học phổ thông, đúng không? Bây giờ thế nào rồi? Vẫn còn đi học à?”.

Tài xế nhận được ra hiệu của Tạ Gia Thụ liền buông tay, Phùng Nhất Phàm quên luôn cả giấy giũa, gãi gãi đầu, không khỏi thuận theo dòng suy nghĩ, trả lời, “Ừm, tôi học đại học năm thứ tư rồi, hè này là tốt nghiệp”.

Tạ Gia Thụ có vẻ ngạc nhiên, vui mừng lại cảm thấy vô cùng vinh hạnh, “Học đại học rồi à? Cậu học chuyên ngành gì vậy? Sắp tốt nghiệp rồi, đã có định hướng việc làm chưa?”.

Nhắc đến công việc, Phùng Nhất Phàm lại nghĩ đến chị gái mình, nghĩ đến chị mình lại nghĩ đến cảnh tượng khiến cậu sôi máu vừa rồi. Chàng trai mới hai mươi tuổi đầu trở mặt như lật sách, chỉ tay vào mũi Tạ Gia Thụ, tức giận quát tháo, “Vừa rồi anh làm gì chị tôi vậy? Đồ lưu manh xấu xa! Tạ Gia Thụ, tôi nói cho anh biết, chị tôi có bạn trai rồi!”.

“Cậu đang nói đến Thẩm Hiên sao?” , Tạ Gia Thụ chớp mắt, tò mò hỏi.

Phùng Nhất Phàm thoáng sững người, có chút chột dạ nhưng vẫn cứng miệng, “Biết rồi còn hỏi!”.

Tạ Gia Thụ cười nhạt, vỗ vai chàng trai trẻ, không chút bận tâm nói, “Tính khí của cậu vẫn giống như trước kia, chẳng thay đổi chút nào!”.

Nói xong anh quay trở về xe, mở cửa xe, cúi đầu hỏi người trong xe, “Thế nào rồi? Có thể ra được chưa?”.

Phùng Nhất Nhất mặt méo xệch, lồm cồm bò dậy.

Tạ Gia Thụ ân cần đỡ cô xuống xe, túm lấy chiếc áo khoác bị ném trong xe, khoác lên vai cô, sửa sang lại cho cô, sau đó đưa đến trước mặt Phùng Nhất Phàm. Phùng Nhất Phàm đang phun lửa qua hai mắt, Tạ Gia Thụ nhẹ nhàng, kiềm chế áp lên má cô, giọng nói dịu dàng, “Có cần anh đưa em lên lầu không?”.

Phùng Nhất Nhất lắc đầu như trống bỏi.

“Được rồi!” , Tạ Gia Thụ tỏ vẻ bất đắc dĩ, ngoảnh đầu nhìn Phùng Nhất Phàm, “Nhất Phàm, vậy tôi giao chị gái cho cậu”.

Phùng Nhất Phàm thở phì phì, hăm hè, “Việc này còn cần anh phải bàn giao à? Chị ấy là chị gái tôi!”.

“Tôi biết, tôi cũng không nói cô ấy là chị gái tôi” , Tạ Gia Thụ cười híp mắt, phong độ đến một trăm điểm.

Thái độ không chê vào đâu được này khiến Phùng Nhất Phàm, người đã làm ra hành động vừa kích động vừa con nít vừa rồi hoàn toàn không có lời nào để nói. Cậu hung hăng cướp chị gái nhà mình về, phô trương thanh thế giơ ngón giữa¹ về phía Tạ Gia Thụ, sau đó lạnh lùng nghênh ngang rời khỏi.

¹Giơ ngón giữa: Bị coi là một cử chỉ thô tục và khiêu dâm. Cử chỉ này thường được dùng để lăng mạ người mà ngón tay này chỉ vào.

Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Phàm là kẻ địch xưa nay. Nghĩ cũng biết, hai chàng trai mắc “hội chứng tuổi teen” này, một người bệnh cấp độ nặng, một người bệnh nan y, chạm mặt nhau có thể không chiến tranh sao?

Nhớ lại năm xưa, lần đầu tiên hai người mắc “hội chứng tuổi teen” này gặp nhau, khi ấy Tạ Gia Thụ còn chưa có tâm ý rõ ràng với Phùng Nhất Nhất. Có một lần vào dịp sinh nhật của Thịnh Thừa Quang, Tạ Gia Thụ kéo Phùng Nhất Nhất đi dự tiệc mừng sinh nhật, cả buổi tối không cho cô về. Khi ấy, Phùng Nhất Phàm vẫn còn học Trung học. Chị gái cả đêm không về, cha mẹ ăn xong rồi ngủ, cậu sốt sắng trần trọc đến nửa đêm mà vẫn không ngủ nổi, mới sáng ra đã khoác cặp rồi nói với cha mẹ mình là đi học, xuống đến dưới lầu liền bê ghế ngồi đợi trước cổng tiểu khu. Tạ Gia Thụ đưa Phùng Nhất Nhất về, vừa xuống xe đã bị một chiếc ghế đập vào người.

Tạ Gia Thụ khi ấy sao có thể nhẫn nhịn được những chuyện thua thiệt kiểu này. Nếu không phải thấy Phùng Nhất Phàm mặc đồng phục, khoác cặp sách, vừa nhìn đã biết là vị thành niên thì có khi anh đã đánh chết cậu rồi.

Anh chỉ dúm tay vào đầu Phùng Nhất Phàm, lời lẽ nghiêm khắc, đe dọa sẽ bảo nhà trường đuổi học cậu.

Sau đó, hai người cứ gặp nhau lần nào là như chọi gà lần đó.

Phùng Nhất Nhất từng rất phiền não về vấn đề này, cầu xin Tạ Gia Thụ đừng đối xử với em trai cô như vậy.

Tạ Gia Thụ lúc đó rất nghi hoặc hỏi cô, “Cha mẹ em vì cậu ta mà phớt lờ em như vậy, sao em còn thương yêu cậu ta thế? Não em có vấn đề ư? Cường chịu ngược đãi à?”

“Vậy thì có liên quan gì đến em trai của em chứ? Em trai em đâu có gì sai. Nhất Phàm rất yêu thương em, em cũng rất yêu thương nó.”

Tạ Gia Thụ nghe xong, hồi lâu không nói gì.

Sau đó, anh buồn bực nói, “Tôi hiểu...tôi đối với chị gái mình cũng như vậy”.

Phùng Nhất Nhất không hiểu, “Gia đình anh trọng nữ khinh nam à?”.

“Không phải... từ khi tôi còn nhỏ, cha tôi đã bị bệnh. Mọi người đều nói ông không sống được bao lâu nữa, bản thân ông cũng biết, nhưng tập đoàn Trường Lạc của Tạ gia chúng tôi phải làm sao? Chi nên, từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, đi đâu cha tôi cũng đưa chị theo. Ông dạy chị tôi cách làm ăn, dạy chị ấy cách xã giao... Có lần, tôi nghe lỏm được một chú hỏi cha, nói tôi là con trai, sau này chị Gia Vân phải lấy chồng, cha chị lo dạy dỗ Gia Vân, không quan tâm gì đến tôi là sao?”.

Lúc đó biểu cảm của Tạ Gia Thụ vô cùng cô đơn, không còn ánh mắt sáng lấp lánh như thường ngày.

“Cha tôi nói, tôi còn quá nhỏ, cũng không nhìn ra tư chất tốt đến đâu. Gia Vân thì không như vậy. Chị ấy thông minh, ưu tú, giao Tập đoàn Trường Lạc cho chị ấy cha có thể yên tâm rồi”.

Phùng Nhất Nhất đã hiểu.

“Chúng ta đều không phải là những đứa con được cha mẹ yêu thích nhất”, Tạ Gia Thụ tổng kết.

Trong lòng hai người chất chứa u sầu, trầm lặng không lên tiếng. Một lát sau, Tạ Gia Thụ lại vui vẻ trở lại, như chú chim khổng tước cao ngạo vỗ cánh phàn phật, thần sắc như được hồi sinh, vênh cằm lên nói, “Nhưng sau này, tôi sẽ là người đàn ông mà vợ tôi yêu nhất, còn là người cha mà con tôi yêu thích nhất!”.

Phùng Nhất Nhất vỗ vai anh, “Anh cố lên nhé!”.

Người được vỗ vai nhìn co bằng cặp mắt tò mò, giọng nói có chút khó chịu, “Này, lẽ nào tôi không phải là người em thích nhất... người em sùng bái nhất hay sao? Lẽ nào trong những người em quen biết, còn có người nào anh tuấn hơn tôi, thông minh hơn tôi sao?”.

Phùng Nhất Nhất trừng mắt.

Khi ấy, Tạ Gia Thụ không vừa ý, thẹn quá hóa giận, bóp cổ cô, bắt cô nói vai trò của anh đối với cô.

Phùng Nhất Nhất vắt kiệt óc, vì sự sống còn của bản thân, cố nặn ra một câu, “Anh là người tôi sợ nhất!”.

Tạ Gia Thụ đương nhiên không hài lòng, trừng mắt nhìn cô, cho là cô nói dối.

Nhưng điều Phùng Nhất Nhất nói là sự thật. Cô thật sự rất sợ Tạ Gia Thụ, luôn luôn như vậy. Cô cũng không hiểu vì sao, sợ anh cái gì chứ? Cho dù anh có là Tạ Ma Vương đi chăng nữa thì cũng sẽ không đánh cô, càng không thể ăn thịt cô.

Cho đến tận khi Tạ Gia Thụ đi Mỹ, trong suốt ba năm dài đằng đẵng, mỗi ngày đều nhớ anh đến quay quắt ấy, cuối cùng có một ngày, cô đã hiểu ra, cô sợ anh không vui.

Chàng trai hai mươi tuổi từ trên trời rơi xuống cuộc đời bình thường của cô, cao ngạo, trẻ đẹp, tỏa sáng lấp lánh. Từ lần đầu tiên trông thấy anh, tận sâu thẳm nơi trái tim cô đã thành tâm cầu nguyện, chàng trai hoàn mỹ thế này nhất định phải mãi mãi vui vẻ, mãi mãi phóng khoáng như vậy, đừng bao giờ phải khốn đốn vì cuộc sống.

Ryta

17-07-2015,09: 52 PM

Chương 6

Hết thầy mọi người đều không giống Tạ Gia Thụ, bởi vì chị yêu anh ấy.

*****

Hai chị em lôi kéo nhau lên lầu, vừa mở cửa đã nhìn thấy mẹ Phùng đang ngồi đợi con trai. Thấy con trai và con gái cùng về, trên người cô con gái còn khoác chiếc áo khoác nam sang trọng, mẹ Phùng tưởng cô đi hẹn hò với Thẩm Hiên, vừa cầm dép đi trong nhà, cởi áo khoác ngoài giúp con trai, vừa trách cứ con gái, “Sao con lại tắt điện thoại thế hả? Muộn thế này rồi cũng không biết đường về nhà cho sớm, con xem, con làm em trai lo lắng rồi đấy!”.

Vài câu nói của mẹ Phùng đã lại châm ngòi khiến đầu óc Phùng Nhất Phàm càng bốc hỏa. Cậu đưa tay đẩy người chị gái đang khom lưng thay dép của mình.

Phùng Nhất Nhất lao đầu về phía trước, suýt chút nữa là úp mặt vào đôi giày thể thao đang bốc mùi của cậu. Cô hậm hực đứng lên đá vào cẳng chân của em trai, bị mẹ Phùng nhanh tay nhanh mắt tóm lấy, đánh cho một trận.

“Mẹ!” , Phùng Nhất Phàm ngăn lại hành động bạo lực của mẹ, nhưng vừa quay mặt đã thở phì phì tố cáo, “Mẹ, mẹ biết không? Chị ấy lại ở bên cái gã Tạ Gia Thụ kia rồi! Vừa rồi, con xuống tìm chị ấy, bắt được quả tang chị ấy và Tạ Gia Thụ đang ôm ấp nhau trong xe dưới nhà đấy!”.

Mẹ Phùng ngẫm nghĩ một hồi mới nhớ ra người mà con trai mình đang nói đến là ai, đột nhiên kéo chiếc áo khoác nam trên vai Phùng Nhất Nhất xuống. Bà cứ tưởng đấy là của Thẩm Hiên.

“Sao con lại ở cùng cái thằng Tạ Gia Thụ kia vậy hà? Chuyện này mà để Thẩm Hiên biết con định làm thế nào?”.

“Thẩm Hiên biết mẹ ạ!” , Phùng Nhất Nhất cảm thấy cứ tranh luận một cách kiên cường thế này vô cùng thoải mái.

Mẹ Phùng thở hắt ra một hơi, đánh lên đầu cô, luôn miệng nói, “Bậy bạ!”, bà chỉ vào cô giận dữ nói, “Đợi tôi làm xong bữa ăn đêm cho em trai rồi xử lý cô!”.

Phùng Nhất Phàm ở bên tường mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, có vẻ như còn muốn tiếp tục nói gì đó nhưng mẹ Phùng sợ cậu lại bị ăn đánh nên đã hộ tống cậu về phòng.

Phùng Nhất Nhất bị giữ lại hiện trường. Đứng một lúc cô lẳng lặng ngồi xồm xuống thay dép.

Mẹ Phùng không thích Tạ Gia Thụ, thực ra cũng là bởi vì Phùng Nhất Phàm.

Phùng Nhất Nhất biết nguyên tắc của mẹ Phùng, vô cùng đơn giản, con gái không quan trọng, con gái thích hay không thích ai không quan trọng. Con trai rất quan trọng, con trai thích hay không thích ai rất quan trọng.

Ngày ấy, dù Phùng Nhất Nhất có thích Tạ Gia Thụ cũng không dám nói với ai nửa lời, nhưng Phùng Nhất Phàm không thích Tạ Gia Thụ là khoa trương gõ trống. Tạ Gia Thụ đến nhà lần nào là cậu âm ỉ lần đó. Mẹ Phùng cũng theo đó mà ghét cay ghét đắng Tạ Gia Thụ. Lần cuối cùng Tạ Gia Thụ đến nhà, cả người lẫn quà đều bị bà tống ra ngoài.

Từ điểm này có thể thấy, mẹ Phùng không bị tiền bạc cám dỗ.

Phùng Nhất Nhất cụt hứng đi vào phòng tắm rửa. Lúc từ phòng tắm đi ra, mẹ Phùng đã phục vụ con trai xong, đi vào, mặt mày sa sầm đưa cho cô nửa cốc cam ép.

Phùng Nhất Nhất thấy trên miệng cốc còn dính vài tép cam, vừa nhìn là biết đồ Phùng Nhất Phàm uống còn thừa.

“Mẹ uống đi ạ, con không khát”.

Mẹ Phùng luôn cảm thấy lấy cam ra ép nước quá lãng phí, thường ngày ép nửa cốc cho con trai uống trước, con trai uống thừa thì đưa cho con gái, bà cùng lắm chỉ dám bóc quả quýt ăn.

Thấy con gái không uống, bà cầm lên uống hừng hực mấy hớp đã cạn cốc nước cam.

“Cô, khi còn chưa muộn thì đừng ở cùng cái thằng Tạ Gia Thụ kia nữa. Người như gia đình Tạ Gia Thụ, cô mới hai mươi tuổi đầu còn không thể gả vào, hiện tại đã sắp ba mươi rồi, càng đừng mơ tưởng đến nữa!” , mẹ Phùng tặc lưỡi, nói dứt khoát.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất còn chua xót hơn cả nước cam, buồn bực mà nói, “Nhưng con của bây giờ và con của trước kia không giống nhau, đúng không ạ?”.

“Không giống nhau thế nào hả? Chẳng phải được mỗi cái là kiếm nhiều tiền thêm chút tiền mỗi tháng thôi sao? Lẽ nào nhà người ta còn thiếu mấy đồng thu nhập con con của cô hằng tháng? Haizzz, cô nói cho tôi biết, cô có còn nhớ năm xưa vì cái gì mà cô bị người ta đuổi ra ngoài hay không hả?”.

“Con không bị người ta đuổi ra ngoài.... Ngày đó, con vốn không có gì với Tạ Gia Thụ cả!” , Phùng Nhất Nhất bất lực giải thích, đầu đau giải thích, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con buồn ngủ rồi, con muốn đi ngủ!”.

Mẹ Phùng trừng mắt, “Không bị người ta đuổi ra ngoài mà cô ủ rũ như nhà có tang, một mình từ thành Đông trở về nhà? Cô đã quên rồi nhưng tôi thì không quên đâu! Ngày hôm sau, chị gái nó tới nhà chúng ta, mang theo cả túi xách và ô của cô đến, lại còn mang theo hai mươi ngàn tệ. Đều là tiền mặt! Một tập dày cộp toàn tiền là tiền! Phùng Nhất Nhất tôi nói cho cô biết, mẹ cô cả đời này chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy đâu! Nhưng tôi không nhận! Bởi vì tôi là mẹ cô! Cô chịu tủi hờn, cô buồn, trong lòng tôi cũng thương cô, cho nên tôi nghiêng rằng không thêm số tiền đó! Tôi làm như vậy là gì cái gì hả? Chẳng phải là vì không muốn cầm tiền của người ta để rồi bị đàm tiếu, dị nghị, muốn cho qua giai đoạn đó, sau này cô còn có thể lấy chồng hay sao? ! Nhưng cô thì hay rồi, giờ lại đi ở bên cái thằng Tạ Gia Thụ đó”.

Chuyện của đêm mưa ấy, Phùng Nhất Nhất đã cố ép bản thân phải quên đi. Hơn ba năm qua, cô chưa từng nghĩ lại dù chỉ một lần. Bây giờ bị mẹ

Phùng vạch trần ra như thế, quả thực là còn đau đớn hơn việc giáng cho cô một bạt tai.

“...Con không tui thân gì cả!”. , Phùng Nhất Nhất ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén để bản thân không bật khóc, “Lúc đó, quả thật là không xảy ra chuyện gì cả. Con và Tạ Gia Thụ chưa từng yêu nhau. Chính bởi vì không có chuyện gì xảy ra nên con không thể nhận số tiền đó. Nhưng mẹ à, con thật sự rất thích Tạ Gia Thụ, rất thích!”.

Từ trước tới giờ, Phùng Nhất Nhất chưa từng dùng giọng điệu nhẹ nhàng gần như là cầu khẩn để gọi “mẹ” , mẹ Phùng thoáng sửng sờ trong giây lát.

Nhưng rất nhanh sau đó bà đã định thần lại, “Thích có thể biến thành cơm ăn được không? Cô thích nó là có thể lấy nó sao? , mẹ Phùng chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Tôi nói thật cho cô biết, chỉ với điều kiện của Thẩm Hiên thôi, tôi cũng đã run sợ rồi. Tạ Gia Thụ ư? Hừ! Người xưa có câu “Môn đăng hộ đối” , đó là lời răn dạy được đúc kết từ hàng ngàn năm nay, cô đừng có mà không nghe theo! Bây giờ cô uống nhầm thuốc, đầu óc mê muội rồi. Hãy nghĩ lại lúc đó cô đã từng buồn bã như thế nào đi! Phùng Nhất Nhất, cô đừng có mà không biết tốt xấu! Cứ thử không nghe lời đi, xem tôi trừng trị cô thế nào!.

Ngày đó, cô từ chối lời tỏ tình của Tạ Gia Thụ, từ chối số tiền cảm ơn của Tạ Gia Vân, rồi đổi chỗ làm. Sau đó, Tạ Gia Thụ đi Mỹ, cô héo hon đấng đấng hai năm trời. Mặc dù mẹ Phùng không biết phải quan tâm cô thế nào, nhưng lòng bà cũng thấy phiền muộn.

Phùng Nhất Nhất không muốn nói tiếp, lẳng lặng ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không ngó ngang đến mẹ mình. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng đóng cửa phòng đánh ‘rầm’.

Cô quay người lại, ngăn người ngồi đó, rồi bỗng nhớ ra việc gì, lại vội vàng mở máy tính, đăng nhập vào trang video clip.

Quả nhiên, vị trí bắt mắt nhất trên trang đầu là buổi họp báo của F. D tối nay.

F. D đã ký hợp đồng với Mars! Phùng Nhất Nhất mở to hai mắt. Mặc dù cô không phải là fan cuồng, nhưng Mars và Trần Nguyên là hai ngôi sao nam anh tuấn, đẹp trai nhất trong mắt cô.

Nhưng cả hai người đó đều không đẹp bằng Tạ Gia Thụ.

Tại buổi họp báo, dưới ánh đèn sáng rực rỡ, Tổng giám đốc Tạ vẫn khiêm tốn như thường lệ, đứng ở một bên, nụ cười trên môi chưa từng thu hồi lại.

Phùng Nhất Nhất đưa ngón tay chạm vào màn hình, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh.

Cô thật sự rất thích người này! Mắt thấy tuổi thanh xuân chỉ có duy nhất một lần trong một đời người sắp trôi qua, cô muốn vì bản thân mà dũng cảm một lần, lẽ nào quá đáng lắm hay sao? Thật sự không thể nào sao?

Tạ Gia Thụ là sếp lớn, hiển nhiên là phải lên sân khấu phát biểu. Nhưng phát ngôn của anh rất ngắn gọn, chỉ nói vài câu rồi nở nụ cười vừa khiêm nhường vừa quyến rũ làm lời kết. Bỗng chốc, trong tiết tấu điện hư ảo, tiếng hò reo tán thưởng vang lên không dứt.

Có nữ phóng viên hỏi anh, “Tổng giám đốc Tạ, trong buổi họp báo ra mắt phim mới, anh từng nói rằng F trong F. D có nghĩa là For, vậy còn D thì sao ạ? Có phải có gì đó liên quan đến tên của bạn gái anh không?”

Ổng kính tiến lại gần, nhắm chuẩn vào khuôn mặt của Tạ Gia Thụ. Quả thật là anh rất ăn hình, anh tuấn không thua kém gì ngôi sao trẻ đỉnh cao Mars đứng bên cạnh.

“Không phải!” , trên màn hình, khóe mắt Tạ Gia Thụ chất đầy nét cười dịu dàng, “D là một ký hiệu”.

Mọi người đều cười ồ lên, tưởng rằng đây là một câu trả lời hóm hỉnh, khéo léo.

Chỉ có Phùng Nhất Nhất biết điều anh nói là sự thật.

D chính là Dash, dấu gạch ngang.

Trong đêm khuya đầu xuân, ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ cùng cây ngô đồng lặng lẽ kề vai bên nhau. Phùng Nhất Nhất chớp mắt, nước mắt cố kìm nén từ nãy tới giờ cuối cùng cũng rơi xuống.

Đã rất lâu rồi, Phùng Nhất Nhất không khóc thảm thiết trong đêm hôm khuya khoắt thế này.

Rất nhớ anh, nhớ vô cùng, vô cùng. Tốt biết bao, nếu hiện giờ anh có thể ở bên cạnh, cho dù vẫn giở trò lưu manh, cô cũng nguyện ý dung túng cho anh, ôm anh hoặc để anh ôm vào lòng.

Cô lau nước mắt, kìm lòng không được, cầm điện thoại lên gọi cho anh.

Điện thoại vừa được kết nối thì cô đã thấy hối hận. Đã gần mười một giờ, cả ngày anh lại bận rộn, mệt mỏi như vậy, có lẽ đã đi ngủ rồi.

Điện thoại mới đổ hai tiếng chuông, Tạ Gia Thụ đã bắt máy. Rõ ràng là anh chưa ngủ, tiếng nhạc nền đầu bên kia điện thoại vọng vào, nhẹ nhàng mà êm dịu.

Tạ Gia Thụ ngắt điện thoại, ý cười dịu dàng trên khóe môi hồi lâu vẫn chưa tan biến.

Giọng nói của anh cũng rất dịu dàng, “Nhớ anh không ngủ được à? Vừa rồi bảo em mát xa giúp anh thêm nữa, em còn không chịu!”.

Những đè nén và kích động trong lồng ngực Phùng Nhất Nhất bỗng dịu đi phần nữa. Ở đầu bên kia, Tạ Gia Thụ cười không ngớt, còn trêu chọc cô, “Có cần anh đến đón em ngay bây giờ không?”.

Phùng Nhất Nhất khẽ nói, “Gia Thụ, khi còn ở Mỹ anh đã trải qua những chuyện gì vậy? Có thể kể em nghe không?”.

Tạ Gia Thụ không nói gì, chỉ im lặng.

Tiếng nhạc bên anh rất êm tai, tựa như tiếng thì thầm trong đêm thâu. Phùng Nhất Nhất nghe đến ngây ngất, chẳng mấy chốc lòng bỗng trở nên an lành.

Rất lâu sau, anh mới khẽ nói, “Bây giờ anh không tiện nói chuyện,. Ngày mai chúng ta hẹn hò được không?”.

Phùng Nhất Nhất lòng ngập tràn ngọt ngào đồng ý, rồi lại đùa anh, “Anh đang ở đâu thế? Không tiện nói chuyện là vì đang hẹn hò với cô gái khác sao?”.

“Ừm, trong bữa tối bên ánh nến.”

“Ôi trời!” , Phùng Nhất Nhất khẽ giọng trách anh, “VẬY em cúp điện thoại đây!”.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, trong ánh đèn điện như giấc mộng của nhà hàng xoay trong cao nhất thành phố, với ly rượu ngon bên tay và nền nhạc du dương khiến người ta say đắm, Trịnh Phiên Phiên ngồi đối diện với Tạ Gia Thụ, ánh mắt chăm chú nhìn món điểm tâm sau bữa ăn được bài trí đẹp mắt trên đĩa, tựa như món ăn ấy còn đẹp hơn cả khuôn mặt Tạ Gia Thụ.

Một người có vẻ như chưa từng nhận cuộc điện thoại ngọt ngào, tình ý vừa rồi, còn một người lại có vẻ như không nghe thấy nội dung của cuộc điện thoại. Vừa rồi, hai người quả thật vô cùng ăn ý.

Tạ Gia Thụ cầm dao ăn sáng bóng, cắt miếng bít tết tái thành từng miếng nhỏ vừa ăn, đẹp mắt. Trịnh Phiên Phiên chần chẫn vào món điểm tâm, còn anh chỉ tập trung vào món bò bít tết, trong lòng thầm nghĩ, chị gái của mình quả là có con mắt tinh tường. Trịnh Phiên Phiên đúng là mẫu vợ cả “Căn chính miêu hồng” 1, đúng là có thể yên tâm cưới về nhà.

1Căn chính miêu hồng: Là một cách nói phổ biến trong một giai đoạn lịch sử của Trung Quốc. Thời đó, người xuất thân trong gia đình bần nông hoặc gia đình quân nhân sẽ được coi trọng, xuất thân phú nông hoặc tư bản sẽ bị khinh rẻ. Người xuất thân trong gia đình bần nông được gọi là “Căn chính miêu hồng”.

Cô gái này không giống cái cô Lương Dĩ Thanh không biết thân phận kia. Họp báo vừa kết thúc, Lương Dĩ Thanh kia đã chạy đến nói với anh

rằng, “Thím Diệp Mộc nói em có việc có thể tìm anh. Hôm nay là lễ Tình nhân, nhưng không ai hẹn em cả, em có thể mời anh ăn cơm không?”.

Người thì xấu như vậy, không ai hẹn ăn cơm cùng là chuyện quá đỗi bình thường, có được không?

Trịnh Phiên Phiên dáng vẻ thanh nhã đặt khăn ăn trở lại bàn.

Tạ Gia Thụ cũng không có hứng thú, liếc nhìn miếng bánh phô mai không động chút nào trên đĩa của cô, nói, “Em ăn ít nhỉ!”.

Điểm tâm của nhà hàng này là nổi tiếng nhất, vừa ngon miệng lại tinh tế, nếu đổi lại là Phùng Nhất Nhất ở đây, hẳn là sẽ ăn hết cả phần của anh rồi.

Trịnh Phiên Phiên mỉm cười, khẽ chớp mắt, “Vâng ạ! Em rất dễ nuôi”.

Mặc dù trước giờ, hai bên gia tộc vẫn cố vun vào, nhưng ngày hôm nay, cô ấy lại chịu ngồi trước mặt anh nói “Em rất dễ nuôi” , cô gái này đã biểu đạt tâm tư của mình rất rõ ràng.

Trịnh Phiên Phiên không thể nào giống như Phùng Nhất Nhất, bị anh ép hỏi sẽ thành thật nói với anh rằng, “Gặp được anh ở độ tuổi đẹp nhất... mới coi như không phụ chính mình”.

Chắc hẳn không ai có thể giống cô!

Lương Dĩ Thanh kia có nét hao hao giống, nhưng như thế lại càng khiến anh chướng mắt.

Bất chợt, Tạ Gia Thụ thấy giờ phút này anh chẳng có hứng thú gì nữa.

Trịnh Phiên Phiên thấy anh không đáp lời, trong lòng đã hiểu, liền hào phóng nói, “Nếu anh có việc thì có thể đi trước”.

Tạ Gia Thụ nhếch miệng, ngược mắt nhìn, bống hỏi, “Năm nay em bao nhiêu tuổi rồi ?”

“Hai mươi tư!”

“Thật trẻ trung!” , Tạ Gia Thụ nhớ lại năm Phùng Nhất Nhất hai mươi tư tuổi, cùng anh đến thành phố C một năm. Lúc đó hai người họ, Tử Thời, Tề

Quang, Gấu Nhỏ ở cùng nhau, mỗi ngày trôi qua rất vui vẻ.

Trong lòng Tạ Gia Thụ khó nén được cảm giác âu sầu, điều này khiến anh không muốn tiếp tục giở thủ đoạn với cô gái trước mặt nữa, “Phiên Phiên, anh không hề yêu em”.

Câu nói này khiến Trịnh Phiên Phiên sững sờ, sau đó lại giống như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười. Cô ấy cố kìm nén nhưng vẫn không nhịn được cười, “Đừng đùa nữa... Chẳng lẽ em thì yêu anh chắc?”.

“Em không yêu anh”. Tạ Gia Thụ rất bình tĩnh, giọng nói khẳng định, rồi lại hỏi, “Em đã từng yêu ai chưa?”.

Sao lại chưa từng? Tuổi trẻ ai mà chưa từng yêu một vài kẻ ngốc? Trịnh Phiên Phiên trở nên nghiêm túc hơn, nụ cười cũng thêm phần rầu rĩ, “Thật ra, người khác đều nói những người như chúng ta sống rất sung sướng. Nhưng em cảm thấy, đàn ông còn được, phụ nữ còn không bằng những người bình thường cơ! Em đương nhiên đã từng yêu, nhưng người đó... Những người đó, ngoại trừ hám tiền của em ra, thì vẫn là hám tiền của em. Thật chẳng có ý nghĩa gì!”.

“Đúng là như vậy thật!” , Tạ Gia Thụ cũng nở nụ cười.

Bầu không khí giữa hai người chợt thay đổi, giống như cuộc trò chuyện giữa những người bạn bình thường với nhau. Trịnh Phiên Phiên thoải mái nói, “Thật ra em không ngần ngại cho anh ta tiền, nhưng em để tâm chuyện anh ta yêu tiền của em hơn là yêu em. Cho nên, em đã nghĩ thông suốt rồi, em không muốn bị tổn thương nữa. Thà tìm một người đàn ông như anh, không yêu em cũng chẳng sao, chí ít anh có tiền, có địa vị, sẽ không mưu tính gì với em”.

Cô bé! Tạ Gia Thụ thầm nghĩ.

“Em còn trẻ như vậy, có thể đi tìm một người vừa có tiền lại vừa yêu em” , anh thành tâm khuyên một câu.

“Vừa có tiền lại vừa yêu em, nhưng lại không đẹp trai bằng anh” , Trịnh Phiên Phiên hùng hồn, “Em là” nhan không” 1 đấy nhé!”.

1 Nhan không: Dùng để chỉ những người coi trọng diện mạo của người khác đến mức độ si dại. Nhóm người này có sở thích sưu tập các loại tranh ảnh của mỹ nữ, mỹ nam; nhìn thấy người có diện mạo đẹp là muốn tiếp cận; tự nhận việc phát hiện ra mỹ nam, mỹ nữ là nhiệm vụ, khai quật người đẹp là mục tiêu của mình.

Tạ Gia Thụ bất giác sờ lên khuôn mặt của mình.

“Đàn ông đều xấu xa, chỉ bằng chọn một người đẹp trai” , Trịnh Phiên Phiên có chút đắc ý, “Em cảm thấy chúng ta có thể hòa hợp được. Anh ở bên ngoài có người khác, chỉ cần đừng là người không hiểu chuyện, em sẽ không can thiệp”.

“Vậy còn bản thân em thì sao?” , Tạ Gia Thụ thật sự cảm thấy rất buồn cười, khoanh tay hỏi cô.

Trịnh Phiên Phiên mở to con mắt, “Em không quản anh, sao anh lại muốn quản em?”.

“Anh không thích bị cầm sừng” , Tạ Gia Thụ lạnh lùng nói.

Hai người nhất thời không nói gì. Trịnh Phiên Phiên có vẻ không được vui cho lắm, Tạ Gia Thụ lại chẳng thèm ngó ngang xem cô vui hay không vui, gọi người phục vụ thanh toán, chuẩn bị rời đi.

“Anh cứ như thế là em sẽ yêu anh đấy” , Trịnh Phiên Phiên bỗng nói nhỏ một câu.

Dung mạo tuyệt mỹ, lại rất đàn ông, thật quá cuốn hút!

Người đang ký hóa đơn không dừng bút, nhàn nhạt nói, “Tốt nhất là đừng nên! Em không đấu lại được anh đâu!”.

“Cũng chưa chắc! Thật ra hai chúng ta rất hợp, em cũng xinh đẹp, đúng không?” , người phục vụ đang đứng bên cạnh nhưng Trịnh Phiên Phiên vẫn rất thoải mái, hào phóng, còn nháy mắt dụ anh đầu hàng, “Chị gái anh lợi hại, dữ dằn như vậy, chỉ có anh trai em mới có thể đối phó được chị ấy”.

Tạ Gia Thụ đưa hóa đơn đã ký cho người phục vụ, đứng dậy, cầm áo khoác ngoài.

“Thứ nhất, về ngoài của em cũng chỉ tạm tạm mà thôi. Thứ hai, anh tuyệt đối không đối phó với chị gái mình”.

Anh nói dứt lời rồi đi ra ngoài,. Trịnh Phiên Phiên cắn môi không vui vẻ gì, nhưng vẫn đứng lên, đuổi theo hai bước, cách anh một đoạn xa, cất giọng hỏi, “VẬY VỀ NHÀ EM PHẢI NÓI VỚI ANH TRAI EM THẾ NÀO ĐÂY?”.

Tạ Gia Thụ không dừng bước, giọng nói miễn cưỡng vọng lại, “Em muốn nói thế nào thì nói thế ấy”.

Phùng Nhất Nhất đã chìm vào giấc ngủ, bỗng có người đẩy cửa phòng khiến cô giật mình, vội vàng ngồi dậy.

Là em trai vừa anh tuấn lại mắc “hội chứng tuổi teen “ nhà cô.

“Em lại muốn làm gì vậy hả? ’, quả thực hôm nay Phùng Nhất Nhất rất giận cậu.

Phùng Nhất Nhất đóng cửa, tiến lại gần rồi trừng mắt với cô.

Cậu giống mẹ Phùng, mày rậm mắt to, bộ dạng trừng mắt với người khác rất đáng sợ. Phùng Nhất Nhất ngồi xích vào trong giường, cậu không khách khí gì liền ngồi phịch xuống.

“Em không thể hiểu nổi, anh Thẩm Hiên có chỗ nào không bằng Tạ Gia Thụ?” , Phùng Nhất Nhất đã nghiến răng kèn kẹt khi hỏi câu này.

Năm đó, tên khốn Tạ Gia Thụ bỏ chạy, mấy năm này chị gái cậu đã sống thế nào? Người còn mà hồn không biết đã bay đâu mất. Cậu chứng kiến, trong lòng có bao lo âu, buồn phiền!

Khó khăn lắm mới có một Thẩm Hiên xuất hiện, từng tuổi này rồi, chơi cũng đủ rồi, có người tìm đến chị gái cậu, vậy thì phải giải quyết ngay lập tức. Những lo âu trong lòng mới giảm được một nửa thì không biết cái tên thần kinh Tạ Gia Thụ kia lại nhảy ở đâu ra.

Phùng Nhất Nhất sắp tức chết rồi!

Phùng Nhất Nhất hệ thống lại ngôn từ trong đầu mình.

Cô muốn cố gắng thuyết phục Phùng Nhất Phàm một phen, bởi mọi chuyện ở cái nhà này đa phần do cậu định đoạt, “Em chưa từng yêu, đợi sau này em thích một người rồi, em cũng sẽ biết cảm giác này. Anh ấy đã không còn là một người đơn thuần nữa, chị sẽ không mang người khác ra so sánh với anh ấy”.

“Tạ Gia Thụ quả thật không phải là người!” , Phùng Nhất Phàm lạnh lùng nói.

Phùng Nhất Nhất nản lòng, bất đắc dĩ hỏi, “Rốt cuộc là tại sao em lại ghét anh ấy đến vậy?”.

Có phải là vì anh ấy đẹp trai hơn em không?

Không ngờ Phùng Nhất Phàm dáng vẻ nghiêm chỉnh, rất nghiêm túc trả lời cô, “Bởi vì gã ta làm chị đau lòng! Chị là chị gái của em, ai khiến chị gái em đau lòng, em sẽ ghét người đó”.

“...” , Phùng Nhất Nhất lúc này rất cảm động! Cô vươn tay ra ôm lấy cậu, “Chị biết em tốt với chị...”

Phùng Nhất Phàm sốt ruột hất cánh tay của cô ra, “Anh Thẩm Hiên thích hợp với chị hơn gã Tạ Gia Thụ kia,. Chị lấy anh Thẩm Hiên sau này em không cần nhọc lòng vì chị nữa!”.

“Phì...” , Phùng Nhất Nhất không nhịn nổi cười, bị cậu em tròng mắt lại tiếp tục im bật.

Một lát sau, tâm tình bình tĩnh hơn, cô mới nói, ” Nhất Phàm, giờ em bắt chị từ bỏ Tạ Gia Thụ, chị không làm được. Chị phải thử chứ! Ba năm trước, chị không có dũng khí, bởi lúc đó chị tưởng rằng chị còn có tương lai. Nhưng đến bây giờ, chị đã chẳng còn gì nữa rồi. Nếu chị không liều một phen.. sẽ ôm nỗi tiếc suốt đời”.

“Trò gì vậy? Sao chị còn ấu trĩ hơn cả em vậy hả?” , Phùng Nhất Phàm giận tím mặt. Cha mẹ ngủ ở phòng bên cạnh, cậu không muốn khơi ra để họ

đến đánh cô, bèn ò ò thấp giọng gầm gừ, “Tạ Gia Thụ không phải là thứ tốt đẹp gì cả! Em chính là đàn ông, em có thể không hiểu đàn ông hay sao? Anh ta sẽ không để chị bình yên sống qua ngày đâu! Phùng Nhất Nhất, chị cứ bắt buộc phải vui buồn theo anh ta hay sao? Anh Thẩm Hiên đối với chị tốt như thế, chị không nhìn thấy sao?”.

Phùng Nhất Nhất bị cậu gầm gừ cũng sốt sắng, “Thẩm Hiên và Tạ Gia Thụ không giống nhau!”.

“Chỗ nào không giống nhau?” , Phùng Nhất Nhất phàn phàn đứng lông mày, “Chị dám nói Tạ Gia Thụ đẹp trai hơn thử xem!”.

“Chị không thích Thẩm Hiên, chị thích Tạ Gia Thụ” , Phùng Nhất Nhất nói.

Trên thế giới này chỉ có hai loại người, người chị yêu và những người khác.

Hết thầy mọi người đều không giống Tạ Gia Thụ, bởi vì chị yêu anh ấy.

Cô gái hai mươi tám tuổi đã không còn trẻ trung nữa, nhưng dáng vẻ ôm gói lạng lẽ cất giọng, ánh mắt nghiêm túc, cố chấp dưới ánh đèn, khiến người ta không đành lòng từ chối. Nổi bực tức của Phùng Nhất Nhất bị chặn lại nơi con tim, đau nhói. Rốt cuộc vẫn là trẻ người non dạ, nói không lại cô, cậu hằm hằm quay đầu bỏ đi.

“Nhất Phàm!” , Phùng Nhất Nhất ngồi lặng trên giường, khẽ giọng gọi cậu, nói, “Thân thiện với anh ấy hơn có được không? Em đối tốt với anh ấy một chút, lực cản bên phía cha mẹ cũng nhỏ hơn. Chị đã rất mệt rồi, nếu em thật lòng thương chị, lần sau đừng trợn mắt trừng trừng với anh ấy nữa”.

Phùng Nhất Nhất nắm lấy tay nắm cửa, quả thật muốn tháo xuống rồi ném đi cho xong!

Nhịn một hồi, cậu nặn ra một câu, “Em biết rồi! Đúng rồi, thông báo với chị một tiếng em đã từ chối chỗ thực tập mà chồng chị Tử Thời tìm cho em”.

“Hả? !” , lần này đến Phùng Nhất Nhất sốt ruột, “Em làm sao vậy?”.

“Giờ em vào công ty ấy, đồng nghiệp và cấp trên đều không dễ hòa hợp, cũng không có nhiều cơ hội thể hiện. Em đã tìm được nơi thực tập rồi, chị đừng lo lắng nữa” , chàng trai cố gắng nói xong, lẩm bẩm một câu, “Quan tâm đến chuyện của bản thân chị đi!”.

***

Cùng chung một lúc góc trời soi chung 1

1 Ý thơ trong bài Vọng nguyệt hoài viễn của Trương Cửu Linh, Nguyễn Hữu Bồng dịch.

Phòng khách rộng rãi của Tạ gia chỉ thấp đèn trên tường, ánh sáng lờ mờ, rèm cửa sổ được kéo ra. Đêm tối đầu xuân trong lành, trên bầu trời có muôn vì sao, ánh sao rọi vào cửa sổ, chiếu sáng thần sắc buồn bã trên gương mặt anh tuấn của người đàn ông trên ghế dựa.

Tạ Gia Vân có tiệc tối nên về muộn, bước chân nhẹ nhàng đi vào, trông thấy cảnh tượng này, bàn tay cầm làn váy của cô bỗng siết chặt.

Cảnh tượng này, rất giống người cha trong ký ức của cô.

“Gia Thụ” , cô khẽ cất tiếng gọi em trai.

Tạ Gia Thụ đặt ly rượu trong tay lên bệ cửa sổ, ngồi dậy, “Chị!”.

“Sao muộn thế này rồi còn chưa đi nghỉ vậy?” , Tạ Gia Vân lại gần, bộ lễ phục màu rượu vang đỏ mềm mại, thướt tha rủ xuống sàn, “Nghe nói buổi họp báo rất thành công!”.

Tạ Gia Thụ cười, rót thêm cho mình một ly rượu nữa.

Tạ Gia Vân thấy anh uống quá nhiều rượu, nhưng cũng không tiện nói, chỉ hỏi, “Em đói không? Chị bảo họ làm chút đồ ăn khuya cho em nhé!”.

Tạ Gia Thụ lắc đầu, cầm ly rượu, đặng dậy đi lên lầu.

Lúc đi đến đầu cầu thang, anh bỗng dừng bước, không quay người lại mà đưa lưng về phía Tạ Gia Vân, giọng nói trầm thấp, “Em đã ký hợp đồng với cháu gái của Lương Phi Phàm rồi. Tối nay cô nàng cũng đã bày tỏ tình cảm

với em. Lương Thị không yếu hơn Trịnh gia, Lương Phi Phàm lại dễ hòa hợp hơn Trịnh Phiên Nhiên. Chị thấy thế nào?”.

Tạ Gia Vân ngẫm nghĩ một hồi, cân nhắc kỹ lưỡng, nói, “Cháu gái vẫn xa hơn em gái một bậc. Huống hồ Trịnh Phiên Phiên có anh trai ruột, vợ của anh ta là nhị tiểu thư của Tống gia, vợ của Trịnh Phiên Nhiên cũng là con gái của Tống gia,. Cho nên chị cảm thấy Trịnh Phiên Phiên thích hợp hơn. Nhưng việc này vẫn phải xem ý em thế nào, em thích ai hơn?”.

Bên cầu thang tối mờ, Tạ Gia Thụ mặt không biểu cảm, lẳng thình.

Tạ Gia Vân có thể cảm nhận được tâm tình của anh, thềm thở dài trong lòng, nhẹ giọng nói, “Gia Thụ , thật ra...”.

“Để em suy nghĩ thêm đã” , Tạ Gia Thụ cắt đứt ngay lời Gia Vân sắp sửa tuôn trào, “Có một số chuyện em vẫn còn do dự, đợi em xác nhận xong sẽ đưa ra quyết định”.

Chẳng có “thật ra” gì cả, đây là việc của anh, anh phải gánh vác.

Tám năm trước, khi Thịnh Thừa Quang yêu Tử Thời, hủy bỏ điều kiện hợp tác, hủy bỏ hôn ước với Tạ Gia Vân, lúc đó Tạ Gia Vân cũng có người mình yêu, nhưng cô lại do dự. Cha mất sớm, Tạ gia có bao nhiêu người như hổ đói rình mỗi Tập đoàn Trường Lạc. Chỉ dựa vào hai chị em cô thôi thì quá yếu ớt, cho nên bắt buộc phải có một người kết thân với gia tộc lớn khác. Tạ Gia Vân nghĩ rằng, nếu cô gả cho Thịnh Thừa Quang, buộc chặt lấy Thịnh gia, em trai cô sẽ không phải gánh vác nỗi khổ này.

Ngày đó, Tạ Gia Thụ thề hện son sắt, “Chị cứ hủy bỏ hôn ước với anh Thừa Quang đi! Chị chỉ cần quan tâm đến việc gả cho Diệp Kỳ Viễn thôi! Tương lai, em sẽ kế thừa Tập đoàn Trường Lạc, em sẽ kết thân! Mọi chuyện cứ giao hết cho em! Chị yên tâm đi!”.

Chàng trai nhiệt huyết với lời thề son sắt năm ấy năm nay đã trở thành một người đàn ông tâm tư khó dò. Tạ Gia Vân đã bắt lực với anh. Thấy anh bước chậm chậm lên từng bậc cầu thang, bóng lưng vừa cứng ngắc lại vừa cô quạnh, lòng Tạ Gia Vân buồn phiền chẳng an.

Ryta

29-07-2015,11: 51 PM

Chương 7

Anh đã trở thành kiểu người mà anh từng ghét nhất, chỉ bởi vì em thích.

***

Địa điểm Tạ Gia Thụ bàn hợp đồng vào buổi chiều cách công ty Phùng Nhất Nhất không xa. Sau khi đàm phán xong, cũng sắp đến giờ tan tầm, anh tiện đường qua đón Phùng Nhất Nhất đi hẹn hò.

Trải qua buổi tối ngày hôm qua, đám thanh niên trong nhóm của Phùng Nhất Nhất đã hoàn toàn quỳ rạp dưới gấu quần của anh rể. Hôm nay ở công ty họ lại càng khoa trương, đắc ý hơn, đi đến đâu cũng khoe khoang, “Chúng tôi có một người anh rể rất tốt”. Thế nên, khi Tạ Gia Thụ vừa đặt chân vào công ty, người đã từng gặp, người chưa từng gặp anh đều xun xoe bợ đỡ, sẵn đón, khiến Tổng giám đốc Trần, sếp của họ không chen chân vào nổi, chỉ có thể đứng bên ngoài phòng nghỉ, nhìn Tổng giám đốc Tạ từ xa.

Nghe nói anh đến, Phùng Nhất Nhất vội thu dọn đồ đạc rồi chạy đến chỗ anh. Vừa bước đến nơi, cô bỗng thấy trong phòng nghỉ, Tạ Gia Thụ đang ôm cây ghi-ta không biết lấy từ đâu, bên chân là một nhóm các cô gái ngồi chồm hồm. Anh chỉ tùy ý gảy mấy dây đàn mà đôi mắt bọn họ đã lấp lánh ánh sao màu hồng, thán phục ca tụng không ngớt.

Phùng Nhất Nhất đứng ở cửa phòng nhìn một hồi. Tạ Gia Thụ ngẩng đầu, trông thấy cô liền đặt cây ghi-ta xuống, đứng dậy. Trước khi đi, anh còn gửi tặng một nụ cười đến các cô gái vừa cổ vũ cho mình. Mấy cô nàng đang định đứng dậy, nhưng chân lại mềm nhũn, đành phải ngồi xuống.

Phùng Nhất Nhất cười suốt cả đường đi. Đến bãi đỗ xe, Tạ Gia Thụ không nhin nổi nữa, níu lấy vai rồi nhéo mặt cô, tức giận hỏi, “Em uống phải thuốc cười đấy hả?”.

“Ây da! Đau em! Anh buông tay ra nào!” , Phùng Nhất Nhất không gạt được tay anh ra, đành cất giọng lấy lòng, “Không ngờ Tổng giám đốc Tạ

của chúng ra không chỉ hát hay mà còn biết chơi cả đàn ghi-ta nữa cơ đấy!”.

Tổng giám đốc Tạ nhận được lời khen tặng, thầm sáng khoái trong lòng, quả nhiên đã nói lỏng tay, ôm vai cô đi về phía xe, “Nhớ ngày còn trong ban nhạc thời đại học, anh còn là người hát chính kiêm ghi-ta nữa đấy! Nếu không phải năm đó chị gái anh ra lệnh không được dính dáng đến ngành giải trí thì bây giờ vai nam chính hàng đầu đâu có ghế cho Mars và Trần Nguyên”.

Trò chuyện đến chỗ lấy xe, anh mở cửa cho Phùng Nhất Nhất. Phùng Nhất Nhất vừa cười vừa ngồi vào trong, “Giờ anh gia nhập làng giải trí cũng chưa muộn mà, nhìn chiêu trêu hoa gheo nguyệt vừa rồi của anh là biết!”.

Chiếc xe lái ngày hôm nay rất cao, Phùng Nhất Nhất gần như phải dùng cả tay lẫn chân để trèo lên. Tạ Gia Thụ đứng bên cạnh, đưa tay ra, nhưng không đỡ cô, mà lại có ý đồ xấu xa đẩy hông cô lên.

Phùng Nhất Nhất hét một tiếng, nhảy phắt lên trên, trán đụng phải cửa xe. Cô ngã vào ghế, vẻ mặt đau khổ trừng mắt với anh, “Thần kinh à?”.

Tạ Gia Thụ khoái chí, cười “ha ha” đóng cửa xe lại, rồi đi sang bên kia, nhảy lên xe. Nhìn cô bụm trán thở phì phì, anh đưa tay kéo dây an toàn cho cô, nhân tiện hôn cô một cái, kỹ thuật diễn xuất vô cùng thậm tệ, giả vờ kinh ngạc nói, “Ồ, ồ, ấy ối? Sao lại chua chua nhỉ?”.

Vừa rồi em nổi máu ghen kìa!

Em đã ghen vì anh kìa!

Phùng Nhất Nhất dờ khóc dờ cười, thong thả nói, “Ồ, có lẽ là bởi sáng nay thức dậy muộn, vội quá nên em không kịp rửa mặt đấy mà”.

Người ưà sạch sẽ như Tạ Gia Thụ ghen ngào.

Lúc Thịnh Thừa Quang gọi điện đến, Phùng Nhất Nhất đang bị Tạ Ma Vương ấn chặt ở trên ghế rồi nhéo mặt, không thể cự quậy. Khó khăn lắm mới quờ quạng điện thoại, cô cố gắng nói một tiếng “A lô” nhưng cũng chẳng rành rọt.

Tổng giám đốc Thịnh hoàn toàn không để ý, giọng nói vui mừng, “ Alô! Anh Thịnh Thừa Quang đây! Em đang ở đâu vậy? Giờ có rảnh không?”.

Trong gara xe dưới tầng hầm rất yên tĩnh, lỗ tai của Tạ Ma Vương lại vô cùng nhạy bén, sau khi nghe xong, anh chồm đến bên điện thoại hét lớn, “Cô ấy không rảnh! Bọn em đang bận!”.

“Em đang ở cùng Tạ Gia Thụ à? Vậy thì tốt quá rồi!” , hôm nay, tâm tình của Thịnh Thừa Quang hiển nhiên rất tốt, “Em chuyển điện thoại cho cậu ấy đi, anh nói với cậu ấy mấy câu”.

Phùng Nhất Nhất ậm ờ đưa điện thoại đến bên tai Tạ Ma Vương. Chẳng biết Thịnh Thừa Quang nói gì mà cô thấy Tạ Gia Thụ chau mày, dần buông lỏng bàn tay đang trêu chọc cô.

Một lát sau, anh bĩu môi, giọng điệu không hài lòng, “Em biết rồi, giờ bọn em sẽ qua”.

Ngắt máy, anh ném điện thoại vào cô, bắt đầu khởi động xe.

Phùng Nhất Nhất xoa mặt hỏi, “...Sao thế? Lão Đại nói gì vậy?”.

“Anh ấy bảo hai chúng ta đến đón Gấu Nhỏ ở trường, sau đó đưa đến bệnh viện giúp anh ấy” , Tạ Gia Thụ vẻ mặt rất bất mãn, nói, “Anh ấy và Tử Thời đang ở bệnh viện, nói là Tử Thời vừa kiểm tra xong, cô ấy có thai rồi”.

Lần này, Phùng Nhất Nhất vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Á? ! Thật vậy sao? Tốt quá rồi!”.

Vốn dĩ Tạ Gia Thụ đã sắp lịch trình của tối nay đâu vào đấy. Lần này, kế hoạch bị đảo lộn, anh có chút không thoải mái. Nhìn người bên cạnh hứng thú bưng bưng, anh càng thấy khó chịu, “Em vui mừng như vậy làm gì? Đâu phải là mang thai con của em”.

Phùng Nhất Nhất vừa bị anh giáo huấn, đầu dám cãi lại, chỉ cười híp mắt không lên tiếng.

Tạ Gia Thụ huênh hoang làm cú quay đầu xe đẹp mắt, xe từ gara dưới tầng hầm đi ra ngoài. Ánh đèn lúc sáng lúc tối chiếu vào trong xe, anh nhìn cô từ gương chiếu hậu, nhìn rồi lại nhìn, chậm rãi mở miệng, “Hay là em cũng mang thai một đứa nhé? Sinh con cho anh!”.

“...” , Phùng Nhất Nhất bỗng chốc có cảm giác như bị sét đánh.

Vừa may gặp đèn đỏ, xe chầm chậm dừng lại. Tạ Gia Thụ ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, giọng nói mỉa mai, gợi cảm khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy xa lạ, “Tối nay em đừng về nhà nữa, anh bảo đảm, chỉ trong một tối có thể làm em mang thai”.

“...Tạ Gia Thụ, anh đừng như vậy nữa có được không hả?”.

“Làm sao?” , Tạ Gia Thụ nhìn cô chăm chăm, “Em không bằng lòng sao? Không muốn tối nay không về nhà, hay là không muốn sinh con cho anh?”.

Đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, xe phía sau bấm còi thúc giục inh ỏi, nhưng anh lại chẳng mấy may bận tâm, cứ dùng ánh mắt khiến Phùng Nhất Nhất nổi da gà để nhìn cô.

Trống ngực Phùng Nhất Nhất đập dữ dội, ngón tay chỉ về phía trước hơi run run, “Đèn xanh rồi kìa, anh lái xe đi...”.

Tạ Gia Thụ lại trừng mắt nhìn cô thêm mấy giây nữa, đến khi tim Phùng Nhất Nhất run lên lẩy bẩy, mới nở nụ cười như chợt hiểu ra rồi thu lại ánh mắt.

Xe lại chạy băng băng trên đường.

Thật bối rối, còn có cảm giác rung động mãnh liệt lạ lùng tựa như từng quen thuộc. Một loạt cảm xúc phức tạp khiến trái tim Phùng Nhất Nhất đập rộn ràng.

Kìm nén nửa đường, cô lấy can đảm mở miệng, “Dáng vẻ vừa rồi của anh, và cả tối qua nữa...khiến em cảm thấy rất xa lạ”.

Không phải là anh của ngày xưa.

Người lái xe không đáp lại ngay lập tức. Phùng Nhất Nhất cảm thấy mình đã đợi câu trả lời của anh một hồi lâu rồi, đành thu lại ánh mắt đang trông ra cửa, thấp thỏm quay đầu nhìn anh.

Tạ Gia Thụ lái xe, ánh mắt nhìn về phía trước, thần sắc rất bình tĩnh.

Một hồi lâu sau, Phùng Nhất Nhất cho rằng anh sẽ không trả lời, nên đã từ bỏ ý định, lại nhìn ra ngoài cửa xe.

Sau đó, cô nghe thấy giọng nói của anh trầm thấp hơn so với lúc anh vui vẻ, “Anh trở nên như vậy, lẽ nào không phải là điều em hy vọng hay sao?”

“Là sao?” , Phùng Nhất Nhất khẽ giọng hỏi anh.

Vào thời điểm này, tuyến đường chính trong thành phố khó tránh khỏi tắc đường, xe lại từ từ dừng lại. Tạ Gia Thụ ngoảnh đầu lại, thoải mái nói với cô, “Chín chắn, chững chạc, sự nghiệp thành công, không phải là mẫu đàn ông em thích sao?”.

Phùng Nhất Nhất lời nói đã đến miệng lại nuốt vào, không biết phải mở miệng ra sao.

“Về việc tối qua...” , Tạ Gia Thụ nói rồi lại cười, nụ cười mập mờ mà khiêu khích, “Đàn ông ở độ tuổi như anh, có lý tưởng, có thể lực, lại đối diện với người con gái mình yêu, muốn làm chút gì đó là điều bình thường đến không thể bình thường hơn”.

Phùng Nhất Nhất chẳng biết mình đỏ mặt vì hàm ý trong lời nói của anh, hay vì câu “Người con gái mình yêu” , tóm lại là mặt cô đỏ ửng, cố ý phản bác anh, “Vậy lúc anh ở Mỹ thì làm thế nào? Chẳng phải anh nói ở bên đó anh không có phụ nữ sao?”.

Tạ Gia Thụ nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, nở nụ cười tà ác, “Em tưởng rằng đàn ông bắt buộc phải có phụ nữ mới có thể phát tiết sao?”.

“...Tạ Gia Thụ” , biên tập viên từng biên tập truyện tranh đam mỹ nhìn anh bằng cặp mắt hoài nghi, “Không phải là anh “lên giường” cùng đàn ông đấy chứ? Hay là ...bị ép buộc?”

Sắc mặt Tạ Gia Thụ lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, đang định trở mặt thì xe phía trước bỗng khởi động, xe phía sau thấy vậy liền bấm còi thúc giục inh ỏi. Tạ Gia Thụ đành nghiêng răng thu tay về, phần uất lái xe.

Xe đi được một đoạn thì dừng lại. Giờ phút này đây, Phùng Nhất Nhất hiểu mình phải giả vờ chết ở đó. Tạ Gia Thụ dáng vẻ thâm hiểm, lạnh lùng nheo mắt nhìn về phía trước, rồi liếc mắt qua cơ thể đã co rúm thành một đống của cô, trong lòng nảy lên ý nghĩ xấu xa. Sớm biết thế này, hôm nay anh đã không tự lái xe mà đưa tài xế theo rồi. Tắc đường hơn nửa tiếng thế này, ngồi ghế sau, vừa dán màn chắn màu đen vừa dựng tấm cách âm, hẳn là có thể quấy quá để cô tận hưởng một lần, để cô biết những năm qua, thi thoảng anh “nhớ” cô đến thế nào...

Thời trẻ, Thịnh Thừa Quang chẳng giống ai. Trước khi Gấu Nhỏ lên bốn, anh không ở bên cạnh cô bé. Bởi chuyện này mà anh cảm thấy mắc nợ con gái quá nhiều, không muốn có thêm một đứa nữa. Lần này là chuyện ngoài ý muốn, Tử Thời ở nhà chẳng may bị ngã, đưa đến bệnh viện kiểm tra mới biết là đã mang thai.

Tuổi trung niên còn có con, Tổng giám đốc Thịnh vừa kích động vừa lo lắng, không nỡ rời khỏi vợ yêu một bước, nhưng lại sợ con gái hụt hẫng, đành kêu tài xế trong nhà đi đón, trông cậy vào cả người mẹ nuôi mà con gái yêu thích nhất.

Dọc đường, Phùng Nhất Nhất đã nói chuyện này cho Gấu Nhỏ biết. Bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh không lập dị như cha cô bé, sau khi nghe xong thì hờ hởi, “Là em gái hay em trai ạ?”.

“Bây giờ còn chưa biết con ạ” , Phùng Nhất Nhất cười híp mắt, vuốt tóc cô con gái nuôi, “Con thích em trai hay em gái?”.

Gấu Nhỏ ngửa đầu chần chừ hồi lâu rồi hạ quyết tâm, “Con thích em gái ạ! Con trai lúc nào cũng nghịch ngợm, sau khi em chào đời không nghe lời thì con biết phải làm thế nào ạ?”.

“Không nghe lời thì con đánh cho một trận” , vị tài xế cô độc chen vào.

Phùng Nhất Nhất trừng mắt với anh, dịu dàng vỗ về Gấu Nhỏ, “Con đừng nghe cha nuôi Gia Thọ của con nói bừa. Cho dù là em trai hay em gái, con đều là chị, các em đều phải nghe lời con. Chẳng hạn như chú Nhất Phàm, con thấy đấy, chú ấy rất nghe lời mẹ nuôi!”.

Vị tài xế không nhịn nổi, “Phì...”.

Gấu Nhỏ cũng cười, nhưng cô bé thông minh, hiểu rằng phải giữ thể diện cho mẹ nuôi, “Chú Nhất Phàm rất đẹp trai! Còn đẹp trai hơn cả diễn viên điện ảnh cơ ạ!”.

Vị tài xế không cam lòng chịu cô đơn, lại nói chen vào, “Gấu Nhỏ, chú Nhất Phàm đẹp trai hơn hay cha nuôi Gia Thọ đẹp trai hơn?”.

“Dạ.. ngang nhau ạ!”.

“Không thể ngang nhau được! Nhất định phải có người đẹp trai hơn!”.

“Á.. nhưng mỗi người một vẻ, mỗi người có một nét đẹp riêng ạ!” , bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh thông minh đã có thể vận dụng thành ngữ một cách chuẩn xác rồi cơ đấy! Ngần ngừ một hồi, cô bé hăng giọng phát biểu quan điểm, “Cha nuôi mà thanh mắt đẹp hơn chú Nhất Phàm, còn chú Nhất Phàm lại...”.

Vị tài xế vánh tai, “Chú ấy hơn cha nuôi cái gì?”.

Tên tiểu tử thối Phùng Nhất Phàm kia có thể hơn anh điểm gì chứ? Đừng đùa nữa có được không?

“Trẻ hơn ạ!” , bạn nhỏ Thịnh Gia Tinh thành thật, giọng nói giòn tan.

Phùng Nhất Nhất cười nghiêng ngả.

Vị tài xế trầm lặng đến tận bệnh viện, không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Bệnh viện vô cùng náo nhiệt, hai người con trai nhà cô của Thịnh Thừa Quang là Thịnh Tề Quang và Triệu Tề Thụy đều có mặt ở đó. Tử Thời là con riêng của Triệu Hoài Chương , chồng của cô ruột Thịnh Thừa Quang, nên hai người đều là anh em cùng cha khác mẹ của Tử Thời.

Tề Quang lớn hơn Tử Thời chưa đầy một tuổi, quản lý một doanh nghiệp thời trang phát triển nhất trong Tập đoàn Thịnh Thị hiện nay, kiêm thiết kế cao cấp trong lĩnh vực thời trang trẻ em.

Tề Thụy chỉ lớn hơn Gấu Nhỏ một tuổi, rất xinh xắn. Cậu bé và Gấu Nhỏ hệt như an hem sinh đôi, vừa thấy Gấu Nhỏ đến đã kéo tay cô bé, nghiêm túc nói, “Mẹ cậu bảo cậu nói với cháu rằng, dù mẹ cháu sinh em trai hay em gái, thì mẹ cậu vẫn yêu quý cháu nhất!”.

Gấu Nhỏ dựa vào bên giường mẹ cười ngọt ngào.

Tử Thời tựa vào giường, sắc mặt có vẻ rất tốt, vừa trông thấy Phùng Nhất Nhất đi sau Gấu Nhỏ, đã vẫy tay, “Nhất Nhất, mau vào đây!”.

Người trong phòng bệnh ngày càng đông, Thịnh Thừa Quang cảm thấy không khí vẫn đục này không tốt cho phụ nữ mang thai, nên tiên phong đứng dậy, ôm con gái rồi nói, “Chúng ta ra ngoài đi, để chị em phụ nữ nói chuyện với nhau!”.

Tạ Gia Thụy vốn không có hứng thú với cái bụng của Tử Thời, cũng không phải là con của anh, anh đã không có ý định vào rồi. Nhưng vừa quay người lại thấy Thịnh Tề Quang từ bên ngoài đi vào, ôm lấy Phùng Nhất Nhất, hòa hoa phong nhã lại thân thiết cất lời, “Lâu rồi không gặp em”.

Tạ Gia Thụy đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng, thấy cô không đẩy Thịnh Thừa Quang ran gay, anh theo bản năng dựng mày đi đến, được hai bước bỗng đứng khựng lại.

Tối qua, anh lấy Lương Dĩ Thanh ra thăm dò ý định của chị gái, sau đó đã quyết định như thế nào? Mới qua một đêm, chẳng lẽ lại dao động rồi sao?

Ấu trĩ, nổi máu ghen vô cớ, dục vọng chiếm hữu biến thái đến phát rồ thế này không phải là trạng thái mà anh nên có! Tạ Gia Thụy tự nhủ trong lòng.

Anh mặt không biểu cảm đứng đó.

Thịnh Thừa Quang dẫn đầu ra ngoài, bạn nhỏ Thịnh Gia Tịnh vẫn còn nhớ vừa rồi cha nuôi không vui, thấy anh đứng đó, dáng vẻ ngọt ngào đưa hai tay về phía anh, “Cha nuôi Gia Thụ ôm con”.

Thịnh Thừa Quang vỗ nhẹ vào cái mông cô con gái đứng núi này trông núi nọ, rồi giao cho Tạ Gia Thụ.

Anh thấy Tạ Gia Thụ thần sắc khác thường, hỏi, “Sao vậy?”.

Tạ Gia Thụ ôm Gấu Nhỏ trầm lặng không nói gì. Lúc này, Tề Quang dắt Tề Thụy ra ngoài, Tề Thụy vẫy tay với Gấu Nhỏ. Tạ Gia Thụ để bạn nhỏ xuống chơi với cậu của cô bé. Cùng Thịnh Thừa Quang đi về phía trước một đoạn, anh bỗng nói, “Anh, hồi ấy tại sao anh phải hủy bỏ hôn ước? Chị gái em sẽ không quản việc anh ở bên ngoài thế nào, Từ Thời cũng không đòi hỏi danh phận gì”.

“Cô ấy có muốn hay không thì anh cũng muốn cho cô ấy. Người chung sống với mình cả đời sao có thể là người khác. được?” , hôm nay, tâm tình của Thịnh Thừa Quang vô cùng tốt, cười hỏi vặn lại, “Phùng Nhất Nhất không có gan đòi cậu danh phận, lẽ nào cậu cũng sẽ không cho cô ấy?”.

Thật ra, Thịnh Thừa Quang đã nghe được ít phong thanh trước đó, lúc này cũng có ý thăm dò. Thấy Tạ Gia Thụ không nói gì, anh đã hiểu.

“Quay về nói với chị của cậu, con cá lớn Trịnh gia cô ấy nuốt không trôi đâu, coi chừng lại bị đuôi cá quật vào mặt.”

Tạ Gia Thụ chau mày, “Không liên quan đến chuyện của chị em!”.

Thịnh Thừa Quang chẳng tin chút nào.

“Sao vậy? Chẳng lẽ cậu muốn làm em rể Trịnh Phiên Nhiên?” , cả thành phố G này đều biết Trịnh Phiên Nhiên che chở người nhà mình thế nào, cưới em gái gã, thuận theo gã, từ nay về sau, Tạ gia ắt sẽ mưa thuận gió hòa. Nhưng nếu có bất trắc, tên biến thái Trịnh Phiên Nhiên kia sẽ chẳng để tâm đến chuyện lương bại câu thương¹ đâu.

1Lương bại câu thương: Nghĩa là hai bên cùng thiệt hại.

Tạ Gia Thụ chẳng buồn phí lời giải thích với Thịnh Thừa Quang, mặt mày ủ rũ chán chường, bắt bẻ, “Chi bằng anh gả Gấu Nhỏ cho em đi. Em làm con rể anh, anh sẽ không thu thiệt đâu”.

Thịnh Thừa Quang cười ha hả, “Cậu cứ gọi một tiếng ‘cha’ cho tôi nghe trước đã”.

“Cút!”.

Tạ Ma Vương bị ăn đòn sải bước dài chạy như điên, trốn trong hành lang thoát hiểm mới tránh được Tổng giám đốc Thịnh. Ai ngờ lại trùng hợp đến thế, vừa từ hành lang thoát hiểm đi ra, cách một chỗ ngoặt, anh vừa vặn nghe được tiếng nói chuyện của Phùng Nhất Nhất và Thẩm Hiên.

Gần đây, Thẩm Hiên bận mấy ca phẫu thuật lớn liên tiếp, nên không có nhiều thời gian để tập trung vào Phùng Nhất Nhất, khó khăn lắm tối qua mới có thời gian rảnh để gọi điện cho cô thì lại bị Tạ Gia Thụ quấy rối. Mặc dù Viện trưởng Thẩm kiên trì với phương châm tác chiến “thuận theo tự nhiên”, nhưng vẫn cảm thấy không được thoải mái.

Cho nên, vừa gặp Phùng Nhất Nhất trong phòng bệnh, anh liền gọi cô ra hỏi, “Tối qua em và Tạ Gia Thụ ở bên cạnh nhau à?”.

Phùng Nhất Nhất gật đầu.

Thẩm Hiên muốn hỏi thêm nhưng lại sợ mất phong độ, cũng sợ cô sẽ chán anh.

“Là cậu ta tắt nguồn điện thoại của em? Nhất Phàm không tìm thấy em nên gọi điện cho anh, nó rất lo lắng cho em”, Thẩm Hiên dừng một lát, “Anh nói với nó, đừng ép em”.

Phùng Nhất Nhất quả thật không có lời nào đáp lại, chỉ khẽ giọng nói, “Cám ơn!”.

Thấy bộ dạng chưa va phải tường chưa lùi bước này của cô, Thẩm Hiên có chút khó hiểu. Quả thật, anh không thể giống như các chàng trai hơn hai mươi tuổi, vui giận đều thể hiện ra mặt, cuối cùng cũng chỉ đành thở dài, “Tinh thần bất chấp làm kẻ địch với toàn thế giới này của em thật là... Thời

kỳ dậy thì, nổi loạn của em đến muện thế này cơ à? Thật khiến người ta phải ầu sầu!”.

Phùng Nhất Nhất không nhin được cười. Cô cười rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Hiên. Thẩm Hiên cũng cười, hai tay đút vào túi áo blouse trắng, bên trong là chiếc áo blouse xanh, cổ áo tròn lộ ra cái cổ thon dài quyến rũ.

“Thẩm Hiên” , Phùng Nhất Nhất nghiêm túc nói, “Anh hãy kiên nhẫn đợi thêm một thời gian đi, chắc chắn anh cũng sẽ gặp được tình yêu đích thực của đời mình”.

Viện trưởng Thẩm chau mày, “Một mình em anh đã chịu hết nổi rồi, thêm một tình yêu đích thực nữa không biết sẽ phiền muện đến mức nào? Anh không đợi tình yêu đích thực gì hết, anh đợi lần này em bị tổn thương rồi quay trở về vòng tay ấm áp của anh”.

Tạ Gia Thụ vốn cũng muốn có chút phong độ của người đàn ông đỉnh đạc, để cặp đôi vừa không có duyên lại không có phận này nói chuyện với nhau thêm lúc nữa, nhưng nghe tới đây quả thật anh không nhin nổi nữa, toàn thân nổi da gà.

Ạm từ chỗ rẽ đi ra, Thẩm Hiên quay về phía anh, ngược mắt cười.

Tạ Gia Thụ nổi cáu, cố gắng nhin nhin, vẻ mặt bình tĩnh đi đến bên Phùng Nhất Nhất. Anh nhìn cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô tựa gần vào mình.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, Tạ Ma Vương đang trừng mắt với cô.

Cô vội vàng lảng lạng lùi một bước.

Đôi mắt của Tạ Gia Thụ sắp phun tia lửa!

Thẩm Hiên nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác “trời sinh một cặp” , thềm thở dài một tiếng rồi quay người bỏ đi.

Đứng ở phòng bệnh cầu Tử Thời, Tạ Gia Thụ không tiện nổi cáu trước mặt mọi người, chỉ gí ngón trỏ vào giữa hai hàng lông mày Phùng Nhất

Nhất, quăng cho cô ánh mắt dữ dằn, để xe em xử lý cô thế nào.

Ra khỏi bệnh viện đã là hơn bảy giờ tối, Phùng Nhất Nhất bụng đói meo, hỏi, “Tạ Gia Thụ, chúng ta đi ăn cơm nhé!”.

Tạ Gia Thụ lái xe, ánh đèn hai bên đường chiếu vào khuôn mặt anh, không rõ biểu cảm lúc này, chỉ nghe anh “ừm” một tiếng nặng nề.

Phùng Nhất Nhất phát hiện ra, vừa ra khỏi bệnh viện anh đã không vui, không phải buồn bực vì Gấu Nhỏ không nể mặt, mà là tâm tình không vui của người đàn ông trưởng thành, chín chắn, cô cảm thấy xa lạ.

Đúng vậy, cô phải thừa nhận rằng, Tạ Gia Thụ đã là một người đàn ông chín chắn.

“Anh muốn ăn gì nào?” , cô cố gắng để giọng nói của mình được thoải mái.

Tạ Gia Thụ không nói gì, lái thẳng xe đến một nhà hàng.

Xe vừa dừng, Phùng Nhất Nhất đã thò đầu liếc nhìn nhà hàng với ánh đèn rực rỡ, nói, “Đừng ăn ở đây được không? Em muốn ăn mì, chúng ta đi tới quán mì ngay trước nhé! Quán anh từng đưa em đến ấy!”.

Tạ Gia Thụ có vẻ rất bực mình, dừng xe ở đó, cau mày không lên tiếng. Nhân viên nhà hàng đứng bên cạnh xe để chuẩn bị mở cửa giúp anh bất cứ lúc nào. Kỳ thực, trong lòng Phùng Nhất Nhất vô cùng thấp thỏm, nhưng cô vẫn kìm nén không thu lại lời nói vừa rồi.

Một lát sau, Tạ Gia Thụ bỗng đưa tay nhấn cửa xe, nói với nhân viên kia, “Nói với giám đốc của cậu là tôi đến rồi, bảo anh ta mang rượu vào đây”.

Mất một buổi chiều kêu người trang trí nhà hàng, thực đơn đều do đích thân anh thiết kế, cuối cùng lại đến cửa nhưng không vào.

Nhưng Tạ Gia Thụ không nói gì, lúc này, anh không muốn nói chuyện.

Giám đốc đích thân mang rượu vang ra, Tạ Gia Thụ thò tay ra ngoài cửa xe cầm lấy, rồi ném lên đùi Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất không hiểu gì, chỉ cảm thấy lúc anh quay xe, tâm trạng càng tệ hơn.

Quán mỳ mà cô nói cách đây không xa, lái xe một lát đã tới, nhưng lại ở trong con hẻm nhỏ, xe chỉ có thể đỗ bên đường, sau khi xuống xe còn phải đi bộ một đoạn dài dài nữa.

Ngõ nhỏ chật hẹp không một ngọn đèn, xa xa phía trước có chút ánh sáng le lói, còn lại chỉ có bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Đường tối mù, Tạ Gia Thụ đưa tay ra nắm lấy tay Phùng Nhất Nhất.

Hai bên tường cao khiến con hẻm nhỏ chật hẹp này cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Hai người nắm tay nhau lặng lẽ bước đi. Ngoài tiếng bước chân ra thì chỉ nghe thấy hơi thở nhẹ nhẹ. Trong giây phút này, trái tim con người trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

Phùng Nhất Nhất bước vội vài bước, khẽ nép vào người anh.

Có vẻ như Tạ Gia Thụ đã quay đầu nhìn cô, bước chân sau đó rõ ràng chậm lại.

Cuối cùng cũng ra khỏi con hẻm, không hiểu sao trong lòng Phùng Nhất Nhất lại bịn rịn không nở. Cô lẳng lẳng nhìn Tạ Gia Thụ, nương theo ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn dầu kiểu cũ trước quán mỳ, sắc mặt anh có vẻ đã tốt hơn nhiều.

Tiến vào tứ hợp viện(1) nhỏ, bốn phía bên trong vẫn giống như trước kia, ngay cả hoa cỏ dọc hành lang cũng vẫn là mấy loại ngày trước. Cảnh tượng này khiến người ta bỗng sinh ra cảm giác thời gian như ngưng lại tại khoảnh khắc này.

(1) Tứ hợp viện: Là một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh bốn cạnh của hình vuông là bốn dãy nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín, nguy nga, hoành tráng mà cổ kính.

Đối với hai người mà nói, cảm giác này rất tuyệt, rất tuyệt.

Một người phụ nữ trung tuổi, gương mặt hiền hậu chạy đến tiếp đón, nhìn một hồi mới cười nói, “Gia Thụ à? Lâu rồi không thấy cháu đến”.

Quả nhiên là tâm tình của Tạ Gia Thụ đã tốt hơn hẳn, lúc nói chuyện còn mang ý cười, “Phòng đơn ở phía Đông giờ còn trống không ạ?”.

“Ây da, thật không đúng dịp rồi, Từ Thừa Kiêu vừa đưa vợ và con cái vào đó xong” , người phụ nữ áy náy nói với hai người.

Phùng Nhất Nhất sợ Tạ Gia Thụ nổi giận, vội vàng nói, “Phòng nào cũng được em đổi lắm rồi!”.

Tạ Gia Thụ nhìn cô, ý cười lúc này mới lộ rõ, anh nói với người phụ nữ trung niên, “Nghe cô ấy đi ạ, dù sao cũng không đấu lại được với ngài Kiêu”.

HỌ ngồi trong phòng đơn, bên Từ Thừa Kiêu biết Tạ đại thiếu gia đến, ngài Kiêu đã ôm cô con gái nhỏ đến chào hỏi.

Con gái của Từ Thừa Kiêu mới chừng hai, ba tuổi, xinh xắn hết như búp bê. Cô bé vừa khóc nhè xong, đôi mắt giàn giụa khiến ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

Dáng vẻ Từ Thừa Kiêu ôm con gái không chút hung hăng, hống hách, còn rất vui vẻ trêu cười cô nàng “mít ướt” nhà mình, “Con bé không chịu ăn mỳ, lén thò ngón tay vào trong bát của anh trai nó, bị nước mỳ nóng làm bỏng tay, ha ha!”.

Cô bé vốn đã đau lòng muốn chết, nghe cha nhắc lại, bi thương bỗng trở dậy, lệ như suối tràn, gục lên vai cha khóc nức nở.

Phùng Nhất Nhất không nhịn được cười. Tạ Gia Thụ làm ra biểu cảm ông chú lý tưởng, ôm lấy cô bé, dịu dàng vỗ về, “Kính Viên, cháu xinh đẹp thế này, sau này đóng phim cho chú được không?”.

Từ Kính Viên vô cùng thương tâm, khóc nức khóc nở, “Kính Viên xinh đẹp...được ạ!”.

Chỉ vài câu nói của chú Gia Thụ vừa dịu dàng lại tuấn tú đã dễ dàng được cô bé mít ướt. Lúc chuẩn bị ra về, cô bé còn ôm lấy cổ chú Gia Thụ, thâm tình trao một nụ hôn, khiến cha vui mừng không kể xiết, rạng rỡ vác mít ướt nhà mình quay về phòng.

Trái tim Phùng Nhất Nhất đã bị cô bé mít ướt làm cho tan chảy, không khỏi ngưỡng mộ, “Đáng yêu quá đi mất! Cô bé này đáng yêu quá! Anh nhớ không? Gấu Nhỏ hồi bé cũng rất đáng yêu!”.

Không còn người ngoài, Tạ Gia Thụ lại trưng ra biểu cảm như quỷ đòi nợ, tay lắc nhẹ ly rượu vang, nói, “Anh thích con trai”.

Phùng Nhất Nhất không dám tiếp lời.

Anh chuyển ánh mắt, nhìn cô một hồi, khóe miệng cong lên thành nụ cười, khẽ giọng nói, “Con trai giống mẹ”.

Tạ Gia Thụ đau có đến đây để ăn mỳ. Bát mỳ sặc, hương, vị đủ cả bày ra đó, anh cũng không buồn động đũa.

Bát mỳ của Phùng Nhất Nhất ăn đã sắp nhìn thấy đáy, cô khuyên, “Anh uống ít rượu thôi, bụng đói mà uống rượu tổn hại cơ thể lắm”.

“Lải nhải nhiều quá!” , anh lắc lắc chất lỏng như màu máu trong ly, chau mày nhìn cô, khóe mắt chân mày đượm vẻ ngà ngà, đầy ưu tư, vô cùng động lòng người.

Phùng Nhất Nhất cũng uống hai ngụm rượu, không dám thay anh lái xe, bèn gọi điện thoại kêu tài xế của anh đến đón. Lúc rời đi, anh lại dựa vào cô. Chủ quán chạy ra tiễn, Phùng Nhất Nhất một tay dìu anh, một tay cầm ví trả tiền. Người uống say, đưa tay ra giữ lấy ví của cô, kéo tay cô đến túi quần mình, rút ví da ra.

Anh rút ra một tấm thẻ màu đen trong ngăn ví rồi đưa cho cô, “Cho em, quẹt thẻ này”.

Chủ quán mỉm cười nhìn cảnh tượng này rồi vội vàng nói hôm nay miễn phí, lần sau lại đến. Tạ Gia Thụ không hề khách sáo, ghé vào vai Phùng Nhất Nhất cười cười, dáng vẻ lười nhác.

Phùng Nhất Nhất xoay tấm thẻ màu đen¹, nhìn cột ký tên mặt sau, quả nhiên là tên cô.

1 Thẻ đen: Là thẻ tín dụng American Express Centurion với thiết kế màu đen, loại thẻ độc quyền nổi tiếng nhất. Mức phí ban đầu của thẻ này là 5.000 USD và 2.500 USD phí thường niên. Thẻ này không có hạn mức chi tiêu. Thẻ được làm từ titan, khác biệt hoàn toàn với các loại thẻ nhựa thông thường.

Năm đó Thịnh Thừa Quang đưa cho Tử Thời một tấm thẻ đen, trong truyền thuyết. Phùng Nhất Nhất cảm thấy đời này không có mấy cơ hội được nhìn thấy thẻ đen nên đã rút điện thoại ra chụp ảnh lại. Sau đó, Tạ Gia Thụ vô tình nhìn thấy bức ảnh ấy, ngày hôm sau, anh đã vô cùng hờn hờ đưa cho cô một tấm.

Phùng Nhất Nhất đương nhiên không dám nhận.

Tạ đại thiếu gia rút bút ra, viết tên của cô như rồng bay phượng múa và mặt sau của tấm thẻ ngay tại chỗ, quẳng vào mặt cô rồi vênh vác chạy mất hút.

Mãi không có cơ hội trả lại anh, sau đó, khi biết anh sắp đi Mỹ, cô đã để tất cả những thứ anh từng tặng mình vào trong một chiếc hộp, chuyển phát nhanh cho anh, trong đó có cả tấm thẻ này.

Nét chữ ấy, đến ngày hôm nay đã phai nhạt đi, nhưng tình cảm nồng nhiệt mà chàng thanh niên ôm ấp năm đó tựa như vẫn còn mãi.

Thấy cô thoáng sửng người nhìn tấm thẻ, tâm tình của Tạ Gia Thụ tốt hơn hẳn, anh chồm đến hôn cô, giọng nói đượm vẻ dịu dàng, “Giữ kỹ, lần này đừng trả lại anh nữa”.

Phùng Nhất Nhất do dự một lát, đang định lên tiếng thì anh nhíu mày nói, “Anh muốn hôn...”

Không thể hôn trong quán mỳ của người ta được nên Phùng Nhất Nhất vội vàng dìu anh ra bên ngoài.

Đứng bên đường đợi tài xế đến đón, anh lại giở trò đùa lên cô. Dáng người anh cao là thế, nhưng cho dù phải khom gối cũng quyết dán chặt lấy người cô. Trong dòng xe cộ tấp nập, chốc chốc lại có người ngoảnh đầu nhìn hai người họ. Phùng Nhất Nhất cảm thấy vừa ngọt ngào, vừa mất mặt.

“Sao giờ anh hay uống nhiều rượu thế?” , cô cố gắng dìu anh lên.

Tạ Gia Thụ như người không xương dán chặt vào cô rồi trượt xuống, ôm cô chà xát, lăm bắm, “Đàn ông đều như vậy”.

“Nhưng trước đây anh đâu có như thế?”.

“Nhưng trước đây em không thích anh.”

Câu nói này của anh tỉnh táo như thể chẳng có chút men say nào trong người.

Phùng Nhất Nhất muốn ngoảnh đầu nhìn xem rốt cuộc anh có say hay không, bị má anh áp vào ngăn lại, không cho cô quay đầu.

“Bây giờ anh đã trở thành mẫu người đàn ông mà em thích chưa?” , anh áp vào tai cô, tựa như rất nồng nàn, lại như vô cùng trịnh trọng cất giọng hỏi.

Phùng Nhất Nhất khó khăn trả lời, “Anh thay đổi khác trước nhiều quá!”.

Trong làn gió đêm, dòng xe cộ qua lại tấp nập, ánh đèn neon rực rỡ sắc màu, hai người ôm nhau bên đường, trầm mặc không lên tiếng. Một lát sau, Tạ Gia Thụ đứng dậy, níu vai Phùng Nhất Nhất, xoay người cô lại, bắt cô nhìn vào anh.

Ánh đèn neon toàn thành phố đang lấp lánh trong đôi mắt anh.

Tim Phùng Nhất Nhất nhảy múa điên cuồng trong lồng ngực, ngỡ rằng sắp phải nghênh đón một nụ hôn dịu ngọt, nhưng anh lại áp mặt vào cô, phả đầy hơi rượu vào mặt cô.

Phùng Nhất Nhất vỗ ngực cố dẫn cơn buồn nôn đang dâng lên tận cổ, hai mắt óng ánh nước, tức tối chỉ vào anh, “Em rút lại lời mình nói vừa rồi...”.

Anh vẫn như xưa! Ấu trĩ! Thần kinh!

Tạ Gia Thụ rất vui vẻ, cứ xoay quanh cô, dùng khuôn mặt anh tuấn của mình vây hãm cô. Dù gì thì anh cũng uống hết một chai Lafite 1982, chẳng mấy chốc đã choáng váng, ngồi bệt xuống đất.

Phùng Nhất Nhất đưa tay kéo anh dậy, anh thuận thế đứng lên, kéo tay cô khiến cô ngã vào trong lòng mình. Lần này là thật. Một tay anh vững vàng néo má, bắt cô ngẩng đầu, rồi cúi đầu hôn, ngón tay khẽ cạy khóe môi cô. Phùng Nhất Nhất chỉ cảm thấy cảm mình đau ê ẩm, mặc cho đôi môi của anh chiếm đoạt.

Gió đêm dịu dàng thoảng qua, Tạ Gia Thụ dùng chiếc áo khoác lông cừu màu nâu nhạt dài đến tận mắt cá chân trên người anh bọc cả người cô vào, hai người ôm chặt nhau thành một thể.

Chiếc xe Land Rover màu đen lướt qua bọn họ, nhấn còi trêu chọc.

Đôi nam nữ đắm mình trong nụ hôn đến quên cả đất trời hoàn toàn không thèm để ý đến.

Ngài Kiều lái chiếc Land Rover, nhìn vào gương chiếu hậu đôi nam nữ kia một lần nữa, ngưỡng mộ không thôi, nói với Tư Đồ Từ Từ bên cạnh, “Lần sau không dẫn theo hai đứa, chúng ta cũng sẽ như vậy!”.

Cô bé mít ướt ngồi hàng ghế sau vừa nghe cha nói lần sau không dẫn theo mình, đôi mắt xinh đẹp đã rưng rưng. Tư Đồ Vân Khởi đau lòng liếc người cha không nghiêm chỉnh nhà mình rồi dịu dàng dỗ dành em gái.

May mà lời trêu chọc của Từ Thừa Kiều đã đánh thức Phùng Nhất Nhất ra khỏi cơn mê loạn. Mặt cô nóng như sắp bị nướng chín, ra sức rút tay Tạ Gia Thụ ra khỏi áo mình, nhưng mãi không được, phần nộ thấp giọng nói, “Tạ Gia Thụ!”.

Tay của Tạ Gia Thụ lưu luyến làn da non mềm trắng mịn kia, bịn rịn không nỡ để cô gạt ra.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy bản thân thật không biết xấu hổ! Sao có thể thân mật với anh ngay trên đường quốc lộ thế này chứ?

Cô hung hăng đẩy anh ra. Tạ Gia Thụ vội kéo áo cô lên. Người anh bị cô đẩy, nhưng đầu lại chồm đến, ngậm vành tai cô. Phùng Nhất Nhất “a” một tiếng, nghiêng đầu theo bản năng. Anh cắn vành tai cô, đau đến mức cô phải ngoan ngoãn nghiêng về phía mình.

“Bỏ em ra!” , Phùng Nhất Nhất thấp giọng gầm lên.

“Đừng mà...” , Tạ Gia Thụ rên một tiếng yếu ớt bên tai cô, vừa khó chịu vừa đáng thương.

Hàm răng sắc nhọn khê nghiêng vành tai, hơi thở nóng bỏng phả vào, khiến trái tim Phùng Nhất Nhất tê dại.

“Em hỏi anh ở Mỹ đã trải qua những chuyện gì sao?” , câu nói trầm thấp của Tạ Gia Thụ đã thành công ngăn lại sự vùng vẫy của cô. Anh ôm lấy cô, cái ôm lấp đầy vòng tay, lấp đầy cả khoảng trống trong con tim.

Thật thỏa mãn, nhưng cũng thật gay go.

Anh vùi mặt vào áo cô, rầu rĩ nói, “Nhưng anh không muốn nói cho em biết”.

“Những chuyện đó, có khó khăn đến mấy thì anh cũng đều vượt qua rồi.”

“Cho đến giờ, chuyện duy nhất mà anh không thể đương đầu nổi, là anh luôn nhớ đến em” , anh ôm cô rất chặt, trọng lượng áp lên người cô cũng rất nặng, Phùng Nhất Nhất cảm thấy tim mình sắp bị đè bẹp.

“Anh thực sự rất hận bản thân mình!” , anh đột nhiên rầu rĩ gầm nhẹ, tim đau quặn thắt, “Sao anh lại bị ối đến mức này cơ chứ?”.

Tiếng gầm gừ buồn bực của anh như tiếng sét, trong lòng Phùng Nhất Nhất “âm” một tiếng, hàng rào chống cự bảo vệ cuối cùng cũng bị nổ tung.

“Gia Thụ...” , nước mắt cô rơi xuống, thì thào, “Không phải như vậy...”.

“Em có thích anh của hiện tại không?” , anh ngắt lời cô, hỏi.

Phùng Nhất Nhất không biết nên giải thích thế nào. Anh bỗng buông cô ra, hai người tách nhau, hai tay anh mạnh mẽ nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt

cô ở khoảng cách rất gần, lớn tiếng hỏi, “Nói!”.

Trước đây em xem thường anh, em không vừa mắt anh của quá khứ, em cảm thấy anh của ngày xưa ấu trĩ, không thể dựa dẫm... Vậy còn bây giờ? Anh đã biến mình thành bộ dạng thế này, đứng trước mặt em, em có thích hay không? Em có thể thích anh rồi chứ?

Thứ lấp lánh trong mắt anh không biết là ánh đèn neon hay nước mắt, tóm lại, nó sáng đến mức khiến Phùng Nhất Nhất hoang mang lo sợ. Lòng cô rối ren hỗn độn, chỉ có thể gật đầu đáp lại.

Tạ Gia Thụ cười, nụ cười khe khẽ mà động lòng người.

“Thật tốt quá!” , anh hôn nhẹ lên môi cô, “Bản thân anh cũng không thích, bây giờ chỉ có mình em thích anh thôi!”.

Phùng Nhất Nhất muốn nói không phải như vậy, nhưng lưỡi của anh đã lại tiến vào...

Nụ hôn của anh tối nay mạnh mẽ đến thô bạo, cuốn lấy tựa hồ như muốn nuốt trọn cô. Phùng Nhất Nhất bị anh hôn đến kiệt quệ, nước mắt không ngừng rơi, trải qua mấy phen trần trọc chết đi sống lại, những oán hận, không cam lòng cất giấu tận sâu thẳm đáy lòng cũng bị chọc tức. Thừa dịp tài xế đỗ xe ở phía xa, anh đang phân tâm, cô cắn môi anh, vừa hung hăng vừa rơi nước mắt, nói với anh, “Tạ Gia Thụ! Em không sợ anh đâu!”.

Cho dù anh muốn làm gì, tổn thương em hay yêu em hay yêu em sâu đậm, anh cứ thoải mái.

Tạ Gia Thụ nhéo mặt, ép cô mở miệng, rồi khiêng người đang điên cuồng cắn môi anh chảy máu lên vai, đi về phía xe đang đỗ.

Lên xe, anh lại “say” rồi. Lần này, anh không kêu buồn nôn nữa, mà đổi thành trầm lặng ôm lấy cô, cả đường nhắm mắt, bộ dạng mê man, còn luôn áp vào tai cô nói nhảm.

Tài xế tối nay là trợ lý điểm mười cho diễn xuất. Sau khi Tạ Gia Thụ lên xe, tài xế cũng không hỏi một câu nào, lái xe thẳng đến một tiểu khu mà Phùng Nhất Nhất chưa từng đến.

Dừng xe lại, trợ lý xuống mở cửa xe bên ông chủ nhà mình, nhưng mấy lần “dốc cạn sức lực” đều không thể dìu ông chủ “uống say” của nhà mình lên. Phùng Nhất Nhất vốn cảm thấy Tạ Gia Thụ giả vờ say, nhưng nhìn mãi, lại cảm thấy chắc chắn là say thật rồi, vội vàng xuống xe giúp đỡ.

Trợ lý được cô trợ giúp, vô cùng cảm kích, cố sức mỉm cười với cô. Phùng Nhất Nhất thấy thời tiết lạnh như vậy mà chóp mũi anh ta vẫn đỏ mồn hôi, trong lòng càng không hoài nghi thêm gì nữa.

Hai người cùng đỡ Tạ Gia Thụ vào trong thang máy, có vẻ như muốn đưa tay ra nắm nút thang máy, trợ lý để hơn nửa người ông chủ tì lên Phùng Nhất Nhất.

Khi cửa thang máy chuẩn bị khép lại, Phùng Nhất Nhất choáng váng mặt mày, cơ thể bỗng nặng trĩu, ngẩng đầu lên nhìn, trợ lý đã đứng bên ngoài cánh cửa thang máy.

Cửa được khép lại hoàn toàn, khuôn mặt tươi cười vì cảm kích của trợ lý hờn toàn biến mất, Phùng Nhất Nhất há hốc mồm, không thể nào tin được chuyện đã xảy ra...

Vào lúc biểu cảm của Phùng Nhất Nhất (O o O) hì thang máy đã lên đến tầng hai mươi hai.

Phùng Nhất Nhất gian nan dìu Tạ Gia Thụ ra ngoài, để anh dựa vào tường. Cô thở phào một hơi, nhón chân lay lay vai anh, “Tĩnh lại nào, tĩnh lại nào! Nhập mật mã!”.

Người dựa trên tường dần mở mắt nhìn cô, giọng nói vừa thấp vừa khàn, “Mật mã của anh không thay đổi”.

Giống như trước kia, giống của cô.

Phùng Nhất Nhất nhập sáu số chính giữa trong số chứng minh thư của mình vào, “tít” một tiếng, cửa mở ra.

Ryta

10-08-2015,02: 18 PM

Chương 8

Linh hồn của anh yêu người con gái năm ấy, một tình yêu thuần khiết vô ngần, nhưng đồng thời, anh cũng đủ tỉnh táo để hiểu một điều, đã không còn là năm ấy nữa rồi.

*****

Cùng với âm thanh của tiếng “tít” , cánh cửa trái tim Phùng Nhất Nhất cũng được mở ra hoàn toàn.

Tạ Gia Thụ hết như miếng kẹo cao su dán chặt, vừa nặng vừa nóng. Phùng Nhất Nhất nửa khiêng nửa kéo anh tới xô pha, bỏ hai tay đang bám vào người cô ra, tảng đá lớn đổ xuống, rầm rầm...

Anh ngã xuống xô pha, miệng lẩm bẫm, “Uống nước...”.

Hết như một đứa trẻ.

Đợi khi Phùng Nhất Nhất đưa nước đến, anh đã nằm bất động ở đó. Gần đây, tóc mái của anh có hơi dài, mềm mại, che đi đôi mắt. Tạ Gia Thụ, người đang nhắm mắt trong giờ phút này hết như một chàng trai trẻ không phiền não u sầu.

Nhìn anh như vậy, Phùng Nhất Nhất bỗng bừng tỉnh nhận ra sự thay đổi lớn nhất của anh trong lần anh về nước này là ở đâu. Đôi mắt anh chất chứa quá nhiều ưu tư, ảm đạm mà trước giờ chưa từng thấy.

Phùng Nhất Nhất ngồi xổm bên xô pha, đưa tay khẽ lay anh, “Gia Thụ... Gia Thụ... anh có muốn uống nước không?”.

Tạ Gia Thụ không buồn nhúc nhích chỉ “hừ” một tiếng.

Phùng Nhất Nhất lại gọi lần nữa, anh đưa tay ra, kéo cô ngã vào người mình. Nước hắt vào mặt anh, cốc rơi xuống, lạch cạch lạch cạch, rồi lăn vài vòng trên sàn.

Cho dù là say thật hay là giả vờ ngủ. Tạ Gia Thụ đã bị nước hắt cho tỉnh táo. Anh mở mắt, nhìn cô bằng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa tủi hờn, “Em làm gì thế hả? Anh đã rất khó chịu rồi!”.

Phùng Nhất Nhất dờ khóc dờ cười, hai tay chống vào ngực anh nhồm dậy, đưa tay lau những giọt nước nhòe nhoẹt trên khuôn mặt anh. Không biết có phải do nước bắn tung tóe vào mắt hay không, ánh mắt anh nhìn cô ươn ướt, hết như chú nai con chịu ấm ức.

Phùng Nhất Nhất bị anh nhìn đến nổi lồng ngực đau nhói, khẽ chạm vào mặt anh, dịu dàng hỏi, “Thật sự rất khó chịu sao?”.

Tạ Gia Thụ “ừm” một tiếng bằng giọng mũi nặng nề.

Lòng anh, thật sự rất khó chịu.

“Vậy sau này anh đừng uống nhiều rượu như vậy nữa. Không phải anh muốn em thích anh hay sao? Người đàn ông em thích không uống nhiều rượu như vậy”, ngón tay Phùng Nhất Nhất khẽ chạm vào môi anh, dịu dàng nói.

Tạ Gia Thụ im lặng nhìn cô, ánh mắt có chút mơ màng. Bất gặp anh nhìn mình bằng ánh mắt ấy, chẳng hiểu sao trái tim Phùng Nhất Nhất đau như dao cứa. Cô hít sâu một hơi đưa tay che mắt anh.

Che mắt đi, anh vẫn là chàng trai của năm xưa.

Tạ Gia Thụ im lặng một lát, vươn tay ra ôm lấy cô.

Hai người nằm trên sô pha, cô nằm trên người anh, lẳng lẳng ôm chặt lấy nhau.

Một hồi lâu sau, Phùng Nhất Nhất khẽ nói, “Em phải về, muộn lắm rồi!”.

“Không, ôm thêm một lát nữa... một lát thôi là được”, Tạ Gia Thụ vùi mặt vào vai cô, giọng nói chát chúa mỗi mệp.

Một lát sau, anh thả lỏng tay, vô lực rơi xuống sô pha, phát ra âm thanh trầm đục, Phùng Nhất Nhất lại bịn rịn không nỡ rời đi.

Cô kéo anh ngồi dậy, rót cốc nước. Anh dựa vào sô pha không chịu nhúc nhích, cô đành đặt cốc nước vào tay anh, rồi đưa lên miệng.

Nước mát uống vào ngọt lịm, lòng đê nén bao âu lo cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Tạ Gia Thụ thoải mái dựa vào sô pha, đôi môi ẩm ướt lấp lánh. Anh mím môi, bỗng nói, “Phùng Nhất Nhất, em không có lương tâm!”.

Phùng Nhất Nhất đang nhặt đồ trong túi xách bị rơi xuống đất, ngẩng đầu hỏi lại, “Hả? Sao em lại không có lương tâm?”.

“Trần ngập trong đầu óc anh đều là hình ảnh của em, nhưng chất chứa trong đầu óc em lại chỉ là ý muốn rời xa anh” , mắt anh đau đáu nhìn lên trần nhà, yếu ớt mở miệng.

Cho dù anh có không cam lòng nhường nào, có do dự bao nhiêu, thì trong lòng anh chỉ chứa đựng hình ảnh của một người con gái duy nhất , là em.

Đến nay, khi nói chuyện với mọi người, Tạ Gia Thụ đã ôn tồn, dịu dàng hơn rất nhiều, điệu bộ cũng thay đổi. Nhưng có một giọng điệu, từ trước đến giờ anh chỉ dùng với một mình cô, đó chính là giọng điệu của lúc này, yếu ớt, cao ngạo, tủi hờn, không vui... vô cùng cần cô.

Phùng Nhất Nhất ôm lấy túi xách, nhìn anh khép hờ mắt dựa vào sô pha, giống hệt chàng trai trẻ năm xưa, trong lòng rung động không thôi. Cô thầm thở dài, đặt túi xách xuống, rúc vào lồng ngực anh.

Tạ Gia Thụ vòng tay lên vai cô.

“Tối nay, em đừng đi có được không?” , anh tiếp tục dùng giọng điệu tủi hờn vô hạn đó, đáng thương nói, “Anh không thể lái xe, ở đây lại không dễ bắt xe, hơn nữa đã muộn như vậy rồi, anh không yên tâm để em đi đường một mình. Em yên tâm để anh lái một mình thế này sao? Chẳng may anh uống say đến chết thì làm thế nào?”.

“Ăn nói linh tinh!” , Phùng Nhất Nhất nhéo vào cánh tay anh.

Anh kêu đau bằng giọng ngọt ngào, sau đó ôm lấy cô, tiếp tục khẩn khoản, “Em ngủ ở đây một hôm nhé! Phòng tùy em chọn!”.

Giọng nói của anh truyền ra từ lồng ngực, trầm thấp , lay động Phùng Nhất Nhất.

Nhất Phàm đã về trường, tối nay không có ai ở nhà, nếu cô không về... hẳn là cũng chẳng có ai quan tâm.

Phùng Nhất Nhất nhắm mắt lại, tựa vào ngực anh.

Cô đã không về như mong muốn của anh. Anh lại bắt đầu giả bộ, lúc thì chau mày ra sức kêu đau đầu, nắm lên đùi để cô mát xa, lúc lại hưng phấn chạy vào nhà tắm, xắn tay áo dích thân cọ rửa bồn tắm cho cô, còn mặt dày mày dạn mời cô cùng mình tắm.

Nửa đêm, anh cứ nhảy tưng tưng khắp phòng, Phùng Nhất Nhất bị anh làm phiền đến độ đầu óc muốn nổ tung, hận không thể trói anh lại rồi đánh cho một trận. Khó khăn lắm mới dàn xếp ổn thỏa, cô lại nhớ ra anh còn chưa ăn tối, thế là lại đi làm qua quýt cho anh bát mì. Trong tủ lạnh của anh không có đồ ăn gì cả, chỉ có thể đập hai quả trứng gà vào trong đó.

Tạ Gia Thụ ăn hết sạch sẽ, một ngụm nước mì cũng chẳng còn.

Sau đó, Phùng Nhất Nhất đẩy anh đi tắm. Trong thời gian này, cô đã từ chối lời mời dụ dỗ mà anh cố tình hoặc vô ý... giày vò đến rạng sáng, cũng coi như đuổi được anh về phòng đi ngủ.

Tạ Gia Thụ mang theo mái tóc vẫn còn nhỏ nước xuống sàn, chân trần đứng ở cửa phòng, dán chặt vào cửa, bắt cô phải ở bên cạnh anh một lát mới có thể ngủ. Phùng Nhất Nhất thu dọn qua nhà bếp và phòng tắm giúp anh, rồi vào ngồi xuống bên anh.

Anh khăng khăng nhường cô phòng ngủ chính, còn mình ngủ ở phòng dành cho khách, gối và chăn đều mới tinh. Tạ đại thiếu gia có dung mạo anh tuấn đệ nhất thành phố G nằm trong chăn sợi tơ tằm màu trắng, nhắm mắt hưởng thụ đãi ngộ được Phùng Nhất Nhất lau tóc giúp mình.

Anh chê máy sấy tóc ồn, không chịu sấy khô, Phùng Nhất Nhất chỉ có thể lấy khăn khô lau từng chút một. Anh đang lặng yên như đã ngủ say, lúc này bỗng động đậy, từ từ khom người dán lấy, đưa tay ôm lấy eo cô.

“Anh hỏi em... có phải em lại định không thích anh nữa không?” , chiếc khăn che đi khuôn mặt anh, giọng nói trầm thấp như trong mộng, “Có phải vừa rồi anh lại không biểu hiện tốt không?”.

Có phải em... lại chê anh ấu trĩ rồi không?

Phùng Nhất Nhất nghe anh nói vậy, phá lên cười, nói, ” Em đâu phải là phụ huynh của anh, cái gì mà biểu hiện tốt hay không tốt?”.

Tạ Gia Thụ ngẩng mặt lên nhìn cô, không biết cảm xúc trong anh là gì, khiến lòng Phùng Nhất Nhất quặn thắt. Cô dịu dàng để anh nắm lên gối, kéo chân cho anh, rồi hôn nhẹ lên trán, “Anh mau ngủ đi, rất muộn rồi đấy. Hẹn mai gặp lại”.

“Lát nữa gặp lại” , anh nằm ở đó, vui vẻ chỉnh lại lời cô nói.

Rạng sáng đã là sang ngày mới rồi, anh nói không sai. Phùng Nhất Nhất không để tâm, cười rồi tắt đèn, đóng cửa đi ra ngoài.

Ngủ ở một nơi xa lạ, với tính cách cảnh giác cao như Phùng Nhất Nhất, hẳn là sẽ không ngủ được sâu giấc. Nhưng tiếc là buổi tối cô lại uống nửa ly rượu vang, lại bị Tạ Gia Thụ giày vò một trận, quả thật là mệt nhoài. Sau khi rửa mặt, lên giường, cô gối đầu lên gối rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, cô thấy căn nhà bị cháy, nóng nực vô cùng. Cô ra sức chạy trong đồng lửa, nhưng vắt kiệt sức lực mà vẫn không thể sải được bước lớn. Mắt thấy ngọn lửa cháy xém, lòng cô vô cùng sốt ruột, tuyệt vọng. Cô khốn đốn vùng vẫy rồi tỉnh lại.

Phùng Nhất Nhất mở mắt nhìn trần nhà tối đen, đang muốn thở dài một tiếng thì bên ngực lập tức truyền đến một cảm giác kỳ lạ, nóng nóng mà tê dại... Cô hét thất thanh chói tai, người vào ngực cô lại rất vui vẻ, hít sâu một hơi.

Phùng Nhất Nhất lấy hết sức đẩy anh ra, nhưng lại mặc áo phông của anh đi ngủ, rộng thùng thình, vừa vặn cho anh chui đầu vào, dù cô có đẩy thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn chui trong đó.

“Tạ Gia Thụ... Tạ Gia Thụ!” , cô sợ hãi hét lớn, mọi thứ xảy ra đột ngột khiến cô vô cùng hốt hoảng.

Tạ Gia Thụ nhào lên, hưng phấn thở gấp bên tai, “Ừm! Là anh! Anh ở đây này! Em yêu!”.

“Tạ Gia Thụ, anh buông em ra! Anh đừng đối xử với em thế này!” , Phùng Nhất Nhất khẽ thốt lên rồi bật khóc.

Tạ Gia Thụ hơi tách người cô ra, không cưỡng ép mà chỉ đè cô xuống, không cho cô chạy thoát. Anh cúi người hôn cô, tóc cô rối bời, đầm cả nước mắt, dính hết lên khuôn mặt anh cũng không chệch.

Điều này rất có hiệu quả vỗ về từ cơn ác mộng bừng tỉnh của Phùng Nhất Nhất. Sự giãy giụa kịch liệt dần trở nên yếu ớt vô lực. Nhịp thở của cô ngày càng gấp gáp, cô nhắm mắt, ngửa đầu thờ dốt.

Mãi tóc Tạ Gia Thụ bời chui vào trong áo cô mà trở nên bù xù. Trong bóng tối, mắt anh rực sáng, nằm sấp trên người cô giống như một con sư tử đi săn oai phong lắm liệt.

“Cho anh có được không?” , giọng anh vừa trầm thấp, vừa dịu dàng cầu xin bên tai, “Cho anh đi mà...”.

Một xử nam hai mươi tám tuổi đối diện với một xử nữ hai mươi tám tuổi... Có một câu nói thế nào nhỉ? Ồ, là củi khô dễ cháy.

Kỳ thực, Phùng Nhất Nhất không thấy đau gì lắm, chỉ cảm thấy lòng mình vô cùng rối ren , sợ hãi.

Bạn chẳng giữ lại chút nào, mở rộng bản thân, để người khác khám vào cơ thể, có thể không sợ hãi không?

Tạ Gia Thụ lại vô cùng phấn khích. Anh đè lên cô, giày vò đến đất rung núi chuyển. Trong lúc hỗn loạn, Phùng Nhất Nhất mê man nghĩ, cách anh đánh thức người khác dậy còn lợi hại hơn cả cô.

Lúc đầu cô còn có thể kêu rên, van nài khẩn cầu, nhưng về sau hầu như chỉ còn biết khóc.

Từ trước tới giờ, cô chưa từng thấy Tạ Gia Thụ xa lạ đến thế, thậm chí còn cảm thấy anh không hề yêu mình! Lúc này, rõ ràng anh rất thoải mái, khuôn mặt anh tuần ấy thậm chí còn có chút méo mó... Bộ dạng anh lim dim đôi mắt thật vô cùng quyến rũ.

Trong khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng đằng đẵng này, Phùng Nhất Nhất lúc thì cảm thấy vô cùng tủi thân, bởi anh không quan tâm đến cảm nhận của cô, lúc lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn, bởi cô có thể khiến anh mất hồn đến như vậy.

“Gia Thụ...” , cô khàn giọng thì thào, khóe mắt không ngừng rơi lệ.

Giọng nói của Tạ Gia Thụ gấp gáp như đang đánh nhau với người ta, “Ừm... Anh đây! Thoải mái không, em yêu?”.

Anh gọi cô là “em yêu” , vừa nóng bỏng vừa nồng nàn. Phùng Nhất Nhất cảm thấy ngây ngẩn, lại có chút em lệ rụt rè, quay mặt đi không nhìn anh. Nhưng Tạ Gia Thụ lập tức đuổi theo, hôn cô, như nuốt trọn lấy cô.

“...Nói!” , anh bá đạo ra lệnh.

Cả con tim và thân thể Phùng Nhất Nhất đều run rẩy, giờ khắc này quá thật vô cùng hận anh! Cơn tức giận khiến cô trở nên lớn mật hơn, quay mặt lại hung hăng trừng mắt với anh.

Trong phòng tối mờ mịt, chỉ có ánh sáng tỏa ra từ bóng đèn ngủ góc tường, đôi mắt ầng ậc nước của cô sáng long lanh. Tạ Gia Thụ bỗng chốc như mê muội, ý loạn tình mê, bổ nhào lên, “Em thật đẹp!”.

Phùng Nhất Nhất đẩy anh, không đẩy được thì lại vung tay đánh anh.

Nhưng đánh không lại, nói cũng không nghe, cô chỉ còn nước xin tha.

Nhiều năm về sau, Phùng Nhất Nhất dùng chiêu này vẫn thuận buồm xuôi gió. Cô yếu ớt khóc lóc xin tha bên tai, có lời gì hay là mang ra hết, cần nịnh nọt ngon ngọt đến đâu là ngon ngọt đến đó. Cuối cùng, cô khóc đến gần như vất tỉnh, nghẹn ngào nói, “...Tạ Gia Thụ... em thuộc nhóm máu gấu trúc... không tìm được nhóm máu phù hợp em sẽ chết...”

Em thuộc nhóm máu gấu trúc, không tìm được máu phù hợp em sẽ chết, cho nên anh lái xe chậm thôi mà! Đừng để xảy ra tai nạn.

Em thuộc nhóm máu gấu trúc, không tìm được máu phù hợp em sẽ chết, cho nên anh tự đi nhảy cầu đi.

...

Như những ngày xưa cũ đang tái hiện, thể nghiệm mất hồn trong bóng tối và cực hạn khiến Tạ Gia Thụ thấy linh hồn của mình đã thoát ra khỏi cơ thể. Linh hồn của anh vẫn giống như tuổi trẻ của nhiều năm trước, ấu trĩ, tin tưởng vào tình yêu. Linh hồn của anh yêu người con gái năm ấy, một tình yêu thuần khiết vô ngần, nhưng đồng thời, anh cũng đủ tỉnh táo để hiểu một điều, đã không còn là năm ấy nữa rồi.

Những đêm cô độc, kiếm chế trong mấy năm qua, từng đoạn ký ức nối tiếp nhau chợt ùa về. Đáy lòng Tạ Gia Thụ như sóng biển rít gào, tay lại càng dùng vũ lực, như những gì đã tưởng tượng hoang đường vào những đêm đó, ôm lấy cô, thì thầm những lời nhớ mong bên tai cô.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy mình sắp chết thật rồi, lúc này, anh bảo gì cô sẽ nói nấy, giọng đứt quãng, "...Thích... thích anh như vậy... vĩnh viễn không rời xa anh...".

Hai người triền miên quấn lấy nhau, cả hai đều không nhìn thấy khuôn mặt đối phương, Phùng Nhất Nhất khép hàng mi, mặt ướt đẫm nước. Tạ Gia Thụ vùi mặt vào cổ cô, sung sướng như đang chìm trong ảo mộng mê đắm.

Ngày hôm sau, khi Phùng Nhất Nhất tỉnh lại, Tạ Gia Thụ đã lại đang chui ở trong chăn.

Phùng Nhất Nhất gần như là đổ mặt ngay lập tức, đá nhẹ vào vai anh, "Anh mau dậy đi... biến thái!".

Hai tiếng cuối cùng cô nói rất khẽ, nhưng từ "biến thái" lại nghe rất rõ ràng!

Tên “biến thái” lồm cồm ngồi dậy, vung tay ném thuốc thoa ngoài da lên bụng cô, trừng mắt nói: “Anh biến thái? Biến thái mà còn bôi thuốc cho em?”.

Phùng Nhất Nhất liếc một cái, là thuốc bôi tiêu viêm, mặt cô càng đỏ, cổ cãi, “Biến thái giờ trò!”.

Tạ Gia Thụ tóc tai rối bời ngồi đó nhìn cô, sau khi nghe xong, hai con ngươi tối sậm, cười xấu xa, “Giờ trò thế nào em còn nhớ không? Biến thái có khiến em thoải mái không?”.

Anh vừa nói vừa luồn một tay vào trong chăn, Phùng Nhất Nhất vội vàng thu chân. Sau cử động này, cô mới phát hiện toàn thân mình đau nhức ê ẩm. Cô ôm vai, nhìn cơ thể mình, ngoài những chỗ mắt không nhìn thấy ra, còn lại đều rải rác những vết đỏ mập mờ.

Phùng Nhất Nhất thở hắt ra một hơi.

Tạ Gia Thụ nhạy bén phát hiện ra, liền nằm xuống kéo người không tình nguyện vào lòng, khẽ nói, “Đêm qua anh không biết kiềm chế, lần sau sẽ không thế nữa đâu...”.

Phùng Nhất Nhất đương nhiên không dám nói những lời đại loại như “không có lần sau” để chọc anh, nhưng trong lòng vẫn thấy chua chát. Cô uể oải không buồn nói chuyện. Tạ Gia Thụ lại hiếm khi nhẫn nại như lúc này, cất giọng dịu dàng không ngừng dỗ dành cô.

Giọng nói đàn ông vào buổi sáng sớm có hơi khàn khàn, nghe vô cùng dịu dàng, dỗ dành khiến Phùng Nhất Nhất rơi nước mắt. Cô đưa tay lên gạt lệ, anh nắm lấy tay cô, áp vào ngực mình, hôn lên nước mắt của cô.

“Sao vậy? Em hối hận à?” , trong giọng nói đượm chút đắng chát.

Anh túm lấy tay Phùng Nhất Nhất, cô cọ vào mặt vào cằm anh, âm mũi ngào ngạt, do dự nói, “Không phải... em cũng không biết là cảm giác gì... lần đầu tiên”.

“Ai mà không phải...” , Tạ Gia Thụ khẽ lẩm bẩm một tiếng.

Phùng Nhất Nhất bị giọng điệu của anh chọc cười, bỗng cảm thấy giây phút thân mật chưa từng có trong lịch sử thế này... thật tuyệt!

Sau khi nam nữ làm chuyện ấy thật có cảm giác kỳ lạ. Phùng Nhất Nhất rúc vào lòng anh, không dám nói, nhưng trong lòng đầy ắp ngọt ngào và ấm áp. Cô nghĩ, đây chính là người đàn ông của mình.

Cuối cùng cũng có một tình yêu, thứ duy nhất chỉ thuộc về cô trên thế giới này.

“Gia Thụ...” , cô ngẩng đầu hôn cằm anh, khẽ giọng nỉ non.

Tạ Gia Thụ rất dịu dàng, sung sướng “ừm” một tiếng, cúi đầu hôn cô. Buổi sáng tuyệt vời thế này, tinh thần của vị Tạ Ma Vương vô cùng tốt, gương nanh múa vuốt xông vào Phùng Nhất Nhất. Nhưng anh chỉ ôm cô, đặt lên môi cô một nụ hôn phớt nhẹ, như đang cưng nựng bảo vật mỏng manh chiếm trọn cả thế giới của mình, thỏa mãn mà kiêu hãnh.

Thật kỳ lạ ! Tạ Gia Thụ nghĩ thầm, cảm giác khiến tâm trạng anh còn nhộn nhạo hơn cả ham muốn buổi sáng sớm này là gì vậy?

Hai người chưa ngủ được mấy tiếng đồng hồ thì đã tỉnh, thể lực đều cạn kiệt, Phùng Nhất Nhất càng mê đắm hơn, lúc xuống giường chặn cô mềm nhũn, suýt nữa thì ngã khụy. Tạ Gia Thụ thấy vậy bèn bảo cô xin nghỉ một ngày.

Cô không chịu, hai người bởi vì chuyện này mà tranh cãi vài câu, lúc ra ngoài, về mặt Tạ Gia Thụ lại âm u.

Phùng Nhất Nhất vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, cơ thể lại khó chịu, ủ rũ dựa vào ghế ngồi, nhàn nhạt nói, “Đưa em về nhà thay quần áo trước đi”.

Tạ Gia Thụ kiềm chế liếc cô một cái, không lên tiếng. Đến ngã rẽ phía trước, xe rẽ vào đường nhà cô, lúc dừng xe đợi đèn đỏ, anh tháo kính râm quăng lên đồng hồ công tơ mét.

Hành vi ấu trĩ lấy vẻ tức giận để bày tỏ đau lòng này, Phùng Nhất Nhất đã quá quen thuộc. Cô nhin cười đưa tay cầm lấy chiếc kính râm vô tội kia, gập lại cho anh, rồi đặt vào đúng vị trí.

Lúc xuống xe, cô nghiêng người hôn lên má anh, khẽ nói, “Anh lái xe cẩn thận chút nhé! Uống ít cà phê thôi, đừng uống rượu!”.

Người được vỗ về nào đó cuối cùng cũng quay mặt lại, nhìn thẳng vào cô, nhưng giọng nói vẫn không được tốt cho lắm, “... Lắm lời!”.

Phùng Nhất Nhất cũng không so đo với anh, hé miệng cười, tháo dây an toàn rồi xuống xe.

Cô đang mở cửa xe thì bị anh kéo lại. Nụ hôn nóng bỏng mang theo xúc cảm mãnh liệt bắn ra từ bốn phía, cổ họng của Tạ Gia Thụ có chút khàn khàn, “Tối anh vẫn đến đón em đấy!”.

Phùng Nhất Nhất bị anh hôn đến choáng váng, lúc này chỉ thấy ngực mình nóng đến muốn tan chảy. Tay cô xoa nhẹ lên gương mặt gầy trong gang tấc của anh, mặt nóng bừng “ừm” một tiếng.

Giờ thì Tạ Gia Thụ đã vui vẻ trở lại, để cô xuống xe trong lưu luyến, bịn rịn. Nhìn cô bước vào hành lang anh mới quay đầu xe, vội vã đến văn phòng.

Phùng Nhất Nhất lấy chìa khóa mở cửa, rón rén bước vào. Lúc này cha Phùng hẳn vẫn đang ngủ, mẹ Phùng chắc đã ra ngoài tập thể dục buổi sáng.

Nhưng đáng tiếc, hôm nay mẹ Phùng định làm sủi cỏ đưa đến trường cho con trai, bởi vậy, sáng ra bà không đi tập luyện mà đi chợ mua thức ăn. Đúng lúc Phùng Nhất Nhất rón ra rón rén vào phòng thì đụng phải mẹ Phùng đang từ phòng bếp đi ra.

“Ủa! Sao con lại từ bên ngoài vào vậy hả?” , mẹ Phùng kinh ngạc hỏi.

Phùng Nhất Nhất hốt hoảng đến mức huyết mạch toàn thân đều ngừng lưu thông, “Con...” , cô lắp ba lắp bắp, đầu óc trống rỗng.

Mẹ Phùng nhìn bộ dạng đí của cô càng hoài nghi. Bà nghĩ lại, hơn mười giờ tối hôm qua vốn định gọi điện thoại hỏi tại sao cô còn chưa về nhà, sau đó Nhất Phàm gọi điện thoại nói muốn mang ít sủi cỏ cho bạn học ngoại

tỉnh trong phòng trọ. Mẹ Phùng mãi tính toán sáng mai nên mua rau gì và nhân bánh gì nên đã hoàn toàn quên mất việc con gái vẫn còn chưa về nhà.

“Có phải tối hôm qua con không về nhà không hả?” , giọng nói của mẹ Phùng cao hơn vài phần, vừa kinh ngạc, vừa phẫn nộ.

Phùng Nhất Nhất sợ hãi đến bấp chận mềm nhũn, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn. Cô vừa chạy về phòng, vừa nói năng lộn xộn, “Cái đó...cái gì ạ...con sắp muộn giờ làm rồi...mẹ, mẹ cứ bận việc của mẹ đi ạ!”.

Mẹ Phùng đuổi theo vài bước, kéo cô lại, ánh mắt sắc bén vừa quét đã đưa tay túm lấy áo cô, giật phăng khăn quàng cổ ca-rô kiểu nam bên trong áo lông ra. Bà bỗng chốc hoa mắt, trên chiếc cổ trắng mịn của cô con gái bà chi chít các dấu đỏ mấp mờ chồng chất lên nhau. Mẹ Phùng hít một hơi thật sâu, đưa tay giáng cho cô hai cái bạt tai, “Mày với thằng Tạ Gia Thụ kia qua đêm với nhau?”.

Phùng Nhất Nhất vốn đã đau nhức khắp mình mẩy, bị mẹ giáng cho hai cái bạt tai lại càng khó chịu, trong lòng khơi dậy dững khí, ưỡn thẳng, lạnh lùng nói, “Dạ vâng, có sao không ạ?”.

“Mày bị nó “ăn” rồi?” , mẹ Phùng tức đến mức các thớ thịt trên mặt co rúm hết lại, càng đánh mạnh tay, “Mày là một đứa con gái! Mày có biết xấu hổ hay không hả?”.

Phùng Nhất Nhất phút chốc cảm thấy máu nóng bốc lê đỉnh đầu, buột miệng nói, “Con sắp ba mươi rồi, là một người trưởng thành, qua đêm ở bên ngoài cũng là điều rất bình thường! Hơn nữa cái gì gọi là ‘bị nó ăn rồi’ ạ? Ngay cả vấn đề này mà mẹ cũng trọng nam khinh nữ như vậy sao?”.

Phùng Nhất Nhất từ nhỏ đã ngoan ngoãn nghe lời, không khiến cha mẹ phải lo lắng, trước giờ chưa dùng giọng điệu này để nói chuyện với mẹ Phùng. Bà bỗng ngây ngẩn cả người, không dám tin vào mắt mình, trừng mắt nhìn con gái.

Cha Phùng bị hai mẹ con đánh thức, lúc này đang khoác áo từ trong phòng đi ra, nói với hai mẹ con bằng giọng không vừa lòng, “Mới sáng sớm

ngày ra, hai mẹ con bà đã ồn ào gì thế hả?”.

Mẹ Phùng bực tức nói, “Con gái yêu quý của họ Phùng nhà ông dám cãi lời tôi!”.

So với mẹ Phùng, cha Phùng trước nay không để tâm gì đến con gái. Mấy năm nay, Phùng Nhất Nhất nộp tiền về nhà, ông mới có chút coi trọng đứa con gái này, nhưng vẫn không biết làm thế nào để hòa hợp với cô. Lúc này cha Phùng cũng không hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện mà nói, “Con nhận lỗi với mẹ đi, nói lần sai con không dám nữa”.

“Co không sai!” , Phùng Nhất Nhất không nhìn cha, bình tĩnh nói.

Đôi lông mày của cha Phùng giật giật, có vẻ như không ngờ cô con gái xưa nay luôn nghe lời lại phảng kháng mình như vậy.

Mẹ Phùng thấy thế lại càng phẫn nộ, chỉ vào mũi cô mắng, “Mày bị quỷ ám rồi! Để tao xem mày cứ thế này, sau này Thẩm Hiên còn muốn mày nữa không!”.

“Con sẽ không theo Thẩm Hiên, cho dù bốn mươi tuổi không gả đi được, con cũng sẽ không theo anh ấy” , Phùng Nhất Nhất nín lặng hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, “Anh ấy từng thích Tử Thời. Đối với anh ấy mà nói, con chỉ là sự lựa chọn thứ hai thôi, giống như vị trí của con trong mắt mọi người vậy, Nhất Phàm đối với hai người mới là quan trọng nhất, con chỉ là thứ hai. Từ nhỏ đến lớn, nhiều năm như vậy rồi chỉ có một Tạ Gia Thụ coi con là sự lựa chọn số một của anh ấy, con tuyệt đối sẽ không vứt bỏ anh ấy”.

Cha Phùng đã không còn nhớ ai là Tạ Gia Thụ nữa, mê mẩn đứng đó, chốc lại nhìn con gái, chốc lại nhìn mẹ Phùng.

Mẹ Phùng bị những lời này của cô con gái chọc tức đến nỗi sắp phát bệnh tim, ngón tay run rẩy, “Vậy được... tao hỏi mày, Tạ Gia Thụ sẽ cưới mày sao?”.

‘Con không biết’ , Phùng Nhất Nhất thấp giọng nói rõ ràng, “Nhưng anh ấy chỉ yêu mình con. Điều này rất quan trọng, vô cùng, vô cùng quan trọng!”.

Mẹ Phùng không nói nên lời, day day ngực ngồi phệt xuống đất.

Cha Phùng cuối cùng cũng phản ứng lại, giận dữ, một cước đá Phùng Nhất Nhất vào tường...

Nếu đổi lại là trước kia, Phùng Nhất Nhất chắc chắn sẽ gọi 120 đưa mình đến bệnh viện cấp cứu. Nhưng hôm nay cô bình tĩnh vô cùng, ôm lấy thất lưng bị đá trúng và đầu bị đập vào tường, không rên một tiếng nào, quay về phòng thay quần áo rồi đi làm.

Trên đường, cô đến hiệu thuốc mua thuốc tiêu sưng, còn mua thuốc tránh thai cấp tốc.

Nếu bị đập vỡ nội tạng mà mất máu, bị đập chấn thương sọ não, chết đi cũng chẳng có gì không tốt, cô trả tính mạng mình lại cho họ, coi như xong. Về phần Tạ Gia Thụ, trải qua đêm qua... hẳn cũng không còn tiếc nuối gì...

Bị cha đập vào kung, Phùng Nhất Nhất phải trốn trong phòng vệ sinh tự bôi thuốc cho mình. Cô vòng tay ra sau xoa xoa, vừa đau nhức vừa rã rời, cắn răng chịu đựng.

Các cô gái đi ra đi vào bên ngoài, có hai người trong nhà vệ sinh đang thảo luận về Tổ trưởng Phùng, trong lời nói còn ẩn chứa sự ngưỡng mộ, đổ kị khi Tổ trưởng Phùng có một người bạn trai cao ro , đẹp trai, nhà giàu như vậy. Phùng Nhất Nhất ngồi đó nghe, chịu đựng nỗi đau nhức ê ẩm toàn thân, trong lòng không biết đang dấy lên cảm giác phức tạp gì.

Cô lẳng lẳng lấy thuốc tránh thai để trong túi ra, bóc lấy một viên cho vào miệng nuốt khô.

Thuốc thấm vào cuống họng, vị đắng của nó khiến nôi chua chát trong lòng cô giảm đi phần nào.

Cứ coi như tình yêu đích thực luôn đắng chát như vậy đi!

Buổi chiều, Tạ Gia Thụ đến đón cô từ sớm. Sau khi uống thuốc xong, cả ngày Phùng Nhất Nhất đều thấy không được thoải mái. Khi nhận được điện thoại của Tạ Gia Thụ cô đã xin nghỉ về sớm.

Tạ Gia Thụ vốn tưởng mình đến sớm, phải đợi một lúc, thấy cô xuống hanh như vậy, anh rất vui vẻ, nhường mày kiêu ngạo nói, “Em sợ anh lên đó lại trêu ghẹo đám con gái kia chứ gì?”.

Phùng Nhất Nhất nhìn anh, không lên tiếng.

Anh cười híp mắt, nhòai người sang thắt dây an toàn cho cô, hôn lên mặt cô, ngọt ngào nói, “Anh chẳng thèm thích mấy cô gái trẻ ấy đâu”.

Nhớ lại cơ thể đầy vết đỏ tím của cô buổi sáng, cả ngày hôm nay Tạ Gia Thụ không thể tập trung tinh thần làm việc, lấy hết dũng khí chạy để, nói lời ngon tiếng ngọt để lấy lòng cô. Nói xong, anh thấy toàn thân nổi hết da gà, nhìn sang lại thấy cô cười rất gượng gạo.

Tạ Gia Thụ nhạy cảm phát hiện có điều kỳ lạ. Anh đưa tay ấn đầu cô, áp trán mình vào trán cô, dịu dàng hỏi, “Em làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì à?”.

Phùng Nhất Nhất không muốn nói, ngắt lời anh, “Chúng ta đi ăn cơm đi, em đói rồi”.

Hôm nay cô chẳng có hứng thú ăn uống gì, buổi trưa chỉ ăn nửa bát, còn nôn ra hết.

Rõ ràng là cô có tâm sự, nhưng lại không chịu nói với anh. Thần sắc của Tạ Gia Thụ cũng trầm xuống, không nói gì nữa, lái xe rời đi.

Nói là đi ăn cơm, nhưng anh lại lái xe về nhà mình.

Phùng Nhất Nhất theo anh lên lầu, còn tưởng anh tạo bất ngờ gì, nhưng vừa vào phòng, anh đã chèn cô vào cửa, vội vã yêu thương.

Phùng Nhất Nhất toàn thân đau nhức, khó chịu vô cùng, nhưng cũng không còn sức lực để giằng co với anh. Dường như Tạ Gia Thụ còn gấp gáp hơn tối qua, còn chưa trút bỏ xong quần áo đã lật ngược, ấn cô vào cánh cửa.

Phùng Nhất Nhất vội vàng đưa tay chặn “tiểu ma vương” đang nóng hầm hập để chảy cả nước miếng kia, khó khăn vùng vẫy, “Đợi đã...anh mang cái

đó vào đi”.

Tạ Gia Thụ đang vô cùng phấn khích, thở phì phò hỏi, “Cái đó là cái gì?”.

“...Bao.”

Tạ Gia Thụ chợt ngăn người, sau đó lại càng trở nên hăng say, vừa ấm ức vừa bá đạo nói, “Anh không dùng!”.

“Không được, bắt buộc phải dùng” , Phùng Nhất Nhất cương quyết.

“Nhưng bây giờ ở đây làm gì có?” , anh hỗn hển gầm nhẹ, “Lúc nào anh cũng mang theo cái đó mới là không ổn, đúng không?”.

Phùng Nhất Nhất đẩy anh ra, quay người đi, anh lại chồm đến hôn cô điên cuồng. Cô dịu dàng đáp lại, nhỏ giọng cầu khẩn bên tai anh, “Hôm nay em vừa uống một viên thuốc cấp tốc xong, cả ngày đã khó chịu lắm rồi... anh đi ra ngoài mua một hộp đi”.

Tạ Gia Thụ cứng đờ trong giây lát, ánh mắt anh nhìn cô phức tạp đến khó mà diễn tả thành lời.

Một lát sau, anh hít một hơi thật sâu, từ từ thở ra, cố gắng kìm nén.

Đẩy người cô sang một bên, anh cầm áo khoác ngoài rồi đi thẳng ra cửa.

Phùng Nhất Nhất bị anh giày vò kịch liệt, cảm giác choáng váng buồn nôn càng trở nên nghiêm trọng hơn. Cô muốn uống chút gì đó, nhưng chỉ tìm thấy một chai nước trong tủ lạnh. Cô ngồi lên sofa rồi chậm rãi uống.

Rất nhanh sau đó, Tạ Gia Thụ đã trở về, lúc đi đến chỗ thay giày dép, anh đá chiếc giày bay vọt ra xa, âm thanh lộc cộc khiến Phùng Nhất Nhất giật mình quay đầu nhìn lại. Anh lạnh mặt xách hai túi lớn đến, ném một túi xuống bên chân cô, rồi cầm một túi khác đi vào nhà bếp.

Phùng Nhất Nhất mở chiếc túi bên chân mình ra, toàn các loại đồ ăn vặt thường ngày cô thích ăn như sữa bò tươi, sữa chua, đường đỏ gừng, chocolate quả hạch, vitamin, thuốc bổ sung can-xi, gà ác bạch phụng hoàng, ... còn có cả hai hộp “áo mưa”.

Cô im lặng cầm hộp sữa chua lên ăn, chua chua lành lạnh, uống xuống bụng, xoa dịu cái dạ dày đang nóng rực của mình, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Cô đứng lên đi tìm anh.

Còn chưa đi đến phòng bếp, cô đã nghe thấy tiếng lạch cạch bên trong, Phùng Nhất Nhất tò mò nép vào cánh cửa, nhìn vào thì thấy Tạ Gia Thụ đang giơ con dao lên cao, sắc mặt lạnh lùng, hung hăng chặt xuống, một con gà ác thân lìa khỏi đầu chỉ trong chốc lát.

“Gia Thụ...” , Phùng Nhất Nhất kinh hồn bạt vía.

Tạ Gia Thụ bất mãn nhìn cô, chau mày, lạnh giọng nói, “Đừng vào đây, em làm gì thì làm đi... anh nấu cơm”.

Phùng Nhất Nhất chỉ chỉ tay vào anh, nói, “Anh bỏ dao xuống trước đã...”.

Tạ Gia Thụ vung tay ném con dao vào trong chậu rửa, lấy khăn tay ra lau tay rồi đến gần cô, cúi kính hỏi, “Gì vậy?”.

Phùng Nhất Nhất đẩy anh ra bên ngoài, “...Anh thì biết làm gì chứ? Đi ra ngoài ngồi đợi đi , để em làm cơm cho”.

Tạ Gia Thụ bỗng dừng bước chân, quay người túm lấy cổ tay cô, kéo vào lòng mình.

Anh ôm cô, hung hăng nói vào bên tai cô, “Cho dù có phải ăn mì ăn liền anh cũng không bỏ đói em! Em đi nghỉ cho anh! Anh làm cơm!”.

Đúng, anh không biết nấu cơm, giống như anh không biết bày tỏ tấm lòng của mình. Cơm anh nấu rất khó ăn, giống như tình cảm của anh dành cho em luôn khiến em cảm thấy không hạnh phúc.

Nhưng hết thấy tình cảm của anh, toàn bộ chỉ muốn dành cho một mình em... mặc dù điều này rất khó khăn.

Tạ Gia Thụ lòng phiền muộn không thôi, ôm lấy Phùng Nhất Nhất, như nổi nóng muốn buộc chặt lấy cánh tay mình.

Kiểu người có xuất thân như Tạ đại thiếu gia, đương nhiên không có khả năng nấu nướng cho lắm. Trước đây vì Tử Thời, Thịnh Thừa Quang đã xuống bếp nấu nướng. Sau khi Tạ Gia Thụ hay tin này, đương nhiên là muốn học hỏi anh Thừa Quang rồi! Anh gọi Phùng Nhất Nhất đến dạy mình nấu ăn.

Phùng Nhất Nhất nghĩ ra món ăn đơn giản nhất, dạy anh nấu mì. hưng dù đơn giản, Tạ Ma Vương cũng làm thành một mớ hỗn độn, không còn là mì nữa. Khi vớt mì ra, thấy không nhai nổi, anh liền nấu nát thành một khối.

Sau đó, có một lần, họ đi chơi trong một sơn trang, nửa đêm, ah bỗng chạy đến phòng cô đập cửa, gọi ra ăn mì.

Ở trong khe núi sâu tối đó, tiểu viện mang phong cách thời Minh Thanh, chỉ có một vùng trời sao buông xuống đỉnh đầu và hai người họ. Phùng Nhất Nhất bọc người trong tấm thảm ngồi trên ghế bành ngáp liên hồi. Tạ Gia Thụ ngồi xồm trên mặt đất nấu mì, bộ dạng hờ hững vớt mì cho cô của anh lúc đó, cả đời này Phùng Nhất Nhất không thể nào quên.

Ngày xưa đẹp biết bao!

“Gia Thụ...” , Phùng Nhất Nhất cảm động giọng nói nghẹn ngào.

Tạ Gia Thụ rầu rĩ không vui, lại điên cuồng cúi đầu hôn cô, hai người như lửa gần rơm hòa làm một, đắm mình trong nụ hôn ấy. Tạ Gia Thụ ôm cô ngồi lên bàn trang điểm, lột áo của cô xuống kích động hôn lên ngực cô. Vừa trút bỏ được lớp áo, mấy vệt tím bầm trên bả vai cô trở nên vô cùng bắt mắt dưới ánh đèn điện sáng rực trong nhà bếp.

“...Đây không phải là anh làm, đúng chứ?” , Tạ Gia Thụ hỏi giọng ngờ vực.

Cả đêm qua anh không ngủ mà! Sau khi cô ngủ, anh luôn ngắm nhìn cô, sau đó lại bò dậy bôi thuốc cho cô, mấy dấu hôn, dấu tay trên cơ thể cô anh

đều vui mừng rạo rức đoán đi đoán lại những mấy lần. Hơn nữa chỗ anh làm đều là ngực và bên mé đùi cô thôi! Bả vai này, anh không thể bóp mạnh như vậy được.

“Mẹ em” , Phùng Nhất Nhất nói ngắn gọn.

Kéo áo lên, cô cúi đầu nhìn, thấy ánh mắt anh, nghiêm túc nói, “Gia Thụ, cho dù sau này chúng ta có xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đừng khiến em quá khó xử , được không?”.

Tạ Gia Thụ chau mày trầm tư, nghe cô nói, thần sắc trong hốc mắt anh càng trở nên thâm trầm, một lát sau, anh mới trả lời, “Được, anh sẽ cố gắng hết mức có thể!”.

Vừa rồi, trên đường Tạ Gia Thụ đến siêu thị, trợ lý của anh đã đọc hướng dẫn sử dụng thuốc tránh thai khẩn cấp cho ông chủ thân yêu nhà mình nghe, cuối cùng tổng kết, “Tổng giám đốc Tạ, thuốc này là cho nữ uống”.

Tổng giám đốc Tạ, có phải anh uống nhầm thuốc rồi không?

Tổng giám đốc Tạ giận dữ, “Phí lời! Lẽ nào còn có thuốc tránh thai dành cho đàn ông uống sao?”.

Ngài trợ lý vốn tưởng bạn xử nam già nào đó vừa chiêm nghiệm còn chưa có kinh nghiệm, uống nhầm thuốc tránh thai khẩn cấp, nhưng nghe giọng điệu của ông chủ nhà mình giống như là “Nếu có loại dành cho đàn ông uống thì tôi cũng uống” vậy?

Anh ta nghĩ một lát, thận trọng vòng vèo thăm dò, “Tài liệu cho thấy, loại thuốc này thường gây tổn hại đến cơ thể”.

Tổng giám đốc Tạ giận tím mặt, “Phí lời! Đã là thuốc thì có ba phần độc! Có loại thuốc nào không dùng uống mà lại có lợi cho sức khỏe không hả?”.

Đau lòng và hối hận chất chứa trong giọng nói này khiến cho ngài trợ lý tỏ tường ngay lập tức.

Ôm máy tính, mười ngón tay như bay tìm tòi, trợ lý nhanh nhẹn báo cáo, “Tác dụng phụ thường thấy của thuốc tránh thai cấp tốc là buồn nôn, nôn

mửa. Bác sĩ kiến nghị có thể ăn chút đồ ăn thường ngày phụ nữ thích ăn để tăng cường khẩu vị. Nếu vùng bụng dưới căng chướng, có thể pha nước đường gừng để giảm bớt các cảm giác khó chịu ở tử cung”.

Tìm kiếm tài liệu trên mạng luôn kéo theo một loạt thông tin có liên quan. Trợ lý tích cực tìm kiếm, hướng đi của tài liệu dần dần lệch đến việc làm thế nào để chữa đau bụng khi hành kinh... Cho nên, sau đó, Tổng giám đốc Tạ mới xách về cả gà ác bạch phượng hoàn.

Bạch phượng là gì Tổng giám đốc Tạ không biết nhưng gà ác thì anh biết! Canh gà ác còn rất tốt cho cơ thể nữa đấy! Thế nên, anh lại mua thêm một con gà ác đông lạnh về hầm canh.

Nhưng loại gà ác này... sao lại xấu xí thế cơ chứ? Người có trình thường thức cao như Tạ đại thiếu gia vô cùng buồn bực. Dưới sự chỉ đạo từ xa của Phùng Nhất Nhất, anh chau mày chặt con gà xấu xí không ưa nổi này thành từng miếng. Phùng Nhất Nhất chuẩn bị xong gừng, hành và các gia vị, hai người hợp lực hầm một nồi Canh gà ác.

Tối thiểu phải hai tiếng canh gà mới có thể ăn. Phùng Nhất Nhất cảm động ngồi trước bàn, ăn mỳ ăn liền nhào nhoét.

Tạ đại thiếu gia có chút ngại ngùng, ngồi đối diện, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lấp lánh như sao, Phùng Nhất Nhất tò mò hỏi anh, “Sao vậy?”.

“Khó ăn à?” , anh cường điệu hóa thở dài một tiếng, chau mày, “Nhìn cũng không ngon mà! Chắc chắn rất khó ăn!”.

“Ừm” , Phùng Nhất Nhất cười híp mắt.

Tạ Ma Vương trở mặt chỉ sau một giây, “Khó ăn thì em đừng ăn nữa!”.

Phùng Nhất Nhất biết ngay anh sẽ thế này, trong lòng vừa ngọt ngào vừa thấy buồn cười. Tạ Ma Vương trừng mắt, mặt mày cau có kéo bát mỳ trước mặt cô lại, há miệng nuốt hết đống mỳ nhào nhoét, vừa ăn vừa hung hăng trừng cô.

Phùng Nhất Nhất nhìn anh, cười tủm tỉm, một lúc sau mới đứng dậy, nhòai tới hôn anh qua chiếc bàn.

Mùi vị mỳ ăn liền thơm nức mũi, người ưa sạch sẽ như Tạ đại thiếu gia thềm cắn nhẩn, sau đó hé miệng ngậm lấy đôi môi bóng mỡ của cô.

Nụ hôn tràn ngập mùi vị mỳ ăn liền vừa tán phát ra là không thể thu lại. Chiến trường chuyển dịch từ bàn ăn đến ghế tựa, nền nhà, sô pha... Hai người mới nếm thử mùi vị dù có lăn qua lăn lại thế nào cũng cảm thấy không đủ, chỉ hận không thể khảm đối phương vào cơ thể mình. Cuối cùng, phải đến khi đệm trên giường trong phòng ngủ đều bị rung chuyển, rời vị trí cũ, hai người mới coi như xong.

Lúc kết thúc, cả hai mồ hôi đầm đìa, tóc tai Tạ Gia Thụ hoàn toàn ướt sũng, lọn tóc ướt cọ vào má Phùng Nhất Nhất ngứa ngứa. cô chẳng còn chút sức lực nào, gắng gượng nâng tay ôm lấy cổ anh.

Tạ Gia Thụ cọ cọ vào má cô, cổ họng phát ra tiếng gì đó rất mơ hồ, rất dịu dàng.

“Dậy thôi...” , Phùng Nhất Nhất đã khàn giọng.

Tạ Gia Thụ hiếm khi nghe lời như vậy, buông cô ra rồi ngồi dậy.

Thật ra anh vừa nhớ lại, lúc anh từ phía sau tiến tới, tay anh néo vào eo cô khiến cô nhảy về phía trước, đập vào đầu giường.

Lật người toàn thân đang phớt hồng kia lại, anh vươn người bật sáng đèn đầu giường, ánh đèn dịu dịu soi xuống cơ thể trắng nõn của người bên cạnh. Tạ Gia Thụ vừa nhìn liền thở hắt ra một hơi, ngay cả “tiểu ma vương” phía dưới cũng thở dài, mềm nhũn.

“Chỗ này của em... là sao vậy?” , ngón tay anh chỉ lên eo cô rồi khẽ vuốt ve, vừa kinh ngạc vừa nổi cáu.

Cơ thể Phùng Nhất Nhất còn chưa ngừng nghỉ hòa toàn, dáng vẻ uể oải, ngoắc tay để anh nằm xuống. Cô rúc vào lòng anh, cầm lấy tay anh xoa lên phía bên phải đầu mình, “Buổi sáng, lúc em quay về bị mẹ bắt được, mẹ rất tức giận, am còn cãi lại mẹ. Cha em nghe vậy nổi cáu, đá em một cái, đầu bị đập vào tường”.

Tạ Gia Thụ ngồi phắt dậy.

“Gia Thụ!” , Phùng Nhất Nhất bổ nhào đến ôm lấy eo anh, “Anh đừng đi đâu cả! Anh nằm xuống... ôm em!”.

Chân Tạ Gia Thụ đã nhấc xuống giường, bị cô ôm eo không đi nổi, ngồi đó vận khí hồi lâu mới nằm xuống, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ngực anh phập phồng kịch liệt, chẳng nói một câu, Phùng Nhất Nhất vừa cảm động vừa buồn bã, ra sức chui vào lòng anh.

Một lát sau, anh đưa tay chủ động ôm cô, cứng ngắc nhưng dịu dàng, vỗ về lên lưng cô.

“Đau không?” , tay anh lần xuống, vuốt ve khắp người cô, rất nhẹ, rất nhẹ.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất cảm thấy hạnh phúc dạt dào, cô lắc đầu, vui vẻ nói, “Không đau nữa rồi!”.

“Lần sau, bất kể là ai, chỉ cần động tay động chân với em là em phải tránh đi. Tránh đi là sẽ không việc gì cả... Đừng để mình bị thương nữa” , Tạ Gia Thụ ngừng một lát, giọng nói thấp hơn rất nhiều, áp vào tai cô, “Trước kia, chị gái anh cũng thường xuyên đánh anh. Mặc dù nhiều người đều nói chị ấy đánh là vì muốn tốt cho anh, nhưng anh vẫn cảm thấy bị đánh rất đau, rất khó chịu”.

Anh nói rất nhỏ. Những lời này từ trước tới giờ anh chưa từng nói với ai, chỉ riêng mình cô.

Phùng Nhất Nhất cũng hiểu một chút về Tạ Gia Vân, chị gái của Tạ Gia Thụ. Nhớ lại hôn ước của Tạ Gia Vân và Thịnh Thừa Quang làm ầm ĩ xôn xao dư luận năm đó, mặc dù cơ bản chị ấy không yêu Thịnh Thừa Quang, nhưng cũng từng làm khổ Tử Thời. Ngày ấy, Tạ Gia Vân vừa ra tay, Tử Thời đã sụp đổ.

Sau đó, vì Tạ Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất lại phải đối mặt với Tạ Gia Vân.

Thật ra, cô muốn nói với Tạ Gia Thụ rằng, “Chị gái anh không giống cha mẹ em. Chị ấy yêu anh biết nhường nào!”.

Nhưng e rằng Tạ Gia Thụ cũng giống như cô, cảm thấy toàn thế giới này chỉ có hai người họ yêu thương nhau.

“Không đau nữa...” , cô đưa tay xoa mặt anh, thối vào cằm anh, dỗ dành như một đứa trẻ.

Tạ Gia Thụ cúi đầu hôn cô, rất khẽ khàng, rất dịu dàng, nói, “Em ngủ một lát đi, đừng nói gì cả!”.

Ở trong lòng anh ngủ yên một lát. Anh không làm được những việc khác, nhưng chí ít có thể bảo đảm trong khoảnh khắc này, em sẽ có giấc mộng đẹp an lành.

Anh dỗ dành, Phùng Nhất Nhất chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ tròn đầy. Không biết bao lâu sau, cô tỉnh lại. Cũng không biết là mấy giờ, xung quanh còn tối mờ, anh vẫn ôm cô, bàn tay khẽ vuốt trên lưng cô vẫn nhẹ nhàng như vậy.

Phùng Nhất Nhất bỗng dấy lên cảm giác của thiên trường địa cửu.

Cô hạnh phúc lắm thêm chút nữa, thò người ra quờ điện thoại trên tủ đầu giường. Người ôm cô khẽ động dậy, giọng rất tỉnh táo, “Hử?”.

“Mấy giờ rồi?”

Tạ Gia Thụ để cô nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, “Mười một rưỡi” , anh hôn lên tóc cô, “Muốn dậy chưa? Anh đưa em về”.

Ngôi nhà đó... vòng tay ấm áp của anh... Phùng Nhất Nhất hạ quyết tâm, chui vào lòng anh, ngáp một cái, giọng cô ủ rũ, “Không cần đâu!”.

Thật ra, Tạ Gia Thụ không muốn để cô đi chút nào. Lúc này anh ôm chặt lấy cô, thỏa mãn dán vào tai cô cười hỏi, “Thật sao? Em không sợ mẹ lại đánh em nữa à? Cô bé đáng thương!”.

“Sáng mai em đến thẳng công ty, có lẽ mẹ sẽ không phát hiện ra” , Phùng Nhất Nhất vui đầu vào lòng anh, rầu rĩ nói, “Dù sao giờ này quay về

chắc chắn sẽ bị đánh”.

Tạ Gia Thụ thở dài, “Bà ấy là mẹ đẻ của em sao? Sao cứ như dì ghẻ của cô bé Lộ Lem thế?”.

Phùng Nhất Nhất chọc tay vào cơ ngực săn chắc của anh, “Là dì ghẻ của cô bé Lộ Lem còn tốt, hoàng tử sẽ đến cứu em”.

Cô lẩm bẩm, giọng nói rất nhẹ. Tạ Gia Thụ hỏi, “Em nói gì?”.

“Không có gì, ngủ thôi”.

Hai người ôm lấy nhau ngủ một đêm.

Sáng ngày hôm sau, Phùng Nhất Nhất đang rửa mặt trong phòng tắm. Cửa vừa mở Tạ Gia Thụ lao đảo bước vào, đầu tóc bù xù, bộ dạng ngái ngủ, không thể nhận ra đây chính là vị sếp của F. D tiếng tăm lẫy lừng.

Anh nghênh ngang bước vào, nâng nắp bồn cầu lên, ngang nhiên đứng vững vàng.

Thấy Phùng Nhất Nhất nhìn mình trong gương, anh nở nụ cười ngả ngớn... “tiểu ma vương” ngạo nghễ, ưỡn ngực, vênh mặt.

Phùng Nhất Nhất không thèm đếm xỉa đến tên dờ hơi đó, vùi đầu rửa mặt.

Canh gà ác hầm sau một đêm đã nhừ, thơm lừng nức mũi. Phùng Nhất Nhất lấy nước canh gà để nấu cháo, mỗi người một bát cháo, một đùi gà.

Nếu không phải Tạ Gia Thụ nhất quyết để da gà vào bát cô thì bữa sáng này vẫn được coi là vui vẻ.

Tạ Gia Thụ rất vui sướng, đích thân đưa Phùng Nhất Nhất không mấy vui vẻ đến công ty. Có lẽ là tối qua ngủ nghỉ đàng hoàng, trạng thái tinh thần của Phùng Nhất Nhất tốt hơn hôm qua rất nhiều, tốt đến mức cô quên bống chuyện tối hôm qua không về nhà. Buổi tối tan làm, cô hớn hờ chạy về, vừa đẩy cửa bước vào, chào đón cô là một đống quần áo đập vào mặt. Cô bị ném đồ vào mặt, sừng sốt hét lên một tiếng, “Mẹ? !”.

Mẹ Phùng khom lưng, ra sức đẩy, một chiếc va ly hành lý, đâm vào cánh cửa ngay chỗ Phùng Nhất Nhất đứng, sau đó “phịch” một tiếng, đổ xuống đất.

Mẹ Phùng chỉ tay vào con gái, cao giọng hỏi, “Mày đừng có gọi tao là mẹ! Tao không có đứa con gái không biết xấu hổ như mày! Mày dám không về nhà ngủ chứ gì? Vậy sau này mày khỏi cần về nữa! Cầm lấy đồ của mày rồi xéo đi với nó đi!”.

Phùng Nhất Nhất như rớt xuống hầm băng, đứng đó không nói gì.

Ngực mẹ Phùng phập phồng, hiển nhiên đang trong cơn giận dữ. Cô con gái từ nhỏ đến lớn vẫn luôn nghe lời hiểu chuyện lúc này giống như một con người khác, ngang bướng ngay cả một câu mềm mỏng cũng không chịu nói.

Trong lúc hai mẹ con đối mặt, khí thế mạnh yếu đổi dần vị trí, mắt mẹ Phùng đỏ hoe.

Lúc này, Phùng Nhất Phàm đang trên đường vội vàng trở về, vừa vào nhà đã thấy âm ỉ, nền nhà đâu đâu cũng là quần áo của chị gái, bên cửa còn có valy hành lý úp ngược. Cậu vội vàng nhấc chân nhảy vào, lớn tiếng nói, “Đừng động thù! Mẹ, mẹ đừng đánh chị con! Có gì thì từ từ nói!”.

Mẹ Phùng thấy con trai trở về, thâm phần tự tin, cười lạnh hai tiếng nói, “MẸ không đánh nó, mẹ không tội gì phải làm vậy cả! Mẹ bảo nó cút ra ngoài sống với người đàn ông của nó!”.

Phùng Nhất Phàm nhìn về phía chị gái mình, phát hiện nét mặt chị vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ. Dù sao cậu cũng vẫn còn nhỏ, chưa từng thấy bộ dạng này của chị gái nên vô cùng sợ hãi.

“Chị.. chị nói câu gì đi chứ! Chị cắt đứt quan hệ với gã Tạ Gia Thụ kia rồi chứ!”.

Phùng Nhất Nhất đã lên tiếng, “Giờ con sẽ đi, dù sao thì cha mẹ có con trai phụng dưỡng rồi, không cần đến con nữa. Chỉ là... mẹ, trước kia mẹ nói

tiền con đưa mỗi tháng, mẹ sẽ giữ cho con một nửa, bây giờ mẹ có thể đưa cho con không? Con muốn mua một căn nhà cho mình”.

Thực ra, mẹ Phùng chỉ tức giận nên hù dọa con gái thôi bằng không cũng không tìm lý do để tách cha Phùng ra, , còn cố ý gọi co trai về. Lúc này nghe con gái nói vậy, bà như bị sét đánh, quả thật không dám tin!

Phùng Nhất Phàm cũng sợ ngây người, “Chị, chị...”.

“Mày cú!” , mẹ Phùng rống to, khiến mọi người đều giật nảy mình.

Cuối cùng, Phùng Nhất Nhất và hành lý đã bị đẩy ra khỏi cửa. Phùng Nhất Phàm cao giọng gọi rồi chạy tới kéo cô lại, không ngờ cũng bị ăn đánh.

Ryta

23-08-2015,06: 40 PM

Chương 9

Tạ Gia Thụ là nguồn sức mạnh của cô, là chốn lui về của cô, khiến cô trở nên dũng cảm, thành thật.

***

Phùng Nhất Nhất chẳng buồn quay đầu lại, cứ thế kéo va ly xuống lầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Cô thảng thốt cảm thấy vừa rời tựa như đang xem một vở kịch, bản thân không hề có trong vở diễn ấy. Cho đến giờ, ngẫm lại tâm trạng của mình lúc này, cô không hề thấy buồn, mà chỉ vô cùng mờ mịt, không biết tiếp theo mình sẽ đi đâu về đâu.

Người đầu tiên cô nghĩ đến, đương nhiên là Tạ Gia Thụ.

Sáng hôm nay anh nói buổi tối có cuộc xã giao, không thể đến đón cô. Nhưng ngay tại giờ phút này, Phùng Nhất Nhất chỉ muốn được gặp anh, khao khát anh có thể bay vù tới đây, đứng trước mặt cô.

Anh nhất định sẽ đau xót rồi ôm cô vào lòng.

Được anh thương yêu là đủ rồi.

Ít nhất còn có anh.

Rất nhanh, Tạ Gia Thụ đã nhận điện thoại. Lúc Phùng Nhất Nhất nói ra câu đầu tiên, không kìm lòng được mà nghẹn ngào, giọng lí nhí, “Gia Thụ...”.

Trong điện thoại truyền đến tiếng nhạc du dương, có vẻ như là một bữa tiệc linh đình. Một cô gái cất giọng trong veo, lịch sự, “Anh ấy đang bận, chị có việc gì không? Tôi có thể giúp chị chuyển lời đến anh ấy”.

“...” Phùng Nhất Nhất ngẩn người ra đó.

Cô gái ở đầu bên kia điện thoại khẽ cười một tiếng, mập mờ, khiêu khích, vênh váo... có rất nhiều ý tứ hàm xúc ẩn chứa trong tiếng cười khe khẽ ấy.

Cô ấy nói, “Cô là Trịnh Phiên Phiên chứ gì? Tôi là Lương Dĩ Thanh. Tôi biết cô là ai, cũng biết cô là gì của Tạ Gia Thụ. Cô biết tôi là ai không?”.

“Cô nói... cái gì?” , đầu óc Phùng Nhất Nhất rối như mớ bòng bong, “Mời cô mời Tạ Gia Thụ ra nghe máy!”.

“Tôi không gọi đây!”

Giọng nói dương dương tự đắc của cô gái trẻ đó, ngay cả đến Phùng Nhất Nhất trong tình huống này cũng cảm thấy đáng yêu động lòng người.

Như bị chập mạch, Phùng Nhất Nhất giương tay ném điện thoại xuống đất, hung hăng giẫm chân lên, suy sụp kéo va ly chạy điên cuồng về phía bên ngoài tiểu khu.

Không còn trề trung gì nữa, dù trong lòng có điên cuồng đến bao nhiêu thì thể lực cũng không theo kịp. Chẳng mấy chốc, Phùng Nhất Nhất đã không chạy nổi nữa.

Lúc khom lưng vịn vào va ly hành lý, hai chân cô run rẩy gần như muốn quỳ rạp xuống đất.

Ngực như bị đông cứng, vừa lạnh vừa buốt, không khí như lưỡi dao sắc bén cứa vào, nhói đau khiến sống mũi cô cay xè.

Trời đã tối, Phùng Nhất Nhất ngẩn ngơ đứng bên đường, bộ dạng chật vật, cảm thấy mình lạc lõng bơ vơ.

Cô không biết đi đâu, cũng không biết nên làm thế nào.

Trong lúc hốt hoảng hỗn độn, một chiếc xe chạy tới, cách một đoạn thì nháy đèn với cô. Ánh đèn như tuyết trên con đường âm u tĩnh mịch khiến lòng người phấn chấn hẳn lên. Phùng Nhất Nhất ngẩn người nhìn ra, chiếc Audi Q7 màu trắng đỗ bên đường. Xe còn chưa dừng hẳn, cửa xe bê ghế

phụ đã được mở, Thẩm Hiên bước xuống, vịn vào cửa xe, lo lắng nhìn về phía cô.

Phùng Nhất Nhất thấy hốc mắt mình nóng hổi.

Bác sĩ Thẩm sai bước lớn đến trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, không bị thương gì, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao anh lại tới đây thế?” , Phùng Nhất Nhất nói bằng giọng mũi, cảm động hỏi.

“Nhất Phàm gọi điện thoại cho anh, bảo anh mau lượm em về nhà” , Thẩm Hiên miệng thì cười đùa nhưng thần sắc có vẻ còn mệt mỏi hơn cô. Khi nói chuyện, anh cảm thấy không thoải mái, nới lỏng cổ áo, có thể nhìn rõ chiếc áo blouse xanh anh mặc bên trong áo khoác ngoài.

Anh không nói nhiều, cứ thế xách va ly của Phùng Nhất Nhất. Người ngồi trong ghế lái thấy thế vội vàng xuống xe giúp đỡ. Phùng Nhất Nhất nhìn người kia, người kia nghiêm giọng nói, “Hôm nay Viện trưởng Thẩm của chúng tôi phải tiến hành một ca phẫu thuật lớn, kéo dài bảy giờ đồng hồ liền, vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, thể lực cạn kiệt nghiêm trọng. Chúng tôi không yên tâm để anh ấy lái xe về một mình”.

Không đợi Phùng Nhất Nhất phản ứng lại, Thẩm Hiên đã vỗ vỗ vai cô, nói ngắn gọn, “ Lên xe trước đã”.

Suốt dọc đường, Thẩm Hiên tựa lưng vào ghế chợp mắt. Không biết cơ thể anh không thoải mái hay tâm tình không được tốt.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy lúc này không nên nói gì thì tốt hơn.

Đến căn hộ của Thẩm Hiên ở gần bệnh viện, anh dặn dò tài xế rồi tự tay xách va ly của Phùng Nhất Nhất, dẫn cô lên lầu.

Vào đến nhà, Thẩm Hiên để hành lý của cô vào phòng ngủ trước, sau đó rót cho cô cốc sữa nóng, bưng đến, khẽ giọng nói, “Hơi nóng đấy, em ngồi đó từ từ uống”.

Anh cũng hâm nóng một cốc rồi đến ngồi đối diện với Phùng Nhất Nhất, tao nhã uống từng ngụm.

Sữa nóng thơm lừng cùng sự trầm lặng ân cần của Thẩm Hiên khiến Phùng Nhất Nhất dần bình tĩnh lại. Nhớ lại lúc bản thân đòi mẹ Phùng tiền và phần nợ đập điện thoại ở trước cửa tiểu khu, cô bỗng cảm thấy mẹ Phùng nói một câu không sai. Cô bị quỷ ám rồi!

Tại sao lại thành ra như vậy? Tình yêu thật sự biến con người ta thành một người hoàn toàn khác, ngay đến bản thân cũng không nhận ra sao?

Cô vừa hối hận, vừa suy sụp, khẽ trút tiếng thở dài. Ngón tay day day hàng lông mày của Thẩm Hiên từ từ buông xuống, anh nói, “Kể anh nghe được không? Sao em lại chọc giận mẹ vậy? Làm om sòm lớn đến thế này?”.

Từ Thời mang thai chưa đầy ba tháng, Phùng Nhất Nhất không thể mang những phiền muộn này đến quấy rầy cô ấy, chỉ có thể nói với Thẩm Hiên.

Cô trầm lặng một hồi, thành thật nói, “Em qua đêm ở chỗ Tạ Gia Thụ, bị mẹ biết được, bà rất tức giận, tổng cổ em ra khỏi nhà”.

Nói xong một hồi lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời của Thẩm Hiên, Phùng Nhất Nhất cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu lên thì thấy, không biết từ lúc nào, Thẩm Hiên đã đứng dậy, nheo mắt nhìn cô.

Trong phòng khách chỉ bật đèn trên tường, trong ánh sáng lờ mờ ấy, Thẩm Hiên nhìn cô với vị thế của người ở trên cao, sắc mặt có vẻ nguy hiểm đáng sợ.

Phùng Nhất Nhất nắm chiếc cốc trong tay theo bản năng. Sữa nóng cách một tầng thủy tinh truyền vào lòng bàn tay cô có hơi ran rát.

Thẩm Hiên bước từng bước đến trước mặt cô, từ từ khom lưng, sát mặt lại gần, đôi mắt bởi một mối đến cực độ mà sáng ngời khác thường, gắt gao ghim chặt ánh mắt cô.

Phùng Nhất Nhất sợ hãi lùi về phía sau. Giọng điệu của Thẩm Hiên bỗng trở nên vô cùng bất thiện, cười thấp một tiếng. Anh tiếp tục tiến lên, lấy khí

thể nổi trận lôi đình chèn ép người ta. Phùng Nhất Nhất đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nâng tay hung hăng hất cả cốc sữa vào mặt anh.

Thẩm Hiên không hề tránh né mà chỉ nhắm mắt lại, để mặc sữa nóng hắt đầy vào mặt mình. Nhiệt độ của sữa cao hơn nhiệt độ của cơ thể khiến mặt anh nóng bừng, cảm giác lạnh đến thấu xương trong lòng có dịp đi đôi chút.

Chất lỏng màu trắng sữa từ trên khuôn mặt anh tuấn nhỏ xuống, Thẩm Hiên mở mắt ra, hốc mắt giờ chỉ còn lại những mệt mỏi đến cùng cực.

Phùng Nhất Nhất nhìn chăm chăm vào anh với tư thế đề phòng. Thẩm Hiên cười khở đứng thẳng lưng, lùi ra phía sau hai bước, rồi đưa tay lên lau mặt.

Hai người lúng túng, một đứng một ngồi, khuôn mặt méo xệch, trầm lặng không lên tiếng. Sau khi ổn định lại tâm trạng, Thẩm Hiên cảm thấy bản thân thật nực cười, anh buông tiếng thở dài, bước đến gần kéo bàn bên cạnh lấy ra một bao thuốc, đứng từ xa xa lắc lắc với cô.

“Ngại quá, anh phải hút một điếu.”

Dứt lời, anh cũng không đợi cô đáp lại mà đi thẳng đến bên cửa sổ, mở một cánh ra, tựa lưng vào đó, từ từ nhả khói.

Tướng mạo anh tuấn của người đàn ông chừng chạc thấp thoáng trong màn khói lượn lờ, giọng điệu phiến muộn trước nay chưa từng có, “Em nói đi, sao em không ngủ với anh? Kỹ xảo của anh chắc chắn tốt hơn Tạ Gia Thụ?”.

Phùng Nhất Nhất thẳng lưng đứng dậy, đi vào phòng ngủ dành cho khách cầm va ly hành lý, lặng lẽ bước ra ngoài. Lúc từ phòng ngủ đi ra, Thẩm Hiên đã đứng ở cửa. Anh dựa lưng vào cửa chặn cô, giọng nói mệt mỏi mà thành khẩn xin lỗi, “Xin lỗi, anh nói sai rồi, xin lỗi em! Hôm nay tinh thần của anh tồi tệ quá, lực kiềm chế kém... Thật sự rất xin lỗi!”.

Giờ phút này, lòng Phùng Nhất Nhất tràn đầy tuyệt vọng. Cô cứ đứng đó, chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Hiên dựa vào cửa, bộ dạng mệt mỏi, khó chịu vô cùng. Hai người trầm lặng một hồi, anh bỗng nói, “Nói thật nhé, em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc em thích Tạ Gia Thụ ở điểm gì không? Thích sự ấu trĩ của cậu ta?”.

Phùng Nhất Nhất không lên tiếng, thần sắc phảng phất chút hốt hoảng. Thẩm Hiên đặt tay lên vai cô với ý thăm dò, thấy cô không chống cự, liền đưa tay ra đỡ lấy, để cô dựa vào lòng mình.

“Nói cho anh biết đi!” , anh tựa như dỗ dành, giọng nói trầm thấp.

Anh dỗ dành một hồi lâu, Phùng Nhất Nhất mới hoàn hồn, ngơ ngẩn nói, “Ngày trước, em học bạt mạng để chuẩn bị cho kỳ thi đại học. Sau đó, em làm bài thi rất tốt, em rất vui vẻ, cứ ngỡ rằng mình được đi học đại học. Nhưng lúc đó, trong nhà em vừa nộp một khoản phí chọn trường cho em trai, mẹ em nói, món tiền còn lại phải giữ lại, nhờ may em trai em học Trung học Phổ thông phải nộp phí chọn trường thì sao? Vậy nên, cha em bảo em đừng đi học đại học nữa, đi tìm việc làm. Đó là lần đầu tiên em không nghe lời họ. Em không ăn cơm, cứ ru rú ở nhà chẳng đi đâu cả. Sau đó, cha dẫn em đến nhà người thân họ hàng để vay tiền, vay từng nhà một. Ông nói tiền này là tiền em vay, sau này em phải tự trả. Số tiền ấy, đến sau khi em đi làm một năm mới trả hết”.

Anh hỏi một đấng cô trả lời một nẻo, nhưng anh lại lắng nghe rất nghiêm túc, chốc chốc lại “ừm” một tiếng dịu dàng, hoặc là hỏi một câu “Sau đó thì sao?”.

“...Trước kia, anh cứ hỏi em tại sao lại sợ chết đến vậy... Bởi vì em biết, nếu em mắc bệnh nghiêm trọng gì, cần rất nhiều tiền, rất khó khăn mới có thể cứu được... sẽ không ai cứu em cả, họ sẽ bỏ mặc em” , Phùng Nhất Nhất dựa vào vai Thẩm Hiên, vừa mỉm cười vừa rơi nước mắt, “Cho đến khi em có Tạ Gia Thụ”.

Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tuổi vô cùng ấu trĩ, vô cùng cợt nhả, vô cùng thần kinh... vô cùng nhiệt huyết, vô cùng thật tâm.

Tử Thời nói, Tạ Gia Thụ là món quà bù đắp lại tất cả những bất hạnh trước đó mà ông trời dành cho cô. Phùng Nhất Nhất luôn vững tin, Tạ Gia Thụ là sự bù đắp của cô.

Tạ Gia Thụ là nguồn sức mạnh của cô, là nơi lui về của cô. Tạ Gia Thụ khiến cô không còn sợ hãi sinh lão bệnh tử, khiến cô trở nên dũng cảm và thành thật.

“Phùng Nhất Nhất!” , nghe thấy lý do này, Thẩm Hiên thật không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, “Em biết anh là một bác sĩ không vậy? Nếu em mắc bệnh nặng, dù cho Tạ Gia Thụ có muốn cứu em, cậu ta cũng phải cầm tiền đến cầu xin anh!”.

Phùng Nhất Nhất chẳng thể kìm được tiếng khóc, vừa cười vừa lau nước mắt, nói, “Em biết chứ... nhưng em đã không còn sợ chết nữa rồi”.

Có thể được Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tuổi toàn tâm toàn ý yêu thương, Phùng Nhất Nhất đã không còn sợ chết nữa bởi vì chẳng còn gì đáng để nuối tiếc cả.

Anh tốt như thế, nhưng tại sao không đến để yêu em khi em hai mươi tuổi?

Thẩm Hiên sững sờ cả người.

Đúng vậy, không phải anh thua bởi Tạ Gia Thụ, thật ra là thua bởi thời gian,

“Bỏ đi...” , anh day day hàng lông mày, đầu đau như búa bổ, nói, “Thật ra người anh từng ngủ cùng chắc chắn nhiều hơn em. Anh thật sự không để bụng chuyện em cùng Tạ Gia Thụ qua đêm. Nhưng em lại ngủ cùng người đàn ông khác trong giai đoạn anh đang theo đuổi, điều này đã kích lòng tự tôn đàn ông của anh”.

Phùng Nhất Nhất không tiếp lời, nhẹ nhàng đẩy anh ra, nói, “Anh đưa em đến nhà Tử Thời đi, hoặc là tìm cho em một khách sạn”.

Thẩm Hiên néo mặt cô, bất đắc dĩ nói, “Tử Thời hiện giờ được hưởng đãi ngộ cấp bảo vật quốc gia. Thịnh Thừa Quang nâng niu trên tay sợ rơi

mất, ngậm trong miệng sợ tan chảy, đã sắp nhạy cảm đến phát điên rồi. Tốt hơn hết là em đừng đi tìm cô ấy. Em ở khách sạn một mình không an toàn. Nhất Phàm đã giao phó em cho anh, em phải thành toàn cho lời hứa của một người đàn ông chứ! Yên tâm đi, anh không làm gì em đâu. Hôm nay quả thật anh rất mệt, dù có lòng thì cũng bất lực”.

Bác sĩ Thẩm nói xong liền xách hành lý của cô, vừa thô bạo vừa dịu dàng, ân cần đui cô về phòng dành cho khách.

Thật ra, Phùng Nhất Nhất biết Thẩm Hiên sẽ không làm gì cô cả. Ngay cả buổi tối hôm ở cùng Tạ Gia Thụ, nếu cô hạ quyết tâm đẩy anh ra, cũng không phải là không thể.

Chỉ vì cô cam tâm tình nguyện mà thôi.

***

Nghe nói tổ tiên Tạ gia có mang trong mình huyết thống người Nga, bởi vậy nên con cái Tạ gia người nào người nấy đều mà rậm mắt to, lông mi vừa rậm vừa dài như hai chiếc bàn chải nhỏ, nhìn qua ống kính, đường nét thâm thúy vô cùng. Ngài trợ lý đã gặp biết bao ngôi sao có tiếng, chưa bao giờ mất đi lực khống chế. Nhưng lúc này, cầm trong tay ống kính máy quay, anh ta lại kì lòng không đặng, bất giác chuyển ống kính về phía ông chủ nhà mình.

Tạ Gia Thụ cụp mắt ngời đó, bấm điện thoại hết lần này đến lần khác. Rõ ràng là anh không buồn ngẩng đầu lên, nhưng lúc này lại chuẩn xác đưa ngón tay ra huơ huơ, trợ lý giật mình, vội vàng đưa ống kính về phía Lương Dĩ Thanh.

Vừa rồi, quả thật Lương Dĩ Thanh đã bị dọa cho sợ hãi. Tạ Gia Thụ đối mặt với Phùng Nhất Nhất lúc nào cũng sáng nắng chiều mưa, bộ dạng mặt dày mày dạn nào cũng có thể bày ra. Còn đối với người ngoài, anh hầu như chỉ mỉm cười, ung dung thản nhiên, hư vô mờ mịt, hàm ý sâu xa. Quen với bộ dạng lúc nào cũng mỉm cười của anh, đột nhiên sấm chớp đan xen, đừng nói kiểu con gái như Lương Dĩ Thanh, đến ngay như trợ lý kia trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi cũng sợ chết khiếp.

Lương Dĩ Thanh không ngờ rằng, lần đầu tiên lên ống kính lại là trong tình huống này. Cô đỏ mắt, cắn môi, thành thật khai báo, "...Em nói em biết cô ấy là Trịnh Phiên Phiên, là vị hôn thê của Tổng... Tổng giám đốc Tạ, hỏi cô ấy biết em là ai không...".

Trợ lý ngồi đối diện với hai người có thể nghe được giọng nữ máy móc vọng ra từ điện thoại, "Xin lỗi! Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy", nhưng có vẻ như Tổng giám đốc Tạ không nghe thấy, bấm số điện thoại đó hết lần này đến lần khác. Nghe Lương Dĩ Thanh nói vậy, anh mới ngừng lại một lát, tay vuốt vào màn hình điện thoại, lôn gmi dài mà dày tạo thành hai bóng đen nhỏ dưới viền mắt, khiến người khác nhìn mà phải rùng mình, dùng giọng điệu ớn lạnh nói, "Vị hôn thê? Ai nói với cô Trịnh Phiên Phiên là vị hôn thê của tôi?".

Tướng mạo đẹp đẽ như vậy không ngờ có thể lạnh lùng đến mức dọa người thế này! Màn hình điện thoại trong tay anh hồi lâu không tối đi. Ánh sáng chiếu lên cằm anh, bóng mờ dưới mắt và cánh mũi càng hằn sâu, lại thêm vào khuôn mặt anh tuấn vốn không giống người thường, cảnh tượng này quả là đáng sợ vô cùng.

Lương Dĩ Thanh liếc mắt nhìn trộm, cuối cùng bị bộ dạng "người đến từ địa ngục" này dọa cho sợ đến phát khóc.

"Khóc lóc cái gì!", Tạ Gia Thụ mất kiên nhẫn, lạnh giọng quát chói tai, "Có gan nhận điện thoại của tôi, giờ không có gan nhận à?".

"Em không trộm, em chỉ muốn đùa anh chút thôi! Ai ngờ lúc đó cô ấy lại gọi điện thoại đến!", Lương Dĩ Thanh cảm thấy vô cùng tủi thân! Cô ta chỉ nhất thời nổi hứng muốn giấu điện thoại của anh đi, đợi lúc anh tìm đến thì trả lại, nhân cơ hội bắt chuyện vài câu, ai ngờ lại trùng hợp có điện thoại gọi đến cơ chứ.

Nhận điện thoại cũng không cần nhập mật mã xác nhận.

Hơn nữa, tên của số điện thoại gọi đến là "D" trong "F. D", ảnh đi kèm là bức ảnh của Tạ Gia Thụ chu môi đòi hôn. Lương Dĩ Thanh vừa nhìn là

biết điện thoại của Trịnh Phiên Phiên. Kiểu ngọt ngào này khiến người ta phải tức giận! Sao cô ta có thể bỏ lỡ cơ hội tỏ rõ thị uy này?

“Anh đừng giận em nữa.. em biết sai rồi, em xin lỗi!” , Lương Dĩ Thanh mắt ngấn lệ, sợ hãi nhìn Tạ Gia Thụ, cố gắng lấy can đảm đưa tay ra, ngón tay lạng lẽ móc góc áo anh rồi lắc lắc. Chiêu này là học từ em họ Lương Tinh nhà mình. Mỗi lần Lương Tinh làm vậy, một lớn hai nhỏ cả thầy ba người đàn ông trong Lương gia đều phải giơ tay xin hàng.

Nhưng Tạ Gia Thụ lại móc tay với trợ lý, lạnh giọng nói, “Ghi cảnh này lại. Video này lát cậu copy ra một bản gửi cho luật sư Cố, ngoài tội ăn cắp ra phải cộng thêm cả tội quấy rối tình dục”.

Trợ lý nghiêm túc chuyển vị trí ống kính, cẩn thận chụp lại hình ảnh đặc tả cảnh Lương Dĩ Thanh kéo áo ông chủ nhà mình.

Thần sắc trên gương mặt anh ta nghiêm túc vô cùng, nhưng việc ống kính run rẩy đã bán đứng một sự thật, anh ta đang cười trộm.

Lúc này đây, Lương Dĩ Thanh quả thật đã suy sụp, “oa” lên một tiếng rồi gào khóc. Gạt chuyện cổ làm ra vẻ sang một bên, thì có thể thấy đây chỉ là một cô gái trẻ được chiều chuộng thành hư.

Tạ Gia Thụ nghĩ vậy, mặt lạnh tanh, không chút nể nang mà gạt phăng ngón tay cô ta ra.

Xe từ từ dừng lại, đến nhà Phùng gia rồi! Tài xế xuống xe, chạy ra sau mở cửa. Tạ Gia Thụ vừa mở khay Âu phục vừa căn dặn như đinh đóng cột với trợ lý, “Bên Diệp Mộc hẳn rất nhanh sẽ có tin tức, cậu đưa video này cho cô ta. Người thì mặc cô ta xử lý, đem đi hay không thì tùy, ý kiến thì nhất định phải đưa cho tôi. Nếu cô ta dám lấy hợp đồng của Trần Nguyên ra uy hiếp, cứ để cô ta đóng gói Mars rồi cuốn xéo một thể! Ông đây không tiếc!”.

Dứt lời, anh lạnh lùng nhìn cô gái đang khóc như mưa rơi trên cánh hoa lê, vung tay hung hăng đập cửa.

Đêm nay, trong phòng khách nhà Thẩm Hiên, Phùng Nhất Nhất ngủ rất say. Buổi sớm, mặt trời chiếu vào khung cửa sổ không kéo rèm, cô mở mắt trong ánh vàng rực rỡ, bỗng chốc quên luôn cả việc ngày hôm qua mình đã gặp phải những chuyện gì.

Bên này cô vừa có động tĩnh, Thẩm Hiên đã đi đến, gõ cửa nói, “Nhất Phàm tìm em, nói điện thoại của em tắt máy”.

Không phải là tắt máy, mà là bị cô đập nát trong cơn thịnh nộ rồi. Giờ nhớ lại bộ dạng điên cuồng đập vỡ điện thoại của mình ngày hôm qua, Phùng Nhất Nhất chỉ cảm thấy đúng là vừa nực cười vừa thảm thương. Lúc cô chạy ra mở cửa, gương mặt đã mang theo ý cười quái dị khiến Thẩm Hiên nhìn mà thoáng chốc sửng sờ.

Lúc nói chuyện, Phùng Nhất Phàm rõ ràng cố nén giọng, “Chị! Chị mau về nhà đi!”.

Giọng điệu của cậu sốt sắng như đang nói sau lưng người khác, Phùng Nhất Nhất hỏi, “Có phải cha biết rồi không?”.

“Cha đến nhà bác rồi, còn chưa về” , Phùng Nhất Phàm lo lắng không yên, nói, “Chị mau về nhà đi! Tạ Gia Thụ đứng ngoài nhà mình cả đêm đấy!”.

Trong phút chốc, Phùng Nhất Nhất giống như bị điện giật, gai ốc toàn thân chen nhau mọc ra ngoài, trong đầu khiếp sợ, đau đớn, ngọt ngào, bực tức, khó hiểu... hết thấy cảm xúc đan xen phức tạp, ngôn ngữ hoàn toàn không thể miêu tả được tâm tình của cô lúc này.

Buổi tối hôm qua, lúc cô cần đến anh nhất thì một người con gái nhận điện thoại của anh, tưởng cô là một người con gái khác, còn nói người đó là vị hôn thê của anh.

Còn trong đêm cô ngủ say ở nhà của một người đàn ông khác, anh lại đứng trước cửa nhà cô cả đêm.

“Chị về ngay đây!” , Phùng Nhất Nhất thấp giọng, hờn hờ nói xong, hành lý cũng không lấy mà nhào nhào đầu ra ngoài.

Thẩm Hiên mù mờ đuổi theo, “Xảy ra chuyện gì vậy? Em đợi đã! Anh lái xe đưa em đi!”.

“Tạ Gia Thụ!” , Phùng Nhất Nhất vội vàng thay giày, không buồn ngẩng đầu lên, nói, “Anh ấy đan gở nhà em!”.

Thẩm Hiên thật không biết phải nói sao, “Cậu ta đến nhà em thì có thể làm được gì chứ? Chịu ăn đong cùng với em sao?”.

Phùng Nhất Nhất không dừng tay, cúi đầu khẽ nói, “Như vậy cũng rất tốt!”.

Ôm lấy nhau cùng chịu đánh tốt hơn, hòa hợp êm ấm, hạnh phúc ngọt ngào!

Lần này thì Thẩm Hiên giận thật rồi, nhịn rồi nhịn, quả thật là không nhịn nổi khẩu khí này của cô. Anh dựa vào đó, day day thái dương, khàn giọng nói, “Em từ từ hẵng xuống lầu, anh giúp em gọi xe, lúc này anh lái xe không an toàn”.

Phùng Nhất Nhất nói cô tự bắt xe về nhà được, sau đó nhận lấy va ly hành lý anh xách từ trong nhà ra cho, hôn hờ cầm lấy rồi chạy một mạch.

Mẹ Phùng không hận ai như hận Tạ Gia Thụ.

Con gái của bà từ nhỏ đến lớn đều nghe lời, nhanh trí, bình an thuận lợi. Nhiều năm như vậy rồi, chỉ duy nhất một lần bị tổn thương ứ rữ, chính là vì Tạ Gia Thụ. Bây giờ lại còn vì anh mà chống đối lại cha mẹ, bỏ nhà ra đi. Quả thật là như biến thành một con người khác vậy!

Đúng lúc mẹ Phùng đang bực mình vì chuyện con gái bỏ nhà đi, tên đầu sỏ gây tội này lại đích thân tìm đến tận cửa! Cơn giận dữ của mẹ Phùng cuối cùng đã có chỗ phát tiết, bà ra sức khua khoảng cán chổi lau nhà, đánh cho người đến một trận tươi bời.

Lúc Tạ Gia Thụ gõ cửa vẫn áo quần bảnh bao, dáng vẻ đường hoàng, chỉ sau một phút đã xám mày tro lăn ra ngoài.

Thật ra, trước kia anh cũng từng có xích mích với mẹ Phùng. Lần nghiêm trọng nhất ấy cũng là mẹ Phùng tống cổ anh ra khỏi nhà, nhưng bà không đánh, mà chỉ ném đồ anh tặng ra ngoài. Ngày đó, Tạ Gia Thụ đập nát những hộp đồ mang biếu ngay bên ngoài cửa nhà họ, sau đó vênh vác, nghênh ngang rời đi.

Lần này anh không như thế, mẹ Phùng đánh, anh đưa tay lên che mặt, mặc cho chổi lau đầy bụi đất rơi trên người mình, lại còn rất đau nữa.

Phùng Nhất Phàm nghe thấy giọng nói, vội vàng đến kéo mẹ mình. Tạ Gia Thụ bỏ tay xuống, không quan tâm bộ dạng chật vật của bản thân, bình tĩnh hỏi Phùng Nhất Phàm, “Chị của cậu đi đâu rồi?”.

“Liên quan gì đến anh! Cút!” , mặc dù Phùng Nhất Phàm kéo mẹ Phùng lại, nhưng không có nghĩa là cậu thích Tạ Gia Thụ.

“Cậu có thể không nói cho tôi biết, nhưng cậu phải đảm bảo an toàn cho cô ấy” , Tạ Gia Thụ lạnh lùng nói, “Tôi cũng có một người chị gái. Nếu chị ấy bị đuổi ra khỏi nhà thế này, tôi sẽ không co rúc ở nhà mặc kệ chị ấy như cậu”.

“Sao tôi lại mặc kệ chị ấy hả?” , chàng trai trẻ mặt đỏ tía tai, rít gào, “Nói cho anh biết nhé, chị gái tôi rất an toàn! Tôi đã gọi điện thoại kêu người đi đón chị ấy từ lâu rồi!”.

Phùng Nhất Phàm gào xong liền hối hận.

Tạ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ Phùng quăng cán chổi đi, xách tai con trai.

Trong lúc hai mẹ con họ lôi kéo nhau như gãi ngứa, anh bỏ lại một câu, “Tôi đợi cô ấy ở bên ngoài” , rồi chẳng thèm quay đầu lại mà bỏ đi.

Đứng đó thoát cái đã qua một đêm, anh không quấy rầy người nhà họ Phùng, đứng mệt thì dựa vào tường một lát.

Lúc Phùng Nhất Nhất vội vã trở về, thì thấy có một người đang dựa vào bức tường ngoài cửa nhà mình. Hành lang cổ xưa không có nhiều ánh sáng,

nhưng ánh mặt trời lại thích thú rọi qua cửa sổ nhỏ của cầu thang. Dưới chân anh là một vòng ánh sáng rực rỡ. Ngược mắt lên nhìn, thần sắc của người đàn ông đang đút tay vào túi quần có chút mệt mỏi, nhắm mắt, khẽ cau mày. Một chân anh chống xuống đất, một chân khác hơi gập về phía sau.

Phùng Nhất Nhất nhớ lại bộ phim ngày trước cô mê mẩn. Lúc ấy, Tống Thừa Hiên đang ở vào độ tuổi đẹp nhất của người đàn ông, đóng vai chàng thanh niên điển trai, lạnh lùng, anh tuấn hấp dẫn đến độ trời ghét người ghen.

Nhưng... cũng không bằng Tạ Gia Thụ của thời khắc này.

Cô kéo hành lý chạy cả quãng đường, thở hổn hển. Song, cô thà rằng cố nín thở, dù ngực đã đau tức đến sắp nổ tung, cũng không nhẫn tâm đánh thức Tạ Gia Thụ của giây phút này.

Cô nhắc va ly, rón ra rón rén bước lên từng bậc cầu thang.

Tiến lại gần, cô phát hiện ra anh vẫn tỉnh, chỉ cụp mắt mà thôi!

Phùng Nhất Nhất bỗng dâng lên một loại cảm giác na ná như thẹn thùng, hệt như khoảnh khắc đầu tiên con tim đập thành thịch trong cuộc đời, ngây ngô, dại khờ, muốn nói nhưng chẳng nên lời.

“Này...” , cô hổn hển thốt ra một tiếng.

Tạ Gia Thụ không hỏi gì cả, cũng chẳng nói gì. Anh cong môi cười với cô, tay rút ra khỏi túi quần, khẽ chỉ vào phía sau cô.

Ánh mặt trời ấm áp hồi nãy còn chiếu dưới chân anh, lúc này đang chiếu lên vai cô.

Cô khoác trên mình ánh mặt trời ấm áp, bước chân lên bậc cầu thang.

Phùng Nhất Nhất thuận theo ngón tay của anh quay người nhìn nhưng chẳng thấy gì cả, cô lại quay đầu nhìn anh bằng ánh mắt hoài nghi.

Tạ Gia Thụ cười rất đẹp, bước lên trước một bước, đưa tay ra cho cô.

Anh muốn cô đưa tay ra nắm lấy tay anh, hai người nắm tay nhìn nhau cười, lãng mạn biết bao! Nhưng Phùng Nhất Nhất lại rất vui vẻ, đẩy va ly hành lý trong tay cho anh, còn dùng nét mặt “Chẳng mấy khi được anh ân cần thế này” nhìn anh.

Tổng giám đốc Tạ lập tức bị đẩy ra khỏi tiểu thuyết ngôn tình thần tượng, mặt tối sầm lại, thò tay kia ra kéo cô, có chút hung dữ. Phùng Nhất Nhất tiến lên một bước, hơi lão đảo ập vào lòng anh. Anh thuận thế một tay ôm lấy cô.

Cô mất tâm một đêm, nhưng lúc này, Tạ Gia Thụ chỉ muốn cảm ơn vì cô có thể bình an đứng ở đây như vậy.

“Chốc nữa em đừng nói gì cả, để anh nói” , tình hình thời tiết hiện tại, nhiệt độ ban đêm vẫn hơi thấp, giọng nói của người đang đứng ở hành lang âm u lạnh lẽo cả một đêm đã khàn khàn.

Còn Phùng Nhất Nhất nghe vào tai chỉ cảm thấy thật gợi cảm, quyến rũ. Cô vui vẻ gật đầu.

Tạ Gia Thụ nén tiếng thở dài, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô.

Bình tĩnh lại, anh quay người đi đến bên cửa, đưa tay lên gõ cửa.

Tiếng bước chân vọng ra ngày một gần, Tạ Gia Thụ bỏ tay xuống, nắm lấy tay Phùng Nhất Nhất.

Người ra mở cửa là mẹ Phùng, sắc mặt bà còn dữ dằn hơn tối qua, nhưng ánh mắt đã bình tĩnh lại, hơn nữa, Tạ Gia Thụ chú ý tới dáng vẻ bà nhìn Phùng Nhất Nhất, rõ ràng là thờ phào.

Nhưng lúc này, Phùng Nhất Nhất được Tạ Gia Thụ nắm tay, mím chặt môi, không lên tiếng. Sự thấp thỏm lo lắng của mẹ Phùng vốn đã lắng xuống, giờ lại nổi cơn giận dữ.

Tạ Gia Thụ mắt thấy tình hình sắp trở nên căng thẳng, giọng điệu vô cùng tha thiết, thành khẩn, “Cô ạ, lúc cha cháu còn trên đời, đã từng nói với hai chị em cháu một câu rằng, mỗi đứa con đều là món nợ mà cha mẹ chưa trả hết từ kiếp trước. Ông nói, đứa trẻ ngoan đến đâu thì cũng đều khiến cha

mẹ phải nhọc lòng một lần. Từ nhỏ, cháu đã nghịch ngợm không nghe lời. Lúc cha cháu còn, cháu đã khiến ông nhọc lòng không ít, ... nhưng Nhất Nhất không giống cháu. Từ nhỏ cô ấy đã thông minh, cô chú nói gì cô ấy cũng làm theo. Bây giờ, cô ấy ngang bướng một lần, hiếm khi không nghe lời một lần, khiến mọi người phải lo lắng, phiền lòng. Cô có thể nể tình đã sinh ra và nuôi nấng cô ấy, làm mẹ con với nhau mà tha thứ cho cô ấy không ạ?”.

Mẹ Phùng cảm thấy bản thân hiểu rõ Tạ Gia Thụ, trước lúc ra mở cửa đã chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy, chỉ cần anh dám khiêu khích, bà sẽ đánh cho anh trận nữa!

Nhưng những lời này của Tạ Gia Thụ lại khiến bà ngẩn người ngay tại chỗ.

Ngẫm nghĩ thì đúng là vậy. Từ nhỏ đến lớn, con gái bà đều ngoan ngoãn, vâng lời, có thể nói là vâng lời răm rắp. Từ nhỏ đến lớn, Phùng Nhất Nhất không cần họ phải nhọc lòng chút nào, khiến họ bớt lo hơn Nhất Phàm không biết bao nhiêu lần.

Dù sao cũng là đứa con mình mang nặng đẻ đau, từ một cục thịt nhỏ nuôi đến khi trưởng thành, sao có thể không thương yêu được cơ chứ!

Tạ Gia Thụ nhìn mặt gởi lời, vội vàng nháy mắt ra hiệu với Phùng Nhất Phàm đang đứng phía sau, rướn giọng nói, “Nhất Phàm lại đây! Giúp chị cậu cầm va ly vào!”.

Phùng Nhất Phàm đứng ở đó từ đầu tới giờ, chỉ đợi lúc này, miệng lập tức nói “Đến đây!”, chân dài sai mấy bước, cướp lấy va ly trong tay Tạ Gia Thụ rồi chạy về phòng, như thể sợ lại bị mẹ đuổi vậy.

Mẹ Phùng thấy vậy bèn thở dài, có chút bất lực, ánh mắt nhìn con gái đã không còn phần nộ.

Tạ Gia Thụ lẳng lặng đẩy lưng Phùng Nhất Nhất. Cô bước lên trước một bước, rầu rĩ gọi một tiếng “Mẹ!”.

Mẹ Phùng phát ra tiếng “ừm” bằng giọng mũi.

Hai mẹ con không nói lời nào nữa mà chỉ nhìn nhau. Tạ Gia Thụ ở bên bỗng cảm thấy đầu đau không thôi, cười xen vào, nói với mẹ Phùng, “Cô ạ, cháu có một vài câu muốn nói với Nhất Nhất, mười phút thôi ạ, một lát nữa cháu sẽ đưa cô ấy lên!”.

Một người phụ nữ trung niên không tránh khỏi có vài phần khoan dung với người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, huống hồ là mẫu người tài năng xuất chúng như Tạ Gia Thụ. Dáng vẻ ôn tồn, lễ độ này của anh khiến mẹ Phùng thất thần, không ngờ lại “ờ” một tiếng. Đợi đến khi bà nhớ ra đây là Tạ Gia Thụ, tên đáng bị trăm ngàn dao găm thì đã muộn, đôi uyên ương đã tay trong tay xuống lầu.

Mẹ Phùng đứng ở cửa, thò đầu ra ngoài, nghe thấy chim uyên ương nói với chim uyên ương, “Dáng vẻ anh nói chuyện vừa rồi thật đẹp trai!”.

Giọng nói của chim uyên ương nghe có vẻ không có tinh thần và thân thiết như hồi nãy, âm mũi nghệt đặc, “Đợi chốc nữa anh tính sổ với em còn đẹp trai hơn!”.

“Không, không cần đâu... đẹp trai như vậy đủ dùng rồi! Đủ lắm rồi!”.

Tạ Gia Thụ hiển nhiên không thấy vẻ điển trai của mình có giới hạn, xuống lầu đi đến bên xe, nhắc chân dài lên, hung hăng đá lên cửa xe.

Phùng Nhất Nhất sợ giật nảy mình, sau đó trợ lý từ trong xe đi xuống, nét mặt bình tĩnh.

“Tổng giám đốc Tạ, cô Phùng!” , trợ lý ngủ một đêm trong xe nhưng vẫn duy trì được kỹ thuật diễn xuất trình độ cao, ánh mắt cà kiêu tóc không chút rối bời.

Tổng giám đốc Tạ điển trai đến mức cuồng ngạo nắm chặt tay người bên cạnh, mắt kiên nhẫn hỏi, “Người đâu?”.

Trợ lý liếc nhìn Phùng Nhất Nhất một cái, ý hỏi có thể nói không?

Tổng giám đốc Tạ ngạo nghễ gật đầu.

“Vào hồi một giờ năm phút rạng sáng, bên Tổng giám đốc Diệp đã cho người đến đón cô Lương. Tôi đã giao một bản VCR cô Lương giải thích ngọn nguồn mọi chuyện cho bọn họ. Ngoài ra còn theo lời anh căn dặn, copy một bản gửi bên luật sư Cố. Ba mươi phút trước, luật sư Cố đã gọi điện thoại đến đưa câu trả lời bước đầu. Anh ta cho rằng, tội danh chiếm hữu phi pháp tài sản của người khác hoàn toàn có thể được thành lập. Về phần anh muốn kiện cô Lương quấy rối tình dục, nguyên văn lời nói của luật sư Cố là: Hiện tại, Trung Quốc đã đưa ra các luật lệ quy định hành vi quấy rối tình dục, trong đó đa phần là các điều luật bảo hộ quyền lợi cho phụ nữ và trẻ em như Luật bảo hộ quyền lợi cho phụ nữ. Đương nhiên, Tổng giám đốc Tạ muốn tố cáo một thiếu nữ mười chín tuổi có hành vi quấy rối tình dục với mình, cũng không phải là hoàn toàn không thể”.

Trợ lý vô cùng điềm tĩnh đọc thuộc lòng, nhìn ông chủ vừa rồi còn lạnh lùng, tàn khốc, cao ngạo, bá đạo, điển trai đến độ không kìm hãm lại được bỗng tối sầm mặt lại. Tiếp nữa là, cô Phùng, cô có cần phải cười rạng rỡ như vậy không? Cô thật sự vui vẻ như vậy sao? Tổng giám đốc Tạ của chúng tôi bị một cô gái trẻ mười chín tuổi quấy rối đáng để cô ôm bụng cười sặc sụa như vậy sao?

Tạ Gia Thụ “tàn khốc” thành nghiện nhất thời không kịp đè nén, thậm chí hận đến mức xanh cả ruột, chỉ có điều gương mặt vẫn duy trì biểu cảm lạnh lùng. May mà sự chu đáo của trợ lý cũng đạt điểm mười y như kỹ thuật diễn xuất, kịp thời ngăn máy quay lên, nghiêm túc nói, “Trong này là bản gốc, mời Tổng giám đốc Tạ kiểm tra ạ!”.

Trợ lý dùng “gạch vàng” lót bậc thang, Tổng giám đốc Tạ co chân dài lên, vui vẻ bước xuống.

Anh mở máy ra, nhìn hết sức chuyện chú.

Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh, đương nhiên cũng chồm lại xem cùng. Cô thấy một cô gái xinh đẹp thanh thuần, hai mắt đẫm lệ khóc hu hu, đối mặt với ống kính nói mình ăn trộm điện thoại của Tạ Gia Thụ thế nào, cố ý trợn mắt nói nhảm ra sao... Đến đoạn tiểu mỹ nữ móc gấu áo Tạ Gia Thụ,

Phùng Nhất Nhất cuối cùng cũng tỏ tường căn nguyên của việc quấy nhiễu tình dục.

Quả thật là cười đến đau tức cả bụng rồi!

Trợ lý bởi tạo “bậc thang lót gạch vàng” tốt đã được phần thưởng là hai ngày nghỉ có lương, bộ mặt bịn rịn vội vàng quay người rời khỏi.

Tạ Gia Thụ kéo người đang cầm máy quay xem lại một lượt từ đầu đến cuối lên xe.

Vừa đóng cửa, Tổng giám đốc Tạ một phút trước còn lạnh lùng, bá đạo giờ đã giống như chú chó Goldem Retriever hoạt bát, nhiệt tình, nhún người bổ nhào! Ghế tối qua trợ lý ngủ vẫn để bằng, vừa vặn tạo điều kiện cho cú bổ nhào của anh diễn ra suôn sẻ.

Máy quay từ trong tay Phùng Nhất Nhất rơi xuống, cô nhỏ giọng nói, “Anh có chuyện gì thì nghiêm túc nói!”.

Cả người Tạ Gia Thụ nằm úp sấp lên người cô, đè thật chặt, khinh thường “hừ” một tiếng, “Cứ như thế này nói! Anh thích tư thế này!”.

Phùng Nhất Nhất đẩy ra, anh lại ôm chặt hơn, giọng khàn khàn, trầm thấp vang lên bên tai cô, “ Anh không thoải mái! Anh bị cảm rồi! Đứng một đêm mệt chết đi được! Chân anh sắp gãy rồi!”.

Anh gặm nhẹ một hồi vào tai cô, màng tai Phùng Nhất Nhất cũng đau nhức luôn rồi,. cô nghiêng nghiêng đầu, anh lập tức lấn tới, đầu rúc vào trong cổ áo cô hôn loạn xạ. Phùng Nhất Nhất cuống quýt kéo áo lên, anh bỗng dừng lại, nói một câu, “Điện thoại của em làm sao mà tắt máy hả?”.

Phùng Nhất Nhất thoáng sững người, anh thừa dịp đưa hai tay ra kéo áo của cô xuống.

Không đợi cô vùng vẫy, Tạ Gia Thụ đã ấn chặt lấy hai tay của cô. Giữ chặt cô, anh ngồi chồm hồm xuống, cúi đầu nheo mắt, ánh mắt quét đi quét lại từ cổ đến ngực cô.

Không có bất kỳ dấu vết khả nghi nào! Tạ Gia Thụ “hừ” lạnh một tiếng trong lòng, cúi đầu trông mấy trái “dâu tây” lên.

Phùng Nhất Nhất thở hắt ra, đẩy đầu anh, phí công chống cự, “Vừa rồi, anh nói với mẹ em rằng, mười phút sau sẽ đưa em về”.

“Hơ, anh còn nói em là khoản nợ của họ cơ!”.

Anh con bảo câu đó là cha anh nói cơ! Chẳng phải đâu! Cha anh chẳng nói với anh được mấy câu. Từ sau khi anh nhớ chuyện đến trước khi cha qua đời, trong vòng mấy năm gần gũi, đều là chị gái Tạ Gia Vân làm bạn với cha.

“Anh...sao...anh lại...” , Phùng Nhất Nhất không còn gì để nói nữa rồi.

Tạ Gia Thụ lầm bầm rồi cọ xát, Phùng Nhất Nhất khó khăn nói “Không được! :, thở hồng hộc, “Mẹ em chần chẫn là đang chờ đấy...anh...anh... vừa rồi thể hiện tốt như vậy...”.

Thật ra thì Tạ Gia Thụ cũng không thể muốn cô vào lúc này, anh chỉ muốn giải tỏa những đè nén ngọt ngào trong lòng.

Giống như việc cứ ôm cô, bị ối cọ đi cọ lại thế này, là việc chỉ có anh mới có thể làm với cô.

“Tiểu ma vương” vẫn vô cùng phấn khích, Tạ Gia Thụ lại lẳng lặng nhẫn nhịn. Phùng Nhất Nhất không dám kích thích anh, cứ bất động để anh đè lên.

Cô ngoan ngoãn để anh ôm thế này, lòng Tạ Gia Thụ bình yên thoải mái vô cùng,. Cho nên, rõ ràng nên ép hỏi tối qua cô ngủ ở đâu, nhưng anh cảm thấy khoảnh khắc này mà dùng để nói chuyện đó quả thực lãng phí! Ngón tay anh chạm lên mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve, một cách biểu đạt dịu dàng không lời.

Một hồi lâu sau, Tạ Gia Thụ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, chủ động ngồi dậy, sửa sang lại quần áo cho cô. Nhìn trên dưới mấy lượt không có chỗ nào sơ hở, Tạ Gia Thụ mới hôn lên khuôn mặt cô, nói, “Được rồi, sau khi lên lầu, em nói với mẹ em vài câu để nghe nhé! Bà có thể đồng ý với em không

can thiệp vào chuyện của em là tốt nhất. Nhưng nếu bà không đồng ý, em cũng đừng cãi lại. Dù sao thì bà nói gì, em cứ nhận lời đi, việc sau đó, anh sẽ đối phó”.

Phùng Nhất Nhất nghe anh nói vậy, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Nhưng đối với cô mà nói, nếu đã bước được bước đầu tiên khó khăn như vậy, thì cô tuyệt đối không có ý định thoái lui.

Điều này Phùng Nhất Nhất không nói nhiều với anh, cô chỉ nói, “ Anh cũng mau về nhà nghỉ ngơi đi. Còn nữa, cô gái kia... anh đừng làm khó cô ấy nữa. Anh không thích cô ấy thì em sẽ không để bụng đâu. Anh đừng vì chuyện cá nhân mà làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình”.

Nghe mấy lời đầu, khóe miệng của Tạ Gia Thụ luôn nở nụ cười, anh còn muốn nói, “Vậy còn Trịnh Phiên Phiên thì sao? Em có để tâm Trịnh Phiên Phiên hay không? Tại sao không hỏi anh về vị hôn thê của anh?”.

Nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng, anh không muốn hỏi gì cả.

Suýt chút nữa thì quên, điều cô để tâm nhất không phải là tình cảm yêu thích của anh dành cho cô.

Tạ Gia Thụ quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, cảm thấy mất hứng. Nhưng một lát sau là ổn, dù sao anh cũng không còn là Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tuổi nữa.

Đến độ tuổi bây giờ của hai người, không nói chuyện yêu đương một cách đơn thuần có lẽ càng nhẹ nhõm hơn, bởi như vậy sẽ càng lý trí hơn.

Giống như lý trí của Tạ Gia Thụ hiểu được rằng, người mà Phùng Nhất Nhất có thể gọi điện đến đón cô, chính là Thẩm Hiên.

Phùng Nhất Nhất đi lên lầu. Trong nhà, mẹ Phùng ngồi bên bàn cơm. Trên bàn có bày đồ ăn sáng, ba bát cháo, Phùng Nhất Nhất lẳng lặng đi đến ngồi xuống.

Mẹ Phùng đang đợi, lúc này liếc mắt nhìn con gái, “Ai cho cô ngồi xuống ăn cơm hả? Ai gọi cô hả?”.

Phùng Nhất Nhất lập tức đứng lên.

“Cô ngồi xuống!” , mẹ Phùng đập bàn gầm lên một tiếng.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy động tĩnh cuống cuống từ trong phòng chạy ra, chiếc áo Hoodie trên người mới xỏ được một ống tay, vội hỏi, “Lại làm sao vậy ạ?”.

Mẹ Phùng khẽ trừng mắt với con trai, rồi lại trừng con gái, “Ngồi xuống hết cho tôi!”.

Phùng Nhất Nhất thấy chị gái mình không việc gì, lắc lắc cánh tay. Mẹ Phùng đứng lên giúp cậu mặc áo, rồi lại ngồi xuống, nói với Phùng Nhất Nhất, “Mấy ngày nay tôi cố tình tách cha cô ra vì cái gì, cô biết chứ?”.

Phùng Nhất Nhất cụp mắt ngồi đó, miệng khẽ nhếch lên thành nụ cười trào phúng.

Mẹ Phùng không nhìn thấy, chỉ thấy cô cúi đầu, bà còn tưởng rằng cô hiểu được dụng tâm của mình, càng được đà nói, “ Thờ lúc bây giờ chỉ có tôi và em trai cô ở nhà, cô thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc Tạ Gia Thụ có cưới cô hay không? Cô nắm chắc mấy phần?”.

“Con không biết. Con không nắm chắc phần nào cả” , Phùng Nhất Nhất thành thật nói.

Mẹ Phùng thở hắt ra một hơi, mắt thấy mẹ mình sắp nổi giận, Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh sốt sắng đến chết khiếp, lớn tiếng nói với chị mình, “Phùng Nhất Nhất, đầu óc chị có vấn đề rồi à? Chị không nắm chắc sao không hỏi anh ta?”.

Phùng Nhất Nhất bình tĩnh hỏi lại, “Vậy nếu con hỏi, Tạ Gia Thụ nói chắc chắn sẽ cưới con, mọi người sẽ đồng ý sao?”.

Mẹ Phùng cảm thấy cậu con trai nhà mình thật thông minh, câu nào câu nấy nói đúng trọng tâm, hài lòng nói, “Nó nói cưới cô, chúng tôi chưa chắc đã đồng ý. Nhưng nó dám nói không cưới, không xác định, sau này hăng nói, vậy thì cô mau chóng cắt đứt với nó đi! Phùng Nhất Nhất, tôi hỏi cô, tổ qua cô ngủ ở đâu hả?”.

Phùng Nhất Nhất nhìn em trai nhà mình, “Nhà Thẩm Hiên. Con ngủ trong phòng dành cho khách”.

“Cái gì mà phòng dành cho khách? Phòng dành cho khách chẳng phải vẫn là nhà Thẩm Hiên sao? Tối qua cô ngủ chỗ Thẩm Hiên, nếu Tạ Gia Thụ mà biết sẽ thế nào? Lại nói đến Thẩm Hiên, chỉ một cuộc điện thoại của em trai cô mà nó có thể lập tức đi đón, để cô ngủ ở nhà nó, điều này chứng tỏ nó vẫn có lòng với cô. Giờ cô đi hỏi Tạ Gia Thụ, nếu nó không cho cô một lời hứa hẹn, lập tức cắt đứt với nó rồi đến với Thẩm Hiên” , mẹ Phùng nói chắc như đinh đóng cột. Thấy con gái không phản ứng gì, bà không yên tâm, lại xuất chiêu tàn nhẫn, “ Nếu cô không hỏi, vậy để tôi đi hỏi Tạ Gia Thụ”.

Phùng Nhất Nhất đã có chuẩn bị tư tưởng từ trước, biết rằng nhất định sẽ là một trận đánh ác liệt. Nhưng khi cận kề trận chiến, lực chiến đấu dũng mãnh của mẹ Phùng vẫn khiến toàn thân cô rét run, đâu còn nhớ trước lúc lên lầu trong lòng đã có dự tính gì, hốt hoảng nói, “Con và Tạ Gia Thụ vừa mới bắt đầu. Mọi người đã gặp đôi nào mới yêu nhau mà đã ép hỏi chuyện cưới xin, đòi hứa hẹn chưa?”.

Mẹ Phùng hung hăng trừng mắt nhìn con gái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Hồi cô mới hai mươi tuổi đầu, cô và nó yêu đương tôi đã quản chưa? Bây giờ cô bao nhiêu tuổi rồi? Còn yêu đương? Phùng Nhất Nhất, tôi nói cho cô biết, đừng tưởng cô phát điên thì tôi sẽ luôn dung túng cho cô. Nếu cô biết điều, giờ tôi sẽ gọi cha cô về, tôi sẽ cùng cha cô đi tìm Tạ Gia Thụ!”.

Ngực Phùng Nhất Nhất vừa lạnh vừa đau, thảng thốt không biết thế nào mới phải, hồi lâu sau mới thốt ra được một câu nhạt nhẽo, “Con đi hỏi anh ấy, mọi người đừng đi!”.

Mẹ Phùng đạt được điều mình muốn cuối cùng cũng thở phào.

Thấy bộ dạng đáng thương, hồn bay phách lạc của con gái, lòng bà cũng khó chịu, giọng điệu đã mềm mỏng hơn nhiều, ‘Các cô cậu có kết hôn tôi cũng chẳng cần nó mang sính lễ gì đến. Số tiền tôi nói tích góp cho cô, sau

này tôi cho cô làm của hồi môn. Tôi không phải là dì ghẻ của cô. Dì ghẻ người ta mới chẳng thèm quản cô! Tôi là tôi sốt sắng cho cô, cô thích Tạ Gia Thụ, tên xấu xa đó để tôi. Cô đi nói với nó là tôi ép cô hỏi nó. Nếu nó không cho cô lời bảo đảm, tôi thà cạo trọc đầu cô rồi khóa cô trong nhà còn hơn!”.

Phùng Nhất Phàm ở bên cạnh im lặng hồi lâu, lúc này mới trầm giọng mở miệng, “Chị, chị nghe mẹ lần này đi. Nếu Tạ Gia Thụ thật sự thích chị, hỏi thì có gì ghê gớm chứ? Em cũng không nói là anh ta phải bắt buộc cưới chị ngay bây giờ, chí ít thì chị phải biết thành tâm của anh ta đến đâu chứ!”.

Lúc này, tại Trịnh gia cũng đang bàn luận về “Tạ Gia Thụ” và sự “thành tâm”.

Trịnh Phiên Phiên ở nhà Trịnh Phiên hiên từ buổi tối ngày hôm qua. Trên bàn ăn buổi sáng, cô ta uể oải ngồi bên cạnh con trai lớn của Trịnh Phiên Nhiên, không ăn sáng mà nghiêng đầu cười híp mắt ngắm nghía cậu bé.

Cậu bé Trịnh Hằng bị cô nhìn chăm chăm, sờn cả tóc gáy, bất đắc dĩ buông dao nĩa trong tay, hỏi, “Cô, sao cô lại không ăn vậy ạ?”.

Trịnh Phiên Nhiên ngồi ở ghế đầu, nhàn nhạt nói, “Cô của con không cần ăn cơm, ngắm sắc đẹp thay cơm rồi!”.

Trịnh Phiên Phiên chớp mắt với anh cả nhà mình, mừng rỡ nói, “Anh cả hiểu em nhất!”.

Trịnh Phiên Nhiên cũng không buông dao đĩa, cầm khăn ăn lau miệng, thần sắc lộ vẻ bất thiện.

Tối qua, việc Tạ Gia Thụ rời đi giữa buổi tiệc tối long trọng như vậy khiến cả hội trường cứ lờm nguýt. Thân phận của Lương Dĩ Thanh kia cũng không phải bình thường, không phải là loại hoa cỏ không cần bận tâm lo lắng, người của Trịnh Phiên Nhiên đã thông báo cho anh biết.

Trịnh Phiên Nhiên chỉ có thể nhắc nhở em gái nhà mình một lần nữa, “Em là con gái, chuyện chung thân đại sự, quan trọng nhất là đàn ông

chững chạc đáng tin cậy, chỉ dựa vào vẻ bề ngoài đẹp trai thôi thì có ích gì? ’.

“Đàn ông đều xấu xa, không bằng tìm một người đẹp trai” , Trịnh Phiên Phiên lằng lằng ném lại một câu.

Thấy Trịnh Phiên Nhiên sắp nổi giận, Trịnh phu nhân ở bên cạnh thay cô em chồng bênh vực kẻ yếu, “Lúc đó là anh nói, Tạ gia coi như tạm được. Máy năm nay, sự nghiệp của cậu ta cũng xem là thành công. Trong đám đàn ông cùng tuổi, chỉ có cậu ta miễn cưỡng xứng với Phiên Phiên, hiếm khi Phiên Phiên thích một người...”.

“Nhưng bây giờ nó cùng con gái của Lương gia ở bên nhau! Người tên là Lương Phi Phàm kia, đến anh còn không muốn dây vào, Tạ Gia Thụ, cậu ta có thể không biết lợi hại sao? Tại sao cậu ta lại để cô gái đó ở bên?”. , bà xã nói chuyện, Trịnh Phiên Nhiên chỉ có thể đè nén tức giận giải thích, “Cậu ta đã tỏ ra bất mãn với sắp xếp của chị gái mình, làm vậy là lấy đứa con gái Lương gia kia ra đập vào mặt Trịnh Phiên Phiên! Trịnh Phiên Phiên, em si mê cũng cần có mức độ vừa phải thôi. Tạ Gia Thụ đẹp trai là có thể bắt nạt em sao hả?”.

Trịnh Phiên Phiên thong thả uống ngụm trà, ngâm nga, “Anh ta thích cô gái kia thì đem theo bên mình là được rồi, chỉ cần cô Lương gì gì đó, hiểu chuyện, em ngoài sáng, cô ta trong tối, có gì phải lo lắng? Cô ta không hiểu chuyện cũng chẳng sao cả. Cô ta là người của Lương gia thì làm sao? Thành phố G không phải là địa bàn của Lương gia bọn họ. Thành phố G là của Trịnh gia chúng ta! Nếu Lương Dĩ Thanh dám cả gan giẫm lên đầu em, em chắc chắn sẽ hoàn trả gấp đôi! Cô ta là cái gì? Có gì ghê gớm? Tưởng anh trai em ‘ăn chay’ [1] sao?”

[1] Ăn chay: ở đây có nghĩa là dễ bắt nạt dễ ức hiếp.

Trịnh Phiên Nhiên bị mớ ngôn luận lộn xộn này chọc tức đến cười ngất. Cô con gái nhỏ bên cạnh Phiên Phiên véo von, “Cô, cha con không ăn chay! Cha con ăn thịt!”.

Mọi người đều cười rộ lên.

Trịnh Phiên Nhiên lộ ra thần sắc dịu dàng với cô con gái nhỏ giống hệt vợ yêu của mình. , Trịnh Phiên Nhiên mượn cơ hội mềm giọng nhờ vả, “Anh trai, mấy năm nay em đã gặp nhiều người như vậy rồi, thật sự thì Tạ Gia Thụ cũng coi là được, em không muốn dẫn vật mình thêm nữa”.

“Nhưng cậu ta không yêu em!” , Trịnh Phiên Nhiên nghiêm túc nói với em gái, “Phiên Phiên, em nên kiên nhẫn chút đi, đợi thêm một vài năm nữa, gặp được người em thích, cậu ta cũng thích em”.

Trịnh Phiên Nhiên mất hứng, bỏ dao đĩa trong tay xuống, lắc đầu cười nói, “Cái đó khó lắm ạ! Em không kiên nhẫn được như anh, đợi mười năm mới cưới được chị dâu. Hơn nữa, người em thích không khó tìm, người thích em... thật sự rất khó khăn. Tạ Gia Thụ quả thật là tốt rồi!”.

Trịnh Phiên Nhiên và bà xã liếc nhìn nhau, trao đổi ý tứ. Trong lòng Trịnh Phiên Nhiên vừa cảm thấy vui mừng lại thương xót. Anh ta chỉ có một cô em gái này, chuyện khác đều có thể làm cho cô, chỉ có chuyện chung thân đại sự này là cứ lần lữa mãi. Trịnh Phiên Nhiên xoa đầu em gái, bất đắc dĩ mà dịu dàng nói, “Được, cứ làm theo những gì em thích... dù sao mọi chuyện còn có anh”.

Trong lúc này, người đang được mọi người thảo luận là Tạ Gia Thụ đang mở hội nghị truyền hình vượt đại dương trong phòng làm việc của F. D. Nếu anh đã buông lời, bất kể bên Diệp Mộc có phản ứng gì, bên anh cũng phải chuẩn bị chu đáo.

Thật ra, đa số cổ đông không hài lòng lắm về hành động lợi dụng việc công để trả thù cá nhân của Tạ Gia Thụ. Nhưng F. D là do một tay Tạ Gia Thụ sáng lập nên, cho đến bây giờ, phát sinh rất nhiều chuyện, cũng kiếm được rất nhiều tiền. Những cổ đông tóc vàng mắt xanh đã nhìn thấy nhiều sự tài trí mà tàn nhẫn của người đàn ông Trung Quốc trẻ tuổi này nên họ không muốn chống lại anh.

Tạ Gia Thụ trình bày sự việc với giọng điệu rất nghiêm trọng, dường như không giữ lại chút đường sống nào. Thấy những người nước ngoài ngờ

nghech có thể chấp nhận chuyện tệ hại đến mức này anh cười thầm trong lòng.

Anh đang làm ra vẻ mặt lạnh cao quý cười thầm thì trợ lý tiến vào, kề tai nói nhỏ với Tạ Gia Thụ, nữ vương giá lâm.

Tạ Gia Thụ vội vàng kết thúc cuộc họp, mau chóng đi kiến giá.

Anh đến văn phòng, chị gái nhà mình đã tới được một lúc, đang ngồi trên ghế sofa lật giở một cuốn tạp chí. Khuôn mặt xinh đẹp vô song không có biểu cảm gì, nhưng Tạ Gia Thụ vừa nhìn là biết cô đang tức giận.

Vừa đóng cửa lại, anh đã lập tức giơ hai tay.

Tạ Gia Vân đặt cuốn tạp chí trong tay xuống, giọng điệu vẫn được xem là bình tĩnh, “Em định kết thù với Lương thị sao? Em điên rồi à?”.

Tạ Gia Thụ chau mày, “Sao chị không hỏi em vì sao lại làm như vậy?”.

“Còn có thể vì sao nữa? Chị còn không biết em à?” , Tạ Gia Vân cảm thấy anh rất nực cười, ‘Gia Thụ, sao em vừa gặp cô ấy là lại giống hệt nhe trước kia vậy hả?’.

Tạ Gia Thụ có chút phiền muộn, nghiêm túc hỏi lại, “Thật vậy sao?”.

Vậy thì đúng thật là.. quá gay go rồi!

Dù gì thì không ai thích Tạ Gia Thụ của trước kia.

Nhưng, thật ra đối với chuyện của Lương Dĩ Thanh, nếu đổi lại là Tạ Gia Thụ của ngày trước, chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Đổi lại là trước kia, anh nhất định sẽ khiến Lương Dĩ Thanh phải ê chề ngay tại trận, trước mặt toàn bộ xã hội thượng lưu thành phố G, không chút nể nang mà sỉ nhục cô ta.

Nếu là trước kia, anh sẽ không lo lắng Phùng Nhất Nhất sẽ tin lời của Lương Dĩ Thanh, bởi trước kia, anh cảm thấy mình có nói gì thì Phùng Nhất Nhất cũng đều tin tưởng.

Trước kia, anh không hoài nghi việc Phùng Nhất Nhất sẽ bên mình trọn đời trọn kiếp.

Người đàn ông anh tuần đến bức người cứ ngỡ ngẩn ra đó, Tạ Gia Vân thấy khuôn mặt giống với người cha đã qua đời của mình kia, trong lòng bùi ngùi không thôi.

Việc hợp tác giữa F. D và Trịnh Thị đã tiến đến bước đàm phán điều kiện hợp tác tiền kỳ. Có được điều này, Tạ Gia Thụ có khoét một lỗ hổng trên trời, Tạ Gia Vân cũng phải dấn thân vào san bằng cho anh.

Cô thở dài một tiếng.

“Gia Thụ”, cô nhẹ nhàng nói với em trai, “Chị hay Trịnh gia, bao gồm cả Trịnh Phiên Nhiên, bọn chị có thể hiểu được chút sở thích của em. Nhưng điều kiện tiên quyết là em phải làm tốt chuyện nghiêm chỉnh trước đã. Muốn chơi trò chơi thì phải làm xong bài tập trước đã. Học sinh tiểu học cũng hiểu đạo lý này”.

Tạ Gia Thụ cười phì.

Cúi đầu cười một hồi, anh tiện tay vứt tập tài liệu trong tay xuống, đi đến phía sau sofa chị gái mình đang ngồi, xoa bóp bả vai đang cứng đờ của cô. Một hồi sau, cơ bắp bó chặt trên vai Tạ Gia Vân dần thả lỏng. Tạ Gia Thụ mới mở miệng nói, “Trước kia, em đã từng sống ở thành phố C một năm, chị còn nhớ không?”.

Bả vai dưới tay anh đột nhiên cứng đờ.

Tạ Gia Thụ đã phát hiện ra, nhưng lúc này anh không nghĩ nhiều, tiếp tục nói, “Mẹ nuôi của Gấu Nhỏ, Cố Minh Châu chị cũng biết. Cố Yên, em gái của chị ta đã gả cho Lương Phi Phàm. Cậu em chồng Dung Nham của chị ta là anh em kết nghĩa với Lương Phi Phàm, một trong sáu lãnh đạo cấp cao của Lương Thị. Diệp Mộc gả cho Dung Nham... Em đã vạch trần chuyện này với con trai của Lương Phi Phàm rồi, cậu ta sẽ nghĩ cách bảo toàn Lương Dĩ Thanh. Về phần Diệp Mộc, cô ta sẽ không vứt bỏ miếng thịt béo F. D này đâu”.

Tạ Gia Vân không hiểu, “Nhưng hiện nay bên ngoài đều nói em muốn hủy bỏ hợp đồng của Mars?”.

“Đúng, nhưng em vừa mới thay Mars ký hai bộ phim Hollywood. Chị có cảm thấy Diệp Mộc sẽ vì một Lương Dĩ Thanh mà từ bỏ cơ hội tiến quân vào Hollywood không?”.

Tạ Gia Vân đã hiểu, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tạ Gia Thụ cười, ôm lấy vai, mặt áp vào má cô, “Chị, chị yên tâm đi, không có chuyện gì đâu.”

“Ừm” , Tạ Gia Vân được an ủi, vỗ vỗ tay anh.

Sự việc thuận lợi ngoài ý muốn, Tạ Gia Vân còn rất nhiều chuyện phải làm, không nói nhiều lời liền rời đi. Khi đi đến cửa, Tạ Gia Thụ đang trầm mặc tiễn cô bỗng gọi một tiếng “Chị!”.

Tạ Gia Vân ngoảnh đầu lại, mỉm cười nhìn anh.

“Cô ấy không phải là trò chơi của em” , Tạ Gia Thụ bình tĩnh nói, “Nếu chị nhất định phải nói em là học sinh tiểu học, vậy thì cô ấy chính là phần thưởng sau khi em làm xong bài tập”.

“Gia Thụ?” , Tạ Gia Vân có phần không hiểu.

Nhưng Tạ Gia Thụ không nói thêm gì nữa, hai tay đút vào túi, đứng thẳng, vô cùng đẹp trai.

Thằng bé thật sự rất giống cha. Tạ Gia Vân vừa buồn bã vừa vui mừng nghĩ.

Ryta

07-09-2015,01: 59 PM

Chương 10

Em đã từng điên cuồng vì yêu, một đời một lần là đủ rồi. Tạ Gia Thụ... tạm biệt.

***

Tối qua, trong lúc điên cuồng, Phùng Nhất Nhất đã đập tan điện thoại. Sáng nay thức dậy, cô mới thấy tiếc đứt ruột. Cô hỏi mượn Phùng Nhất Phàm một chiếc điện thoại cũ cậu đã bỏ đi, trên đường đi làm mua thêm chiếc sim, dùng tạm vẫn còn rất tốt.

Cô đến công ty nhận tài liệu quyết toán với Thịnh Thị trong tháng này rồi đến Thịnh Thị.

Gần đây, Thịnh Thừa Quang Xuân phong đặc ý mã đề tậ[1], bầu không khí của phòng Thư ký cũng thoải mái hơn hẳn. Thấy bạn thân của bà chủ tới, thư ký nở nụ cười, đơn đả mời cô vào.

[1] Câu thơ xuất hiện trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao. Ý chỉ con người có được thành công trong cả công việc lẫn cuộc sống sẽ có cảm giác vui vẻ.

Tổng giám đốc Thịnh đang suy nghĩ xem tối nay sẽ làm món gì cho Tử Thời, thấy Phùng Nhất Nhất đến, anh cười nói với cô, “Gần đây em bận bịu gì vậy? Sao lâu rồi không đến nhà anh ăn cơm? Tối qua Tử Thời còn nhắc em mãi, nói gọi điện cho em cũng không liên lạc được, cô ấy hơi lo lắng”.

Thư ký bưng trà vào, Thịnh Thừa Quang khoát khoát tay, ý bảo anh tự làm. Thư ký cười với Phùng Nhất Nhất, vẻ mặt ngưỡng mộ, rồi lập tức ra ngoài, đóng cửa lại.

Sau khi cửa được đóng, Phùng Nhất Nhất mới thở dài, nói, “Điện thoại bị em đập nát tối qua rồi”.

Thịnh Thừa Quang đang pha trà, thuận miệng hỏi, “Sao vậy?”.

“Tôi qua, mẹ đuổi em ra khỏi nhà. Em gọi điện cho Tạ Gia Thụ, không ngờ lại là một người con gái bắt máy. Em nhất thời nổi điên nổi khùng nên đập nát điện thoại luôn rồi” , giọng cô bình tĩnh tựa như đang kể lại chuyện của người khác, “Cô gái kia tưởng em là Trịnh Phiên Phiên, còn nói biết Trịnh Phiên Phiên là vợ hôn thê của Tạ Gia Thụ”.

Tay pha trà của Trịnh Thừa Quang hơi khựng lại, sau đó lại tiếp tục.

Phùng Nhất Nhất im lặng một hồi, nói, “Thời gian em quen Tử Thời nhiều hơn anh, lâu hơn quen Tạ Gia Thụ. Lúc anh và Tạ Gia Thụ còn chưa xuất hiện, em và Tử Thời là chỗ dựa lớn nhất của nhau. Cho nên, xin anh hãy tin rằng em rất thương Tử Thời. Bây giờ cô ấy mang thai, em sẽ không mang những chuyện lộn xộn này đến quấy rầy cô ấy. Em muốn biết sự thật, anh nói cho em biết đi, em muốn biết hôn ước này có phải là thật hay không?”.

“Nếu em đã nói đến buổi đầu quen biết nhau, vậy thì anh còn quen sớm hơn cả Tử Thời” , Trịnh Thừa Quang pha xong ấm trà, cầm chén lên đưa cho cô, dịu dàng nói, “Việc liên quan đến chung thân đại sự cả đời em, anh không thể biết mà còn giấu. Em gọi anh một tiếng “Lão Đại” nhiều năm rồi, anh sẽ không đối xử với em như vậy”.

Hốc mắt vừa nóng vừa sưng, trong hương thơm và hơi nóng phả ra của trà xanh, Phùng Nhất Nhất bỗng rơi nước mắt.

Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, trước mặt mẹ Phùng, trước mặt Tạ Gia Thụ, cô chưa từng khóc như thế.

Lần chặt vật cuối cùng này của cô, bề ngoài có vẻ dứt khoát bao nhiêu thì trong lòng lại đau khổ bấy nhiêu. Nhưng cô không dám nói với bất kỳ ai, sợ bị người ta cười nhạo, sợ bị người ta nói, “Đáng đời!”.

Cô không dám khóc.

Nhưng lúc này, trước mặt Trịnh Thừa Quang, Phùng Nhất Nhất bỗng thấy mình không chống đỡ nổi nữa. Cô khóc trong im lặng nhưng lại đau đớn đến xé ruột xé gan.

Thịnh Thừa Quang thấy Phùng Nhất Nhất cúi đầu ngồi đó, sọt sùi rơi nước mắt, lòng anh cũng theo đó mà cảm thấy khó chịu. Con người ta khi có được hạnh phúc sẽ dễ dàng đồng cảm với người khác hơn, huống hồ, Phùng Nhất Nhất còn là người bạn tốt nhất của Tử Thời. Quen biết nhau nhiều năm như vậy, anh cũng được coi như người chứng kiến cô trưởng thành.

“Em đừng khóc nữa, lau nước mắt đi” , Thịnh Thừa Quang đứng dậy cầm hộp khăn giấy, rút ra hai tờ đưa cho Phùng Nhất Nhất, nói, “Chuyện tối qua anh cũng biết đôi chút. Nếu em muốn nghe, anh sẽ nói cho em biết”.

Phùng Nhất Nhất vùi đầu vào hai lòng bàn tay, “Vâng” một tiếng bằng giọng mũi nghẹt đặc.

“Buổi tối ngày hôm qua có một bữa tiệc, F. D là bên đứng ra tổ chức, mời rất nhiều người. Bữa tiệc diễn ra được một nửa thì Tạ Gia Thụ bỏ đi, còn kéo theo một ngôi sao vừa ký hợp đồng dưới quyền cậu ta.”

Điều này Phùng Nhất Nhất biết, thậm chí ẩn tình bên trong cô còn tường tận hơn cả Thịnh Thừa Quang.

Thịnh Thừa Quang thấy cô vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, nói tiếp, “Ngôi sao kia là Lương Dĩ Thanh. Em đã nghe nói đến cái tên Lương Phi Phàm chưa? Ngày trước, khi em cùng Tử Thời và Gấu Nhỏ ở thành phố C chắc đã nghe nói đến anh ta. Lương Dĩ Thanh là cháu gái của anh ta. Cô bé ấy muốn dạo chơi trong giới giải trí nên Lương Phi Phàm đã nhờ người đưa cô ta vào F. D, bây giờ có lẽ đã thích Tạ Gia Thụ rồi”.

Phùng Nhất Nhất nói, “Em muốn biết chuyện của Trịnh Phiên Phiên”.

“Trịnh Phiên Phiên ...là em họ của Trịnh Phiên Nhiên. Cha mẹ Trịnh Phiên Phiên mất sớm. Cha của Trịnh Phiên Phiên đã gánh vác Trịnh gia, nuôi Trịnh Phiên Nhiên khôn lớn, giao Trịnh gia lại cho Trịnh Phiên Nhiên. Cho nên, Trịnh Phiên Nhiên còn thương yêu cô em gái Trịnh Phiên Phiên này hơn cả em gái ruột” , Thịnh Thừa Quang nói tới đây, trong lòng không khỏi thở dài. Dù là Lương Dĩ Thanh hay Trịnh Phiên Phiên cũng đều biết cách đầu thai hơn Phùng Nhất Nhất.

“Mấy năm trước, Trịnh Phiên Nhiên bắt đầu rục rịch tìm đối tượng cho Trịnh Phiên Phiên. Sau khi Tạ Gia Thụ trở về, quả thật là có tin đồn nói Trịnh Phiên Phiên đã chọn cậu ấy. Trịnh gia và Tạ Gia rất có khả năng sẽ kết thân, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có kết luận chính thức, mà chỉ là lời đồn đại mà thôi.”

Trịnh gia, Tạ gia kết thân, những từ này đều như đang phát sáng lấp lánh, chói mắt đến độ Phùng Nhất Nhất không thể mở mắt.

Những điều Thịnh Thừa Quang nghe được chỉ là lời đồn đại, nhưng cô đã gặp Trịnh Phiên Phiên. Đó là cô gái xinh đẹp, đáng yêu, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ngồi bên Tạ Gia Thụ trò chuyện nhỏ nhẹ, xứng đôi vô cùng.

Cô nhắm mắt một hồi rồi lại ngẩng đầu lên, bình tĩnh hỏi Thịnh Thừa Quang, “Theo anh thấy thì chuyện này có thành không?”.

Thịnh Thừa Quang thầm tán thưởng người nhát gan này đã có tiến bộ, phân tích cho cô thấy, “Hai chị em Tạ gia trông thì tưởng vinh quang rạng ngời, nhưng thật ra lại không có nổi một chỗ nương tựa. Tại sao năm đó Tạ Gia Vân lại chần chừ? Cô ấy sợ nếu mình không đính hôn thì sẽ đến lượt Tạ Gia Thụ. Bởi vì, nếu chị em họ muốn ngồi vững trên vị trí trong Tập đoàn Trường Lạc, kết thân là con đường tất yếu phải đi. Bây giờ Tạ Gia Vân đã gả cho Diệp Kỳ Viễn”.

“Cho nên, kết luận của anh là anh ấy sẽ phải kết thân?” , Phùng Nhất Nhất không nhịn được mà cắt ngang lời Thịnh Thừa Quang.

“Không, anh không thể đưa ra kết luận khẳng định như vậy. Tạ Gia Thụ... cậu ấy có quá nhiều biến số” , Thịnh Thừa Quang nói tiếp, “Biến số lớn nhất... có lẽ chính là em”.

Phùng Nhất Nhất chậm rãi day day đôi mắt sưng húp, nở một nụ cười đắng chát tự giễu.

“Không phải là em không bước qua được ngưỡng cửa ấy, em đã làm đến bước này rồi, còn gì phải sợ hãi nữa chứ?” , Phùng Nhất Nhất bụm mặt, nhẹ nhàng nói, “Em chỉ sợ ... dang dở người, cũng dang dở mình”.

Em sợ ươm đã sai, lỡ dở cả một đời của anh ấy.

Em sợ anh ấy đã sai, cuối cùng cả đời không thể qua lại với nhau.

Em sợ giữa em và anh ấy, sẽ có người không hạnh phúc.

***

Tối qua, Tạ Gia Thụ đứng cả đêm trong hành lang âm u lạnh lẽo. Buổi sáng, khi ở trên xem anh nói đầu đầu không hoàn toàn là làm nũng. Sau đó, anh lại liên tục phải xử lý công việc của văn phòng, thuyết phục cổ đông đang kinh hãi ở bờ bên kia đại dương, ứng phó với chị gái... Bận rộn quay mòng mòng, trán anh đã nóng hầm hập.

Trợ lý là người đầu tiên phát hiện ra ông chủ nhà mình không được khỏe, bữa sáng đã mang vào, anh chỉ uống một ly sữa, những thứ khác không hề động đến.

Trợ lý lo lắng hỏi han, “Tổng giám đốc Tạ, anh có cần nghỉ ngơi một lát không ạ?”.

“Không cần... Tiếp theo còn hoạt động nào nữa không?” , Tạ Gia Thụ bình thản ký một xấp hợp đồng.

Trợ lý lật giở danh sách công việc đã lên lịch trước, nói, “Chiều nay anh còn hai cuộc hẹn, một với Tập đoàn Khải Trung, một với Tập đoàn Minh Dương. Tổ định giá cho rằng khả năng bọn họ đầu tư vào chúng ta không đến hai mươi phần trăm,. Anh xem có cần từ chối thẳng thừng hay không ạ?”.

“Không cần” , Tạ Gia Thụ đẩy hợp đồng đã ký xong về phía trợ lý, “Cậu cầm mấy cái này rồi ra ngoài đi”.

Giai đoạn khó khăn nhất ở bên Mỹ, Tạ Gia Thụ thường hai ngày mới ngủ ba tiếng đồng hồ. Trợ lý đã quen với dáng vẻ làm việc điên cuồng như ma quỷ này của anh nên cũng không khuyên can nhiều, đi ra ngoài sắp xếp công việc tiếp theo.

Bốn giờ chiều, Phó tổng giám đốc Tập đoàn Minh Dương đứng dậy xin ra về. Tạ Gia Thụ khách sáo, chu đáo bắt tay tạm biệt. Vị Phó tổng giám đốc vừa bắt tay anh, liền giật mình nói, “Tổng giám đốc Tạ không thoải mái trong người sao? Sao tay anh lại nóng như vậy?”.

Thật ra lúc này, nghe người khác nói chuyện, Tạ Gia Thụ chỉ cảm thấy giọng nói đối phương rất mơ hồ, đầu óc choáng váng, cười nói khách khí, “Có hơi sốt, vốn tôi định đến bệnh viện, nhưng lại nghĩ khó khăn lắm mới hẹn được Phó tổng giám đốc, đổi ngày thì không hay. Cảm ơn chị đã quan tâm!”.

Người đàn ông có tướng mạo anh tuấn hàng đầu, đôi mắt hai mí bởi sốt cao mệt mỏi mà biến thành ba mí mơ màng, cứ nhìn mình bằng vẻ mặt yếu đuối, rồi lại nở nụ cười... khiến chút do dự cuối cùng của người phụ nữ mạnh mẽ ngoài bốn mươi tuổi kia tan biến trong phút chốc, chị ta liền hạ quyết tâm quay về hẹn thời gian ký hợp đồng vào lần sau.

Đương nhiên là Tạ Gia Thụ không hề hay biết, nhưng vẫn chu đáo tiễn khách ra về.

Tiền khách xong, lúc quay trở về, anh bèn dựa vào tường, khép hờ đôi mắt, bộ dạng rất khó chịu. Trợ lý thấy vậy vội vàng chạy đến dìu anh, “Tổng giám đốc Tạ, anh làm sao vậy?”.

Tạ Gia Thụ khoát tay, uể oải dặn dò, “Bảo tài xế chuẩn bị xe”.

“Đưa anh đến bệnh viện sao ạ?”.

Tạ Gia Thụ thầm nhớ đến người cả ngày nay không gọi cho anh lấy một cuộc điện thoại kia, vô cùng phần nộ, vô cùng bức dọc, dựa vào đó, chẳng nói chẳng rằng, chỉ trầm mặc.

Trợ lý vừa động não là đoán ngay ra được ông chủ giận dữ vì nguyên do gì, ân cần hỏi, “Tôi gọi điện cho cô Phùng nhé? Cũng phải có người chăm sóc cho anh”.

Anh chàng đẹp trai sốt cao khế chớp mắt, không nói “Được!” , nhưng bước đi có lực hơn khi nãy rất nhiều.

Trợ lý thông minh dùng cảm lập tức bấm số điện thoại đã thuộc lòng, “A lô? Cô Phùng, chào cô, chuyện là như vậy...”.

Trợ lý miêu tả ông chủ nhà mình cứ như đang thoi thóp, gần đất xa trời. Có điều, Phùng Nhất Nhất biết, nếu thật sự nghiêm trọng như vậy thì anh ta sẽ không có thời gian rảnh rỗi để gọi điện cho cô như vậy. Cho nên, xử lý xong công việc, quẹt thẻ trên máy chấm công xong xuôi, cô mới lái xe đến nhà Tạ Gia Thụ.

Cô vừa vào cửa đã thấy hành lang để giày dép có một đôi giày da vút đông một chiếc, tây một chiếc, túi của anh ném trên sàn nhà. Phùng Nhất Nhất thu dọn gọn gàng mới bước vào, phát hiện anh đang ngủ trong phòng dành cho khách.

Vẫn là khăn trải giường và chăn mà cô dùng mấy ngày trước. Anh ôm gối ngủ gục ở đó, nhưng áo quần trên người vẫn nguyên. Có vẻ như chiếc áo choàng dài màu đen quấn trên người khiến anh không thoải mái, ngủ say mà vẫn còn chau mày, chiếc cà vạt cứ giữ chặt trong tay.

Ai nhìn thấy bộ dạng này của Tạ Gia Thụ mà không mềm lòng cho được cơ chứ?

Phùng Nhất Nhất thở dài, khom lưng khẽ vỗ vai anh, nói nhỏ nhẹ, “Gia Thụ! Gia Thụ!”.

Anh không phản ứng, Phùng Nhất Nhất có chút sốt ruột, đưa tay lên sờ lên trán anh, nóng hầm hập!

Cô vội vàng ngồi xuống bên cạnh, nâng mặt anh lên, giọng điệu gấp gáp, “Gia Thụ, tỉnh lại đi! Nghe thấy em nói gì không?”.

Trong tình thế cấp bách, cô sát vào rất gần, gáy liền bị người ta áp vào, lập tức lao vào mặt anh, môi vừa vịn dán lên môi anh.

Tạ Gia Thụ mở miệng cắn môi Phùng Nhất Nhất. Lúc buông ra, anh thoải mái thở dài, hơi thở phả vào má cô nóng hổi.

Phùng Nhất Nhất chống tay ngồi dậy, anh cũng mở đôi mắt hần lên những tia đỏ.

Đôi mắt anh cứ đỏ như thế, nhìn cô bằng nét mặt tủi hờn.

Quả nhiên, trong lúc này, im lặng là hơn cả.

Phùng Nhất Nhất ngơ ngẩn nhìn anh, không biết đang suy nghĩ điều gì. Nếu đôi là bình thường, Tạ Gia Thụ chắc chắn đã tức giận rồi. Nhưng hiện giờ, anh chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể nằm bò xuống giường, yếu ớt, đau khổ “hừ” một tiếng.

Cảm xúc phức tạp trong lòng cô bị tiếng “hừ” này quấy nhiễu, chẳng còn nhớ ra điều gì. Cô cúi xuống ôm lấy anh hỏi, “Trong nhà có cặp nhiệt độ không?”.

Quả thật là anh đã sốt cao lắm rồi!

Tạ Gia Thụ không chịu nói còn làm ra bộ chán sống, cố ý mím chặt môi. Phùng Nhất Nhất hỏi thêm vài lần, anh bướng bỉnh khoát tay, tay mềm nhũn rơi xuống. Tạ Gia Thụ rất bất mãn, rất không cam lòng ghen ngào một tiếng. Anh nhắm chặt mắt, quay mặt về phía cô, thần sắc trên khuôn mặt vừa đau khổ vừa âm ức.

Điều này khiến Phùng Nhất Nhất không thể chịu nổi, cô cúi đầu hôn lên mặt anh, dịu dàng dỗ dành, “Anh sốt rồi, nói cho em biết hòm thuốc để ở đâu được không? Nếu không, em phải đưa anh đến bệnh viện đấy!”.

“Không đi... không đi bệnh viện!” , anh nhắm mắt, khàn giọng lầm bầm, cả người dán vào cô.

Người cô là nhiệt độ cơ thể bình thường, man mát, thật thoải mái. Tạ Gia Thụ cho tay vào trong áo cô, bắt đầu khám phá, khuôn mặt bởi phẫn kích mà càng đỏ bừng. Phùng Nhất Nhất gắng sức gỡ tay anh ra vừa dỗ dành anh. Cuối cùng, nội dung đàm phán đạt được là, cô nằm xuống để anh ôm một lát, sau đó anh sẽ nói cho cô biết hòm thuốc ở đâu.

Nhưng khi Phùng Nhất Nhất nằm trong lòng anh, chuyện tiếp theo lại không còn do cô định đoạt nữa.

Khấp căn phòng là tiếng thở dốc trầm thấp, còn hừng hực hơn nhiệt độ cơ thể đang phát sốt của Tạ Gia Thụ.

Rèm cửa khép chặt, trong phòng tối om, chỉ có tia sáng bên ngoài rọi vào cửa sổ khép hờ. Tia sáng kia tựa như cũng chệch hình ảnh trong phòng làm người ta xấu hổ muốn chết, chỉ chịu dừng lại ở cửa chật hẹp, ngượng ngùng, khó xử.

Trên chiếc giường lớn mềm mại là một mảng hỗn loạn, ngổn ngang. Hơn nửa người Phùng Nhất Nhất bị đè chặt không thể nhúc nhích, ra sức lắc trái lắc phải, thở dốc, căn môi chịu đựng những đợt tê dại, bứt rứt. Cô hỗn hển, thấp giọng kêu, "...Tạ Gia Thụ!".

Người bị gọi tên kia phát ra âm thanh như tiếng mèo trong đêm xuân, "Ừm...".

‘Rốt cuộc anh...có thôi đi không hả?’ , Phùng Nhất Nhất sắp khóc rồi.

“Này, em chán anh hả?”

“Đúng vậy!”

“Vậy đổi thành em ôm anh là được rồi” , Tạ Gia Thụ vui vẻ chết đi được!

“...” ,Phùng Nhất Nhất đẩy anh ra. Tạ Gia Thụ cười xấu xa. Phùng Nhất Nhất không kìm nén được mà giơ tay đánh anh, một tiếng “bốp” vang dội. Nơi lòng bàn tay cô đánh vào chính là làn da nóng hầm hập của anh.

Người bị đánh cọ sát vào cô, đáng thương kêu, “Ai u...đau...chị gái nhẹ tay một chút...”.

Phùng Nhất Nhất thừa dịp hất tay anh ra, thở gấp, nói, “Mau dậy đi, em đưa anh đến bệnh viện. Anh càng ngày càng sốt cao rồi!”.

“Anh không muốn mà!” , Tạ Gia Thụ bọc người trong đồng quần áo tán loạn đầy giường, lăn qua lăn lại, la lối om sòm, đủ trò làm nũng, điên rồ.

Phùng Nhất Nhất nghi ngờ anh đã bị sốt cao đến mức bại não, trong lòng sốt ruột, xuống giường bật đèn, dự định kéo anh đến bệnh viện bằng mọi giá.

Nhưng cô vừa bật đèn lên... mặc dù “tiểu ma vương” cũng được coi là quen thuộc đấy... có thể đừng trắng trợn, cao hứng bừa bồng, đừng thẳng chào hỏi cô thế này không?

Bàn tay đang làm ra những động tác linh hoạt để củng cố “tiểu ma vương” là gì vậy trời?

“Tạ Gia Thụ!” , Phùng Nhất Nhất sắp suy sụp, trịnh trọng cảnh cáo, “Anh đủ rồi đấy!”.

“Còn, còn chưa đâu...”

Là sao và sao đây hả?

Phùng Nhất Nhất sụp đổ, “Anh có thể đừng bị ối như vậy được không hả?”.

“Ờ... đối với người khác, có thể!” , anh thoải mái thờ dài nói.

Phùng Nhất Nhất không chịu nổi, tóm bừa một chiếc áo trên giường quăng vào chỗ đó của anh. Người cô như thiêu như đốt, xông đến lôi anh xuống giường.

Không ngờ người này sốt đến ngớ ngẩn rồi mà sức lực vẫn không hề yếu, cô vừa kéo anh lên đã bị giật trở lại giường, “Ừm...em yêu...”.

Cô giữ chặt cái tay đang thò ra của anh, giọng điệu mềm mỏng khuyên can, “Anh dậy đi, chúng ta đến bệnh viện, đợi anh khỏe lên em lại cùng anh, được không?”.

Tạ Gia Thụ nào phải là người có con mắt nhìn xa trông rộng như vậy, anh nói bằng giọng điệu chắc nịch, “Không được!”.

Trước đây, Phùng Nhất Nhất chưa từng gặp phải lúc Tạ Gia Thụ bị ốm, không biết lúc Tạ đại thiếu gia bị ốm, độ kiêu ngạo và độ vô sỉ lại có thể rằng gấp đôi thế này! Mắt thấy anh sốt đến mức ngờ nghệch, sức lực quần

lấy cô càng mạnh mẽ vô cùng, Phùng Nhất Nhất chỉ có thể...bất chấp tất cả!

Tạ Gia Thụ kích động khoan khoái, y như chú chó Labrador được ăn thịt hộp!

Cuối cùng cũng xong, Phùng Nhất Nhất thu tay về lấy chiếc áo sơ mi anh vừa quăng sang một bên để lau tay. Lau đi lau lại, lau đến nỗi tay cô đỏ hết cả lên. Cô căn môi quay đầu nhìn, chú Labrador nào đó vẫn đang cong mông nhâm nhi chút dư vị còn sót lại. Phùng Nhất Nhất đẩy anh, “Xong rồi! Anh mau dậy đi!”.

Tạ Gia Thụ vừa rồi giống như đã vất kiệt buồn bực, phiền muộn và bất an suốt một ngày một đêm. Giờ phút này, cơ thể nhẹ nhõm, trái tim cũng nhẹ nhõm, thoải mái vô cùng, anh lười biếng híp mắt, ngoắc tay về phía cô.

Phùng Nhất Nhất toàn thân cảnh giác nhìn anh, nhưng vẫn bị kéo lại.

“Không cần đi bệnh viện, anh không sao rồi” , Tạ Gia Thụ ngăn chặn người có thể nổi điên bất cứ lúc nào, hôn một cái thật kêu vào tai cô, “Anh dồn nén quá lâu nên mới phát sốt, nhớ em quá ấy mà!”.

Sau khi đàn ông khoan khoái, đúng là lời lẽ gì cũng có thể nói ra được.

Cảm thấy Phùng Nhất Nhất vẫn quấy đạp muốn ngồi dậy. Tạ Gia Thụ nhắc chân đề lên cô, hôn vào vành tai, nói, “Không tin em cứ đợi nửa tiếng nữa mà xem! Nhất định không nóng nữa đâu!”.

Giọng nói của anh quá mức chắc chắn, Phùng Nhất Nhất không khỏi chần chừ. Anh lập tức nhào người lên, thở dài bên tai cô, vừa tiếc nuối vừa thành khẩn nói, “Chỉ là, lúc này anh không còn sức lực nữa rồi, e rằng tối nay không thể hầu hạ được em”.

Phùng Nhất Nhất đẩy cái miệng trơ trên của anh ra, tức tối trừng mắt.

Tạ Gia Thụ căn góc chặn, vừa hờn tủi vừa âu lo nhìn cô, nói, “Em đừng đi tìm người khác đấy nhé! Em xem anh đây này, anh thà rằng đè nén đến phát sốt... Ngày mai anh sẽ ổn thôi! Tối mai chắc chắn sẽ lại cừ khôi!”.

Mỹ nam phát sốt, áo quần không chỉnh tề làm nũng, lúc này, Phùng Nhất Nhất thật muốn bổ nhào đến... đánh cho anh một trận!

Cô lẳng lẳng quay người, xuống giường rửa tay. Mỹ nam bị ồm, bộ dạng thảm thương từ phía sau ôm lấy eo cô, thủ thủ, “Em đi đâu thế?”.

“Ra ngoài xem đồng hồ, sau nửa tiếng nữa mà anh không hạ sốt, em sẽ gọi 120.”

Ông trời luôn thiên vị những người có ngoại hình đẹp. Lời nói nhăng cuội của Tạ Gia Thụ không ngờ lại trở thành sự thật. Hai mươi phút sau, Phùng Nhất Nhất vào xem tình hình thế nào thì anh đã ngủ say. Cô đưa tay lên trán anh, thật sự không còn sốt nữa.

Phùng Nhất Nhất rất bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại nhẹ nhõm đôi chút, giống như, bởi vì anh đã hạ sốt nên màn kịch tình hoang đường vừa rồi không phải hoàn toàn chỉ là tình mê ý loạn, mà là có lý do.

Chiếc giường bị hai người lăn qua lăn lại trở nên lộn xộn, ga trải giường cũng xộc xệch. Phùng Nhất Nhất đưa tay nhẹ nhàng kéo cho ngay ngắn, tòi lại lôi chăn lên đắp cho anh. Lúc này, Tạ Gia Thụ đã ngủ say, bị cô lật người cũng không tỉnh. Nhưng, “tiểu ma vương” vẫn lộ ra ngoài, trạng thái không chiến đấu mà thể tích vẫn thật đáng kiêu ngạo. Phùng Nhất Nhất nhìn nhẩn nhẩn, mặt mày xám xịt nhét “tiểu ma vương” đó vào trong.

Hắn là tối qua anh đứng ở hành lang một đêm, bị lạnh nên mới sốt như vậy. Nhân lúc anh còn ngủ, Phùng Nhất Nhất muốn làm chút gì đó cho anh ăn.

Không biết từ lúc nào, trong tủ lạnh đã nhét đầy gà ác đông lạnh. Phùng Nhất Nhất tò mò đem một con ra rã đông, hầm một nồi canh gà ác củ mài.

Lúc hương vị canh gà lan tỏa khắp phòng bếp, cũng là lúc Tạ Gia Thụ tỉnh dậy. Anh hạnh phúc ôm chăn ôm gối lăn qua lộn lại trên giường, lăn lộn đến khi tóc tai bù xù thành một đống, sau đó chỉ mặc độc một chiếc quần chíp, vui vẻ chạy ra ngoài tìm người.

Phùng Nhất Nhất đang thái rau, anh liền đi chân trần nhảy nhót vào trong. Cô liếc mắt thấy quần chíp bó chặt... Lúc này, giữa các ngón tay cô vẫn còn cảm giác ngậy ngấy, dính dính, lạ lẫm. Vừa nhìn thấy “tiểu ma vương” to tràn lại chấy, cô liền giơ dao lên uy hiếp anh không được làm xằng làm bậy.

Tạ Gia Thụ lòng đầy vui sướng, khoe khoang cơ V-cut[1] cùng cặp chân dài của mình. Lưỡi dao sáng bóng, sắc bén, lạnh ngắt khiến nơi nào đó của anh căng lên, không thoải mái lắm lắm, “Muốn chém anh à? Em chém đi! Chém đi, chém đi, em chém đi này!”.

[1] Cơ V-cut: là cơ phía dưới rốn kéo dài đến hết cơ bụng, có hình chữ V, được coi là một trong những nhóm cơ tạo vẻ gợi cảm cho cơ thể, cũng góp phần làm đẹp cho phần bụng.

Phùng Nhất Nhất muốn nói, “Chém chết anh mặc dù không tới phiên em ở góa nhưng lại tới phiên em ngồi tù đấy!”.

“Anh đi mặc quần áo vào đi, ra là có thể ăn cơm rồi” , cô nhàn nhạt nói, tiếp tục thái rau.

Trong lòng Tạ Gia Thụ nghĩ: Ái chà! Thì ra là sợ người ta bị lạnh.

Anh thích từ từ tiến đến ôm cô từ phía sau, thoải mái thì cầm lên vai cô, liếc mắt nhìn cô thái rau.

“Sáng nay mẹ em đã nói chuyện với em chưa?” , anh kiếm chuyện để nói.

“Ừm” , Phùng Nhất Nhất trả lời qua quýt.

“Nói gì rồi?” , Tạ Gia Thụ lập tức trở nên nghiêm túc, hỏi.

Phùng Nhất Nhất không trả lời, tay vẫn thái từng nhát từng nhát một. Trong lòng Tạ Gia Thụ sốt ruột, thúc giục hai lần, chợt nghe cô kêu một tiếng, anh bỗng giật mình, nhìn xuống dưới. Quả nhiên là lưỡi dao sáng bóng như tuyết đã được nhuộm đỏ.

“Chết tiệt! , trong tình thế cấp bách lời thô tục cũng buột miệng mà ra.

Sau đó Tạ Gia Thụ giữ chặt ngón tay cô rồi nhét vào trong miệng mình!

Lúc cắn vào tay, Phùng Nhất Nhất cong có chút mơ hồ. Đến khi vết thương được anh mút đến nhói nhói, cô mới phản ứng lại, “ây da” một tiếng.

Tạ Gia Thụ đang ngậm ngón tay của cô nên không tiện mắng, anh ngược mắt lên hung hăng trừng mắt. Ở khoảng cách gần thế này, Phùng Nhất Nhất rõ ràng nhìn thấy những hoảng hốt và đau lòng nhuộm trong ánh mắt anh.

Cô bất chợt hiểu ra sự u mê không chịu tình ngộ của mình.

Tại sai ngay từ khi bắt đầu, biết rõ hai bên đã thay đổi, nhưng cô vẫn bất chấp hết thảy đến quên mình chứ?

“Đi thôi! Đến bệnh viện!” , trong miệng Tạ Gia Thụ toàn vị chát của rau cùng vị tanh của máu. Anh cộc cằn kéo cô đi ra ngoài, quên mất rằng trên người mình chỉ mặc một chiếc quần lót.

Phùng Nhất Nhất không nhúc nhích, anh không kéo nổi, bèn quay đầu nhìn, thấy cô cứ đứng thừ người ra đó mà rơi nước mắt. Anh mím môi, giọng nói trở nên vô cùng trầm thấp, dịu dàng, “Đừng sợ! Chúng ta đến chỗ Thẩm Hiên, máu gấu trúc bên anh ta có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nếu vẫn không ổn anh sẽ đến nhà họ Thịnh cướp Tử Thời ra!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn anh, vừa khóc vừa lắc đầu.

“Chúng ta đừng ở đây nhé... Tạ Gia Thụ!”.

Cô gái lệ tràn khóe mi, khóc không thành tiếng. Tạ Gia Thụ không biểu lộ ra vẻ mặt thương xót, đau lòng, mà nheo mắt, giọng nói lạnh như băng, “Em nói gì vậy? Em nói lại một lần nữa xem nào!”.

Dáng vẻ vô tình này của anh khiến trong lòng Phùng Nhất Nhất âu sầu nghĩ, đây chẳng phải là dáng vẻ lúc anh vừa trở về, lúc hai người trùng phùng đó sao?

Thật ra, đây mới chính là Tạ Gia Thụ của hiện tại.

Phùng Nhất Nhất nhìn Tạ Gia Thụ, nói, “Anh hỏi em, có phải những năm nay luôn đợi anh không, em thừa nhận. Nhưng người mà em đợi, người mà em đợi luôn là Tạ Gia Thụ của năm xưa, chứ không phải anh. Những ngày này... chúng ta đã thử rồi... Chúng ta chia tay tại đây được không? Nhân lúc còn chưa hoàn toàn tuyệt vọng về đối phương...”.

Tạ Gia Thụ bật cười, dù trên người chỉ mặc độc một chiếc quần lót, anh vẫn cười ngạo nghễ, ngạo nghễ nhìn cô.

“Không đúng! Phùng Nhất Nhất, sao em lại thất vọng về anh chứ? Tạ Gia Thụ của ngày xưa, em chê anh không có tiền đồ. Bây giờ sự nghiệp của anh, áo gấm về làng, em không thể vẫn chê bai anh như vậy” , anh cười tự giễu, “Em đang vờ tha để bắt thật, đúng không?”.

“Để anh đoán xem, em đang diễn xuất chiêu nào nào?” , anh cúi đầu, hứng thú nhìn thẳng vào mắt cô, “Lương Dĩ Thanh tưởng em là Trịnh Phiên Phiên, trước đó em cũng từng gặp Trịnh Phiên Phiên, anh Thừa Quang chắc chắn cũng đã tiết lộ tin đồn kết thân giữa hai gia đình, nhưng từ trước tới giờ em chưa từng hỏi anh”.

Anh buông tay cô ra, vết thương trên tay lại chảy máu, từ từ ngưng tụ thành từng giọt xuống đầu ngón tay, rơi xuống sàn nhà.

Hết thấy là máu trong lòng Phùng Nhất Nhất, mất đi một giọt lòng lại se sắt thêm một phần.

Tạ Gia Thụ không hề hay biết, tiếp tục nói, “Em cố ý nói chia tay với anh, ép anh phải lập tức từ chối Trịnh gia, đúng không?”.

Giờ phút này trông anh có vẻ bình tĩnh lí trí, nhưng thực ra anh đã phát điên rồi. Anh nhất thời kích động nói những lời khó nghe như vậy, nhưng cô cũng không phản bác.

Lửa cháy đổ thêm dầu, thân nhiệt Tạ Gia Thụ bỗng chốc tăng vọt, hai con mắt đã sốt đỏ.

Anh đưa tay túm lấy cằm cô, ép cô phải ngẩng đầu lên nhìn mình, con mắt đỏ máu nhìn cô chăm chăm, biểu cảm quả thật như muốn nuốt sống cô

từng miếng, từng miếng một!

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu lên, hít một hơi, bình tĩnh nói, “Không phải... có lẽ là em không cam lòng, không đam vào tường không quay đầu. Bây giờ em đã đam vào rồi, em phải quay đầu thôi”.

“Quay đầu cái con khi!” , Tạ Gia Thụ lạnh cười, bùng một một câu thô tục.

“Em tưởng rằng em là gì hả? Em cũng xứng để vứt bỏ tôi hết lần này đến lần khác sao? Tôi nói cho em biết, tôi không hề nghĩ rằng sẽ nối tiếp tiền duyên với em, chẳng qua là vì em chủ động dâng mình đến cửa, không ăn cũng uống phí mà thôi.”

“VẬY...” , cảm của Phùng Nhất Nhất bị anh bóp rất đau, cô nuốt từng ngụm nước miếng, “Bây giờ đã ăn rồi!”.

“Đúng vậy! Đã ăn rồi, chẳng qua cũng chỉ có vậy mà thôi! Ha ha!” , đôi mắt Tạ Gia Thụ đỏ ngầu như muốn chảy máu, giọng nói lạnh lẽo có thể đông thành băng, bộ dạng hiện giờ của anh chẳng khác gì tên sát nhân biến thái điên cuồng.

Cảm của Phùng Nhất Nhất đau đến không chịu nổi. Cô không nhịn được mà tách tay của anh ra. Giờ phút này, Tạ Gia Thụ không hề cảm giác được bản thân mình dùng lực, cô tách tay anh ra, anh còn tưởng cô tức giận.

Tức giận thì tốt, tức giận thì quá tốt rồi. ! Anh buông lỏng tay ghì lấy gáy cô, điên cuồng đè xuống, hôn lấy cô, cắn môi cô. Tạ Gia Thụ cảm thấy trái tim mình như muốn nổ tung, ngày tận thế cận kề chẳng qua cũng chỉ có thể điên cuồng, hỗn loạn đến như vậy mà thôi. Anh thật muốn nuốt trọn cô vào bụng.

Nếu đàn ông thực sự muốn động tay, chút sức lực của Phùng Nhất Nhất hoàn toàn không đáng nhắc đến. Anh lột đồ của cô, điên cuồng chiếm đoạt. Phùng Nhất Nhất ngửa cô tuyệt vọng, nước nỡ, tiếng khóc không chứa chút lửa nào, chỉ thuần túy là gào khóc, là nỗi đau lòng đến chết.

Tiếng khóc khiến màng tai và trái tim người ta đau buốt đến dữ dội. Tạ Gia Thụ thẳng người dậy, những phập phồng nơi lồng ngực anh còn dữ dội hơn cả tiếng khóc gào của cô.

“Chia tay... hừ, em đừng có mơ!” , anh vừa thở gấp vừa cười, “Lần này không tới phiên em kêu đừng đâu!”.

Phùng Nhất Nhất khóc đến kiệt quệ, không còn sức lực cãi lại anh. Cô nhắm mắt, khuôn mặt đầy nước mắt, bộ dạng đó trông thảm hại vô cùng.

Tạ Gia Thụ cắn răng ôm chầm lấy cô.

“Em đâm vào bức tường nào rồi hả? Quay đầu gì hả? Phùng Nhất Nhất, tôi đã làm gì em rồi hả?”.

Nóng rát trước ngực khiến Phùng Nhất Nhất vừa đau vừa nhói. Mũi cô đã tê dại không còn cảm giác, rã rời, để anh ép cô vào lòng. Giọng nói của cô như âm hồn phảng phất, “Em không muốn... liên lụy đến anh, anh cũng đừng liên lụy đến em, được không?”.

Nếu anh đã có đường rộng bằng phẳng cần đi, em không muốn trở thành vật cản ngang chân anh.

Còn em đã điên cuồng vì yêu một lần, một lần trong đời là đủ rồi, sau này em sẽ sống một cuộc sống an nhàn, bình thản, vô vị của riêng em.

Tạ Gia Thụ... tạm biệt.

Tạ Gia Thụ về phòng ngủ, mặc bừa một chiếc quần. Lúc mặc quần áo, anh còn sa sầm mặt mày, giật phăng một chiếc áo khoác ngoài xuống, trở lại phòng ăn, khoác lên người người còn đang chờ đợi, bọc cô lại rồi vác lên vai.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy phần da dày của mình đang chống lên vai anh, khó chịu nói, “Anh bỏ em xuống, em tự đi”.

Tạ Gia Thụ không ngó ngang đến cô.

“Anh định đi đâu?” , Phùng Nhất Nhất không nhin được hỏi.

Tạ Gia Thụ vác cô xuống dưới lầu, để cô ngã vào trong xe. Cả quá trình anh không nói lời nào, cho đến khi xe chạy, sắp đến nơi cần đến, Phùng Nhất Nhất mới nhận ra, anh đưa cô đến bệnh viện.

Con dao trước đó đã chặt gà ác. Nếu không may mắn, vết thương có thể sẽ nhiễm trùng. Cho nên, để đảm bảo chắc chắn, quả thật nên đến bệnh viện tiêm một mũi uốn ván.

Các bác sĩ, y tá trong bệnh viện tiêm thấy người đến lại là Phùng Nhất Nhất, đương nhiên là lập tức thông báo với viện trưởng Thẩm của bọn họ.

Vào giờ này, Thẩm Hiên vốn đã đi ngủ, nghe nói có người bị đứt tay, người đưa đến lại là Tạ Gia Thụ, anh thở dài từ trên giường bò dậy, vội vàng chạy đến bệnh viện.

Khi anh chạy đến bệnh viện, đèn trong phòng bệnh VIP ở tầng trên cùng đang sáng, một người đang ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài phòng bệnh, dựa vào đó truyền dịch.

Thẩm Hiên hỏi ý tá đang đi tới, “Chuyện gì xảy ra vậy?”.

“Lúc nấu nướng, Phùng Nhất Nhất bị dao cứa vào ngón tay, tiêm mũi uốn ván thì không sao nữa rồi. cô ấy đang trong phòng bệnh nghỉ ngơi. Nhưng anh Tạ Gia Thụ có chút nghiêm trọng”, nữ y tá thông cảm, nhỏ giọng nói, “Sốt cao sắp dẫn đến viêm phổi rồi... nhưng nói thế nào cũng không chịu vào phòng bệnh, cứ khăng khăng ngồi truyền nước bên ngoài cửa phòng cô Phùng”.

Thẩm Hiên đi tới.

Tạ Gia Thụ nghe thấy tiếng bước chân, mí mắt nhếch lên, nhìn thấy Thẩm Hiên, lại nhắm mắt lại.

“anh có thể đi thẳng vào trong đó, lợi dụng sơ hở mà bợ đỡ sẵn đón. Bây giờ tôi không có sức mà ngăn cản anh.”

Thẩm Hiên ngồi xuống ghế bên, ôn tồn nói, “Gia Thụ, chúng ra nói vài câu với nhau đi!”.

Tạ Gia Thụ nhắm mắt dựa vào bức tường lạnh cứng, như thể không nghe thấy, cũng không phản ứng gì.

Thẩm Hiên lại bật cười, cảm khái nói, “Cảnh tượng này thật quen thuộc! Trước kia cũng luôn là thế này, cậu hại cô ấy sứt mẻ này nọ, đưa đến bệnh viện, rồi tôi đến chữa trị cho cô ấy”.

Tạ Gia Thụ nhắm mắt lại, uể oải, “Chữa bệnh cứu người là công việc của bác sĩ. Tôi đưa cô ấy đến tay bác sĩ nào thì người ta cũng đều chữa khỏi cho cô ấy”.

“Đúng vậy!” , Thẩm Hiên nói, nụ cười trên khuôn mặt nhạt dần, “Nhưng điều tôi muốn nói là, từ trước tới giờ, cậu luôn là người khiến cô ấy bị thương”.

Lời vừa dứt, hành lang bỗng trở nên yên tĩnh. Tạ Gia Thụ từ từ mở mắt.

Thẩm Hiên cũng dựa vào tường, thấp giọng nói tiếp, “Tôi biết hai người thích nhau, vì đối phương mà bị thương cũng cảm thấy cam tâm tình nguyện. Nhưng sao cậu có thể nhẫn tâm như vậy? Lúc cậu hai mươi tuổi, cậu cũng không thể đối xử tốt với cô ấy. Hai mươi lăm tuổi cũng không bảo vệ được cô ấy. Và hiện tại, cậu vẫn không ngừng làm cô ấy bị thương” , giọng nói của Thẩm Hiên bình tĩnh vô cùng, hết như từng nhát búa, nặng nề đập vào lòng Tạ Gia Thụ.

Tạ Gia Thụ sắp bị đập đến ngất xỉu rồi!

“Cậu còn nhớ cô ấy vốn là người thế nào không? Cậu còn nhớ lúc mới quen biết, cô ấy là một cô nàng vô tư lự thế nào không? Hồi ấy, cô ấy sợ chết nhường nào, cả ngày ăn no mặc ấm, tâm tình vui vẻ” , Thẩm Hiên hỏi tưởng lại, kìm long không đặng mà mỉm cười, “Bây giờ cô ấy thành ra thế nào rồi? Tạ Gia Thụ, cậu đã biến cô ấy thành bộ dạng như bây giờ, cậu còn không biết thẹn mà nói đây là tình yêu?”.

Tạ Gia Thụ không nói một lời, Thẩm Hiên cũng không sốt ruột, cười cười, quay đầu nói, “Nói đi, hôm nay lại là sao vậy? Cậu cầm dao hù dọa cô ấy? Ép cô ấy nấu cơm cho cậu?”.

Tạ Gia Thụ cười, trong ánh sáng mờ lung, huyền ảo của ngọn đèn hành lang, nụ cười của anh có chút quý dị.

“Cô ấy ép tôi”, anh cười nói, “Cô ấy ép tôi chia tay”.

Bộ dạng của Thẩm Hiên dường như không tin tưởng lắm, Tạ Gia Thụ dựa ở đó cười lớn, “Anh cũng không tin, phải vậy không? Tôi cũng đang mờ mịt đây. Tôi vì cô ấy... chuyện gì tôi cũng không nói cho cô ấy biết, nhưng cô ấy cũng không hỏi gì cả, sau đó bất chợt lại nói với tôi rằng, cả đời không qua lại với nhau nữa. Anh nói cô ấy có tàn nhẫn không?”.

Trong lòng Thẩm Hiên thầm nghĩ: Tàn nhẫn cái con khỉ nhà cậu ấy!

“Tôi không tha cho cô ấy đâu”, Tạ Gia Thụ vô cùng bình tĩnh lại vô cùng âm trầm nói, sau đó quay mặt cười với người bên cạnh, “Gần đây, bỗng dưng có bao nhiêu ca phẫu thuật lớn tìm đến anh như vậy, anh không thể không biết là tôi làm. Rõ ràng là anh biết tôi cố ý mang Phùng Nhất Nhất rời khỏi anh, nhưng anh vẫn nhận nhiệm vụ mà không hề bỏ lỡ. Có phải anh cảm thấy mình tương kế tựu kế, vô cùng thông minh, vô cùng bình tĩnh không? Thật ra, anh vẫn đặt Phùng Nhất Nhất sau sự nghiệp của mình. Anh như vậy mà còn muốn nói chân lý của tình yêu với tôi. Anh ngay cả tư cách đứng trước mặt tôi mở miệng cũng không có! Anh cút xéo cho tôi!”.

Ở Mỹ, tôi bị người ta cầm súng chĩa vào đầu bắt ký hợp đồng. Ở trên giàn giáo trong phim trường, tôi suýt chút nữa thì chết thảng cảng. Tôi bị đạo diễn nổi tiếng của Hollywood hắt cà phê đầy mặt còn phải nở nụ cười với ông ta. Tôi bán đi tất cả của cải dưới danh nghĩa của mình để đánh cược một phen, được ăn cả ngã về không... bao nhiêu lần tôi suýt chết nơi đất khách quê người, nhưng cuối cùng thì, tôi vẫn còn sống, và tôi đã lập tức quay trở lại tìm cô ấy.

Lúc tôi làm tất cả mọi việc, tôi đều nghĩ đến cô ấy. Từ năm hai mươi tuổi đến năm hai mươi tám tuổi, trong khoảng thời gian tám năm đẹp nhất của cuộc đời một người đàn ông, trái tim và cơ thể của tôi chỉ biết đến một mình cô ấy.

Tình yêu của tôi ấu trĩ, gay go, hỗn loạn, bàng hoàng, bất an, có lẽ còn có chút biến thái, nhưng tình cảm của anh đến yêu cũng chẳng phải.

Dịch truyền của Tạ Gia Thụ có thành phần chất an thần. Sau khi Thẩm Hiên bỏ đi, anh dựa vào đó chợp mắt một lát, đến khi y tá đến rút kim ra, anh mới tỉnh lại.

Cảm giác mũi kim bị rút ra khỏi cơ thể mình không được tuyệt diệu cho lắm. Tạ Gia Thụ nhắm mày, quay đầu, khàn giọng hỏi, “Cô ấy tỉnh chưa?”.

“Cô Phùng sao ạ?” , y tá hỏi, “Cô ấy đã rời khỏi đây một tiếng trước rồi ạ”.

Tạ Gia Thụ không nói gì. Đợi y tá thu giá đỡ truyền dịch về, đi xa rồi, anh mới đứng lên, một chân đạp vào ghế dài trên hành lang.

Nửa đêm, anh không gọi tài xế đến, bệnh viện gọi cho anh một chiếc taxi. Tạ đại thiếu gia chịu ấm ức, ngồi taxi trở về nhà.

Trong nhà vẫn là cục diện giống như lúc họ rời đi, Canh gà ác củ mài trong nồi vẫn còn nóng. Tạ Gia Thụ bỏ rau xanh Phùng Nhất Nhất đã thái trên thớt vào chảo, xào một đĩa. Chẳng lấy gì làm lạ, toàn bộ đều cháy khét.

Rau xanh cháy khét quả thật rất khó nuốt, sau khi ăn một miếng, Tạ Gia Thụ lặng lẽ buông đũa xuống.

Ăn món canh gà ác thơm ngon, Tạ Gia Thụ mặt không biểu cảm, trong lòng tràn đầy phần hận thầm nghĩ: Có giỏi em đừng để tôi bắt được! Bắt được rồi tôi đây sẽ đút cho em ăn cả đãi rau xào này!

Ngủ đến khi tảng sáng, cơ thể lại như phát sốt, Tạ Gia Thụ bừng tỉnh từ cơn ác mộng, mệt mỏi đưa tay lên sờ trán mình. Mồ hôi dính đầy lòng bàn tay, anh ghê bần, chà tay vào gối, được một nửa lại đổi hướng, chà vào quần áo của mình.

Bởi anh vẫn ngủ trong phòng khách, trên gối vẫn thoảng mùi hương sau khi Phùng Nhất Nhất tắm xong.

Xoay người điên cuồng ở đó một hồi, Tạ Ma Vương cúi kính ngời dậy, đầu tóc bù xù, nghiêng răng nghiêng lợi tìm điện thoại.

Phùng Nhất Nhất tắt máy rồi.

Tạ Gia Thụ phát điên hét lớn ba tiếng rồi ném điện thoại đi, duỗi thẳng cẳng lẫn lộn trên giường.

Không thể ngủ tiếp được, anh dứt khoát bò dậy, đến phòng thể thao chạy hai tiếng đồng hồ, rồi đăng đăng sát khí lên đường đi tới F. D làm việc.

Hôm nay Tạ Ma Vương điên cuồng quá độ, cả ngày không ăn cơm cũng không nghỉ ngơi, uống hết cốc cà phê đen này đến cốc cà phê đen khác, một mạch giải quyết xong công việc của ba ngày. Cả phòng thư ký đều quay vòng theo anh, toàn bộ mệt nhoài gục xuống. Những người này đều là nhân viên theo anh gian khổ hơn ba năm, Tạ Gia Thụ không nỡ, chỉ có thể một mình ôm nỗi cô đơn mà buông tha cho họ, để họ tan làm, sáng ngày mai có thể tới muộn hai tiếng đồng hồ.

Rồi sau đó, chỉ còn lại một mình anh, chẳng có nơi nào để đi.

Tạ đại thiếu gia từng ăn nhậu chơi bời nổi tiếng, toàn thành phố G, bỗng cảm thấy mình chẳng còn nơi nào để đi.

Không xó trò gì để tiêu khiển, những thứ yêu thích trước kia, giờ đối với anh chỉ là xã giao. Xã giao mà, không bắt buộc thì anh cũng chẳng buồn đi.

Không có sở thích, những năm nay, anh đã biến công việc trở thành sở thích duy nhất của mình.

Thật ra, quan trọng nhất là: Không có người nào anh muốn gặp. Người duy nhất anh muốn gặp kia hôm nay điện thoại lại trong tình trạng tắt nguồn.

Tạ Gia Thụ cô độc ngồi một lúc trong văn phòng, ngẫm nghĩ thấy cũng chỉ có thể quay về nhà cũ của Tạ gia.

Nhà cũ Tạ gia.

Chẳng mấy khi Tạ Gia Vân được một ngày nghỉ ngơi như hôm nay. Cô đích thân xuống bếp rửa tay nấu súp cho Diệp Kỳ Viễn. Tạ Gia Thụ đến thật đúng lúc.

Anh đột nhiên quay về, Tạ Gia Vân đương nhiên vui vẻ, còn đặc biệt làm thêm hai món. Chỉ là, hai vợ chồng họ, người rửa rau người thái, người bỏ dầu người bỏ muối. Mặc dù ngồi không hưởng lộc, nhưng Tạ Gia Thụ luôn cảm thấy mình là người thừa ở đây.

Lúc ăn cơm, Tạ Gia Vân phát hiện biểu cảm của cậu em trai nhà mình không thật sự vui vẻ.

“Nào, ăn miếng cá này xem” , Tạ Gia Vân dịu dàng, thân thiết gắp một miếng Cá xào muối cho em trai, “Ngon không?” ,

Tạ Gia Thụ cắn một miếng liền chau mày, “Không ngon, tanh quá, khó nuốt”.

Tạ Gia Vân nhìn ông chồng ngồi đối diện ăn ngon lành mà không hề hay biết gì, khẽ trừng mắt với em trai.

Tạ Gia Thụ nghĩ bụng: Sao vậy chứ? Còn không cho người ta nói sự thật à?

“Em muốn ăn canh gà ác củ mài” , anh buông đũa nói.

Diệp Kỳ Viễn cất giấu ý cười không nhìn được vào trong bát cơm. Tạ Gia Vân múc một bát canh cho em trai, thuận miệng nói, “Biết rồi, em mau ăn đi, lần sau chị làm cho em”.

“chị đỡ dành trẻ con à? Một tháng chị mới nấu nướng một lần, một năm em cũng không về nhà đến hai lần” , Tạ Gia Thụ bất mãn lẩm bẩm.

Mắt thấy Diệp Kỳ Viễn cười sắp phụt cơm ra ngoài, Tạ Gia Vân quả thật không thể nén giận được nữa, “đốp” một tiếng bỏ đũa xuống, hướng về phía em trai nói, “Cậu lại muốn ăn đòn rồi hả? Bớt vãnh mũi lên mặt đi! Ăn cơm đi! Ngoan ngoãn chút cho tôi!”.

Tạ Gia Thụ bị mắng đương nhiên rất khó chịu! Nhưng cũng quen rồi, anh buồn bực bưng bát canh lên, chẳng nói chẳng rằng lấy thìa múc trứng.

Tạ Gia Vân thấy anh giả chết, lại càng tức giận, bực mình lên giọng, “Chê khó nuốt thì cậu đừng ăn nữa! Bên ngoài nơi nào không có chỗ cho cậu ăn cơm? Sao phải về nhà tìm tôi rước khó chịu vào người làm gì hả?”.

Tạ Gia Thụ như bị kích thích, buông tay, nặng nề đặt bát canh xuống, Canh hoa trứng tảo tía sóng cả ra ngoài khiến nửa chiếc khăn trải bị ướt.

Thật ra, Tạ Gia Vân là chị cả mà như mẹ. Hơn hai mươi năm qua cô luôn đối xử với em trai mình bằng thái độ này. Ngay cả Diệp Kỳ Viễn cũng đã quen, huống hồ là người có thể chất M chán sống thích bị ngược đãi như Tạ Gia Thụ. Chị gái anh không mắng đến nước này thì không xong với anh. Nhưng hôm nay, chẳng hiểu vì sao, anh lại phản kháng gay gắt như vậy, nhất thời, mọi người đều ngẩn ngơ tại chỗ.

Diệp Kỳ Viễn phản ứng đầu tiên, thấy thần sắc của Tạ Gia Thụ là biết ngay cậu em vợ này không vui thật rồi, vội vàng cười giảng hòa, “Hai chị em em không gặp nhau thì ngày ngày nhắc tới nhắc lui, khó khăn lắm ăn bữa cơm thì lại cãi nhau”.

Tạ Gia Vân dạy em trai từ nhỏ, đừng nói là đấu khẩu, số lần đánh nhau cũng không đếm xuể. Lần đầu tiên bị em trai đáp lại gay gắt thế này, cô hoàn toàn kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi ngơ ngẩn ra đó.

Còn Tạ Gia Thụ chỉ cụp mắt, lấy khăn ăn chậm rãi lau canh rớt ở trên tay. Một lát sau, anh hờ hững đứng dậy bỏ đi.

Tiếng đóng cửa truyền lại, Tạ Gia Vân mới bừng tỉnh từ trong giấc mộng, quay mặt hỏi chồng, “Nó... làm sao vậy?”.

Diệp Kỳ Viễn cũng không biết phải nói sao, an ủi vợ, “Không phải cậu ấy luôn như vậy sao? Sáng nắng, chiều mưa, tối đong đưa triều cường. Trái lại là em ấy, đừng có lấy làm lạ như vậy”.

Tạ Gia Vân ngẫm nghĩ... cũng phải.

Trước kia, tất cả những người quen biết Tạ Gia Thụ đều cảm thấy con người anh cọc nhủ, ấu trĩ. Người thích Tạ Gia Thụ, đại đa số đều thích tướng mạo và gia thế của anh. Còn người Tạ Gia Thụ thích... tuyệt đại đa số là người có thái độ không tốt với anh.

Giống như chị gái anh, anh Thừa Quang, Diệp Kỳ Viễn, ... Những người Tạ Gia Thụ quý mến, kính trọng này đều cảm thấy anh hi nộ vô thường, cho nên bọn họ không coi hi nộ của anh là chuyện gì lớn.

Nhưng kỳ thực, Tạ Gia Thụ cũng biết đau lòng, chỉ là từ trước đến nay anh không bao giờ nói với người khác. Ví dụ như đến bây giờ, anh vẫn nhớ lần anh bỏ thi trung học chạy ra ngoài chơi, chị gái như phát điên đi tìm, giáng cho anh một bạt tai trước mặt lũ bạn.

Mọi người đều nói, chị của anh không dễ dàng gì. Chị ấy đã vì anh hi sinh rất nhiều. Anh thừa nhận, anh thật lòng kính yêu chị gái của mình, nhưng... anh vẫn luôn nhớ cáo bạt tai ấy, hơn nữa, mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy đau nhức âm ỉ.

Chị bận rộn với hàng đồng công việc, nên từ trước đến giờ không có lòng kiên nhẫn với anh. Thật ra, từ nhỏ tới lớn, chưa có ai kiên nhẫn với anh. Anh còn tưởng rằng thế giới này không ai có lòng kiên nhẫn như vậy, cho đến khi gặp được Phùng Nhất Nhất.

Chỉ có Phùng Nhất Nhất, cho dù bị anh giày vò thế nào, cô cũng chưa từng cảm thấy chán ghét anh.

Tạ Gia Thụ chẳng thèm quan tâm đó có phải là bởi vì sự uy hiếp của anh, cô nhất gan sợ chết hay không, dù sao đó cũng là người duy nhất không rời bỏ anh mà anh từng có được.

Ngọn đèn giữa lòng thành phố lấp lánh trong màn đêm. Ngồi trong xe, phóng tầm mắt nhìn ra xa, trong vô số cao ốc gần xa kia, có biết bao cửa sổ lấp lánh ánh đèn, nhưng lại không có ánh đèn nào liên quan đến anh.

Âm nhạc trong xe được vặn đến mức to nhất. Lúc Tạ Gia Thụ ấn số gọi cho trợ lý, không thể không dùng âm lượng như gào thét, “Cậu tìm cô ấy ra

đây! Trong vòng ba mươi phút tôi phải biết cô ấy đang ở đâu!”.

Sau đó anh sẽ chạy đến! Cướp cô lên xe, mang theo cô, chạy dọc theo quốc lộ, đến một nơi không có người, đốn cây dựng nhà, xây một căn nhà nho nhỏ, cùng cô sống ở đó, sinh một đàn con! Không được! Trẻ nhỏ quá phiền phức, hơn nữa còn phân tán sự chú ý của cô! Tạ Gia Thụ muốn cả đời về sau cô chỉ quan tâm đến mình anh...

Cuộc điện thoại của ngài trợ lý đã phá vỡ hoang tưởng không bờ bến của Tạ Gia Thụ, “Tổng giám đốc Tạ, hôm nay cô Phùng không đi làm”.

“...” , Tạ gia Thụ bỗng chốc ủ dột, “Biết rồi!”.

Anh chỉ có thể sa sầm mặt mày lái xe về căn nhà của mình, một mình rầu rĩ lên lầu ngủ.

Căn nhà xa hoa, nội thất xa xỉ, giường ngủ thoải mái cao cấp, nhưng người trên giường lại lăn qua lộn lại trần trọc đến nửa đêm mà không sao ngủ nổi. Tạ Gia Thụ không thể không chuyển đến phòng dành cho khách, ôm gối ngủ cũng coi như chợp mắt được một lát.

Nhưng lòng anh luôn cảm thấy bất an, không có cách nào chìm sâu vào giấc ngủ.

Tạ Gia Thụ cúi kính vò đầu gối dậy, mất năm phút để khai thông tư tưởng, sau đó gạt sự ghê tởm sang một bên để gọi điện thoại cho Thẩm Hiên.

Lại là nửa đêm, lần này Thẩm Hiên không chửi thề trong lòng nữa mà trực tiếp văng ra một tràng lời lẽ thô tục với người ở đầu bên kia.

Cuối cùng Tạ Gia Thụ cũng tìm được đối tượng để phát tiết! Anh hoàn trả gấp mười lần mà chửi lại! Tiếng Trung pha trộn ba loại ngôn ngữ Anh, Nhật, Hàn, trong đó còn có trích dẫn kinh điển, sự kết hợp Trung-Tây, độ đặc sắc có thể nói từ nào từ nấy đều như ngọc trai...

Viện trưởng Thẩm ở đầu bên kia bị mắng chửi mà trợn mắt há mồm, không hiểu hỏi, “Tạ Gia Thụ, rốt cuộc có phải cậu gọi đến để nhờ vả người khác không vậy?”.

“...Đúng vậy!” , Tạ Gia Thụ kiêu ngạo trả lời.

Thẩm Hiên lẽ thẳng khí hùng ân cần “hỏi thăm“ Tạ phu nhân và Tạ lão phu nhân... Mười phút sau, anh gọi lại cho Tạ Gia Thụ, nói, “Nhất Phàm hai ngày nay ở ký túc công ty, không thể về nhà. Vừa rồi, cậu ấy gọi điện về hỏi thăm mới biết, Phùng gia tưởng người ở chỗ cậu, nói Phùng Nhất Nhất từ tối qua không về nhà, gọi điện thoại cũng không ai bắt máy”.

Tạ Gia Thụ từ trên giường bật dậy như lò xo, không kịp thay đồ ngủ, chỉ lôi chiếc áo khoác lên người rồi xông ra ngoài.

Mặc dù Thẩm Hiên cũng chạy đến bệnh viện ngay lập tức, nhưng anh vẫn cho rằng Tạ Gia Thụ lo lắng có chút thái quá.

“Cứ gọi điện thoại hỏi xem thế nào trước đã, chắc cô ấy bị cậu làm cho kích động nên trốn đi thôi. Thử gọi điện thoại hỏi bạn bè cô ấy xem?” , Viên trưởng Thẩm day day thái dương, nói.

Tạ Gia Thụ nhìn chăm chăm vào màn hình hiển thị tại phòng bảo vệ, mắt không chớp, miệng bình tĩnh hỏi lại, “Hôm qua muộn như vậy rồi, cô ấy sẽ không đi tìm bạn bè bình thường, mà chỉ có Tử Thời thôi. Anh cảm thấy cô ấy sẽ đi tìm Tử Thời vào thời điểm này sao?”.

Tử Thời mang thai, Phùng Nhất Nhất sẽ không đến làm phiền cô ấy. Huống hồ, nếu Phùng Nhất Nhất ở chỗ Tử Thời, chí ít Thịnh Thừa Quang sẽ nhắn nhủ với Phùng gia một câu.

Thẩm Hiên cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn. Đúng lúc này, đoạn video ghi lại cảnh Phùng Nhất Nhất ra khỏi cổng bệnh viện rạng sáng hôm qua đã được lấy ra.

Chỉ vón vẹn mười giây, Phùng Nhất Nhất đã vẫy tay, taxi dừng lại, cô lên xe, không phát hiện ra điểm bất thường nào.

Tạ Gia Thụ chau mày trầm lặng.

“Không đúng!” , Thẩm Hiên ở bên cạnh đột nhiên trầm giọng nói, “Cổng bệnh viện của chúng tôi có một đoạn đường tư rất dài, rất ít taxi chạy vào

đó, hướng hồ lúc này là tờ mờ sáng. Hơn nữa, cậu nhìn chỗ này xem, chiếc xe này rõ ràng là xe trống, lái thẳng đến trước mặt cô ấy rồi dừng lại, không phải là đưa người đến rồi tiện đường đón khách!”.

“Phóng to ảnh ra!” , Tạ Gia Thụ vừa gọi điện thoại vừa dặn dò trưởng ban bảo vệ, “Phóng to biển số chiếc xe đó!”.

Biển số xe được che đi một cách tinh vi.

Phùng Nhất Nhất bị người ta bắt đi rồi.

Ryta

27-09-2015,02: 31 PM

Chương 11

Muốn gì tôi cũng đưa, trả cô ấy lại cho tôi

Thẩm Hiên vốn tưởng rằng chỉ một giây sau thôi Tạ Gia Thụ sẽ lật tung bàn rồi nhảy dựng lên, ai ngờ người ta còn trấn tĩnh hơn cả mình. Không có chút manh mối nào về biển số xe, cũng không thấy Tạ Gia Thụ phát điên, mà chỉ thấy anh bình tĩnh gọi điện thoại nhờ trợ giúp, "...Tôi biết việc này không thuộc bên anh quản lý... nhưng người này mà mất, tính mạng tôi cũng mất, anh hãy coi như cứu tôi đi!".

Trong lòng Thẩm Hiên đang tính toán xem nên tìm người nào xin giúp đỡ, bên tai nghe những lời Tạ Gia Thụ nói, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Người này là Tạ Gia Thụ, không sai mà! Nhưng... nhưng Tạ Gia Thụ, người thấp giọng điềm đạm cầu xin người khác thế này, quả thật là từ trước đến nay Thẩm Hiên chưa từng gặp.

Lúc này, Thẩm Hiên đã giật nảy mình rồi. Nhưng đợi khi vị trợ thủ mà Tạ Gia Thụ cầu cứu có mặt, lại là người có tiếng tăm lẫy lừng, Thẩm Hiên còn hốt hoảng hơn, không ngờ người đó là Từ Thừa Kiêu.

Sau khi chuyển ngành, Từ Thừa Kiêu tiến vào đội điều tra hình sự, bây giờ là nhân vật số một trong thành phố G. Cho dù anh Thừa Quang của Tạ Gia Thụ muốn tìm Từ Thừa Kiêu nhờ vả, có lẽ anh ta cũng còn phải dẫn đo suy nghĩ. Nhưng, chỉ một cuộc điện thoại của Tạ Gia Thụ trong đêm hôm khuya khoắt, Từ Thừa Kiêu không chỉ nhận điện thoại mà một giờ đồng hồ sau đã lập tức có mặt.

Những chuyện kiểu này là chuyên môn của Từ Thừa Kiêu, trình độ xử lý công việc hiển nhiên không phải hạng xoàng. Sau khi xem xong hình ảnh camera ghi lại, Từ Thừa Kiêu cũng tán thành với quan điểm của Thẩm Hiên, "Vào thời gian này, xác suất xe ra ngoài kiếm khách, xe trống đến cổng bệnh viện các anh là rất nhỏ, hướng hồ còn chặn cả biển số xe. Nhìn

mánh khéo chặn biển xe kia không giống như lính mới, chiếc xe này tuyệt đối có vấn đề”.

Tà Thừa Kiều dáng vẻ oai phong, vừa phân tích cho bọn họ, vừa kêu cấp dưới đi lấy video điện tử tại các chốt ra khỏi thành phố, trong thời gian tương ứng, truy lùng chiếc xe này.

“...Biết sử dụng mánh khéo này để chặn biển số xe hăn là tay lão luyện. Chưa biết chừng họ đã ra khỏi thành phố rồi. Chúng tôi chỉ có thể cố gắng hết sức... Đợi đã, dừng lại! Quay lại năm mươi giây trước đó!” , Từ Thừa Kiều bỗng trầm giọng ra lệnh.

Trưởng ban bảo vệ thao tác máy giám sát, dựa theo lời của ngài Kiều tua trở lại.

“Ở đây!” , ngón tay mang vết chai sần khê gõ vào màn hình, Từ Thừa Kiều nhướn mày, cười vừa anh tuấn vừa khiến người ta run rẩy, “Chiếc xe Cadillac này đỗ ở đây! Nhìn thấy chưa? Tôi nhớ loại xe này có gắn thiết bị giám sát lịch trình hai mươi tư giờ đồng hồ, hăn là sẽ chụp được vài thứ gì đó”.

Tạ Gia Thụ đập tay “bịch” một tiếng xuống bàn.

Viện trưởng Thẩm lập tức gọi điện điều tra chiếc xe này là của hộ nào. Không bao lâu sau, anh nói với Tạ Gia Thụ và Từ Thừa Kiều, “Là xe của Tào Viễn Hàng, Tào gia ở thành Tây”.

Anh vừa mở lời, Tạ Gia Thụ đã cầm điện thoại lên bấm số. Tiếng “A lô” của Thịnh Thừa Quang ở đầu dây bên kia vừa truyền đến, Tạ Gia Thụ đang định lên tiếng thì Thẩm Hiên đã đứng dậy, “Để tôi đi!”.

Rất nhanh sau đó, Thẩm Hiên đã lấy được đoạn hình trong thiết bị giám sát lịch trình xe ở chỗ Tào Viễn Hàng. Trời vừa sáng, anh đã về đến bệnh viện.

Anh vội vàng chạy vào, đưa toàn bộ hình ảnh từ máy giám sát lịch trình xe cho Từ Thừa Kiều. Từ Thừa Kiều không chậm trễ một giây xoay người làm việc. Tạ Gia Thụ nhìn Thẩm Hiên, trên tay Thẩm Hiên có vết máu

loang lổ, không ít vết thương nhỏ bị rạch còn đang chảy máu, các đốt ngón tay bên trái vừa đỏ vừa sưng.

Tạ Gia Thụ nhíu mày, trầm giọng hỏi, “Tay của anh làm sao vậy?”.

Ánh mắt của Thẩm Hiên dán chặt vào phía Từ Thừa Kiêu, nói ngắn gọn, “Tên Tào Viễn Hàng kia cứ ngu nướng không chịu dậy, chẳng phải là tôi đang vội sao? Nên đã vặn chuông báo thức cho hẳn”.

Tạ Gia Thụ im lặng, đưa tay vỗ vai Thẩm Hiên, sức lực của tình hữu nghị hiếm có.

Hình ảnh được thiết bị giám sát lịch trình trong xe hạng sang ghi lại rất rõ nét. Phùng Nhất Nhất khoác một chiếc áo khoác nam từ cổng chính bệnh viện đi ra ngoài. Một chiếc taxi lóe đèn báo hiệu xe trống, từ từ chạy về phía cô. Cô nhìn thấy, vẫy tay bắt xe. Xe dừng lại, cô ngồi vào ghế sau, rồi xe lái đi.

May mắn là, ống kính máy quay này gần hơn so với camera trong bệnh viện nên chụp được gương mặt nghiêng của tài xế trong xe.

Nhân viên phân tích kỹ thuật bên Từ Thừa Kiêu đã chạy tới bệnh viện, lúc này đang lấy ra hình ảnh khuôn mặt nghiêng của tên tài xế. Lúc phóng to hình ảnh theo quy cách nhất định, vừa vặn dừng ở giây Phùng Nhất Nhất khom lưng lên xe. Thật ra hình ảnh rất mơ hồ, không nhìn rõ biểu cảm gì nhưng Tạ Gia Thụ lại cảm thấy mình nhìn rất rõ ràng. Tại giây phút chớp nhoáng đó, biểu cảm trên mặt Phùng Nhất Nhất có một mối, mất mát, bất lực, đau lòng... Những biểu cảm kia cộng với việc cô mất tích đã trở thành một vật thể cứng rắn sáng rõ, đâm vào lòng anh.

Sắp đau chết mất thôi! Tạ Gia Thụ mệt mỏi, từ từ nhắm mắt lại.

Thịnh Thừa Quang đã chạy đến phòng Giám sát và Điều khiển của bệnh viện. Anh không dám kinh động đến cô vợ đang mang thai ở nhà, nhưng đã bỏ mọi việc để chạy đến đây.

Anh đi đến bên Tạ Gia Thụ đang cúi đầu, vỗ nhẹ lên vai Tạ Gia Thụ.

Lúc này không nên nói gì cả, Tạ Gia Thụ tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của Thịnh Thừa Quang.

Từ Thừa Kiêu cất giọng trầm trầm mà mạnh mẽ, "... Lập tức tiến hành đối sánh với kho dữ liệu hình ảnh của chúng tôi... Có cái này hẳn là không khó tìm".

Ngài Kiêu đã nói vậy, sự tình trở nên có hy vọng, Tạ Gia Thụ xốc lại tinh thần, nhưng khi mở miệng, giọng nói lại khàn đặc, "Ngài Kiêu, vất vả cho ngài rồi".

Từ Thừa Kiêu nói không sao, thấy bộ dạng của Tạ Gia Thụ, lại nói, "Đây là cô gái đi cùng cậu mà tôi gặp ở quán mỳ ngày hôm đó, đúng không?".

Khóe miệng Tạ Gia Thụ nhếch lên nụ cười gượng gạo, gật gật đầu.

Từ thừa Kiêu còn nhớ cô gái có nụ cười ấm áp đó, rất xứng đôi với Tạ Gia Thụ, đang định nói vài câu để an ủi Tạ Gia Thụ thì điện thoại bỗng reo vang, giọng hát nũng nịu của trẻ con vang lên, "Cha, Cha, mau nhận điện thoại của Kính Viên! Cha, cha, mau nhận điện thoại của Kính Viên!".

Trong phòng giám sát, bầu không khí đang vô cùng áp lực, nghiêm túc, tiếng nhạc chuông này khiến mọi người giảm bớt đi gánh nặng trong lòng, ngoại trừ Tạ Gia Thụ. Anh nhớ lại hôm ở quán mỳ, Phùng Nhất Nhất khen con gái bé bỏng của ngài Kiêu thật đáng yêu, lúc đó anh còn nói mình thích con trai.

Tạ Gia Thụ thầm nói với cô, "Chỉ cần em quay về, em muốn con gái, chúng ta sẽ sinh một bé gái".

Anh sẽ không bao giờ để xảy ra sơ suất như thế này nữa, sẽ bảo vệ hai mẹ con em suốt cuộc đời này.

Từ Thừa Kiêu cười nhận điện thoại của con gái, vừa rồi anh còn là con người rần rỏi, oai phong, lúc này lại nhỏ nhẹ vỗ về cô con gái vừa ngủ dậy đã không thấy cha mình đâu, quả nhiên là thiết hán nhu tình*.

(*) Thiết hán nhu tình: Chỉ con người dù sắt đá, kiên cường đến đâu cũng có mặt thù mị, dịu dàng.

Tạ Gia Thụ ngồi đó bàng hoàng đến xuất thần, Thịnh Thừa Quang nháy mắt, Thẩm Hiên ngậm miệng, thay Tạ Gia Thụ tiễn Từ Thừa Kiều ra cửa.

Thịnh Thừa Quang nói với Tạ Gia Thụ, người còn đang hốt hoảng, “Gia Thụ, cậu phải vững vàng lên mới được. Dựa vào mấy người chúng ta, muốn tìm một người ở thành phố G này không phải là chuyện gì quá mức khó khăn. Huống hồ, chỉ cần là bắt cóc, bọn chúng chắc chắn sẽ chủ động liên lạc với chúng ta”.

“Em chỉ mong sao đó là bắt cóc” , Tạ Gia Thụ cả buổi không lên tiếng, bỗng khàn giọng nói.

Muốn gì tôi cũng đưa, trả cô ấy lại cho tôi!

Vào lúc Tạ Gia Thụ mặc quần ngủ chạy như điên đến bệnh viện, Phùng Nhất Nhất đã trải qua đêm thứ hai bị bắt cóc.

Nơi cô đang ở là một nhà kho rất lớn. Có lẽ trước kia nơi đây được dùng làm kho hàng hóa chuyên chở, bây giờ trống không. Nơi rộng lớn thế này chỉ nhất một mình cô.

Nóc nhà cao vút, tường nhà ít nhất cũng phải đến hai mét, cửa sổ đều ở vị trí gần mái hiên, ba mặt tường đều trơ trụi, hoàn toàn không có cơ hội trèo lên cửa sổ để trốn ra ngoài.

Phùng Nhất Nhất cũng không dám trốn. Tối qua bị đưa tới đây, chỉ ít cũng phải lái xe hai tiếng đồng hồ, trong đó hơn một tiếng đường đi chòng chành, xóc nảy. Cô chắc chắn hiện giờ mình đang ở một vùng hoang vu hẻo lánh, trốn ra ngoài chỉ e là còn chết nhanh và thảm hơn.

Lối ra vào duy nhất ở nơi này chính là cánh cửa đối diện. Trên hai cánh cửa đều có cửa kính trong suốt, Phùng Nhất Nhất ngồi trong góc xa thế mà vẫn có thể nhìn thấy người canh gác đi đi lại lại bên ngoài. Vừa rồi, cô đứng lên đi một vòng, từ xa đã nhìn thấy bọn họ chuyển một chiếc bàn đến gần cánh cửa, năm sáu người vây quanh bàn, có vẻ là đang chơi bài.

Bọn họ rất vui vẻ, giọng cười sang sảng, tự nhiên, không giống bộ dạng của bọn bắt cóc tống tiền. Người tiến vào đưa cơm cho Phùng Nhất Nhất lại

rất khô ngô tuần tú, mặc dù còn lém xa Tạ Gia Thụ, nhưng lúc cười cũng có má lúm đồng tiền duyên dáng.

Phùng Nhất Nhất ngồi trên ghế tựa quý phi, quần áo nghiêm chỉnh, y nguyên, mắt lấp lánh có thần nhìn Má Lúm Đồng Tiền anh tuấn.

Má Lúm Đồng Tiền cầm một cái khay trong tay, đi đến trước mặt Phùng Nhất Nhất. Trên khay có một hộp cơm, nắp đậy trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong có hai món mặn, hai món rau, một phần cơm to bằng bàn tay, một miếng khoai lang nướng. Bên cạnh là hộp nhựa to bằng một phần ba hộp cơm cũng là nắp đậy trong suốt, bên trong là món Sa lát hoa quả.

Còn có một hộp sữa chua vị dâu tây và một hộp sữa chua hương Vanilla cho Phùng Nhất Nhất lựa chọn.

Thơm ngon hơn thức ăn trong nhà ăn của công ty nhiều!

Thấy Phùng Nhất Nhất ngần người nhìn món ăn, Má Lúm Đồng Tiền nở nụ cười lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, thân thiết, chu đáo hỏi, “Cô có thấy buồn chán không? Tiểu thuyết tôi tìm cho cô không hay à? Có cần tôi đổi tác giả khác không?”.

“Không, không cần đâu!”.

Bình yên khi ta gặp nhau, ai còn gặp ai giữa mùa hoa nở ... cũng rất hay.

Má Lúm Đồng Tiền cười híp mắt, đặt đồ ăn xuống, vui vẻ nói, “Ăn cơm thôi! Cô xem món ăn này thế nào, có hợp khẩu vị của cô không? Nếu không, cô muốn ăn gì thì nói với tôi, tôi ra ngoài mua cho cô cũng được”.

“...” ,Phùng Nhất Nhất khóc không ra nước mắt, đây là bắt cóc không sai chứ? Cho đến thời điểm hiện tại, cô vẫn không dám khẳng định .

Ngày hôm qua, lúc từ bệnh viện đi ra, cô lên một chiếc taxi, sau khi nói địa điểm rồi buồn nhủ dựa lưng vào đó, trong đầu ngập tràn hình ảnh của Tạ Gia Thụ. Lại là buổi đêm, phong cảnh hai bên đường na ná như vậy, chỉ đến khi xe dừng lại, hai bên cửa phía sau được mở ra cùng lúc, hai người đàn ông một trái một phải ngồi vào, kẹp chặt cô ở giữa khiến cô không thể nhúc nhích, cô mới biết có gì đó không ổn.

Bọn họ bịt mắt, đưa cô tới nơi này. Dọc đường đi, bởi khó chịu vì bị bịt mắt, cô say xe, nôn ọe. Cô vừa nôn vừa hoảng sợ nghĩ: Lần này sẽ bị đánh rất thảm cho mà xem!

Nhưng nôn xong, cô lại nghe thấy giọng bịt mũi khích lệ, an ủi, “Cô chịu khó chút nhé! Sắp tới nơi rồi!”.

Không có dao súng uy hiếp, không có bạt tai, không trói cô ném vào một góc, những người này cho cô ăn ngon uống ngon. Tối qua lúc đi ngủ, Má Lúm Đồng Tiền còn vào hỏi, “Đệm mới mua có mềm quá không? Độ cứng của gối có quen không?”.

“.. Rốt cuộc các người muốn làm gì tôi? Phùng Nhất Nhất hít một hơi thật sâu, run rẩy hỏi Má Lúm Đồng Tiền.

Má Lúm Đồng Tiền còn chưa học được cách chơi bài, người bên ngoài không cho chơi cùng nên cậu tình nguyện ở đây nói chuyện với Phùng Nhất Nhất. Nghe cô nói, cậu gãi đầu, gương mặt thành thật, nói, “Tôi không biết đâu! Chúng tôi chỉ làm việc cho cấp trên thôi, tôi còn là lần đầu tiên cơ. Dù sao... dù sao cô đừng chạy trốn, tạm thời chúng tôi không làm hại đến cô”.

Phùng Nhất Nhất vốn đã không thấy sợ hãi lắm, nhưng sau khi nghe mấy lời này thì càng sợ hãi hơn. Không phải là nuôi cô trắng trẻo béo tốt tòi xẻo bộ phận trong người cô đấy chứ? Cô thuộc nhóm máu gấu trúc đấy!

“Anh có thể giúp tôi nói với bọn họ không?” , Phùng Nhất Nhất chỉ tay về phía những người ngoài cửa, nói với Má Lúm Đồng Tiền bằng giọng điệu khẩn cầu, “Chỉ cần bọn họ liên lạc với một người, anh ấy nhất định sẽ cho bọn họ điều kiện tốt hơn cấp trên của các anh!”.

Má Lúm Đồng Tiền thoáng phút ngần người, nhưng không đồng ý, cười nói, “Cô mau ăn cơm đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa đâu!”.

Cậu ta đã cầm khay đi ra ngoài, Phùng Nhất Nhất nhìn thức ăn thịnh soạn trên bàn, nhưng cô nào có hứng thú.

Phùng Nhất Nhất kinh ngạc xen lẫn hoảng sợ, phỏng đoán bản thân bởi thuộc nhóm máu gấu trúc nên mới bị người ta bắt cóc. Tạ Gia Thụ và cô

như thế có thần giao cách cảm, anh cũng nghĩ giống như cô.

Thấy anh bắt đầu nghe ngóng việc trên chợ đen có mua bán máu gấu trúc hay không, Thịnh Thừa Quang dùng đầu óc lý trí phán đoán, “Mười mấy năm trở lại đây, Phùng Nhất Nhất đều khám chữa bệnh và kiểm tra sức khỏe chỗ Thẩm Hiên, bên ngoài hẳn sẽ không lưu truyền tài liệu về nhóm máu của cô ấy, huống hồ là chợ đen? Cậu đừng có tự hù dọa mình như thế nữa”.

Giọng nói bình tĩnh của Thịnh Thừa Quang như mũi kim đâm vào lòng Tạ Gia Thụ, anh lạnh lùng nói, “Nếu lần này, người bị bắt cóc là Tử Thời, có lẽ anh sẽ không nói như vậy đâu”.

Bởi vì cho dù đối với người khác mà nói, tỉ lệ chỉ là 0,1% thì Tạ Gia Thụ cũng không chịu đựng nổi.

Chưa bao giờ Tạ Gia Thụ lại có thái độ tồi tệ thế này với Thịnh Thừa Quang! Bỗng chốc, Thịnh Thừa Quang cũng ngậy người ra đó. Thẩm Hiên khàn giọng can ngăn, “Được rồi, hiện tại chúng ta làm gì còn tinh lực mà tranh chấp nội bộ nữa?”.

Tạ Gia Thụ bước ra xa, mặt mày sa sầm ngồi một góc. Dù sao thì Thịnh Thừa Quang cũng được Tạ Gia Thụ gọi là “anh Thừa Quang” nhiều năm nay, huống hồ thời khắc cam go này, anh có thể thông cảm cho tâm tình của Tạ Gia Thụ.

Thịnh Thừa Quang chủ động đi đến, nói, “Anh biết cậu sốt ruột, nhưng cậu không thể yêu cầu mọi người đều phải sốt ruột như cậu, nếu không sẽ rất hỗn loạn. Cậu nói đúng, bởi vì người bị bắt cóc không phải là Tử Thời, cho nên anh bình tĩnh hơn cậu. Gia Thụ, người ngoài cuộc, tỉnh táo hơn”.

Tạ Gia Thụ cũng biết vừa rồi mình giận cá chém thớt, lúc này cúi đầu không lên tiếng. Trên người anh vẫn mặc quần áo ngủ lúc chạy đến bệnh viện từ tối hôm qua, khoác qua quýt chiếc áo ngoài nhăm nhúm, râu ria xồm xoàm, hai con mắt đỏ ngầu, tóc tai bù xù như tổ quạ.

Đâu còn là Tạ đại thiếu gia tướng mạo xuất chúng không có chỗ nào để bắt bẻ nữa?

Thịnh Thừa Quang vỗ vai anh, nói, “Cậu đi nghỉ một lát đi, chí ít thì cũng phải tắm rửa rồi thay bộ quần áo đi đã. Ở đây anh sẽ để ý giúp cậu, có việc gì anh sẽ báo cậu ngay lập tức”.

Tạ Gia Thụ hai tay ôm đầu, mười ngón tay đâm sâu vào mái tóc bù xù, ngồi thẳng người thở dài một tiếng rồi đứng dậy nói: “VẬY em rời khỏi đây một lát. Em phải bàn giao lại mấy chuyện ở văn phòng, rồi đến chỗ chị em, không thể để chị ấy biết được. Em sẽ mau chóng về sớm. Em có mang theo điện thoại bên mình, anh Thừa Quang, có tin tức gì anh hãy báo cho em ngay lập tức nhé!”.

Cũng coi như đã trấn tĩnh trở lại, nghe lọt tai những lời khuyên nhủ, Thịnh Thừa Quang nhìn anh tỏ ý khen ngợi rồi gật đầu.

Lúc này, Tạ Gia Thụ chắc chắn không thể lái xe, mượn tài xế và xe của Thịnh Thừa Quang, anh về nhà tắm rửa, nhanh chóng thay quần áo rồi lập tức ra khỏi nhà.

Lòng nóng như lửa đốt, lại không có cách nào phân thân. Hai nơi là văn phòng làm việc F. D và Tập đoàn Trường Lạc anh đều phải đích thân đến, nhưng cuối cùng, anh không đi, chỉ gọi điện nói với thư ký của chị gái là mình phải đi công tác, rồi gọi điện cho trợ lý, ủy thác toàn bộ quyền hành cho anh ta.

“Tổng giám đốc Tạ, anh có việc gì quan trọng cần phải làm sao?” , trợ lý được giao nhiệm vụ lớn lao, có chút hốt hoảng.

Giọng nói của Tạ Gia Thụ trong điện thoại nghe rất bình thường, chỉ có chút khàn khàn, còn mang theo ý cười, “Nuôi binh nghìn ngày, dùng trong một giờ, đừng hỏi nhiều nữa, tập trung giải quyết công việc đi!”.

Trợ lý kích động cúp điện thoại. Lúc này, xe của Tạ Gia Thụ đang dừng trước cửa một công ty.

“Nhất Phàm!” , ngồi bên cửa xe, anh gọi Phùng Nhất Phàm, người đang tiễn khách ra về.

Tạ Gia Thụ đi nhanh về nhanh, còn đem theo cả Phùng Nhất Phàm. Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tạ Gia Thụ biết trước là bọn họ sẽ có phản ứng này, vừa vào đã chủ động giải thích, “Là em cố ý đi tìm Nhất Phàm tới, cũng phải có người nhà họ biết mới được”.

Trên đường đến đây, Phùng Nhất Phàm đã nghe Tạ Gia Thụ nói về tình hình trong hai ngày hôm nay.

Không biết Tạ Gia Thụ đã nói gì, cậu thanh niên thường ngày hấp tấp, bộp chộp lúc này lại có vẻ trấn tĩnh, điềm đạm nói với Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên, “Hôm qua, anh Thịnh đã gọi điện thoại đến nhà em, nói chị em đưa Tử Thời ra nước ngoài giải sầu, mẹ em tin lắm. Nhưng chẳng may mấy ngày này không tìm được chị, mẹ em hỏi, em sẽ phụ trách trấn an mẹ, tuyệt đối không làm mọi người thêm phiền lòng”.

Thẩm Hiên và Thịnh Thừa Quang liếc mắt nhìn nhau.

Tạ Gia Thụ không quan tâm đến hai người kia, vỗ vỗ vai Phùng Nhất Phàm tỏ ý bảo cậu ngồi xuống.

“Gia Thụ” , Thịnh Thừa Quang đang muốn tìm anh, “Có phải cậu nhờ Trần Dịch Phong phát tin tức tìm người trên đường rồi không?”.

Tạ Gia Thụ đang đưa tài liệu cùng ảnh cắt mặt nghiêng của tài xế xe taxi cho Phùng Nhất Phàm xem, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, gật đầu.

“Anh cũng tìm Trần Dịch Phong âm thầm dò la chuyện này, cho nên vừa rồi anh ra đến hỏi anh là có phải cùng một người không” , Thịnh Thừa Quang hơi đau đầu, day day hàng mi, “Cậu treo giải thưởng cao như vậy, ắt hẳn là ai cũng muốn tham gia một phen. Điều này sẽ khiến tin tức hỗn loạn, không phải là chuyện tốt đối với an toàn về sau của Phùng Nhất Nhất”.

Vừa rồi, anh không tán thành việc đến chợ đen hỏi máu gấu trúc cũng là vì nguyên nhân này. Nguồn gốc tin tức via hè vốn dĩ khó mà phân biệt, rất có khả năng chỉ làm uống phí, chậm trễ tiến độ tìm người. Hơn nữa, Tạ Gia

Thụ làm thế hậu quả về sau sẽ càng nghiêm trọng hơn. Sau này Phùng Nhất Nhất trở về, ai cũng viết Tạ đại thiếu gia sẵn sàng bỏ ra cả một món tiền lớn vì cô khó đảm bảo rằng sẽ không có ai sinh lòng tham, đói ăn vụng túng làm càn.

Thịnh Thừa Quang tưởng khi này nói vậy Tạ Gia Thụ đã hiểu, không ngờ Tạ Gia Thụ lại làm to chuyện hơn, tự mình đi tìm Trần Dịch Phong.

Tạ Gia Thụ ngẩng đầu lên, nhìn Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên, nét mặt bình tĩnh, chậm rãi nói, “Em chỉ cần cô ấy trở về ngay lập tức, càng nhanh càng tốt”.

Đây chính là lý do anh vứt bỏ mọi việc để đi đón Phùng Nhất Nhất. Lúc này, chỉ có người thân nhất của Phùng Nhất Nhất mới có thể hiểu được tâm trạng của anh lúc này.

Chỉ cần lần này Phùng Nhất Nhất bình an trở về, về phần sau này... sau này của cô sẽ do anh phụ trách.

Đêm thứ ba kể từ khi Phùng Nhất Nhất mất tích, bên Tạ Gia Thụ, mấy người đàn ông chuẩn bị nghênh đón một đêm không ngủ nữa. Còn ở một nơi khác trong thành phố G, Trịnh Phiên Nhiên đang ở nhà chơi cùng vợ con thì một vệ sĩ thân cận vội vàng chạy vào, tay cầm điện thoại, hạ giọng báo cáo, “Anh Trịnh, có điện thoại gọi cho anh, tốt hơn hết là anh nên đích thân nghe ạ”.

Trịnh Phiên Nhiên nhìn nét mặt cậu ta là biết không phải chuyện gì tốt đẹp, vừa cầm điện thoại, vừa đứng dậy đi lên lầu.

Anh ta lạnh lùng “A lô” một tiếng, giọng nói đầu bên kia điện thoại nghe có vẻ hào hùng, sang sảng, “Anh là Trịnh Phiên Nhiên, anh Trịnh, phải vậy không?”.

“Tôi đây!”, Trịnh Phiên Nhiên đi lên lầu hai, hành lang dài có trải thảm lông đẹp mắt, tiếng bước chân được hấp thụ sạch sẽ.

“Anh có một người em gái, là cô Trịnh Phiên Phiên đúng không?”.

“Không sai!”. Trịnh Phiên Nhiên đi đến cuối hành lang, bên cửa phòng đồ chơi của cô con gái nhỏ nhà mình.

“Ha ha!” , giọng nói hào hùng, sang sảng kia bật cười, vui vẻ nói, “Chuyện là thế này, em gái của anh, cô Trịnh Phiên Phiên có kết bạn với chúng tôi. Mấy ngày này, cô ấy ở chỗ chúng tôi vô cùng vui vẻ! Nhưng bây giờ, cô ấy muốn về nhà rồi. Còn chúng tôi, với tư cách là bạn bè của cô ấy, có thể bảo đảm an toàn đưa cô ấy về, chỉ là phí xăng dầu hơi đắt, anh phải chi trả thích đáng cho chúng tôi”.

Đây là lời thoại bọn bắt cóc tổng tiền đang rất thịnh hành trong thời gian gần đây.

Cánh cửa phòng đồ chơi khép hờ, tiếng cười đùa vui vẻ của người lớn, trẻ con bên trong vọng ra ngoài. Trịnh Phiên Nhiên khẽ đẩy cửa bằng chiều rộng một ngón tay, nhìn thấy rõ ràng, bên trong căn phòng ấm áp kia, vợ yêu và con trai lớn của mình đang nói chuyện, còn em gái Trịnh Phiên Phiên yêu quý đang ôm con gái bảo bối của mình trên đầu gối và lật giở một cuốn truyện cổ tích.

Trịnh Phiên Nhiên không quấy rầy bọn họ, quay người lại, giọng nói nhẹ nhàng, thoải mái nói với đầu bên kia điện thoại, “Không cần, cậu hãy giết con tin đi”.

Dứt khoát, lưu loát ngắt điện thoại, Trịnh Phiên Nhiên ném điện thoại trả vệ sĩ đang nghênh đón, “Đồ thần kinh!”.

Trong lúc Trịnh Phiên Nhiên nhận được cuộc điện thoại lạ hoắc kia, thì Tạ Gia Thụ cũng nhận được hai cuộc điện thoại. Một là, bên Trần Dịch Phong có tin tức đưa đến, nói hai ngày trước có người nhìn thấy tên tài xế taxi kia, chiếc xe đó là đồ trộm cướp, vừa được mua hai ngày trước.

Một cuộc điện thoại là của Từ Thừa Kiêu, nguồn gốc tin tức của ngài Kiêu thông thoáng bốn phương, có người nói đã bắt cóc em gái của Trịnh Phiên Nhiên.

Bên Trần Dịch Phong đang tiếp tục điều tra, còn mấy người đàn ông nóng lòng lập tức đi đến Trịnh gia.

Tạ Gia Thụ sợ tình hình lan rộng, nguy hiểm đến an toàn của Phùng Nhất Nhất nên đã giấu kỹ hành tung hai ngày nay của anh với bên ngoài. Ngay cả chị gái của anh cũng không biết anh đã mất bảo bối cực kỳ. Và đương nhiên, Trịnh Phiên Nhiên cũng không hề hay biết tin tức này.

Lúc này, Trịnh Phiên Nhiên biết Thịnh Thừa Quang mượn người của anh ta đi tìm tình nhân của Tạ Gia Thụ, anh ta đã nổi giận đùng đùng.

Trịnh Phiên Nhiên nheo mắt tức giận, lạnh lùng nhìn Tạ Gia Thụ chăm chăm. Tạ Gia Thụ lại bày ra bộ dáng chẳng thèm đoái hoài gì đến anh ta. Hai người này chiếm cứ hai sô pha, Thịnh Thừa Quang đứng ở giữa nói, “Tính mạng con người là quan trọng, những chuyện khác tạm thời gạt sang một bên đi. Phiên Nhiên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Phiên Nhiên cũng bị bắt cóc rồi sao?”.

Trịnh Phiên Nhiên đã kêu người đi tra hỏi cuộc điện thoại vừa rồi, nhưng miệng lại lạnh như băng, nói, “Người của ai người đó tự trông coi, em gái tôi có tôi bảo vệ, không cần các người bận tâm”.

Tạ Gia Thụ sụp mắt, không rõ ý tứ, cười cười, sau đó từ sô pha đứng dậy. Thịnh Thừa Quang nháy mắt ra hiệu cho Thẩm Hiên, hai người một trái một phải tiến đến đánh bọc sườn, chuẩn bị sẵn sàng ghì chặt Tạ Gia Thụ, người có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

“Phịch” một tiếng vang dội, bàn trà được thiết kế theo phong cách châu Âu xinh xắn trong phòng khách Trịnh gia bị đá bay, thân đập vào chân ghế sô pha, quay vòng, sau đó đập vào bậc thang, gãy một chân mới dừng lại, nằm chỏng chơ tại đó.

Sự việc xảy ra đột ngột, Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên đều để phòng Tạ Gia Thụ, không ai ngờ Phùng Nhất Nhất Phàm trầm lặng này giờ lại nhảy ra cướp lời...

Trịnh Phiên Nhiên ngược mắt nhìn về phía người thanh niên, trong đầu còn đang nhớ lại lần có người giở thói ngang ngược trước mặt anh là chuyện từ hồi nào. Đúng lúc này, giọng nói kinh ngạc của Trịnh Phiên Phiên vang lên từ phía xa, “Anh cả! Mọi người làm sao vậy?”.

Đàn ông dù đứng hay ngồi trong phòng khách đều nhìn về phía có tiếng nói, Trịnh Phiên Phiên mặc chiếc váy đầm màu xanh nhạt từ trên cầu thang đi xuống, cô gái xinh đẹp tựa như hóa thân của mùa xuân tươi trẻ, tràn đầy nhựa sống.

Mùa xuân tươi đẹp đi tới, những người khác cô đều đã gặp, chỉ có chàng trai anh tuấn đang trưng ra bộ mặt lạnh lùng, nhắc chân đá tung trà kỷ vừa rồi là khuôn mặt xa lạ. Trịnh Phiên Phiên làm ra vẻ mặt tò mò lại khó nén thường thức đi đến trước mặt Phùng Nhất Phàm.

Vệ sĩ mà Trịnh Phiên Nhiên có thể giữ trong nhà bảo vệ vợ yêu của anh ta đều không phải là kẻ ăn không ngồi rồi, Phùng Nhất Phàm gây ra động tĩnh lớn như vậy, trong chốc lát mấy người cao to lực lưỡng đã xông lên, động tác nhanh gọn dứt khoát giữ chặt lấy Phùng Nhất Phàm. Thẩm Hiên vội vàng đến can ngăn, lại bị chặn lại một cách khách sáo mà thô bạo.

Trịnh Phiên Phiên đã giải cứu Phùng Nhất Phàm, cô kêu mấy người to cao nhà mình buông cậu ra.

Cô vô cùng hứng thú hỏi chàng trai anh tuấn, “Chị gái của anh bị bắt cóc rồi à? Chị gái của anh chính là bạn gái của Tạ Gia Thụ à? Chị ruột của anh à? Woa... Vậy chị ấy cũng nhất định vô cùng xinh đẹp cho mà xem!”.

Mấy người cao to ra tay nặng, Phùng Nhất Phàm bị đau cánh tay, tâm tư rối loạn, quả thật là phiền chết đi được cái cô Trịnh Phiên Phiên đang lải nhải trước mặt này! Cậu rống lớn về phía cô, “Cô có thấy mình phiền phức hay không hả? Cút xéo ngay!”.

Trịnh Phiên Nhiên bị xúc phạm còn được, thấy em gái bị người ta găm gờ thể, anh ta chau mày, ngón tay khẽ động, mấy người cao to lập tức xông đến gần Phùng Nhất Phàm với bộ mặt hung thần ác sát. Trịnh Phiên Phiên cuống cuống dang cánh tay ra, nói, “Các anh muốn làm gì vậy? Đừng có

động một chút là đánh đấm có được hay không hả? Các anh cũng đau phải là côn đồ!”.

Không phải... sao?

Mấy người cao to ngơ ngác nhìn nhau.

Cục diện trong phòng khách hỗn loạn, Thịnh Thừa Quang không phải là người ba đầu sáu tay, quản được cái này không quản được cái kia, đột nhiên anh thấy nhức đầu không thôi. Thật ra, với địa vị và thân phận của Trịnh Phiên Nhiên, người muốn đối phó với anh ta và gia đình anh ta nhiều vô kể, anh ta cũng không biết Phùng Nhất Nhất bị bắt cóc, nhận được cuộc điện thoại của bọn bắt cóc thì thấy mơ hồ, đương nhiên sẽ không bận tâm.

Huống hồ, bọn họ đến Trịnh gia là đến nhà thăm hỏi tìm kiếm manh mối, bây giờ lại làm nhà người ta loạn thành thế này, quả thật là thất lễ.

Về mặt Thịnh Thừa Quang nghiêm túc nói với bạn mình, “Phiên Nhiên, chuyện tối nay là chúng tôi đã đắc tội, nhưng chị gái của Nhất Phàm bị người ta bắt cóc, trong lòng cậu ấy sốt sắng, cậu đừng so đo với đám thanh niên. Phùng Nhất Nhất là bạn tốt nhất của bà xã tôi, là mẹ nuôi của con gái tôi, cậu nể mặt giao tình nhiều năm giữa chúng ta, cứu người quan trọng hơn”.

Thịnh Thừa Quang trịnh trọng nhắc tới “giao tình nhiều năm” thế này, Trịnh Phiên Nhiên bỗng trừng mắt nhìn anh.

Lúc này, vệ sĩ mà Trịnh Phiên Nhiên phái đi điều tra cuộc điện thoại trước đó bước nhanh đến, khẽ báo cáo bên tai Trịnh Phiên Nhiên, “Số điện thoại kia không đăng ký e là muốn điều tra sẽ rất khó khăn...”.

Giọng nói của vệ sĩ đẽ rất thấp, Thịnh Thừa Quang đứng gần Trịnh Phiên Nhiên thế này cũng không nghe rõ lắm, Tạ Gia Thụ bên góc kia lại phát ra tiếng cười khẽ.

Cũng với tiếng cười khẽ này, Tạ Gia Thụ, người cụp mắt, nhìn có vẻ thờ ơ từ nãy đến giờ bỗng ngược mắt lên.

Anh không làm ra bộ dáng mà Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên lo lắng, lật tung bàn làm om sòm hay nhảy dựng lên, ngược lại, giọng điệu của anh bình tĩnh vô cùng, “Trịnh Phiên Nhiên, anh nghe cho rõ đây, cho dù Tạ gia chúng tôi phải lựa chọn kết thân, cũng tuyệt đối không phải là Trịnh gia các người. Tôi, tuyệt đối không lấy em gái của anh!”.

Trịnh Phiên Nhiên bỗng lạnh mặt, đến Trịnh Phiên Phiên cũng ngẩn ngơ, mọi người đều nhìn Tạ Gia Thụ.

Trong phòng khách nguy nga lộng lẫy của Trịnh gia, thần sắc của Tạ Gia Thụ lại giống như một người đứng trên vách đá.

Anh nói, “Nếu lần này Phùng Nhất Nhất xảy ra chuyện gì, Trịnh Phiên Nhiên anh cho dù có mảnh khỏe thấu trời, tôi đá chọi đá cũng phải bắt anh đổ máu rơi lệ cùng cô ấy”.

Thịnh Thừa Quang lớn tiếng quát, “Gia Thụ! Câm miệng!”.

Tạ Gia Thụ lạnh lùng liếc nhìn Thịnh Thừa Quang rồi hất cằm với Phùng Nhất Phàm, “Nhất Phàm, chúng ta đi!”.

Trịnh Phiên Nhiên tuyệt đối không phải là nhân vật dễ chọc vào, huống hồ chuyện này trước đó anh ta không hề hay biết. Biết chuyện, anh ta đã lập tức kêu người đi điều tra, cũng coi như giúp đỡ. Tạ Gia Thụ trong lúc giận dữ đã quăng cho anh ta một tràng những lời lẽ cay độc. Từ bao giờ Trịnh Phiên Nhiên lại bị người ta đối xử như thế này? Trong chốc lát, anh ta tức giận đến tái mét mặt.

Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên trầm mặc từ Trịnh gia đi ra, sau khi lên xe đều mệt mỏi ngồi phịch ra đó.

Thẩm Hiên day hàng lông mày, cười khổ nói, “Bây giờ, Tạ Gia Thụ đúng thật là...”.

Thịnh Thừa Quang nhớ đến người vợ đang mang thai của mình ở nhà, lắc đầu thở dài, nói, “Cũng không thể hoàn toàn trách cậu ấy được!”.

Hai người mệt mỏi, không lên tiếng nữa.

Ba ngày hai đêm này, mọi người đều vô cùng mệt mỏi. Bởi sợ chậm trễ thời gian cứu người tốt nhất, không ai dám ngủ, nhưng Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên đều tranh thủ thời gian dựa vào đó chợp mắt một lúc. Dù có sốt sắng thế nào, sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn.

Nhưng có vẻ như Tạ Gia Thụ không có giới hạn này, gần tám mươi tiếng đồng hồ, không thấy anh chợp mắt, hơn nữa, thời gian càng dài càng thấy anh bình tĩnh hơn.

Bình tĩnh... đến đáng sợ.

Xe chạy vững vàng, trong xe tối lờ mờ, hai người đàn ông đều nhắm mắt, nhìn có vẻ đã ngủ. Một lát sau, Thịnh Thừa Quang chột nghe thấy bạn tốt cất giọng trầm thấp gọi tên mình.

“Hử?” , Thịnh Thừa Quang nhắm mắt, trả lời ngắn gọn.

“Trước kia, tôi nghĩ mãi mà không hiểu, giờ thì tôi đã hiểu vì sao Phùng Nhất Nhất lại u mê không chịu tỉnh ngộ như vậy rồi!”.

Thịnh Thừa Quang không mở mắt, chỉ nghe giọng nói của Thẩm Hiên càng ngày càng thấp, “Tôi coi cô ấy là một khả năng trong tương lai của cuộc đời mình, còn Tạ Gia Thụ... cậu ấy coi Phùng Nhất Nhất là toàn bộ tương lai”.

Không khí trầm lặng lan khắp xe một hồi lâu, Thẩm Hiên dựa vào ghế ngồi, nhìn cảnh sắc thụt lùi bên ngoài cửa sổ, trong lòng đau khổ vô cùng.

Một lúc lâu sau, Thịnh Thừa Quang đưa tay ra vỗ vai anh.

Thẩm Hiên không ngoảnh đầu lại, chỉ nở nụ cười gượng gạo.

Tạ Gia Thụ dẫn theo Phùng Nhất Nhất ra khỏi Trịnh gia, lên xe trở về bệnh viện, trung tâm an ninh ở đó bây giờ đang là nơi tập trung của bọn họ.

Dọc đường đi, Tạ Gia Thụ đã gọi điện cho sếp tổng của công ty Phùng Nhất Nhất, lời lẽ khách sáo giúp Phùng Nhất Nhất xin nghỉ dài hạn.

Phùng Nhất Nhất ngồi bên cạnh nghe thấy vậy, đợi khi Tạ Gia Thụ ngắt điện thoại, bèn hỏi, “Sao anh lại giúp chị tôi xin nghỉ?”.

Tạ Gia Thụ nhìn hàng cây xẹt qua bên ngoài cửa xe, giọng điệu bình thản, “Nghỉ làm không lý do sẽ bị đuổi việc, đợi cô ấy trở về chắc chắn sẽ tiếp tục đi làm. Làm công việc quen rồi thì vẫn hơn mà, cô ấy rất thích công việc ở công ty này”.

Phùng Nhất Phàm nghe rồi hốc mắt bỗng đỏ lên, chàng thanh niên vừa rồi còn bất chấp tất cả ở nhà Trịnh gia, lúc này lại đỏ mắt, nghiêng rặng kìm nén nước mắt, rướn thẳng cổ.

Một lát sau, Tạ Gia Thụ thu lại ánh mắt nhìn ta bên ngoài cửa xe, trông thấy bộ dạng này của Phùng Nhất Phàm thở dài rồi nói, “Đừng lo lắng, dù cô ấy không trở về nữa, tôi cũng thay cô ấy chăm sóc cậu và cả cha mẹ cậu nữa!”.

“Cút!” , Phùng Nhất Phàm nghiêng rặng nghiêng lợi rống lên, “sao anh lại thay chị tôi chăm sóc chúng tôi?”.

Không ai có thể thay thế được chị gái tôi!

Nhưng không ngờ Tạ Gia Thụ lại cười, có vẻ rất nhẹ nhàng, “Tôi để lại toàn bộ tài sản của tôi cho cậu”.

Tài sản hiện tại của anh hẳn là đủ cho người của Phùng gia tiêu xài mấy đời.

Dù sao thì họ chiếm giữ Phùng Nhất Nhất chẳng qua là vì tiền.

Hơn nữa, người nhà của anh, mẹ của anh có cuộc sống của bà, chị của anh có gia đình riêng của mình, bọn họ không cần tài sản của anh.

Tạ Gia Thụ điên cuồng mà bình tĩnh sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy, thậm chí trong đầu đã phác thảo việc sửa đổi di chúc, dự định lát rảnh sẽ viết lại rồi gửi cho luật sư.

Lần trước anh lập di chúc là ở Mỹ, lúc đó anh gặp phải mối nguy hiểm đáng sợ, cũng mấy ngày mấy đêm không ngủ thế này. Để đảm bảo, anh đã lập một bản di chúc, thu xếp mấy căn bất động sản và cổ phần trong Tập đoàn Trường Lạc mà mình có trong tay.

Thật ra, năm đó anh đi Mỹ cũng là bởi mất đi Phùng Nhất Nhất, cảm thấy giữa hai người không còn hy vọng, thậm chí lúc đó còn oán hận hơn bây giờ. Tạ Gia Thụ của ngày ấy từng cho rằng, cả đời này không muốn gặp lại Phùng Nhất Nhất nữa, hoặc là khi áo gấm về làng sẽ khoe khoang một phen trước mặt cô, sau đó cả đời này không gặp lại nữa.

Thật ra, đòu này không gặp chẳng phải đồng nghĩa với việc cô sẽ biến mất trong thế giới của anh sao? Vậy có gì khác biệt với hiện tại đây?

Tại sao hiện giờ anh lại cảm thấy cái chết đang gần kề mình hơn bất cứ thời khắc nào của ngày đã qua vậy?

Tạ Gia Thụ như đang lung lay trên chỗ đứng vừa rộng lớn vừa hư ảo, nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm, càng cận kề điểm giới hạn, anh lại càng thấy nhẹ nhõm.

Cô không trở về nữa thì có sao? Cô ở đâu, anh sẽ đến đó tìm cô.

Điện thoại của Từ Thừa Kiêu đã cắt đứt mạch suy nghĩ điên rồ của Tạ Gia Thụ.

Đối với Tạ Gia Thụ mà nói, trong giờ phút này, nghe được giọng nói sang sảng của ngài Kiêu chẳng khác nào nghe được nhạc tiền*, “Sự tình có chút manh mối rồi! Trần Dịch Phong đưa người tới, tôi đã hỏi qua, tên tài xế mua đồ ăn cắp đó nói chuyện có khẩu âm, có lẽ là người đến từ thành phố C”.

(*) Ý thơ trong bài Tỳ bà hành của Bạch Cư Dị: Chẳng khác nào nghe được nhạc tiên, tai bỗng khoan khoái.

Tạ Gia Thụ ngồi thẳng người, anh sáng trong mắt anh khiến cả xe sáng thêm vài phần, “Ngài Kiêu! Cám ơn nhiều!”.

“Khách sáo gì chứ! Bên này tôi đã tìm Lý Nham ở thành phố C, anh ta sẽ phái người đi tìm giúp chúng ta. Ngoài ra...” , Từ Thừa Kiêu chỉ nói tới đây.

“Tôi hiểu! Giờ tôi sẽ đi bàn bạc với anh Thừa Quang và mọi người”.

Lúc này, tại một kho hàng bên ngoài ô thành phố G, một đám người không hề hay biết bản thân sắp bị bại lộ, đang tụ tập một chỗ ăn hạt dẻ rang đường vừa mua.

Giọng nói hào hùng đã gọi cho Trịnh Phiên Nhiên kia là của một người đàn ông râu rậm, khuôn mặt bực bội phun ra vỏ hạt dẻ, chửi rủa, “Chết tiệt! Sao lại có thể kêu chúng ta giết con tin ? Còn có nhân tính không vậy?”.

Sau này, anh các người còn có thể cùng nhau vui vẻ chơi đùa nữa hay không hả?

Thủ hạ ngồi chồm hổm bên cạnh Râu Rậm cũng rầu rĩ, miệng nhai hạt dẻ thơm phưng phức, phát âm không rõ, “Lão Đại, theo anh thấy, có phải chúng ta bắt nhầm người rồi không?”.

“Không thể nào!” , Râu Rậm cho một hạt dẻ vào miệng, nhai tốp ta tốp tép, “Không phải cấp trên đã nói rất rõ ràng rồi sao? Vị hôn thê của Tạ Gia Thụ mà! Không phải chúng ta tận mắt thấy hai người họ qua đêm à? Lúc sáng đi ra còn thân mật nữa cơ mà, đi thang máy mà cô gái còn bắt chàng trai trẻ ôm nữa cơ”.

“Ồi!” , Bọn thủ hạ phát ra giọng điệu chê bai không chịu nổi.

Râu Rậm cười hì hì, rồi lại phun vỏ hạt dẻ, đưa ra kết luận, “Chắc chắn không phải cùng một mẹ sinh ra. Ân oán của nhà quyền thế gì gì đó...”.

Bọn thủ hạ ngồi chồm hổm thành một hàng, vừa ăn hạt dẻ vừa gật đầu rầm rập.

“Bảo chúng ta mời cô ta ra ngoài cho khuây khỏa hai ngày, không được đánh, không được bỏ thuốc, đến dây thừng cũng không cần dùng. Chặc chặc! Nếu không phải cô Trịnh có thái độ đúng mực, độ phối hợp cao, việc này đúng thật là không dễ làm” , nói tới đây, , Râu Rậm rất ấm ức cũng rất vui mừng cho tiếp hai hạt dẻ to vào miệng, “Các người nói xem, chúng ta khó khăn lắm mới có một mối làm ăn, sao có thể cứ như vậy mà thả người được, phải vậy không? Quá bằng cho cô ta nuốt không bao nhiêu bữa ăn như vậy à?”.

Một bữa cô ta ăn nhiều như thế cơ mà.

“Lão Đại, hay là chúng ta gọi điện cho Tạ Gia Thụ đi! Em gái không phải người thân, bà xã dù gì cũng cùng anh ta ngủ.”

“Cái này... cấp trên nói không cho phép chúng ta động đến Tạ Gia Thụ” , Râu Rậm buồn bực nhĩ, phát tay, ngạo nghễ nói, “Mặc kệ đi, cậu đi tìm số liên lạc của Tạ Gia Thụ tới đây. Chí ít thì chúng ta cũng phải đòi tiền mua hạt dẻ về mới được”.

Hạt dẻ tổng cộng mua hai túi, vừa mang về đã nói với Má Lúm Đồng Tiền nhân lúc còn nóng mang một túi vào cho “cô Trịnh” dùng.

Phùng Nhất Nhất hai tiếng trước vừa ăn Cá nấu dưa chua, trên tay còn một hộp sữa chua Blueberry chưa ăn hết, đang nằm trên ghế quý phi đọc tiểu thuyết ngôn tình Má Lúm Đồng Tiền chọn mua giúp. Lúc này, Má Lúm Đồng Tiền bỗng mang đến một túi hạt dẻ rang đường thơm lừng, dờ bên ngoài lớp túi vẫn còn nóng, tâm tình của Phùng Nhất Nhất trong lúc này quả thực là không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Bên ngoài bao nhiêu người như vậy chỉ được một túi hạt dẻ, Má Lúm Đồng Tiền không cần nghĩ cũng biết mình ra ngoài chỉ được vài hạt, cho nên cậu thầm toan tính ở trong này ăn bớt đồ của Phùng Nhất Nhất đến phát ngán thì thôi.

Cậu ta ăn rất ngon lành, vừa ăn vừa vui vẻ nói với Phùng Nhất Nhất, “Hạt dẻ rang ở thành phố G các cô ngon hơn ở thành phố C chúng tôi nhiều!”.

Vừa nói xong câu này, cậu ta liền ngán người ra đó.

Phùng Nhất Nhất cũng ngán người, quả thật là như bị sét đánh ngang tai, đợi cô định thần lại mới vội vàng nói, “... Vừa rồi anh nói gì vậy, Tôi không nghe rõ!”.

Má Lúm Đồng Tiền ngồi chồm hồm trước ghế quý phi của cô, khoảng cách gần như vậy, có “xì hơi” cũng có thể nghe rõ mồn một, có hiểu không...

“Ui da!” , cậu ta xấu hổ xoa hai tay vào nhau, “Lần đầu tiên tôi ra ngoài làm việc, nghiệp vụ vẫn chưa thành thạo ...ha!”.

Phùng Nhất Nhất sắp khóc rồi, khẩn nài cậu ta, nói, “Vừa rồi, tôi thật sự không nghe thấy gì cả. Anh cứ coi như tôi không nghe thấy gì được không?”.

Tôi biết anh từ đâu tới, cho nên dù sau này khi tôi ra ngoài cũng sẽ không nói với cảnh sát bất kỳ manh mối nào đâu. Đừng giết tôi!

Má Lúm Đồng Tiền thấy cô sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng xoa tay an ủi, bảo không sao!

“Cô đừng sợ!” , Má Lúm Đồng Tiền rất chân thành nói, “mặc dù không được tiền chuộc, nhưng chúng tôi cũng sẽ không làm hại đến cô”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất mới ngớ người, vội vàng hỏi, “Sao lại không được tiền chuộc? Các anh liên lạc được... rồi sao?”.

Má Lúm Đồng Tiền nhìn cô bằng ánh mắt đầy cảm thông, gật đầu, “Liên lạc được rồi, nhưng... ôi, người có tiền còn keo kiệt hơn chúng ta”.

Phùng Nhất Nhất nặng nề thở hắt ra một hơi!

Suy nghĩ đầu tiên đương nhiên là không dám tin, đó là Tạ Gia Thụ đấy!

Nhưng khi lấy lại phần nào bình tĩnh, cô lại nghĩ: Đúng rồi, đó là Tạ Gia Thụ, người coi cô là đồ “dâng đến tận cửa, không ngủ cũng phí”.

Phùng Nhất Nhất cúi đầu, không phân biệt ra biểu cảm trên gương mặt mình là cười lạnh hay muốn khóc.

Người bỗng thay lòng đổi dạ, cứ sao lại nói tình người dễ đổi thay.

Từ lúc bị đưa tới nơi này đến giờ, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tuyệt vọng.

Tựa hồ như huyết dịch toàn thân không còn độ ấm mà trở nên lạnh ngắt, thậm chí, Phùng Nhất Nhất còn nghe thấy âm thanh chúng đang chậm rãi

lưu động trong huyết quản, giống như con sông đã đóng băng, nước lạnh chảy dưới lòng sâu, rào rào.

Ở địa vị như của ngài Kiêu, có nhiều chuyện chỉ có thể nói đến đây.

Nhưng đã đủ rồi!

Bởi vì ở thành phố G, muốn tìm một đám người thế này có lẽ có rất nhiều chọn lựa, nhưng ở thành phố C, chỉ cần tìm một người là có thể giải quyết nhanh nhất, tốt nhất, đó là Chu Yển Hồi.

Thịnh Thừa Quang có một người bạn thân tên Ngôn Tuấn. Mẹ của Ngôn Tuấn xuất thân trong Chu gia, cậu của Ngôn Tuấn chính là chú ruột của Chu Yển Hồi. Cho nên ý của Thịnh Thừa Quang là lập tức liên lạc với Ngôn Tuấn, nhờ vả cậu của anh ta gửi lời nhờ Chu Yển Hồi tìm người giúp.

Nhưng Thẩm Hiên đã ngăn cản Thịnh Thừa Quang, anh nói: “Cậu của Ngôn Tuấn là con của vợ cả Chu gia. Chu Yển Hồi là con riêng bên ngoài, quan hệ giữa bọn họ không thân thiết như vậy đâu. Hay là để tôi đến nhờ Chu Thời Chiêu cho, Chu Thời Chiêu và Chu Yển Hồi có quan hệ rất tốt”.

Hai người đang tính toán các mối quan hệ quen biết, Phùng Nhất Phàm ở bên cạnh dựng tai lên nghe, chỉ có thể lo lắng suông. Từ lúc nhận được cuộc điện thoại của Từ Thừa Kiêu, Tạ Gia Thụ luôn trầm lặng, ngời đó khẽ chau mày, tay vuốt ve điện thoại, không biết đang nghĩ gì.

Thịnh Thừa Quang gọi anh, “Gia Thụ, lại đây bàn bạc một lát!”.

Tạ Gia Thụ ngược mắt lên, sau phút trầm lặng ngăn ngủi, anh bình thản nói, “Không cần tìm Chu Yển Hồi!”.

“Cái gì? !” , ba người còn lại đồng thanh hỏi.

Tạ Gia Thụ không trả lời bọn họ, cầm lấy điện thoại bấm số gọi đi.

Nhóm người Thịnh Thừa Quang nghe anh nói với người của đầu bên kia, “Tôi không đi tìm chị Minh Châu, bởi vì bây giờ tôi không muốn truy cứu một chút nào cả. Tôi tìm cậu là bởi vì, tôi chỉ muốn biết Phùng Nhất Nhất

hiện tại đang ở đâu, chỉ cần cô ấy bình an, mọi chuyện đều có thể thương lượng”.

Ở đầu bên kia, Cố Dương đang mơ màng ngủ, vốn tưởng là điện thoại trên cột của Trần An An nên mới bắt máy. Sau khi nghe xong cuộc nói chuyện này, nụ cười mỉm lười nhác nơi khóe miệng đã tan biến, “Nói cho rõ ràng xem nào!”.

“Lương Dĩ Thanh. Có người giúp cô ta bắt cóc Phùng Nhất Nhất. Hiện giờ, tôi muốn biết Phùng Nhất Nhất bị đưa đi đâu, bây giờ, ngay lập tức!”.

Cố Dương đã hoàn toàn tỉnh táo, vừa lăn xuống giường vừa nói, “Anh đừng cúp máy, đợi chút đã!”.

Từ trong phòng đi ra, Cố Dương nhắc chân đá văng cửa phòng sát vách, vừa thò đầu vào đã hỏi Lương Việt, người đang từ trên giường nhảy lên, “Anh bắt cóc Phùng Nhất Nhất? ”.

Lương Việt cũng đang mê man, một hồi lâu sau mới phản ứng lại, cười hì hì với em trai mình.

Cố Dương nghe chuyện này là biết không còn ai khác.

Thật muốn xông lên cho anh ta hai đá, nhưng hai anh em đánh nhau từ nhỏ, cậu đều đánh không lại, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc.

“Địa điểm” , cậu hỏi ngắn gọn.

Lương Việt túm mái tóc xù, bộ dạng lười biếng ngáp dài một cái, quay lưng nói, “Yên tâm đi, người vẫn yên ổn, anh cũng là người có đầu óc...”.

“Địa điểm!” , Cố Dương gầm nhẹ, “Có cần gọi bác đích thân đến hỏi anh không?”.

Bác của họ chính là Cố Minh Châu, nữ tử thần kỳ tương đương với sức mạnh của sáu Tạ Gia Vân trong truyền thuyết. Cố Minh Châu và Phùng Nhất Nhất đều là mẹ nuôi của con gái Thịnh Thừa Quang. Ngày đó, Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất ở thành phố C chăm Gấu Nhỏ một năm, qua lại khá thường xuyên với gia đình Cố Minh Châu.

Vừa nghe đến bác, Lương Việt đã hoàn toàn tỉnh táo, thành thật nói ra địa điểm kho hàng.

Cố Dương đang nghĩ cho rõ rồi báo đại chỉ thì điện thoại đã ngắt.

Trên giường, Lương Việt gãi đầu, dè dặt hỏi em trai, “Xảy ra chuyện gì vậy? Anh không làm gì người ta cả mà, còn cung cấp đồ ăn thức uống ngon rẻ nữa cơ! Việc này không phải là bởi cô ta chọc tức Thanh Thanh thành ra như vậy sao? Anh chỉ đùa chút thôi mà! Vốn anh cũng định hôm nay đưa cô ta trở về”.

Cố Dương không nói gì, Lương Việt có chút nơm nớp, giọng điệu ngày càng cao, “Sao vậy sao vậy hả? Chỉ cho phép người của thành phố G bắt nạt chúng ta, công không cho phép tôi đánh trả lại à?”.

Cố Dương đã lên tiếng, cậu nói, “Anh có biết nguyên nhân duy nhất em không gửi lời hỏi thăm đến mười tám đời tổ tông nhà anh là gì không?”.

“Là gì?”.

Bởi vì chúng ta là cùng một mẹ sinh ra” , mặc dù từ nhỏ đến lớn em đều vô cùng hoài nghi chuyện này.

Thời điểm này đã lại sang một ngày mới. Ánh mặt trời nhảy vọt khỏi đường chân trời, thành phố C và thành phố G đều được tắm mình trong nắng, sương mù dày đặc của buổi đêm dần dần tản đi dưới ánh mặt trời tươi mới.

Bên thành phố C, Cố Dương đang đau đầu về ông anh trai không có đầu óc nhà mình. Còn bên thành phố G này, Tạ Gia Thụ đang từ trung tâm an ninh của bệnh viện xông ra ngoài. Thịnh Thừa Quang, Thẩm Hiên, Phùng Nhất Phàm đều đuổi theo đằng sau, nhưng không ai chạy vượt được anh.

Bây giờ, trạng thái này của Tạ Gia Thụ lái xe quả thật rất nguy hiểm, Thịnh Thừa Quang vừa đuổi theo anh vừa cao giọng kêu người bên đội xe giữ anh lại.

Nhưng Tạ Gia Thụ đã đánh ngã người ta, anh vọt nhanh vào ghế lái, lúc xe xông ra ngoài cổng bệnh viện, hàng rào chắn còn chưa kịp nâng lên, anh đã lao đến đâm gãy cả phần lưng hàng rào.

Quả thật là pha phi xe kỹ xảo trong phim điện ảnh hành động, nhân viên bảo vệ trong bệnh viện đều chạy ra để hóng chuyện.

“Điên rồi!” , Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên cùng lẩm bẩm.

Phùng Nhất Phàm lại không nói một tiếng nào, cứ thế chiu vào ghế lái xe của một chiếc xe khác, có vẻ như muốn theo đuôi Tạ Gia Thụ . Nhưng cậu không may mắn đến thế, Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên một người ghì người lại, một người rút chìa khóa, lôi cậu ra, nhét vào ghế sau, gọi tài xế lái xe, mau chóng đuổi theo Tạ Gia Thụ.

Chỉ có người từng bị bắt cóc mới hiểu được rằng vào thời khắc mặt trời lên cao mỗi sớm mai, con người ta còn thấy tuyệt vọng hơn cả ban đêm.

Bởi vì, mặt trời đẹp đến mức khiến người ta rơi lệ, nhưng cũng rất có khả năng, đây chính là lần nhìn thấy mặt trời mọc cuối cùng trong cuộc đời.

Trước kia, Phùng Nhất Nhất từng rất sợ chết, nhưng đó chỉ là sợ hãi đối với sự tử vong. Còn bây giờ, cô chưa từng khao khát được sống như lúc này, khát khát được sống sót.

Cô rất muốn trở về nhà! Tình yêu là thứ tình cảm hư ảo biết bao, sao có thể so sánh được với tình thân? Cho dù người nhà không coi cô là tình cảm chân thành duy nhất, nhưng họ sẽ không dễ dàng vứt bỏ cô như vậy.

Nhất định cô sẽ không bỏ mặc, là điều hạnh phúc nhất mà bây giờ Phùng Nhất Nhất có thể nghĩ tới.

Cô tình nguyện quay trở về cuộc sống bình thường, thậm chí, khát khao một cuộc sống bình thường. Cô sẽ sống theo sự sắp đặt của cha mẹ, gả cho một người đàn ông bốn mươi tuổi làm việc tại ngân hàng, dựa vào tiền lương của anh ta và cô mỗi tháng để sống qua ngày, để trả tiền thuê nhà, hiếu thuận với người nhà hai bên. Họ sẽ sinh con, cùng nhau nuôi dạy con

trường thành. Tình cảm vợ chồng đạm bạc một chút thì có sao? Có thể nương tựa vào nhau là được rồi.

Trong tưởng tượng rồi ren, những hình ảnh đó giống như được khám vàng, bình yên mà tươi đẹp, Phùng Nhất Nhất mong muốn được bước chân vào đó.

Cô nghĩ mình nhất định không hối hận.

“Cô Trịnh” đang nghỉ ngơi, hai người canh đêm bên ngoài cửa cũng dựa vào đó mà ngủ. Má Lúm Đồng Tiền đã tỉnh giấc, đang gục xuống bàn đọc một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, trên tấm bìa màu xanh lam, một người đàn ông đang cồng một cô gái, bước lên từng bậc thềm.

Những người khác vừa sáng ngày ra đã vào thành phố mua sim điện thoại để gọi điện đòi tiền Tạ Gia Thụ.

Buổi tối ngày hôm qua, bọn họ đã bàn bạc xong, hôm nay khi quay trở về sẽ mua thêm ba gói hạt dẻ rang đường.

Nghĩ đến hạt dẻ rang đường thơm ngọt mềm dẻo, Má Lúm Đồng Tiền không nhịn được mà đưa cuốn tiểu thuyết lên mặt, ngáy ngất.

Đang trong cơn ngất ngây, Má Lúm Đồng Tiền lơ mơ nghe thấy tiếng gầm gừ của động cơ ô tô, từ xa đến gần, tốc độ cực nhanh. Cậu hăm hờ chạy ra ngoài đón chào hạt dẻ rang đường, nhưng suýt chút nữa thì bị đâm chết.

May mà cậu ta phản ứng nhanh nhẹn, thời khắc cuối cùng đã làm cú lộn nhào tránh sang một bên!

Chiếc xe kia lao như tên lửa, xông thẳng vào bên trong, cả đầu xe nhét vào cánh cửa lớn, gương phản quang hai bên bị đâm bay ra ngoài. Xe bị cửa sắt kẹp chặt, cùng với tiếng la hét oai oái của người canh cửa bị dọa tỉnh và âm thanh ken két chói tai của lốp xe ma sát. Chiếc xe nhét vào cánh cửa đã vào căn số, lùi về phía sau hơn một nửa chiều dài xe.

Cửa hai bên xe bị đâm không nhìn ra nổi hình dạng gì nữa, nhưng người lái xe lại chẳng buồn để tâm. Cửa xe bị người ta đẩy mạnh, kính thủy tinh

đâm vào cánh cửa sắt vỡ nát. Người trên ghế lái giẫm lên khung cửa xe trống rỗng, bám víu vào cửa xe trèo lên trần, sau đó từ trần xe nhảy xuống kính chắn gió, “bịch” một tiếng nhảy xuống vỏ áy khởi động, rồi lại mau lẹ tiếp đất.

Má Lúm Đồng Tiên núp sau cánh cửa nhìn đến ngây ngẩn cả người, đẹp... đẹp trai quá!

Lạnh lùng, đẹp trai, ngông cuồng, bá đạo, hùng hực khí thế khiến “bọn bắt cóc” đều sợ sững cả người.

Không ai lên trước ngăn cản, Tạ Gia Thụ cơ bản không thèm để tâm đến việc ở đây còn có người.

Không ngủ nghỉ một thời gian dài khiến tinh thần và cơ thể anh đều mệt mỏi đến cực điểm. Sự phấn khích lúc này giống như một cách bùng nổ lớn khi rơi vào bước đường cùng. Anh cảm thấy mình vô cùng lì lợm, cho dù những người này có cầm dao cầm súng xông đến giết, anh nhất định cũng sẽ không bị thương.

Chỉ cần cô còn sống bình an, anh sẽ không chết.

Trên thực tế, từ đầu tới cuối, không có ai dám đến ngăn cản Tạ Gia Thụ, anh đi thẳng vào cửa kho hàng. Trên cánh cửa có hai tấm thủy tinh, xuyên thấu qua thủy tinh có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong.

Nói là cảnh tượng, thực ra trong mắt Tạ Gia Thụ chỉ nhìn thấy Phùng Nhất Nhất.

Cô ngồi ở phía xa, hướng mặt về phía anh, thù người nhìn.

Toàn thân Tạ Gia Thụ như tê dại, cánh tay run rẩy đẩy cửa, nhưng không đẩy được, bị khóa rồi sao?

Anh không hề do dự, tung nắm đấm xuyên qua kính thủy tinh trên cánh cửa.

Phùng Nhất Nhất bị giật mình bởi âm thanh va chạm vang dội từ bên ngoài. Tiếng nổ ngang ngược của động cơ xe, tiếng loảng xoảng của cánh

cửa sắt bị đâm, tiếng lốp xe xẹt trên mặt đất... một loạt âm thanh hỗn loạn khiến cô khiếp sợ mà nhảy dựng lên.

Rồi sau đó, cô nhìn thấy Tạ Gia Thụ.

Phùng Nhất Nhất vốn tưởng mình đang nằm mơ, hoặc là mình đã chết rồi, bởi vì cô chưa từng làm hại ai, nên ông trời đã đồng ý cho cô lên thiên đường.

Nếu không, sao anh lại có thể xuất hiện ở đây được?

Tạ Gia Thụ tung một quyền đấm xuyên lớp thủy tinh trên cửa, bàn tay bỗng chốc đầy máu. Bàn tay chảy máu thò vào cửa sổ bị đâm thủng, sờ soạn gì đó sau cánh cửa. Cánh cửa được sơn màu trắng chồng chất mấy dấu tay máu, nhìn mà phát hoảng. Phùng Nhất Nhất như bừng tỉnh khỏi cơn mộng, hét lên một tiếng, chạy nhào về phía anh.

Cô như phát điên bổ nhào tới, đâm sầm vào cửa, đau điếng. Tạ Gia Thụ ở bên ngoài cánh cửa cũng bị trận va chạm này đập và người, anh kêu rên một tiếng.

Phùng Nhất Nhất òa khóc, nước mắt nước mũi tèm nhem, miệng không nói ra được một câu hoàn chỉnh, ra sức đập cửa.

Tim của Tạ Gia Thụ như muốn phun ra khỏi miệng, cổ họng bỏng rát, nuốt ừng ực, toàn là mùi tanh của gỉ sắt. Anh bất chấp sờ soạn tìm kiếm chìa khóa phía sau cánh cửa, cánh tay bị thủy tinh đâm lỗ chỗ túm lấy cổ tay của Phùng Nhất Nhất, điên cuồng đan chặt vào ngón tay cô.

Cô ở bên đó ra sức đập cửa khóc thét. Tạ Gia Thụ hoàn toàn mất lý trí, gầm gừ rống lớn, “Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!”.

Phùng Nhất Nhất khóc lớn, kêu gào đáp lại, “Gia Thụ! Gia Thụ! Gia Thụ!”.

Thịnh Thừa Quang, Thẩm Hiên và Phùng Nhất Phạm đã đuổi tới. Từ Thừa Kiêu dẫn người đến sớm hơn bọn họ một bước, lúc này mới khó khăn kéo được chiếc xe lắp kín cửa ra, vừa vào đã nhìn thấy hai người như hai kẻ điên kia, cách một cánh cửa kêu gào, gầm gừ nhau. Cửa sổ thủy tinh trên

một cánh cửa bị đâm thủng, CÁNH TAY CỦA TẠ Gia Thụ thò vào bên trong cửa sổ toàn là máu.

Phùng Nhất Nhất vẫn khỏe mạnh hoạt bát, khuôn mặt có vẻ tròn hơn một chút.

Phùng Nhất Nhất không xảy ra chuyện gì, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, mệt mỏi tích tụ trong mấy ngày bỗng chốc dâng trào. Phùng Nhất Phàm tiên phong ngồi phịch xuống nền đất, hai tay ôm đầu, gằm gừ rồi bật khóc.

Thẩm Hiên nhìn Phùng Nhất Nhất bình an, đang nhảy nhót, trong lòng dâng nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng chắc chắn không phức tạp như hai kẻ điên kia. Nghỉ ngơi một lát, anh đã định thần lại, gọi điện kêu bệnh viện mau chóng phái xe cấp cứu tới.

Thịnh Thừa Quang như được xả hơi, mệt mỏi đến mức đứng cũng không vững, dựa vào cánh cửa sắt bị đâm méo xệch, tán thưởng hai kẻ thần kinh đang phát điên kia. Thẩm Hiên gọi điện thoại xong quay trở lại, thần sắc khó hiểu đứng bên cạnh.

Lúc này, Thịnh Thừa Quang thật lòng thương xót người bạn chơi từ thuở nhỏ của mình. Bất chấp việc đã cai thuốc được mấy tháng, anh rút một bao trong túi ra, bóc vỏ rồi đưa cho Thẩm Hiên một điếu, sau đó mình cũng lấy ra một điếu.

Chau mày châm lửa, lúc nhả ra vòng khói, hai người cùng thở dài một hơi.

Nhờ phúc của Tạ Gia Thụ, chiếc xe đã nhét vào trong cửa, đội quân Má Lúm Đồng Tiền phải tiêu hao hết sức của ba bò chín trâu mới bò ra được khỏi cửa, đang chuẩn bị bỏ chạy thì bị Từ Thừa Kiêu xông đến đè xuống.

Ngài Kiêu xoay chiếc chìa khóa trên ngón tay, sải bước lớn tiến vào. Thấy Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất như hai con tinh tinh điên cuồng gào hét, bỗng thở hắt ra một hơi. Anh nhìn về phía Thịnh Thừa Quang, Thịnh

Thừa Quang cười khổ, đưa cho anh điếu thuốc. Từ Thừa Kiêu khoát khoát tay, “Một lát nữa còn phải đi đón con gái tan học”.

Để kết thúc công việc cho sớm còn đi đón con gái bảo bối, Từ Thừa Kiêu buộc lòng phải bất chấp khó khăn, tiến lên trước, ghì lấy vai Tạ Gia Thụ, đè anh vào cánh cửa, hét một tiếng bên tai, “Đừng cử động nữa! Để tôi mở cửa”.

Dùng ngón chân nghĩ cũng biết chìa khóa cửa không thể ở bên trong. Bọn bắt cóc dù có không chuyên nghiệp cũng không thể để con tin tự khóa trái mình bên trong, đúng không?

Từ Thừa Kiêu thầm trợn trừng mắt, dùng chìa khóa Má Lúm Đồng Tiền đưa để mở cửa.

Cửa vừa được hé mở, người ở bên trong đã bổ nhào tới như tên lửa đạn đạo, thân thể cường tráng của Từ Thừa Kiêu cũng suýt chút nữa bị cô đung cho ngã nhào.

Sau đó, Tạ Gia Thụ một tay ôm quả đạn kia, tay còn lại máu be bét cắm trong cánh cửa sổ.

Cảnh tượng này quả thật đã khiến cho Từ Thừa Kiêu cười lăn lộn trong lòng, thầm nghĩ: Khi quay về, nhất định phải kể cho bà xã nghe mới được. Ông đây chưa từng chứng kiến lần bắt cóc nào lại thú vị, buồn cười như vậy. Sau khi tên bắt cóc bị tóm, khuôn mặt cảm động, chủ động đưa chìa khóa, còn thương vong lớn nhất là khổ chủ tự mình nhét tay vào cánh cửa thủy tinh.

Tạ Gia Thụ phá hỏng một chiếc xe và nửa cánh tay. Người của ngài Kiêu phụ trách chiếc xe, cong người của Thẩm Hiên phụ trách cánh tay của Tạ Gia Thụ.

Một quyền đập nát kính thủy tinh bị thương vẫn coi là nhẹ, nhưng anh lại cho tay xuyên thẳng qua đó, mảnh thủy tinh sắc bén như con dao cắt vào mu bàn tay cứa cánh tay, mấy chỗ bị cứa sâu hoắm. Thủy tinh đâm vào tay anh tạo thành những lỗ máu lớn nhỏ, máu chảy rất nhiều.

Tạ Gia Thụ lại rất phấn chấn, còn có tâm trạng trêu đùa Phùng Nhất Nhất, “May mà anh không thuộc nhóm máu gấu trúc”.

Phùng Nhất Nhất vừa rồi khóc thảm thương, lúc này lỗ tai ong ong không nghe thấy gì nữa, gần người để cánh tay vẫn còn nguyên vẹn của anh nắm chặt lấy, có lúc còn nghẹn ngào, nước nỡ.

Tạ Gia Thụ nhìn cô một hồi lâu bằng ánh mắt dịu dàng, không kìm nén được, tiến đến hôn cô.

Hai bác sĩ nam đang cầm máu cấp cứu cho cánh tay anh ngơ ngác nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Viện trưởng Thẩm của họ với đôi mắt cầu cứu.

Thẩm Hiên dựa vào cạnh xe cách đó không xa, tay phải của anh cũng được quán băng gạc. Hai bác sĩ gặp phải tình huống khó xử nhìn về phía anh xin giúp đỡ, anh lại chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Phải đến khi bị đôi môi của Tạ Gia Thụ cuốn lấy, Phùng Nhất Nhất mới ý thức được anh đang làm gì. Cô đưa tay đẩy anh, nhưng lúc này, Tạ Gia Thụ điên cuồng đến đáng sợ, ghì lấy cô, hôn cô, không buông tha.

“Điện thoại của anh” , Phùng Nhất Nhất giãy giụa nhắc nhở, “Điện thoại đổ chuông kìa!”.

Tạ Gia Thụ ôm cô vào lòng, sau khi nhận điện thoại rất phấn khích “A lô” một tiếng.

Người đầu bên kia cũng rất phấn khích, “A lô! Anh là Tạ Gia Thụ đúng không?”.

Tạ Gia Thụ cầm điện thoại, nhìn hiển thị cuộc gọi trên màn hình, vừa nói ” Tôi đây!” , vừa ra hiệu cho Từ Thừa Kiều đang đứng cách đó không xa.

Tiếng cười sang sảng hào hùng của Râu Rậm đến Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh cũng nghe thấy, “Anh Tạ! Chào anh! Chuyện là như thế này, vị hôn thê của anh, cô Trịnh Phiên Phiên và chúng tôi có kết bạn với nhau, mấy ngày này cô ấy ở chỗ chúng tôi rất vui vẻ. Nhưng bây giờ cô ấy muốn về nhà. Còn chúng tôi với tư cách là bạn bè, có thể bảo đảm đưa cô ấy về an

toàn, chỉ là tiền xăng dầu có chút đắt đỏ, anh xem... có phải nên chi trả thích đáng cho chúng tôi chút không?”.

Tạ Gia Thụ giọng điệu sáng khoái nói, “Anh giết con tin đi!”.

Sau đó ném điện thoại cho ngài Kiều đang đi tới, còn mình thì kéo Phùng Nhất Nhất lên xe.

Vết thương trên tay Tạ Gia Thụ mới chỉ được cầm máu. Hai bác sĩ vốn tưởng anh chỉ hôn một lát cho đỡ thèm rồi có thể tiếp tục xử lý vết thương, ai ngờ anh hôn mãi mà vẫn chưa thỏa mãn, còn kéo người ta bỏ chạy. Viện trưởng Thẩm trưng ra vẻ mặt thâm trầm nhìn đi nơi khác, hai bác sĩ cuống cuồng đuổi theo Tạ Gia Thụ.

Giờ phút này, Tạ Gia Thụ còn có chuyện quan trọng hơn chuyện gặp mảnh thủy tinh trên cánh tay. Anh vội ném lại một câu “Về bệnh viện làm tiếp!” rồi để hai bác sĩ đứng bên ngoài cửa xe.

Vừa lên xe, chỉ còn lại hai người là Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất, Tạ Gia Thụ không thể chờ đợi thêm nữa, anh vội ôm lấy cô.

Lúc Tạ Gia Thụ ôm Phùng Nhất Nhất bao giờ cũng vô cùng nóng bỏng. Anh dang rộng hai tay, lồng ngực dán chặt vào cô, giữa hai người không có chút khe hở.

Lòng dạ thỏa mãn ôm lấy cô, Tạ Gia Thụ ngọ nguậy đầu chà xát, cổ họng phát ra tiếng rầm rì mơ hồ.

Phùng Nhất Nhất bị anh ôm, cả người mềm nhũn, nỗi hoảng sợ và bất an kìm nén trong hai ngày qua bỗng trỗi dậy, cô run rẩy trong lòng anh.

“Gia Thụ...” , Phùng Nhất Nhất không kìm được lại khóc.

“Ừm! Anh ở đây!” , Tạ Gia Thụ vô cùng hưng phấn.

Phùng Nhất Nhất khóc lí nhí, nghĩ lại mà thấy sợ, cô nói, “Em tưởng rằng anh sẽ không đến...”.

Cô tưởng rằng mình bị vứt bỏ, thậm chí còn tưởng rằng, rất nhanh thôi, mình sẽ chết. Thời khắc Tạ Gia Thụ xuất hiện trước cánh cửa, cô dường

như không dám tin vào mắt mình.

Vòng ôm dần được buông lỏng, một tay của anh kéo bả vai cô, cô nhìn thấy biểu cảm ngạc nhiên, nghi ngờ xen lẫn phần nộ trên khuôn mặt anh, “Tại sao em lại tưởng rằng anh sẽ không đến? Sao anh có thể không đến hả? ”.

Phùng Nhất Nhất không biết phải bắt đầu giải thích từ đâu, nét mặt anh ngày một phần nộ, cánh tay còn nguyên vẹn nhéo vào má cô, hung hăng phun ra một câu thô tục.

“...” , Phùng Nhất Nhất không buồn so đo với anh, nhưng cuối cùng cũng nhớ ra, “Cha mẹ em có ổn không?”.

Tại sao vừa rồi em chỉ nhìn thấy Nhất Phàm?

Tạ Gia Thụ không nói chuyện với cô nữa!

Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, buông cô ra, còn thấy chưa đủ, lại đẩy cô một cái. Anh quay người, tung quyền nện xuống tấm ngăn giữa ghế lái, rộng to, “Lái xe! Đưa tôi đến bệnh viện!”.

Bộ dạng anh rống quá dọa người, còn hung bạo, ngang ngược hơn cả lúc nổi cáu thường ngày rất nhiều, Phùng Nhất Nhất ngồi dậy, kéo nhẹ ống tay áo anh, “Gia Thụ...”.

“Cút!” , lời này của Tạ Gia Thụ như tiếng sét, khiến đầu óc Phùng Nhất Nhất chấn động đến tê dại.

Cô bưng đầu tựa bên cửa xe, quay mặt nhìn ra ngoài, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

Một lát sau, người cô bỗng bị vật gì đó nặng nề đè xuống.

Phùng Nhất Nhất dùng mu bàn tay gạt đi nước mắt, quay mặt không chịu ngó ngang đến anh.

Nhưng anh chỉ đè cô mà không lên tiếng.

Dần dần, Phùng Nhất Nhất cảm thấy rất nặng, cuối cùng không nhịn được quay người đẩy anh.

Tay cô vừa chạm vào anh đã cảm thấy không ổn, cô dùng lực đẩy anh rồi quay đầu nhìn. Tạ Gia Thụ nhắm mắt, khuôn mặt đỏ hơn vừa rồi rất nhiều, trán nhễ nhại mồ hôi, anh nhíu mày, bộ dáng rất khó chịu.

“Gia Thụ...Gia Thụ!” , cô gắng sức vỗ vào mặt anh, nhưng dù thế nào cũng không lay cho anh tỉnh được.

Phùng Nhất Nhất dốc sức bình sinh mới đẩy được anh dựa vào ghế. May mắn là trong mấy ngày cô bị bắt cóc, thức ăn được cung cấp rất chu đáo, sức lực rất dồi dào.

Tạ Gia Thụ bị đẩy vào ghế, hơi ngửa mặt, hàng lông mày nhíu chặt trên khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt nhìn có vẻ rất đau khổ. Phùng Nhất Nhất ra sức đập vào tấm ngăn cách âm, bảo tài xế mau dừng xe lại.

Xe vội vàng dừng bên đường, cơ thể của Tạ Gia Thụ theo quán tính đổ về phía trước. Phùng Nhất Nhất dùng lực chặn ngang ôm lấy anh, bên tai nghe tiếng kêu rên vì khó chịu, sau đó, một dòng dịch thể ấm nóng phun vào vành tai cô.

Phùng Nhất Nhất run rẩy trong lòng, vội đưa tay lên sờ, ... toàn là máu.

Xe dừng lại hẳn, Tạ Gia Thụ lại nặng nề ngã về phía sau ghế xe. Anh thong hai tay dựa vào đó, miệng không ngừng nôn ra từng ngụm máu lớn, cả cằm đều là máu. Máu đỏ tươi từ cằm men theo cổ chảy xuống. Hôm nay, anh mặc một chiếc sơ mi trắng, vừa rồi cánh tay bị thương đã khiến chiếc sơ mi nhuộm máu lốm đốm. Bây giờ, từ cổ áo xuống đến ngực là một mảng lớn bị nhuộm đỏ, ướt đẫm, nhìn vô cùng đáng sợ.

Phùng Nhất Nhất hoảng sợ, đầu óc trở nên trống rỗng. Cô vừa gào khóc vừa dùng tay bịt miệng Tạ Gia Thụ lại, hy vọng máu trong cơ thể anh đừng chảy ra nữa. Anh vừa ho vừa không ngừng nôn ra máu. Anh đã mê man, mắt nhắm chặt, nhưng bàn tay lại nắm lấy cổ tay cô, rất chính xác.

Lòng bàn tay anh nóng hầm hập, nắm chặt lấy tay cô ấn vào ngực mình.

Nơi đó toàn là máu, còn có trái tim nóng hừng hực đang đập thành thịch của anh.

Xe của họ đột ngột dừng lại, cả đoàn xe cũng theo đó mà dừng. Chiếc xe cấp cứu theo sát xe của Tạ Gia Thụ dùng bộ đàm của đoàn xe báo cáo tình hình, hai bác sĩ nam trên xe cấp cứu vội vàng xuống xe, chạy đến.

Thấy nét mặt cứng đờ của bác sĩ, Phùng Nhất Nhất cuống cuống hỏi Tạ Gia Thụ bị làm sao. Họ không trả lời mà chỉ nhìn nhau, tựa như không cần nói cũng hiểu. Phùng Nhất Nhất sắp điên rồi. Họ kéo Tạ Gia Thụ từ trong xe ra, không lên xe cấp cứu, cô cũng theo xuống, tìm Thẩm Hiên trong đoàn xe.

Vừa rồi, Thịnh Thừa Quang và Thẩm Hiên vừa lên xe là ngủ. Phùng Nhất Nhất trẻ tuổi, sức khỏe tốt, tìm thấy chị gái là hưng phấn vô cùng, nhất thời không bình tĩnh được. Vừa rồi, thấy đoàn xe dừng lại, cậu hạ cửa kính xe xuống xem xảy ra chuyện gì, bỗng thấy chị gái cậu chạy như điện dọc theo khu vực đỗ xe khẩn cấp trên đường cao tốc. Cậu hoảng sợ đến nổi tóc tai dựng đứng cả lên, vội lay Thẩm Hiên bên cạnh, “Anh Thẩm Hiên, tỉnh lại đi! Mau tỉnh lại đi!”.

Mấy ngày nay, Thẩm Hiên hầu như không ngủ, lúc này đã sốt nhẹ, người khó chịu vô cùng, bị Phùng Nhất Nhất đẩy đã tỉnh, nhưng tạm thời không mở nổi mắt.

“Hử?” , anh nhắm mắt, khàn giọng hỏi một tiếng.

Phùng Nhất Nhất đã thò người ra khỏi cửa xe, điên cuồng hét về phía chị gái mình, “Chạy vào trong! Phùng Nhất Nhất , chị thần kinh à! Coi chừng xe đấy! Nhìn xe!”.

Lúc này, Thẩm Hiên đã tỉnh, nghe thấy sự việc không đầu không cuối trong bộ đàm từ tài xế.

Với tư cách là một bác sĩ có y thuật cao siêu, về cơ bản anh đã nắm được tình hình của Tạ Gia Thụ.

Thẩm Hiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, giống như bị ép phải tham gia diễn xuất một bộ phim chiến tranh có khí thế sục sôi. Dưới con mắt của vạn người, nhân vật chính bị thương chảy máu, chiếm được nước mắt nóng hổi của người xem. Còn anh, cầm tấm chắn vừa dày vừa nặng đi theo làm tùy tùng bên cạnh, chạy tới chạy lui, nhưng toàn bộ hành trình chỉ được làm diễn viên quần chúng.

Ngay cả sức lực để gọi Phùng Nhất Nhất anh cũng không có, trực tiếp xuống xe.

Nửa bên mặt Phùng Nhất Nhất còn dính máu, vừa chạy vừa điên cuồng gọi lớn “Thẩm Hiên!”, hết như một người đàn bà điên. Thẩm Hiên từ trong hàng xe rải bước đón ở phía trước, vòng qua đầu xe đợi ở đó, trông thấy cô đi qua, giơ tay tóm lấy cô.

Kéo cô đến khu vực an toàn, Thẩm Hiên nhả nạt, trừng mắt với cô.

Ánh mắt Phùng Nhất Nhất mờ lung, một lát mới nhận ra được người trước mặt. Cô vừa khóc vừa nói bằng giọng đứt quãng, “Tạ Gia Thụ...cứu Gia Thụ... Thẩm Hiên!”.

Dừng xe đột ngột nên trên đường cao tốc sẽ kéo theo một đoàn xe phải dừng. Trong tiếng ồn ào và tiếng còi xe ầm ĩ, Thẩm Hiên nhìn người trong lòng mình, dường như chỉ một giây sau thôi, nỗi sốt ruột lo lắng nhuốm trong ánh mắt cô sẽ bốc cháy. Anh tin rằng, lúc này đây, cô có thể không do dự mà chết vì Tạ Gia Thụ.

Rốt cuộc bắt đầu từ lúc nào, anh đã trở nên không giống như Phùng Nhất Nhất và Tạ Gia Thụ rồi?

Rốt cuộc là bắt đầu từ ai, từ thứ tình cảm nào, trong lòng anh đã không còn tham vọng về một tình yêu đích thực?

Thẩm Hiên trầm lặng không nói gì. Phùng Nhất Nhất lại không hề để tâm đến sự kỳ quặc của anh lúc này, cô vội vã lôi anh về phía trước.

Dừng lực kéo nhưng lại không kéo nổi Thẩm Hiên, Phùng Nhất Nhất lo lắng quay đầu nhìn.

Còn Thẩm Hiên nhìn cô, ánh mắt kiềm chế. Một lát sau, anh mới thấp giọng nói, “Anh biết rồi!”.

Dứt lời, anh dẫn cô đi về phía trước. Đến chỗ xe cấp cứu, Tạ Gia Thụ đã nằm trong đó, rất an tĩnh, không nhúc nhích, cũng không nôn ra máu nữa. Hai người đàn ông đang bận rộn, thấy Thẩm Hiên đến, đồng thanh gọi, “Bác sĩ Thẩm!”.

Trong bệnh viện, chỉ khi nào trêu đùa và chào hỏi, họ mới gọi Thẩm Hiên là Viện trưởng Thẩm, trên bàn phẫu thuật chỉ chấp nhận y thuật, chỉ có bác sĩ, không có viện trưởng.

Sau khi lên xe, Thẩm Hiên kiểm tra sơ qua cho Tạ Gia Thụ, người đang ở trong tình trạng hôn mê. Ba bác sĩ cùng nhau bàn bạc một lát, Thẩm Hiên kêu một bác sĩ xuống xe ngồi xe khác, đổi cho Phùng Nhất Nhất lên xe. Anh cùng một bác sĩ khác tiếp tục cấp cứu, sau đó kêu chiếc xe phía trước đi trước thông đường, chạy đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất.

Có Thẩm Hiên chỉ huy đầu vào đây, trong lòng Phùng Nhất Nhất cũng yên tâm phần nào. Xe lại bắt đầu khởi động, cô nhìn gương mặt đang hôn mê của Tạ Gia Thụ, không kìm nén được mà hỏi Thẩm Hiên, “Rốt cuộc là anh ấy làm sao vậy?” , tại sao lại nôn nhiều máu như vậy?

“Cũng không có gì!” , Thẩm Hiên không dừng tay thao tác thiết bị, miệng nói, “Sắp chín rồi!”.

Sốt cao bốn mươi hai độ, đoán chừng viêm phổi cấp độ nặng không chạy đi đâu được, nôn ra nhiều máu như vậy, đại khái là dạ dày xuất huyết... theo Phùng Nhất Nhất thấy thì nguy hiểm vô cùng, nhưng đối với Thẩm Hiên thì chỉ là công tác xử lý có chút phiền toái mà thôi.

Nhưng anh có thể trêu đùa kiểu này, trong lòng Phùng Nhất Nhất quả thực cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Xe chạy rất nhanh, hơi lắc lư. Tạ gia Thụ nằm đó không hay biết gì. Cùng với nhịp điệu lắc lư của xe, đầu anh cũng đong đưa trái phải. Phùng

Nhất Nhất cẩn thận đưa tay ra giữ lấy mặt anh. Mặt anh rất nóng, còn ẩm ướt.

Máu dính trên cằm, trên cổ anh...đâu đâu cũng có. Thường ngày anh ưa sạch sẽ như vậy, lúc này nếu tỉnh dậy, chắc chắn đã văng lời thô tục rồi. Phùng Nhất Nhất lục lọi mãi mới tìm thấy một tờ giấy ăn trong túi, cô lau cho anh. Tờ giấy lau đi những vệt máu dính, mảnh vụn của giấy dính lên vết máu đã khô một nửa, mặt của anh lại càng nhem nhuốc.

Lòng Phùng Nhất Nhất như bị dao cứa, vừa khóc vừa cho ngón tay vào miệng, thấm nước bọt rồi lau lên mặt anh. Hai tay của cô dính đầy máu của anh, khuôn mặt của anh bị lau đến hoen bấn.

Bác sĩ bên cạnh bị hành động có tổ chức thần kinh của Phùng Nhất Nhất dọa cho sợ ngây người, muốn ngăn cản, nhưng Thẩm Hiên mắt đang nhìn vào thiết bị lại lắc đầu với anh ta.

Bác sĩ bất lực buông tay xuống, học theo Viện trưởng Thẩm, ra sức nhìn chăm chăm vào số liệu trên thiết bị.

Trong xe yên tĩnh, chỉ có tiếng khóc nức nở cố đè nén của Phùng Nhất Nhất. Cô áp mặt vào người đang hôn mê, nước mắt làm ướt vệt máu đã dần khô trên gương mặt anh, dính nhơm nhớp vào mặt của hai người. Chóp mũi người thấy mùi máu tanh nồng đậm, Phùng Nhất Nhất suy sụp nhắm mắt lại.

Ryta

27-09-2015,02: 31 PM

Chương 12

Nếu đã là một tình yêu đẹp đến như thế, sao có thể đành lòng rằng tốt nhất đừng bao giờ gặp gỡ.

Từ Thừa Kiêu đích thân dẫn đội đi bắt người. Đám người Râu Rậm bị bắt khi đang xếp hàng chờ mua hạt dẻ tại một khu chợ náo nhiệt. Rất nhanh sau đó, tin tức đã được truyền đi, chuyện Phùng Nhất Nhất bị bắt cóc không thể giấu thêm được nữa,

Người đầu tiên biết chuyện là Tạ Gia Vân. Cô đi hỏi Tử Thời, sau đó Tử Thời gọi điện đến Phùng gia chứng thực tin tức. Ai ngờ, cha Phùng mẹ Phùng nhận được điện thoại của Tử Thời mới hay tin con gái bị bắt cóc. Mọi người đều đang ngồi đợi trong bệnh viện của Thẩm Hiên. Phùng Nhất Nhất vừa bước vào, trông thấy cha mẹ cô liền bật khóc.

Chẳng mấy khi mẹ Phùng khóc không thành tiếng thế này, bà ôm con gái vào lòng, vừa khóc vừa dùng sức đánh cô.

Cha Phùng cũng đỏ mắt, ôm túi xách cho hai mẹ con họ, ngồi bên cạnh, giương cặp mắt đỏ về phía cô con gái.

Trước đây, Phùng Nhất Nhất luôn cho rằng cha mẹ thương yêu em trai hơn. Mặc dù ngoài miệng cô không nói, nhưng trong lòng ít nhiều cũng oán hận họ. Trải qua những năm tháng dài đằng đẵng, và cô số những chuyện nhỏ nhặt, nỗi oán hận ấy đã gom góp thành định kiến ăn sâu bén rễ. Rất nhiều hành động vô tâm của cha mẹ Phùng, cô đều âm thầm ghi nợ trong lòng.

Thật ra, làm gì có cha mẹ nào không thương yêu con cái mình? Quả thực, họ coi trọng con trai hơn, nhưng họ cũng không vứt bỏ cô. Họ ban cho cô sinh mệnh, lại nuôi dưỡng cô nên người, đây là công ơn lớn nhất trong cuộc đời này.

Mấy ngày nay, Phùng Nhất Nhất bị nhốt trong kho hàng kia, ăn uống ngon lại không có việc gì làm, cô tỉ mỉ hồi tưởng lại hơn hai mươi năm của mình trong quá khứ. Những việc cô từng cố ý phớt lờ, giờ đã nghĩ thông. Hồi nhỏ, trong nhà cái gì cũng ưu tiên em trai, nhưng người đứng thứ hai luôn là cô. Tết đến mua quần áo mới, Nhất Phàm đương nhiên từ trong ra ngoài đều là đồ mới. Khoản tiền còn lại, nếu nhiều cô cũng có thể được mua đồ mới, nhưng dù không đủ, mẹ Phùng cũng sẽ mua cho cô một chiếc áo khoác. Còn cha Phùng mẹ Phùng, lôi chiếc áo da từ Tết năm ngoái ra lau lại, thành chiếc áo mới mặc đón Tết.

Cha mẹ không hề bạc đãi cô. Cô không thể vì họ yêu thương em trai mình hơn mà phủ nhận tình yêu của họ dành cho mình.

Phùng Nhất Nhất nhào vào trong lòng mẹ, nước nở đến đầu óc choáng váng.

Mẹ Phùng khóc hết những thấp thỏm bồn chồn và sợ hãi của lúc đầu, giờ bà đã bắt đầu vừa khóc vừa lớn giọng mắng con, “Bảo con cẩn thận một chút, cẩn thận một chút, tại sao lại, ... làm bậy vậy hả! Kéo hết bọn kia đi xử bản đi! Con gái của tôi...”.

Phùng Nhất Nhất thấy gương ngưng bởi tiếng khóc nước nở kéo dài thanh điệu của mẹ Phùng, cô từ lòng bà ngồi dậy. Lúc này, Nhất Phàm cũng đi đến khuyên ngăn, “mẹ, mẹ đừng khóc nữa, đây là bệnh viện, anh Gia Thụ của con còn đang cấp cứu trong đó đấy!”.

Mẹ Phùng dừng lại, ngẩn ngơ một hồi, lau nước mắt rồi thở dài, “Không biết thằng bé thế nào rồi, lúc đẩy vào phòng máu me nhem nhuộm đầy mặt...”.

Tim Phùng Nhất Nhất quặn thắt theo từng lời nói của mẹ Phùng. Đúng vào lúc này, âm thanh hỗn loạn, vội vã của tiếng giày cao gót vọng lại, từ xa đến gần, rất nhanh đã dừng lại trước mặt họ.

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu lên nhìn, là Tạ Gia Vân cùng một nhóm người đi theo phía sau, cả Trịnh Phiên Phiên cũng tới.

Nét mặt của Tạ Gia Vân có vẻ rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng phẫu thuật lại để lộ ra vẻ sốt ruột.

Trịnh Phiên Phiên vừa tới nơi đã chạy ngay đến bên Phùng Nhất Phàm, ngồi chồm hổm trên đất cùng cậu, nhỏ giọng nói, “Em nghe anh trai và anh Thừa Kiêu gọi điện thoại cho nhau, nói đám người đó muốn bắt cóc vị hôn thê của Tạ Gia Thụ, không ngờ là bắt nhầm. Bây giờ bọn họ vẫn còn tưởng chị gái của anh là em cơ”.

Mẹ Phùng ở ngay bên cạnh con trai, lời của Trịnh Phiên Phiên bà nghe rõ mồn một. Chỉ trong phút chốc bà giận tím mặt, vỗ đùi mắng chửi con gái, “Bảo cô đừng có ở bên cạnh Tạ Gia Thụ, cô lại không nghe! Không nghe lời tôi có gì tốt đẹp không hả? Cô xem bây giờ xem! Người mà người ta muốn bắt cóc là cô ta, người mà người ta muốn bắt cóc là vị hôn thê của Tạ Gia Thụ! Cô lại uổng công gánh trách nhiệm cho vị hôn thê của người ta, suýt chút nữa thì chết oan rồi đấy! Cô chết cũng công cốc!”.

Mẹ Phùng vừa đau lòng vừa tức giận. lúc này quả thật là hận không thể xông vào phòng phẫu thuật đánh chết Tạ Gia Thụ! Đương nhiên, đây là điều không thể, nên bà đứng dậy định đánh Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Phàm giữ mẹ lại, Trịnh Phiên Phiên cũng đứng dậy, khiếp sợ làm sáng tỏ, nói, “Bác gái, bác nghe cháu nói đã ạ! Bác đừng kích động như vậy! Cháu không phải là vị hôn thê của Tạ Gia Thụ. Tạ Gia Thụ không có vị hôn thê nào hết. Đây đều là tin nhảm! Tin nhảm!”.

Bên này ầm ĩ nháo nhác, Phùng Nhất Nhất mệt mỏi chẳng buồn quan tâm, chỉ dựa vào tường không lên tiếng.

Lúc này, Tạ Gia Vân đi đến, cười với Phùng Nhất Nhất, nhẹ giọng hỏi, “Y tá trưởng nói trong đó ít nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ. Cô có thể nói chuyện với tôi vài câu được không?”.

Thật ra, Tạ Gia Vân luôn tỏ thái độ hòa nhã với Phùng Nhất Nhất, thậm chí luôn ôm lòng cảm kích.

Giờ phút này, trên khuôn mặt Phùng Nhất Nhất vừa là nước mắt, vừa là vệt máu, nhếch nhác vô cùng. Trước khi vào đây, Tạ Gia Vân đã chu đáo lấy cồn sát trùng từ chỗ y tá trưởng rồi đưa cho Phùng Nhất Nhất.

“Lau qua đi!”.

Cồn lau lên làn da lạnh lạnh, rất dễ chịu, Phùng Nhất Nhất khẽ ấn mi mắt sưng đau, thoải mái thăm thở phào một tiếng.

Sau đó, cô chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tạ Gia Vân, “Lần này đúng thật là chuyện ngoài ý muốn, khiến cô phải sợ hãi rồi!”.

Phùng Nhất Nhất mở mắt nhìn Tạ Gia Vân, không nói gì.

Tạ Gia Vân rất đẹp. Người trong Tạ gia nổi tiếng là xinh đẹp, đến thế hệ của họ, dung mạo của hai chị em Tạ Gia Vân và Tạ Gia Thụ đều vô cùng tuyệt đẹp.

Người đẹp thờ dài vô cùng xinh đẹp động lòng người, “Lúc nào cô cũng vì Gia Thụ mà bị liên lụy, thật xin lỗi!”

“Không sao!” , Phùng Nhất Nhất sững sờ, khẽ giọng nói.

“Thật ra, ngày đó cô chủ động vứt bỏ Gia Thụ, từ chối nó, tôi thật sự rất cảm kích!” , Tạ Gia Vân khẽ cười, “Chắc hẳn là lúc ấy cô rất đau lòng!”

“Chị Tạ!” , Phùng Nhất Nhất không nghe nổi nữa, “Chị có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi... tôi muốn ra ngoài rồi.”

Biết rõ Tạ Gia Thụ vẫn đang trong quá trình phẫu thuật, không thể ra ngoài nhanh đến vậy, nhưng cô hy vọng có thể ngồi ở nơi gần anh nhất, đợi anh.

“Trông kìa, chẳng trách Gia Thụ lại thích cô như vậy” , lời của Tạ Gia Vân bị cắt ngang, nhưng Tạ Gia Vân lại không tỏ thái độ bức tức vì bị xúc phạm, mà chỉ cười rầu rĩ, “Cha của chúng tôi đã mất khi Gia Thụ còn rất nhỏ. Khi còn sống, cha tôi cũng không có nhiều thời gian ở bên trò chuyện cùng Gia Thụ. Mẹ của chúng tôi... có thể giới của riêng bà ấy. Thật ra, từ trước tới giờ chỉ có tôi và Gia Thụ nương tựa vào nhau. Nói là nương tựa

vào nhau, nhưng tôi dành thời gian và tinh lực cho tập đoàn Trường Lạc còn nhiều hơn rất nhiều so với thời gian ở cùng Gia Thụ. Thịnh thoảng có thể ở bên nó, nó lại nghịch ngợm không hiểu chuyện, tôi lúc nào cũng tranh thủ thời gian rảnh dạy, quở trách nó...”

Tạ Gia Vân nói về chuyện trước kia của Tạ Gia Thụ, sắc mặt cũng trở nên thân thiết hơn, con tim đang sốt sắng của Phùng Nhất Nhất dịu đi đôi chút.

“Vừa rồi tôi nói đến đâu rồi ấy nhỉ? Ồ, chẳng trách Gia Thụ lại thích cô như vậy!” , Tạ Gia Vân nhìn ra bồn hoa bên ngoài cửa sổ với ánh mắt thương cảm, giọng nói trầm thấp, “Gia Thụ từ nhỏ đặc biệt sợ cô đơn, có lẽ bởi mọi người xung quanh không có thời gian dành cho nó. Từ nhỏ, nó đã không giống tôi. Lúc tôi giải quyết công việc, luôn cân nhắc đến rất nhiều nhân tố khách quan, còn nó lại coi tình cảm là chuyện quan trọng nhất. Trước kia, nó có rất nhiều bạn bè, mỗi ngày đều sống rất tưng bừng, vui vẻ, nhưng tôi biết, thật ra trong lòng nó luôn cô đơn... cho đến khi nó gặp được cô.”

Năm đó, người đầu tiên nhận ra Tạ Gia Thụ có ý với Phùng Nhất Nhất không phải là bản thân Tạ Gia Thụ, mà là chị gái của anh, Tạ Gia Vân.

Nhưng trước đó, chuyện Tạ Gia Vân và Thịnh Thừa Quang hủy bỏ hôn ước đã gây xôn xao dư luận, còn Tạ Gia Thụ lại đứng trước mặt Tạ Gia Vân, vỗ ngực nói rằng, “Chị, chị đừng sợ, chị và anh Kỳ Viễn cứ kết hôn đi. Không phải là kết thân sao? Để em đi!”

Không ai biết rằng, lúc đó Tạ Gia Vân đã mang tâm trạng phức tạp như thế nào để đến hẹn gặp Phùng Nhất Nhất.

Tạ Gia Vân, người ôm tâm trạng phức tạp không ngờ rằng, Phùng Nhất Nhất không tin Tạ Gia Thụ thích mình.

Năm đó, người còn rất sợ chết như Phùng Nhất Nhất lòng nơm nớp lo sợ nói với Tạ Gia Vân rằng, “Quả thật là không có chuyện này đâu... chị không cần đưa tôi chi phiếu, tôi và Tạ Gia Thụ hoàn toàn không có gì cả.”

Tạ Gia Vân nhớ lúc đó bản thân quả thật dở khóc dở cười, “Cô Phùng, không phải tôi đến để chia rẽ hai người. Em trai tôi có thể nghiêm túc thích một người như vậy, tôi cảm thấy rất hứng thú, cũng rất chờ mong. Nhưng, nếu hai người chưa bắt đầu, vậy có một số lời bây giờ tôi muốn nói với cô, cũng thuận tiện cho cô có một khoảng thời gian khá dài, cẩn thận cân nhắc rõ ràng. Tạ Gia Thụ là người thừa kế danh chính ngôn thuận của tập đoàn Trường Lạc, nhưng trạng thái bây giờ của nó không đủ để chèo chống một tập đoàn gia tộc lớn như vậy. Cho nên, mặc dù tôi rất muốn nó tìm được một người nó thích, nhưng tôi lo rằng nó sẽ vì vậy mà hoàn toàn thỏa mãn với cuộc sống, không có lòng cầu tiến. Đương nhiên, cả đời này nó cũng có thể không thừa kế tập đoàn Trường Lạc, ắt sẽ có người thay nó ngồi lên vị trí này. Cho dù là tôi hay là bất cứ ai, cổ phần tập đoàn Trường Lạc trong tay nó đủ để hai người cả đời không lo ăn lo mặc. Nhưng cô Phùng, cô hiểu con người Gia Thụ đúng không? Đến lúc đó, Tạ Gia Thụ sẽ trở thành người thế nào? Đợi nó phát hiện ra rằng khoảng thời gian đáng lẽ nên phấn đấu nhất của nó đã qua đi, còn nó thì chẳng làm nên trò trống gì, trở thành một con ký sinh trùng, nó sẽ hối hận, tự trách thế nào, cô có thể tưởng tượng ra không?”

“Chuyện đó... Tạ Gia Thụ không phải là ký sinh trùng! Anh ấy sẽ không biến thành người như vậy đâu!” , cho dù là Phùng Nhất Nhất của ngày đó, cũng dám vì Tạ Gia Thụ mà phản kháng lại Tạ Gia Vân một cách giận dữ.

Lúc bấy giờ, Tạ Gia Vân cũng cười hết như bây giờ, nụ cười vừa tán thưởng lại mang theo chút tiếc nuối.

Ngày ấy, Tạ Gia Vân nói, “Vậy thì như thế này đi, tôi đang chuẩn bị để Gia Thụ đến thành phố C sống một năm. Người phụ nữ của Thịnh Thừa Quang dẫn con gái họ đến sống ở đó. Cô đi cùng nó đi. Trong thời gian một năm này, cô và nó ở chung sớm chiều, cô nhìn cho rõ, cũng nghĩ cho rõ.”

“Cô Phùng” , Tạ Gia Vân rất nghiêm túc nói, “Thích là chuyện dễ dàng nhất, nhưng cuộc đời của một con người lại không dễ dàng như vậy!”

Thích là chuyện dễ dàng nhất nhưng cuộc đời của một con người lại không dễ dàng như vậy.

Cho đến ngày hôm nay, Phùng Nhất Nhất vẫn luôn tán đồng câu nói này của Tạ Gia Vân.

Cho đến ngày hôm nay, cô vẫn giống trước đây, thích Tạ Gia Thụ. Nhưng so với trước kia, cô hiểu rõ hơn rằng, họ muốn ở bên nhau, không dễ dàng như vậy.

“Cô và Gia Thụ là cùng một kiểu người, hai người có sức mạnh vì tình yêu mà không màng sinh tử” , Tạ Gia Vân nói tiếp, “Cho nên lúc đầu, cô có thể làm như vậy, tôi rất cảm kích!”

Chuyện cũ từng không cho phép bản thân mình hồi ức lại trong giây phút này, từng cảnh tượng lại lơ mờ hiện ra trước mặt, Phùng Nhất Nhất thảng thốt nói với Tạ Gia Vân, “Tôi không phải vì chị mà vứt bỏ Tạ Gia Thụ, tôi không cần chị cảm kích tôi!”

Dẫu cho năm đó có ngốc nghếch, khờ dại đến đâu, Phùng Nhất Nhất cũng biết mục đích của Tạ Gia Vân. Cô cam tâm tình nguyện làm con dao chặt đứt tình cảm đầy ắp, mãnh liệt của Tạ Gia Thụ, không phải vì bất cứ ai, cô không cần lòng cảm kích của bất kỳ ai.

Bởi vì, đó là chuyện dững cảm nhất mà cô đã từng làm trong cuộc đời mình, cô muốn độc hưởng nỗi đau rỉ máu ấy.

“Cô Phùng!” , ngày hôm nay, Tạ Gia Vân đến đây tìm cô thật ra là thành tâm thành ý, “Thứ Gia Thụ nợ cô, giữa hai người tự có cách tính toán của riêng hai người. Nhưng tôi nợ cô một lần, tôi nhất định phải hoàn trả lại cho cô.”

Đầu óc Phùng Nhất Nhất mơ hồ, lúc này mới định thần lại nói, “Tôi tưởng rằng chị đến đây để bảo tôi rời xa anh ấy.”

Tạ Gia Vân nghe cô nói vậy, mặc dù không ngạc nhiên, nhưng lại cười khờ, “Gia Thụ của bây giờ không còn là người mà tôi có thể can thiệp vào chuyện của nó nữa rồi. Cô có tình nguyện để tôi giải thích nguyên nhân cô từ chối nó năm ấy không? Tôi nghĩ nó không biết tôi từng gặp cô.”

“Không cần đâu, thật sự không cần!” , Phùng Nhất Nhất từ chối, đứng dậy, “Xin lỗi, quả thật là tôi phải ra ngoài rồi.”

“Cô Phùng!” , Tạ Gia Vân cũng đứng dậy.

Phùng Nhất Nhất đi đến bên cửa, bước chân khựng lại.

Cô không quay người lại, nói, “Tôi không biết chị có mục đích gì, cũng không đoán được chị nói những lời này là vì bản thân chị, vì Tạ Gia Thụ, hay thật sự là vì tôi. Nhưng quả thật là tôi không cần chị làm gì cho tôi cả. Trước kia, tôi làm mọi thứ không phải vì lòng cảm kích của chị. Bây giờ, tôi cũng không cần sự giúp đỡ của chị. Chuyện giữa tôi và Tạ Gia Thụ... tôi sẽ nói với anh ấy.”

Trước khi Phùng Nhất Nhất trở về phòng phẫu thuật, mẹ Phùng tâm tình kích động đã bị cha Phùng và Phùng Nhất Phàm đưa về nhà, nghe nói Trịnh Phiên Phiên cũng theo về Phùng gia.

Tử Thời ngồi trên ghế dài trước phòng phẫu thuật, ôm cái bụng mới hơi nhô, vẫy tay với Phùng Nhất Nhất. Phùng Nhất Nhất qua đó ngồi xuống, Tử Thời nhỏ giọng nói với cô ngọn nguồn, “... Thịnh Thừa Quang nói, hình như Phiên Phiên thích Nhất Phàm rồi.”

Phùng Nhất Nhất ngẩn người một hồi, đầu đầu nâng tay bụm lấy trán mình.

Lúc này, Tạ Gia Vân cũng đi ra. Khi đi qua hai người họ, cô gật đầu với Thịnh Thừa Quang đang đứng sau Tử Thời, sau đó ngồi xuống một chiếc ghế dài cách đó không xa.

Tử Thời nhìn Tạ Gia Vân, càng nhỏ giọng hỏi, “Vừa rồi chị ấy nói gì với cậu thế?”

Phùng Nhất Nhất lắc đầu, “Không biết rốt cuộc chị ấy có ý gì... chị ấy nói chị ấy cảm ơn tớ, nợ tớ một lần. Còn hỏi tớ có muốn chị ấy giúp đỡ giải thích với Tạ Gia Thụ chuyện trước đây không!”

“Có lẽ là thật sự cảm thấy có lỗi, Thịnh Thừa Quang nói chị ấy rất thương Tạ Gia Thụ” , nhưng Tử Thời lại vẫn có chút e dè Tạ Gia Vân.

Đương lúc nói chuyện thì ca phẫu thuật kết thúc. Thẩm Hiên khuôn mặt mệt mỏi bước ra ngoài, mọi người lập tức vây lấy anh. Anh bỏ khẩu trang xuống thở gấp, khàn giọng nói, “Viêm phổi cấp nặng, viêm cơ tim, dạ dày xuất huyết... đã bảo toàn được tính mạng. May mà còn trẻ, chú ý bồi dưỡng là ổn. Nghe nói trước đây dạ dày của cậu ta cũng từng bị xuất huyết, sao trên bệnh án lại không ghi?”

Tạ Gia Vân và Phùng Nhất Nhất ngơ ngác nhìn nhau.

Không ngờ không ai hay biết.

Lúc này, Tạ Gia Thụ được đẩy ra ngoài, bác sĩ, y tá đẩy anh đến phòng bệnh. Phùng Nhất Nhất và Tạ Gia Vân cùng đi theo. Tử Thời mang thai không thể ở lâu trong bệnh viện, đã được Thịnh Thừa Quang đưa về.

Tạ Gia Thụ được gây mê chưa tỉnh, sau khi đưa tới phòng bệnh, anh luôn trong trạng thái hôn mê. Tạ Gia Vân gọi nhóm trợ lý đến bệnh viện, mở cuộc họp bên cạnh phòng bệnh của Tạ Gia Thụ để xử lý công việc trong công ty.

Phùng Nhất Nhất ngồi bên giường bệnh của Tạ Gia Thụ, một bước không rời.

Khuôn mặt anh tuần kia, khi tỉnh táo, dù là mặt không biểu cảm cũng tràn đầy sức sống, bây giờ ngủ say thế này, yên tĩnh hết như thiên sứ.

Tạ Gia Vân nói rằng, sau khi gặp được Phùng Nhất Nhất, Tạ Gia Thụ mới không còn cô đơn. Nhưng không ai biết, sau khi gặp được Tạ Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất mới được nếm trải những khoảnh khắc vui vẻ.

Dường như Tạ Gia Thụ là điều mà cô đem tất cả những tủi thân, ấm ức đè nén trong cuộc đời bình dị của mình ra để đổi lấy.

Có phải vì cô quá tham lam, đánh giá quá cao sự tủi thân của bản thân mình, đổi được một người quá tuyệt vời, cho nên mới không chịu nổi hay không?

Trái tim Phùng Nhất Nhất như bị một bàn tay bóp nghẹt, đau đớn vô cùng. Cô run rẩy hít một hơi thật sâu, không nén nổi cảm xúc mà chạm tay lên khuôn mặt anh.

Năm ấy, khi Một, tốt nhất là không gặp* làm mưa làm gió trong cộng đồng mạng, Phùng Nhất Nhất từng phản đối kịch liệt. Nếu đã là một tình yêu đẹp đến như thế, sao có thể đành lòng nói rằng tốt nhất đừng bao giờ gặp gỡ?

(*) Một câu hát trong bài “Tương tư thập giới” , nhạc phim Bộ bộ kinh tâm.

Đến bây giờ, cuối cùng cô đã hiểu.

Ngón tay khê khàng vuốt ve khuôn mặt anh, thời gian mỗi phút mỗi giây đều là thật, vừa gian nan, lại vừa ngọt ngào.

Lúc này, cửa phòng bệnh khê mở, Tạ Gia Vân cùng mẹ Phùng đi vào. Thấy cảnh tượng tuyệt đẹp như tranh vẽ bên giường bệnh, cả hai người đều thoáng sửng sờ.

Phùng Nhất Nhất thấy họ, cụp mắt từ từ thu tay lại.

Trong lúc yên tĩnh, người trên giường bệnh bỗng phát ra giọng nói khe khẽ, mê man, “Phùng Nhất Nhất...”.

Ba người phụ nữ đều giật mình, vội vàng nhìn về phía anh.

Ngay sau đó, Tạ Gia Thu tỉnh lại sau trận gây mê bắt đầu dâng trào cuồng dã, giọng nói rành rọt bung ra một câu chửi tục.

Mẹ Phùng, người vừa được “hỏi thăm” đang có mặt tại hiện trường nghe rõ mồn một. Bà tức giận đến trợn tròn hai mắt, hận không thể đổ hết cháo trong bình giữ nhiệt đang cầm trên tay lên mặt người này.

Tạ Gia Vân và Phùng Nhất Nhất đều lúng túng, giả vờ lơ đi chỗ khác.

Tạ Gia Thu dần tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, anh bỗng mất trí nhớ tạm thời, đoạn trước khi hôn mê nổi giận với Phùng Nhất Nhất không nhớ gì nữa, thậm chí chuyện bắt cóc cũng trở nên mơ hồ. Vừa mở mắt, nhìn thấy chị gái

và Phùng Nhất Nhất đều ở bên, anh đảo mắt, nhếch miệng muốn cười, môi khô bong nứt toác, rớm máu.

Phùng Nhất Nhất vội vàng lấy bông nhúng nước chấm lên môi cho Tạ Gia Thụ, man mát, anh dễ chịu chu miệng lên.

Tạ Gia Vân còn đang kích động bởi Tạ Gia Thụ gặp đại nạn mà không chết, nhưng anh lại chọc tức mẹ Phùng khiến bà bỏ đi, vừa tỉnh lại là làm ra bộ dáng không biết xấu hổ thế này, cô thờ dài, lẳng lẳng quay mặt đi.

Đến buổi tối, biết Tạ Gia Thụ đã tỉnh lại, Thịnh Thừa Quang và mọi người cùng tới thăm, Từ Thừa Kiêu cũng đến.

Điều kỳ lạ là, theo lý mà nói, con tin được cứu vẹn toàn không tổn hại gì, nhóm người bắt cóc cũng bị tóm, là chuyện nên vui mới phải, nhưng sao thần sắc của ngài Kiêu lại có vẻ không ổn lắm?

Thần sắc ngài Kiêu không ổn rõ ràng thế này, đương nhiên là cố ý trưng ra cho người ta xem. Nhưng lúc này, Tạ Gia Thụ chẳng thèm ngó tới người khác, anh chỉ lo quẩn lấy cây tăm bông chấm trên môi, chu miệng ra sức hút nước thấm trên tăm bông thôi. Phùng Nhất Nhất nhớ bác sĩ nói chỉ có thể bôi môi, không thể uống thứ nước đó, bèn ra sức không cho anh hút.

Hai người chuyên chú chơi trò chơi “Đáng ghét, cho anh đi mà!” và “Anh muốn cơ mà em không cho đấy!” , trong mắt người bên cạnh thì thấy họ có vẻ như đang tán tỉnh nhau.

Từ Thừa Kiêu đang cùng Thịnh Thừa Quang nói chuyện về tình tiết ghi khẩu cung của nhóm người Râu Rậm, chẳng phải là đang nói cho Tạ Gia Thụ nghe hay sao? Bởi vì cho dù ngài Kiêu nợ ân huệ của Cố Minh Châu phải trả, nhưng Tạ Gia Thụ vì chuyện này đã phải làm ca phẫu thuật lớn như vậy, ngài Kiêu sao có thể không biết ngượng mà vỗ ngực đảm bảo nói bỏ qua như vậy?

Nhóm Râu Rậm đương nhiên một mực chắc chắn mình nhất thời nảy lòng tham, nhưng người sau lưng bọn họ là ai, Từ Thừa Kiêu có thể không

rõ sao? Lương gia lại không có ý định chối cãi, Cố Minh Châu đã tìm đến tận cửa thay Lương Việt chịu trách nhiệm cho chuyện này.

Nhưng Tạ Gia Thụ cơ bản không nghe Từ Thừa Kiêu nói, căn lấy chiếc tăm bông như cá mắc câu. Đây là phẫu thuật động đến não rồi à?

Sự khó xử của Từ Thừa Kiêu, trong lòng Thịnh Thừa Quang rõ ràng, bởi vì Cố Minh Châu cũng đã gửi điện nhờ vả anh nói giúp với Tạ Gia Thụ, “Gia Thụ!” , nói cho cùng thì mối quan hệ giữa Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Thụ thân thiết hơn Từ Thừa Kiêu nhiều, lúc này Thịnh Thừa Quang mở miệng nói thẳng, “Cậu nói gì đi chứ!”.

Trải qua nỗ lực kiên trì bền bỉ, cuối cùng Tạ Gia Thụ đã mím môi ngâm được tăm bông, mắt liếc hai người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh giường, lẩm bẫm, “Em nói gì đây?”.

Stịnh Thừa Quang biết người này đang giả bộ, nhưng mày đưa mắt ra hiệu cho Từ Thừa Kiêu, ngài Kiêu hiểu rằng tỏ ra yếu thế không có tác dụng, lập tức cất giọng điềm đạm, “Tình hình là thế này, nhóm người đó xác thực là người của một công ty điện ảnh và truyền hình trong thành phố C. Hiện tại, họ nói mang Phùng Nhất Nhất đi là muốn làm Chương trình thực tế gì đó... Cho nên giờ tôi muốn mời cô Phùng cùng tôi quay về, ghi chép khẩu cung”.

Trước đó, Lương Việt đã tập hợp nhóm người Râu Rậm, quả thật là dự định mở một công ty điện ảnh và truyền hình. Nếu cô em gái họ nhà cậu ta đã muốn tiến vào ngành giải trí, hà tất phải đi cầu cạnh người ngoài? Cậu ta giỏi giang như vậy cơ mà?

Cho nên, chuyện này quả thật không phải là nhóm người Râu Rậm nói bậy. Nhóm người bọn họ, từ đạo diễn đến biên kịch đều đủ cả, chí ít về phân công chức vụ là đầy đủ.

Tạ Gia Thụ thầm mắng chửi, “Đồ sĩ quan thối nhà anh, hù dọa người, không biết xấu hổ!”

Anh một hơi từ chối thẳng thừng, “Không được, cô ấy không được đi đâu hết!”

“Nếu vậy... vậy thì chúng tôi không thể điều tra tiếp được nữa rồi?” , Từ Thừa Kiêu xua tay nói.

Tạ Gia Thụ vô cùng không nể mặt, cười lạnh một tiếng, “Anh vốn dĩ là không dám tiếp tục điều tra, còn ở đây mà lừa ai chứ!”

Chuyện này hiển nhiên là không thể tiếp tục điều tra, nhưng trách cứ ngài Kiêu cũng không được tình nghĩa cho lắm. Tạ Gia Vân trách mắng em trai, “Gia Thụ! Lần này đội trưởng Từ vì chuyện của em đã tận tâm tận lực rồi, sao em có thể như vậy?”

Nhưng Từ Thừa Kiêu quả thật cũng không phải là hạng người tốt đẹp gì, đứng đó cặp mắt cười đều Tạ Gia Thụ.

Tạ Gia Thụ tức tối đến độ vết mổ lại đau!

“Được rồi, cậu cứ trút giận lên tôi đi, chốc nữa chị Minh Châu sẽ đích thân gọi điện thoại cho cậu. Cậu có thể không nể mặt chị ấy sao?” , Từ Thừa Kiêu an ủi bệnh nhân, “Tên tiểu tử Lương gia kia, ngay cả Phiên Phiên và cô Phùng cũng nhầm lẫn, bây giờ vẫn còn tưởng rằng là một người đấy. Trẻ con không hiểu chuyện, muốn trở tài làm anh hùng trước mặt cô em họ. Lương gia đã đưa Lương Dĩ Thanh ra nước ngoài rồi. Lương Việt bị cha cậu ta đích thân đánh cho gần chết rồi, chẳng phải là đến chị Minh Châu cũng không chịu nổi nữa hay sao?”

Tạ Gia Thụ không nói gì, ngoảnh đầu nhìn Phùng Nhất Nhất, ánh mắt u sầu.

Từ Thừa Kiêu cũng biết chuyện này mấu chốt vẫn là ở Phùng Nhất Nhất. Anh quay ra nói với Phùng Nhất Nhất, “Nhóm người dẫn cô đi kia quả thật không nhận tiền của bất cứ ai, cho dù có tiếp tục điều tra, Lương gia cũng có thể chối bay, nhưng ngay từ đầu, người ta đã không trốn tránh, chủ động đứng ra nhận lỗi. Chúng ta cứ tóm không buông thế này, sẽ gây hận thù mất!”

Ánh mắt của ngài Kiêu khiến Phùng Nhất Nhất thêm phần áp lực, cô quay sang nói với Tạ Gia Thụ, “Thật ra thì bọn họ cũng không gây chuyện với em. Anh chàng có lúm đồng tiền kia còn đưa cho em rất nhiều sách để giết thời gian nữa, cuốn nào cũng hay!”

Từ khi biết chuyện này là do Lương Việt giở trò, Tạ Gia Thụ biết về sau không thể truy cứu tiếp được nữa. Anh dùng dáng như vậy thật ra là muốn đòi lại lẽ phải cho Phùng Nhất Nhất, ai ngờ, đến phút chót lại là cô phản chiến, đứng về phía địch.

Tạ Gia Thụ tức đến mức muốn nhảy từ trên giường xuống!

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều mồm nậm miệng mườì khuyên can anh.

Tạ Gia Thụ nhìn mọi người xung quanh giường. Anh Thừa Quang từng giao phó Tử Thời và Gấu Nhỏ cho Cố Minh Châu. Từ Thừa Kiêu e là cũng nợ ân tình của Cố Minh Châu. Trước kia, nghe nói bà xã của anh ta và nhóm người bên thành phố C có quan hệ khá thân thiết. Chị gái của anh lại càng không muốn kết thù với Lương Thị, tốt nhất là có thể để Lương Thị nợ họ một ân tình.

Anh mệт mỗi nghiêng nghiêng đầu, buồn bực nhắm mắt lại.

Từ Thừa Kiêu nhìn Thịnh Thừa Quang, người hiểu khá rõ về tính tình vị thiếu gia này. Thịnh Thừa Quang gật đầu với Từ Thừa Kiêu tỏ ý không có chuyện gì nữa, Từ Thừa Kiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

“Gia Thụ, lần này khiến cậu phải chịu uất ức rồi. Tôi sẽ ghi nhớ trong lòng”, Từ Thừa Kiêu sáng khoái nói.

Tạ Gia Thụ nhắm mắt lại, giọng nói yếu ớt trả lời, “Được rồi, anh giúp tôi, tôi cũng ghi nhớ trong lòng. Tôi nói này, chúng ta đừng có nói mấy câu buồn nôn ấy nữa có được không?”

Thừa Kiêu cười ha ha, nói vài câu rồi vội vàng về nhà trước.

Mặt mũi Tạ Gia Thụ khó coi vô cùng, như muốn tuyên bố đang ôm cục giận không nhỏ trong người. Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Vân liếc nhau

rồi cũng bỏ đi.

Chỉ còn lại Phùng Nhất Nhất, Tạ Gia Thụ đương nhiên chẳng thèm ngó ngang đến cô.

Phùng Nhất Nhất nhìn nước dịch trong chai vẫn còn nhiều, phải một lúc lâu nữa mới truyền xong, cô không có việc gì làm, muốn đi đổi chút nước ấm để chấm lên tằm bông lau môi cho anh, nhưng vừa đứng dậy đã bị anh rống lên, “Đi đâu?”

“Anh nhỏ tiếng chút, cẩn thận không miệng vết thương lại rách ra bây giờ!” , Phùng Nhất Nhất bất đắc dĩ ngồi xuống, giải thích, “Em đi lấy ít nước nóng. Anh không còn đau nữa à? Sao hét to vậy?”

“Sao lại không đau? Đau chết ông rồi đây này!” , giọng nói của Tạ Gia Thụ đã nhỏ hơn trước, nhưng vẫn thờ phì phì, “Dù sao thì em luôn không nghe lời anh! Sao anh phải nghe em?”

Phùng Nhất Nhất nhìn bộ dạng của anh, ưu sầu thờ dài một tiếng.

Tạ Gia Thụ nghe thấy rồi. Anh cũng biết mình thế này rất ấu trĩ, nhưng... không thể nhịn được mà!

Trước mặt cô, anh bất giác trở thành một Tạ Gia Thụ thế này.

Phiền chết mất! Tạ Gia Thụ buồn bực, hạ giọng nói, “Lau mặt cho anh!” , anh không có việc gì làm bèn kiểm chuyện gây sự, còn bịa có, “Anh cảm thấy trên mặt có mùi vị của nước bọt...”

Có phải là lúc gây mê há to mồm nên chảy nước miếng rồi không?

Sau đó, Tạ Gia Thụ bỗng nhìn thấy “Dấu Gạch Ngang” nhà mình vô cùng nhanh nhẹn, đồng thời, thần sắc có vẻ mang theo chút chột dạ?

Cô lập tức đi đến lau mặt cho anh, ra sức lau chùi khiến mặt anh đau rát.

“Nhẹ một chút! Chạm vào miệng vết thương của anh rồi đấy, đau chết đi được!” , cái đuôi kiêu ngạo của Tạ đại thiếu gia bắt đầu quấy phần phật.

Thẩm Hiên không phải là bác sĩ mổ chính trong ca phẫu thuật của Tạ Gia Thụ, nhưng với tư cách là viện trưởng, anh vẫn cùng bác sĩ mổ chính đến kiểm tra, bày tỏ sự coi trọng của bệnh viện với khách VIP.

Nhưng khách VIP và Viện trưởng Thẩm rõ ràng là nhìn nhau đến phát ghét.

Bác sĩ chữa trị cho Tạ Gia Thụ khen ngợi tố chất cơ thể anh và tình trạng phẫu thuật tốt, sau đó căn dặn, “Sáu tiếng đồng hồ sau khi phẫu thuật, tốt nhất là nằm ngửa yên tĩnh...”

Viện trưởng Thẩm ở bên giải thích cho dễ hiểu, “Cậu ngoan ngoãn chút, đừng có nhích tới nhích lui.”

Tạ Gia Thụ thâm trợn mắt.

Bác sĩ chữa trị chính tiếp tục nói, “Sau sáu tiếng là có thể thử tư thế nằm nghiêng, để thúc đẩy nhu động đường ruột.”

Viện trưởng Thẩm tiếp tục giải thích đơn giản, cộc cằn, “Vết mổ đau cũng phải cố nhịn, nhất định phải động dậy.”

Tạ Gia Thụ nhẫn nại nhìn Phùng Nhất Nhất, ánh mắt tố cáo. Để vờ về anh, Phùng Nhất Nhất khẽ vuốt ve mu bàn tay anh. Tạ Gia Thụ sáng khoái rồi, ánh mắt dán vào cô, sau đó dùng ánh mắt khiêu khích Thẩm Hiên.

Bác sĩ chữa trị chính nói, “... Sau khi nhu động ruột, có thể bắt đầu ăn chút thức ăn lỏng.”

Viện trưởng Thẩm cười híp mắt, “Tức là sau khi cậu ‘xì hơi’ xong mới có thể ăn.”

Tạ đại thiếu gia hoàn mỹ sao có thể làm ra chuyện bất nhã như “xì hơi” được cơ chứ? Tạ Gia Thụ bụm vết mổ, muốn nhào xuống giường đánh nhau với loài người ngu ngốc. Phùng Nhất Nhất nhanh tay nhanh mắt ghì anh lại, miệng vội vàng đồng ý, “Chúng tôi biết rồi, bác sĩ, tôi biết rồi ạ!”

Cuối cùng thì Viện trưởng Thẩm, người chỉ sợ vết mổ của Tạ Gia Thụ không rách đã rời khỏi phòng bệnh. Phùng Nhất Nhất đắp chăn cho Tạ Gia

Thụ, đau lòng nhắc nhở, “Động đến miệng vết thương rồi chứ gì? Anh đau đến toát hết cả mồ hôi ra rồi đây này!”

Tạ Gia Thụ nhắm mắt kìm nén, lông mày hơi nhíu lại, Phùng Nhất Nhất sờ trán anh, ngẫm nghĩ, nói, “Để em đi hỏi y tá trưởng xem có thể lấy nước ấm lau người cho anh không.”

Anh ưa sạch sẽ như thế, trên người lại dính nhờn nhờn thế này, chắc chắn là không thoải mái.

Nhưng Tạ Gia Thụ mở mắt, nói, “Anh không lau! Em không được đi đâu hết!”

Vừa rồi, Từ Thừa Kiều nói muốn đưa cô quay về khai khẩu cung, anh cũng trả lời như vậy. Hơn nữa, chính vì như vậy mà thái độ của anh mới có sự thay đổi chuyên biến rõ rệt.

Anh không muốn cô rời xa mình, dù chỉ là nửa bước anh cũng không muốn.

Trái tim Phùng Nhất Nhất mềm nhũn, bàn tay sờ lên trán anh dịch dần xuống dưới, che mắt anh lại, sau đó cô cúi người hôn lên bờ môi khô khốc của anh.

Vẻ khó chịu nhuộm đầy gương mặt Tạ Gia Thụ bỗng tan thành mây khói. Tay của cô vẫn chưa bỏ xuống, không nhìn thấy ánh mắt của anh, nhưng lại có thể nhìn thấy bờ môi mím chặt của anh đã thả lỏng, còn nhếch lên thành vòng cung nho nhỏ.

Khi động tác nhỏ này của bạn có thể ảnh hưởng đến tâm tình của một người, còn là người giống như Tạ Gia Thụ, hẳn là bạn cũng sẽ giống Phùng Nhất Nhất của giờ phút này, vừa cảm động, lại đầy thương yêu.

“Gia Thụ!” , trong thời khắc yên bình như giấc mộng, Phùng Nhất Nhất khẽ giọng hỏi, “Khoảng thời gian ở Mỹ, anh từng sống rất khổ cực phải không? Thẩm Hiên nói trước đây dạ dày của anh đã từng xuất huyết nghiêm trọng.”

Người bị cô che mắt có vẻ đã buồn ngủ, giọng nói uể oải, có chút chậm chạp: “Hình như là vậy... đều đã qua rồi.” May mà không để anh nhìn thấy, Phùng Nhất Nhất dùng mu bàn tay của tay còn lại lạng lẽ lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống.

“Xin lỗi!” Cô khàn giọng nói.

Tạ Gia Thụ không lên tiếng.

Một hồi lâu sau, cô đã bình tâm trở lại, bỏ tay ra thì phát hiện anh vẫn nhắm mắt, thần sắc rất yên bình, có vẻ đã ngủ.

Phùng Nhất Nhất khẽ chỉnh lại chăn cho anh, ngón tay đặt trên cằm anh khẽ cọ xát.

Nếu mở mắt, Tạ Gia Thụ sẽ phát hiện ra ánh mắt của cô lúc này có biết bao triền miên, biết bao vương vấn không nở.

Tiếc là anh đang rất hưởng thụ mà nhắm mắt, nghiêng nghiêng đầu, dùng má cọ xát vào ngón tay cô, còn phát ra những tiếng thì thầm mơ hồ.

Ryta

20-10-2015,11: 17 PM

Chương 13

Thích đến độ dù biết anh đã thay đổi, không còn là anh của ngày xưa nữa nhưng vẫn nguyện vì anh mà bất chấp hết thủy để quên mình một lần.

Phùng Nhất Nhất không về nhà, một là vì Tạ Gia Thụ ở đây, cô không rời đi được, hai là sợ về nhà, mẹ Phùng sẽ không cho cô ra ngoài nữa. Tạ Gia Vân gọi người mang đầy đủ vật dụng hằng ngày đến, còn dặn dò y tá trưởng chăm sóc cho cô.

Y tá trưởng tràn đầy nhiệt huyết. Phùng Nhất Nhất xin chỉ bảo hướng dẫn, y tá trưởng đã giảng giải kỹ càng, tỉ mỉ cho cô cách lau người cho bệnh nhân sau khi phẫu thuật, bao gồm cả cách vệ sinh... “tiểu ma vương”.

Mặc dù Phùng Nhất Nhất là người được chọn lựa duy nhất để làm công việc này, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng lúng túng.

Cô đỏ mặt, cúi gằm ra khỏi phòng của y tá trưởng, rảo bước về phòng bệnh của Tạ Gia Thụ, đi ngang qua một hành lang dài, bỗng nghe thấy tiếng huýt sáo.

Áo blouse trắng anh tuấn dựa vào tường, hai tay đút vào túi áo, nhướng mày mỉm cười với cô, tư thế và tiếng huýt sáo của anh đều đẹp như nhau.

Phùng Nhất Nhất dừng bước, ngượng ngùng nở nụ cười.

“Lão Đại nói hết với em rồi!” , nhìn bàn tay của Thẩm Hiên, dù anh đút tay vào túi áo, cô vẫn thoáng trông thấy băng gạc được quấn trên cánh tay anh, “Cảm ơn anh rất nhiều vì đã cứu em!”.

Thịnh Thừa Quang còn nói với cô rằng, để điều tra băng ghi hình lúc cô rời đi, Thẩm Hiên đã đến chỗ công tử Tào gia lấy thiết bị giám sát lịch trình xe. Công tử Tào gia ngái ngủ cấp độ nặng, dây dưa tận một tiếng đồng hồ. Cuối cùng, bác sĩ Thẩm, người xưa nay vốn tao nhã lịch sự đã cầm viên gạch đập nát xe người ta, sau đó tay không luồn vào để lấy thiết bị giám sát lịch trình của xe.

Đó chính là bàn tay của bác sĩ ngoại khoa đấy! Thời gian này, Thẩm Hiên không thể thực hiện mấy ca phẫu thuật được rồi.

Từ lúc quay về đến giờ, Phùng Nhất Nhất chỉ quay quanh Tạ Gia Thụ, lúc này mới nhớ tới việc cảm ơn Thẩm Hiên, nhất thời trong lòng áy náy không thôi. Đương nhiên là Thẩm Hiên nhìn ra được tâm ý của cô, chẳng những thế, anh còn cố ý giơ tay, tiếc nuối thở dài, “Hiên tại em biết rồi chứ? Lúc Tạ Gia Thụ cứu em, chiêu tay không đập vỡ cửa kính thủy tinh là bắt chước anh đấy”.

Anh cố ý đùa giỡn, nhưng Phùng Nhất Nhất lại chẳng thể cười nổi.

Thẩm Hiên cũng gượng gạo, bồng chốc, cả hai không biết nói gì, biểu cảm của anh cũng trầm xuống, cặp mắt nhìn xuống đất.

“Được rồi, quay về đi, một lát mà không thấy em đâu, cậu ta lại hét toáng lên cho mà xem... Cuối cùng, người chịu khổ vẫn là em.”

Phùng Nhất Nhất không phủ nhận, chỉ chân thành cảm ơn Thẩm Hiên một lần nữa.

Cô khách sáo như vậy khiến lòng Thẩm Hiên càng chua chát. Anh không biết vì sao mình lại đứng đợi cô ở đây, biết rõ lúc này, đầu óc cô chỉ ngập tràn hình ảnh Tạ Gia Thụ, không có thời gian và cũng chẳng có tâm tư dành cho anh.

Hơn nữa, rõ ràng, anh thừa nhận bản thân không yêu điên cuồng như họ, thậm chí giống như Tạ Gia Thụ nói, tình cảm mà anh dành cho Phùng Nhất Nhất có lẽ không xứng được gọi là yêu... Vậy thì rốt cuộc là vì điều gì đây? Vừa nghe y tá nói bạn gái của bệnh nhân trong phòng bệnh đặc biệt đến chỗ y tá trưởng, rút kim truyền dịch xong, anh liền chạy đến đợi cô.

Lẽ nào là vì cô nên mới huyết sáo, giống như điều anh từng làm khi cánh cửa tình yêu được hé mở ra ở rất nhiều năm về trước? Lẽ nào là vì muốn cô phải cảm ơn mình? Vậy tại sao không khoe mu bàn tay đầy lỗ kim châm vẫn còn tím xanh trong túi áo ra?

Thẩm Hiên thầm hỏi bản thân, có phải mình chạy đến đây chỉ để nhìn thấy cô ấy không?

Lòng anh đang dậy bao sóng to gió lớn, Phùng Nhất Nhất lại chẳng hề hay biết.

Cô cười với anh, rồi nhẹ nhàng bước qua.

Thẩm Hiên không nhúc nhích, không nhìn cô rời khỏi. Mãi đến khi bóng hình cô khuất nơi hành lang được một lúc, anh mới từ từ đặt tay lên trái tim mình, ấn chặt vào nơi ấy.

Để lại Thẩm Hiên ở phía sau, Phùng Nhất Nhất nhanh chóng trở về phòng bệnh. Tạ Gia Thụ đã ngủ.

Tiến hành ca phẫu thuật lớn như vậy, dù tuổi còn trẻ, cơ thể có khỏe đến mấy thì sinh lực cũng bị hao tổn, hơn nữa, sau khi thuốc tê hết tác dụng, vết mổ sẽ đau. Thật ra, Tạ Gia Thụ đang cố kìm nén. Lúc này, mặc dù đã ngủ nhưng hàng lông mày của anh vẫn hơi nhíu lại. Phùng Nhất Nhất đau lòng đưa tay nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn ấy cho anh. Tay cô vừa chạm vào, dường như anh phát hiện ra, miệng lẩm bẩm một tiếng mơ hồ.

Không cần mở mắt, anh cũng biết cô đã trở về.

Trong không gian trầm lặng, ngón tay Phùng Nhất Nhất nhẹ nhàng vuốt ve trán anh, cái vuốt ve chan chứa yêu thương. Theo động tác nhẹ nhàng của cô, Tạ Gia Thụ dần chìm sâu vào giấc ngủ, thần sắc buông lỏng, an bình.

Phùng Nhất Nhất chỉ mỉm cười, rồi lại lặng lẽ rơi nước mắt.

Lòng cô thầm nói với anh: Tạ Gia Thụ, em thật sự rất yêu anh, yêu đến mức... chỉ xếp ngay sau bản thân em.

Yêu đến mức dối lừa cả lòng mình, góc nghềch mà kiên định chờ đợi anh suốt những năm qua.

Yêu đến mức để bản thân chìm vào trạng thái ngủ vùi, cho đến khi anh quay về mới như sống lại.

Yêu đến mức dù biết anh đã thay đổi, không còn là anh của ngày xưa nữa, nhưng vẫn nguyện vì anh bất chấp tất cả, quên mình một lần.

Yêu đến mức dù bị anh lừa gạt, xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn cảm thấy mối tình này có ý nghĩa biết bao, không phụ cuộc đời này của em.

Yêu đến mức... muốn dùng cảm đối mặt với tương lai, đưa ra sự chọn lựa khó khăn.

Có cô ở bên, không lâu sau, Tạ Gia Thụ đã chìm sâu vào giấc ngủ. Hàng lông mày, khóe miệng của anh đều giãn ra, nét mặt an bình, thản nhiên hết như một đứa trẻ.

Phùng Nhất Nhất khẽ thu tay về, anh cũng không phát hiện ra.

Ngày thứ hai, tại Phùng gia.

Sau khi được cứu thoát trở về, Phùng Nhất Nhất luôn ở trong bệnh viện, không mang theo chìa khóa nhà, cô đành phải gõ cửa.

Chẳng ngờ, người mở cửa cho cô lại là Trịnh Phiên Phiên.

Trịnh Phiên Phiên vẫn trẻ trung xinh đẹp như thế, nhưng dáng vẻ lại không giống với mấy lần trước Phùng Nhất Nhất đã gặp. Hiện giờ, Trịnh Phiên Phiên đang mặc một chiếc váy chấm hoa bình dị, tóc dài ngang lưng được buộc thành đuôi ngựa nhẹ nhàng đơn giản, ngay cả lớp trang điểm trên khuôn mặt cũng rất nhạt nhòa, trông như cô hàng xóm nhà bên.

“Chị về rồi ạ!” , không ngờ Trịnh Phiên Phiên còn chủ động cầm dép đi trong nhà đưa cho Phùng Nhất Nhất như rất thân quen, “Bác trai, bác gái, Nhất Phàm, chị Nhất Nhất về rồi!”.

Đây là lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất được hưởng đãi ngộ có người cầm dép đi trong nhà đưa sẵn cho mình, quả thật là thụ sủng nhược kinh[1]. Trịnh Phiên Phiên rất nhanh nhẹn, thấy Phùng Nhất Nhất tỏ vẻ cảm động, lại càng thêm vồn vã, cầm túi cho Phùng Nhất Nhất rồi lại đỡ tay cô vào trong nhà, giọng nói vô cùng ngọt ngào.

[1] Thụ súng nhược kinh: Bồng dưng đợc súng ái, đợc yêu thương nên thấy lo sợ.

Phùng Nhất Phàm cũng nhanh chóng chạy đến đón chị gái nhà mình, nhưng câu đầu tiên hỏi lại là, “Anh Gia Thụ của em thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa? Khỏe hơn rồi chứ? Vết mổ có đau không?”.

“Tỉnh rồi. Ồ, sau đó lại ngủ rồi. Vừa rồi chị tranh thủ lúc anh ấy ngủ nên quay về” , Phùng Nhất Nhất không hiểu tình hình trước mắt cho lắm. Cô nhìn Trịnh Phiên Phiên rồi lại nhìn em trai nhà mình, nói năng lộn xộn.

Phùng Nhất Phàm thấy thế bèn tỏ ra bất mãn, nói với Trịnh Phiên Phiên, “Sao cô còn chưa về hả?”.

Khuôn mặt Trịnh Phiên Phiên đỏ ửng khi bị ánh mắt của Nhất Phàm quét một vòng, vẻ ngượng ngùng lan đầy gương mặt, nhưng nghe lời cậu nói, sắc mặt cô ấy lại trở nên buồn bã.

May mà lúc này mẹ Phùng từ nhà bếp lau tay đi ra, Phiên Phiên mang theo vẻ mặt đáng thương gọi một tiếng, “Bác gái...”.

Vừa rồi, mẹ Phùng đã nghe thấy cả.

Chẳng dám trèo cao, mẹ Phùng có phần e dè với kiểu gia đình giàu có như Trịnh gia, Tạ gia. Ngay cả cô con gái Phùng Nhất Nhất này bà cũng không muốn gả cho nhà giàu sang quyền thế, chứ đừng nói đến cậu con trai bảo bối của bà. Muốn con trai bảo bối của bà đi ở rể? Đừng có mơ!

Nhưng cô gái Trịnh Phiên Phiên này, xinh đẹp ngọt ngào, lại thể hiện sự yêu thích đối với Phùng Nhất Phàm rõ ràng như vậy, trong lòng mẹ Phùng vừa tự hào, vừa đắc ý, cũng không tiện thể hiện thái độ với cô ấy.

“Cái đó... Cô Trịnh có muốn ở lại ăn bữa cơm rau dưa không?” , mẹ Phùng khách sáo mời.

Ai ngờ Trịnh Phiên Phiên lập tức cười híp mắt, nói, “Được ạ, cháu cảm ơn bác gái!”.

Giọng nói yếu điệu của cô gái như tiếng chim hoàng anh, mẹ Phùng khẽ rùng mình, nếu so sánh như vậy, con gái nhà bà vẫn tốt hơn, ít ra thì giọng điệu khi nói chuyện của Nhất Nhất rất bình thường.

“Con có cần tắm rửa trước không?” , mẹ Phùng bị kích thích bởi giọng nói chim hoàng anh, hiếm khi quan tâm con gái, “Tắm nữa tiếng nữa là dọn cơm, cha con đang nấu rồi”.

Phùng Nhất Nhất cảm động nhìn mẹ mình.

Bữa cơm này, cha Phùng và mẹ Phùng cùng nhau vào bếp, bởi vì trước đó, Phùng Nhất Nhất có gọi điện nói là sẽ về nhà, cha Phùng, mẹ Phùng cố tình làm một bàn đầy thức ăn.

Đều là những món Phùng Nhất Nhất thích ăn.

Vừa dọn cơm, Phùng Nhất Nhất đã cầm hộp giữ nhiệt chọn các món cậu cho là ngon nhất, giữ lại, rồi bảo Phùng Nhất Nhất lát mang đến cho anh Gia Thụ nhà mình.

Sau đó, cậu bắt đầu vui vẻ ăn cơm.

Phùng Nhất Nhất đã nghe Thịnh Thừa Quang nói về câu chuyện hai người mắc “hội chứng tuổi teen” cấp độ nặng này kể vai tác chiến trong mấy ngày qua, sau những tiệc nuôi, cô cũng có phần cảm thấy vui mừng.

Cha Phùng thấy con trai ăn ngon lành, lại nhìn con gái đang ngẩn người, bèn phá lệ gắp cho con gái một miếng đùi gà.

Đùi gà to tướng nóng hôi hổi đặt ngang bát, thơm lừng nức mũi, Phùng Nhất Nhất lại càng ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn đùi gà, rồi lại ngẩng đầu nhìn cha mình.

Trịnh Phiên Phiên ngồi bên cạnh Phùng Nhất Nhất, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng vui mừng thầm nghĩ: Phùng gia thương con gái thế này, sau này mình gả vào đây, cuộc sống nhất định sẽ rất tốt!

Phùng Nhất Nhất nhìn cha bằng ánh mắt không dám tin. Cha Phùng vốn không có ý gì, bị ánh mắt hết hồn của con gái nhìn chăm chăm, cảm thấy

không được tự nhiên, bèn uống hớp rượu, chỉ vào đùi gà, nghiêm túc nói, “Ăn cơm!”.

Phùng Nhất Nhất nghe lời cắn một miếng, vô cùng thơm ngon, cô cúi đầu, thấy hốc mắt vừa nóng vừa cay, trong lòng càng không biết đang dâng lên cảm xúc gì.

Nước mắt bất giác rơi xuống.

Mấy ngày nay, nước mắt cô rơi còn nhiều hơn cả ba năm qua cộng lại.

Mẹ Phùng không chú ý, cha Phùng lại mở mắt trừng trừng nhìn con gái đang khóc. Người đàn ông cục cằn đã sống hơn nửa đời người nhất thời bối rối, hồi lâu mới nghĩ ra, vội vàng lấy hộp giấy ăn đưa cho con gái.

Thế là mọi người trên bàn ăn đều chú ý đến Phùng Nhất Nhất đang sụt sùi.

Người nhà họ Phùng không biết phải nói gì, Trịnh Phiên Phiên đành mở miệng phá tan bầu không khí trầm lặng, “Chị rất cảm động sao? Đúng là cơm nhà vẫn ngon hơn đúng không ạ?”.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, liền lau nước mắt, hết khóc lại cười, “Thật ra... mấy ngày vừa rồi, đồ ăn đều rất ngon!”.

Trịnh Phiên Phiên chạm vào Phùng Nhất Nhất, nói dí dỏm, “Chị Nhất Nhất thật hài hước, ha ha!”.

Phùng Nhất Nhất đau lòng, lơ đãng nhếch khóe miệng với Trịnh Phiên Phiên. Trịnh Phiên Phiên ngây ngẩn, bỗng chốc tươi cười như hoa.

Mẹ Phùng cũng khẽ chạm vào cha Phùng, ra hiệu ông đừng quá chú ý đến con gái, khiến cho con gái áp lực, để cô ăn cơm.

Cha Phùng đâu lĩnh hội được điều này, bị người bạn già chọc một cái, tưởng bà không vui, ông cũng không vui, nói, “Chẳng phải vẫn còn một miếng đùi nữa sao? Nhất Nhất nó cũng không thích ăn đùi, bà gắp cho nó hai miếng cánh ấy”.

Đâu phải là ý này cơ chứ! Mẹ Phùng vô cùng tức giận.

Giây phút này, Phùng Nhất Nhất bỗng cảm thấy ngôi nhà này không còn là đáng vẻ như trong tưởng tượng của cô trước đây.

Hơn hai mươi năm qua, cô đem nỗi oán hận trong lòng xây thành một chiếc lồng. Trái tim cô sống trong chiếc lồng ấy. Cô chỉ bỏ vào đó những ấm ức và bất công, còn bao ấm áp cùng sự quan tâm của gia đình đều bị cô cố ý nhốt lại bên ngoài.

Nếu không phải gặp được Tạ Gia Thụ, nếu không phải đạt được tình yêu mà cô tự cho là duy nhất từ anh, có lẽ, cô sẽ mặc cho bản thân ngày càng xa cách gia đình này, với những khúc mắc khó giải, không biết, rồi cô sẽ trở thành con người bất hạnh đến mức nào?

Bữa cơm, cha Phùng mẹ Phùng cũng không nói gì khác, thậm chí mẹ Phùng còn không hỏi đến chuyện của Tạ Gia Thụ. Phùng Nhất Nhất thuận lợi ra khỏi nhà, mang theo một hộp canh và hai món ăn trong hộp giữ nhiệt quay lại bệnh viện.

Tạ Gia Thụ đã tỉnh được một lúc, đang nóng lòng nằm đó chau mày, quay tới quay lui, lúc quay bên trái, lúc lại quay bên phải. Cô vừa đẩy cửa vào, anh đã rầu rĩ hỏi, “Sao lại lâu như vậy? Tay em đang cầm gì thế?”.

“Phùng Nhất Phàm cứ bắt em phải mang đồ ăn đến cho anh” , Phùng Nhất Nhất bất đắc dĩ nói.

Tạ Gia Thụ còn chưa thể ăn uống, ngay đồ ăn lỏng cũng không được ăn. Nhưng sau khi nghe cô nói vậy, anh vẫn rất vui sướng, mặt mày hớn hờ, nói, “Em trai em có lương tâm hơn em nhiều!”.

Phùng Nhất Nhất đặt đồ xuống, vào rửa tay rồi bưng một chậu nước ấm ra chuẩn bị lau người cho anh. Thấy anh nói vậy, cô bèn đặt nước xuống, cố ý nói, “Vậy em kêu Nhất Phàm đến chăm sóc anh nhé!”.

Tạ Gia Thụ kiêu ngạo hất cằm, “Em gọi đi! Em đành lòng thì em cứ gọi đi!”.

Em đành lòng để người khác chăm sóc anh sao?

Phùng Nhất Nhất ngẫm nghĩ rồi nói, “Cũng đúng, em không đành lòng để em trai em chịu khổ”.

Tạ Gia Thụ rõ ràng, lưu loát văng một câu tục.

Phùng Nhất Nhất kể chuyện anh “hỏi thăm” mẹ Phùng khi hôn mê ngày hôm đó, thêm mắm dặm muối miêu tả biểu cảm đặc sắc của mẹ Phùng khi ấy.

Sau khi nghe xong, Tạ Gia Thụ như hồn bay phách lạc! Một hồi lâu sau, anh mới lấy lại tinh thần, vẻ mặt đau khổ, lớn tiếng thở dài, “Lần này thì xong đời rồi! Chết anh rồi!”.

Phùng Nhất Nhất vắt khăn xong, cầm khăn chọc chọc vào đầu anh, vẻ không vui, “Anh đừng nói những lời không may ấy nữa được không? Mau phỉ nhổ, phỉ nhổ, phỉ nhổ đi!”.

“Cái gì mà phỉ nhổ, phỉ nhổ, phỉ nhổ hả? Em thật bất lịch sự, phun nước miếng lung tung!” , Tạ đại thiếu gia ư sạch sẽ lườm cô.

Phùng Nhất Nhất hết cách, lảng lảng xốc chăn lên, lau người cho anh. Khăn ấm lau lên người, cảm giác vô cùng dễ chịu, Tạ Gia Thụ híp mắt hưởng thụ, thoải mái thở dài một hơi.

Trong đầu Phùng Nhất Nhất đang tưởng tượng ra vẻ lúng túng khi chốc nữa phải lau đến “tiểu ma vương” , nghe anh thở dài, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nói, “Anh... đừng kêu nữa!”.

Tạ Gia Thụ híp mắt nhìn về phía cô, trêu chọc, “Em lại nghĩ xuyên tạc hả? Em đang nghĩ chuyện không đứng đắn chứ gì? Ha ha!”.

“Có anh mới không đứng đắn ấy!”

Tạ Gia Thụ tiếp tục kêu rên phóng dăng, tâm tình vui vẻ khoe khoang độ ngờ nghệch của bản thân, “... Anh nhất định sẽ ngoan ngoãn tiêm thuốc, uống thuốc, phối hợp chữa trị, để cơ thể mau chóng khỏe lại! Rất nhanh thôi, anh sẽ hồi phục... sau đó... hi hi hi...”.

Động tác của Phùng Nhất Nhất rất nhẹ nhàng, cẩn thận lau hết nửa thân trên cho anh, tay cô run rẩy, trán vã mồ hôi. Chính đống trang phục, đắp chăn cho anh xong, cô hít một hơi thật sâu rồi mới nói, “Tạ Gia Thụ, anh cứ như thế này nữa là em không lau cho anh nữa đâu?”.

Tạ Gia Thụ thoải mái đến mức đầu óc trì trệ, “Hả? Không phải đã lau xong rồi sao?”.

Chậm mất nửa nhịp, anh đột nhiên ý thức được, suýt chút nữa mình đã bỏ lỡ điều gì!

Hả? Thật sự có thể sao?

Nhưng mà... nhưng mà...

Nhưng mà mấy ngày rồi anh không tắm rửa gì, sắc - hương - vị nhất định đã hỏng hết...

Tạ Gia Thụ vô cùng rối rắm!

Vốn dĩ chẳng muốn cô lau chỗ đó cho mình chút nào, nhưng bây giờ nghĩ lại... sao lại có chút kích động vậy nhỉ?

Cảm giác xấu hổ mỏng manh và cảm xúc kích động nồng đậm đang đan xen trong lòng Tạ Gia Thụ, rồi cuốn lấy anh mãnh liệt, cuộn trào. Anh nắm đó, xuyên tình nồng đậm, cắn môi nhìn cô.

Phùng Nhất Nhất bị ánh mắt “muốn nói lại thôi” của Tạ Gia Thụ nhìn đến mức toàn thân nóng rực, tay xoắn bện chiếc khăn hết lượt này đến lượt khác.

Lúc y tá trưởng dặn dò việc chăm sóc bệnh nhân sau phẫu thuật đã nhấn mạnh điều này... vì sức khỏe của anh... Phùng Nhất Nhất bất chấp khó khăn cầm khăn đến, đi được nửa đường, nghĩ ra chuyện gì đó, cô lại quay ra khóa cửa.

Cửa khóa “cạch” một tiếng, cô quay người đi đến giường bệnh. Người trên giường bỗng quay mặt lại, miệng mấp máy, giọng trầm thấp, “Tại sao

lại khóa cửa? Em muốn làm gì? Em định làm gì anh sao? Ưm ưm ưm...
đừng lại đây...”.

Tạ Gia Thụ miệng kêu lá lơi phóng đãng, nhưng đến lúc hành động thật, anh lại trở nên vô cùng... ngỡ ngàng.

Nếu là bình thường chơi trò tình thú, anh chắc chắn sẽ vô cùng thích chí, bỏ mặc “tiểu ma vương” cho cô khiêu khích cũng không thành vấn đề. Nhưng lúc này, anh nằm trên giường bệnh không thể nhúc nhích, để cô nghiêm túc rửa sạch chỗ mấy ngày chưa được vệ sinh của anh... Tạ Ma Vương và “tiểu ma vương” đều bày tỏ, chuyện này thật quá xấu hổ, không thể chống đỡ nổi!

Tạ Gia Thụ mà nhúc nhích sẽ động tới vết mổ, nhưng đánh liều, phải đau đến xuýt xoa anh cũng quyết đưa tay đẩy cô ra, không để cô lột quần của mình.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy Tạ Gia Thụ của lúc này thật đáng yêu!

“Được rồi, anh đừng động dậy nữa, vết thương rách ra thì sao? Thật ra chuyện này có gì đâu? Anh không để em lau giúp anh, lẽ nào lại muốn gọi y tá đến?” , cô cứng đầu ra vẻ trấn tĩnh, khuyên giải Tạ Ma Vương đang ngỡ ngàng, “Vậ anh muốn y tá nam hay y tá nữ?”.

Tạ Gia Thụ nghĩ, y tá nữ chắc chắn là không được rồi, bởi vì “tiểu ma vương” không gặp nữ khách nào khác ngoài Phùng Nhất Nhất, còn y tá nam... trong lòng anh bỗng dâng lên cảm giác buồn nôn kinh tởm, đành buông lỏng ngón tay đang túm chặt quần mình.

Phùng Nhất Nhất đợi ở đó, thừa cơ lột bỏ quần bệnh nhân.

Tạ Gia Thụ quay mặt không nhìn cô, mắt nhìn chăm chăm lên bức tranh sơn dầu có màu sắc chẳng khác nào kẻ thần kinh đang treo trên tường, vừa ngỡ ngàng vừa thỏa mãn nghĩ, ừm... tính đi tính lại, trên đời này, người có thể làm chuyện này cho anh, chỉ có mình cô thôi!

Mẹ của hai chị em Tạ Gia Thụ là một người có xuất thân cao quý, bà đã được dạy dỗ trở thành một thực nữ tiêu chuẩn. Hơn nữa đời người, bất cứ

lúc nào bà cũng yên tĩnh thanh tú, không tỏ ra sợ hãi trước biến cố. Bà gả vào Tạ gia là vì việc kết thân giữa hai gia tộc, tình cảm vợ chồng cũng chỉ đến vậy thôi. Chuyện cha của Tạ Gia Thụ bệnh nặng qua đời đối với bà mà nói, không có ảnh hưởng quá lớn. Của hồi môn cũng đủ để bà sống một cuộc sống sung túc an nhàn.

Cho nên từ nhỏ, hai chị em nhà họ Tạ đã biết, họ chỉ có thể nương tựa vào nhau.

Đáng tiếc là Tạ Gia Vân, quả thật quá bận. Tạ Gia Thụ - một cậu nhóc cô đơn, lúc nào cũng chỉ thui thủi một mình, cứ mơ hồ cho rằng chỉ có cách gây chuyện, bản thân mới được người khác chú ý đến. Anh đã vất óc suy tính để gây sự, nhưng Tạ Gia Vân bận rộn như vậy, sự chú ý đối với anh chẳng qua là gom góp cho đủ vài chuyện rồi đánh cho anh một trận.

Nhẹ nhàng dùng khăn ẩm kiên nhẫn, dịu dàng lau người cho anh như thế này, toàn thế giới chỉ có Phùng Nhất Nhất mà thôi!

May mắn là anh còn có Phùng Nhất Nhất.

“Nhất Nhất” , Tạ Gia Thụ rất ít khi gọi cô như vậy, ít đến mức, sau khi gọi một lần, chính anh cũng cảm thấy kỳ lạ, im lặng một lúc, hồi tưởng lại, mới tiếp tục nói, “Nước Mỹ không có gì hay ho, anh vô cùng không thích nơi đó”.

Phùng Nhất Nhất đã lau đến chỗ “tiểu ma vương” , nhưng giọng nghe có vẻ vẫn rất bình tĩnh, “... Ủm!”.

“Ở đó mùi cơ thể của họ quá nặng, nặng mùi lại càng xịt nhiều nước hoa, anh không quen, đến bây giờ anh vẫn cảm thấy không quen... Đồ ăn ở đó chẳng ngon chút nào, anh không thích ăn đồ chiên mỡ và đồ lạnh, nhưng mà, khoai tây chiên và cánh gà rán ở đó ngon hơn đồ ăn Trung Quốc, có lẽ là bởi vì ở nơi nào thì nên ăn thức ăn nơi ấy, đồ ăn không chính gốc, dù thế nào cũng không đúng mùi vị. Đồ ăn dựa vào nguyên lý này, những chuyện khác cũng vậy... Trong nhà Mike Trần có một đầu bếp chuyên làm đồ ăn Trung Quốc, nói là được trả giá cao từ Trung Quốc sang, nhưng anh đến đó ăn rồi, thấy cũng thường thôi mà! Quả thật là không ngon, anh cảm thấy

anh ta chỉ nói khoác thôi...” , những chuyện này từ trước đến giờ anh chưa từng nói với ai, đương nhiên, cũng không có ai hỏi anh cả. Quãng thời gian đầy trải nghiệm ấy, bây giờ nhắc lại, ngẫm thấy nó phảng phất như một giấc mộng. Giọng nói của Tạ Gia Thụ ngày càng thấp, câu văn cũng lộn xộn, không rõ ràng, “... Quả thật là anh không cố ý để dạ dày mình đói đến xuất huyết đâu. Lần đầu tiên xuất huyết anh cũng sợ chết khiếp ấy... nhưng đồ ăn ở đó không ngon thật mà! Công việc cũng nhiều nữa, từ sáng đến tối chẳng có thời gian nghỉ ngơi... Anh hiểu những người đó, thật ra trong lòng một vài người, họ đều coi thường anh! Thịnh thoảng có người nghiêm túc nhìn anh vài lần cũng là bởi anh quá đẹp trai mà thôi. Úi! Em nhẹ tay một chút!” , anh đang đắm chìm trong chuyện xưa, bỗng nhiên phàn nàn kêu lên.

Phùng Nhất Nhất nhắc chân anh xuống, nhẫn nhịn nổi xót xa trong lòng, cười nói: “Anh đau thì nói chuyện ít thôi. Người ta phẫu thuật xong đều phải tịnh dưỡng, sao anh lại trở nên nhiều lời như vậy chứ?”.

“Chết tiệt!” , Tạ Ma Vương không học hành cho hẳn hoi, lại văng tục rồi, “Không phải là em cứ luôn hỏi anh chuyện ở Mỹ sao?”.

Đương nhiên là Phùng Nhất Nhất biết, cô thật sự rất muốn biết những chuyện đó.

Nhưng khi nghe anh kể, cô lại không chịu nổi.

Vừa nghĩ đến việc anh từng cô đơn buồn bã nơi đất khách quê người, một mình chịu đói bụng... cô đã không chịu nổi rồi.

Đó là Tạ Gia Thụ của hai mươi lăm tuổi cơ đấy, là Tạ Gia Thụ tỏa sáng lấp lánh... là Tạ Gia Thụ của cô.

Bởi lời cự tuyệt lúc đầu của cô, anh đã phải vật vờ nơi đất khách, biến mình thành bộ dạng như bây giờ.

Đương nhiên là cô vẫn yêu anh, từ quá khứ cho đến hiện tại, nhưng... cô không chịu nổi.

Chẳng trách có người nói: Tình thâm bất thọ[2].

[2] Tình thâm bất thọ: Hai người yêu nhau, một trong hai người yêu quá đậm sâu thì tình yêu ấy sẽ không được dài lâu.

“Lúc anh ở Mỹ, nhớ em, những lúc rất nhớ rất nhớ... sẽ như thế này này” , anh làm cho cô xem, vừa động tay, chỗ vết mổ đau khiến anh thở hắt ra một hơi.

Nhưng... chỉ có như vậy thôi đấy! Có một giọng nói tươi mát đang thổ lộ trong lòng Tạ Gia Thụ - người đang thẹn thùng, “Bởi vì anh biết rằng nhất định sẽ trở về... trở về bên em”.

Tất thấy những người phụ nữ khác trên đời đều chỉ là trạm dừng chân, nhưng anh không dừng lại ở bất cứ đâu, mà luôn chạy băng băng về phía trước, em là đích đến cuối cùng của anh.

Lòng anh tươi mát, sắc nét, nhưng quả thật là hành động anh làm chẳng ra tiết tấu gì, sao Phùng Nhất Nhất có thể thông qua động tác thân thể này mà nghiệm được ra lời anh muốn bày tỏ với cô là “Em là điểm dừng chân cuối cùng của anh” chứ?

Cô chỉ lĩnh hội được rằng, anh đang nhẫn nhịn đau đớn và giở trò lưu manh, thật không biết xấu hổ!

Cô bất đắc dĩ ghì chặt tay anh, nhẹ nhàng lật cơ thể anh qua, rồi kéo quần lên cho anh.

Bên ngoài cửa sổ căn phòng bệnh xa hoa nằm trên tầng trên cùng, bầu trời trong xanh không một gợn mây, cửa khép hờ, không khí trong lành tràn khắp gian phòng. Thiết bị trong phòng phát ra tiếng ù ù rất khẽ, mọi thứ tĩnh lặng mà ấm áp.

Thật quá yên tĩnh, thế nên tiếng “bùm” phát ra từ Tạ Gia Thụ hiển nhiên vô cùng vang dội.

Vang dội đến mức chính bản thân Tạ Gia Thụ cũng sửng người! Ngẩn ngơ ra đó, khuôn mặt anh dần đỏ ửng.

Phùng Nhất Nhất cũng ngẩn người một lát mới phản ứng lại, cô rất vui vẻ, “Ôi! Tốt quá rồi! Vậy là anh có thể ăn đồ ăn rồi”.

Tạ Gia Thụ thề thốt phủ nhận, “... Anh, anh không phải! Anh không thể! Không phải anh đâu!”.

Có thể “xì hơi” chứng tỏ anh đã nhu động ruột rồi. Phùng Nhất Nhất ngóng trông anh nhu động ruột đã rất lâu rồi, phải ăn đồ ăn mới có thể bồi bổ cơ thể được.

“May mà Nhất Phàm kiên quyết bảo em mang Canh gà tới. Em đi hỏi y tá trưởng chút, xem bây giờ anh có thể ăn Canh gà chưa” , cô vui vẻ nói.

“Đừng đi! Em đừng đi!” , Tạ Gia Thụ suy sụp, nhăn nhin đau đớn nơi vết mổ, gào thét trên giường, “Anh không 'xì hơi'! Anh không có!”.

Loài người ngu ngốc như mấy người mới “xì hơi”. Tạ Ma Vương tôi trong như ngọc, trắng như ngà! Thanh cao thuần khiết! Tôi không có “xì hơi” ! Không có!

Bởi chuyện “tiểu ma vương” được vệ sinh sạch sẽ cùng với việc nhu động ruột mà Tạ Gia Thụ đã cự nự rất lâu, rất lâu.

Lâu đến nỗi, vết mổ trên bụng anh đã lành, đã lên da non, vậy mà anh vẫn kiên trì nằm trên giường tĩnh dưỡng, sầm vai u buồn, không chịu xuống giường đi lại.

Tạ Gia Vân vì chuyện này mà vô cùng hoang mang và phẫn nộ. Sau khi trưng cầu ý kiến của Viện trưởng Thẩm, thậm chí cô ấy còn định áp dụng phương thức giải quyết như thường lệ: Xách cậu em trai lên đánh cho một trận, đánh đến khi nào anh chạy trốn chết mới thôi.

Sau lần Tạ Gia Vân quảng lại lời uy hiếp rồi nghênh ngang bỏ đi, Phùng Nhất Nhất đã khuyên bảo Tạ Gia Thụ - người đang uể oải, ủ rũ rằng, “Anh đừng ấu trĩ, cáu kỉnh như vậy mà. Anh xem, chị gái anh đã bị anh chọc cho tức giận thật rồi đấy”.

“Chị ấy tức giận, có lần nào là thật đâu” , Tạ Gia Thụ vẫn lười biếng, xiêu vẹo trên giường, xòe hai tay ra, không buồn nhúc nhích.

Phùng Nhất Nhất nỗ lực kéo anh dậy, dù chỉ là ngồi thẳng lên một chút, “Anh nặng quá!” , cô kéo hai lần mà vẫn không nổi, đành thở dài, “Đợt này anh chỉ ăn mà không chịu vận động, mặt tròn ra rồi kìa, em thấy anh ít nhất cũng phải béo lên hai cân rưỡi đấy”.

“Vô tình cảm liễu liễu thành hàng[3]” , Tạ Gia Thụ lập tức trợn tròn mắt!

[3] Cả câu vốn là “Có ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cảm liễu liễu thành hàng” , ý nói dốc hết sức làm một việc gì đó nhưng vẫn không thể thành công, còn chuyện không dự tính trước lại thu được kết quả bất ngờ.

Phùng Nhất Nhất biết mình đã nói đúng mấu chốt, vội vàng nói tiếp: “Anh sờ thử bụng mà xem, cơ bụng lặn mất tăm rồi”.

Trước đây, bụng anh mặc dù không có sáu múi rõ ràng, nhưng cũng thấy lờ mờ.

Tạ Gia Thụ sờ cái bụng mềm nhũn của mình, lòng bi thương trỗi dậy, càng nhụt chí nản lòng nằm dài trên giường, dứt khoát quay đầu, nhắm mắt lại.

Ông đây cam chịu! Được rồi chứ?

Bộ dạng anh chơi xấu như vậy đáng yêu vô cùng, quả thật khiến người ta không nhịn được cười. Phùng Nhất Nhất cố nén cười nhìn anh.

Thật ra, từ sau khi Tạ Gia Thụ mổ, thời gian bỗng như quay lại ngày xưa. Khoảng thời gian này đẹp đến mức Phùng Nhất Nhất dường như lại muốn lún sâu vào, tự lừa gạt mình.

Phòng bệnh này, quãng thời gian này, có lẽ là món quà cuối cùng mà mối tình với Gia Thụ ban tặng cho cô.

Phùng Nhất Nhất đi đến bên giường, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn bộ dạng giần dỗi đáng yêu của anh, rồi cúi người hôn anh.

Khoảng thời gian này, cô rất thích nhẹ nhàng hôn anh như thế này.

Người vừa được hôn mở to hai mắt, vừa may, cô còn chưa đứng dậy, hai người rất gần nhau, cứ thế nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Cả hai đều không lên tiếng, trong lòng đang nghĩ: May mà cuộc đời này của mình, gặp được một người như thế.

Nụ hôn thăm thiết, kéo dài, triền miên, khiến người một thân toàn thít mũm mĩm nào đó thở phì phò, mẫn nguyệt ngã vào gối, nhếch môi thở gấp.

Phùng Nhất Nhất cũng hôn đến mức tim đập loạn nhịp, toàn thân mềm nhũn, sau khi tách ra còn bịn rịn hôn lên bờ môi anh.

Cứ hôn rồi nựng nịu dỗ dành mãi, cuối cùng cô cũng dụ được anh ra ngoài đi lại.

Ryta

10-11-2015,04: 42 PM

Chương 14

Tạ Gia Thụ là tình cảm tươi đẹp nhất, dữ dội nhất trong sinh mệnh cô, cũng là khởi nguồn của mọi sự hỗn loạn và thiếu cảm giác an toàn trong sinh mệnh cô.

Thành phố G, trời đã cuối xuân.

Xuân sắp qua đi, sắc xanh non của cây cối dần đậm lên. Những bông hoa chùng như đã gặp được tình yêu cuối cùng trong sinh mệnh, nở rộ.

Tạ Gia Thụ không chịu xuống lầu gặp người khác, chỉ chịu đi đến vườn treo ở tầng mười, bởi ở đó vắng người.

Anh vẫn ngồi trên xe lăn, Phùng Nhất Nhất đẩy xe vào thang máy rồi đi xuống. Đến vườn treo tầng mười, chẳng có một bóng người, cô khuyên anh đứng dậy đi lại vài bước, nhưng anh cứ ngồi yên trên xe lăn, bướng bỉnh nói, “Anh không!”.

Gió cuối mùa xuân thoảng đưa hương thơm nồng đậm tuyệt vọng của những đóa hoa trong lần nở cuối cùng, Phùng Nhất Nhất ngồi xồm trước xe lăn, khẽ vùi mặt vào tấm chăn phủ trên đùi anh.

Cô hoài niệm, nói, “Tạ Gia Thụ, dáng vẻ lúc này của anh... thật giống với trước kia”.

Gió phả vào mặt mát rượi, trên đầu gối là người đẹp, Tạ Gia Thụ dễ chịu híp mắt, ngón tay khẽ nhéo nghịch nghịch vành tai cô, cất giọng hỏi, “Trước kia? Giống bao lâu trước kia?”.

“Giống như trước kia, em khuyên anh nên nghiêm chỉnh học cho xong thạc sỹ, anh cứ không chịu. Em hỏi anh vì sao không đến Tập đoàn Trường Lạc thực tập, anh giận em hơn nửa tháng trời. Còn nữa, anh nói anh thích em, em lại từ chối anh...” , Phùng Nhất Nhất khẽ thở dài một tiếng.

Ngón tay đang mân mê vành tai cô dần lần sang nhéo mặt cô, hơi đau, có vẻ như sức lực của người có tâm trạng không vui.

“Tại sao chúng ta không thể bình yên bên nhau vậy?” , Phùng Nhất Nhất hoang mang hỏi.

Tạ Gia Thụ vuốt ve cằm cô như nựng thú cưng, nói: “Bây giờ không phải rất tốt sao?”.

Em ở bên anh, còn gì không tốt nữa?

Người áp mặt vào đầu gối anh lắc đầu, khẽ cọ mặt vào tấm chăn. Tạ Gia Thụ nhìn những giọt nước lóng lánh ẩn chứa nơi khóe mắt cùng vẻ mệt mỏi dù nhắm mắt cũng chẳng thể che giấu nổi trên gương mặt Phùng Nhất Nhất.

Cảm giác sợ hãi quen thuộc khiến Tạ Gia Thụ nổi nóng, lúc anh cất lời, giọng nói đã thay đổi, “Em nói thẳng ra đi! Anh lại giống như trước kia, khinh suất, không hăng hái tranh giành, em lại không thích anh nữa rồi, phải không?”.

Một lát sau, Phùng Nhất Nhất mới trả lời, nhưng cô không phủ nhận, chỉ nói, “Chúng ta không thích hợp ở bên nhau”.

Bàn tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô bỗng trở nên mạnh mẽ, cằm cô bị anh nhéo hơi đau, rồi anh ép cô ngẩng mặt lên.

Phùng Nhất Nhất nhìn thấy sự tức giận và lạnh lùng trong đôi mắt Tạ Gia Thụ. Đoạn tuyệt với cuộc sống bên ngoài nhiều ngày như vậy, cảm giác chân thực cuối cùng đã dần quay trở lại với anh.

“Em đừng chọc anh” , Tạ Gia Thụ cố gắng kiềm chế, cảnh cáo cô.

Anh kiềm chế không nổi cái, buông lỏng tay ra. Phùng Nhất Nhất cúi đầu, giọng nói trầm thấp, “Từ trước tới giờ, hai đứa mình ở bên nhau chẳng thể êm đẹp. Ngày trước, gần như ngày nào anh cũng rống to, la hét với em. Anh lúc nào cũng cáu kỉnh, em lại phải dỗ dành anh. Thật ra trong lòng em cũng buồn lắm. Lần này anh trở về, em như con thiêu thân lao đầu vào lửa, quên cả bản thân mình, nhưng cuối cùng thì sao... Gia Thụ, anh báo thù em cũng là điều đương nhiên. Ban đầu, xác thực là em đã vứt bỏ anh. Anh ở Mỹ sống khó khăn như vậy, anh có quyền trách em”.

“Anh lạnh rồi, đẩy anh về” , Tạ Gia Thụ lạnh lùng ngắt lời cô.

Phùng Nhất Nhất kéo tấm chăn lên đầu gối anh, dịu dàng nói tiếp những lời cô đã suy nghĩ rất kỹ trong mấy ngày bị bắt cóc, “Anh đã trả thù được rồi, em cũng gặp báo ứng rồi, chúng ta chia tay đi, đừng tiếp tục làm tổn thương đối phương nữa. Anh nghĩ mà xem, lúc chúng ta ở bên nhau, có được bao nhiêu lần không cãi nhau? Cho dù là lúc thân mật nhất, em cũng vẫn thấy thấp thỏm, không biết lúc nào anh sẽ nổi giận, không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Gia Thụ, nếu anh lại nôn ra máu trước mặt em, em thật sự không sống nổi nữa”.

Lời của cô như lưỡi dao sắc lẹm đâm vào trái tim Tạ Gia Thụ, có vẻ như anh muốn nôn ra máu cho cô xem ngay lập tức!

Tạ Gia Thụ không hề ngốc, anh nhận ra được sự bao dung đặc biệt của cô dành cho mình trong mấy ngày qua, nhưng anh tưởng rằng... anh tưởng rằng đó là vì sự áy náy trong cô.

“Em không cần phải nói một cách thâm tình như thế, nói như thế em vì anh vậy. Thật ra, chẳng qua là em coi thường anh, anh không thể mang lại cảm giác an toàn cho em, em không cần anh!” , anh không kìm nén nổi nổi buốt lạnh đang dần tỏa ra từ lồng ngực, phần nộ găm lên, “Em tưởng rằng anh thật sự đã quên sao? Khi anh tới đó đón em, trên đường trở về em đã nói em tưởng anh sẽ không xuất hiện. Phùng Nhất Nhất, ngay cả một chút lòng tin dành cho anh, em cũng không có! Hay là nói, em tưởng anh sẽ giống như em, có thể dễ dàng vứt bỏ người mình yêu như thế!”.

“Những điều anh nói đều đúng” , Phùng Nhất Nhất thừa nhận không chút do dự.

Tạ Gia Thụ tức đến mức ngực đau nhói, ngửa mặt hít sâu một hơi. Anh kiềm chế, lạnh giọng nói, “Đừng nói những lời vô ích quý quái ấy nữa! Đưa anh về phòng bệnh! Anh mệt rồi, muốn nghỉ ngơi”.

Cô nhất thời không có động tĩnh gì, Tạ Gia Thụ không nhin nổi nữa, đưa tay ra đẩy, đẩy cô ngồi cả xuống đất. Anh vịn vào xe lăn, tự đứng lên.

Lão đảo bước hai bước, anh cắn răng ôm vết mổ trên bụng, không quay đầu nhìn mà đi thẳng về phòng.

Phùng Nhất Nhất bị anh đẩy ngã dưới nền, một hồi lâu không thể đứng dậy, cô vùi đầu vào gối, co người ngồi trên nền đất.

Thẩm Hiên đứng bên lan can sân thượng, lặng lẽ nhìn cô từ nãy tới giờ. Ánh vàng rực rỡ của buổi chiều tà khoác lên người cô, đẹp đến rung động lòng người. Nhưng dáng vẻ cô lại đáng thương hệt như một con thú nhỏ bị người ta ruồng bỏ.

Điều thuốc trong tay Thẩm Hiên vừa châm lên thì hai người họ đến. Lúc này, điều thuốc đã cháy hết. Thẩm Hiên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, quẳng điều thuốc còn chưa kịp hút một lần đi, nhắc chân tiến về phía Phùng Nhất Nhất.

Tiếng bước chân khiến Phùng Nhất Nhất giật mình. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, thậm chí còn không kịp lau những giọt nước mắt đang nhòe nhoẹt trên khuôn mặt.

Thẩm Hiên đã kịp nhìn rõ cảm giác mất mát ẩn giấu trong đôi mắt cô.

Cô cứ tưởng, Tạ Gia Thụ quay lại.

Giả dụ trong tình huống này, Tạ Gia Thụ quay lại, phải chăng cô lại có thể bất chấp hết thảy để quên mình thêm một lần nữa?

Thẩm Hiên thầm trách cô ngốc nghếch, anh ngồi xổm xuống, đặt tay lên đỉnh đầu cô như vuốt ve chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

“Cô bé” , anh cười, dịu dàng nói, “Hay là em đi theo anh đi”.

Phùng Nhất Nhất mệt mỏi cụp mắt, vùi xuống, lắc đầu.

Thẩm Hiên tiếp tục vỗ về, sự vỗ về an ủi rất đổi dịu dàng. Ánh chiều tà đẹp dễ rơi vào, mắt anh sáng lấp lánh rung động lòng người.

Anh nói với cô gái đang vùi đầu vì đau lòng, “Em có dừng cảm rời xa cậu ấy mà không có dừng cảm đi theo anh sao? Hãy tin anh, cùng anh rời khỏi, sẽ không tồi tệ bằng việc một mình em ở lại đây đâu”.

Phùng Nhất Nhất chỉ khẽ lắc đầu, không nói gì.

Thẩm Hiên rất kiên nhẫn, giọng nói dịu dàng gần như dụ hoặc, “Em đâm cũng đã đâm rồi, đau đớn đến mức này rồi, còn không chịu quay đầu sao? Nhất Nhất, em muốn một cuộc sống an ổn, thậm chí vì cuộc sống an ổn ấy đã từ chối Tạ Gia Thụ, vậy thì tại sao em lại không thể cân nhắc đến anh?”.

Cuối cùng, Phùng Nhất Nhất cũng lên tiếng, rầu rĩ nói, “Bởi vì chuyện không liên quan đến anh... Thẩm Hiên, anh đừng nói nữa”.

Thẩm Hiên cứng họng.

Phùng Nhất Nhất gắng gượng đứng dậy, nhưng vật lộn mấy lần mà không

được. May mà Thẩm Hiên phong độ ngời ngời, bị từ chối như vậy nhưng vẫn

thân thiện bắt lấy tay cô, dìu cô đứng dậy.

Nếu đổi lại là Tạ Gia Thụ, lúc này, có lẽ đã bổ sung cho cô thêm một cước nữa rồi.

Mùa hạ chớm về với thành phố G. Vậy là, một mùa hạ oi ả sắp ủa tới. Ánh nắng và sức nóng của chiều tà đã báo hiệu điều này.

Trên vườn treo của tầng mười, tiếng bước chân Phùng Nhất Nhất chao đảo, lạ thường hệt như Tạ Gia Thụ vừa rồi.

Thẩm Hiên đứng nguyên tại chỗ, lúc mới đầu chỉ có một mình anh ở đây, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình anh. Gió cuối xuân thổi vào góc áo blouse trắng, phấp pha phấp phới, tia nắng chiếu rọi lên gương mặt anh tỏa xuống bóng mờ nông sâu.

Thẩm Hiên từ từ nhắm mắt lại, anh cảm thấy, lần này hình như là... thật sự kết thúc rồi.

Phùng Nhất Nhất không quay lại phòng bệnh của Tạ Gia Thụ mà đi thẳng về nhà.

Lúc này, cha Phùng mẹ Phùng đang nấu bữa tối trong bếp. Hôm nay, Phùng Nhất Phàm nghỉ ở nhà. Lúc Phùng Nhất Nhất bước vào phòng, cậu đang ngồi xem tài liệu trên sô pha trong phòng khách. Thấy chị gái hồn bay phách lạc mở cửa bước vào, lòng cậu lo lắng, vội vàng chạy đến hỏi, “Chị sao vậy? Anh Gia Thụ thế nào rồi?”.

“Bọn chị chia tay rồi” , Phùng Nhất Nhất buột miệng nói.

Thật ra thì Phùng Nhất Phàm chỉ định hỏi thăm xem sức khỏe của anh Gia Thụ nhà cậu đã đỡ hơn chưa, nghe Phùng Nhất Nhất nói thế, một hồi lâu cậu mới phản ứng lại, đột nhiên nổi giận, “Chị sao vậy? Chị muốn chết à! Phùng Nhất Nhất, có phải là chị không có đầu óc không vậy?”.

Phùng Nhất Nhất ngồi ở cửa nhà thay dép, ánh mắt ngơ ngác hệt như người không có đầu óc.

Phùng Nhất Phàm thở dài một hơi, kìm nén, khó hiểu hỏi cô, “Có phải chị thấy khó chịu khi trông thấy em không? Chị cố tình làm trái ý em phải không? Nếu em khiến chị thấy khó chịu thì chị đánh em một trận là được rồi, em không đánh lại đâu. Chị đừng lấy chuyện chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa được không? Chị hai mươi tám rồi đấy, chị!”.

“Đúng vậy, hai mươi tám rồi” , Phùng Nhất Nhất lẩm bẩm.

Phùng Nhất Phàm cảm thấy không ổn, ngồi xõm xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, dáng vẻ đứng đắn nghiêm túc hỏi, “Chị, chị nói cho em biết đi, xảy ra chuyện gì vậy?”.

Ánh mắt mất hồn của Phùng Nhất Nhất cuối cùng đã có tiêu điểm. Trong tầm mắt cô, khuôn mặt của em trai dần hiện ra rõ ràng. Phùng Nhất Nhất nhìn thấy sự lo âu và quan tâm trong mắt cậu, con tim rối bời không thể tả của cô như “lạch cạch” một tiếng, mở ra một lỗ hổng. Cô bắt đầu khóc lớn.

Tiếng khóc xé ruột xé gan, cha Phùng mẹ Phùng từ trong bếp chạy ra, thấy cảnh tượng hai chị em ngoài cửa, hai người già đều thấy mờ mịt, cuống cuống hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Phùng Nhất Phàm bị tiếng khóc như điên của chị dọa cho sợ hãi, vội vàng nói, “Chị và Tạ Gia Thụ chia tay rồi”.

“Ôi...” , mẹ Phùng vẻ như có chút nuối tiếc, nhưng nhiều hơn lại là thờ phào. Vỗ vỗ vai chồng, bảo ông tiếp tục vào trong nấu ăn, bà đi đến bên con gái, nói, “Được rồi, được rồi, xem con khóc lóc như thế mẹ chết không bằng ấy... Đây cũng coi như chuyện tốt. Con sớm cắt đứt với nó cũng tốt, tuổi của con không còn trẻ trung gì nữa rồi”.

Lời của mẹ Phùng thật vô tình, cũng thật đương nhiên, nhưng mỗi câu lại khảm vào trái tim Phùng Nhất Nhất.

Ngẫm nghĩ, Tử Thời còn nhỏ hơn cô ba tuổi, nhưng giờ đã mang thai đứa thứ hai, con gái cô ấy cũng đã học tiểu học. Cô hai mươi tám tuổi đầu, lại vừa được cứu thoát từ một vụ bắt cóc. Trước đó, cô lại nghiệm ra, cái gọi là trùng phùng sau bao tháng ngày xa cách, chẳng qua chỉ là gặp dịp mua vui.

Cô đã không còn muốn truy cứu xem rốt cuộc Tạ Gia Thụ có cưới mình hay không, thậm chí còn không muốn xem xét đến cùng tình yêu của anh.

Tạ Gia Thụ, cái tên này mãi mãi là tình cảm tươi đẹp nhất, dữ dội nhất trong cuộc đời Phùng Nhất Nhất, nhưng cũng là khởi nguồn của mọi sự hỗn loạn và thiếu an toàn trong sinh mệnh cô.

Tạ Gia Thụ, anh đến từ một đại gia tộc lớn mạnh, anh có trách nhiệm nặng nề của mình, tương lai của anh có rất nhiều con đường phải đi. Còn Phùng Nhất Nhất cô không dám tưởng tượng những gian nan hiểm trở trên những con đường ấy, cũng không dám sánh bước cùng anh.

Phùng Nhất Nhất không thể chịu đựng nổi, cô quá sợ hãi.

Xin cho phép một cô gái hai mươi tám tuổi được hưởng về một cuộc sống an ổn, bình lặng.

Xin cho phép một người đã đốt cháy hết dũng khí của mình được vứt bỏ tình yêu.

Mẹ Phùng ở bên tiếp tục nói, “Giờ con hiểu ra cũng chưa muộn. Nói thật, gia đình như chúng ta, con cứ phải cố chấp với nhà giàu như vậy làm gì? Lúc tốt thì đương nhiên rục rờ gấm hoa, nhưng sau này chẳng may xảy ra chuyện gì, chúng ta làm sao chống đỡ nổi cùng người ta chứ? Nhân lúc còn sớm, tránh xa một chút đi... Được rồi, con đừng khóc nữa” , mẹ Phùng tiện tay dùng khăn lau bếp lau mặt cho con gái, “Lần chia tay này, con làm đúng lắm!”.

Giọng điệu của mẹ Phùng vô cùng kiên quyết, khiến trái tim đang rối ren bao hỗn độn của Phùng Nhất Nhất dần trở nên bình thản.

“Mẹ...” , cô run giọng, cảm xúc mãnh liệt, tiếng khóc đè nén, cuống họng đã khàn đặc, “Con buồn lắm!”.

“Con buồn gì chứ?”

Phùng Nhất Nhất bắt lấy góc áo mẹ, suy sụp khóc, “Con... đã vứt bỏ Tạ Gia Thụ”.

Lại một lần nữa! Cô lại một lần nữa vứt bỏ Tạ Gia Thụ.

Vốn tưởng rằng, lần trước là lần vứt bỏ hồ đồ mà dạt dào tinh thần hy sinh của cô, nhưng cho đến lúc này, khi lại một lần nữa rời xa anh, cô mới hiểu được sự ham sống sợ chết và hèn nhát vô tình trong tiềm thức mình.

Đâu phải là hy sinh gì? Hoàn toàn là trốn chạy và vứt bỏ vô tình vô nghĩa.

Nói xong câu này, Phùng Nhất Nhất lại càng khóc dữ dội, khóc đến không thể thở nổi. Mẹ Phùng khẽ thở dài, chậm rãi nói, “Thôi, một người đàn ông khiến con chịu khổ, khiến con vì nó mà khóc đến mức này, còn hết lần này đến lần khác, mẹ không tin nó không làm gì sai, dựa vào đâu mà chỉ trách cứ con?”.

Mẹ Phùng dáng vẻ bề trên, lạnh lùng, cao ngạo, bá đạo, “Chẳng nói đến những chuyện ngốc nghếch con đã từng làm vì nó những năm qua, cho dù con vô tình vô nghĩa, cho dù con cố ý chơi đố, coi nó là kẻ ngốc, vậy thì

sao chứ? Yêu đương mà, là chuyện tình nguyện giữa cả hai bên, nói cho cùng thì một thằng đàn ông có thể tổn thất nhiều hơn con hay sao?”.

Phùng Nhất Phàm đứng bên cạnh lúc này cũng định thần lại, mặc dù trong lòng cậu vô cùng tiếc nuối, vô cùng không cam lòng cho anh Gia Thụ của mình, nhưng, “Chia tay thì chia tay, hai người ở bên nhau quả thật cũng nhiều chuyện chẳng vui vẻ gì. Chị, chị lại nhát gan như vậy, đừng đày đọa mình thêm nữa”.

Anh Gia Thụ của em xứng đáng được người tốt hơn!

Phùng Nhất Nhất không ngờ lại nhận được nhiều sự quan tâm và ủng hộ từ người thân đến vậy, đột nhiên vừa cảm động, vừa đau lòng, lại càng khóc dữ dội hơn.

Mẹ Phùng nhìn bộ dạng của cô, biết chắc là cô không ăn nổi cơm, dứt khoát đuổi về phòng đi ngủ.

Lúc ăn cơm, cha Phùng không nhịn được hỏi, “Rốt cuộc làm sao?”.

Mẹ Phùng rất trấn tĩnh nói, “Chia tay bạn trai. Không có chuyện gì to tát cả, khóc một lúc, mấy ngày nữa là ổn thôi!”.

“Cậu bác sĩ kia à?” , cha Phùng tiếc nuối, hỏi.

Mẹ Phùng ngây người, sau đó nghĩ đến Thẩm Hiên, bà cũng cảm thấy luyến tiếc, thở dài, “Không phải là bác sĩ kia, là Tạ Gia Thụ, người mặt nhem nhuốc máu ấy”.

Nói đến mặt nhem nhuốc máu là cha Phùng lập tức nhớ ra, còn lấy làm tiếc, “Thằng bé đó không tồi, vì cứu Nhất Nhất mà có thể liều mạng, không tồi!”.

Phùng Nhất Phàm thừa cơ nói, “Anh Gia Thụ đâu chỉ là không tồi! Mấy ngày chị con bị bắt cóc, anh ấy không chớp mắt lúc nào, dạ dày xuất huyết cũng không chịu ăn gì, cứ thế chịu đựng. Cha mẹ không thấy bộ dạng anh ấy sốt sắng, trong lòng nhất định là thích chị con, thích vô cùng!”.

“Các người thì hiểu cái gì?” , mẹ Phùng hiềm khi cao giọng nói chuyện với chồng và con trai, “Thích có thể thành cơm ăn không hả? Con bé nó thích, không phải tôi cũng để nó thích hay sao? Kết quả bây giờ thế nào? Nhân duyên là do số mệnh định đoạt, thích đến mấy thì có thể mạnh hơn số mệnh sao? Dù thích, không hợp sống qua ngày thì phải làm sao?”.

Cha Phùng buồn bực uống hớp rượu, không nói gì.

Phùng Nhất Phàm lại không phục, nói, “Mẹ đây là thành kiến. Mẹ cảm thấy anh Gia Thụ có tiền là không thành tâm, mẹ tư tưởng bảo thủ, không muốn chị con gả vào nhà quyền thế giàu sang”.

Mẹ Phùng khê tròng mắt với con trai, “Khó khăn lắm chị con mới hiểu ra, sao giờ con lại hồ đồ vậy hả? Tạ Gia Thụ, Trịnh Phiên Phiên, người như bọn họ sinh ra đã không giống nhà chúng ta. Việc bọn nó phải làm không giống các con, con đường đi cũng không giống, các con cứ cố chen chúc vào đi cùng đường với bọn họ, coi chừng ngã nhào đấy! Con nhìn chị con xem!”.

Nhắc đến Trịnh Phiên Phiên, Phùng Nhất Phàm bỗng nhiên như bị chặn họng, không nói thêm được câu nào nữa.

Cửa phòng cũ cách âm không tốt, tiếng nói chuyện trong nhà ăn, người trong phòng nghe thấy rõ ràng. Ăn cơm xong, lúc mẹ Phùng rửa bát trong nhà bếp, Phùng Nhất Nhất liền bước vào.

“Ó? Con dậy rồi à? Có đói không? Mẹ làm cho con bát mì nhé!” , mẹ Phùng vừa rửa bát vừa nói.

Phùng Nhất Nhất nói không đói. Cô rót một cốc nước, đứng đó chậm rãi uống, một lát sau mới nói, “Mẹ, con muốn đến một nơi khác làm việc hai năm, mẹ có thể đồng ý với con không?”.

Tay đang rửa bát của mẹ Phùng không ngừng lại, giọng nói bình tĩnh, “Con phải đồng ý với mẹ, trước năm ba mươi tuổi tìm được một người đáng tin cậy rồi kết hôn”.

Phùng Nhất Nhất cười, mặc dù chỉ là khẽ cười, nhưng đó là nụ cười hiếm thấy xuất phát từ đáy lòng cô trong mấy ngày qua, “Vâng ạ!”.

“Ừm, vậy thì con đi đi, đi cho khuây khỏa cũng tốt, đổi công việc cũng được, hãy sống cho tốt! Trước khi mẹ với cha con nhắm mắt, đừng để chúng ta không yên lòng là được.”

“Con biết rồi mẹ!”

“Con không ở nhà, sau này mỗi tháng không cần nộp bốn ngàn nữa, một nửa thôi, mỗi tháng giao hai ngàn.”

“...”

Chuyện ấp ủ đã lâu trong lòng, dững khí tích góp hồi lâu trong người, lần này hết thầy đều kết thúc. Phùng Nhất Nhất vui đầu ăn bát mì, cơ thể mệt mỏi rã rời nhưng tinh thần lại thoải mái, quay về phòng ngủ tiếp.

Phòng không bật đèn, trong bóng tối, cô đi thẳng đến trước giường rồi nằm xuống, điện thoại trên tủ đầu giường đang phát sáng lấp lánh.

Là một tin nhắn chưa đọc.

Phùng Nhất Nhất nhìn chăm chăm vào vùng sáng duy nhất trong bóng tối, một lúc sau, cô mới đưa tay ra cầm điện thoại.

Quả nhiên là Tạ Gia Thụ.

Chỉ có một câu: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”.

Rốt cuộc muốn anh phải làm sao... em mới không rời xa anh?

Phùng Nhất Nhất nằm nghiêng trên giường, dạ dày vừa ăn no nặng trĩu, mạnh mẽ chống đỡ trái tim phía trên.

Cô trả lời anh, từng chữ, từng chữ một, nghiêm túc mà kiên định, “Em muốn một cuộc sống bình an. Em không thể cùng anh sánh bước qua mưa gió được. Em không có năng lực đó. Coi như anh buông tha cho em đi”.

Dững khí trong con người em, trời sinh đã ít hơn người khác, và em đã dùng hết nó rồi.

Em tuyệt đối không muốn một lần nữa lại bị người ta bắt đi rồi nhốt lại hoặc là nhìn thấy anh nôn ra máu ngay trước mặt.

Em muốn mỗi người một vùng trời khác, bình an suôn sẻ.

Tạ Gia Thụ trả lời lại rất nhanh, “Anh bảo đảm sau này sẽ không có ai bắt em đi nữa!”.

Phùng Nhất Nhất không chút do dự hỏi lại, “Bảo đảm thế nào? Phải rất nhiều vệ sĩ đến bảo vệ em sao? Giống như Thừa Quang đối với Tử Thời ư? Em không muốn như vậy!”.

Anh trầm lặng một hồi lâu.

Rất lâu sau đó, anh mới gửi một câu hỏi rất đơn giản, “Em không nguyện ý cùng anh đồng cam cộng khổ, phải vậy không?”.

Chứ đừng nói đến sống chết có nhau, phải vậy không?

Phùng Nhất Nhất ấn điện thoại sáng hết lần này đến lần khác, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi, ngón tay cứng đờ. Bỗng nhiên, cô từ trên giường ngồi dậy, đưa tay ra khê kéo tấm rèm cửa sổ. Dưới cây ngô đồng bên ngọn đèn đường, một chiếc xe hơi màu đen quen thuộc lặng lẽ đỗ ở đó. Người trong xe... chỉ nhìn thấy một cánh tay, anh mặc chiếc áo thun màu trắng, tay đặt trên vô lăng.

Dòng tin nhắn “Phải!” của Phùng Nhất Nhất vừa được gửi đi, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, mà dường như, cô nhìn thấy người trong xe vùi đầu vào hai cánh tay... Rất lâu, rất lâu sau, chiếc xe màu đen từ từ ra khỏi bóng râm dưới cây ngô đồng, chạy vào màn đêm đen đặc.

Phùng Nhất Nhất toàn thân hệt hăng buông rèm cửa. Cô men theo tường từ từ ngồi xuống, ngồi xuống... Cả căn phòng đều là đêm đen đặc quánh, ánh bình minh sẽ không bao giờ đến nữa.

Ngày Phùng Nhất Nhất bị bắt cóc, Tạ Gia Thụ đã xin nghỉ dài hạn cho cô, nhưng không nói rõ lý do, toàn thể công ty đều đoán, có lẽ cô đi hưởng tuần trăng mật hoặc là đã mang thai. Cho nên khi cô đến công ty làm thủ tục

từ chức, mọi người đều rộn rã chúc mừng, “Kết hôn chứ gì? Sau này ở nhà làm bà vợ chuyên nội trợ hả chị? Ngưỡng mộ chị quá!”.

Đám thanh niên vô cùng yêu quý “anh rể” nói với cô bằng giọng điệu thân thiết, “Xin tổ trưởng chuyển lời đến anh rể, anh ấy phải thường xuyên đến đây thăm chúng em đó!”.

Phùng Nhất Nhất nheo họng không trả lời được, cô quyết không giải thích gì, chỉ mỉm cười làm xong thủ tục từ chức.

Công việc này là do Thịnh Thừa Quang sắp xếp cho cô. Việc cô từ chức đương nhiên Thịnh Thừa Quang cũng sẽ biết, chẳng những thế, Tổng giám đốc Thịnh còn cảm thấy rất không vui trong lòng.

Phùng Nhất Nhất nói đùa, “Lão Đại, cuối cùng thì em đã thoát ra khỏi sự che chở của anh rồi, giờ em sẽ tự bước chân vào giang hồ”.

Thịnh Thừa Quang không cười, anh nói, “Có hơi đáng tiếc... Thời gian này Tử Thời mang thai, bọn anh quá căng thẳng, không quan tâm đến em được!”.

Đúng lúc Phùng Nhất Nhất ra khỏi cổng công ty, ánh mặt trời chiếu xuống, cô hơi nheo mắt, cười nói, “Mọi người đã tốt với em lắm rồi. Em không phải là trách nhiệm của mọi người”.

Thịnh Thừa Quang không nói nhiều, chỉ nói, “Lúc này em làm xong thủ tục rồi chứ? Tới nhà anh ăn bữa cơm đi, Gấu Nhỏ đang ở nhà đấy”.

Phùng Nhất Nhất nghĩ, sau khi cô rời đi sẽ rất ít cơ hội, bây giờ có thể đi ăn chực được bao nhiêu thì nên đi bấy nhiêu!

Thịnh gia vẫn ấm áp như xưa, gió mưa gian khổ bên ngoài đã có người đàn ông của gia đình này che chắn hết, Tử Thời và Gấu Nhỏ như được sống trong tòa thành cổ tích.

Lúc Tử Thời ra đón, mắt đã đỏ hoe, Phùng Nhất Nhất vội nói, “Này, cậu đừng khóc, nếu không Lão Đại sẽ ném tó ra ngoài mất”.

Thịnh Thừa Quang nghe con gái nói “Mẹ nuôi đến rồi!” liền đi ra ngoài, lúc này anh cười nói, “Không sao, cô ấy đang trong thời kỳ thai nghén, nồng độ estrogen cao, thích khóc nhè, không hoàn toàn là bởi vì em đâu”.

Phùng Nhất Nhất thở phào nhẹ nhõm. Tử Thời kéo tay bạn thân vào phòng, Gấu Nhỏ cũng chạy đến, cất giọng ngọt ngào hỏi, “Mẹ nuôi, mẹ muốn đi đâu vậy ạ?”.

Phùng Nhất Nhất xoa đầu cô bé.

“Cha con nói mẹ phải rời đi, có phải mẹ cùng cha nuôi Gia Thụ đi du lịch vòng quanh thế giới không ạ?” , Gấu Nhỏ chớp mắt đáng yêu hỏi.

“Không phải!” , Phùng Nhất Nhất ôm lấy con gái nuôi, dịu dàng giải thích với cô bé, “Mẹ nuôi phải đến thành phố khác làm việc, mẹ nuôi đi một mình. Mẹ nuôi và cha nuôi Gia Thụ không còn quan hệ gì nữa, sau này Gấu Nhỏ đừng gán mẹ nuôi và cha nuôi ở bên nhau nữa nhé, được không?”.

Gấu Nhỏ gật đầu, nhưng dáng vẻ rất tiếc nuối, hiểu chuyện an ủi Phùng Nhất Nhất, “Không sao đâu ạ, mẹ nuôi, mẹ đừng buồn, mẹ con cũng phải xa cách cha con rất nhiều năm mới có thể ở bên nhau”.

Tổng giám đốc Thịnh đang bưng hoa quả ra, không thể nhịn nổi nữa, anh nói, “Thịnh Gia Tinh, khi con an ủi người khác, có thể đừng lúc nào cũng bóc trần vết sẹo của cha ra được không hả?”.

Gấu Nhỏ lập tức chạy đến bên anh, đưa tay vén áo anh lên, tò mò hỏi, “Vết sẹo ở đâu ạ? Con có bóc trần nó sao ạ?”.

Phùng Nhất Nhất ở Thịnh gia cả một buổi chiều. Bữa trưa, Thịnh Thừa Quang đích thân vào bếp, làm một bàn đầy thức ăn. Ăn cơm xong, Phùng Nhất Nhất, Tử Thời và Gấu Nhỏ đánh một giấc ngủ trưa yên tĩnh, sau khi tỉnh dậy thì uống trà chiều nói chuyện phiếm... Cô bé Gấu Nhỏ vẫn chưa tỉnh táo hẳn, lảo đảo đi đến, ngồi xuống, ăn hai miếng bánh ngọt rồi lại nằm lên đầu gối mẹ. Trong bụng mẹ có em trai nhỏ nhà mình nên cô bé rất cẩn thận, nghiêng đầu để không đụng vào em.

Cô bé nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào bụng mẹ, một lát sau liền chảy nước miếng rồi lại nhắm mắt.

Trong làn gió mơn man thoang thoảng và ánh mặt trời yên tĩnh bên cửa sổ, Tử Thời một tay đặt trên bụng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Gấu Nhỏ.

Phùng Nhất Nhất nhìn cảnh tượng trước mặt, chưa lúc nào cô lại thấy ngưỡng mộ cô bạn thân của mình như lúc này.

Hai người nhỏ nhẹ nói chuyện tương lai, Tử Thời nghe Phùng Nhất Nhất nói cũng thấy yên tâm hơn nhiều, chỉ dặn đi dặn lại rằng, “Một mình cậu ở bên ngoài, phải chăm sóc bản thân cho tốt, chẳng may có chuyện gì xảy ra, nhất định phải gọi điện cho tớ đấy”.

“Tớ biết rồi!” , Phùng Nhất Nhất cười híp mắt ăn bánh quy, miệng thơm phưng phức, “Ừm... tớ không khách sáo đâu”.

Tử Thời nhìn cô nở nụ cười hệt như trước đây, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Phùng Nhất Nhất nuốt miếng bánh trong miệng, kéo tay Tử Thời, khẽ giọng nói, “Mấy tháng này xảy ra nhiều chuyện, tớ không đến thăm cậu như trước, nói cho cậu biết, là bởi vì cậu mang thai, tớ không muốn cậu phải nhọc lòng vì tớ, hơn nữa, những chuyện đó tớ có thể giải quyết... Cậu mãi là người bạn tốt nhất

của tớ, đừng suy nghĩ lung tung đấy nhé!”

Thực ra, điều Tử Thời muốn nói không phải là điều này, nhưng phụ nữ có thai thường hay quên, cô ấy nghe xong liền chảy nước mắt, quên cả điều mình định nói vừa nãy là gì.

Ngại ngừng lau nước mắt, Tử Thời nói, “Tớ biết rồi... cho nên sau này có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại cho tớ, không được phép không gọi đâu đấy!”.

Phùng Nhất Nhất lắc lắc tay Tử Thời, cười nói, “Đừng buồn nữa! Cách nhau cũng không xa, cậu nhớ tớ có thể đến thăm tớ bất cứ lúc nào mà! Tiện

thể bảo Tổng giám đốc Thịnh nhà cậu mua vài căn nhà ở thành phố H coi như đầu tư gì đó... Ha!”.

Từ Thịnh gia trở về, Phùng Nhất Nhất thấy người mệt nhoài, có lẽ là hôm nay gượng cười vui vẻ nhiều quá, cô mệt đến nỗi không muốn mở miệng nữa.

Vừa vào cửa, cô đã đụng phải mẹ Phùng đang định đi ra ngoài. Thấy con gái trở về, mẹ Phùng rất vui vẻ, kéo lấy con gái, hưng phấn mà nhỏ giọng nói, “Thẩm Hiên đến rồi, đang ở trong nhà. Các con cứ nói chuyện nghiêm túc với nhau đi, mẹ ra ngoài mua ít thức ăn, giữ cậu ấy ở lại ăn cơm!”.

Phùng Nhất Nhất thay dép đi vào trong. Quả nhiên, Thẩm Hiên đang ngồi trên sofa, trên bàn trà trước mặt có bày một đồng hoa quả và đồ ăn vặt, thấy Phùng Nhất Nhất đi vào, anh liền ngẩng đầu cười với cô.

Phùng Nhất Nhất thở dài, ngồi đối diện anh.

“Đừng thở dài nữa, anh biết em chán ghét anh” , Thẩm Hiên khoát tay, cười rất phóng khoáng, “Nhưng đây là lần cuối cùng rồi”.

“Em không đi theo anh đâu!” , Phùng Nhất Nhất không đợi anh nói hết đã quả quyết từ chối.

Thẩm Hiên không cảm thấy giật mình với đáp án này, anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, khóe miệng thậm chí còn đem theo nụ cười.

Phùng Nhất Nhất dừng một hơi, nói tiếp, “Em không muốn có thêm bất kỳ mối liên hệ gì với Tạ Gia Thụ, bởi vì một khi có liên lạc, em sợ mình sẽ lại phát điên... Cho nên, em sẽ không đi theo anh, em sẽ không đi theo bất cứ ai có liên quan đến anh ấy”.

“Thật ra, em sợ cậu ấy biết rồi, cậu ấy sẽ khó chịu, đúng không?” , Thẩm Hiên cười nói.

Phùng Nhất Nhất trầm lặng một hồi lâu, có chút khó khăn nói, “Ở một mức độ nào đó, anh và Tạ Gia Thụ cùng một mẫu đàn ông, ưu tú, mê người... Mọi người là người trong cùng một vòng tròn xã hội”. Mà từ nay về sau, người em yêu, không được có điểm nào giống anh ấy.

“Được rồi!” , Thẩm Hiên cười rồi xua tay, cắt lời cô, nói, “Thật ra, anh cũng biết chuyện này của mình sẽ là công cốc, nhưng nếu lần này không đến, anh sợ anh vẫn không cam lòng. Chưa đến mức vạn bất đắc dĩ, anh không muốn bản thân phải ôm nỗi tiếc”.

Anh cười rất đẹp, giống như lần đầu tiên họ quen nhau, lúc đó, anh chính là bác sĩ Thẩm có nụ cười đẹp và y thuật cao siêu.

“Nhất Nhất” , Thẩm Hiên nhìn cô, điệu bộ thông dong, nói, “Anh đã giao bệnh viện cho người khác rồi. Vốn dĩ đó không phải là bệnh viện của anh, anh cũng chán ngán phải làm công cho Thịnh gia rồi. Anh sắp ra nước ngoài. Trước hết là đi Anh bồi dưỡng vài năm, sau đó có thể sẽ đi Bắc Mỹ hoặc Bắc Âu định cư”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất quả thật có hơi giật mình. Cô tưởng rằng cái mà Thẩm Hiên gọi là “đi theo anh” chỉ là một cách nói hình tượng hóa, không ngờ, anh thực sự định rời xa nơi này.

Dáng vẻ ngạc nhiên của cô đã lấy được cảm tình của Thẩm Hiên, “Sao rồi? Rất oách, phải không!” , anh có chút đặc ý nói.

Thẩm Hiên ngăn người một lát, rồi nở nụ cười, “Cũng thật là... anh từng cảm thấy em và Tạ Gia Thụ là cùng một kiểu người, bây giờ xem ra, em và anh mới là cùng một kiểu người”.

Phùng Nhất Nhất cúi đầu không nói gì, nghe anh chậm rãi nói tiếp, “Chúng ta không cho phép một người ảnh hưởng đến mình nghiêm trọng như vậy, cho nên chúng ta thà nhắm mắt làm ngơ, ha ha!”.

Anh vội vã rời khỏi như vậy, thậm chí là bỏ trốn trong hốt hoảng, bởi vì anh phát hiện ra, mình đã thật lòng thật dạ với cô.

Hơn nữa, còn trao nhầm “thật lòng thật dạ” của mình.

Thẩm Hiên không thể trơ mắt đứng nhìn bản thân bị đắm chìm, cho nên anh phải nhân cơ hội mình chưa đắm chìm mà nhanh chóng chạy trốn, như vậy, có lẽ anh vẫn còn một con đường sống.

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu lên, đúng lúc trông thấy nụ cười vừa đấng chất vừa phấn khởi của Thẩm Hiên.

Cô nhìn anh, anh dần thu lại ý cười trên gương mặt. Trong phòng khách ngăn nắp sạch sẽ cổ xưa của Phùng gia, trên ghế sofa, Thẩm Hiên ngồi thẳng tắp, nhìn vào mắt cô, rất nghiêm túc nói, “Cho anh lần cuối cùng được hỏi em nhé, thật sự không đi cùng anh sao? Chúng ta cùng đi Anh, Bắc Mỹ, Bắc Âu... hoặc là em muốn đi quốc gia nào, thành phố nào cũng được, sau khi chúng ta định cư, một năm cũng chỉ quay lại vài lần thôi, em không có cơ hội gặp được Tạ Gia Thụ đâu. Hơn nữa, chỉ là anh muốn mang em rời khỏi, nếu sau này chúng ta không hợp nhau, em muốn trở về thì trở về, muốn ở lại nước ngoài cũng rất tốt mà...”.

Nói đến cuối cùng, Thẩm Hiên không nói tiếp nữa.

Rõ ràng là đã đồng ý với bản thân không được hèn mọn nữa, sao giờ lại bắt đầu cầu xin cô rồi?

Phùng Nhất Nhất cứ nhìn anh nói đến lúc ngừng lại, cô nở nụ cười với anh.

Hai người nhìn nhau cười, Thẩm Hiên vừa cười vừa lắc đầu.

Lúc rời đi, Thẩm Hiên yêu cầu Phùng Nhất Nhất đến sân bay tiễn mình, những người khác bao gồm người nhà của anh và Thịnh Thừa Quang đều bị anh từ chối.

Trước lúc lên máy bay, anh ôm Phùng Nhất Nhất vào lòng.

Đó là một cái ôm thật lâu, Thẩm Hiên thậm chí còn say sưa nhắm mắt, tự ý vùi mặt vào cổ cô.

“Nếu sau này em hối hận, nhất định phải liên lạc với anh, nói cho anh biết, để anh còn cười nhạo em đấy nhé!” , cuối cùng, anh khàn giọng nói.

Đến cuối cùng, anh không nói lời nào liên quan đến thành tâm và tình yêu. Phùng Nhất Nhất cười, đồng ý.

Thẩm Hiên nói lỏng vòng ôm, nhưng tay lại bắt lấy bả vai cô không buông, anh cúi đầu nhìn vào gương mặt cô, một hồi sau, anh lẩm bẫm, “Đã đến lúc này rồi, hôn một chút cũng không bị coi là rất quá đáng chứ?”.

Phùng Nhất Nhất vịn vào bả vai anh, kiễng chân chủ động đặt môi lên má anh.

Thẩm Hiên, Thẩm Hiên của ba mươi lăm tuổi, Thẩm Hiên, người từng trải qua bao nhiêu chuyện tình nam nữ, Thẩm Hiên, người từng có mối tình đầu hồn nhiên trong sáng và vài mối tình sôi nổi, Thẩm Hiên, người luôn cảm thấy mình không thể thật lòng yêu một ai, vậy mà lại đỏ mặt.

Anh ngẩng đầu lên, ngăn nỗi chua xót trong lòng rồi mới cười ha hả, nói, “Sớm biết thế này đã yêu cầu hôn môi rồi...”.

Phùng Nhất Nhất cũng cười, rồi lại ôm anh thêm một lần nữa.

“Hãy sống thật tốt nhé!” , cô mang theo mong chờ của bản thân đối với cuộc sống mới, đồng thời cũng chúc anh.

“Được!” Thẩm Hiên phóng khoáng buông tay, quay người rời đi.

Phùng Nhất Nhất tiễn Thẩm Hiên xong thì trở về nhà, mẹ Phùng đang đóng gói hành lý cho cô. Thấy cô trở về, mẹ Phùng thuận miệng hỏi, “Thẩm Hiên đi thật rồi à?”.

“Vâng nếu máy bay không quay đầu ạ” , hiện giờ, nói chuyện với cha mẹ, Phùng Nhất Nhất thoải mái dí dỏm hơn rất nhiều.

Mẹ Phùng trừng mắt nhìn cô.

Phùng Nhất Nhất uống nước, ngồi trên giường nhìn mẹ Phùng gấp từng bộ quần áo của cô cho vào trong vali, trái tim như được gom lại, ngăn nắp, nhẹ nhõm.

“Con biết Thẩm Hiên còn sớm hơn Tạ Gia Thụ cơ. Anh ấy biết gần hết mọi chuyện giữa con và Tạ Gia Thụ, sao bọn con có thể ở bên nhau? Giữa con và anh ấy có những ba người” , tâm tình của Phùng Nhất Nhất nhẹ nhõm, tình nguyện giải thích tỉ mỉ cho mẹ nghe.

Thật ra là bốn người, còn có cả Tử Thời nữa.

Mối quan hệ phức tạp thế này, sẽ không thoải mái hơn so với ở bên Tạ Gia

Thụ nhiều lần.

Tạ Gia Thụ...

Mẹ Phùng nghe lời con gái nói, trong lòng muốn nói rằng cô nói cũng có lý, nhưng vừa quay mặt, thấy cô ngồi thừ người ra đó lại tức giận, “Nói đi nói lại, cô chính là làm cao! Cái này không được, cái kia không được, để tôi xem đến cuối cùng cô lấy ai!”.

Phùng Nhất Nhất cười, không hề phản bác.

Ngẩng đầu uống nước, cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ trong phòng vẫn mở, bên ngoài cửa sổ, lá cây ngô đồng phát phơ trước gió.

Cô sắp rời xa thành phố mình đã sống hai mươi tám năm vào cuối mùa xuân

này.

Hy vọng một tương lai hoàn toàn mới và tươi đẹp!

Một tuần sau khi Thẩm Hiên đi, Phùng Nhất Nhất cũng rời khỏi thành phố G.

Mấy ngày trước khi đi, Tạ Gia Thụ có đến tìm cô một lần.

Lần này, anh không lảng lạng ngồi đợi trong xe dưới lầu mà gửi cho cô một tin nhắn: “Anh đang ở dưới lầu nhà em. Em có muốn xuống, chúng ta gặp nhau một lần không?”.

Phùng Nhất Nhất soạn mấy tin nhắn trả lời khác nhau, soạn rồi lại xóa, còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, anh lại nói: “Hay là thôi đi, em không cần xuống nữa. Anh không muốn gặp em”.

Phùng Nhất Nhất lặng lẽ cúi đầu nhìn điện thoại.

“Anh đã hiểu ý em muốn rời đi rồi.”

“Em muốn chia tay, vậy thì chúng ta chia tay đi.”

Anh gửi đến liên tiếp hai tin nhắn, thời gian cách nhau rất ngắn, có thể tưởng tượng ra dáng vẻ anh bấm phím điện thoại vội vã, ánh sáng màn hình chiếu lên gương mặt anh tuấn của anh, nhất định là mặt anh không hề có biểu cảm gì.

Trái tim bị bóp nghẹt của Phùng Nhất Nhất hoàn toàn vỡ vụn.

Nhưng cô lại cảm thấy mình không có tư cách đau lòng.

Cô lặng lẽ ngồi đó, không biết bao lâu sau, điện thoại nắm chặt trong tay bỗng đổ chuông.

Sau khi nhận điện thoại, hai người hai phía đều không lập tức lên tiếng, ngay cả tiếng “A lô” cũng không, trong điện thoại chỉ có từng nhịp thở của cả hai.

“Đến bên cửa sổ phòng em một lát” , một lát sau, Tạ Gia Thụ bình thản nói.

Thật ra, Phùng Nhất Nhất vẫn luôn đứng bên cửa sổ, cô dùng tay còn lại lau mặt, sau đó từ từ mở cửa sổ.

Bên cây ngô đồng dưới lầu, Tạ Gia Thụ khoác lên mình bóng chiều tà đứng bên xe, tay cầm điện thoại, từ xa nhìn về phía cô.

Anh nói, “Anh sẽ không giống như ba năm trước mà đi Mỹ nữa, sẽ không để bản thân đói đến dạ dày xuất huyết nữa, em không cần lo lắng!”.

Phùng Nhất Nhất nghe giọng nói của anh, cảm thấy giọng nói ấy thật mơ hồ, như vọng lại từ rất xa, rất xa, nhưng rất gần, rất gần.

“Em muốn sống cuộc sống không có anh, vậy thì hãy quên anh đi, chúc em nói được làm được!” , khoảng cách xa như vậy, nhưng gió lại đưa giọng

nói của anh tới rất rõ ràng. Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng anh còn vô tình hơn gió thổi, “Anh sẽ chăm sóc tốt bản thân! Sẽ hận em!”.

Em vứt bỏ anh, lãng quên anh, xin cứ tự nhiên.

Dù sao thì anh sẽ sống tốt, sẽ luôn hận em.

Ngày Phùng Nhất Nhất rời khỏi thành phố G, ngoài người nhà của cô và một nhà ba người rưỡi của Thịnh gia ra, còn có một vị khách nữa bất ngờ đến tiễn.

Tạ Gia Vân.

“Nghe nói hôm nay cô đi, đúng lúc tiện đường đi ngang qua sân bay nên tôi đến tiễn cô” , mặc dù lần trước Phùng Nhất Nhất không nể mặt, nhưng Tạ Gia Vân vẫn rất hòa nhã với cô, “Đúng rồi, công ty mà Tổng giám đốc Thịnh sắp xếp cho cô, ông tổng của họ tôi có quen biết, mấy ngày trước tôi đã chào hỏi bên đó, nói cô là em gái tôi”.

Nói rồi, Tạ Gia Vân cười dịu dàng, vô cùng xinh đẹp, “Cô đừng để tâm, tôi không hề có ý gì khác. Trên thực tế, chuyện của cô và Gia Thụ, tôi quá thật lấy làm tiếc!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn Thịnh Thừa Quang, Thịnh Thừa Quang cũng cười, cô nói với Tạ Gia Vân, “Cảm ơn chị!”.

“Không cần khách sáo! Vậy... hy vọng sau này có ngày gặp lại!” , Tạ Gia Vân cũng không nói nhiều, bắt tay cô rồi rời khỏi.

Từ sân bay đi ra, Tạ Gia Vân lên xe, nói với tài xế, “Được rồi, có thể đi rồi!”.

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe trong sân bay, cô quay đầu nói với người bên cạnh, “Cô ấy đi rồi đó!”.

Tạ Gia Thụ lật giở tài liệu trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào đó, lật qua một trang, anh chỉ “Vâng!” một tiếng, điềm nhiên như không có chuyện gì.

Tạ Gia Vân vẫn muốn nói tiếp, anh bỗng đưa tay ra ấn bộ đàm kết nối với ghế lái, “Chạy nhanh lên một chút, tôi đang vội!”.

Sau đó, anh tiếp tục xem tài liệu, không buồn ngẩng đầu lên, nói với chị mình, “Chị hại em muộn giờ rồi!”.

Tạ Gia Vân nghẹn lời.

Trước đó, Tạ Gia Thụ đột nhiên xuất viện, còn chuyển về sống ở nhà cũ Tạ gia, Tạ Gia Vân cảm thấy không ổn chút nào. Đến khi nghe ngóng tình hình từ phía Thịnh Thừa Quang, biết chuyện xảy ra, cô kinh hãi không thôi. Nhưng quan sát một thời gian, Tạ Gia Thụ không thể hiện ra bất cứ sự bất thường nào, vẫn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật như cũ, ăn cơm đúng giờ, thái độ làm việc còn nghiêm túc hơn trước.

Anh càng ngày càng khiến người ta không có lời gì để nói.

Trong xe bỗng yên lặng.

Tài xế lái xe rất nhanh, nhưng tiếng máy bay âm âm vang trên đỉnh đầu tốc độ còn nhanh hơn, tiếng gầm rú to lớn từ tầng mây truyền đến, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, xa dần rồi biến mất.

Người trấn tĩnh lật giở tài liệu đã giấu một tay vào sau tệp tài liệu.

Tạ Gia Vân ở bên cạnh nói, “Tối thế này em đừng xem hại mắt lắm!”.

Nói rồi cô đưa tay ra định bật đèn cho Tạ Gia Thụ.

Trời âm u, bên cửa xe ánh sáng có hạn, đôi mắt Tạ Gia Thụ ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ thần sắc chứa trong đó.

Anh gạt tay đang mở đèn của chị mình, động tác có chút thô bạo. Tạ Gia Vân thu tay về, giật mình nhìn anh.

Nhưng anh không giải thích gì cả, dừng một lát, anh vội quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe.

Ryta

10-11-2015,04: 43 PM

Chương 15

Cô không còn trẻ nữa, cô muốn sống những tháng ngày an bình.

Mùa hạ đã ùa về thành phố G, nhưng chẳng còn ai quan tâm nữa. Suốt một mùa hạ, những đóa hoa nở rộ, vừa mãnh liệt, vừa cô đơn.

Thế rồi, chớp mắt một cái, hoa nở, hoa rụng, cây cối lụi tàn... lại bước sang mùa đông.

Mấy tháng nay, ở thành phố H, Phùng Nhất Nhất sống tốt, ngày tháng an ổn bình lặng như trong tưởng tượng của cô.

Hiện tại, cô đang làm việc cho một công ty quảng cáo có tiếng tại thành phố H. Bởi mối quan hệ của Thịnh Thừa Quang và Tạ Gia Vân, cũng bởi lý lịch đẹp đẽ, nổi trội, vừa vào đã được làm tổ trưởng. Một tháng trước khi đón chào năm mới, cô nhận được lần thăng chức tăng lương đầu tiên, hiện tại cô đã là trưởng phòng của một văn phòng lớn.

Lương tháng hiện tại xấp xỉ với mức lương hồi còn ở thành phố G, nhưng mức chi phí trong thành phố H thấp hơn thành phố G đôi chút. Mỗi tháng cô gửi về nhà hai ngàn tệ, tiền còn thừa đủ để thuê một căn nhà trọ yên tĩnh, thoải mái, sống tự do tự tại.

Nhân viên của công ty quảng cáo trẻ tuổi hơn những nơi khác, người dưới quyền Phùng Nhất Nhất lại là một đám thanh niên. Họ đa phần đều mới tốt nghiệp được hai ba năm, trẻ trung, năng động. Nhưng so với cấp dưới của Phùng Nhất Nhất ở thành phố G, đám thanh niên này sợ Phùng Nhất Nhất hơn.

Có lẽ là bởi vì Phùng Nhất Nhất trầm lặng, chững chạc hơn hồi còn ở thành phố G, dáng vẻ nhìn có chút uy nghiêm.

Rất lâu, rất lâu về trước, Phùng Nhất Nhất từng muốn làm người phụ nữ như Tạ Gia Vân, giao hoạt, tâm kế, có thể bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ, sẽ không rơi vào hoàn cảnh bất đắc dĩ... Cơn mưa mùa đông

rả rích xuống thành phố H một ngày. Đến lúc tan làm, mưa vẫn chưa ngừng, Phùng Nhất Nhất ngẩn ngơ phía sau tấm rèm dưới mái hiên, suy nghĩ miên man về một số chuyện.

Bạn trai Đàm Tường từ màn mưa xông tới, vội vàng chạy vào cửa, không cần thận đụng phải Phùng Nhất Nhất, bấy giờ cô mới kéo suy nghĩ về với thực tại.

“Sao em lại đứng ở đây? Anh còn tưởng phải lên trên đó đợi em một lát cơ”, Đàm Tường bỏ kính xuống, đưa tay lên lau nước mưa trên mặt. Cận thị bốn độ khiến mắt của anh ta có vẻ mờ lung, giống như một thần sắc ngây thơ nào đó.

Phùng Nhất Nhất rút khăn giấy từ trong túi ra đưa cho anh ta, nói, “Em mang ô cho đồng nghiệp, tiện thể đứng đây đợi anh”.

Đàm Tường vừa lau kính vừa thấp giọng nói, “Hôm nay người trong công ty anh đều nói gần đây bên đầu tư phái người đến thị sát, liên quan đến chuyện thu mua hợp nhất... Bên em có tin đồn nào không?”.

Đàm Tường là người làm về công nghệ, công ty của anh và công ty của Phùng Nhất Nhất là công ty anh em. Chuyện có tập đoàn tài chính muốn thu mua hợp nhất hai công ty đã được đồn đại từ lâu, gần đây Phùng Nhất Nhất không nghe thấy tin tức phong thanh nào nữa. Cô lắc đầu, giọng bùi ngùi, “Vậy xem ra sắp tới lại càng bận rộn rồi”.

Đàm Tường cũng thờ dãi, sau đó lại cảnh giác, vội nói, “Cuối tuần này dù thế nào em cũng phải đi ăn một bữa, chuyện này cha mẹ nhắc mãi rồi!”.

Thật ra, bọn họ mới chính thức yêu đương được hai tháng, thời gian quen biết cũng chỉ hơn nửa năm, bây giờ đã gặp phụ huynh có vẻ hơi gấp gáp.

Nhưng Phùng Nhất Nhất lại cảm thấy rất tốt.

Ngẫm nghĩ lại, từ khi họ xác định quan hệ đến nay, đúng dịp có tin đồn công ty thu mua hợp nhất, cô luôn phải tăng ca, số lần hai người hẹn hò ít đến đáng thương. Có mấy lần, vé xem phim đã mua xong, nhưng chỉ một

cuộc điện thoại, Phùng Nhất Nhất đã bị gọi về tăng ca. Cũng khó trách Đàm Tường lại có vẻ sợ sệt thế kia.

Phùng Nhất Nhất nở nụ cười áy náy với anh ta.

Đúng lúc Đàm Tường đeo kính lên, nụ cười tỏa sáng như vậy khiến anh ta không khỏi ngửa ngáy trong lòng.

Anh ta đối với Phùng Nhất Nhất chính là tình yêu sét đánh, chủ động theo đuổi cô, cô cũng đồng ý một cách sáng khoái, sau đó hai người cứ theo tuần tự, hẹn hò, nắm tay... cũng đến lúc hôn rồi chứ nhỉ?

Lái xe đến dưới lầu nơi cô sống, Đàm Tường quay đầu nhìn cô, ngón tay túm chặt lấy vô lăng, lòng anh ta rối rắm, nhưng không dám hành động tùy tiện.

Cả đoạn đường này, Phùng Nhất Nhất cứ ngẩn ngơ ngồi đó nhìn màn mưa bên ngoài. Xe dừng lại, cô ngừng một lát mới tháo dây an toàn. Lúc chuẩn bị xuống xe, cô ngoảnh đầu nhìn người bạn trai đang ngơ ngác, nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

Đàm Tường ngơ ngác đến độ phải thè lưỡi ra liếm môi mình.

Phùng Nhất Nhất suýt chút nữa thì phì cười.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, rơi đầy xuống cửa xe và kính chắn gió, khiến cảnh tượng trong xe trở nên mờ ảo.

Trong dòng suy nghĩ mơ hồ, nhiệt độ trong xe đang dần tăng cao thì điện thoại của Đàm Tường đổ chuông, tiếng chuông vang vọng thúc giục. Anh ta nhận điện thoại, lại là cấp trên công ty, thông báo khẩn rằng phải về công ty tăng ca.

Đàm Tường buồn bực đồng ý, sau khi cúp điện thoại, sắc mặt ủ rũ vô cùng.

Phùng Nhất Nhất nhìn bộ dạng này của anh ta, trong lòng không biết tại sao lại trở nên mềm lòng, dịu dàng nói, “Anh mau đi đi, đến muộn tổ trưởng lại nói đấy”.

Cuối cùng thì cô đã bị cảm động bởi nét mặt ấm ức đó, chủ động nghiêng người hôn lên má anh ta.

Đồng chí Đàm Tường toàn thân chấn động!

Có chút không dám tin, khuôn mặt anh ta đỏ ửng, không dám quay đầu lại, chỉ nhìn trộm cô qua gương chiếu hậu. Bị cô bắt gặp ánh mắt ấy, anh ta lập tức tránh né theo bản năng, rồi vừa ngượng ngùng, vừa vui vẻ quay lại nghênh đón.

Mặc dù Phùng Nhất Nhất không có gì không vui, nhưng... sao cô cứ cảm thấy mình như bà cô quái gở đang trêu chọc trai trẻ vậy? Rõ ràng là anh ta hơn cô một tuổi!

Chẳng lẽ là khẩu vị của cô “nặng” [1] hơn rồi sao?

[1] Khẩu vị nặng: Từ ngữ mạng mang nghĩa xấu, chỉ người ham mê những thứ người thường không thể chấp nhận, hoặc khiến người ta cảm thấy ghê sợ.

Vốn dĩ là tối nay hai người hẹn nhau đến nhà Phùng Nhất Nhất, cô sẽ vào bếp nấu cho Đàm Tường ăn, giờ chỉ còn lại mình cô, sau khi về nhà, cô nấu nhanh chóng cho mình một bát mì.

Nhiều năm về trước, thành phố G từng có một trận mưa xối xả trên toàn thành phố. Ngày đó, đâu đâu cũng đều là nước đọng, ngay cả cha Phùng mẹ Phùng cũng buồn phiền vì xe đạp bị ngập nước. Nhưng ngày đó, có người mặc áo mưa, cầm ô, cuốc bộ non nửa thành phố, tươi cười hớn hở gọi cô đi ăn mì.

Anh nói ngày mưa nên ăn một bát mì nóng hổi.

Lúc anh nói câu này, gió to mưa lớn tấp vào người anh loạn choạng, nước mưa từ vành mũ áo mưa chảy xuống cổ, anh lấy tay túm lấy cổ áo mưa, giống hệt như một con gà trống đang bị bóp cổ.

Phùng Nhất Nhất bưng bát mì đã nấu xong đến bên bệ cửa sổ, vẫy vẫy cái tay bị bỏng rát. Cô cụp mắt lắc đầu với bản thân.

Ăn một miếng, cô ngẩng đầu lên, dưới lầu, một chiếc xe màu đen đập vào tầm mắt, trong lòng cô đang khiển trách nguyên nhân mình nấu bát mì này thì chợt thất thần.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Phùng Nhất Nhất thức dậy, nhìn thấy hai bóng mờ chói lọi dưới mắt mình trong gương, cô thở dài một tiếng rồi quyết định trang điểm nhẹ nhàng.

Trên đường đến công ty, cô nhận được tin nhắn của Đàm Tường: “Có phải là nã của ông chủ có vấn đề rồi hay không? Một cuộc vận hành thử bình thường mà phải vội vàng kêu anh về làm để làm gì? Hại anh một mình ở công ty suốt cả đêm”.

Phùng Nhất Nhất trả lời: “Công việc khó tránh có lúc không được thuận theo ý mình, đừng để tâm quá, qua rồi là tốt rồi”.

Đàm Tường rõ ràng không vui: “Anh biết. Cho nên anh không phàn nàn với cấp trên, anh đang kể khổ với bạn gái mình”.

Đúng lúc Phùng Nhất Nhất tới công ty, cô liền nhét điện thoại vào túi, không có thời gian trả lời lại. Bận rộn xong một vòng, phát hiện anh ta lại gửi tin nhắn đến, thái độ thành khẩn xin lỗi: “... Anh thức đêm mệt quá, tâm tình không tốt, anh không nên nóng nảy với em, em đừng giận anh...”.

Hồi đầu, khi Phùng Nhất Nhất mới quen Đàm Tường, nghe người trong công ty khen ngợi người này tính tình tốt, biết nhẫn nhịn, nhưng thường thì phàn nàn xong sẽ ổn rất nhanh thôi. Lúc đó dành Phùng Nhất Nhất, dù không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng thái độ của Đàm Tường rất chân thành. Phùng Nhất Nhất cảm thấy một người đàn ông có thể làm được như vậy đã rất hiếm rồi, cô rất hài lòng.

Cô vừa trả lời tin nhắn vừa đi về văn phòng, cô gái cùng đường đi theo thò đầu ra nói, “Xem ra hôm nay tâm tình của tổ trưởng đại nhân rất tốt ạ!”.

Phùng Nhất Nhất cười hỏi vặn lại, “Cô không hy vọng tâm tình tôi tốt sao? Tâm tình tôi không tốt sẽ buông lời giáo huấn mọi người đấy”.

Cô gái thở dài một hơi, bộ dạng chu môi rất đáng yêu, “Chị không nghe thấy gì sao? Chuyện thu mua hợp nhất đã đăng lên bảng thông báo rồi! Sếp nói từ hôm nay trở đi, toàn thể nhân viên trong công ty đều phải tăng ca. Cho nên, dù chị không giáo huấn tụi em, ngày tháng của tụi em cũng đã rất buồn chán rồi!”.

Quả thật Phùng Nhất Nhất không biết chuyện này, chỉ là, cô lơ mờ cảm thấy, dường như có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm...

Trong hội nghị, sếp đã tuyên bố thông tin công ty sắp bị thu mua, chỉnh đốn và cải cách, nhưng đồng thời sếp lại kêu gọi tuyên bố công ty được một tập đoàn tài chính siêu cấp lớn thu mua, cho nên không những không phải cắt giảm nhân sự mà phúc lợi của mọi người còn tăng lên vùn vụt. Chỉ có điều thời kỳ trước bình minh này cần mọi người đồng tâm hiệp lực, vì một ngày mai tươi sáng mà phấn đấu quên mình.

Những ngày tiếp theo, quả nhiên là tăng ca như cuồng phong bão táp!

Phong thanh liên quan đến bên thu mua phái chuyên viên thị sát tới ngày càng nhiều. Nghe nói lần này, người đến bàn chuyện thu mua là một vị khách quý, trẻ tuổi lại anh tuấn vô cùng! Bên cấp quản lý, có người cùng sếp đến bên thu mua bàn chuyện hợp đồng đã gặp một lần, nghe nói, sau khi trở về còn nhiều ngày không biết đến mùi vị của thịt...

Lần này, các cô gái trong công ty vô cùng phấn khởi. Tin tức càng lan truyền càng thần bí. Sau khi Phùng Nhất Nhất nghe thấy thế, thoát đầu cô có chút lo lắng, nhưng rồi nghĩ lại... hai mươi tám tuổi không được coi là trẻ trung gì nữa rồi. Dù anh có đẹp trai đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể coi là trẻ tuổi đúng chứ?

Nhưng Phùng Nhất Nhất không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ đến vấn đề này. Với vai trò là một tổ trưởng, cô luôn là người đầu tiên đến văn phòng, và cũng là người rời đi sau cùng. Thời gian này phải tăng ca nhiều như vậy, đã mấy ngày nay cô chỉ ngủ bốn năm tiếng mỗi ngày thôi.

Phía Đàm Tường cũng không tốt hơn là bao. Nhân viên lập trình còn thảm thương hơn nhân viên văn phòng bọn họ, hễ tăng ca là thâu đêm. Mỗi

ngày, bên Phùng Nhất Nhất khó khăn lắm mới được tan ca, hỏi ra mới biết Đàm Tường vừa mới ngủ dậy, đang chuẩn bị đi làm.

Đừng nói đi hẹn hò ở nơi nào có bầu không khí lãng mạn, ngay cả thời gian gặp nhau ăn qua loa bữa cơm cũng không có.

Nhưng đến cuối tuần, Phùng Nhất Nhất bất chấp khó khăn đến gặp cấp trên xin nghỉ, sau đó cùng Đàm Tường đi đón cha mẹ của anh ta.

Cha Đàm mẹ Đàm từ thị trấn ở quê nhà đến, họ cũng xấp xỉ tuổi của cha Phùng mẹ Phùng, nhưng trông lại có vẻ già hơn mấy tuổi.

Phùng Nhất Nhất nhìn họ liền nhớ đến cha mẹ mình ở thành phố G, đột nhiên càng thấy thân thiết với họ hơn.

Đàm Tường dính hai vòng tròn đen vào mắt đến đón Phùng Nhất Nhất trước. Phùng Nhất Nhất lo anh ta mệt mỏi lái xe không an toàn nên đã thay anh ta lái xe.

Kết quả, khi đến trạm xe đón bậc trưởng bối, trên đường đi ăn cơm, hai người già ra sức hỏi, “Chiếc xe này không phải của Tường Tường sao? Sao Tường Tường lại không lái xe vậy?”.

Phùng Nhất Nhất có chút lúng túng, nhưng cũng không tiện nói gì. Đàm Tường ở đó buồn ngủ mơ mơ màng màng, đáng vẻ đáng thương, gượng cười, nói, “Bởi vì con tăng ca mấy ngày liền, Nhất Nhất thấy con mệt quá nên lái xe một đoạn giúp con.”

Phùng Nhất Nhất cười với hai vị trưởng bối qua gương chiếu hậu, nhưng cô lại nhìn thấy biểu cảm thờ phào nhẹ nhõm của họ.

Bởi dọc đường đã chợp mắt một lúc nên khi ăn cơm Đàm Tường phần chần hờn hẫn. Anh ta vừa ăn vừa giới thiệu về Phùng Nhất Nhất cho bố mẹ nghe, nói một câu thì khen ngợi đến hai câu.

Mẹ Đàm không nói gì nhiều, ánh mắt nhìn Phùng Nhất Nhất... luôn có ý đề phòng.

Cha Đàm ngược lại hỏi rất tỉ mỉ: Trong nhà có mấy người? Có em trai à... Bao nhiêu tuổi rồi? Đi làm chưa? Sức khỏe cha mẹ vẫn tốt chứ? Đã về hưu chưa? Nhà ở khu vực nào trong nội thành? Nhà cửa thế nào (to không)?

Đàm Tường ở bên cạnh thấy cha nói như vậy cũng thấy ái ngại thay, anh ta liên tục ngắt lời, cuối cùng bậc trưởng bối nhà anh cũng thấy không vui, trừng mắt với con trai... Phùng Nhất Nhất thì chỉ biết hỏi gì trả lời nấy.

Đàm Tường không dám cãi lại cha mình, nhưng cảm thấy cha như vậy quả thật không được hay cho lắm. Không những thế, anh ta còn cảm thấy đau lòng, ấm ức thay cho Phùng Nhất Nhất, chỉ đành ủ ê, liên tục gấp thức ăn vào bát cô, luôn miệng bảo cô ăn nhiều một chút.

Cha Đàm thấy con trai mình như vậy bèn thở dài, lời ngay ý thật, “Cháu gái à, gia đình chúng tôi không phải diện nhiều tiền gì, hai người già chúng tôi lại không được khỏe, chỉ có Tường Tường. Mong sao nó tìm được một cô gái chân chất, như vậy chúng tôi mới yên tâm... cháu đừng để bụng tôi làm nhai nhé!”.

“Không sao đâu ạ, bác trai!” , Phùng Nhất Nhất chuyển món ăn nóng hổi vừa được bưng lên đến trước mặt người lớn, nói, “Hai bác ăn nhiều một chút, chắc trên tàu hai bác vẫn chưa ăn gì đúng không ạ?”.

Thấy cô chu đáo ân cần như vậy, Đàm Tường vô cùng cảm kích, còn có chút kích động. Mẹ Đàm gấp đầy thức ăn cho, anh ta buồn bực vùi đầu vào ăn, chốc chốc lại ngẩng lên liếc Phùng Nhất Nhất. Cô nhìn anh ta thì anh ta lại cười với cô.

Sau đó, Phùng Nhất Nhất đi vào nhà vệ sinh, quay về đến cửa thì nghe thấy Đàm Tường nói bằng giọng điệu tự hào, “... Cô ấy đối với con tốt lắm! Cô ấy còn biết nấu ăn, mỳ cô ấy nấu ngon lắm ạ! Kết hôn nên tìm người như vậy, dù sao con quyết chắc chắn là cô ấy rồi, cha mẹ không đồng ý không được...”.

Phùng Nhất Nhất vịn tay vào cửa, không lập tức đẩy cửa vào mà lặng lẽ đứng đó.

Như vậy rất tốt! Trong lòng cô có cảm giác ngọt ngào nho nhỏ.

Người đàn ông bình thường thế này, biết điểm tốt của cô đối với mình cũng có thể đối xử tốt với cô, mặc dù chưa chắc là đại phú đại quý gì, còn cần cô cùng gánh vác những gập ghềnh trong cuộc sống sau này, nhưng cuộc sống sẽ yên bình, êm ả.

Cô không còn trẻ nữa, cô muốn sống những tháng ngày an bình.

Đàm Tường cùng hai đồng nghiệp trong công ty thuê chung một căn nhà ba phòng, anh ta ở một phòng, không thừa chiếc giường nào cả. Cho nên, trước khi hai vị trưởng bối đến, anh ta đã đặt sẵn một phòng khách sạn cho họ.

Ai ngờ nói thế nào cha Đàm cũng không chịu ở nơi mà một đêm mất tới hai trăm tệ, mẹ Đàm ở bên cạnh cũng thoáng lo lắng, nói, “Hai cha con con ngủ một giường, mẹ cuốn chăn ngủ dưới đất, bây giờ đều là nhà lầu cả, dưới đất không lạnh đâu, không cần phải lo lắng”.

Trước mặt Phùng Nhất Nhất và lễ tân trong khách sạn, Đàm Tường cảm thấy rất mất mặt, nhưng quả thật là hết cách với sự cố chấp của cha mẹ mình. Cha Đàm đã ra về như muốn lập tức đến nhà ga trở về quê, anh ta chỉ đành rầu rĩ trả phòng.

Từ khách sạn đi ra, anh ta cúi đầu đi trước một mình, cha Đàm cùng mẹ Đàm đi phía sau đếm tiền đặt cọc được trả lại. Phùng Nhất Nhất đi nhanh vài bước đuổi theo Đàm Tường, khẽ nói, “Đàm Tường, chẳng mấy khi cha mẹ anh tới. Họ muốn ở cạnh anh nhiều hơn, vả lại khi đi ngủ cũng có thể nhìn thấy anh, anh và hai bác cố chịu chật chội một chút vậy”.

Đàm Tường bước chậm lại, quay đầu nhìn cô, nét mặt có chút ngạc nhiên nhưng nhiều hơn cả là vui mừng.

Anh ta cảm thấy chuyện rất khó xử này được cô nói như vậy lại trở nên thật dễ dàng tiếp nhận.

Vẻ rầu rĩ không vui giữa hai hàng lông mày của anh ta bỗng chốc tan biến, đôi mắt bối rối, ánh mắt nhìn cô y như chú cún con.

Phùng Nhất Nhất nở nụ cười, đôi mắt anh ta càng sáng rực rỡ.

Bởi vì hai bậc trưởng bối vừa tỏ ra lo lắng với chiếc xe của con trai mình nên Phùng Nhất Nhất tiễn họ tới chỗ ở của Đàm Tường rồi cũng theo xuống xe, tự bắt xe về nhà.

Đàm Tường mệt nhoài, lại bị cha mẹ đả kích đến choáng váng, cô đưa chìa khóa xe cho anh ta, anh ta cũng quên hỏi, cất chìa khóa rồi đi thẳng lên lầu.

Dưới cơn mưa mùa đông chạng vạng tại thành phố H, Phùng Nhất Nhất đứng bên đường đợi hai mươi phút mới bắt được xe. Về đến nhà, vừa mở cửa, cô đã hắt xì hai cái.

Xong đời rồi! Cảm rồi!

Ngày hôm nay, Phùng Nhất Nhất xin nghỉ, nhưng vẫn mang việc về nhà, cảm cũng phải làm cho xong. Cô uống trà gừng, cẩn rắng làm việc. Hơn mười giờ đêm, Đàm Tường gọi điện cho cô, nói sau khi về ngủ một giấc, bây giờ anh ta thấy tỉnh táo hơn nhiều, hỏi cô hôm nay có mệt không.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy người này vẫn khá hiểu chuyện, chu đáo, nhẹ nhàng cười nói, “Em vẫn ổn. Tình hình bên anh thế nào rồi? Cha mẹ anh ngủ chưa?”.

Đàm Tường cười sáng khoái, có chút trẻ con, sau đó dường như anh ta đưa điện thoại ra xa, Phùng Nhất Nhất nghe thấy tiếng ngáy rõ rệt, một cao một thấp, trầm bổng đầy nhịp điệu như bản hòa ca...

Cô phì cười một tiếng, chảy cả nước mũi.

Đàm Tường thu điện thoại về, vui vẻ thấp giọng, nói cho cô biết, “Cha anh hôm lại thức ăn chúng ta mang về, hai đồng nghiệp kia của anh tan làm, ông cứ mời người ta ăn bằng được... Hai người đó cũng thật là, anh đã nháy mắt ra hiệu mà họ cũng không nhìn thấy. Anh không thể ở trước mặt cha anh nói đây là đồ ăn thừa, các cậu có để bụng không, nên đành lặng lẽ bỏ đi...”.

Phùng Nhất Nhất không nhẫn tâm, đưa ra kiến nghị, “VẬY anh đừng nói cho bọn họ biết nữa, dù sao cũng đã ăn rồi, anh nói ra có lẽ họ sẽ để bụng”.

“Ừm!” , Đàm Tường tán đồng, tiếp tục kể cho cô nghe, “Mẹ anh vừa vào nhà đã lau chùi phòng khách sáng loáng. Đợi mấy đồng nghiệp của anh đặt chân đến nhà, mẹ anh hỏi một tiếng rồi xông ngay vào phòng họ, giặt hết quần áo bẩn chất đống cả một tuần liền. Giờ cha mẹ anh lại ngáy to thế này, bọn họ nằm sát vách chắc chắn sẽ không ngủ được. Nhưng anh nghĩ, bọn họ sờ bụng rồi nhìn quần áo sạch sẽ ngoài ban công, chắc cũng chỉ còn cách chịu đựng thôi...”.

Giờ phút này, giữa những tiếng ngáy vang dội, người đàn ông lập trình thường ngày có chút mộc mạc và đơn điệu đang kể lễ sự tưng quẩn, lúng túng trong cuộc sống bằng giọng điệu tự giễu. Sắc đêm bình dị của thành phố H dần trở nên dịu dàng, yên tĩnh.

Phùng Nhất Nhất và anh ta cứ thế tán gẫu, an ủi lẫn nhau, rất có cảm giác cùng hội cùng thuyền.

Đàm Tường biết ngày mai Phùng Nhất Nhất phải dậy sớm đi làm, nói chuyện một lúc liền bịn rịn tạm biệt cô. Đến cuối, anh ta nhỏ giọng nói, “Hôm nay, quả thật là anh ngại quá, nhưng lại vô cùng cảm động... Em thật tốt, đối xử với anh cũng tốt vô cùng, sau này anh nhất định sẽ không tệ bạc với em, em yên tâm!”.

Vài câu nói vụng về này của anh ta khiến trái tim Phùng Nhất Nhất cảm thấy ấm áp, cô dịu dàng nói, “Anh cũng ngủ sớm đi, hai ngày nay vất vả rồi!”.

Đàm Tường “Ừm!” một tiếng, ngừng một chút, giọng nói lại nhỏ hơn, “Anh sẽ cố gắng, không động một chút là phàn nàn về công việc nữa... Anh sẽ cố gắng làm cho tốt, kiếm nhiều tiền hơn để em đỡ vất vả”.

Những lời này khiến sống mũi Phùng Nhất Nhất cay cay.

Cô “Ừm!” một tiếng, và không nói thêm gì nữa.

Cũng coi như cầu được ước thấy, người đàn ông thế này, cô đã rất mãn nguyện rồi.

Ngày hôm sau là thứ Hai đầu tuần, hẳn là một ngày đầy nhiệt huyết. Nhưng mới sáng sớm, Phùng Nhất Nhất đã biết mình không được khỏe. Đầu óc cô choáng váng, toàn thân mệt lả, khứu giác vị giác đều lặn mất tăm.

Nhưng cuối tuần đã xin nghỉ, cô chỉ có thể bất chấp đến công ty làm việc thôi.

Cả ngày mơ mơ màng màng, còn gây ra hai sai lầm không nhỏ, cô uống hết tách cà phê này đến tách cà phê khác, dùng hết nửa vỉ thuốc cảm cúm, suýt chút nữa thì “đầu huyền lương, chùy thích cổ[2]”, vị cấp trên đến để chất vấn việc cô phạm lỗi trong văn kiện cũng đồng cảm nói, “Haizzz, cô mau tan ca đi, đã như thế này rồi, lát nữa đừng có ngất xỉu đó! Nghe tôi nói này, cô cũng không còn trẻ nữa, bản thân phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ!”.

[2] Chỉ những người đọc sách thâu đêm, treo tóc lên trần nhà để tránh ngủ gật. Cũng có người dùng chùy đâm vào mình để tự thức tỉnh đọc sách.

Cảm nặng khiến nước mắt không ngừng rơi, Phùng Nhất Nhất gật đầu, rồi lại lau nước mắt.

Vị cấp trên bị cô làm cho cảm động, cướp công việc trên tay cô, rồi đẩy cô về nhà.

Phùng Nhất Nhất ra về vào lúc đèn điện trong công ty đã được bật sáng trưng, màn đêm buông xuống, gió đêm sao lạnh quá! Cô hắt xì đến chảy cả nước mắt nước mũi, khó chịu ôm trán đi đến bên đường, chuẩn bị bắt xe về nhà.

Vào thời gian này, mọi người đều vội vã trở về nhà, trên đường không có nhiều xe trống, Phùng Nhất Nhất cảm thấy gió lạnh đã luồn vào từng kẽ hở trong xương cốt của mình, toàn thân buốt đến đau nhức.

Quay đầu ra nhìn, cô bỗng sững sờ.

Đối diện bên kia đường quốc lộ cô đứng, một chiếc xe màu đen đang dừng ở đó. Cô nhìn chiếc xe màu đen ấy, rồi bất giác lại nhìn thêm vài lần nữa.

Sau đó, cô nhìn thấy cửa xe phía sau hạ xuống, một người lặng lẽ ngồi bên trong.

Cách xa như vậy, lại chỉ thấy một khuôn mặt nghiêng dưới bóng đèn nặng nề, nhưng Phùng Nhất Nhất vẫn nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Chiếc xe buýt từ từ đỗ trước trạm xe, trong xe bật đèn có người đi đi lại lại, khuất mất tầm nhìn của Phùng Nhất Nhất.

Nhưng trái tim không có mắt nên không thể che khuất được.

Một lát sau, xe buýt rời đi, bên kia đường đã trống không.

Phùng Nhất Nhất nghi hoặc, rốt cuộc đâu mới là ảo giác của cô? Là chiếc xe đó cùng khuôn mặt nghiêng giáng vào lòng cô một đòn nặng nề, hay là lẽ đường trống không giây phút này?

Có lẽ là vé trước, bởi bảy tháng hai mươi một ngày lẻ... cô nâng tay nhìn đồng hồ... lẻ mười chín tiếng ba mươi hai phút.

Quãng thời gian dài như vậy, từ đó tới nay, cô đều làm rất tốt, ngoại trừ những lúc nằm mơ ra, khi tỉnh cô không lần nào nhớ đến anh.

Nhất định là bởi vì bị ốm nên cô mới yếu đuối thế này, mới bị ảo giác nhân lúc sơ hở mà đột nhập! Phùng Nhất Nhất chắc chắn.

Cơn đau đầu bốc lên như hưởng ứng suy nghĩ này của Phùng Nhất Nhất, cô cảm thấy mắt mình đã đau đến mức không thể mở nổi ra nữa, trái đất quay cuồng, cô đứng không vững, ôm lấy trán từ từ ngồi xõm xuống đất.

Rất muốn nôn, nhưng lại muốn khóc nhiều hơn.

Nhất định là vì bị ốm quá khó chịu, Phùng Nhất Nhất tự nhủ với bản thân hết lần này đến lần khác.

Không biết bao lâu sau, trong lúc hỗn độn, bên cạnh có người nói chuyện với cô. Cô giật nảy mình, vùng vẫy đấu tranh ngẩng đầu lên, gắng gượng mở mắt, nhưng không phải là ảo giác của cô nữa, mà là một người đàn ông trung niên mặt mũi hiền từ.

Ông chú đó ngồi xuống bên cạnh cô, thân thiện hỏi, “Cô gái, cháu không khỏe à? Chú đưa cháu đến bệnh viện nhé?”.

Phùng Nhất Nhất sao dám đi cùng người lạ, còn là trong lúc cơ thể đang suy nhược thế này.

Huống hồ ông chú này có chút kỳ lạ, Âu phục giày da trông có vẻ là người trong giới văn phòng, nhưng trên người lại không mang theo cặp, chỉ có một chiếc ví tiền trong tay.

Phùng Nhất Nhất trong lòng sợ hãi, nhưng cơ thể lại bắt đầu có chút sức lực. Cô lao đảo đứng dậy, may mà lúc này trước mặt có một chiếc xe còn trống chạy đến, ông chú cũng nhìn thấy, niềm nở bắt xe rồi lại mở cửa xe giúp cô. Kỳ lạ nhất là, ông ta rút từ một trăm tệ trong ví ra đưa cho tài xế, kêu anh ta đưa Phùng Nhất Nhất tới bệnh viện.

Buổi tối này, Phùng Nhất Nhất ngồi một mình trong bệnh viện truyền nước.

Ban đầu, cô định gọi điện thoại cho Đàm Tường, nhưng nghĩ cha mẹ anh ta đều ở đó, hơn nữa, có lẽ anh ta còn phải tăng ca, nên quyết định không gọi và anh ta thêm nữa. Quá nửa đêm, tiếp nước xong, cô quyết định ngủ một giấc trong bệnh viện.

Giữa mỗi chiếc ghế dựa trong phòng Truyền nước đều có tay vịn, chỉ có thể ngửa mặt dựa vào đó ngủ, ngủ mà đầu cứ lao đảo trái phải, đau khổ vô cùng. Phùng Nhất Nhất ngoảnh hết bên này đến bên nọ, trong lúc mơ màng, cô cảm thấy hình như mình đang dựa vào vai một ai đó. Cô muốn mở mắt nhìn nhưng mí mắt cứ nặng trĩu không thể mở ra nổi, dựa một lát đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Trong khoảng thời gian mà con người ta thường buồn ngủ nhất, Phùng Nhất Nhất đã ngủ rất sâu. Khi tỉnh lại, có lẽ là vì thuốc bắt đầu ngấm, cơn sốt của cô thuyên giảm nên cơ thể dễ chịu hơn nhiều, đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

Cô lau nước miếng bên khóe miệng, ánh mắt hoài nghi nhìn vị trí trống trải bên cạnh.

Phùng Nhất Nhất về nhà tắm rửa, cơ thể nhẹ nhõm đi làm, ở công ty, cô gặp bạn trai của mình.

Đàm Tường cố ý cướp công việc đưa tài liệu tới công ty Phùng Nhất Nhất từ tay đồng nghiệp, nhưng vừa gặp mặt, nhìn thấy bạn gái, anh ta hơi ngẩn người, “Em... sao vậy?”.

Phùng Nhất Nhất sờ lên khuôn mặt dù đã trang điểm cũng không che nổi vẻ tiêu tụy của mình, lặng lẽ tan nát cõi lòng.

May mà đồng chí Đàm Tường có kinh nghiệm, nét mặt có chút căng thẳng, giọng điệu quan tâm, “Có phải tối qua em tăng ca thức đêm không? Hay là không ngủ được?”.

Biết Phùng Nhất Nhất bị cảm nặng phải đi viện truyền nước, Đàm Tường vẫn không hề liên tưởng gì đến việc cô bị dính nước mưa trong trận mưa hôm đó. Nhưng anh ta rất áy náy, có chút không vui nói, “Sao em không gọi điện thoại cho anh? Sao lại một mình đến bệnh viện truyền nước?”.

“Không sao đâu, em khỏi rồi” , để an ủi anh ta, Phùng Nhất Nhất bèn kể lại chuyện hôm qua có một ông chú tấm lòng vàng bắt xe giúp cô.

Nhưng Đàm Tường lại càng đau lòng, “Em như vậy rồi mà cũng không gọi điện cho anh. Anh có còn là bạn trai của em không vậy?”.

Biểu cảm ảm ức, chán nản mang theo chút làm nũng của chàng trai khiến Phùng Nhất Nhất bỗng thấy mềm lòng. Trong văn phòng đông người qua lại, cô ngượng ngùng, tay nắm lấy ngón tay anh ta, khẽ lắc lắc.

Đàm Tường cúi đầu bịn rịn một hồi, ánh mắt lóng lánh bỏ đi.

Đồng chí Đàm Tường sẽ không vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà cáu gắt, trên thực tế, anh ta không nóng nảy chút nào, Phùng Nhất Nhất yên tâm tập trung toàn lực vào công việc.

Nhưng cô không ngờ, Đàm Tường cũng là người có tính ương bướng. Lúc tan tâm, anh ta lại xuất hiện trong công ty Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất hơi giật mình, hỏi anh ta, “Sao anh lại tới nữa vậy? Hôm nay không phải tăng ca à?”.

“Đúng vậy!” , Đàm Tường giúp cô cầm túi xách, trong tiếng ngưỡng mộ trên đầu của mọi người trong văn phòng, anh ta nắm lấy tay cô, vừa đi vừa nói nhỏ, “Anh cố tình chạy ra ngoài đấy!”.

Phùng Nhất Nhất lại càng hết hồn, quay đầu nhìn anh ta.

Đồng chí Đàm Tường ưỡn ngực, lời lẽ nghiêm chỉnh, “Ngay cả bạn gái bị ốm mà còn không có thời gian chăm sóc, vậy thì đi làm cũng chẳng có nghĩa lý gì nữa. Nếu thật sự chỉ vì chuyện này mà đuổi việc anh, vậy muốn đuổi thì cứ đuổi đi, ai sợ ai chứ!”.

Phùng Nhất Nhất dờ khóc dờ cười, nhắc nhở, “Hình như hai ngày trước có người nói với em rằng sẽ làm việc nghiêm túc”.

Đàm Tường bỗng lúng túng, nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ, nói một hơi, “Em cứ yên tâm đi! Anh có năng lực, đi đâu mà chẳng có người cần tuyển”.

Khi nói lời này, anh ta đang khởi động xe. Phùng Nhất Nhất cảm động nhìn anh ta, trong lòng thật sự cảm thấy người đàn ông này là người cô có thể phó thác cả đời.

Sau đó, cô chợt nghe thấy Đàm Tường nói nhỏ một câu, “Hơn nữa, anh chỉ ra ngoài có hai tiếng đồng hồ, đón em tan làm rồi cùng em ăn bữa cơm, sau đó anh lại quay về, tối nay không ngủ được chắc chắn sẽ làm xong”.

Trái tim Phùng Nhất Nhất càng thêm phần ấm áp, cô cảm động nở nụ cười với anh ta.

Đàm Tường không thể chống đỡ nổi mỗi lúc cô cười với mình, chàng trai thể lực cường tráng bỗng chốc kích động, chồm người qua hôn cô.

Có thể là mấy ngày nay, hai người cùng nhau trải qua nhiều chuyện, tình cảm cũng dần tăng lên, Đàm Tường dùng cảm chiếm lấy môi Phùng Nhất Nhất, vụng về thử đưa lưỡi vào trong miệng cô.

Chàng trai ưa sạch sẽ trên người luôn có mùi của quần áo tinh thơm, còn thoang thoang hương sữa tắm và dầu gội của đàn ông. Mặc dù hôm nay Phùng Nhất Nhất bị ngạt mũi, nhưng cũng biết mùi hương của anh ta rất dễ chịu.

“...” Cô khẽ đẩy anh ta ra, “Em đang bị cảm đấy, sẽ lây cho mà xem”.

Đầu óc Đàm Tường ong ong, sau khi bị cô đẩy ra thì ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí, tiếp tục lái xe. Xe ra khỏi bãi đỗ, ánh sáng chạng vạng tối ủa vào, tầm mắt vừa sáng, anh ta mới định thần lại, quay sang nhìn cô bạn gái bằng ánh mắt ngại ngùng, nhưng lại cảm thấy bước tiến bộ lớn thế này quá thật vô cùng đáng tự hào, cũng vô cùng... ngọt ngào.

Chuyện khiến Đàm Tường cao hứng không chỉ là cuối cùng đã hôn được bạn gái, mà trong thời gian anh ta kiên quyết xin nghỉ hai tiếng đồng hồ, không ngại bất hòa với tổ trưởng, đồng chí Đàm Tường, người có chút kinh hèn bạt vía bỗng nhiên được thông báo: Anh ta được thăng chức.

Đàm Tường đã làm việc năm năm trong công ty, nhưng vẫn là nhân viên lập trình cấp thấp nhất. Ngoại trừ an phận cần cù ra thì anh ta không có điểm gì xuất sắc. Chính bản thân anh ta cũng không ngờ mình lại có cơ hội thăng chức. Bỗng nhiên được lên làm tổ trưởng, Đàm Tường vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lại mơ hồ không hiểu gì hết.

Sau đó anh ta chạy đến nói với cha Đàm mẹ Đàm rằng mọi chuyện đều là công lao của Phùng Nhất Nhất, bởi vì cô ấy có số vượng phu[3] !

[3] Vượng phu: Chỉ người phụ nữ giúp chồng công thành danh toại, đại phú đại quý.

Trong lòng cha mẹ Đàm đương nhiên nhận thấy là do con trai mình tài giỏi nhiều hơn, nhưng không thể phủ nhận, chuyện này khiến họ có cái nhìn thiện cảm hơn đối với Phùng Nhất Nhất.

Sau khi Đàm Tường được thăng chức, lương mỗi tháng tăng hơn một ngàn tệ. Tiền làm tăng ca, cộng thêm tiền lương của anh ta cũng đã xấp xỉ lương của Phùng Nhất Nhất. Chàng ta vô cùng vui mừng, hăm hở dẫn cha mẹ ra ngoài ăn một bữa ngon lành, và đương nhiên không quên gọi cả Phùng Nhất Nhất “vượng phu” đi cùng.

Nơi họ dùng bữa là một nhà ăn buffet khoảng hai trăm người, cũng được coi là nhà hàng cấp trung bình trong thành phố H. Bầu không khí cùng ánh đèn nơi đây đều rất có phong cách. Cha mẹ Đàm vừa vào đã bắt đầu trao đổi ánh mắt. Đến khi cha Đàm mặt không đổi sắc nghe ngóng trở về, mới biết chỉ cần bước vào, bất kể là ăn bao nhiêu cũng sẽ thu hai trăm tệ mỗi người. Hai người già vừa kích động lại vừa lo lắng, vừa ôm hoài bão lớn, tâm tình lại vừa phức tạp, cơ bản không thể ngồi yên được. Họ lượn hết vòng này đến vòng khác, rồi chọn những đĩa thức ăn đắt nhất bê về chỗ.

Phùng Nhất Nhất bị cảm còn chưa khỏi, thật ra không thể ăn đồ hải sản sống lạnh thế kia, nhưng không nỡ làm mọi người mất hứng. Cô lấy một bát Cháo ngô cùng vài món thanh đạm rồi ngồi xuống. Đàm Tường vui sướng đến mức không có tâm trạng ăn uống, ngồi bên cạnh Phùng Nhất Nhất ăn, cao hứng bưng bưng nói, “Gần đây quả thật là anh cảm thấy vô cùng thuận lợi! Lúc trước cứ thúc giục vận hành thử giờ cũng không gấp nữa, không biết là cấp trên làm sao, lúc thế này lúc thế nọ”.

Phùng Nhất Nhất chậm rãi ăn Cháo ngô, có chút đãng trí.

May mà lúc này cha mẹ Đàm cầm hai đĩa Sashimi lớn quay về, cha Đàm vẻ mặt khôn khéo nói rằng ông đã nghe ngóng rõ ràng, món này là món đắt nhất.

Nhưng lúc hai bậc trưởng bối ném thử, vừa nuốt miếng cá sống, biểu cảm của họ đã không còn cao hứng bưng bưng như vậy nữa. Mẹ Đàm nhìn cha Đàm, cha Đàm gần như là nuốt chửng bà cũng không dám nói gì,

nhưng nhìn Phùng Nhất Nhất đang bưng bát Cháo ngô lên ăn, mẹ Đàm liền hào phóng trút cho cô hơn nửa đĩa Sashimi, nhiệt tình nói, “Tiểu Phùng, nào, ăn hết đi, hết bác lại đi lấy giúp cháu. Cháu ăn nhiều chút. Ăn nhiều chút!”.

“...”

Đàm Tường là người vui vẻ duy nhất. Cha Đàm mẹ Đàm nhìn con trai loáng cái đã ăn hết đĩa thức ăn đắt nhất, hai người tự hào mừng rỡ.

Nhưng tiếc là bữa ăn mới ăn được một nửa, Đàm Tường lại nhận được điện thoại của công ty kêu trở về, nói là có chuyện gấp cần tìm anh ta.

Đĩa của Phùng Nhất Nhất chất đống Sashimi đã mềm nhũn, cô nhìn mà thấy buồn nôn. Lúc này Đàm Tường phải đi, sự khó chịu trong lòng cô lại càng thêm phần nghiêm trọng.

Cha mẹ Đàm rất văn minh, ra sức bảo con trai mau trở về công ty, “Con làm lãnh đạo rồi, công việc nhiều, mau đi đi! Đừng để chậm trễ, chúng ta ở đây đã có Tiểu Phùng rồi”.

Đàm Tường chần chừ nhìn Phùng Nhất Nhất, Phùng Nhất Nhất đành cười với anh ta, “Đúng đó, anh mau đi đi!”.

Đàm Tường đứng dậy, lúc chuẩn bị rời khỏi, anh ta lấy tiền trong ví ra để thanh toán. Anh ta đứng ngay cạnh bàn, mẹ Đàm cách gần nhất, nhanh tay lẹ mắt đẩy ví tiền trở về!

Cha Đàm vội nói, “Con mau đi đi! Sắp muộn rồi đấy!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn thấy rõ ràng, nhưng cũng không thể nói gì, nhẫn nhịn ngồi cùng hai người già ăn cho xong bữa. Mẹ Đàm rất thất vọng với việc Phùng Nhất Nhất không ăn hết Sashimi, lãng phí hai trăm tệ. Cha Đàm cũng luôn yên lặng, cuối cùng, Phùng Nhất Nhất đi thanh toán tiền, sắc mặt của họ mới tốt lên đôi chút.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất không mấy dễ chịu, nhưng buộc phải vờ như không biết, gọi taxi đưa họ về.

Bị cảm chưa khỏi, lại ăn một bữa toàn đồ sống lạnh, dạ dày cô cũng theo đó mà khó chịu, quả thực là không còn sức đâu mà quan tâm đến tâm tình của hai vị phụ huynh. Xe vừa tới dưới nhà Đàm Tường, hai người xuống xe, cô vẫn ngồi nguyên trên xe đó trở về nhà.

Vừa xuống xe thì Đàm Tường gọi điện thoại đến, hỏi cô có cùng cha mẹ anh ta đi dạo phố không. Phùng Nhất Nhất đang suy nghĩ xem nên nói thế nào, ngược mắt lên thì trông thấy có người từ trong tòa nhà đi ra.

Trong điện thoại, Đàm Tường vẫn đang nói chuyện, nhưng cô lại không nghe lọt tai một tiếng nào.

Cô ngơ ngác đứng đó, nhìn người đang từng bước bước về phía mình.

Người ấy đi đến trước mặt cô, cách cô một đoạn rất gần. Cô như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, không kịp nói thêm câu nào với Đàm Tường mà lập tức ngắt máy.

Nhưng Tạ Gia Thụ lại cứ thế mà lướt qua cô.

Vào khoảnh khắc ấy, Phùng Nhất Nhất không thể khống chế nổi bản thân, buột miệng gọi anh một tiếng. Cô nghe thấy giọng nói của mình cao đến mức quái lạ, hiển nhiên là vô cùng thất thố.

Còn Tạ Gia Thụ lại không chút gượng gạo nào. Anh dừng bước, quay đầu lại, hai tay đút vào túi quần màu kem, nghi hoặc hỏi, “Có chuyện gì sao?”.

Phùng Nhất Nhất tuyệt nhiên không nói nên lời.

Tạ Gia Thụ lại nhìn cô, như nhìn một người dưng xa lạ, sau đó anh quay đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Chiếc xe màu đen quen thuộc từ từ ra khỏi bóng râm mát sâu trong tiểu khu. Một người đàn ông trung niên mặc Âu phục đi giày da từ trên ghế lái bước xuống, chạy đến thay Tạ Gia Thụ mở cửa xe.

Cuối cùng thì Phùng Nhất Nhất đã hiểu vì sao hôm đó cô lại cảm thấy ví tiền trong tay ông chú kia đặc biệt rồi, đó chính là món quà sinh nhật mà cô

tặng Tạ Gia Thụ.

Chiếc ví hàng hiệu in chữ “LOGO” , là món quà sinh nhật mà Tạ Gia Thụ, nhân vật tỏa sáng lấp lánh, tùy hứng vui vẻ của ngày đó đã áp tải cô đến cửa hàng bán ví, ép cô phải mua cho anh vào rất nhiều năm về trước, khi cô còn không biết mình thích anh đến mức nào.

Giá trị của chiếc ví kia chỉ là cấp độ bình thường của hàng xa xỉ, nhưng nó đã tiêu tốn tiền lương hơn nửa năm của Phùng Nhất Nhất lúc bấy giờ. Cô từng vì chuyện ấy mà rơi không biết bao nhiêu nước mắt, bởi vì quả thật là quá đau lòng! Nhưng Tạ Gia Thụ lại rất hào hứng, bỏ luôn chiếc ví đặc chế có in tên viết tắt của anh, rồi dùng món hàng bình thường in đầy chữ “LOGO” này.

Phùng Nhất Nhất nhớ ngày đó là vào mùa đông, bầu trời quang đãng, họ ngồi uống trà chiều trong một quán cà phê. Tạ Gia Thụ cứ khẳng khẳng phải ngồi bên ngoài quán bởi ở ngoài có ánh nắng đẹp. Tạ Gia Thụ, vì sao tỏa sáng lấp lánh, ngồi trong ngày đông rực rỡ, tươi đẹp, tay nghịch chiếc ví da được đổi bằng tiền lương hơn nửa năm của Phùng Nhất Nhất, bên trong đựng tất cả thẻ tín dụng và tiền mặt mà anh có. Anh cứ tung lên hết lần này đến lần khác, cuối cùng chiếc ví da rơi cả vào mặt, nhưng anh lại không khó chịu, còn hơn hờ nói, “Được rồi, đừng đau lòng nữa! Như vậy đi, sau này nếu em khiến tôi không vui, tôi sẽ nể mặt chiếc ví này mà tha thứ cho em một lần”.

Ryta

10-11-2015,04: 43 PM

Chương 16

Bây giờ, tôi là chủ nhà của em, mong em khách sáo và tôn trọng chủ nhà của mình một chút.

“Gia Thụ...” , Phùng Nhất Nhất đứng ngay tại chỗ thì thào một tiếng, khẽ đến độ ngay chính bản thân cô còn không nghe thấy. Sau đó cô bỗng lớn tiếng gọi anh, “Tạ Gia Thụ! Tạ Gia Thụ!”.

Cô bất chấp tất cả lao tới, đuổi theo chiếc xe đang từ từ lái ra khỏi tiểu khu. Sau khi đuổi kịp, cô ra sức đập tay vào cửa xe.

Người ngồi trên ghế phía sau nhìn cô xuyên qua tấm kính thủy tinh, nét mặt vô cùng bình tĩnh, sau đó Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng nói của anh cũng rất bình thường, “Dừng lại một chút đã!”.

Chiếc xe vốn đang chạy rất chậm lập tức dừng lại vững vàng.

Cửa xe được hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn của Tạ Gia Thụ lộ ra ngoài. Khoảng cách gần như thế, Phùng Nhất Nhất lại nhìn chăm chú, xác định đây là người thật, không sai!

Nhưng “người thật” Tạ Gia Thụ lại dùng giọng điệu có phần mất kiên nhẫn hỏi, “Rốt cuộc thì em muốn làm gì?”.

Chẳng thể ngờ lời này lại do anh hỏi trước, Phùng Nhất Nhất nghẹn họng trong tức khắc.

Cô chờ người ra đó, không nói lời nào. Tạ Gia Thụ ra vẻ, kiêu chể, liếc cô một cái, lại hỏi, “Rốt cuộc là em có chuyện gì hả? Có gì thì em nói nhanh lên, tôi còn có việc”.

Phùng Nhất Nhất không nhịn được, thở dài một tiếng, dững cảm hỏi thẳng anh, “Tập đoàn tài chính thu mua công ty của bọn em là anh sao?”.

“Mẹ em[1]” , Tạ Gia Thụ điềm tĩnh, giọng điệu lạnh tanh trả lời cô.

[1] Ở câu trên Phùng Nhất Nhất kết thúc câu hỏi bằng “... ?” (nữ ma) có nghĩa là “... là anh à?”, nhưng Tạ Gia Thụ lại cố tình trả lời là “...” (nữ mã), có nghĩa là “Mẹ em”. Hai âm có cách đọc gần như nhau, nhưng nghĩa lại hoàn toàn khác.

Phùng Nhất Nhất không so đo kiểu “lỗi ngôn từ” này với anh, tiếp tục hỏi, “Là anh giúp Đàm Tường thăng chức phải vậy không?”.

Thật ra, ngay từ đầu, cô đã cảm thấy có gì đó không bình thường. Nếu việc công ty được thu mua là chuyện nằm trong kế hoạch từ trước, vậy thì lúc cô đến, hẳn là Thịnh Thừa Quang sẽ nhắc nhở một câu. Hơn nữa, Thịnh Thừa Quang sẽ không sắp xếp cô đến một công ty sắp có sự thay đổi về cơ cấu như vậy.

Vậy thì tập đoàn tài chính lớn đột nhiên muốn thu mua hợp nhất, vung khoản tiền lớn không bực đãi công nhân viên cũ kia có chút đáng ngờ.

Nhưng đoán, là đoán vậy thôi, Phùng Nhất Nhất không dám suy nghĩ sâu xa. Cô cũng không biết bản thân đang sợ điều gì.

Thế nhưng bây giờ, Tạ Gia Thụ lại xuất hiện ngay trước mặt cô.

Tạ Gia Thụ... lại là đã lâu không gặp.

Lần trước gặp anh, nhìn anh ở khoảng cách gần như thế, còn là lúc anh vừa mới phẫu thuật trong bệnh viện. Hiện giờ, nhìn khí sắc của anh không tồi, hẳn là cơ thể đã hồi phục rồi? Nét mặt anh rất hòa nhã, thậm chí nét cục cằn và lạnh lùng ẩn chứa giữa hai hàng lông mày khi anh vừa trở về vào năm ngoái đã biến mất. Tạ Gia Thụ đứng trước mặt cô đây, bình tĩnh đến mức khiến cô cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vô cùng.

Câu hỏi vừa rồi của cô, đối lại là Tạ Gia Thụ của rất lâu về trước, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, chỉ tay vào mũi cô rồi kêu cô cút xéo, thậm chí còn động thủ. Nếu đối lại là Tạ Gia Thụ của ngày mới quay về vào năm ngoái, có lẽ sẽ lạnh lùng nói với cô rằng, “Đàm Tường là món đồ chơi gì vậy? Một bãi phân[2] sao? Sao tôi có thể biết đến thứ đó được cơ chứ?”.

[2] Tường: được một bộ phận cư dân mạng Trung Quốc dùng để chỉ “bãi phân”.

Nhưng Tạ Gia Thụ đứng trước mặt cô lúc này, thản nhiên mà hỏi lại, “Tại sao tôi phải thăng chức cho anh ta? Em cảm thấy tôi có nhu cầu ấy sao?”.

Phùng Nhất Nhất bị anh hỏi như vậy, không đáp nổi.

Cô không thể nói rằng, “Em nghi ngờ anh để anh ấy thăng chức cho anh ấy là vì muốn chia rẽ tình cảm giữa em và anh ấy”.

Thấy cô lại một lần nữa thẫn thờ không lên tiếng, Tạ Gia Thụ không che giấu nổi vẻ chán ngán trên khuôn mặt, nhưng anh vẫn kìm nén, lễ độ hỏi, “Xin hỏi em còn việc gì nữa không?”.

Ngón tay Phùng Nhất Nhất bấu chặt lên tấm kính thủy tinh hỏi câu cuối cùng, “Thật sự không phải là anh? Vậy tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”.

Tại sao... lại xuất hiện trước mặt em? Không phải là chúng ta đã chia tay rồi sao? Em đã sắp quên được anh rồi.

Cuối cùng thì Tạ Gia Thụ cũng nhìn cô một cái.

“Chuyện này thì có liên quan gì đến em?” , anh có hơi mất kiên nhẫn, nhưng vẫn bình tĩnh, nhã nhặn phản bác lại, còn nghiêm túc hỏi cô, “Lẽ nào em mua hết toàn bộ tiểu khu này rồi? Cấm tôi ra vào à?”.

“Tạ Gia Thụ!” , Phùng Nhất Nhất không chịu nổi bộ dạng này của anh, hét to một tiếng, “Anh dám nói thị sát viên bên thu mua kia thật sự không phải là anh không?”.

Tạ Gia Thụ nhìn cô bằng ánh mắt có chút kỳ quái, dường như rất bất đắc dĩ, sau đó anh nói, “Được rồi, tôi thề tôi không phải là thị sát viên gì gì kia. Em có thể để tôi đi chưa?”.

Giọng điệu này của anh như thế... cô đang quấy rầy anh?

Phùng Nhất Nhất xem như là đã được ném thử cái gọi là kẻ câm ăn phải hoàng liên, khổ mà không nói được rồi!

Điều đau khổ hơn là, cô hoàn toàn không biết phải ứng phó thế nào với Tạ Gia Thụ của hiện tại!

Phùng Nhất Nhất không biết phải làm thế nào, đành buông tay. Tạ Gia Thụ như là trút được gánh nặng, lập tức kêu tài xế lái xe, còn vội vàng nâng cửa xe lên.

Phùng Nhất Nhất không khống chế được bản thân, đuổi theo hai bước, rồi lại dừng lại, cuối cùng chỉ có thể giương mắt nhìn chiếc xe màu đen đi ra khỏi tiểu khu. Đầu óc cô đã rối bời.

Mặc dù Tạ Gia Thụ thế này thế nọ, nhưng anh không đến mức phải gạt người khác.

Nhưng cho dù anh không có liên quan gì đến chuyện công ty thu mua, anh đã đến đây, Phùng Nhất Nhất cảm thấy chuyện này phải nói với Đàm Tường một tiếng.

Nhưng mà... phải nói thế nào đây?

Nói như thế này sao? Em từng có một người bạn trai cũ cao ráo đẹp trai giàu có, chúng em vô cùng yêu thương nhau, cũng vô cùng hòa hợp, nhưng bởi vì yêu quá mãnh liệt, còn em lại chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, cho nên em và anh ấy chia tay. Em đã ruồng bỏ anh ấy.

Liệu Đàm Tường có cho rằng cô đã đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình hay không?

Phùng Nhất Nhất nghĩ mấy chuyện này, trăn trở mãi không ngủ nổi. Cô buồn phiền bò dậy cầm điện thoại, gửi tin nhắn hỏi Đàm Tường đã ngủ chưa.

Nửa giờ đồng hồ sau, Đàm Tường mới trả lời, “Chưa, anh vẫn đang tăng ca ở công ty. Sao em còn chưa ngủ thế? Muộn lắm rồi đấy!”.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy nhắn tin để nói chuyện này có lẽ sẽ tốt hơn, cô dạo đầu, “Hình như chúng ta chưa từng nói về chuyện của trước kia! Những chuyện liên quan đến người yêu cũ”.

Đàm Tường trả lời rất nhanh, Phùng Nhất Nhất dường như thấy được bộ dạng anh ta nghiêm túc bấm bàn phím như bay, “Lúc anh học Trung học Phổ thông có chút mập mờ với bạn cùng bàn, nhưng chưa từng nắm tay, hẳn là không được coi là yêu đương chứ nhỉ? Sau đó lên Đại học, vào năm thứ Hai, anh chính thức có bạn gái, là cô em năm Nhất cùng khoa. Yêu nhau được một năm thì bọn anh chia tay, bởi vì lúc đó cô ấy phải đi du học. Bọn anh mới chỉ nắm tay. Mấy năm trước khi anh vừa vào công ty, có mấy lần đi ăn cơm xem phim với hai nữ đồng nghiệp, nhưng sau đó họ lần lượt được điều động ra nước ngoài công tác, rồi cũng không liên lạc gì với nhau nữa”.

Cậu bé xúi quẩy! Phùng Nhất Nhất quả thực không tiện nói ra chuyện với Tạ Gia Thụ và Thẩm Hiên, bởi vì cô cảm thấy nếu nói ra, có lẽ anh ta sẽ bị đả kích: Em có một người bạn trai cũ cao ráo đẹp trai giàu có, em đã vứt bỏ anh ấy. Sau đó, lại có một người cao ráo đẹp trai giàu có khác theo đuổi em, em không đồng ý. Rồi sau đó, bạn trai cũ cao ráo đẹp trai giàu có kia về nước, chúng em ở bên nhau, còn phát sinh quan hệ với nhau, nhưng cuối cùng, em lại vứt bỏ anh ấy...

Có thể Đàm Tường sẽ cảm thấy cô đang mĩa mai anh ta, hoặc là đầu óc cô có vấn đề.

Phùng Nhất Nhất kéo gối che mặt.

Một lát sau, cô trấn tĩnh lại, cầm điện thoại lên xem, tin nhắn của Đàm Tường được gửi từ năm phút trước, nhưng nội dung không hỏi tới bạn trai cũ của cô, điều anh ta nói là, “Em yêu không phải là em lại muốn ra nước ngoài đấy chứ?”.

Phùng Nhất Nhất phá lên cười, những thấp thỏm bất an và do dự trong một buổi tối đã tiêu tan phần nào.

Cô mang theo tâm tình dụi dàng trả lời anh ta, “Không phải... hôm nay em gặp lại người yêu cũ, em cảm thấy cần phải nói với anh một tiếng”.

“Vậy anh ta phải ra nước ngoài sao?” , Đàm Tường bỗng gửi đi một tin nhắn như vậy.

Phùng Nhất Nhất cười sảng sặc, hoàn toàn không cảm thấy chủ đề này bị thương nữa, vừa cười vừa trả lời, “Anh nghiêm túc chút đi!”.

Đàm Tường không trả lời, mà gọi điện thoại đến.

Trong điện thoại, giọng nói của anh ta mang theo ý cười, hiển nhiên là nụ cười ấm áp trong đêm đông, “Anh rất nghiêm túc mà! Bạn gái đại nhân, anh không nổi máu ghen đâu! *Lăn lộn đòi biểu dương*”.

Phùng Nhất Nhất cũng đang cười, cô nói, “Tâm tình anh rất tốt sao? Tặng ca mà còn vui vẻ như vậy?”.

Đàm Tường dừng một chút, ý cười trong giọng nói được đè thấp, thay vào đó là hào hứng trước giờ chưa từng có, “Từ trước tới giờ anh chưa từng tràn trề hy vọng về những điều tốt đẹp trong tương lai như bây giờ. Anh thật không ngờ, anh còn có thể, làm được việc lớn như thế!”.

Sự hả hê mãn nguyện trong lời nói của anh ta khiến Phùng Nhất Nhất thấy có chút bất an, nhưng cô vẫn cố vũ anh ta cố gắng.

Cuối cùng, trước khi cúp điện thoại, Đàm Tường nói, “... Anh sẽ dốc hết năng lực của mình để cho em cuộc sống tốt nhất!”.

Phùng Nhất Nhất không trả lời câu này của anh ta mà chỉ dịu dàng chúc ngủ ngon.

Cuối cùng, họ không nói hết chuyện về người yêu cũ. Cả đêm, Phùng Nhất Nhất đều nằm mơ, giấc ngủ chẳng hề an lành.

Ngày hôm sau, cô tỉnh giấc trong cơn mơ màng, cố bò dậy sớm hơn thường ngày nửa tiếng, trước khi ra ngoài còn đắp mặt nạ, trang điểm nhẹ, rồi lại tỉ mỉ chọn một bộ đồ công sở màu đen trong tủ quần áo. Cuối cùng thì người trong gương có vẻ đã có tinh thần hơn một chút.

Phùng Nhất Nhất tinh thần phơi phới ra khỏi nhà. Bởi khu nhà trọ cho người độc thân có diện tích nhỏ nên chủ nhà đã thiết kế chỗ đựng giày dép ở trên tường bên ngoài cửa. Mỗi khi Phùng Nhất Nhất ra ngoài, đều phải đóng cửa rồi mới thay giày.

Nhưng vào lúc cô đang khom lưng thay giày như mọi ngày, bỗng nghe thấy âm thanh có người đi ra bên cửa đối diện. Cô thay giày xong, nhẹ nhõm đứng thẳng người, đang suy nghĩ xem có nên chào hỏi hàng xóm hay không thì nhìn thấy vị hàng xóm của mình. Cô lại giống như ngày hôm qua, ngăn người ra đó.

Tạ... Tạ Gia Thụ!

Lại là Tạ Gia Thụ, từ nhà đối diện nhà cô đi ra. Anh hiển nhiên không dùng giá đựng giày dép ngoài cửa mà đi giày da thẳng ra ngoài. Anh tiện tay kéo cửa, đi qua Phùng Nhất Nhất, người đang ngơ ngẩn trước mặt, chẳng thèm liếc lấy một cái.

Phùng Nhất Nhất, nghiêng răng gọi giật anh lại, “Tạ Gia Thụ!”.

Tạ Gia Thụ đang đưa tay ấn nút thang máy, không ngoảnh đầu lại “Ừm” một tiếng.

“Anh...”

“Tôi đã mua lại toàn bộ tầng lầu này rồi. Tối ngày hôm qua đã đưa tiền đặt cọc cho chủ nhà cũ. Hôm nay bắt đầu làm thủ tục sang tên. Cho nên, mong em đừng chất vấn tôi rằng tại sao lại xuất hiện ở đây nữa. Bây giờ, tôi là chủ nhà của em, mong em khách sáo và tôn trọng chủ nhà của mình một chút!”

Nói rồi, thang máy đến, Tạ Gia Thụ lập tức bước vào trong. Anh khoanh tay dựa vào tường, đôi chân dài hơi đan chéo, mặt không biểu cảm nhìn cửa thang máy đóng lại, ngăn cách anh và cô.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy vốn đã sắp đóng lại lại được mở ra. Tạ Gia Thụ đứng bên trong cánh cửa thần sắc không đổi, ngược mắt nhìn người xuất hiện bên ngoài.

Phùng Nhất Nhất thềm căn răng nhanh chân bước vào, đáng tiếc là cuối cùng vẫn không vững vàng được như anh. Khuôn mặt kia quá mức bình tĩnh. Sau khi bước vào, cô quay người đưa lưng về phía anh, vòng eo thon thả trong bộ đồ công sở màu đen thẳng tắp.

Phùng Nhất Nhất chẳng nói chẳng rằng, Tạ Gia Thụ cũng không lên tiếng. Trong bầu không khí yên ắng, cô bỗng nhạy bén phát giác ra lưng mình đang tỏa nhiệt, hơn nữa còn bị ép chặt. Cảm giác động lòng người, toàn thân bị ép chặt, hận không thể cắn môi co quắp thành một đống ấy... cô vội vàng quay người lại, đúng lúc kịp đưa tay ra chặn ngực anh.

Phùng Nhất Nhất mở to hai mắt, trợn trừng với người cách cô rất gần, lời nói vừa thốt ra, ngay cả bản thân cô cũng thấy giọng mình run rẩy kịch liệt, “... Tạ Gia Thụ!”.

Tạ Gia Thụ cúi đầu nhìn cô, nét mặt không rõ biểu cảm. Đèn trong thang máy là nguồn ánh sáng lạnh, chiếu xuống mặt anh khiến sắc mặt càng giống như ngọc. Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức có thể khiến Phùng Nhất Nhất nhìn thấy mình trong mắt anh. Còn mắt anh, đôi mắt ấy...

Phùng Nhất Nhất cảm thấy nóng bức, như thể cô đang đứng trong đống lửa, nhưng một giây sau, lại tựa như bốn mặt đều là tường băng, tuyết phủ dày mười dặm... Cô cắn răng dùng lực đẩy Tạ Gia Thụ, không để anh dựa vào gần. Nhưng anh lại ngang ngược, để mặc tay cô đang chặn trước ngực mình, dường như anh hoàn toàn không sợ tim mình bị cô đập cho nát vụn.

Sự ngang ngược của anh khiến người ta kinh hãi. Phùng Nhất Nhất không kiên trì được bao lâu, cánh tay mềm nhũn. Anh đã kề sát cô hơn một bước, lúc này, sau lưng cô là cánh cửa thang máy, không thể né tránh, điều Phùng Nhất Nhất có thể làm chỉ là cố sức quay mặt đi.

Quả nhiên, Tạ Gia Thụ càng lấn tới, bóng đen nặng nề trước mắt, hơi thở vừa nóng bỏng vừa tươi mát của anh phả vào vành tai Phùng Nhất Nhất khiến chân cô mềm nhũn.

Chỉ nghe thấy một tiếng gõ cửa rất khẽ, sau đó, Tạ Gia Thụ lùi lại.

Phùng Nhất Nhất ngăn người ít nhất nửa phút, mới kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra.

Vừa rồi là anh tiến vào thang máy trước, còn chưa ấn nút xuống lầu thì cô đã bước vào. Sau đó, cô cũng không ấn nút xuống, và rồi trong lúc hai

người trầm lặng, thang máy vẫn dừng ở đó.

Hiện giờ, Tạ Gia Thụ ấn nút xuống tầng hầm.

Anh thoải mái lui về, diềm nhiên như không có chuyện gì, sửa sang lại áo sơ mi bị cô làm nhàu, cúc áo bị bung, anh chậm rãi cài lại.

Phùng Nhất Nhất cũng chậm rãi từ cửa thang máy đứng lên, thẳng lưng, lẳng lặng quay mặt đi, đối diện với cửa thang máy. Lúc này, cô lúng túng đến mức hận không thể phá cửa ra rồi nhảy xuống.

Lại là tiếng “đình” , họ đã xuống đến tầng hầm.

Phùng Nhất Nhất không để xe ở bãi đỗ, nhưng vừa rồi cô quên không ấn nút xuống tầng một.

Xấu hổ và giận dữ đến muốn chết nguyên tại chỗ, cô cúi gằm đầu, còn Tạ Gia Thụ đứng bên lại lạnh lùng nhắc nhở, “Em không ra ngoài sao? Phiền em nhường đường một chút!”.

Dù gì thì cũng không thể mất mặt hơn vừa rồi, Phùng Nhất Nhất vẫn duy trì tư thế vùi đầu, bước sang bên cạnh một bước.

Tạ Gia Thụ vượt lại chỗ ngực áo sơ mi đã nhàu, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Trên đường đến công ty, Phùng Nhất Nhất gọi điện thoại cho Thịnh Thừa Quang.

Tất nhiên là cô không kể sự tích bề mặt vừa rồi cho Lão Đại nhà mình, điều cô nóng lòng muốn biết ngay lúc này là, “Anh có biết tại sao Tạ Gia Thụ lại đến thành phố H không? Là chuyện làm ăn đúng không?”.

“Cậu ấy đến thành phố H rồi ư? Thực sự là anh không biết” , Thịnh Thừa Quang có hơi ngạc nhiên, “Anh biết nửa năm trước cậu ấy có làm một khoản đầu tư mạo hiểm kịch xù, tiếp đó có hoạt động lớn tác động đến nhiều mối quan hệ, còn cụ thể thì... Bởi vì lúc mới bắt đầu anh đã không có ý định tham gia cho nên không rõ lắm. Hơn nữa, bây giờ chuyện hợp tác

giữa anh và Tập đoàn Trường Lạc của Tạ gia cũng do Gia Thụ một tay xúc tiến, để tránh hiềm nghi, anh cũng không nghe ngóng quá nhiều”.

Thịnh Thừa Quang chắc chắn sẽ không giấu Phùng Nhất Nhất chuyện gì. Nhưng, những cụm từ như “đầu tư mạo hiểm kéch xù” , “hoạt động lớn” , “một tay xúc tiến” quá mức vĩ mô, Phùng Nhất Nhất nghe mà đầu óc choáng váng, đột nhiên cảm thấy mình thật nực cười. Tạ Gia Thụ, một người làm ăn lớn như vậy, đâu có thời gian và tâm tư để nghĩ đến cô?

Có lẽ là trùng hợp? Là do cô tự đa tình và đa nghi?

Giống như lúc sáng ở trong thang máy, anh chỉ muốn ấn nút thang máy mà cô lại hét toáng lên như thể bị cưỡng hiếp.

Mặt Phùng Nhất Nhất lại nóng lên, cô áp tay vào hai má, áy náy nói với Thịnh Thừa Quang, “Lão Đại, thật xin lỗi! Em biết anh bây giờ rất bận, em còn mang chuyện này đến làm phiền anh”.

Tử Thời mang thai lần thứ hai, lại sinh ra một bé gái, cả nhà họ Thịnh vui mừng khôn xiết. Nhưng nghe nói, cô bé này không như Gấu Nhỏ.

Cô bé vô cùng giày vò người khác, khóc lóc cả đêm. Tử Thời ở cũ, không thể hao tâm tổn sức, để người khác chăm sóc lại không yên tâm, nên bây giờ Thịnh Thừa Quang không làm gì cả, chỉ ở nhà phục vụ vợ ở cũ và con gái thôi.

Nhưng tâm tình của Thịnh Thừa Quang lại vô cùng tốt, giọng nói còn nhẹ nhàng thoải mái hơn bình thường, “Không sao đâu! Một mình em ở bên ngoài, cẩn thận là tốt. Ngày mai anh sẽ bớt chút thời gian liên lạc với Tạ Gia Vân, hẳn là cô ấy biết nhiều hơn anh”.

“Dạ vâng! Em cảm ơn anh nhiều!”

Có câu nói này của Thịnh Thừa Quang, Phùng Nhất Nhất như có người tâm phúc. Lúc đến công ty, tâm tình cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

Tâm tình bình tĩnh bước vào, cô lập tức nhạy bén phát giác ra bầu không khí trong công ty hôm nay có chút kỳ quái.

Không đợi cô túm người khác lại hỏi, mấy cô nàng cấp dưới đã kéo đến cả đàn, “Tổ trưởng, lát nữa mở cuộc họp, em giúp chị ôm tài liệu nhé!”.

“Tổ trưởng, em giúp chị cầm túi văn kiện!”

“Tổ trưởng uống nước không ạ? Em giúp chị pha trà mang vào nhé!”

Phùng Nhất Nhất biết chắc chắn là có chuyện xảy ra, nhưng cô không sốt sắng hỏi, chỉ vừa thu dọn đồ đạc trong tay vừa cười nhìn bọn họ.

Trong mắt mấy cô nàng đều lấp lánh sao hồng, có cô không dẫn lòng được mà tuôn ra, “Tổ trưởng, người của tập đoàn tài chính đến thu mua công ty của chúng ta thật rồi! Thị sát viên kia... chặc chặc chặc! Giống hệt như trong truyền thuyết! Giống hệt!”.

Mấy cô nàng khác đồng thanh phản bác, “Nói bậy! Rõ ràng là còn đẹp trai hơn so với truyền thuyết!”.

Một đám người đứng đó ứa nước miếng gật đầu, gương mặt Phùng Nhất Nhất đã không thể mang theo nụ cười được nữa. Cô cụp mắt, lặng lẽ thu dọn văn kiện trong tay, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh hơn, “Đã đến rồi sao? Các cô nhìn thấy rồi à?”.

“Dạ!”

“Trông thế nào?” , Phùng Nhất Nhất đã khá hơn nhiều, cô lại ngẩng đầu lên, cười hỏi.

Các cô gái vẻ mặt ngây ngất nói rằng, “Vô cùng anh tuấn! Vô cùng anh tuấn! Vô cùng anh tuấn! Chỉ có mấy chữ này mới có thể diễn tả được tâm tình của em trong giây phút này!”.

Phùng Nhất Nhất trầm nghĩ: Đúng! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ấy, cũng có tâm tình như thế.

Lúc này, điện thoại nội bộ trên bàn vang lên, gọi Phùng Nhất Nhất đến phòng Hội nghị.

Phùng Nhất Nhất cúp điện thoại, ôn hòa nói với mấy cô nàng ngốc nghếch lòng đang rộn ràng rằng, “Được rồi, hồi tâm lại rồi mau đi làm việc

đi. Bây giờ là thời buổi rối ren, mọi người phải cẩn thận chút!”.

Hoàng tử anh tuấn xa tầm với lắm, còn lương mỗi tháng lại rót vào trong thẻ, các cô nàng đang si mê này bèn giải tán.

Phùng Nhất Nhất ôm văn kiện đã sắp xếp xong, hít một hơi thật sâu, đi về phía phòng Hội nghị.

Đoạn đường này ngày nào cô cũng đi, nhưng lúc này lại cảm thấy mỗi bước đi đều nặng trĩu.

Tạ Gia Thụ, Tạ Gia Thụ, cả quãng đường cô đều lầm nhẫm cái tên này.

Là anh sao? Có phải là anh không?

Nếu là anh, em phải đối mặt thế nào đây? Anh mang theo tâm tình gì mà đến đây vậy?

Nếu không phải là anh...

Đứng trước cửa phòng Hội nghị, Phùng Nhất Nhất cố lấy lại bình tĩnh rồi mới đẩy cửa bước vào.

Liếc mắt một cái, cô nhìn thấy một người đàn ông ăn vận nghiêm chỉnh, anh tuấn rắn rỏi, mặt mày tuấn lãng có thể sánh với Tạ Gia Thụ thời niên thiếu đang ngồi trên hàng ghế đầu, được các lãnh đạo cấp cao vây quanh.

Phùng Nhất Nhất đã chuẩn bị tâm lý đâu vào đấy, nhưng lại vẫn sững sờ ra đó.

Phùng Nhất Phàm? !

Cô ngẩn người, còn Phùng Nhất Phàm lại cười, đứng lên, hướng về phía cô, “Chị!”.

Lúc này, các sếp của Phùng Nhất Nhất cũng nhất loạt sững sờ.

“Em làm sao vậy? Sao không nói trước với chị một tiếng?”

Khó khăn lắm mới đợi được đến khi cuộc họp kết thúc, trước mặt các sếp, Phùng Nhất Nhất vừa lễ độ vừa khách sáo đưa Phùng Nhất Phàm đi.

Đến gian nghỉ ngơi của nhân viên trong công ty, Phùng Nhất Nhất cầm cốc nước đưa cho em trai, tìm một góc tương đối khuất ngồi xuống, hùng hổ hỏi cậu.

Tư thế ngồi của Phùng Nhất Nhất lúc này rất giống người nào đó, nhưng vẻ mặt của cậu lại vô cùng “oách”, nói với chị gái mình rằng, “Em đến đây là vì chuyện công, lộ trình của em có liên quan đến cơ mật thương nghiệp, nói trước với chị là phạm luật”.

“Vậy thì công việc của em có thay đổi cũng nên nói với chị một tiếng chứ?”, Phùng Nhất Nhất trừng mắt với cậu, “Bây giờ em thay ai thì sát hả?”, công ty cậu làm trước đó là thiết kế đồ họa. Phùng Nhất Nhất còn nhớ cậu nhóc này từng thề thốt rằng phải làm một chuyên gia thiết kế đồ họa đỉnh nhất Trung Quốc, sao giờ lại chạy đến thu mua công ty của cô?

Phùng Nhất Nhất bị hỏi như vậy, chỉ nhìn cô mà không lên tiếng.

Em trai ruột của mình, Phùng Nhất Nhất còn không hiểu rõ cậu sao? Chột dạ rõ ràng thế này, quả nhiên là cô đoán đúng rồi!

“Nhất Nhất, chị rất thích cô Phiên Phiên đó. Hai em muốn yêu đương là chuyện của hai em. Em đến công ty nhà cô ấy làm cũng không có gì không tốt cả”, Phùng Nhất Nhất không biết phải nói thế nào cho tế nhị một chút để không làm tổn thương em trai, “Nhưng em vừa mới tốt nghiệp, vào công ty nhà người ta, bắt đầu làm từ cấp cơ sở sẽ tốt hơn, đúng không? Thoáng cái mà em đã nhảy lên vị trí cao thế này, rất dễ bị người khác nói ra nói vào”.

Phùng Nhất Nhất buột miệng văng tục, trừng mắt nhìn chị gái mình, “Chị tưởng em sống bám váy đàn bà đấy hả?”.

Vào thời gian này, khu nghỉ ngơi đã có rất đông người ngồi. Mọi người trông có vẻ như ai nói chuyện của người nấy, nhưng thực tế là đang đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên này. Thị sát viên anh tuần lại văng tục như thế, mọi người đều sợ đến ngây người.

Khu nghỉ ngơi đột nhiên im bật, Phùng Nhất Nhất đương nhiên phát hiện ra, cô nói với em trai, “Em nhỏ tiếng chút!”.

Phùng Nhất Phàm hậm hực, hạ thấp giọng, nghiêng răng nghiêng lợi, “Em chẳng thèm bám váy đàn bà đâu! Em thay anh Gia Thụ đến khảo sát! Em làm việc cho anh Gia Thụ!”.

Cậu nói xong, vẻ mặt của chị gái cậu còn quý dị hơn cả lúc tưởng cậu bám váy đàn bà. Phùng Nhất Phàm lại nhấn mạnh, “Bây giờ em là trợ lý cho anh Gia Thụ, chị đừng có xem thường người khác như thế nữa!”.

“Nhất Phàm!” , Phùng Nhất Nhất thấp giọng nói, “Hôm trước, chúng ta còn nói chuyện điện thoại, sao em không nói gì với chị cả? Em có biết... chị là chị gái của em không! Sao em lại giúp Tạ Gia Thụ gạt chị?”.

Phùng Nhất Phàm vốn đã khó chịu, nghe cô muốn vu tội cho anh Gia Thụ của mình, đột nhiên không chút do dự mà trở mặt, “Chị ít mơ mộng hão huyền thôi! Anh Gia Thụ của em làm gì mà cần em giúp anh ấy gạt chị hả? Hơn nữa, cái gì gọi là em gạt chị? Chị là ai mà em phải thông báo lộ trình của anh Gia Thụ với chị?”.

Cậu nói một câu lại một tiếng “anh Gia Thụ” , Phùng Nhất Nhất nghe mà lòng khó chịu vô cùng. Trước mặt bao nhiêu con mắt, cô nhẫn nhịn, hít mấy hơi thật sâu, đè nén tâm tình phức tạp, bình tĩnh nói với Phùng Nhất Phàm, “Em có biết hiện giờ Tạ Gia Thụ đang sống ở căn nhà đối diện với chị không? Sáng hôm nay, lúc chị ra khỏi nhà thì anh ấy từ phòng đối diện đi ra”.

Phùng Nhất Phàm sững sốt.

Phùng Nhất Nhất có chút thất vọng nhìn em trai mình, khẽ giọng nói tiếp, “VẬY em có biết, anh ấy đã mua hẳn một tầng lầu trong tiểu khu nơi chị sống, hiện tại anh ấy là chủ nhà của chị”.

Phùng Nhất Phàm chần chừ, lắc đầu.

Phùng Nhất Nhất không muốn nói thêm gì nữa, cô lặng lẽ ngồi đó thêm một lát rồi đứng dậy bỏ đi.

Lúc Phùng Nhất Phàm ra khỏi công ty Phùng Nhất Nhất, vẻ mặt sầm sì. Máy lãnh đạo cấp cao trong công ty tiễn cậu rời khỏi đều thấy kinh hoàng khiếp sợ, lúc giúp cậu mở cửa xe cũng không chú ý, có người đang ngồi ở ghế phía sau.

Nếu bọn họ chú ý, dám chắc là còn thấy kinh hãi hơn.

Phùng Nhất Phàm ngồi vào, xe chậm rãi chạy đi. Ánh mắt Tạ Gia Thụ chuyển từ tập văn kiện trên tay sang nhìn cậu, giọng nói ôn hòa, “Sao rồi? Điều kiện của công ty này không lý tưởng sao?”.

“Không, rất tốt! Em còn thiếu mấy cái hẹn là có thể viết báo cáo rồi” , Phùng Nhất Phàm nói rồi nới lỏng cà vạt, hàng lông mày chau lại cũng dần giãn ra.

Cậu dựa vào ghế, một hồi lâu mới nói, “Chỉ là... hôm nay hình như em làm cho chị tức giận không nhẹ”.

Tạ Gia Thụ “ồ” một tiếng, “Thật trùng hợp!”.

Thật trùng hợp? Là ý gì vậy? Lẽ nào anh ấy cũng vậy?

Phùng Nhất Phàm ngần ngừ một lát, mới nói, “Anh cũng chọc chị gái anh tức giận à?”.

Chặc chặc... vậy thì Tạ Gia Vân còn đáng sợ hơn Phùng Nhất Nhất nhiều!

Phùng Nhất Phàm đột nhiên bình tĩnh trở lại, còn nhìn Tạ Gia Thụ bằng ánh mắt đồng cảm.

Những lúc hai chị em nhà này gốc gác thật giống nhau. Tạ Gia Thụ không cảm nổi lòng mà mỉm cười, quay đầu tiếp tục xem văn kiện.

Tạ Gia Thụ không nói chuyện, nhưng Phùng Nhất Phàm vẫn có chuyện muốn hỏi. Cậu làm việc cho Tạ Gia Thụ lâu như vậy, có gì không hiểu liền hỏi thẳng, “Anh mua lại tiểu khu mà chị em ở rồi sao?”.

Tạ Gia Thụ bình tĩnh lắc đầu.

Phùng Nhất Phàm vừa thở phào một hơi, đang định oán trách “Chị gái em đúng là nghi thần nghi quỷ!” thì nghe Tạ Gia Thụ nói tiếp, “Cả tiểu khu có nhiều hộ gia đình sống quá, trong một thời gian ngắn không thể đàm phán được, nên chỉ mua tầng lầu độc thân mà cô ấy đang sống thôi”.

“...” Phùng Nhất Phàm dùng biểu cảm “Anh đùa bỡn em đấy hả?” để nhìn anh Gia Thụ nhà mình.

Tạ Gia Thụ không nhìn cậu, vẫn hết sức chuyên chú xem văn kiện trên tay. Một lát sau, anh bỗng cười, nói, “Không phải là cô ấy nghi thần nghi quỷ”.

Anh chính là Thần và Quỷ.

Phùng Nhất Phàm phục tấm lòng và sự bạo tay của anh, nhưng lòng cậu cũng có cảm giác áy náy với chị gái nhà mình. Cậu ngồi đó ngẫm nghĩ một hồi, lại nghiêm túc hỏi Tạ Gia Thụ, “VẬY em hỏi anh, Tổng giám đốc Tạ, xin hỏi anh là vì Phùng Nhất Nhất mới lựa chọn hai công ty này để thu mua hợp nhất sao?”.

Tạ Gia Thụ lật một trang văn kiện, nhắc nhở, “Hai công ty này là cậu chọn”.

Bản đồ thu mua thành phố H là do Phùng Nhất Phàm khoanh vùng. Khoản tiền mà Tạ Gia Thụ nắm trong tay đủ để thay đổi hiện trạng của cả ngành nghề này trong nước. Cho đến nay, chỉ có công ty anh không thèm để mắt tới chứ không có công ty nào anh không thu mua được, cho nên lúc đầu anh đã để Phùng Nhất Phàm tùy ý lựa chọn.

Phùng Nhất Phàm sực nhớ ra, sau đó liền ngậy người.

Bộ dạng ngơ ngác của chàng trai này rất giống chị gái cậu, Tạ Gia Thụ nhìn vài cái, ánh mắt lại trở về tập văn kiện, có điều một hồi lâu mà vẫn chưa lật sang trang khác.

Phùng Nhất Phàm nghĩ lâu như vậy, rốt cuộc cũng đã hiểu ra, “Lúc anh bảo em lựa chọn, em vốn không hiểu biết gì, sự hiểu biết về thị trường chỉ dừng lại ở ấn tượng nông cạn nhất. Thành phố nào, công ty nào, đối với em

mà nói đều mù mịt như nhau. Em chọn nơi này là vì chị gái em ở đây. Còn anh, rõ ràng biết em sẽ làm như vậy, cho nên mới cố ý giao quyền lựa chọn cho em, phải vậy không?”.

Cuối cùng thì Tạ Gia Thụ đã lật sang trang khác, nhưng không trả lời câu hỏi của Phùng Nhất Phàm. Ánh sáng bên ngoài cửa xe chiếu lên khuôn mặt nghiêng của anh vẽ nên bóng mờ như ảo ảnh, mọi thứ đều trầm lặng.

“Quả nhiên là anh vì chị ấy nên mới chọn em!” , Phùng Nhất Phàm tự cảm thấy bản thân đã ngộ ra một chiêu nửa thức của Tạ Gia Thụ, sau đó vừa tự hào về tiến bộ của bản thân lại vừa cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ về sự chậm chạp của mình. Cậu không yên tâm, hỏi tiếp, “Vậy anh không sợ em làm xằng làm bậy sao? Chẳng may em khiến anh phải bồi thường tiền thì làm thế nào?”.

Chàng trai trẻ lắc nhai, hưng phấn vô cùng. Tạ Gia Thụ nghe đến mức lỗ tai bắt đầu thấy đau nhức, đưa tay ra vỗ vai cậu, bình tĩnh nói, “Nếu cậu không có tài cán gì, anh có coi trọng cậu cũng vô dụng. Đừng lắc nhai nữa, chuyện thu mua hợp nhất tiếp theo sẽ có việc cho cậu. Nếu việc này anh đã giao cho cậu, thì anh sẽ không nhúng tay vào, cũng tránh việc có người hoài nghi anh” , anh nhớ lại biểu cảm như muốn nổ đóa của Phùng Nhất Nhất, thấp giọng nói, “Anh đã thề rồi!”.

Phùng Nhất Phàm cảm thấy cơ hội này đến không dễ dàng, lòng dạt dào ý chí, trịnh trọng gật đầu đồng ý, “Em nhất định sẽ không làm hỏng chuyện! Em cũng xin thề!”.

“Cậu thề cái khi gì hả?” , Tạ Gia Thụ lật giở văn kiện, miệng giáo huấn, “Lần này làm hỏng thì làm sao? Chẳng qua chỉ là bồi thường tiền. Hiện tại, cái chúng ta không thiếu nhất chính là tiền. Cái anh thiếu là con người, cái cậu thiếu là kinh nghiệm. Lần này, cậu cứ coi như rèn luyện một phen. Can đảm lên, mở to mắt, chỉ cần cậu có thể học được điều gì đó từ việc này, anh cam tâm tình nguyện nộp khoản học phí này cho cậu”.

Phùng Nhất Phàm cảm động vô cùng, nhưng anh Gia Thụ nhà cậu không cho cậu thề, cậu đành phải kiềm chế, kiên định. Chỉ là, một lát sau, cậu vẫn

không nhin được mà hỏi, “Vậy nếu em không phải là em trai của chị ấy, anh có bồi dưỡng em như thế này không?”.

“Không!” , Tạ Gia Thụ đã xem đến trang cuối cùng, đang tập trung cao độ, trả lời ngắn gọn.

“Ồ...” , Phùng Nhất Phàm có hơi thất vọng, nhưng ngẫm nghĩ lại, cậu vẫn rất khâm phục anh Gia Thụ nhà mình, “Anh đây quả thực là ‘phong hỏa hí chư hầu[3] ’! Theo đuổi bạn gái thôi mà, mặc dù là chị gái em thật, nhưng em cảm thấy anh phải trả giá cao quá rồi”.

[3] Phong hỏa hí chư hầu: Thời Tây Chu, Chu U Vương là một hôn quân vô đạo, suốt ngày đắm mình trong tửu sắc, không trông coi việc triều chính, tâm hồn mê mẩn vì một người đẹp có tên là Bao Tự. Vì một nụ cười của Bao Tự, Chu U Vương đã cho đốt lửa hiệu lên, để các chư hầu đều kéo quân đến, bôn cợt họ.

Tạ Gia Thụ xem xong văn kiện, đăng ký tên, ngòi bút vàng 24K sột soạt trên giấy, giọng điệu thản nhiên, “Nhất Phàm, anh lại dạy cậu thêm một chân lý nữa. Thứ cậu muốn mới là thứ quan trọng nhất. Đừng bao giờ nghe người khác nói cậu cần cái gì, bởi vì những người đó không phải là cậu. Bọn họ chính là người không biết cậu cần cái gì nhất”.

Phùng Nhất Phàm nghiền ngẫm câu nói đó, cuối cùng cảm động hỏi, “Ý của anh là, anh cảm thấy tiền bạc và sự nghiệp đều không phải là thứ quan trọng nhất đối với anh, mà là chị gái em?”.

Tạ Gia Thụ lắc đầu, lắc rồi lại lắc, kiên định vô cùng, nhưng anh lại nở nụ cười.

Phùng Nhất Phàm đang định hỏi tiếp thì điện thoại đổ chuông, là mẹ Phùng tìm cậu, “Sao chị con lại nói con tới chỗ chị ấy rồi? Con đến thành phố H à? Còn đi thu mua công ty của chị ấy nữa?”.

Phùng Nhất Phàm bắt mẫn “hừ” một tiếng, “Tốc độ mách lẻo của chị Phùng Nhất Nhất cũng nhanh thật đấy!”.

Mẹ Phùng luôn quan tâm con trai như vậy, huống hồ lần này con trai bà đi làm chuyện công, bà có lòng điện hỏi một câu cũng là muốn biết con trai mình đang ở đâu thôi. Thấy cậu nói vậy, bà lập tức bỏ qua dễ dàng, "... Con tìm cơ hội đi gặp cái cậu tên Đàm Tường mà chị con nói đi. Chị con bảo có lẽ Tết năm nay sẽ dẫn cậu ta về nhà. Con thắm định trước đi đã, mẹ với cha con cũng có thời gian chuẩn bị tâm lý".

"Dẫn 'phân' khi gì ạ? Trong đầu chị Phùng Nhất Nhất đều là 'phân' chứ gì!", nhắc tới cái tên này, Phùng Nhất Phàm lại nổi cáu, nhưng thấy Tạ Gia Thụ ngược mắt lên, cậu lập tức kìm nén, thở phì phì nói với mẹ Phùng ở đầu bên kia, "Được rồi, con biết rồi! Con sẽ đi tìm chị ấy!".

Mẹ Phùng dặn dò mấy câu thời tiết lạnh chú ý giữ gìn sức khỏe rồi cúp máy. Sau khi ngắt điện thoại, Phùng Nhất Phàm bắt đầu cân nhắc, "Tên Đàm Tường kia ở công ty khác phải không ạ? Ngày mai em phải qua đó rồi".

"Nhất Phàm, cậu đừng động đến hấn", Tạ Gia Thụ nhìn ra ngoài cửa xe, giọng điệu khó kiềm chế.

Phùng Nhất Phàm "Vâng!" một tiếng, rồi nhìn anh bằng vẻ mặt đồng cảm.

Một lát sau, Tạ Gia Thụ bỗng quay mặt nói với cậu, "Hiện giờ, cậu ở trong khách sạn à? Chuyện thu mua lần này phải tiến hành một thời gian đấy. Anh cho cậu một phòng ở nhé!".

Phùng Nhất Phàm không kịp phản ứng, từ chối, "Không cần đâu ạ, em không có thời gian thu dọn phòng, ở khách sạn thuận tiện hơn".

Tạ Gia Thụ nhần nại khuyên, "Khu nhà độc thân anh ở hiện giờ không tệ, mặc dù phòng hơi nhỏ chút nhưng liếc qua là biết, rất có phong cách. Lần này không phải anh mua cả tầng lầu rồi sao? Tặng cậu một căn, coi như quà mừng năm mới".

Có quà tặng, Phùng Nhất Phàm đương nhiên không có ý kiến gì, hờn hờ nói, "Được ạ!".

Tạ Gia Thụ khẽ cười, chậm rãi nói, “Đúng lúc hai gian bên cạnh phòng chị cậu đều còn trống đấy”.

“Em không thềm ở cạnh chị ấy đâu!” , Phùng Nhất Phàm quả quyết, nhưng bắt gặp ánh mắt của Tạ Gia Thụ, cậu khựng lại, cúi thấp đầu... Cuối cùng, cậu miễn cưỡng nói, “Vậy thì... em cũng sống ở phòng đối diện đi. Cạnh phòng anh còn phòng trống không?”.

Phùng Nhất Nhất gọi điện cho mẹ Phùng là muốn nghe ngóng tình hình. Kết quả, mẹ Phùng cũng không biết cậu nhóc Phùng Nhất Phàm lại đến thành phố H. Phùng Nhất Nhất không nói gì nhiều với phụ huynh nữa, sợ bà lo lắng cho mình.

Ngày hôm nay, lòng Phùng Nhất Nhất vô cùng ngổn ngang. Tan làm, cô muốn hẹn Đàm Tường đi ăn, tiện thể nói về chuyện của Phùng Nhất Phàm, nhưng chỗ Đàm Tường ngay nhận điện thoại cũng không tiện. Anh ta đề thấp giọng nói mình đang tham gia một hội nghị rất quan trọng, lát nữa sẽ gọi lại cho cô.

Tâm tình của Phùng Nhất Nhất trên đường về nhà không được tốt cho lắm.

Đi vào tiểu khu, nghĩ đến vị hàng xóm mới sống ở căn nhà đối diện, tâm tình cô lại càng thấp thỏm hơn. Bể mặt trong thang máy buổi sáng sớm, Phùng Nhất Nhất tâm tư rối loạn thầm thở dài một tiếng.

Đợi khi từ trong thang máy bước ra, cô phát hiện mình lại có thêm một hàng xóm mới. Cánh cửa lớn đối diện căn nhà cô mở rộng, có mấy người đang chuyển đồ và thu dọn đồ đạc ra ra vào vào, va li hành lý và ba lô máy tính trước cửa chính là mấy thứ cô đích thân đi mua ngày trước.

Còn người hàng xóm mới kia chẳng thềm để ý gì đến hành lý của mình, ngồi trên giá để giày dép trước cửa nhà cô nghịch điện thoại.

Phùng Nhất Nhất không lấy làm lạ với cảnh tượng này, chứ đừng nói đến việc kinh ngạc vui mừng.

Cô mở cửa, Phùng Nhất Phàm phát hiện ra chị gái đã về, lập tức cười với cô, còn đá đá túi đồ ăn dưới đất, “Chị mau cầm vào đi, đây đều là những thứ em mua cho chị đấy”.

Phùng Nhất Nhất vẫn đang giận cậu, không vui hỏi, “Ai kêu em mua mấy thứ này?”.

“Em mua để chị nấu cho em mà! Em đói rồi!” , Phùng Nhất Phàm hùng hồn nói.

Đây mới đúng là em trai cô, mua đồ ăn mang đến tận cửa ép cô nấu.

Phùng Nhất Nhất vừa cảm thấy bất đắc dĩ lại thấy có chút ấm áp.

Cô cũng chỉ còn cách để cậu vào nhà, còn phải nấu cơm cho cậu ăn nữa.

Căn phòng này Phùng Nhất Nhất đã ở mấy tháng, chỉ có mình cô, hiện tại có thêm một Phùng Nhất Phàm, mặc dù cậu chỉ đi đi lại lại ở phòng khách xem ti vi, nhưng lòng cô lại thấy ấm áp hơn nhiều.

Thảo nào người ta lại nói người già sợ nhất là cô đơn.

Phùng Nhất Phàm không biết đi chợ, cậu xách về một đồng đồ kỳ quặc, thứ ra hồn chỉ có hai con gà ác đông lạnh, nhưng phải hầm đến bao giờ mới có thể ăn đây?

Lúc còn ở nhà, ngay cả món Canh gà ta hầm cậu cũng không ăn, không biết sao lại biết mua loại gà ác này đưa cho cô. Phùng Nhất Nhất chặt gà ác đi hầm trong một tâm trạng khó hiểu.

Rồi lại mang mấy thứ rau cậu mua đi rửa, thái, làm một đĩa Cơm rang thập cẩm, hấp bát Trứng trộn thịt băm, rồi lại hấp một con cá, sau đó làm cho cậu một đĩa Cánh gà sốt chua ngọt lớn cậu thích ăn. Ngày này thứ, hai chị em chắc đủ ăn rồi.

Căn phòng của Phùng Nhất Phàm vẫn đang được sửa sang lại. Lúc Phùng Nhất Nhất nấu ăn trong bếp, nghe tiếng cậu đi đi lại lại mở cửa khóa cửa, cô cũng không chú ý lắm.

Đến khi cô bày đồ ăn lên bàn, cơm cũng đã chín, ngẩng đầu nhìn thì thấy Phùng Nhất Phàm đang đứng trong phòng, thò đầu ra bên ngoài, không biết đang làm gì.

Phùng Nhất Nhất gọi hai tiếng cậu cũng không quay lại, cô liền đi đến xách tai cậu, “Ăn cơm thôi!”.

Phùng Nhất Phàm quay đầu, bực mình rống lên, rồi lại quay đầu, giọng ngọt sớt hỏi người ngoài cửa, “Anh Gia Thụ, anh ăn tối chưa? Qua đây cùng ăn đi, chị em nấu cơm rồi”.

Sau đó, Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng nói rất quen thuộc cất lên nhàn nhạt, xa lạ, “Được!”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, nhưng thật ra cô cũng không muốn ngăn cản.

Tạ Gia Thụ muốn đến, cô không trốn được, chỉ bằng để anh đến, rồi nói cho rõ ràng.

Phùng Nhất Phàm niềm nở mở cửa, Tạ Gia Thụ đi cả giày da vào. Phùng Nhất Nhất thấy vậy liền nói với Phùng Nhất Phàm, “Dép đi trong nhà để ở giá bên ngoài cửa, em cầm lại đây” , đi cầm cho anh Gia Thụ của em đi.

Phùng Nhất Phàm không thèm để bụng, tung tăng tung tẩy đi lấy.

Có lẽ là Tạ Gia Thụ vừa từ bên ngoài trở về. Anh ăn vận chỉnh tề, một tay đút vào túi quần, một tay buông thõng, cứ đứng đó, đem theo ý cười buông lời trêu chọc, “Sao? Có để bụng tôi đến ăn chực không?”.

Phùng Nhất Nhất còn chưa lên tiếng, Phùng Nhất Phàm cầm theo dép lê tiến vào đã cao giọng cướp lời, “Không để bụng đâu ạ!”.

Tạ Gia Thụ cười, ánh mắt vẫn nhìn Phùng Nhất Nhất chăm chú, nhưng Phùng Nhất Nhất không nói gì, thoải mái quay vào bếp.

Đứng trong nhà bếp lấy lại bình tĩnh, cô lấy thêm bát đĩa. Vừa đi ra ngoài, cô đã thấy hai người đàn ông đang ngồi đối diện trên bàn ăn. Phùng Nhất Phàm đang ăn cơm, vui vẻ giới thiệu với Tạ Gia Thụ, “Con cá này là

em mua đấy! Ông bán hàng nói mùa này ăn cá là ngon nhất. Anh ăn đi! Chị em làm món Cánh gà còn ngon hơn cả mẹ em cơ!”.

Phùng Nhất Nhất bình thản ngồi xuống, trong lòng nghĩ, nếu Nhất Phàm không có ở đây, Tạ Gia Thụ chắc chắn sẽ cất lời bới móc, “Cánh gà còn ngon hơn mẹ cậu à? Vậy mẹ cậu là đùi gà hay là ức gà vậy?”.

Có lẽ là cô bất giác mỉm cười nên Tạ Gia Thụ liếc cô một cái.

Tạ Gia Thụ nhìn cô rồi cầm bát đưa lên, như muốn nói rằng đã đủ người, có thể ăn rồi.

Một đĩa Cơm rang lớn được đặt trên bàn. Phùng Nhất Phàm dù sao cũng xuất thân là tiểu hoàng đế, cậu lấy xong một bát cho mình là không thèm quan tâm đến người khác nữa. Vị trí của Phùng Nhất Nhất bị Tạ Gia Thụ chiếm mất, cô đành bưng bát ngồi bên cạnh, cơ bản là không với tới đĩa Cơm rang, Tạ Gia Thụ xới một bát, nhưng lại đặt trước mặt cô, đổi lấy bát rỗng không của cô, rồi mới xới một bát cho mình.

Phùng Nhất Phàm về sau mới phát hiện ra nhưng lại chẳng ngại ngùng chút nào. Cậu nhìn anh Gia Thụ của mình rồi lại nhìn chị gái, cười híp mắt, đáng vẻ rất vui mừng.

Tình hình thực tế trên bàn ăn, quả thực giống như hai người lớn mang theo một đứa trẻ, bữa tối ấm áp của một nhà ba người.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất thấy hơi đặng chát. Cô không lên tiếng, chỉ vùi đầu ăn cơm.

Thêm một người, còn là người đàn ông có sức ăn dồi dào, mấy món ăn này không đủ ăn. Phùng Nhất Phàm nhường thìa cơm rang cuối cùng cho Tạ Gia Thụ, sau đó quay đầu phàn nàn với chị gái rằng mình ăn chưa no.

Phùng Nhất Nhất đành phải nấu thêm mì cho hai gã dạ dày khổng lồ này.

Cô vào nhà bếp, một lát sau thì nghe có tiếng người bước vào, tưởng là Nhất Phàm vào thúc giục, không ngoảnh đầu lại mà chỉ nói, “Đừng vội, Canh gà sắp xong rồi, lấy nước canh gà nấu mì sẽ ngon hơn”.

“Tôi không vội!” , người đó trả lời cô.

Tay Phùng Nhất Nhất khựng lại, nghe tiếng bước chân, có người đến gần, cảm giác hơi thở quen thuộc vờn quanh lại xuất hiện, nhưng bởi chuyện của sáng nay mà lúc này, Phùng Nhất Nhất không dám phản ứng thái quá.

Sau đó, cô được ôm vào lòng, một cái ôm thực chặt.

Cái ôm nóng bỏng, cứng rắn, khiến cô không thoải mái cũng khiến cô run rẩy. Phùng Nhất Nhất há mồm, nhưng không thốt nên lời, chỉ nghe anh cất tiếng trầm thấp, thiết tha bên tai, “Em có nhớ tôi không?”.

Không đợi cô lên tiếng, anh đã khẳng định chắc nịch, “Chắc chắn là em sẽ nói, ‘Không!’, nhưng nhất định là em có”.

Cuối cùng thì Phùng Nhất Nhất đã tìm về được giọng nói của mình, “Buông tay... anh buông em ra! Nhất Phàm đang ở bên ngoài đấy!”.

“Ở bên ngoài thì làm sao? Em tưởng tôi sẽ cưỡng hiếp em ở đây à?” , Tạ Gia Thụ áp mặt vào tai cô, hơi thở phả vào tai cô, “Hay là em gọi cậu ấy vào đây thử xem? Xem cậu ấy sẽ đánh cho tôi một trận, hay là trách em chuyện bé xé ra to?”.

Toàn thân Phùng Nhất Nhất run rẩy, quay mặt né tránh hơi thở của anh, “Rốt cuộc là anh muốn như thế nào? Lúc em rời khỏi thành phố C, anh đã đồng ý chia tay rồi, bây giờ lại hối hận rồi sao? Hay là giống như lúc anh vừa từ Mỹ trở về, muốn tìm cách báo thù em?”.

“Không biết nữa” , Tạ Gia Thụ ôm lấy cô, dáng vẻ nhắm mắt vừa như say sưa ngây ngất lại vừa như đau đớn, “Tôi cũng không biết bản thân mình muốn làm gì nữa!”.

Dường như anh thật sự rất phiền não, hít một hơi thật sâu rồi lại thở hắt ra, giọng nói rất khẽ, rất run, mang theo chút ấm ức được kìm nén, “Tôi đã nói sẽ luôn hận em, cho dù là nghĩ cách báo thù em cũng không quá đáng chứ?”.

“Không! Rất quá đáng!” , Phùng Nhất Nhất không chịu nổi cái ôm nóng rực của anh. Cô đẩy ra nhưng anh lại bấu bả ôm chặt hơn. Cô túm lấy cánh tay anh, thấp giọng kêu lên, “Chúng ta không hợp nhau không phải là lỗi của một mình em. Tại sao anh lại đổ hết tội lỗi lên đầu em? Em muốn sống cuộc sống bình thường yên ổn, anh không thể cho em, tại sao em không thể rời xa anh?”.

“Đừng nói nữa!” , Tạ Gia Thụ bỗng lên tiếng cắt ngang, cánh tay ôm lấy cô càng chặt hơn, “Em ồn ào chết đi được!”.

“Anh buông em ra!”

“Ôm thêm năm phút nữa được không?” , anh bịn rịn cúi đầu xuống, vùi mặt vào cổ cô, giọng nói rầu rĩ.

“Buông em ra!” “... Ba phút thôi?”

“Nhất Phàm! Phùng Nhất Phàm!” , Phùng Nhất Nhất cao giọng hét lên, “Phùng Nhất Phàm!”.

Nhưng đồ lười biếng Phùng Nhất Phàm kia sao có thể vừa gọi là tới liền? Cậu ở bên ngoài “hả” một tiếng, coi như đã đáp lại. Phùng Nhất Nhất tức giận vô cùng, nhưng thực không có cách nào, chỉ có thể la lối om sòm. Cô ra sức giẫm vào chân Tạ Gia Thụ. Hai người đều đi dép trong nhà, đế dép của cô chắc chắn là cứng hơn dép mỏng một tầng vải. Phùng Nhất Nhất giẫm rất mạnh, nghĩ chắc hẳn anh sẽ rất đau, nhưng trong lúc hỗn loạn cô lại nghe thấy anh cười.

Lại là niềm vui mừng lâu ngày không gặp.

Phùng Nhất Nhất giẫm giẫm giẫm, bỗng nhiên bị cả người anh ôm lên, hai chân không chạm tới đất.

Cuối cùng, lúc Tạ Gia Thụ thả lỏng tay, trên chiếc quần Âu màu đen có hơn chục vết chân mờ, cúc áo sơ mi trên ngực anh cũng bị bung ra hai chiếc.

Phùng Nhất Nhất đứng đó, vịn vào bàn trang điểm thờ dốt, hai má đỏ ửng, vừa phẫn nộ vừa cảnh giác trừng mắt với anh.

Khuôn mặt không chút biểu cảm từ lúc gập lại đến giờ của Tạ Gia Thụ lúc này lại rất đổi dịu dàng. Dưới ánh đèn ấm áp trong phòng bếp, anh hơi nghiêng đầu, ánh mắt chất chứa ý cười ngắm nhìn dáng vẻ của Phùng Nhất Nhất, quả thật là có thể khiến trái tim người ta mềm nhũn!

Sau đó, người này bỗng đưa tay ra nhéo má Phùng Nhất Nhất, rất xấu xa, rất mạnh mẽ mà nhéo má cô. Phùng Nhất Nhất giãy giụa đưa tay ra quờ quạng chiếc xéng xào rau. Tạ Gia Thụ liếc mắt thấy động tác của cô, vội vàng buông lỏng tay, vừa cười vừa lui lại.

Phùng Nhất Nhất cầm hận khua cái xéng, làm ra bộ dạng đe dọa.

Anh lúi đến cửa nhà bếp thì dừng lại, nhướn mày nhìn cô, sau đó vừa đi ra ngoài vừa chậm rãi cài lại cúc áo sơ mi.

Phùng Nhất Nhất ở trong bếp vẫn có thể nghe thấy giọng nói của Phùng Nhất Nhất Phàm còn đem theo vui mừng pha lẫn ngạc nhiên, “Anh Gia Thụ?!”.

Cô quả thực là muốn đuổi theo, quăng thẳng chiếc xéng trong tay vào gáy anh!

Phùng Nhất Nhất bưng hai bát Mỳ canh gà, Phùng Nhất Phàm đang xem tivi ngửi thấy mùi thơm liền cong mông đến ăn, vừa ngồi xuống đã nháy mắt ra hiệu cho chị mình.

Sau đó cậu bỗng dừng lại hành động vừa rồi, kinh ngạc hỏi, “Sao mũi chị lại đỏ thế kia? Chị khóc à?”.

Chị gái cậu từ nhỏ cứ khóc là sẽ đỏ mũi.

Sau khi Tạ Gia Thụ ngồi xuống, tự bưng bát lẳng lặng ăn mỳ, lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn.

Phùng Nhất Nhất bình tĩnh nói, “Không, lúc múc mỳ bị hắt hơi”.

Phùng Nhất Phàm dùng nét mặt “Chị thật đáng ghét!” để nhìn chị mình, sau đó cất giọng như ông lớn, “Đúng rồi, tối nay em ngủ chỗ chị. Bên em vật dụng vừa mang vào, vẫn còn mùi”.

Phùng Nhất Nhất không lên tiếng, Tạ Gia Thụ ăn một miếng mỳ, chân thành mở miệng, “Cậu đến chỗ anh ngủ đi!”.

Phùng Nhất Phàm không chịu, “Có mỗi một chiếc giường, em đến chỗ anh có lẽ sẽ ngủ không ngon”.

“Chị cậu ở đây cũng chỉ có một chiếc giường” , Tạ Gia Thụ nói.

“Chị ấy ngủ ở sofa là được rồi” , Phùng Nhất Phàm cười hì hì, trơ tráo nói, “Hay là, chị em ngủ chỗ anh cũng được”.

Tạ Gia Thụ lẳng lẳng ăn mỳ, từ từ nuốt, híp mắt hưởng thụ.

Phùng Nhất Nhất lạnh mặt, nói, “Phùng Nhất Phàm, em ăn no đừng mờ thì đi rửa bát đi. Chị đi trải đệm cho em”.

Phùng Nhất Nhất trải đệm cạnh sofa cho Phùng Nhất Phàm ngủ, nhưng Phùng Nhất Phàm lại túm lấy khăn trải đến bên giường của cô.

Buổi tối tắt đèn, chị em họ một người trên giường, một người dưới đất, nghe thấy hơi thở gần trong gang tấc của nhau, như được quay trở về hồi còn nhỏ, hai chị em ngủ trên cùng một chiếc giường.

Phùng Nhất Phàm “ùng ục” hai tiếng, nhỏ giọng nói trong bóng tối, “Chị, chị ngủ chưa?”.

“Nếu em muốn nói đến anh Gia Thụ của em, vậy thì coi như chị chết rồi đi!”

“Chị thà chết cũng không chịu theo anh ấy sao? Anh Gia Thụ đâu có xấu xa đến vậy!” , giọng điệu của Phùng Nhất Phàm khá là không phục.

Phùng Nhất Nhất không lên tiếng, cậu nói tiếp, “Con gái bọn chị không phải là thích tình yêu nhất sao? Vì tình yêu mà có thể bất chấp mọi thứ”.

“Người em đang nói đến là Trịnh Phiên Phiên chứ gì? Chị của em đã qua cái tuổi đó rồi.”

Cô cũng từng dừng cảm vì yêu, hơn nữa còn là khi cô hai mươi tám tuổi. Cô không hối hận, nhưng cảm thấy vậy là đủ rồi.

Phùng Nhất Phàm hiếm khi thở dài một tiếng, nói, “Nhưng mẹ nói với em rằng, chị bị hù dọa bởi lần bắt cóc đó nên mới không chịu theo anh Gia Thụ”.

“Cũng có một phần nguyên nhân này” , Phùng Nhất Nhất không phủ nhận, “Nhưng nhiều hơn cả là chị muốn một cuộc sống yên ổn, bình lặng. Tạ Gia Thụ không thể cho chị”.

Phùng Nhất Phàm “hả” một tiếng, “Thế ‘bãi phân’ kia có thể cho à? Không phải chị nói là tình cảnh gia đình anh ta không tốt lắm hay sao?”.

Phùng Nhất Nhất thấp giọng giải thích, “Nói như thế này đi, Nhất Phàm, chị thà ở với anh ấy cùng nhau đập xe đập, cũng không muốn cùng Tạ Gia Thụ cưỡi xe chạy vi vu. Điều kiện gia đình Đàm Tường kém hơn Tạ Gia Thụ rất nhiều, nhưng người sống với chị qua ngày là Đàm Tường, chỉ cần anh ấy đối xử tốt với chị, những chuyện khác, bọn chị có thể bàn bạc, trước sau gì cũng sẽ có biện pháp giải quyết hài hòa. Em xem, thu nhập của chị và anh ấy không phải là thấp, sau khi bọn chị kết hôn, hẳn là có thể mua được một căn nhà hai gian ở đây, rồi dần dần cùng nhau trả tiền nhà. Bọn chị lại bằng tuổi nhau, sau khi kết hôn chẳng mấy sẽ có con. Cha mẹ anh ấy đối xử với chị không tốt cho lắm, nhưng chắc là sẽ rất thương yêu cháu trai cháu gái của mình. Huống hồ, em cũng phải xem điều kiện của cả hai bên chứ! Cha mẹ anh ấy không khó tiếp xúc như cha mẹ mình. Nhà mình có những hai người con, Đàm Tường lại là con một”.

“Chết tiệt! Chẳng lẽ em là gánh nặng của chị sao? Em đâu phải là con trai chị, không cần chị gánh vác!” , Phùng Nhất Phàm nghe không lọt tai.

Phùng Nhất Nhất trở mình đến bên mép giường, cười với người đang kích động trong bóng tối bên dưới, “Nhất Phàm, chị biết em rất quan tâm chị. Em thích Tạ Gia Thụ, hy vọng chị có thể ở bên anh ấy, em cảm thấy anh ấy rất tốt... nhưng Tạ Gia Thụ, anh ấy thật sự không thích hợp với chị”.

Thật ra, Phùng Nhất Phàm đã hiểu.

Những lời chị cậu nói vừa rồi quá rõ ràng. Phùng Nhất Phàm tựa như đã nhìn thấy cảnh tượng cô cùng Đàm Tường dắt con về nhà. Nếu đổi lại là

anh Gia Thụ... chỉ với chút bề thế của Tạ gia mà Phùng Nhất Phàm biết trong mấy ngày này thôi, chí ít, việc kết hôn của hai người họ không dễ dàng như vậy. Trường bối nhà họ Tạ, Chủ tịch hội đồng của Tập đoàn Trường Lạc... sẽ có một đám người nháy ra gây khó dễ, người nào cũng khó dây hơn cha mẹ Đàm Tường hàng vạn lần.

Hơn nữa... anh Gia Thụ... cho dù Phùng Nhất Phàm thích anh bao nhiêu đi nữa, nhưng không thể không thừa nhận rằng anh khó nắm bắt hơn Đàm Tường rất nhiều.

Đơn giản nhất là chuyện cãi vã giữa hai vợ chồng, nếu là Đàm Tường, cho dù chị gái không cãi lại được anh ta, Phùng Nhất Phàm cũng có thể đến tận nhà làm chỗ dựa cho chị. Nhưng nếu đối lại là Tạ Gia Thụ thì sao?

Nếu đã là người cùng mình sống cả đời, một trong hai người lúc nào cũng phải chịu tủ thân, sao có thể được?

Đó là chị gái ruột của cậu đấy!

Câu Con gái vẫn nên chú trọng đến cuộc sống hôn nhân tốt thì hơn mà mẹ Phùng nhắc tới nhắc lui ở nhà, Phùng Nhất Phàm đến lúc này mới hiểu được phần nào.

“Chị...” , Phùng Nhất Phàm rầu rĩ gọi.

Phùng Nhất Nhất đã rất buồn ngủ, trả lời mơ hồ không rõ.

“Em hỏi câu cuối cùng” , giọng điệu của chàng trai trẻ vừa dịu dàng lại đầy thương cảm.

Phùng Nhất Nhất cảm động trong lòng, đưa tay ra nhẹ vuốt tóc cậu, “Ừm!” một tiếng.

“Lúc tối, chị và anh Gia Thụ làm gì trong nhà bếp thế? Quần áo của anh ấy bị chị xé rách rồi! Hi hi hi...”

“...”

“Ồi! Sao chị lại đánh vào đầu em? Em chỉ tò mò muốn hỏi chút thôi mà! Anh chị nói là chia tay, nhưng tình cảm vẫn rất mãnh liệt mà...”

Ryta

10-11-2015,04: 43 PM

Chương 17

Bất kể anh làm ra chuyện khiến cô chán ghét hay đau lòng, anh mãi luôn đúng lý hợp tình như thế.

Đồng chí Phùng Nhất Phàm từ bé đến lớn đều thích ngủ nướng. Trước kia ở nhà, chuông báo thức kêu ba lần cậu cũng không dậy nổi, nhưng Phùng Nhất Nhất kinh ngạc phát hiện ra rằng, bây giờ cậu đã thay tính đổi nết. Cô còn chưa đi gọi mà cậu đã tự bò dậy.

Phùng Nhất Nhất đang làm bữa sáng, ngồi xồm trước tủ lạnh lấy sữa và trứng gà, ngạc nhiên hỏi, “Sao em lại dậy sớm thế hả? Đêm qua ngủ không ngon à?”.

Không thể nào? Cô nghe thấy cậu thở đều đặn, ngủ rất ngon mà!

Phùng Nhất Phàm vươn vai một cái, vừa hoạt động gân cốt vừa cất giọng ngân nga, “Chết đi rồi an giấc ngàn thu, lúc còn sống hà tất phải ngủ nhiều!”.

Phùng Nhất Nhất phì cười, cố ý trêu chọc, “Đây cũng là điều anh Gia Thụ của em dạy hả?”.

Phùng Nhất Phàm đang tràn đầy sinh lực thực hiện động tác chống đẩy, nghe thấy thế bèn ngừng đầu, nghiêm túc nói với chị mình rằng, “Đúng vậy! Anh Gia Thụ dạy em rất nhiều điều. Anh ấy chính là một người đàn ông đặc biệt, đáng để sùng bái”.

Người cậu nói là Tạ Gia Thụ sao? Phùng Nhất Nhất có chút hoài nghi.

Chí ít thì đó không phải là Tạ Gia Thụ mà cô từng quen biết.

“Em vận động xong rồi thì đi đánh răng rửa mặt đi. Bữa sáng sắp xong rồi.”

Phùng Nhất Phàm “vâng” một tiếng, trước khi vào nhà tắm, quay đầu nói, “Cho dù chị không thích Tạ Gia Thụ, anh ấy giúp em trai chị nhiều như

vậy, chị có lương tâm thì đối xử tốt với anh ấy một chút”.

Phùng Nhất Nhất đang định vào bếp, nghe thấy thế, liền khựng lại, bất đắc dĩ nói với em trai, “Giờ mà chị đối xử tốt với anh ấy sẽ làm anh ấy lỡ dở, em hiểu không?”.

“Em không hiểu! Em chỉ bảo chị khách sáo với anh ấy một chút, thỉnh thoảng mời anh ấy ăn bữa cơm rau cơm dưa gì đó. Chị cho rằng phải đối xử tốt với anh ấy đến mức nào? Như quan hệ bạn bè bình thường không được sao? Chị, chị sợ đúng không? Sợ thường xuyên qua lại với anh ấy, chị lại một lần nữa yêu anh ấy” , đồng chí Phùng Nhất Phàm mồm miệng lạnh lợi.

Giờ phút này, Phùng Nhất Nhất mới cảm nhận được dụng tâm hiểm ác của Tạ Gia Thụ, để người thế này bên cạnh cô, cả ngày lải nhải, còn khiến cô đau đầu nhức óc hơn là chính anh đích thân xuất trận.

Cô bụm trán bước vào nhà bếp, Phùng Nhất Phàm lò dò phía sau, hừng hực sức sống hô khẩu hiệu, “Thừa nhận đi! Thừa nhận đi! Chị thừa nhận đi! Chị vẫn thích anh ấy!”.

Tình hình đảo lộn trong mấy ngày nay khiến Phùng Nhất Nhất có phần không chống đỡ nổi. Cô thấy mình bắt buộc phải nói những chuyện này với Đàm Tường, nếu không, để anh ta biết được từ người khác, khó tránh khỏi việc khiến lòng tự trọng của anh ta bị tổn thương.

Huống hồ, Phùng Nhất Phàm chắc chắn sẽ đến công ty Đàm Tường thị sát. Bằng những hiểu biết của cô về cậu em trai nhà mình, cô tin rằng Phùng Nhất Phàm sẽ không vứt bỏ cơ hội sỉ nhục Đàm Tường. Vì anh Gia Thụ của cậu, có thể cậu còn “chỉnh” Đàm Tường nữa...

Gần đây, Đàm Tường vô cùng bận rộn, cuối tuần cũng ở công ty tăng ca, chỉ có buổi trưa mới dành ra được hai tiếng đồng hồ. Cha mẹ Đàm nói không ra ngoài ăn nữa, buổi sáng họ sẽ đi chợ mua thức ăn, buổi trưa nấu nướng ở nơi Đàm Tường ở, còn gọi cả Phùng Nhất Nhất qua ăn.

Gần đây, Đàm Tường bận rộn có chút thái quá, cha mẹ Đàm đều cảm thấy không ổn. Lúc ăn cơm cùng Phùng Nhất Nhất, cha Đàm cất giọng ngờ

vực, “Trường Trường nhà chúng ta sau khi thăng chức một tháng tổng cộng được bao tiền lương? Sao lại để nó bận rộn đến mức này?”.

Chuyện này Phùng Nhất Nhất quả thực không biết, chỉ có thể trả lời, “Cháu cũng chưa hỏi anh ấy, mấy ngày nay anh ấy bận quá, chúng cháu không gặp được nhau”.

Cha Đàm “ồ” một tiếng, mẹ Đàm lại vui mừng, nói với Phùng Nhất Nhất, “Tiểu Phùng, cháu rất hiểu chuyện, đàn ông ở bên ngoài làm việc không dễ dàng gì, phụ nữ nên thông cảm. Hai ngày nay, Trường Trường cũng không có thời gian gặp hai bác, vừa về nhà ăn chút đồ là đi ngủ, mặt cũng gầy tọp cả rồi!”.

Đang nói chuyện thì Đàm Trường hùng hùng hổ hổ quay về. Anh ta vừa vào đến nhà, Phùng Nhất Nhất liền tỉ mỉ quan sát, có vẻ như hai má đã tọp lại thật, nhưng tinh thần lại khá tốt, hai mắt lấp lánh, vẻ mặt hào hứng.

Anh ta ngồi xuống nói vài câu rồi ăn cơm, chắc là đói quá rồi. Mẹ Đàm thấy vậy vội múc canh, anh ta chê canh nóng, đẩy cho Phùng Nhất Nhất.

Cha mẹ Đàm tâm trạng vui vẻ nhìn con trai.

Phùng Nhất Nhất và cha mẹ Đàm đã ăn gần xong bữa, Đàm Trường ngấu nghiến vài miếng, vội vàng đứng dậy nói no quá, muốn ra ngoài tản bộ, nhân tiện tiễn Phùng Nhất Nhất về.

Lúc xuống lầu, Phùng Nhất Nhất hỏi anh ta, “Đàm Trường, gần đây công ty các anh bận gì thế?”.

“Vẫn là chuyện thu mua hợp nhất ấy mà! Nghe nói, hôm nay thị sát viên bên thu mua tới” , Đàm Trường nắm lấy tay cô, quay đầu nhìn, cười nói, “Đã đến công ty bọn em rồi chứ?”.

Phùng Nhất Nhất gật đầu, đang định nói chuyện Phùng Nhất Nhất Phàm thì Đàm Trường hăng giọng, bộ dạng nghiêm túc, “Mấy cô gái trong công ty anh đều điên cuồng vì cậu ta rồi, nói cái gì mà siêu cấp cao ráo, đẹp trai, giàu có, rồi thì nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình tái thế. Em thấy thế

nào? Em cũng cảm thấy cậu ta vô cùng, vô cùng điển trai, mê người phải không?”.

Trong đầu Phùng Nhất Nhất bỗng hiện ra dáng vẻ Phùng Nhất Phàm mặc quần cộc ở nhà, nằm ườn trên sofa... “Không!” , cô phủ nhận.

Đàm Tường thở phào nhẹ nhõm, cười vừa tươi tắn vừa thoải mái, nói, “Đúng là bạn gái anh tinh mắt! Anh nhìn từ xa một cái, cũng chỉ là cao một chút, một thân hàng hiệu mà thôi... Trẻ tuổi như thế, chắc chắn là con trai của nhà lắm tiền, từ nhỏ được hưởng nền giáo dục tốt, xuất phát điểm cao, đương nhiên là khác rồi”.

Giọng điệu của anh ta có chút khinh thường, người được nói đến lại là em trai cô, trong lòng Phùng Nhất Nhất hiển nhiên không thoải mái, bỗng chốc chẳng còn tâm tư nói chuyện với anh ta, chỉ lẳng lẳng không lên tiếng.

Lúc đi ra khỏi tiểu khu, Đàm Tường nói, “Hai ngày nữa là cha mẹ anh về quê rồi. Lần này họ đến, anh bận quá, vất vả cho em rồi! Nhưng bây giờ họ quay về, đến Tết anh không cần về nhà nữa... anh sẽ cùng em về nhà em” , từ lúc Phùng Nhất Nhất nhắc tới chuyện này, Đàm Tường đã nghiêm túc lên kế hoạch từ lâu, “Gần Tết anh sẽ bận hơn hiện tại. Đợi anh sắp xếp chuyện công việc đâu ra đấy, lúc chúng ta về nhà em, anh nhất định sẽ chuyên chú biểu hiện thật tốt, để cha mẹ em muốn gả em cho anh ngay lập tức”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy từ “gả” , trong đầu “ù ù” một tiếng.

Đàm Tường đắm chìm trong kế hoạch tốt đẹp của mình, vô cùng hưng phấn, không chú ý tới sự bất thường của Phùng Nhất Nhất.

Hai người nắm tay nhau đi đến cổng tiểu khu. Lúc Đàm Tường dắt Phùng Nhất Nhất đến chỗ để xe của anh ta, Phùng Nhất Nhất đã kịp phản ứng lại, nói, “Anh mệt thế rồi, đừng lái xe nữa, không an toàn, để em tự bắt xe về”.

Đàm Tường không nói lời nào, cười thần bí rồi mở ngăn để hành lý trong xe, ôm một bó hoa hồng ra.

Anh ta ôm bó hoa hồng rực rỡ trước ngực, nét mặt có hơi ngượng ngùng, hai tay lấy hết dũng khí đưa hoa cho cô. Anh ta xấu hổ nói, “Xin lỗi, gần đây anh bận quá, không quan tâm được đến em, em đừng giận anh nhé! Anh yêu em!”.

Phùng Nhất Nhất điệu bộ cứng ngắc, đưa tay ra nhận lấy bó hoa, nhất thời không biết nên nói gì. Cô cúi đầu khẽ áp mặt vào, hoa hồng tươi, trên cánh hoa còn đọng nước. Ôm một bó hoa to nặng trĩu vào lòng, cô khẽ nhắm mắt.

Đàm Tường trông thấy vẻ cảm động của Phùng Nhất Nhất, trong lòng quả thật là vô cùng vui sướng. Đáng tiếc là giữa ban ngày ban mặt, lại ở bên đường, anh ta chỉ có thể kìm nén, thơm một cái lên má cô.

“Anh vẫn còn một chuyện nữa... nhưng anh muốn đợi đến khi nào chắc chắn mới nói cho em biết. Là một chuyện vô cùng tốt!” , chàng trai thuần khiết, mắt sáng lấp lánh, lòng tràn đầy khát khao về một tương lai tươi đẹp.

Phùng Nhất Nhất ôm hoa bắt xe về nhà, lúc từ thang máy đi ra, cô nhìn thấy một người ngồi ở giá đựng giày dép trước cửa nhà.

Không phải Phùng Nhất Nhất, cũng không cúi đầu nghịch điện thoại, mà chỉ rảnh rang ngồi đó, mắt nhìn vào khoảng không, không biết đang nghĩ gì, nét mặt có chút bất đắc dĩ, còn thoáng chút vô tội, thân hình cao hơn Phùng Nhất Nhất, ngồi trên giá để dép mà chân vẫn có thể chạm đất.

Tạ Gia Thụ của năm hai mươi tám tuổi, vẫn khôi ngô tuấn tú như nam chính bước ra từ truyện tranh.

Phùng Nhất Nhất dừng bước từ xa.

Tạ Gia Thụ nghe thấy tiếng thang máy bèn liếc mắt sang, ánh mắt dừng trên bó hoa hồng được Phùng Nhất Nhất ôm trong lòng rồi lại nhìn đi chỗ khác.

“Tôi quên mang theo chìa khóa, không vào nhà được” , nét mặt anh có chút chán nản, “Em có thể để tôi vào nghỉ chút không? Tôi vừa ra ngoài chạy bộ về, mệt chết đi được!”.

Đúng là anh đang mặc bộ đồ thể thao màu trắng.

Phùng Nhất Nhất không nói gì, đi đến mở cửa. Hôm nay, Tạ Gia Thụ rất tự giác thay dép, nhưng lúc thay dép, anh lại vỗ vai cô, vô cùng nghiêm túc hỏi, “Tôi chạy bộ đổ mồ hôi, chân bốc mùi có làm sao không?”.

“Em nói có sao thì anh sẽ không vào à?”

“Không, nếu em chê chân tôi có mùi, tôi sẽ không thay dép nữa.”

Lại là một Tạ Gia Thụ vô cố sinh sự. Chỉ là, trước kia, những lúc anh giới trò thể này luôn mang theo vẻ mặt vô tội và hưng phấn, bây giờ biểu cảm ấy đã được khống chế rất tốt.

Phùng Nhất Nhất chẳng buồn đấu võ mồm với anh, cô ôm hoa bước vào nhà. Tạ Gia Thụ vẫn ngoan ngoãn thay dép, nhưng sau khi vào nhà, anh lại bỏ dép, nằm lên sô pha.

Cắm hoa vào bình đặt bên cửa sổ, xong xuôi, cô rót cho anh một cốc nước. Lúc bưng tới, thấy anh nhắm mắt nằm đó, cô gọi, “Có muốn uống nước không?”.

Tạ Gia Thụ nghiêng đầu, híp mắt cười, “Tôi còn tưởng rằng em sẽ không quan tâm tới tôi nữa”.

“Gia Thụ, nếu anh có thể buông tay, để em sống một cuộc đời bình lặng, chúng ta không cần thiết phải làm kẻ thù của nhau.”

Tạ Gia Thụ chớp mắt, “Vậy nếu tôi không buông tay thì em sẽ làm gì tôi? Hạ độc vào nước cho tôi chết à?”.

“Em sẽ chạy đi thật xa.”

“Vậy em hạ độc cho tôi chết đi!”

Nói dứt lời, anh liền quay đầu, nhắm mắt, cũng không uống nước, nghiêng người ở đó như đã ngủ thật rồi.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy mệt mỏi, lại vô cùng bàng hoàng. Lúc này, cô chỉ hận không thể đứng lên gào thét, đập vỡ hết đồ trong căn phòng này,

hoặc là mở cửa điên cuồng lao ra ngoài, chạy đến một nơi không có người.

Cô ngồi đó, cúi đầu, tay bịt mắt, nhẹ nhàng chà xát.

Trong căn phòng yên ắng, một người đàn ông đang nằm và một người phụ nữ cúi đầu, người nào không biết còn tưởng cảnh tượng tĩnh lặng này có chút gì đó ấm áp.

Trong không gian yên tĩnh, Phùng Nhất Nhất nghe thấy Tạ Gia Thụ nói, “Chúng ta nói chuyện đi. Bạn... trai của em, em cảm thấy anh ta có chỗ nào phù hợp với em hơn tôi? Tính khí anh ta rất tốt à? Hay là bởi vì anh ta không có tiền, cho nên sẽ không có ai vì anh ta mà bắt cóc em?”.

“Anh ấy sẽ không vô duyên vô cớ nổi cáu, những lúc nổi cáu cũng không tiện tay ném thứ nợ thứ kia, sẽ không đẩy em ngã. Anh ấy khiến em cảm thấy bình yên cả về tâm trạng lẫn cuộc sống. Mặc dù bọn em không có những lúc quá hạnh phúc, nhưng cũng không có lúc nào quá buồn bã” , Phùng Nhất Nhất bình tĩnh nói, “Có lẽ là ‘Tương kính như tân’ ấy”.

Cô suyt chút nữa thì dùng “Cử án tề mi[1]” , nhưng Tạ Gia Thụ nghe vậy lại cười, chừng như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười. Tiếng cười rầu rĩ, hồi lâu mới dừng lại.

[1] Cử án tề mi: Vợ chồng tôn trọng nhau (theo tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày).

“Vậy em có yêu anh ta không? Có thích anh ta hơn thích tôi không?”

“Phùng Nhất Nhất!” , anh chậm rãi nói, “Em đã từng thích tôi chưa? Từng thích rồi phải không?”.

Thời thanh xuân của nhiều năm về trước là hồi ức tươi đẹp nhất của họ. Sau đó, trong vài đêm tối, họ từng quấn lấy nhau như chim liền cành. Còn có những nụ hôn ngọt ngào, ngọt ngào khiến anh không thở nổi. Anh khát khao được đắm chìm trong đó, cô nhất định cũng từng có cảm giác hưởng thụ những điều này... phải vậy không?

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu lên, phát hiện Tạ Gia Thụ đã mở mắt, anh đang nhìn cô.

Phùng Nhất Nhất cũng chậm rãi, nghiêm túc như anh, “Bây giờ, nói những điều này chẳng còn ý nghĩa gì hết. Nói thẳng ra là, em yêu ai cũng không nhiều bằng yêu chính bản thân em. Gia Thọ, anh cứ coi như em ích kỷ, không tình sâu nghĩa nặng được như anh đi”.

Tạ Gia Thọ lẳng lặng nhìn cô, khóe môi cong cong, thần sắc trong mắt đặng chát lại triền miên.

Cứ nói chuyện với nhau bình thản thế này, anh không nổi cáu, còn cười, trái tim Phùng Nhất Nhất chua xót vô cùng, “Em biết anh rất tốt, là em không xứng với anh, cho nên, em không có cảm giác an toàn”.

Tạ Gia Thọ nằm trên sofa, bỗng đưa tay về phía cô. Căn phòng chật hẹp, họ cách nhau không xa, anh đưa tay ra là có thể chạm vào cô.

Anh để tay lên đầu gối cô, cô định đẩy anh ra, nhưng anh lại cố chấp ấn chặt.

“Cảm giác an toàn mà em muốn là hôn nhân sao? Nếu lúc từ Mỹ trở về, tôi kết hôn với em, có phải là em sẽ không rời xa tôi nữa không?”

Phùng Nhất Nhất không lên tiếng, trái tim Tạ Gia Thọ bỗng đau rát như bị cả lọ muối rắc vào vết thương còn đang rỉ máu.

Cảm giác hối hận này thật quá đả kích một người đàn ông tự cho rằng mình thông minh như anh. Hơn nữa, người đàn ông này còn luôn không hiểu tại sao bản thân bị vứt bỏ.

Nhưng anh không hứa hẹn gì cả, càng không đính chính.

Anh chỉ lẳng lẽ nhìn bàn tay mình đang đặt trên đầu gối cô, nét mặt trầm tư, u ám.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất cũng đang nổi sóng to gió lớn, nhưng quãng thời gian không thể quay trở lại ấy, nói “nếu như” còn có tác dụng gì nữa đây?

Cô chỉ có thể nói, “Em là một người tầm thường”.

Khi các cô gái còn trẻ, hẳn là đã từng siêu phàm thoát tục... Người nhất gan như Phùng Nhất Nhất cũng từng dũng cảm.

Nhưng dũng cảm rồi thì sao?

Sau khi dũng cảm, cô không còn con đường nào để đi. Phùng Nhất Nhất gạt cánh tay đang đặt lên đầu gối mình ra.

Lần này, Tạ Gia Thụ không cố chấp nữa, sau khi thu tay về, anh khẽ gác lên trán, rồi lại nhắm mắt.

“Cho tôi ngủ ở đây một lát nhé! Hiện giờ, có lẽ tôi không dậy được... một lát nữa trợ lý của tôi sẽ đến đưa chìa khóa cho tôi.”

“Anh ngủ đi!” , Phùng Nhất Nhất hào phóng nói, đừng dậy muốn cách xa anh một chút rồi đi làm gì đó.

“Hoa rất đẹp!” , anh bỗng nói, “Vừa rồi tôi luôn nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại, hình như từ trước tới giờ tôi chưa từng tặng em hoa hồng”.

Anh từng tặng cô rất nhiều hàng xa xỉ đắt đỏ, bao gồm cả một tấm thẻ đen vô giá, nhưng trước giờ anh chưa từng tặng hoa cho cô. Anh cũng từng nghĩ đến, nhưng luôn cảm thấy tặng hoa rất tầm thường, rất mất mặt.

Không ngờ, bộ dạng cô ôm bó hoa, lại đẹp đến thế!

Phùng Nhất Nhất đứng đó sững sờ.

Người mà cho tới nay luôn tỏ ra vô tình, khẽ quay mặt đi, hốc mắt lặng lẽ rơi lệ.

Phùng Nhất Nhất không nhân cơ hội đến công ty thị sát mà chế nhạo Đàm Tường, thậm chí còn không có ý gặp anh ta rồi để lộ thân phận của mình. Điều này khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Cô tìm cơ hội nhiệt liệt biểu dương em trai mình, “Em đúng là đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi!”.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất kêu vang réo rắt, nhưng miệng lại lạnh lùng nói, “Thôi đi! Chẳng qua là em không muốn lãng phí thời gian với anh

ta. Ai có thì giờ mà gặp loại vai phụ ấy chứ? Anh ta là cái quái gì!”.

“Phùng Nhất Phàm” , Phùng Nhất Nhất nghiêm mặt nhắc nhở, “Bộ dạng này của em càng ngày càng giống anh Gia Thụ em rồi đấy! Giống bộ dạng vênh vênh váo váo của anh ấy hồi trước”.

Ngay lần gặp đầu tiên, Đàm Tường đã cảm thấy Phùng Nhất Phàm có vẻ giống con nhà giàu, ngang ngược ngông cuồng. Phùng Nhất Nhất cảm thấy cậu nên thu lại dáng vẻ bề vệ của mình, dù sao đi nữa thì cậu cũng không phải là người có xuất thân như Tạ Gia Thụ. Nếu Phùng Nhất Phàm có bất trắc gì, sẽ không có Tạ gia và Tạ Gia Vân đến bảo vệ, chỉ có người chị gái ngay cả bản thân mình cũng dám đảm bảo là cô thôi.

Phùng Nhất Phàm hiểu ý của chị mình, chỉ là, cậu không nghĩ như vậy, “Chị cảm thấy anh Gia Thụ không đáng tin cậy, em lại cảm thấy anh ấy đáng tin vô cùng! Em xảy ra chuyện gì, anh ấy nhất định sẽ bảo vệ em”.

Phùng Nhất Nhất lảng lạng túm tóc em trai, “... Chị đi làm cơm cho em, ăn xong thi về ngủ sớm đi, có vẻ em đã rất mệt rồi”.

Phùng Nhất Phàm quả thực là mệt nhoài ra rồi. Chị gái đi rồi, cậu dựa vào sofa ngây người. Rất nhanh sau đó, hương thơm nồng nàn của thức ăn đã tỏa ra từ căn bếp. Cậu ngửi thấy mùi vị quen thuộc của bữa cơm gia đình, cả người bỗng trở nên nhẹ nhõm, không kìm nén được mà nằm ra sofa.

Rất buồn ngủ, rất mệt mỏi, nhưng cậu lại không muốn ngủ chút nào.

Có rất nhiều thứ phải học, phải làm. Cho dù là lúc nghỉ ngơi, đầu óc cậu cũng nghĩ đến những chuyện đó như một bộ phim tua lại.

Thời gian gấp rút!

Chinh đồn nền giải trí truyền hình, điện ảnh trong nước, quảng cáo truyền thông, xây dựng tàu sân bay kiểu mới. Kiểu thay đổi toàn bộ bộ cục ngành nghề này sẽ được ghi chép trong sách giáo khoa về các ngành nghề, cậu phải có bao nhiêu may mắn mới có thể gặp được thời cơ này, lại có thể tham gia, thúc đẩy vận hành trong quá trình ấy? Anh Gia Thụ có nguồn

nhân lực, có gia thế, có tiền bạc. Phùng Nhất Phàm cậu chỉ có một cái đầu, hai cái tay, cậu phải dốc sức vận dụng những thứ mình có để toàn lực phấn đấu.

Cậu phải làm tốt hơn, phải nhanh chóng trở thành người đàn ông như anh Gia Thọ, mạnh mẽ, đáng tin, có đủ năng lực để bảo vệ người nhà cậu và cô... Nghĩ đến cô gái ngọc ngà đang toàn tâm toàn ý đợi mình áo gấm về làng, gương mặt anh tuấn của Phùng Nhất Phàm bỗng thoáng nét ngượng ngùng.

“Nhất Phàm”, Phùng Nhất Nhất bưng thức ăn từ trong bếp đi ra, tiện thể hỏi, “Em có muốn gặp Đàm Tường một lần không?”.

Phùng Nhất Phàm đang đắm chìm trong tưởng tượng tuyệt diệu, bỗng bị chuyện của “bãi phân” kia cắt ngang, cậu cúi kính nói, “Không muốn, em không rảnh. Nếu chị thật sự gả cho anh ta, thì vào hôn lễ gặp đi!”.

“...”

Bước vào tháng Chạp, ngày tháng sẽ trôi rất nhanh, thoáng cái đã sắp đến Tết.

Qua năm nay, Phùng Nhất Nhất đã hai mươi chín.

Cái đuôi hai mươi mấy tuổi này, qua rồi là không thể nói mình hai mấy được nữa.

Nhìn người trong gương, khuôn mặt đã có khác biệt rất lớn với ngày còn đôi mươi. Cởi bỏ làn da mỡ màng, rũ bỏ đi collagen[2], đường nét trên khuôn mặt sẽ rõ ràng hơn, vẻ mặt không còn nét ngây thơ, sợ hãi, lo lắng bất an như xưa nữa.

[2] Collagen: Là một loại protein chiếm tới 25% tổng lượng protein trong cơ thể người, là yếu tố cần thiết trong quá trình tạo ra các axit amin thanh khiết cho sức khỏe của làn da, mái tóc, móng tay, khớp xương và các mô khác trên cơ thể người. Sự suy giảm về chất lượng và số lượng collagen sẽ khiến cơ thể lão hóa.

Không thể mặt dày mà nói mình là một cô bé nữa! Cô đã là một người phụ nữ rồi.

Phùng Nhất Nhất nhìn người phụ nữ trong gương đến bàng hoàng.

Người đàn ông khiến cô trở thành phụ nữ, Tạ Gia Thụ, người cô dùng cả tuổi thanh xuân của mình để đồng hành, để nhớ mong...

“Chị!” , Phùng Nhất Phàm chạy đến, vừa bước vào đã cao giọng gọi cô.

Phùng Nhất Nhất bị cắt đứt mạch suy nghĩ, thừa một tiếng rồi từ nhà tắm đi ra. Phùng Nhất Phàm giơ điện thoại lên, hỏi, “Là mẹ, mẹ hỏi mừng mấy chị về nhà được?”.

“Chị có thể sắp xếp lịch nghỉ. Đợi chị hỏi Đàm Tường rồi quyết định, anh ấy cùng chị về nhà ăn Tết.”

Phùng Nhất Phàm liếc cô một cái, vẻ mặt bực dọc chuyển lời. Sau khi ngắt điện thoại, cậu nói, “Mẹ bảo chị mau định ngày đi, tốt nhất là kết hợp với thời gian của em, để em đưa chị về, khỏi phải xếp hàng chen chúc lên tàu về quê”.

“Được, chị biết rồi!” , đúng dịp hôm nay Phùng Nhất Nhất có hẹn với Đàm Tường, cũng sắp đến giờ hẹn, cô bèn đi ra ngoài. Lúc đi qua em trai, cô vỗ vỗ má cậu thanh niên cao hơn mình một cái đầu.

Cảm giác nơi bàn tay thật tuyệt... tuổi trẻ ơi tuổi trẻ! Người bị đánh vào mặt suýt chút nữa thì tròng chết cô.

Từ lần tặng hoa hồng tới giờ, đôi tình nhân đáng thương này vẫn chưa có dịp gặp nhau. Đàm Tường nói bất luận thế nào thì hôm nay cũng phải bớt chút thời gian đi mua quà cho cha mẹ Phùng Nhất Nhất, hơn nữa, anh ta cũng rất muốn gặp cô.

Đàm Tường vung tiền dẫn Phùng Nhất Nhất đến một nhà hàng cơm Tây đắt đỏ.

Cha mẹ Đàm đã về quê, cho nên chỉ có hai người họ đi ăn. Nhà hàng cơm Tây phong cách, rất thích hợp với cuộc hẹn ngọt ngào của đôi tình

nhân. Sau khi ngồi xuống, Đàm Tường gọi món Bít tết đắt nhất. Khi người phục vụ rời khỏi, anh ta lập tức nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Phùng Nhất Nhất, đưa đến miệng khê hôn, vô cùng dịu dàng, tình cảm.

“Hôm nay tâm tình của anh có vẻ rất tốt?” , Phùng Nhất Nhất cười hỏi.

Đàm Tường mỉm cười. Gần đây bận rộn như vậy, thời gian ngủ nghỉ ít ỏi đến đáng thương, nhưng tinh thần anh ta lại sục sôi chưa từng thấy.

“Nhất Nhất, anh có một chuyện muốn nói với em!”

Nét mặt của anh ta có chút khác thường, có vẻ như phấn khích quá mức, ánh mắt phát sáng, nhưng lại mang theo chút áy náy, nhìn Phùng Nhất Nhất nóng bỏng vô cùng.

Không hiểu sao, trong lòng Phùng Nhất Nhất lại có dự cảm không lành.

Đàm Tường kéo tay cô, hưng phấn tột độ, “Anh phải ra nước ngoài rồi!”.

“... Đi đâu?”

“Công ty điều anh đi châu Âu, ở đó có một công ty con mới thành lập. Em biết đấy, sau lần thu mua này, công ty bọn anh và công ty em đều được điều chỉnh, nhân sự cũng có sự thay đổi. Tổng công ty đã điều ra một bộ phận xuất sắc trong hai mươi tám công ty con đi châu Âu để mở rộng thị trường, anh là một trong số đó!” , Đàm Tường đẽ giọng xuống rất thấp, nhưng dù thế nào cũng không thể nén được vẻ hào hứng bừng bừng cùng hoài bão lớn lao của anh ta, “Em biết không, lần này anh đi, sẽ có trong tay phân đội kỹ thuật gồm hai mươi người”.

Trong nhà hàng cơm Tây yên tĩnh, âm nhạc du dương hết như đang vờn trong không khí, tiếng nói chuyện từ một chiếc bàn phía xa vọng lại, lơ mờ, còn có tiếng dao đĩa chạm vào nhau lạnh lạnh, rõ nét, vui tai.

Phùng Nhất Nhất nghe những âm thanh đó, trong lòng bỗng trở nên bình tĩnh hơn hẳn.

Thì ra là như vậy.

Chỉ là, như vậy cô lại thấy an tâm.

Đàm Tường thấy cô trầm mặc không nói, những lo lắng vốn có trong lòng càng trở nên rõ ràng hơn, “Em yêu, em không vui à?”.

Phùng Nhất Nhất uống một ngụm nước, cup mắt nói, “Sao em lại không vui?”.

Giọng điệu của cô rất bình tĩnh, nhưng Đàm Tường lại càng thấy thấp thỏm.

Anh ta nắm lấy tay cô, lòng bàn tay toàn là mồ hôi, nóng nóng dính dính, nắm chặt lấy bàn tay Phùng Nhất Nhất.

“Anh phải đi năm năm. Bởi vì hợp đồng bắt buộc như vậy, chỉ có thể là năm năm! Anh không còn cách nào khác... Em biết đấy, anh không thể bỏ lỡ cơ hội này” , tâm tình anh ta có phần sa sút.

Phùng Nhất Nhất cố rút tay ra, thở phào một hơi, cô hỏi Đàm Tường, “Anh muốn em đợi anh năm năm, đúng không?”.

Đàm Tường nhìn cô bằng ánh mắt dè dặt, khuôn mặt vẫn đượm vẻ hưng phấn, nhưng lúc này nhiều hơn là bất an.

Anh ta nói thật tâm, “Chúng ta kết hôn trước, qua Tết gặp cha mẹ em xong rồi chúng ta sẽ đi đăng ký. Tiệc rượu có lẽ là không kịp, tháng Ba anh phải đi rồi. Đợi anh quay về, chúng ta sẽ mở tiệc bù. Hợp đồng quy định mỗi năm anh chỉ có thể về hai lần, mỗi chuyến mười lăm ngày. Mặc dù như vậy sẽ khá khó khăn với chúng ta, nhưng chỉ cần vượt qua được năm năm này, sau này, anh nhất định sẽ không rời xa em nữa!”.

Phùng Nhất Nhất cứ lặng thinh, Đàm Tường sốt ruột, “Em nói gì đi chứ! Em đừng dọa anh!”.

Phùng Nhất Nhất lên tiếng, “Anh đã ký hợp đồng đó rồi, phải vậy không?”.

Đàm Tường mím môi gật đầu.

“Tiền phạt vi phạm hợp đồng là bao nhiêu?”

Đàm Tường có chút giật mình nhìn cô, nói ra một con số khổng lồ.

Phùng Nhất Nhất còn có thể thế nào?

Chỉ có thể cười khố.

Thái độ của cô khiến Đàm Tường có dự cảm không ổn, anh ta chau mày, “Nhất Nhất, em đừng như vậy được không? Anh cũng chỉ là vì tương lai của chúng ta. Anh muốn cho em cuộc sống tốt hơn, để em không cần đi làm kiếm tiền nữa, anh sẽ nuôi em! Nếu thật không có cách nào thì cũng coi như thôi, nhưng giờ có cơ hội tốt như vậy, sao anh có thể vứt bỏ chứ? Sao có thể vứt bỏ?”.

“Đừng nói nữa, Đàm Tường, em hiểu, anh không làm sai gì cả!” , Phùng Nhất Nhất thở ra một hơi, lòng buồn bã vô cùng, trống rỗng đến đáng sợ. Thật lạ, cô lại không trách Đàm Tường chút nào. Cô biết rõ anh ta đã đưa ra quyết định này là hoàn toàn đúng đắn, thậm chí còn cảm thấy vui mừng thay anh ta.

“Là như vậy... anh nghe em nói” , cô ngẫm nghĩ rồi nói, “Đương nhiên, em hiểu cơ hội này rất hiếm có, cuộc đời của anh từ nay về sau sẽ đổi khác. Nhưng tại sao anh không bàn bạc trước với em? Đàm Tường, hai chúng ta lấy hôn nhân làm tiền đề để yêu nhau, đúng không? Thời gian này, em đã gặp cha mẹ anh, hơn nữa, chúng ta cũng từng bàn bạc chuyện Tết sẽ về nhà gặp cha mẹ em. Đúng vào lúc này, anh lại đưa ra quyết định lớn như thế, cũng không nói trước với em một tiếng, anh nói cho em biết đi, rốt cuộc là tại sao?”.

Đàm Tường sững sốt.

Nghĩ một hồi lâu, anh ta thành thật nói, “Anh sợ em không đồng ý, sợ em sẽ không cho anh đi”.

“Nếu em không cho anh đi, anh sẽ làm thế nào?”

Đàm Tường trầm lặng một hồi, nói, “Anh chắc chắn sẽ đi!” , giọng điệu của anh ta vô cùng kiên định, “Nhất Nhất, những lời anh nói với em đều là thật lòng. Anh thật sự muốn cho em một cuộc sống tốt hơn, có thể nuôi

được em. Nhưng anh lại suy nghĩ cho mình nhiều hơn, anh không muốn sống một cuộc sống tầm thường, anh có khả năng để sống tốt hơn, vậy tại sao lại không chứ? Anh không thể vứt bỏ cơ hội tốt như thế này được!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn Đàm Tường. Có vẻ như anh ta đã gom góp dũng khí từ rất lâu, lúc này mới đem ra dùng. Phùng Nhất Nhất nhìn thấy rõ ràng sự không nỡ và kiên quyết pha chút tàn nhẫn trong mắt anh ta, “Nếu em thật sự không thể chấp nhận... vậy thì chúng ta chia tay đi!”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy hai từ ấy liền sững người. Một lúc sau, cô bật cười, rồi lại cúi đầu. Đàm Tường nhìn thấy hai giọt nước rơi xuống chiếc đĩa sứ trắng trước mặt cô.

Cô khóc!

“Nhất Nhất...” , Đàm Tường bỗng buồn chán vô cùng, trong lòng thậm chí bắt đầu dao động. Lúc này, nếu đặt bản hợp đồng đến trước mặt anh ta, có lẽ anh ta sẽ do dự.

“Anh thật sự vô cùng thích em, thật sự muốn kết hôn với em. Em đợi anh năm năm nữa nhé!” , anh ta lại nắm tay Phùng Nhất Nhất, giọng nói như cầu khẩn, “Xin em... anh không muốn chia tay với em!”.

Những lời này của anh ta, Phùng Nhất Nhất nghe không rõ nữa. Giờ phút này, những sóng gằm gió cuốn trong lòng cô, hoàn toàn là Tạ Gia Thụ.

Cảnh tượng lần đầu tiên cô vứt bỏ Tạ Gia Thụ, cảnh tượng lần thứ hai cô vứt bỏ Tạ Gia Thụ... Được rồi, bây giờ cuối cùng đã đến phiên cô bị người ta vứt bỏ.

Dường như cô thấy được dáng vẻ Tạ Gia Thụ khẽ cười khẩy, nói, “Không phải em nói anh ta rất thích hợp với em sao? Không phải em nói anh ta rất thích hợp để kết hôn sao? Không phải em nói tính tình của anh ta rất tốt, cho em cảm giác về một cuộc sống ổn định sao? Bây giờ thì sao?”.

Bây giờ thì sao? Vì muốn có cơ hội sống một cuộc đời không bình thường, anh ta đã không chút do dự mà vứt bỏ em.

Bây giờ thì sao? Người đàn ông em muốn gửi gắm một đời này, em có tình nguyện đợi anh ta năm năm không?

Đúng là quá mĩa mai!

Phùng Nhất Nhất muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Cô đốt cháy tình yêu một người đàn ông khác, chỉ coi Đàm Tường là đối tượng kết hôn. Tình cảm giữa hai người đậm bạc, nhạt nhẽo, cô còn cảm thấy như vậy rất tốt, sẽ không có gánh nặng gì cả. Cho đến giờ phút này, chút tình cảm đậm bạc ấy đã khiến Đàm Tường không hề do dự mà lựa chọn sự nghiệp.

Mình làm mình chịu, còn mặt mũi nào mà khóc nữa?

Cô không có mặt mũi oán trách Đàm Tường. Cô không cho anh ta đủ lòng tin, dựa vào cái gì lại yêu cầu anh ta phải vì cô mà vứt bỏ cả tương lai.

Vào thời khắc cuối cùng, Thẩm Hiên đã dứt ra khỏi, rồi im bặt. Đàm Tường đương nhiên cũng có thể lựa chọn con đường công danh sáng sủa cho mình.

Một cô gái bình thường giống như Phùng Nhất Nhất, vừa bạc tình bạc nghĩa, vừa yếu đuối hèn nhát, ai có thể vì cô mà bất chấp tất cả đến quên mình, không chút hối hận?

Chỉ có Tạ Gia Thụ mới ngốc nghếch như vậy, chỉ có Tạ Gia Thụ!

Phùng Nhất Nhất hốt hoảng nghĩ về mọi chuyện, tay bị Đàm Tường nắm chặt. Cô lấy lại tinh thần, chau mày, rút tay về. Nhưng lần này, Đàm Tường lại không chịu buông.

Anh ta cuống quýt sợ hãi, vừa rồi nói “chia tay” đa phần là muốn hù dọa cô. Anh ta thật sự rất thích Phùng Nhất Nhất, hơn nữa, lúc này anh ta tin cô đúng là có số “vượng phu”, nếu không, cuộc đời của anh ta luôn bình thường như thế, tại sao sau khi quen cô lại gặp được nhiều may mắn đến vậy?

Đàm Tường cầm tay Phùng Nhất Nhất hết lời cầu khẩn, vành mắt đỏ hoe, nói năng lộn xộn, thề thốt hết lần này tới lần khác.

Phùng Nhất Nhất thấy cảnh tượng này thật quá nực cười, quá mỉa mai.

“Đàm Tường”, cô nghiêm túc nói, “Cho dù anh ở nước ngoài, vì em mà giữ thân như ngọc, nhưng anh đã nghĩ đến em chưa? Anh có thấy yên tâm về em không?”.

“Anh đương nhiên là tin tưởng em!” , Đàm Tường vội nói.

Phùng Nhất Nhất lắc đầu, nói, “Em không làm được!”.

Đàm Tường trợn tròn mắt.

“Anh đi liền năm năm, đợi anh quay về em đã ba mươi tư tuổi rồi. Ba mươi tư tuổi... không biết còn có thể sinh con nữa hay không...” , Phùng Nhất Nhất khẽ thở dài nãy nê.

“Qua Tết chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn, nói không chừng trước khi anh đi là em đã có thể mang thai rồi!” , chuyện này Đàm Tường cũng đã suy nghĩ, vừa rồi quá bối rối, anh ta quên không nói. Lúc này, tinh thần phấn chấn, lời bỗng thốt ra. Nói tới chuyện này, anh ta cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, thấp giọng, “Anh cũng sẽ về mà, một năm có một tháng ở trong nước cơ mà!”.

“Được rồi, cho dù vậy, vậy mười một tháng còn lại thì sao? Một mình em chăm con sao?” , Phùng Nhất Nhất mỉm cười, “Anh tin tưởng em quá rồi đấy. Em không làm được, Đàm Tường ạ!”.

Cô vứt bỏ tình cảm chân thành trong cuộc đời mình để tìm đến cuộc sống an nhàn mà cô mong muốn, cuối cùng lại rơi vào cuộc hôn nhân thảm thương như vậy, không khỏi thấy có lỗi với lòng ích kỷ khi cô vứt bỏ Tạ Gia Thụ.

Đó quả thực là báo ứng.

Thái độ của Phùng Nhất Nhất bình thản như vậy, Đàm Tường từng nghĩ đến rất nhiều khả năng cô sẽ phản ứng như thế nào, nhưng lại không ngờ cô

sẽ bình tĩnh phản bác lại từng điều như lúc này.

Sự bình tĩnh của Phùng Nhất Nhất chứng tỏ sự vội vàng của anh ta thật giả dối.

Suy cho cùng, Đàm Tường cũng thấy thẹn lòng, lại không phải là người có tài ăn nói, bỗng chốc chờ người ra đó, vành mắt phấp phỏng nhìn cô, không nói nên lời.

Phùng Nhất Nhất rút tay ra, “Anh nghĩ kỹ đi. Em sẽ nói với cha mẹ em, Tết anh có việc, không thể đến nhà em được”.

Dứt lời, cô liền đứng dậy, đi thẳng ra ngoài.

Hôm nay là cuối tuần, địa điểm ăn uống nằm ở khu thương mại náo nhiệt, thời gian này rất đông người, Phùng Nhất Nhất đi giữa đoàn người, đập vào mắt là những cặp tình nhân xung quanh.

Sao họ lại vui vẻ đến thế?

Phùng Nhất Nhất lạc trong đám người đang vui vẻ, nghi hoặc suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cô đã quá tham lam rồi sao?

Từ nhỏ, ở trong nhà, cha mẹ chỉ thương yêu em trai, cô đứng một bên nhìn, tuy không dám hé răng tranh giành tình cảm, nhưng trong lòng lại vô cùng khao khát, vô cùng ghen tị! Trong những tháng ngày trưởng thành dài đằng đẵng, cô ngày đêm cầu nguyện bản thân có thể bình an lớn lên, đừng bị thương chảy máu rồi chết! Bởi vì, chỉ có trưởng thành mới có thể kết hôn. Sau khi lấy chồng, cô sẽ có gia đình của riêng mình! Trong ngôi nhà của riêng mình ấy, cô nhất định sẽ sống thật tốt, nhất định sẽ có người toàn tâm toàn ý yêu cô, mang đến cho cô một tình yêu dịu dàng.

Sau đó, cô gặp được Tạ Gia Thụ. Cô thích Tạ Gia Thụ đến như vậy! Nhưng cô vẫn không thể quên được hạnh phúc an ổn mà mình khát khao từ thuở nhỏ. Cô cố chấp như vậy, mà cũng bị rạn như thế, nhưng cô vẫn vứt bỏ Tạ Gia Thụ.

Có phải là bởi vì cô quá tham lam hay không? Đã từng có một Tạ Gia Thụ tốt như vậy, nhưng cô lại không biết đủ, còn muốn cuộc sống an ổn,

cho nên mới rơi vào tình cảnh như lúc này.

Phùng Nhất Nhất nghĩ mà đau đầu, chuyển bước chân, đi về khu thương mại.

Trước đó, cô đã dành dụm tiền lương của non nửa năm để sắm đồ Tết. Hôm nay, cô sáng khoái tiêu một mạch hết sạch. Phùng Nhất Nhất mua cho mình một chiếc áo khoác, một chiếc túi, mua cho cha mẹ Phùng quần áo mới. Hiện giờ, đồ Âu mà Phùng Nhất Nhất Phàm mặc quá đắt, cậu cũng kiếm được không ít, nên cô chỉ mua cho cậu một chiếc áo khoác lông cừu.

Thoáng một cái đã tiêu hết bao nhiêu tiền, trong lòng cô cũng có vẻ thoải mái hơn. Lúc Phùng Nhất Nhất ra khỏi khu thương mại, kinh ngạc khi phát hiện mình không còn đau khổ như khi bước vào nữa.

Rốt cuộc là bởi vì Đàm Tường không phải là Tạ Gia Thụ, hay bởi vì cô đã không còn là Phùng Nhất Nhất của năm đó nữa?

Có lẽ là bởi vì già rồi! Khi Phùng Nhất Nhất đi đến cửa nhà, xương sống thất lạng đau quặn.

Hai tay cô xách hai túi đầy, chỉ có thể đặt xuống nền rồi cầm chìa khóa mở cửa. Nhưng lúc này, cửa nhà đối diện lại mở ra, Tạ Gia Thụ cầm túi bước tới, có vẻ như anh đang đi vứt rác.

Thấy cô đứng ngoài cửa, anh buông túi rác xuống, sải chân bước đến, nhận lấy đồ trong tay cô.

Phùng Nhất Nhất vào nhà, Tạ Gia Thụ cũng rất tự nhiên theo vào, còn cho cô xem dép lê trên chân mình, “Dép lê trong nhà tôi chẳng thấy đâu nữa nên tôi lấy bên em”.

Phùng Nhất Nhất nhận lấy túi đồ từ tay anh, cúi đầu nói, “Tùy!”.

“Em đã đi sắm đồ Tết rồi à? Sắp được nghỉ về nhà ăn Tết chưa?” , anh kiếm chuyện, nhân tiện thành công chiếm cứ chiếc sofa.

Phùng Nhất Nhất nhét từng túi đồ vào tủ quần áo, trả lời, “Đi ăn cơm với bạn trai”.

Tạ Gia Thụ nằm trên sô pha, hai tay gối sau đầu, cười hỏi, “Lúc ăn cơm anh ta có gấp thức ăn cho em không? Đồ anh ta cắn rồi có đặt vào bát em không, có ép em ăn hết không?”.

Tủ quần áo đóng “rầm” một tiếng, Phùng Nhất Nhất không thể nhịn nổi nữa, hít một hơi thật sâu, đi đến trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh, nói, “Tạ Gia Thụ, đủ rồi đấy!”.

“Cái gì đủ rồi?” , Tạ Gia Thụ mỉm cười hỏi, bộ dạng hào hứng dạt dào.

Phùng Nhất Nhất thừa nhận kỹ thuật diễn xuất của mình không bằng anh, chỉ bằng nói thẳng ra luôn, “Đừng hồi tưởng lại nữa, đừng làm ra bộ dạng tiu nghỉu hối hận đó nữa...”.

“Tôi không hối hận!” , Tạ Gia Thụ cắt lời cô, nằm đó nhìn cô, ghênh đón ánh mắt của cô, thản nhiên nói, “Tôi để em ăn đồ tôi cắn qua một miếng là vì tôi cảm thấy món ăn đó rất ngon, cho nên tôi không gấp món khác cho em”.

Nhưng tôi phải cắn một miếng trước rồi mới đưa cho em, còn cố ý nói không ngon mới để em ăn... Tôi thích làm như vậy!

Anh luôn đúng lý hợp tình như thế, giống hệt trước đây, cho dù anh gây ra chuyện khiến cô chán ghét hay đau lòng, anh mãi luôn đúng lý hợp tình như thế. Phùng Nhất Nhất cảm thấy đầu mình lại đau, cảm giác nhoi nhói ở thái dương như bị kim châm, đồng thời, lý trí của cô cũng trôi tuột theo những vết kim châm ấy.

“Đừng giả bộ nữa, Tạ Gia Thụ!” , giọng nói của cô nghe có vẻ còn bình tĩnh hơn vừa rồi, “Em biết anh đã làm những chuyện gì”.

Tạ Gia Thụ dương dương tự đắc ngồi đó, thoải mái dựa vào sô pha, hào phóng hỏi lại, “Tôi làm gì rồi? Em nói thử xem”.

“Giờ anh nhất định rất đắc ý, phải không?” , Phùng Nhất Nhất khẽ giọng hỏi, “Đàm Tường không do dự chút nào, hơn nữa, trước đó anh ấy còn không nói với em lời nào, sau khi ký hợp đồng mới thông báo với em... Có phải anh cảm thấy mình đã có thể khiến em vô cùng bẽ mặt rồi không[3] ?”.

[3] Ở đây Phùng Nhất Nhất dùng với nghĩa bóng là làm mất mặt, bẽ mặt, nhưng Tạ Gia Thụ lại cố tình hiểu theo nghĩa đen là tát vào mặt.

Tạ Gia Thụ vừa ngây thơ lại thản nhiên hỏi, “Hợp đồng gì? Sao lại tát vào mặt em?”.

Phùng Nhất Nhất tức giận đến cao độ!

Hơn ba giờ chiều ngày mùa đông, là thời điểm ánh mặt trời đẹp nhất. Hôm nay lại là một ngày nắng vàng rực rỡ hiếm có của thành phố H, thời tiết đẹp gần giống với thành phố G. Trong phòng bật hệ thống sưởi, hai người chỉ mặc chiếc áo thun mỏng. Phùng Nhất Nhất từ từ nghiêng người, thấy vẻ ngây thơ trong mắt Tạ Gia Thụ dần biến thành một loại ham muốn mạnh mẽ, cô chồm tới trước mặt anh, nghe rõ mồn một tiếng nuốt nước miếng ừng ực của anh.

Khuôn mặt đẹp đẽ ấy hơi ngửa ra, nhìn cô, trong mắt anh chỉ có hình bóng cô.

Phùng Nhất Nhất đưa tay nâng mặt anh, khẽ giọng gọi, “Gia Thụ!”.

Đầu óc Tạ Gia Thụ ong ong, “Ừm... Hử?”.

“Là anh để Đàm Tường thăng chức, cũng là anh cố ý điều anh ấy đến công ty con ở châu Âu, đúng không?”

Tạ Gia Thụ không nghe thấy gì, anh thấy mình như bị một lực nam châm khổng lồ nào đó hút lấy, tay chân không nghe theo sự sai bảo của não bộ, không kìm nổi lòng, đưa tay ra đỡ lấy eo Phùng Nhất Nhất, kéo cô lên người, để cô dựa vào anh, càng gần càng tốt.

Khoảng cách gần thế này, hơi thở của Tạ Gia Thụ đã rối loạn, mặt rướn lên cao, Phùng Nhất Nhất chỉ khẽ cúi đầu. Anh dựa gần vào, cô lại lùi một chút, môi của hai người vẫn duy trì khoảng cách gần kề như vậy. Cô dịu dàng hỏi lại một lần nữa.

Lúc này, Tạ Gia Thụ cơ bản không có cách nào suy xét, thành thật nhanh chóng gật đầu thừa nhận.

Sau đó, anh muốn hôn cô, vội vàng đến mức miệng đã hơi hé mở, nhưng Phùng Nhất Nhất lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ, hai tay nâng mặt anh, mạnh mẽ nhéo thịt trên mặt anh. Nhéo! Nhào nặn! Dùng lực!

Tạ Gia Thụ đau điếng người, hít vào một hơi, mở to hai mắt nhìn cô trừng trừng, “Em làm gì vậy hả? Đau!”.

“Anh cũng biết đau sao? Vậy anh có biết em đau thế nào không?”

Tạ Gia Thụ vốn đã nắm được cổ tay Phùng Nhất Nhất, cô vừa nhéo khiến anh đau đến mức vội buông lỏng ngón tay, lúc này đột nhiên lại đổi thành vuốt ve tay cô... để mặc cô nhéo mặt, anh nhe răng trợn mắt nói, “Sau này anh sẽ không nhéo mặt em nữa!”.

Hai người quần quýt lấy nhau, thời gian trôi đi, không gian xung quanh cô thấm đẫm hơi thở của anh. Phùng Nhất Nhất không thể chịu nổi, cô rút tay lại, sau đó lùi hai bước, đứng xa anh một chút.

Người xoa mặt vẫn chau mày, liếc trộm cô, lúc này mới nói, “Anh chỉ cho anh ta một cơ hội, quyền lựa chọn chủ động vẫn ở anh ta. Anh không ép buộc anh ta, cũng không cưỡng ép chia rẽ hai người” , việc đã đến nước này, có muốn lấp liếm cũng không lấp liếm nổi, Tạ Gia Thụ nói thẳng, “Em không nên trách anh. Em nên cảm ơn anh mới đúng. Giờ mới có một chút cảm dỗ thôi anh ta đã không chịu đựng nổi, chẳng may hai người thật sự kết hôn, sau này anh ta cũng sẽ vì chuyện khác mà phản bội em thì sao? Hạng đàn ông đó cơ bản không đáng tin!”.

Phùng Nhất Nhất cười lạnh, “Em không trách anh, em tự trách bản thân em, nhưng anh cũng không cần phải đổi trắng thay đen. Nếu thật sự muốn em cảm kích, anh có thể thăng cấp, tăng lương cho anh ấy, hoặc là điều anh ấy đến một vị trí tốt hơn trong nước. Nếu anh thật sự muốn tốt cho em, tại sao anh lại đặt em và tiền đồ của anh ấy ở cạnh nhau buộc anh ấy lựa chọn? Anh thật sự là muốn tốt cho em sao? Tạ Gia Thụ!”.

“Đúng vậy!” , Tạ Gia Thụ từ sô pha đứng dậy, đi đến trước mặt cô, nghiêm túc hỏi, “Tại sao em lại không bằng lòng đợi anh ta năm năm?”

Chẳng phải là em cũng đã đợi anh hơn ba năm sao?”.

Anh kề gần, Phùng Nhất Nhất lập tức lùi về phía sau, nhưng bị anh túm lấy bả vai kéo trở lại.

Anh mạnh mẽ nắm lấy hai vai cô, không cho cô nhúc nhích. Cô chỉ có thể quay mặt đi, không nhìn anh.

Mắt anh sáng lấp lánh, túm chặt lấy cô, ép hỏi, “Nói đi! Nói cho anh biết, tại sao em không chịu đợi anh ta? Giống như đợi anh vậy! Chỉ ít, anh ta đã hứa hẹn với em rằng anh ta bằng lòng kết hôn với em. Lúc anh đi Mỹ, ngay cả việc có thể quay trở về hay không, em cũng không biết!”.

Phùng Nhất Nhất bắt đầu giãy giụa, nhưng không đấu lại được với Tạ Gia Thụ. Cô tuyệt vọng, vành mắt đỏ hoe, nước mắt tràn mi.

Đối diện với nước mắt của cô, Tạ Gia Thụ vẫn không rời lỏng tay, cố chấp ép cô trả lời.

Phùng Nhất Nhất nức nở nói, “Bởi vì em đã không còn trẻ nữa rồi, em không đợi nổi”.

Nói xong, cô sụp đổ òa khóc, giãy giụa càng kịch liệt hơn, hận không thể đẩy Tạ Gia Thụ ngã ra ngoài cửa sổ. Nhưng Tạ Gia Thụ lại có vẻ như nghe thấy một tin tức tốt lành, anh nở nụ cười dịu dàng, vừa cười vừa cúi đầu hôn cô.

Phùng Nhất Nhất quả thật là hận không thể đánh chết anh!

“Cút!” , cô tay đấm chân đạp, rống đến độ đất rung núi chuyển, “Buông em ra! Đồ khốn! Cút ngay!”.

Tạ Gia Thụ níu chặt bả vai Phùng Nhất Nhất, vội vã hôn. Cô giãy giụa kịch liệt như thế, mấy lần suýt chút nữa thì anh không ôm được, trong lúc hỗn loạn ấy, anh chỉ có thể cọ xát vào khuôn mặt đầy nước mắt, ẩm ướt, lạnh lạnh.

Hai người “đánh” tới bên cửa chính, cuối cùng, Tạ Gia Thụ đã hung hăng dùng sức đẩy cô vào tường, không thể chờ đợi thêm được nữa mà

cường hôn cô.

Nhưng những ấm ức và phần nộ trong Phùng Nhất Nhất khiến cô biến thành một con dã thú, mạnh mẽ vô cùng! Cơ thể bị anh đè không thể nhúc nhích, cô nghiến răng dùng trán đập vào anh, làm mũi anh bị đập đến chảy máu.

Tạ Gia Thụ choáng váng ngửa đầu ra sau. Trong giây phút chớp nhoáng ấy, cửa lớn bị người ta đẩy ra, một tiếng “phịch” đâm vào gáy anh.

Trong tiếng ong ong, Tạ Gia Thụ nghe thấy âm thanh quen thuộc, như tiếng sấm từ phía chân trời xa xôi vọng đến, “Chị? Xảy ra chuyện gì vậy? Chị?”.

Ryta

10-11-2015,04: 44 PM

Chương 18

“Tôi không cho em lấy người khác đấy!” , anh nói bằng giọng điệu kiêu ngạo, chậm rãi, “Không cho đấy!”.

Khi Phùng Nhất Phàm đi ngang qua cửa, vừa vặn nghe được tiếng thét chói tai của chị mình. Lúc nhào vào, toàn thân chàng trai trẻ tản phát ra khí thế bá đạo, “Tên không có mắt nào dám động vào chị gái của ông đây?”. Cậu đẩy cửa, dùng sức đến mức chỉ chưa đấm bay cánh cửa ra ngoài. Có thể tưởng tượng được, lần này Tạ Gia Thụ bị đập mạnh đến mức nào.

Tạ Gia Thụ bị cánh cửa đụng phải bật người trở lại. Sau khi Phùng Nhất Phàm tiến vào, mắt hồ quét qua một lượt, nhìn thấy bóng lưng cao to đang ép chị mình vào tường. Cậu văng một câu chửi tục rồi đưa tay ra túm tóc tên kia, lôi mạnh về phía sau, tung quyền ra đòn.

Tiếp đó, thân hình như hồ của cậu liền chấn động, vội vàng buông lỏng tay.

“Anh Gia Thụ!” , Phùng Nhất Phàm thét lớn.

Tạ Gia Thụ bị đụng đi đụng lại, túm chặt rồi lại buông lỏng... bên tai đều là tiếng ong ong, đầu óc sắp nhão thành cháo rồi.

Nhưng hỗn loạn là thế, Phùng Nhất Phàm vừa buông lỏng tay, anh vẫn kiên trì bố nhào về phía trước, ôm lấy Phùng Nhất Nhất.

Khuôn mặt Phùng Nhất Nhất toàn là máu mũi anh, cô kêu cứu chói tai,

“Nhất Phàm! Nhất Phàm!”.

Lúc này, Tạ Gia Thụ không nói nên lời, chỉ siết chặt cô trong vòng tay, cố chấp vùi khuôn mặt nhem nhuốc máu vào cổ cô. Những điều này hoàn toàn là xuất phát từ bản năng, Phùng Nhất Nhất cơ bản không địch nổi bản năng của Tạ Gia Thụ. Còn Phùng Nhất Phàm lại bị tình cảnh trước mắt làm cho choáng váng đầu óc. Cậu đưa tay ra không biết nên làm thế nào, nhưng

Phùng Nhất Nhất gọi, cậu theo bản năng tiến lên phía trước kéo Tạ Gia Thụ ra.

Đầu lưỡi Tạ Gia Thụ vẫn tê dại, không nói nên lời, nhưng đã có thể đưa một tay ra chặn Phùng Nhất Phàm.

Phùng Nhất Phàm bị anh nhẹ nhàng ngăn cản, không tiến lên trước nữa, bất đắc dĩ nói với hai người họ, “Anh chị... có gì thì từ từ nói! Chị bình tĩnh chút! Anh Gia Thụ... anh buông chị ấy ra trước đi!”.

Đối với Phùng Nhất Nhất của giờ phút này, thái độ này của Phùng Nhất Phàm chẳng khác nào lửa cháy đổ thêm dầu! Nhưng dù cho cô gắng sức đẩy Tạ Gia Thụ thế nào, anh vẫn không buông lỏng tay, như thể muốn chết trên người cô vậy.

Phùng Nhất Nhất suy sụp gào thét, “Em hận anh! Tạ Gia Thụ, em hận anh! Em hận anh!”.

Cuối cùng thì Tạ Gia Thụ đã dần lấy lại bình tĩnh, tay chống vào vách tường từ từ, đứng dậy. Lưỡi anh vẫn tê dại, nói rất chậm với người dưới thân mình, “Em hận anh... cũng vô dụng”.

Dáng vẻ cô trừng mắt với anh thật đáng yêu, lòng anh cũng tê dại, không kìm lòng được. Đã bao ngày không gần gũi cô thế này rồi, thật sự rất muốn hôn cô, nhưng anh biết nhất định sẽ khiến cô càng phản kháng kịch liệt hơn... Tạ Gia Thụ biết rõ, anh làm thế này chẳng khác nào uống rượu độc giải khát chỉ càng đẩy cô ra xa mình hơn, chỉ khiến cô hận mình tới tận xương tủy, nhưng anh không thể dừng lại được.

“Tôi không cho em lấy người khác đấy!” , lòng anh vừa đau đớn vừa hả hê, cất giọng kiêu ngạo chậm rãi, “Không cho đấy!”.

Máu mũi anh vẫn chảy xuống ào ào, dòng máu men theo vành môi mỏng chảy xuống dưới, khi nói chuyện răng cũng dính máu, vô cùng đáng sợ.

Nhưng lời nói của anh còn đáng sợ hơn cả máu, đáng sợ đến mức khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy tuyệt vọng.

Ngay cả Phùng Nhất Phàm cũng cảm thấy lời này của Tạ Gia Thụ quá đáng, e là chị gái cậu đã sắp phát điên rồi. Cậu ở bên cạnh vội vàng khuyên nhủ, “Anh Gia Thụ có sao không? Sao lại chảy nhiều máu thế này? Ngồi xuống trước đã nhé!”.

Cậu ra hiệu ngầm cho Tạ Gia Thụ hãy mượn cơ hội tỏ ra yếu thế, tốt nhất là giả bộ ngất xỉu để giành được sự đồng cảm, nhưng Tạ Gia Thụ chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái, chỉ nhìn chăm chăm vào chị gái cậu.

Phùng Nhất Phàm thấy chị gái bị ép chặt vào tường cũng đang nhìn Tạ Gia Thụ trừng trừng. Nhưng ánh mắt kia, khỏi phải bàn có bao nhiêu hận thù chất chứa trong đó!

Phùng Nhất Phàm đau đầu chết đi được! Những người lớn này chỉ biết yêu với đương, có thôi hay không đây hả? Phiền chết đi mất!

Mặc dù bị một phen hú vía, nhưng buổi tối, Phùng Nhất Phàm không trở về phòng mình ngủ mà trải đệm ngủ bên cạnh giường Phùng Nhất Nhất.

Phùng Nhất Nhất mệt nhoài, tắm xong là nằm ngay xuống giường. Bữa tối, Phùng Nhất Phàm gọi đồ ăn bên ngoài, ép cô ăn mấy miếng, cô chau mày nói muốn nôn.

Phùng Nhất Phàm có chút lo lắng, “Em bảo này, có phải chị mang thai rồi không?”.

“Mang thai với không khí à?” , Phùng Nhất Nhất lạnh lùng hỏi.

Phùng Nhất Phàm mừng rỡ, “Thì ra chị chưa lên giường với Đàm Tường!”.

Phùng Nhất Nhất suýt chút nữa thì úp hơn nửa cái pizza vào mặt cậu! Phùng Nhất Phàm vội vàng cướp lấy hộp pizza, “Chị đừng lãng phí thế chứ! Anh Gia Thụ còn đang nằm ở nhà đấy, lát em mang cho anh ấy”.

“Nhất Phàm” , Phùng Nhất Nhất nghiêm túc hỏi em trai, “Có phải là trong lòng em, Tạ Gia Thụ quan trọng hơn chị không?”.

“Sao có thể chứ?” , Phùng Nhất Phàm không chút do dự phản bác lại, rồi lại thành khẩn giải thích, “Chị đừng ghen vớ ghen vẩn! Chị đánh anh ấy thành ra như thế, anh ấy lại không chịu đi bệnh viện, em không yên tâm”.

Phùng Nhất Nhất không lên tiếng, Phùng Nhất Phàm tiếp tục nói, “Rốt cuộc là anh ấy làm gì Đàm Tường rồi? Kỳ lạ thật! Trước đó em muốn tìm Đàm Tường gây phiền phức, anh ấy còn kêu em đừng động đến Đàm Tường cơ mà”.

Phùng Nhất Nhất cười khố nói, “Anh ấy không động đến Đàm Tường, mà chỉ cho Đàm Tường một cơ hội, hiện giờ Đàm Tường sắp đi châu Âu rồi, đi năm năm”.

Trong lòng Phùng Nhất Phàm thầm vỗ đùi: Tuyệt chiêu! Giết người không thấy máu!

“Chẳng trách chị lại bực mình như thế! Vậy Tết này Đàm Tường có đến nhà chúng ta nữa không?”

Phùng Nhất Nhất mặt mày u ám lắc đầu, “Chị bảo anh ấy suy nghĩ kỹ, nhưng anh ấy đã ký hợp đồng rồi, có lẽ sẽ không thay đổi ý định đâu. Hôm nay anh ấy đề nghị chia tay chị, nói là nếu chị không đồng ý đợi anh ấy thì bọn chị chia tay”.

“Ồ... Chà!” , Phùng Nhất Phàm đứng ở góc độ của chị gái ngẫm nghĩ, đúng là mất mát thật, vốn định gặp cha mẹ bàn chuyện kết hôn rồi. Cậu biết chị mình mong muốn có một gia đình nhỏ đến thế nào, đã sắp thành công rồi, vậy mà Tạ Gia Thụ lại một hơi thổi cho tan thành mây khói.

Cậu cất giọng thương tiếc hỏi, “Chị, có phải chị vô cùng đau lòng vì bản thân có thể sẽ không gả đi được nữa không?”.

Nói trúng tim đen.

Trái tim Phùng Nhất Nhất lại trĩu nặng bi thương.

Mặc dù suy nghĩ này vô cùng ích kỷ, thế nhưng điều lòng cô đau đớn nhất chính là: Không kết hôn được.

Giống như việc dồn hết công sức làm một chiếc bánh thật đẹp, chỉ đợi ngày mai. Ngày mai là sinh nhật của cô, nhưng “bịch” một tiếng, chiếc bánh ấy bị Tạ Gia Thụ đổ ụp xuống đất.

Là bữa tiệc rượu cô đợi những hai mươi mấy năm đấy!

Phùng Nhất Nhất đưa tay che mắt, khẽ giọng hỏi, “Mùng mấy em về nhà?”.

“Bất cứ lúc nào!” , Phùng Nhất Phàm rất nghĩa khí, “Chị muốn mùng mấy về? Chuyện của em đã giải quyết xong rồi, dù sao thì báo cáo viết ở đâu cũng thế, chị muốn về lúc nào thì chúng ta sẽ về lúc ấy!”.

Cho dù là áy náy hay là thương yêu, cậu em trai vỗ ngực hứa hẹn trong giờ phút này khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy thật đáng tin, thật an tâm.

Cô nuốt nghẹn ngào vào trong, bụm mắt khàn giọng, “Ngày mai chị đến công ty sắp xếp một chút rồi xin nghỉ, cuối tuần chúng ta về nhà được không?”.

Cô muốn về nhà, vô cùng, vô cùng muốn quay trở về bên mẹ Phùng.

Phùng Nhất Phàm đồng ý một tiếng vang dội rồi lập tức gọi điện thoại cho mẹ Phùng.

Lúc quay lại, cậu mang cho Phùng Nhất Nhất một cốc sữa nóng, “Cho chị uống này. Em đã nói với mẹ rồi, cuối tuần này chúng ta về nhà”.

“Ừm!” , Phùng Nhất Nhất được an ủi nhận lấy cốc sữa nóng.

“VẬY, CHỊ UỐNG RỒI NGỦ TRƯỚC ĐI NHÉ! EM SANG BÊN ĐỐI DIỆN XEM THẾ NÀO, MANG ĐỒ ĂN ĐẾN RỒI EM VỀ NGAY.”

“...”

Phùng Nhất Nhất cất giọng yếu ớt với cậu em trai người một nơi lòng dạ một nẻo nhà mình, “Em ngủ ở chỗ anh ấy đi, đừng quay lại nữa”.

Phùng Nhất Phàm đi đến cửa, quay đầu nói, “Không được, em ngủ đó thì anh Gia Thụ sẽ không ngủ ngon”.

Phùng Nhất Phàm mang pizza qua, Tạ Gia Thụ ra mở cửa, có lẽ anh vừa tắm xong, cổ vắt chiếc khăn mặt, trên khăn lấm đốm vết máu.

Phùng Nhất Phàm nhìn rồi nói, “Sao vẫn chảy máu thế ạ? Không phải là anh bị đụng đến chấn thương sọ não rồi đấy chứ?”.

Tạ Gia Thụ mở cửa cho cậu xong cũng chẳng thèm ngó ngang gì đến cậu nữa, anh nằm lên chiếc giường bên cửa sổ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phùng Nhất Phàm đặt pizza bên cạnh, ân cần nói, “Anh chưa ăn tối phải không? Ăn chút đi rồi ngủ?”.

Mùi bơ béo ngậy khiến Tạ Gia Thụ chau mày, anh nhắm mắt ngoảnh mặt sang một bên, giọng yếu ớt, “Cầm về đi. Người là anh muốn nôn”.

Phùng Nhất Phàm vui vẻ, “Sao anh lại giống chị em thế? Vừa rồi em còn hỏi có phải chị ấy mang thai hay không cơ. Anh đoán xem chị ấy nói thế nào?”.

Tạ Gia Thụ mở mắt.

“Anh nói thật với em đi, anh Gia Thụ, nếu chị gái em mang thai con của Đàm Tường, anh sẽ làm thế nào?”

Tạ Gia Thụ nhìn nét mặt nghiêm túc của chàng trai trẻ, cũng nghiêm túc trả lời, “Đưa cả nhà Đàm Tường đến châu Âu, cả đời này anh ta đừng mong quay lại đây nữa!”.

“Chặc chặc!” , Phùng Nhất Phàm lắc đầu, “Bình thường anh rất chính nghĩa, rất có lý tưởng, sao trong vấn đề với chị em lại không có chút khí phách nào vậy?”.

Tạ Gia Thụ không nói gì, chỉ nhìn Phùng Nhất Phàm chòng chọc. Phùng Nhất Phàm bị anh nhìn đến mức toàn thân nổi da gà, vội vàng nói, “Em hỏi giúp anh rồi, chị em không hề phát sinh quan hệ với anh ta”.

Lúc này, Tạ Gia Thụ mới lại nhắm mắt.

Anh nhắm mắt, rồi bỗng nhiên đưa tay ra, đẩy chiếc pizza khiến người ta chán ghét xuống nền.

Phùng Nhất Phàm biết trong lòng anh còn tức giận, nhưng cậu cũng cảm thấy không đáng cho chị gái mình. Mặc dù bản thân Đàm Tường không chống đỡ được cảm dỗ, nhưng sự cám dỗ này người thường có mấy khi gặp phải. Nếu không có Tạ Gia Thụ, họ kết hôn rồi sinh con, sau này dù thật sự gặp phải những cám dỗ tương tự, Đàm Tường cũng sẽ có trách nhiệm hơn bây giờ.

Mặc dù Phùng Nhất Phàm cũng rất ghét cái tên Đàm Tường kia, nhưng chuyện này, anh Gia Thụ nhà cậu quả thật không hợp tình hợp lý, chẳng trách chị cậu lại tức giận đến thế.

“Hồi nãy anh vừa đi khỏi, Phùng Nhất Nhất suýt chút nữa thì ngất xỉu. Giờ chị ấy tắm xong đi nằm rồi. Em thấy chị ấy nói chuyện cũng tốn sức... Lần này anh khiến chị ấy đau lòng thật rồi!” , Phùng Nhất Phàm thận trọng cân nhắc cách dùng từ, “Anh nói cho em biết đi, rốt cuộc là anh muốn thế nào? Hiện tại chị em và tên Đàm Tường kia chia tay rồi, anh có ý định lấy chị ấy không?”.

Người nằm đó bỗng mở mắt. Phùng Nhất Phàm quan sát anh không chớp mắt, phát hiện mắt anh sáng hơn thường ngày vài phần, đôi mắt lấp lánh.

Phùng Nhất Phàm thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu mau trở về đi!” , Tạ Gia Thụ được hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, “Tối nay cậu ngủ chỗ cô ấy đi, để ý cô ấy một chút”.

Trong lòng Phùng Nhất Phàm thầm làu bàu, nhưng không dám nói thẳng. Dù sao Tạ Gia Thụ không chịu trả lời, cậu cũng hết cách, đành phải nói, “VẬY em qua đó đây. Một mình anh không sao chứ?”.

Tạ Gia Thụ như đang đắm chìm trong mộng tưởng, ánh mắt ngây dại. Phùng Nhất Phàm hỏi lại một lần nữa anh mới nghe thấy, nghiêng đầu cười, nhẹ nhàng nói mình không sao.

Phùng Nhất Phàm lạnh sống lưng, bước về phòng chị gái.

Chẳng mấy mà đã tới cuối tuần. Mới sáng ra Phùng Nhất Phàm đã đến gọi Phùng Nhất Nhất, nói tài xế đang đợi dưới lầu.

Vừa xuống lầu, nhìn thấy chiếc xe màu đen đỗ đó, Phùng Nhất Nhất đã biết không hay rồi. Tài xế thấy bọn họ xuống cũng ân cần đi mở cửa xe. Từ góc cô đứng đưa mắt tới, vừa vặn nhìn thấy người đang vắt chân ngồi ở ghế sau.

Tạ Gia Thụ để máy tính bảng trên gối, tay đang điều chỉnh đọc gì đó, không thèm ngẩng đầu nhìn cô.

Phùng Nhất Nhất bỗng dừng bước. Phùng Nhất Phàm đã có chuẩn bị từ sớm, chuyển hành lý lên xe, sau đó quay lại nói với cô, “Quả thật là em có việc phải báo cáo với anh Gia Thụ dọc đường... Xin lỗi chị!”.

Từ nhỏ đến lớn, đã bao giờ Phùng Nhất Phàm nói được một câu mềm mỏng? Có thể mang chút áy náy đã là rất hiếm thấy rồi. Phùng Nhất Nhất lẳng lặng lên xe.

Dọc đường đi, Phùng Nhất Phàm và Tạ Gia Thụ đúng là bạn chuyện công thật. Hai người đàn ông ngồi đối diện, một người dùng máy tính bảng nhận thư điện tử, soạn thư điện tử, một người ôm máy tính xách tay viết báo cáo. Thỉnh thoảng, hai người lại trao đổi ý kiến, nhỏ nhẹ, tốc độ rất nhanh.

Hai người đều điển trai, Phùng Nhất Phàm của hiện tại có phần giống Tạ Gia Thụ thời còn trẻ, nhuệ khí bức người nhuộm đầy giữa hai hàng lông mày, lúc cậu khẽ cười, có một ánh mắt khinh thường tựa như ngạo nghễ. Trái lại là Tạ Gia Thụ, hiện giờ anh đã trầm ổn hơn nhiều, dáng vẻ cười mỉm cũng đĩnh đạc.

Phùng Nhất Nhất nhìn đến say sưa, Phùng Nhất Phàm thỉnh thoảng lại nhìn sang, tay chọc chọc Tạ Gia Thụ.

Lúc này, Tạ Gia Thụ làm ra vẻ như mới phát hiện ra cô cũng ở trên xe, ngược mắt lên nhìn.

Phùng Nhất Phàm nhanh trí ngồi trở về vị trí, bộ mặt nghiêm túc, bắt đầu mười ngón tay như bay.

Tạ Gia Thụ ngồi bên cạnh Phùng Nhất Nhất, cô lại nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe. Anh cũng nường theo ánh mắt cô, đưa mắt ra bên ngoài, một

lát sau liền mất hứng thu lại ánh mắt. Bỗng nhiên, anh lấy ba chai nước trong tủ lạnh nhỏ trong xe, đưa một chai cho Phùng Nhất Phàm, một chai anh mở nắp rồi đưa cô.

Sau khi nhận lấy, Phùng Nhất Nhất chỉ cầm trong tay mà không uống.

“Em không khát sao?” , Tạ Gia Thụ hỏi, “Vậy chúng ta nói chuyện nhé!”.

Không đợi Phùng Nhất Nhất đồng ý, anh đã mở lời, “Trán em còn đau không? Sống mũi anh giờ vẫn còn đau đấy!”.

Anh cứ như vậy mà nhắc lại chuyện ngày hôm đó, ngữ điệu bình thản như đang hỏi thăm về thời tiết. Phùng Nhất Nhất có chút kinh ngạc, có chút bối rối, thậm chí cắn chặt răng.

Tạ Gia Thụ chẳng có vẻ gì là ngại ngùng, tiếp tục nói, “Hôm đó, tâm trạng anh không tốt, quá kích động, vài lời nói có hơi quá đáng, em đừng để bụng!”.

Phùng Nhất Nhất bắt đầu cười lạnh trong lòng, không nén nổi hỏi, “Ví dụ? Những lời nào?”.

Nói em nên cảm kích anh sao? Hay là không cho em lấy người khác?

Tạ Gia Thụ chậm rãi nói, “Ví dụ: ‘Em hận anh cũng vô dụng’!”.

Em mà hận anh, anh sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Miệng lưỡi Tạ Gia Thụ vẫn tuyệt vời như thế, biết tỏ ra yếu thế, chứng tỏ lòng anh đã thực sự hối lỗi. Thực ra, ngày hôm ấy, khi trở về chỗ ở, Phùng Nhất Nhất không ở trước mắt, đầu óc anh đã bình tĩnh trở lại, lập tức biết là không ổn. Đặc biệt là cuộc nói chuyện của Phùng Nhất Phàm sau khi cậu mang pizza vào, anh nghe xong, mặc dù ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng thật ra anh đã hối hận đến thắt cả ruột gan rồi.

Lúc nhớ lại, sao anh lại có thể khốn nạn như vậy cơ chứ?

Rõ ràng từng thề rất nhiều lần rằng không được đối xử với cô một cách tùy hứng nữa.

Ngẫm nghĩ lại, dẫu anh có bao nhiêu yêu thích cũng chỉ có thể cất giữ trong lòng. Cô chỉ nhớ chuyện anh đẩy cô ngã, ép cô ăn đồ anh cản dở.

Hiện giờ, lại thêm mấy câu nói như dao đâm vào lòng cô.

Nhưng thực ra, thực ra là lúc đó, Tạ Gia Thụ quá đổi vui mừng.

Khi Phùng Nhất Nhất nói cô già rồi không đợi nổi nữa, anh thầm nghĩ: Vậy không phải chỉ còn một lựa chọn là anh thôi hay sao?

Mặc dù không thể trở thành lựa chọn ưu tiên hàng đầu của cô, nhưng được trở thành một sự lựa chọn là tốt rồi.

Giao nộp đáp án đi, kết quả cuối cùng, cột điền tên vẫn viết tên anh là được rồi.

Anh vui mừng như thế, rồi lại vì sự vui mừng ấy mà thấy thương bản thân mình, còn bị đụng chảy máu mũi, đầu óc ong ong, nhất thời nóng vội nên bộp chộp.

Bây giờ, Tạ Gia Thụ thâm tình nói ra câu này, Phùng Nhất Nhất trầm lặng, nét mặt giãn ra vài phần. Trái tim Tạ Gia Thụ trở nên ấm áp, đang định lấy dũng khí mở miệng nói lời xin lỗi thì điện thoại trong tay Phùng Nhất Nhất bỗng đổ chuông.

Mấy lời đã tới miệng, Tạ Gia Thụ chỉ còn cách tạm thời ngậm lấy.

Phùng Nhất Nhất nhận điện thoại, nhìn màn hình hiển thị, bèn ngồi sát về mé cửa. Động tác này khiến Tạ Gia Thụ có dự cảm không ổn, quả nhiên tiếp theo, anh nghe giọng cô đề thấp, nói với đầu bên kia, “Đúng, em xin nghỉ rồi... Không, em không ở nhà, em về quê ăn Tết, hiện giờ đã trên đường cao tốc rồi... Không, anh đừng qua, anh cũng về nhà ăn Tết đi. Gửi lời chúc năm mới đến cha mẹ anh giúp em!”.

Là Đàm Tường.

Phùng Nhất Nhất sợ Đàm Tường lập tức lái xe đuổi theo, tập trung tinh thần khuyển nhủ, “... Chúng ta ai về nhà nấy ăn xong cái Tết này đi đã. Đợi

em trở về, chúng ta tìm thời gian nói chuyện... Giờ anh qua không giải quyết được vấn đề gì cả, cha mẹ em sẽ không đồng ý đâu”.

“Phùng Nhất Phàm” , Tạ Gia Thụ bỗng mở miệng nói, “Phương án thu mua, hợp đồng của hai công ty Thụy Trì và Thụy Hằng đâu, đưa đây tôi xem”.

Thụy Trì và Thụy Hằng chính là tên công ty của Phùng Nhất Nhất và Đàm Tường. Giọng nói của Tạ Gia Thụ không cao không thấp, nhưng trong xe chật hẹp, âm lượng của anh đủ để Đàm Tường ở đầu bên kia có thể nghe rõ ràng.

Phùng Nhất Phàm nhìn thì có vẻ đang chuyên chú, hai lỗ tai không bận tâm chuyện bên ngoài, nhưng thực tế thì cậu luôn dỏng tai lên nghe ngóng. Lúc này, cậu lập tức trả lời, “Vâng, thưa Tổng giám đốc Tạ! Hợp đồng của Thụy Trì vẫn chưa đàm phán ổn thỏa, có mấy điều khoản còn đang trong quá trình sửa đổi. Bản hợp đồng sửa đổi thứ ba ngày mai mới có. Nhưng Tổng giám đốc Tạ, có lẽ bên Thụy Hằng, chúng tôi phải ký một bản hợp đồng lao động trước, sau đó mới có thể tiếp tục”.

Tạ Gia Thụ nở nụ cười với chàng trai thông minh, “Việc điều động mấy người đến công ty con ở châu Âu sao? Ký đi!”.

Phùng Nhất Nhất thật không ngờ hai người này có thể kẻ xướng người họa, trơ tráo đến trình độ này, hơn nữa, bên kia, Đàm Tường đã kinh hoàng, luôn miệng hỏi, “Em ở đâu vậy? Ở cùng ai vậy? Nhất Nhất em...”.

Phùng Nhất Nhất lúc này đã hoàn toàn tuyệt vọng về chuyện của mình và Đàm Tường, bình tĩnh nói dứt khoát, “Không liên quan đến anh. Anh muốn đi châu Âu thì đi đi, đừng nói thêm gì cả. Anh không bằng lòng vì em mà từ bỏ tiền đồ của mình, em cũng không sẵn lòng vì anh mà chịu khổ chịu mệt, chúng ta chia tay đi!”.

Cô nói dứt lời liền ngắt điện thoại, bầu không khí trong xe bỗng khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Phùng Nhất Phàm không ngẩng đầu, còn Tạ Gia Thụ thì nhìn cô chăm chăm. Phùng Nhất Nhất hít một hơi thật sâu, giọng điệu kèm chế hỏi, “Anh hài lòng chưa, thưa Tổng giám đốc Tạ?”.

Nét mặt Tạ Gia Thụ càng lạnh lùng, giả vờ tươi cười, “Không hài lòng. Tôi muốn sửa đổi lại lời vừa rồi của mình”.

Anh có vẻ như không thèm quan tâm, phóng khoáng cực kỳ, “Em muốn hận tôi? Vậy thì hận đi!”.

“Tạ Gia Thụ” , Phùng Nhất Nhất khẽ giọng nói, “Bây giờ anh trở nên vô cùng đáng sợ!”.

“Ồ, vậy sao? Rất tốt!” , Tạ Gia Thụ thoải mái mà nghiêm túc nói, “Dù sao thì tôi có đáng yêu, em cũng không thích tôi!”.

Con giun xéo lăm cũng quẩn, Phùng Nhất Nhất hét lên một tiếng, “Nhất Phàm!”.

Người bị điểm danh không thể giả vờ tàng hình thêm được nữa, thở dài một tiếng, cất giọng yếu ớt, “Anh Gia Thụ... anh mà còn thế này nữa, mà còn thế này nữa...”.

Tạ Gia Thụ dựa người vào đó, vắt chân ung dung, thông thả hỏi, “Hử?”.

“Anh mà còn thế này nữa, em chỉ có thể nhảy xuống thôi!” , Phùng Nhất Phàm giọng đầy khí thế.

Tạ Gia Thụ cười, Phùng Nhất Nhất đau đầu quay mặt đi.

Lúc họ về tới thành phố G đã là chập tối, tài xế chẳng hỏi một tiếng đã đi thẳng tới Phùng gia.

Cha Phùng mẹ Phùng đang đợi dưới lầu. Mẹ Phùng hơn nửa năm không gặp con gái, mặt mày tươi cười chạy ra đón, thân thiết nói với Tạ Gia Thụ, “Gia Thụ à, cô đã đặc biệt làm món Canh gà ác cháu thích ăn đấy”.

Tạ Gia Thụ đứng bên Phùng Nhất Nhất, người dường như đã hóa đá, cười vô cùng thuần khiết, “Thật ạ? Vậy thì tốt quá rồi! Trưa nay dọc đường chúng cháu mới chỉ ăn lót dạ, cháu đang trông chờ bữa tối này đấy ạ!”.

Lúc này, cha Phùng đang cùng tài xế chuyển hành lý cũng hờ hờ thò đầu ra nói, “Đúng lúc rượu Mao Đài cháu để ở đây từ tháng trước vẫn còn đấy”.

“Chú, chú cố ý đợi cháu chứ gì ạ?” , Tạ Gia Thụ cười híp mắt nói.

“Đúng vậy!” , không ngờ cha Phùng, người trước giờ không nói cười tùy tiện lại nở nụ cười vô cùng hòa nhã.

Phùng Nhất Nhất toàn thân run rẩy, không nói nên lời.

Nhà của cô rơi vào tay giặc rồi!

Mẹ Phùng nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của con gái, thấy không ổn, nhưng trước mặt Tạ Gia Thụ bà không tiện hỏi. Đợi mọi người đều lên lầu, tranh thủ lúc Phùng Nhất Nhất thay đồ trong phòng, bà bước vào khẽ hỏi, “Mẹ bảo này, cái cậu Thang Tường kia đâu? Sao không cùng về với con? Không phải nói là Tết này sẽ đến nhà chúng ta sao?”.

Phùng Nhất Nhất đang thay đồ, đầu tóc rối bù, chậm rãi sửa lại, “Là Đàm Tường!”.

“Cái gì Tường cũng được, thế người đâu?”

Phùng Nhất Nhất thay xong quần áo, đóng cửa tủ, tình ý sâu xa hỏi, “Mẹ, thời gian này Tạ Gia Thụ hay đến nhà chúng ta sao?”.

“Hả!” , mẹ Phùng dừng một chút, sau đó lại hơi ngượng ngùng, “Nó dẫn dắt em trai con, chúng ta cũng không thể như trước kia được...”.

“Con hiểu” , Phùng Nhất Nhất lòng xót xa không dám nghe tiếp, vội vàng ngắt lời, “Mẹ, con biết rồi ạ. Mẹ ra ngoài đi, một lát nữa con sẽ ra”.

“Nhất Nhất!” , chẳng mấy khi mẹ Phùng lại gọi tên con gái nghiêm chỉnh thế này, “Mẹ biết có nhiều khi mẹ và cha có lỗi với con. Quả thật chúng ta không quan tâm con bằng Nhất Phàm, nhưng đó cũng là bởi vì chúng ta luôn cảm thấy con là đứa trẻ ngoan ngoãn, nghe lời, hiểu chuyện, không giống Nhất Phàm, luôn khiến chúng ta phải lo lắng... Con nghĩ xem, ngón

chân cái trên người, mẹ còn yêu thương nữa là, huống hồ con là cục thịt trong người mẹ”.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!” , Phùng Nhất Nhất quả thực không thể nghe thêm nữa.

Nhưng mẹ Phùng lại cố chấp nói tiếp, “Gia Thụ đối xử với em trai con tốt như thế, còn chăm sóc gia đình chúng ta. Hơn nửa năm con không có nhà, chúng ta nhận được bao nhiêu ân huệ từ nó, thật ra mẹ hiểu nó làm mọi thứ không phải vì Nhất Phàm, mà là vì con”.

Phùng Nhất Nhất nghe đến mức huyết dịch trong người phát lạnh, không nhin nổi, “Giờ mẹ muốn tác hợp cho con và anh ấy sao? Lúc đầu là ai vì anh ấy mà đánh con?”.

“Là mẹ chứ ai!” , mẹ Phùng bình tĩnh thừa nhận, còn bình thản nói ra một câu thành ngữ, “Sông có khúc, người có lúc”.

Phùng Nhất Nhất trợn tròn mắt nhìn mẹ mình, môi mấp máy, quả thực là không biết nói gì cho phải.

“Đàm Tường vốn muốn theo con về nhà ăn Tết, chúng con đã hẹn nhau đi mua quà biếu năm mới rồi. Nhưng Tạ Gia Thụ cho anh ấy cơ hội sang châu Âu, đi năm năm. Đàm Tường nói anh ấy bằng lòng kết hôn với con ngay bây giờ, qua Tết sẽ đi đăng ký, sau đó anh ấy sẽ ra nước ngoài, bảo con ở trong nước đợi anh ấy. Mỗi năm anh ấy có thể về hai lần, mỗi lần nửa tháng...”

Mẹ Phùng nghe thấy thế bèn thở hắt ra một hơi, “Tạ Gia Thụ kia sao...”.

Giọng điệu của bà ngạc nhiên như thế, còn mạnh mẽ hơn Phùng Nhất Nhất Phàm nhiều, suy cho cùng vẫn là mẹ đẻ... Phùng Nhất Nhất bỗng có cảm giác máu mủ có chung tiếng nói, nước mắt lưng tròng gọi một tiếng, “Mẹ...”.

Sau đó, cô nghe thấy mẹ Phùng thở dài, “Đúng thật là kỳ quặc, sao lại cứ bắt buộc phải có con mới được cơ chứ?”.

Phùng Nhất Nhất bị lóa mắt, suýt chút nữa thì ngất xỉu!

Lúc này, có người gõ cửa phòng, Tạ Gia Thụ ở bên ngoài cất giọng dịu dàng, “Cô, chú hỏi cô, nửa bình rượu chú và cháu uống còn thừa lần trước để ở đâu ạ?”.

Mẹ Phùng vừa trả lời “Tìm không thấy thì cứ mở bình mới trước đã” vừa đi ra ngoài. Bà đi ra, Tạ Gia Thụ dựa vào cánh cửa được mở, trông thấy người bên trong đôi mắt ngấn lệ ngồi chờ đợi, anh vô cùng hứng thú hỏi, “Mách tội với mẹ em rồi hả? Nói gì tôi rồi? Là chuyện của Đàm Tường sao?”.

Phùng Nhất Nhất hiện chỉ có một chữ dành cho anh, “Cút!”.

Tạ Gia Thụ lạnh lùng nhìn cô, còn nhếch môi cười ý vị sâu xa, cuối cùng lại trả lời rằng, “Lăn lông lốc, lăn lông lốc!”.

Phùng Nhất Nhất ném mạnh cái gối về phía anh. Anh đưa tay ra nhẹ nhàng đỡ lấy, tung hứng trên tay, làm động tác ném bóng vào rổ tuyệt đẹp, ném trở lại giường.

Sau đó, anh lạnh lùng dùng tay ra hiệu “Em chưa xong với ông đây đâu!” với cô, rồi mới quay người rời đi.

Lúc ăn cơm, người trên bàn ăn hòa thuận vui vẻ, ngoại trừ Phùng Nhất Nhất trầm lặng ra thì ai nấy đều nói nói cười cười. Mẹ Phùng gắp cho Tạ Gia Thụ miếng đùi gà, cười híp mắt nói, “Gà ác cô nhờ người mang từ dưới quê lên đấy, thơm không?”.

Tạ Gia Thụ gật đầu mãi, bộ dạng anh ăn quả thật là rất ngon miệng, khiến người ta nhìn cũng muốn ăn.

Phùng Nhất Nhất không thích thịt gà, ở bên trái nhai, “Gà ác đen sì trông thật xấu xí, sao anh Gia Thụ lại thích ăn cái này thế?”.

“Đẹp có làm cơm ăn được không?” , mẹ Phùng nhân cơ hội dạy dỗ con trai, “Gà ác bồi bổ sức khỏe vô cùng tốt, con không ăn thịt thì cũng nên uống chút nước canh đi”.

Phùng Nhất Phàm vội vàng bưng canh cho chị mình, “Chị, uống đi cho nóng!”.

Cha Phùng còn chưa bắt kịp tình hình, lúc này mới nhớ ra hỏi con gái, “Nhất Nhất, bạn trai của con đâu? Chẳng phải bảo là về cùng con sao?”.

Phùng Nhất Nhất vùi đầu đếm hạt cơm, rầu rĩ đáp, “Anh ấy có việc gấp nên không về được ạ”.

Mẹ Phùng sợ cha Phùng hỏi nhiều khiến con gái bối rối, bèn chen vào, “Gia Thụ, sao cháu lại mang nhiều đồ đến đây thế? Không phải cô đã bảo cháu chỉ cần đến ăn cơm là được, không được mang gì đến nữa sao?”.

“Cũng không phải là cháu cố ý mua, mà là người khác tặng ạ. Năm nay, trong nhà cháu, chị cháu thì về quê chồng ăn Tết, các cô các dì cũng về nhà, một mình cháu sao có thể ăn hết nhiều đồ như vậy ạ?” , Tạ Gia Thụ uống canh gà ác ngon miệng, nét mặt tự nhiên, nói.

Mẹ Phùng vừa nghe thấy thế, biết là không hay, đang hối hận vì mình không chọn được chủ đề thì chiến hữu cha Phùng quả nhiên lập tức tràn đầy hứng thú, “Vậy cháu đừng cung ứng nữa, một mình cháu cũng không nấu nướng, năm nay ở nhà chúng ta ăn Tết đi”.

Tạ Gia Thụ liếc nhìn Phùng Nhất Nhất, chỉ khẽ cười mà không nói gì.

Với tính cách của cha Phùng, sao có thể chịu được chuyện quyền uy của người chủ gia đình bị chất vấn? Ông nâng chén chạm cốc với Tạ Gia Thụ, vung tay lên nói bằng giọng điệu kiên định, “Cứ quyết như vậy đi! Nếu cháu mà không đến, có nghĩa là không coi chú là chú của cháu!”.

Tạ Gia Thụ uống hết một chén Mao Đài. Rượu cay đến độ đầu óc anh bắt đầu choáng váng, nhưng anh cười lại vô cùng thoải mái, rạng rỡ, “Vậy thì cháu không dám khách khí nữa ạ”.

Đang ăn cơm, bỗng có người gõ cửa, Phùng Nhất Nhất ngồi ở cuối bàn, đương nhiên là phải đứng lên mở cửa.

Cửa vừa mở, không ngờ người tới là Trịnh Phiên Phiên. Cô gái lại trở nên xinh đẹp rồi! Có lẽ là mùa đông nên khuôn mặt cô ấy tròn hơn một

chút, khí sắc có vẻ tốt hơn nhiều. Cô ấy để mặt mộc, chỉ tô ít son lên môi, xinh đẹp đứng đó. Thời tiết lạnh thế này, bởi có cô ấy mà giống như mùa xuân.

“Chị! Chị về rồi!” , Trịnh Phiên Phiên đã tỉnh lược từ “Nhất Nhất” , gọi cô hệt như Phùng Nhất Phàm, rồi nhiệt tình tiến đến ôm cô. Sau khi vào nhà, cô gái lại ngọt ngào gọi “Bác trai, bác gái!” , sau đó trực tiếp phớt lờ Tạ Gia Thụ, tiếp tục ngọt ngào cất giọng, “Nhất Phàm!”.

Phùng Nhất Nhất thấy khuôn mặt trắng trẻo, anh tuấn của em trai nhà mình thoáng nét ửng hồng khả nghi, sau đó lại thấy cậu chau mày, vô cùng mất kiên nhẫn nói, “Sao em lại chạy đến đây nhanh như vậy hả?”.

Trịnh Phiên Phiên chớp chớp mắt, mặc dù không nói, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được là ý “Bởi vì em nhớ anh mà!”.

Cả gian phòng được cô gái mang đến đầy vị ngọt ngào, ngọt ngào đến mức khiến người ta sặc sụa.

Phùng Nhất Nhất chuyển ghế đến cho Trịnh Phiên Phiên ngồi, hỏi, “Phiên Phiên, em ăn cơm chưa?”.

“Em ăn rồi!” , Trịnh Phiên Phiên nói tự nhiên, thoải mái, “Nhưng canh bác gái nấu ngon vô cùng vô cùng, có thể cho cháu xin một bát không ạ?”.

Mẹ Phùng hiển nhiên không nhiệt tình với Trịnh Phiên Phiên như với Tạ Gia Thụ, nhưng cũng lập tức nói, “Nhất Phàm, con đi lấy bát đĩa đến đây cho Phiên Phiên”.

Phùng Nhất Phàm không ngăn đầu.

Phùng Nhất Nhất đang định đứng dậy thì Phùng Nhất Phàm lấy bát canh của mình đưa đến trước mặt Trịnh Phiên Phiên.

Trịnh Phiên Phiên đương nhiên là dáng vẻ ngọt ngào lập tức bùng lầy, vui vẻ uống canh.

Phùng Nhất Nhất kinh ngạc! Cha mẹ Phùng vờ như không nhìn thấy, Tạ Gia Thụ lại nhìn thấy, tay anh còn sờ cằm, như có điều suy nghĩ...

Trịnh Phiên Phiên nói cô ấy đến đây mời Phùng gia tới tham dự bữa cơm tất niên của Trịnh gia.

Mẹ Phùng không vui cho lắm, không vòng vo mà nói thẳng, “Nơi ấy chúng ta không quen lắm, đi rồi lại sợ không được thoải mái. Hơn nữa, bữa cơm tất niên nên ăn ở nhà thì hơn. Cả nhà tụ tập cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, vui vẻ náo nhiệt, cũng có ý nghĩa hơn”.

Trịnh Phiên Phiên không chút hoang mang, cố gắng thuyết phục, “Nhưng bác gái ạ, bác đã trải qua bao năm như vậy rồi ạ? Năm nay đón một cái Tết khác đi bác! Gia đình cháu mỗi năm đều mời rất nhiều người cùng đến ăn bữa cơm tất niên. Người mà anh trai cháu mời đều là bạn bè của anh ấy, như anh Thừa Quang, chị Tử Thời... Họ đều là người quen mà. Anh trai cháu bảo cháu mời bạn bè đến tham dự, nhưng cháu không có bạn... Nếu mọi người không đi thì tội nghiệp cháu quá!”.

Cô gái xuất ra tuyệt chiêu làm nũng, mẹ Phùng bế tắc, ánh mắt nhìn về phía cha Phùng, ai ngờ Trịnh Phiên Phiên còn nhanh hơn bà, lập tức quay về phía cha Phùng, “Bác trai!”.

Con gái nhà mình chưa bao giờ cất giọng nhẹ như bay thế này, cha Phùng cũng có chút không quen... Mẹ Phùng thăm dò con trai, “Nhất Phàm, hay là con và chị con đi nhé? Mẹ với cha con về bên ông bà, cũng tiện cùng ông bà đón Tết”.

Phùng Nhất Phàm không lên tiếng, chậm rãi ăn trái cây.

Trịnh Phiên Phiên hơi chu môi, lẳng lặng kéo vạt áo cậu. Phùng Nhất Phàm vẫn không đồng ý, cô liền ra sức kéo rồi lại kéo, đĩa trái cây trong tay Phùng Nhất Phàm bỗng chọc vào miệng, cậu trừng mắt nhìn cô gái.

Trịnh Phiên Phiên tủi thân nhìn Phùng Nhất Nhất, “Chị...”.

Phùng Nhất Nhất chỉ đợi lúc này, cô nói với Trịnh Phiên Phiên, “Được, cũng lâu rồi chị không gặp Tử Thời và mọi người. Công chúa thứ hai nhà cô ấy chị cũng mới xem qua ảnh và webcam, nhân dịp bữa cơm tất niên, mọi người cùng nhau tụ họp luôn”.

Đột nhiên có một tia hy vọng, Trịnh Phiên Phiên bỗng chốc vô cùng vui vẻ!

“Chị là tốt nhất!” , cô ấy cao hứng bừng bừng ôm chầm lấy Phùng Nhất Nhất. Phùng Nhất Nhất cười híp mắt vỗ vỗ cô bé, dịu dàng vô cùng.

Tạ Gia Thụ nhìn Phùng Nhất Nhất, người đang cười tươi hoan hỉ, đột nhiên thông thả nói với cha mẹ Phùng, “Chú và cô cùng đi với bọn cháu đi ạ. Đến lúc đó mấy người chúng ta là đủ một bàn rồi. Chẳng phải chúng ta đã nói là cùng nhau ăn Tết sao? Huống hồ, nếu mọi người ở nhà ăn bữa cơm tất niên, mua đồ, rửa đồ, nấu nướng, rửa bát đĩa... phiền phức lắm ạ. Chúng ta cùng nhau tới nhà Trịnh Phiên Phiên ăn một bữa là được rồi”.

Tạ Gia Thụ nói linh hoạt, thản nhiên. Với mức độ được sủng ái của anh tại Phùng gia bây giờ, cha Phùng lập tức cười híp mắt gật đầu.

Cha Phùng gật đầu, mẹ Phùng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Trịnh Phiên Phiên tinh thần phấn chấn! Lúc này, cô ấy không thèm hỏi Phùng Nhất Nhất nữa, bởi vì anh Gia Thụ của cậu đã có lời, chắc chắn cậu sẽ đi!

Trong lòng cô gái càng nhận định Phùng Nhất Nhất, dựa vào người Phùng Nhất Nhất vừa làm nũng vừa nói lời hay, ngọt ngào vô cùng.

Trịnh Phiên Phiên tung tăng hớn hờ ra khỏi Phùng gia, vừa xuống lầu ra khỏi tiểu khu, chiếc xe màu đen đỗ bên gốc cây đã nháy đèn với cô.

Cô dừng bước đưa mắt nhìn, cửa xe chỗ ngồi phía sau hạ xuống hơn nửa, Tạ Gia Thụ, người đã nói lời tạm biệt từ sớm đang ung dung ngồi trong xe.

Trịnh Phiên Phiên đi tới, xuyên qua cửa xe được mở, cười híp mắt hỏi người bên trong, “Anh cố ý đợi em ở đây à? Tiện đường đưa em về sao? Cảm động quá!”.

Tạ Gia Thụ đã qua cái tuổiấu vỗ mồm với cô bé từ lâu, lúc này anh cũng không có tâm trạng, chỉ nhàn nhạt nói, “Bữa cơm tất niên của Trịnh gia mọi năm đều là ngày Hai mươi tám mới đưa thiệp mời, sao năm nay lại

sớm như vậy? Còn nữa, cô đến mời mọi người cũng không mang theo thiệp, không hiểu lễ độ như vậy, anh trai cô có biết không?”.

Thiệp mời còn chưa in cơ. Trịnh Phiên Phiên lấy chiêu bài mời mọc này là vì nóng lòng muốn được gặp Phùng Nhất Phàm.

Cô nàng Trịnh Phiên Phiên bị bóc mẽ, không vui nói, “Anh nói chuyện đừng khiến em không vui như vậy chứ! Em đây là muốn giúp anh tạo cơ hội còn gì, nếu không, anh làm gì có cơ hội cùng chị đón năm mới?”.

Tạ Gia Thụ cười lạnh, “Vậy thì phải cảm ơn cô quá rồi! Trước khi cô đến, tôi đã thành công xin ăn chực bữa cơm tất niên nhà họ rồi. Cô đã phá rối kế hoạch của tôi”.

“Vậy anh đợi em ở đây là vì muốn đánh em một trận để trút giận sao?” , Trịnh Phiên Phiên nghiêng đầu, giọng đầy khiêu khích.

“Sao tôi lại dám đánh cô chứ?” , Tạ Gia Thụ tay ôm ngực, “Tôi dám động đến một ngón tay cô, anh trai cô không lột da tôi mới lạ đấy!”.

“Anh biết vậy thì tốt!” , Trịnh Phiên Phiên nói xong định rời đi.

Cô ấy vừa quay người thì nghe Tạ Gia Thụ nói, “Muốn đánh cũng phải đánh Phùng Nhất Phàm chứ!”.

Trịnh Phiên Phiên lập tức quay người lại, “Này! Tạ Gia Thụ, lúc đó chúng ta đã nói là cùng giúp đỡ lẫn nhau. Anh dám động vào Nhất Phàm thử xem? Em có thành ma cũng không tha cho anh!”.

Tạ Gia Thụ bị cổ họng của Trịnh Phiên Phiên hét cho nhức đầu. Anh nhìn cô ấy bằng ánh mắt chán ghét, lạnh lùng nói, “Cô cũng nhớ chúng ta là quan hệ giúp đỡ lẫn nhau cơ đấy? Lần sau, trước khi xuất chiêu thì đánh tiếng trước có được không hả?”.

Trịnh Phiên Phiên biết mình đuối lý, hơn nữa, Tạ Gia Thụ bảo gì Phùng Nhất Phàm nhà cô bé nghe nấy, quả thực không dám mạo hiểm, nhẫn nhịn, nhỏ giọng nói, “Lần này coi như em xin lỗi anh!”.

“Tôi cho cô cơ hội bù đắp” , Tạ Gia Thụ cười khen ngợi, “Bữa cơm tất niên năm nay, anh trai cô định đặt ở nhà hàng nào?”.

“Đương nhiên vẫn là nhà hàng của gia đình em rồi.”

“Vậy cô về thuyết phục anh trai đổi nhà khác đi” , Tạ Gia Thụ chậm rãi nói ra tên nhà hàng.

Trịnh Phiên Phiên biết nhà hàng này, ở đó nổi tiếng với món ăn Pháp, hơn nữa, chỗ ngồi cũng khó đặt.

Cô bé khó xử, nói, “Anh trai em sẽ không đồng ý đâu. Bữa cơm tất niên của gia đình em đều làm tại nhà hàng của nhà, giờ đi nhà khác mất mặt lắm. Anh cũng biết anh trai em rất sĩ diện...”.

“Vậy tôi dạy cô một cách nhé!” , Tạ Gia Thụ vừa hào phóng vừa điềm đạm nói, “Cô về nói với anh trai rằng, nhà hàng đó là nơi mà phu nhân của Ngôn Tuấn thích nhất, là nơi Từ Thừa Kiêu cầu hôn bà xã, cũng là nơi Thịnh Thừa Quang tỏ tình và cầu hôn Tử Thời”.

Trịnh Phiên Phiên bỗng nhiên bừng tỉnh, “Vậy thì anh trai em chắc chắn sẽ mua lại để tặng cho chị dâu em”.

“Sau đó thì... nó trở thành nhà hàng của nhà cô rồi” , Tạ Gia Thụ giọng nói khoan thai.

Trịnh Phiên Phiên phì cười, nhào lên cửa xe cười ha hả, “Tạ Gia Thụ, anh thật thất đức!”.

“Không cần khách khí!” , Tạ Gia Thụ thẳng thừng đuổi cô ấy ra rồi kêu tài xế lái xe.

“Này! Anh không được giở trò với Nhất Phàm đâu đấy!” , Trịnh Phiên Phiên đuổi theo chiếc xe vừa khởi động rồi hét lớn.

Tạ Gia Thụ không chút đồng tình nhìn về phía cô gái đang đuổi theo xe, giọng thành khẩn, “Sao tôi có thể giở trò được? Tôi còn trông cậy nhanh chóng bồi dưỡng cậu ấy cho tốt rồi đưa đến Trịnh gia làm rể hiền, tôi cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút”.

Trịnh Phiên Phiên cười vừa ngọt ngào vừa đắc ý, “Cảm ơn anh nhé, Tạ Gia Thụ?”.

“Không cần khách sáo!” , lần này, Tạ Gia Thụ là thật tâm, “Tôi lĩnh hội được rất nhiều điều từ cô đấy!”.

“Cái gì... Cái gì?” , Trịnh Phiên Phiên đi giày cao gót đuổi theo xe, cất lực thờ đốc, kiên trì đợi câu khích lệ và khen ngợi.

Tạ Gia Thụ vô cùng nghiêm túc tổng kết, “Cây không có vỏ, tất chết. Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch”.

Trịnh Phiên Phiên đứng lại, thờ hỗn hển, chỉ về chiếc xe đã đi xa, hét lớn, “Anh mới không biết xấu hổ ấy! Anh mới là thiên hạ vô địch ấy!”.

Người ngoài đều đã đi, mẹ Phùng lần đầu tiên kêu cha Phùng đi thu dọn bát đĩa, vội vàng chạy vào phòng con gái nói xong câu chuyện còn dở dang.

“Vừa nãy chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ?” , mẹ Phùng tinh thần sáng khoái hỏi.

Bữa tối, Phùng Nhất Nhất không ăn nhiều nhưng vẫn thấy đầy bụng. Lúc này cô dựa vào tường không lên tiếng, vẻ mặt ủ rũ.

Mẹ Phùng tự hỏi tự trả lời, “Ồ, nói đến thằng bé Gia Thụ kỳ quái, cứ phải có con bằng được”.

“Mẹ, mẹ phiền quá, mẹ đi ra ngoài đi ạ!” , Phùng Nhất Nhất đau đầu nói.

Mẹ Phùng bị nghẹn, dạ dày có chút khó chịu. Vừa rồi, bà không có lòng dạ đâu mà ăn cơm.

“Con chê mẹ phiền phức? Vậy con nói cho rõ ràng đi, có phải sau này con không muốn mẹ làm phiền nữa không hả?”

Phùng Nhất Nhất thật hết cách với bà, nhưng đúng là phiền đến sắp khóc rồi, “Lúc đầu con và Tạ Gia Thụ ở bên nhau thì mẹ khăng khăng không chịu, hận đến mức muốn đánh chết con. Bây giờ mẹ lại muốn con ở bên anh

ấy sao? Mẹ, mẹ làm người có nguyên tắc chút có được không? Bởi vì anh ấy đối xử tốt với mẹ, nên mẹ liền để con gái cho anh ấy sao?”.

“Đúng vậy, nếu không thì sao? Tôi không gả con gái cho người đối xử tốt với tôi, chẳng lẽ tôi lại gả cho tên Thang Tường không thềm lộ mặt kia chắc?” , mẹ Phùng bình tĩnh thừa nhận, nói tiếp, “Trước kia, tôi kêu cô đừng ở cùng Tạ Gia Thụ, bởi vì lúc đó chẳng phải còn có Thẩm Hiên sao? Bây giờ, nếu cô có một người được như Thẩm Hiên, tôi cũng tình nguyện gả cô đi. Cô muốn gả cho Thang Tường, tôi cũng đâu có phản đối! Điều kiện tiên quyết là nó phải đấu lại được Tạ Gia Thụ”.

Phùng Nhất Nhất không còn lời nào để chống đỡ.

“Không phải mẹ không để tâm con, cũng không phải thấy tiền mà sáng mắt. Chỉ là mẹ rất thực tế, hơn nữa, con chính là con gái mẹ, nên mẹ phải lựa chọn người tốt với con nhất. Bây giờ, con đã bỏ lỡ Thẩm Hiên rồi, Thang Tường cũng không dựa dẫm được, cho nên con cũng chỉ còn Tạ Gia Thụ thôi.”

Phùng Nhất Nhất nghe những lời này mà trong lòng khó chịu vô cùng, cô bỗng chốc bốc hỏa, kích động lớn tiếng, “Con thà rằng cả đời này không lấy chồng”.

Lúc này, sắc mặt của mẹ Phùng đã thay đổi, nhưng bà cũng không nói gì thêm, ngồi một lát rồi đứng dậy, lẳng lặng đi ra ngoài. Phùng Nhất Nhất gọi bà lại, “Là Đàm Tường, Đàm... Tường, không phải là Thang Tường. Con đã từng nghiêm túc cân nhắc đến việc lấy anh ấy, mẹ đừng đọc sai tên của anh ấy nữa”.

Mẹ Phùng đứng đó nói, “Được, mẹ biết rồi!”.

“Mẹ, hiện giờ mẹ cảm thấy gả con cho Tạ gia không vấn đề gì rồi sao?” , Phùng Nhất Nhất không nhịn được hỏi, cô không hiểu, “Trước kia, mẹ kiên quyết chuyện môn đăng hộ đối, hiện giờ lại cảm thấy không thành vấn đề rồi sao?”.

Mẹ Phùng nghiêm túc nói, “Nếu em trai con cứ phát triển như hiện tại, rất nhanh sẽ thành công. Cô gái nhà họ Trịnh kia thông minh, em trai con về cơ bản là bị ăn chắc rồi. Hai người họ có lẽ sẽ thành đôi. Mẹ thấy Tạ Gia Thụ đề bạt em trai con cũng là vì nguyên nhân Trịnh gia. Đợi em trai con có sự nghiệp, có Trịnh gia, con có anh em nhà ngoại rồi, sau này dù Tạ Gia Thụ có làm gì, em trai con cũng có thể giúp một tay”.

Phùng Nhất Nhất không ngờ mẹ mình lại nghĩ như vậy.

Nhưng đối với mẹ Phùng mà nói, chỉ đơn giản như vậy, “Con đừng cho rằng mẹ vì em trai con mà có thể bán con. Đầu óc mẹ vẫn còn minh mẫn lắm. Nếu con thật sự không thích Tạ Gia Thụ, sao con không thể theo Thẩm Hiên? Con thích Tạ Gia Thụ đến thế, sao lại không ở bên nó? Tính khí của nó không tốt, con không thể bảo nó sửa đổi sao? Lúc cha con còn trẻ, hai câu không vừa lòng là đã cho mẹ cái bạt tai rồi, bây giờ thì sao? Phùng Nhất Nhất, mẹ nói cho con biết, con không thể vừa muốn heo mập lại muốn nó chạy như ngựa đực. Đàn ông không hợp ý con một chút là con không lấy người ta nữa sao? Con đã là người thập toàn thập mỹ chưa?”.

Phùng Nhất Nhất mệt mỏi nằm xuống giường, cuộn người vào trong chăn.

Ryta

10-11-2015,04: 44 PM

Chương 19

Là bị ma mê quỷ ám cũng được, là nhân duyên kiếp trước cũng được, tất cả đã không còn quan trọng nữa, nếu em có thể trở lại vòng tay anh.

Gia đình là nơi mang lại cho con người ta hương vị ngày Tết nồng ấm, đong đầy nhất.

Sáng sớm ngày Ba mươi, ngoài trời đã có tiếng pháo nổ lác đác, cha mẹ Phùng thức dậy như mọi ngày. Cha Phùng ra ngoài mua đồ ăn sáng, lúc trở về con trai con gái vẫn còn ngủ, hai người già tay chân nhẹ nhàng ăn chút điểm tâm, pha ấm trà ngồi trên sofa tán gẫu.

Bởi năm nay không ăn cơm tất niên ở nhà, những việc phải chuẩn bị cho năm mới bỗng chốc giảm đi một nửa, mẹ Phùng hiếm khi nhàn rỗi thế này, vui mừng nói với cha Phùng, “... Vẫn là rất tốt!”.

Cha Phùng lập tức thừa cơ nói, “Gia Thọ đáng tin cậy!”.

Mẹ Phùng chu môi chỉ về cánh cửa phòng đang đóng chặt của con gái. Cha Phùng nhỏ tiếng, “Rốt cuộc là Nhất Nhất làm sao vậy? Tôi cũng không tiện hỏi nó”.

“Làm cao chứ còn gì nữa!” , mẹ Phùng nói xong lại cười, “Ông đừng quan tâm nữa, dù sao Tạ Gia Thọ có cách để cưới được vợ, thì tôi cũng có cách gả con gái đi”.

Cha Phùng muốn nói ông vốn không biết phải quan tâm ra làm sao...

Lúc này, cửa nhà truyền đến tiếng gõ cửa. Cha Phùng vui tươi hơn hờ từ sofa đứng dậy, “Gia Thọ, đến sớm thế này cơ à!”.

Hôm nay, Tạ Gia Thọ đến đưa bốn người trong Phùng gia đi trang điểm, bởi bữa cơm tất niên bên Trịnh gia là buổi tiệc lớn với đông đảo khách khứa, mọi người đều phải ăn vận chỉnh tề đi dự tiệc. Cha Phùng và Nhất Phàm mặc đồ Tây là được, mẹ Phùng muốn trở nên tươi đẹp, bắt buộc phải có nhà tạo mẫu chuyên nghiệp trang điểm, phối đồ cho bà.

Những lời này đương nhiên là Tạ Gia Thụ nói.

Nghĩ đến việc Tạ Gia Thụ mặt không đổi sắc dốc hết khả năng để lấy lòng, trong lòng mẹ Phùng cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng yêu. Cha Phùng vừa mở cửa nhà, một tiếng “Gia Thụ” của mẹ Phùng còn chưa thành lời, bà liền ngẩn ngơ ra đó cùng cha Phùng.

Ngoài cửa là một chàng trai trẻ họ không hề quen biết, dáng vẻ long đong vất vả, hai tay xách đầy hộp quà, tướng mạo của chàng trai này... nhìn quen con trai nhà mình và Tạ Gia Thụ rồi, thấy chàng trai này quả thật là tầm thường.

Cha Phùng hỏi chàng trai có tướng mạo tầm thường, “Cậu tìm ai thế, chàng thanh niên?”.

“Xin hỏi...” , nét mặt của người đến có chút căng thẳng rõ rệt, giọng nói không được tự nhiên, “Đây là nhà của Phùng Nhất Nhất phải không ạ?”.

Trong lòng mẹ Phùng vỗ đùi cái đét: Thang Tường! Hô hô! Chắc chắn là Thang Tường! Đã tìm đến tận cửa rồi!

Quả nhiên bên kia bắt đầu nói, “Bác là cha của Phùng Nhất Nhất phải không ạ? Cháu chào bác trai! Cháu là Đàm Tường, là bạn trai của Nhất Nhất”.

Cha Phùng “ồ” một tiếng, mơ hồ quay đầu nhìn mẹ Phùng. Mẹ Phùng vội đứng lên nhiệt tình nói, “Mau vào đây, mau vào đây! Ôi trời, con bé Phùng Nhất Nhất này, cũng không nói với chúng ta một tiếng là cháu đến”.

Sau khi Đàm Tường vào nhà, ngồi xuống, lại càng căng thẳng hơn, “Cái đó... không phải... không thể trách cô ấy... là lỗi của cháu ạ!”.

Anh ta nói năng lộn xộn, mẹ Phùng rót cho anh ta cốc trà rồi bưng đến, giọng nói ôn tồn, “Cháu tự lái xe đến à? Từ thành phố H đến sao? Chà, xa như vậy!”.

“Vâng... cháu xuất phát từ tối hôm qua, vốn định mấy ngày trước đến rồi ạ” , Đàm Tường ngại ngùng nói tiếp, “Bởi vì cháu vừa được thăng chức,

quả thật là có nhiều việc không thể vượt đó được. Cháu đã tranh thủ thời gian giải quyết rồi ạ... Bác trai, bác gái, cháu thật sự xin lỗi! Cháu xin lỗi hai bác!”.

Lúc người đàn ông này nghiêm túc, vẻ mặt vô cùng thành khẩn, cha Phùng thì vẫn ổn, bởi ông đã “tình sâu nghĩa nặng” với Tạ Gia Thụ từ lâu, mẹ Phùng nghĩ cho con gái, trong lòng thở dài.

Cô con gái nhà bà đúng thật là... có đức có tài gì? Không đúng, phải là trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hình như cũng không đúng cho lắm...

Bà cũng bắt đầu thất thần, bỗng chốc chỉ còn lại Đàm Tường làm nhảm về chuyện anh ta được thăng chức ra nước ngoài ra sao và anh ta muốn cưới Phùng Nhất Nhất thế nào... Lúc này, cửa phòng ngủ bỗng mở ra, Phùng Nhất Phàm bị tiếng ồn đánh thức vươn vai đi ra ngoài.

Đàm Tường trợn tròn mắt!

Cái đầu và khuôn mặt của Phùng Nhất Phàm ở đó, dù cậu chỉ mặc quần đùi hoa thì cũng có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên! Đàm Tường giật mình nhìn cậu chăm chăm.

Mặc dù Phùng Nhất Phàm không làm ra chuyện gì quá đáng, nhưng vẫn bị nhìn đến nổi giận, không khách khí nói, “Anh là ai thế hả? Chạy đến nhà chúng tôi làm gì vậy?”.

Hiện giờ, mẹ Phùng lại cảm thấy Đàm Tường cũng ổn, bà nói con trai, “Con dậy rồi thì đi ăn chút đồ đi. Bữa sáng ở trong nồi ấy. Ăn xong thì gọi chị con dậy, nói với nó là Đàm Tường đến”.

Nhìn khuôn mặt si ngốc của Đàm Tường, mẹ Phùng bèn hiểu ý giải thích, “Đây là Nhất Phàm, em trai của Nhất Nhất, hai người gặp nhau rồi chứ?”.

Mẹ Phùng lòng dạt dào tin tưởng rằng Phùng Nhất Phàm sẽ tuân thủ lời căn dặn của bà, đến thành phố H phải gặp Đàm Tường ít nhất một lần.

Ai ngờ Đàm Tường gật đầu, nhưng lại nói, “Lúc Tổng giám đốc Phùng đến công ty chúng cháu, cháu đã gặp. Tổng giám đốc Phùng... Tổng giám đốc Phùng có lẽ không biết cháu”.

“Tổng giám đốc Phùng” gì gì đó quả thật là lấy được cảm tình của mẹ Phùng quá đi mất, bà che miệng cười khẽ, càng vui sướng thúc giục con trai, “Đi, kêu chị con mau ra đây!”.

Phùng Nhất Phàm đến nhà bếp ngậm cái bánh mì hấp đi ra, vừa ăn vừa cắn nhả, “Có ra cũng phí công...”.

“Ra cái gì?” , một giọng nói chen vào, cửa nhà bị đẩy ra kéo theo làn gió lạnh xông vào. Phùng Nhất Phàm để trần cánh tay rét run cầm cập, chiếc bánh cắn trên miệng cũng rơi xuống. Cậu luống cuống nhặt lên, nhặt lên rồi lại vội vàng nhét vào miệng.

“Anh Gia Thụ!” , Phùng Nhất Phàm đang ngậm bánh mì trong miệng cười xấu xa.

Cha Phùng lập tức không quan tâm đến Đàm Tường nữa, đứng dậy tiếp đón người vừa bước vào cửa, “Cháu đến rồi à, ăn sáng chưa?”.

Tạ Gia Thụ chẳng thèm nhìn Đàm Tường đang ngồi trên sofa lấy một lần, có vẻ như chẳng hề quen biết. Anh cởi áo khoác ngoài rồi treo lên, tự nhiên như ở nhà, thuận miệng trả lời cha Phùng, “Cháu chưa chú ạ”.

“Được rồi! Chúng ta cùng ăn nhé!” , cha Phùng cực kỳ hào hứng đi vào nhà bếp.

Mẹ Phùng cười híp mắt tiếp đón Đàm Tường, trong lòng thương tiếc nghĩ: Xem ra hôm nay phải làm xong báo cáo kết quả rồi.

Lúc Phùng Nhất Nhất bị lôi từ trong chăn ra, chẳng hề hay biết chuyện gì đang xảy ra, ngồi đó mơ mơ màng màng, không hiểu hỏi, “Sao vậy ạ? Mẹ không để người khác ngủ hay sao?”.

Mẹ Phùng không nhiều lời, tóm lấy vai cô ra sức lắc, lắc đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo.

“Nghe cho rõ đây! Hiện giờ con có cơ hội lựa chọn, rất có khả năng là lần lựa chọn cuối cùng của con, nên xúc lại tinh thần đi! Con phải lựa chọn cho hẳn hoi, lựa chọn cho nghiêm túc vào. Hôm nay, ở đây là sân nhà của con, con cứ chơi không chịu chuyền, chọn không tốt, sau này đừng trách này trách nọ!”

“...”

Phùng Nhất Nhất nghe mẹ Phùng tiếp sóng tình hình bên ngoài, toàn thân bỗng chốc rét run, vội vàng bọc chăn vào người.

Cô nhìn về phía cửa phòng.

Cách một cánh cửa mỏng manh, lẽ nào là nửa cuộc đời còn lại của cô?

Chuyện này cũng thật bi thương, nực cười!

Cô xoa xoa mặt, bò dậy, nhào đến bên cạnh giường tìm dép.

Sau khi đánh răng rửa mặt qua loa, Phùng Nhất Nhất liền ra ngoài. Cửa vừa mở, cô quét mắt, tình hình bên ngoài phòng khách hoàn toàn khác biệt với tưởng tượng của cô. Tạ Gia Thụ ngồi trên bàn ăn, uống sữa đậu nành, ăn quẩy. Miếng quẩy kia có lẽ đã hơi nguội, trước khi cắn một miếng, anh lại nhúng vào trong sữa.

Phùng Nhất Phàm mặc quần đùi hoa, ngồi cạnh Tạ Gia Thụ, nói, “... Tối nay Ngôn Tuấn cũng đến chứ ạ? Anh thay em giới thiệu gặp mặt một lát được không? Sau này chuyện phê duyệt văn kiện tốt nhất là phải qua tay anh ta trước tiên. Em nghe anh Thừa Quang nói, ông chủ Thẩm vừa được điều đến Bắc Kinh năm nay, nghe nói là có quan hệ mấy đời với nhà anh ta...”.

Cha Phùng ngồi giữa Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Phàm, uống rượu ăn quẩy, cười híp mắt, cười híp mắt, cười híp mắt.

Mẹ Phùng đầy vẻ thương yêu ngồi nói chuyện với Đàm Tường trên ghế sofa. Lúc này, Đàm Tường đang nhìn không chớp mắt với người vừa mở cửa đi ra. Anh ta ngồi thẳng người, cánh mũi phập phồng, hiển nhiên là rất kích động.

“Nhất Nhất!” , anh ta khẽ giọng gọi Phùng Nhất Nhất, nghe ra được giọng nói có hơi khàn khàn.

Ba người trên bàn cũng nhìn về phía Phùng Nhất Nhất, ánh mắt Tạ Gia Thụ nhìn Phùng Nhất Nhất còn đem theo ý cười.

Phùng Nhất Nhất không quan tâm đến anh, kéo ghế ngồi bên cạnh sofa, nghiêm mặt hỏi Đàm Tường, “Sao anh lại tới đây vậy? Anh thay đổi ý định rồi à?”.

Môi Đàm Tường giật giật, cuối cùng anh ta vẫn thành thật, “Không!”.

“Vậy thì quả thật là anh không cần phải đến đây” , Phùng Nhất Nhất cũng thành thật nói với anh ta.

“Anh phải đến... chúng ta đã nói rồi mà” , nét mặt của Đàm Tường rất u ám, “Cho dù cuối cùng chúng ta không thành đôi thì anh cũng nên đến. Lúc cha mẹ anh đến, em đối với họ chu đáo, săn sóc như vậy, anh nhất định phải đến”.

Lời này quả là thấu đáo! Mẹ Phùng không kìm nén được mà lộ ra ánh mắt khen ngợi.

Trên bàn ăn, Phùng Nhất Nhất Phàm ý đồ tiếp tục đề tài, nhưng cậu phát hiện ra anh Gia Thụ nhà cậu hoàn toàn không nghe cậu nói...

Trước mặt bao nhiêu người, Đàm Tường cất giọng khấp nép với Phùng Nhất Nhất, “Hai ngày nay anh đã giải quyết xong mọi việc, tối qua anh không ngủ mà đến đây, anh không nói là xin em tha thứ cho anh... em có thể cho anh thêm vài ngày suy nghĩ được không? Dù là vì bản thân em mà cân nhắc một chút. Qua năm nay, chúng ta đã hai mươi chín rồi...”.

Phùng Nhất Nhất kiên nhẫn đợi anh ta nói đến khi không thể nói tiếp được nữa, cô mới mở miệng, “Không được!”.

Cô chỉ có hai từ này, đơn giản, rõ ràng. Đàm Tường như bị giáng cho một cái bạt tai, hệt như con dĩa thú bị vây chặt lấy nhưng không thể lên cơn,

khuôn mặt thanh tú dần ửng đỏ, “Chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện được không? Cho anh một cơ hội để thuyết phục em”.

Phùng Nhất Phàm không nhin nổi, văng câu chửi tục ngay tại trận.

Mẹ Phùng nhìn con trai với ánh mắt không đồng tình, sau đó nói, “Ông Phùng, chúng ta đi chợ mua thức ăn đi!”.

Cha Phùng chẳng phải là chiến hữu của bà đâu, ông không chịu đi, “Tôi ở đây nói chuyện với Tạ Gia Thụ, bà đi một mình đi”.

Mẹ Phùng đang muốn viện cái cớ khác thì Tạ Gia Thụ bỗng đứng dậy.

Anh đi đến bên sô pha, mẹ Phùng biết sự tình không hay, vội đưa mắt ra hiệu cho con gái, Phùng Nhất Nhất quay đầu nhìn, anh đã đi đến rất gần phía sau cô.

Phùng Nhất Nhất quay đầu nhìn, Tạ Gia Thụ đã đứng lại, không tiến lại gần thêm nữa.

“Xin lỗi, tôi không nhớ rõ tên của anh, cái gì Tường ấy nhỉ?” , Tạ Gia Thụ đứng đó bình tĩnh nói.

Khuôn mặt Đàm Tường đỏ ửng, cố gắng trấn tĩnh trả lời, “Tôi họ Đàm, Đàm Tường”.

“Anyway” , Tạ Gia Thụ nhún vai tỏ ý chẳng hề gì, “Có lẽ anh không thông thuộc tình hình thị trường cho lắm. Anh biết tôi là ai không?”.

Đàm Tường lắc đầu.

“Tôi tên là Tạ Gia Thụ, trang cuối cùng của hợp đồng thu mua công ty các anh có chữ ký của tôi. Ở chỗ Phùng Nhất Nhất này, tôi là người của nhiệm kỳ trước. Tôi biết cô ấy gần bảy năm rồi, trong bảy năm này tôi từng bị cô ấy vứt bỏ hai lần.”

Anh đứng đó, bình tĩnh nói.

“Tôi còn không đòi cô ấy cho tôi cơ hội thuyết phục cô ấy, anh dựa vào đâu?”

Đàm Tường nói gì sau đó đã không còn quan trọng nữa, đối kháng giữa hai lực lượng chênh lệch một trời một vực thực quả là chẳng còn gì hồi hộp. Lòng tự tôn của Đàm Tường không cho phép anh ta ở lại tiếp tục khấn nài Phùng Nhất Nhất.

Lúc Đàm Tường rời đi, cha Phùng vô cùng tích cực để anh ta cầm đồ của mình về. Đàm Tường đỏ mặt đẩy lại, lúc để lại đồ xong dường như là muốn bay xuống lầu.

Cha Phùng có chút áy náy nhìn Tạ Gia Thụ, sau đó lại nhìn mẹ Phùng, mẹ Phùng khẽ gật đầu.

Tạ Gia Thụ điềm nhiên như thể vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì, nói, “Vậ giờ chúng ta xuất phát nhé? Các quý bà còn phải trang điểm làm tóc nữa”.

Đối với Tạ Gia Thụ, tiệc tùng là chuyện bình thường như cơm bữa, cho nên việc trang điểm này anh quả thật là “hạ bút thành văn”, hơn nữa, hiện giờ anh đang làm gì? Hầu hết các nhà tạo mẫu nổi tiếng nhất trong và ngoài nước đều hợp tác với anh.

Anh lái một chiếc xe bảy chỗ đến, đích thân làm tài xế, đưa bốn người Phùng gia đến thẳng F. D, ở đó có một đội nhà tạo mẫu chuyên nghiệp đang chờ.

Cha Phùng được Phùng Nhất Phàm dẫn đi. Có ít nhất bảy tám người đang vây quay phục vụ mẹ Phùng như hoàng thái hậu. Chỉ có Phùng Nhất Nhất được đưa đến một gian phòng trang điểm đơn. Nhà tạo mẫu nữ về mặt trầm tĩnh cởi bỏ tóc cô xuống vai, sau khi trang điểm nhẹ liền đề nghị cô thử đồ trước.

Nhà tạo mẫu chuẩn bị một chiếc váy dài chạm đất, dài tay, cổ chữ V màu đen, ngoại trừ viền ren ra thì không có họa tiết điểm xuyết nào. Lúc cô cầm chiếc váy trong tay, thoạt nhìn chẳng có chút gì đặc biệt, mặc lên người mới đầu cũng chỉ cảm thấy rất vừa vặn. Nhưng sau đó, Phùng Nhất Nhất liền phát hiện ra chiếc váy này quả thật là tuyệt diệu vô cùng. Cổ áo ôm lấy bả

vai vừa vắn tôn lên đường cong đẹp nhất trên vai cô. Cổ chữ V xẻ sâu đã khoe được bộ ngực đẹp đẽ của cô một cách hoàn mỹ.

Màu đen thuần khiết hết như màu tóc làm tôn lên làn da trắng như ngọc của

cô.

Thường thì con gái không hay mặc đồ đen, bởi có nhiều lựa chọn khác ngoài màu đen. Sau năm ba mươi tuổi, phụ nữ có lẽ cũng không thích màu đen lắm, bởi vì lựa chọn ít như thế, trong lòng thấy thê lương, lạnh lẽo.

Cho nên, có lẽ độ tuổi hai mươi tám đến hai mươi chín là độ tuổi thích hợp mặc đồ màu đen nhất?

Giống như một bông hồng nở rộ lần cuối, đầy sức sống và kiêu diễm đến cực

hạn.

Phùng Nhất Nhất lặng lẽ nhìn mình trong gương đến ngây người, không biết từ lúc nào, phía sau cô đã đổi thành một người khác. Trong căn phòng nhỏ yên tĩnh chỉ có hai người họ, Tạ Gia Thụ khẽ đặt tay lên vai cô.

Trong gương, người đàn ông ăn vận bộ đồ màu đen đứng phía sau bông hồng đen nở rộ, ánh mắt như ngọn lửa đang bùng cháy.

Anh cúi đầu, nét mặt quyến luyến kề bên tai Phùng Nhất Nhất, cô nghe thấy anh khẽ nói, “Sau khi trang điểm, mẹ em trông còn trẻ trung, xinh đẹp hơn em nữa kìa... ha ha ha ha!”.

Phùng Nhất Nhất lẳng lặng bỏ đi, ngay cả một ánh mắt cũng không có ý định cho anh.

Nhưng Tạ Gia Thụ không có ý để cô đi, anh đưa tay ôm lấy cô. Mặt anh áp vào má cô, khẽ giọng dỗ dành người trong gương, “Được rồi, được rồi... hỏi em một câu, nghiêm túc chút!”.

“Anh buông em ra trước đã.”

“Không được, buông em ra tôi không thể đứng vững” , Tạ Gia Thụ bị rịn vùi mặt vào cổ cô, giọng nói thấp như than thở, “Em nói đi, tại sao thái độ của em đối với tên Vương Tường kia lại tốt như vậy? Giọng điệu em từ chối anh ta còn tốt hơn cả lúc em nói chuyện với tôi”.

“Đàm Tường” , Phùng Nhất Nhất không thể nhịn được mà sửa lại, “Anh ấy tên là Đàm Tường”.

“Tôi quan tâm anh ta là cái gì Tường làm gì? Em trả lời tôi trước đi!”

“Anh buông em ra trước rồi em trả lời anh.”

Cô nói không nhanh không chậm, giọng điệu vô cùng kiên định. Tạ Gia Thụ kì kèo một lúc mới bị rịn buông lỏng tay.

Phùng Nhất Nhất quay người, đứng đối diện với anh, thừa dịp lùi lại một bước, nói, “Anh cho anh ấy cơ hội tốt như thế, anh ấy không nỡ từ bỏ cũng là chuyện thường tình”.

“Anh ta không nỡ từ bỏ tiền đồ của anh ta nhưng lại nỡ vứt bỏ em” , Tạ Gia Thụ nghiêm túc hỏi lại, “Em không cảm thấy đau lòng sao?”.

“Cũng bình thường. Em không thích anh ấy nhiều hơn bản thân mình.”

Lời này của cô khiến Tạ Gia Thụ rất hài lòng, nhưng ngẫm nghĩ, lại cảm thấy hình như có chút thất vọng, tiu nghỉu.

Ngẫm nghĩ một hồi, anh mới bình tĩnh nói, “Vậy ngày trước em thích tôi, đã vượt qua bản thân em chưa?”.

Phùng Nhất Nhất không ngờ anh lại hỏi như vậy, hơn nữa biểu cảm trên gương mặt lại nghiêm túc như thế.

Cô nén đặng chất trong lòng, trả lời, “Thỉnh thoảng”.

Thật ra không phải là thỉnh thoảng, mà là có một quãng thời gian từng như thế thật.

Lúc đó, anh vừa từ Mỹ trở về, cô ôm tâm tình “mất rồi lại có” , hết thấy yêu thương đều đốt cháy! Quả thật là cô từng thích anh hơn cả bản thân

mình, lúc đó, toàn thế giới đều phản đối, còn cô lại kiên định vô cùng.

Mặc dù chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng đó là dũng khí lớn nhất mà cô có thể tung ra.

Show hand, sau đó thì Game over.

Tạ Gia Thụ nhìn vẻ mặt thất thần động lòng người của Phùng Nhất Nhất, khát khao được hôn cô ngay lập tức, nhưng anh mới tiến lên một bước, cô đã lùi về phía sau một bước lớn hơn, gần như là dán lấy tấm gương.

Chiếc gương kia phát ra âm thanh ken két chói tai, nhà tạo mẫu nữ vừa rời tường là bên trong cần liên gõ cửa đi vào.

“Sếp...” , sau khi tiến vào, nhà tạo mẫu nữ thấy tình hình bên trong phòng, có chút lúng túng.

Tạ Gia Thụ hơi tiến về phía trước, gật đầu với cô ta.

“Cô tiếp tục làm việc đi, chú ý một chút” , anh nói rồi lùi sang một bên, ngồi xuống một góc bàn trang điểm, hai chân vắt chéo nhàn nhã, khoanh tay nhìn về bên này.

Nhà tạo mẫu nữ cố gắng ổn định tinh thần, hỏi một câu như thường lệ, “Cô Phùng thích thiết kế của bộ váy này không ạ?”.

“Không thích” , Phùng Nhất Nhất nói.

Tay của nhà tạo mẫu khựng lại một chút.

“Có thể phiền chị đổi cho tôi một bộ khác không?” , Phùng Nhất Nhất hỏi.

Nhà tạo mẫu kinh hoàng khiếp sợ nhìn về phía sếp của mình.

Ai ngờ hôm nay Sếp Ma Vương như uống nhầm thuốc, vẻ mặt hòa nhã nói, “Đổi đi, đổi cho cô ấy, tôi không dám chọc cô ấy không vui”.

Nói rồi anh bỗng đứng dậy tiến về phía trước, tay phải lấy ra một thứ gì đó từ trong túi quần, khẽ giơ ra. Phùng Nhất Nhất hết hoảng nhìn thấy một sợi dây chuyền với ngôi sao nhỏ từ giữa ngón tay anh trượt xuống. Không

đợi cô nhìn kỹ, trên cổ đã có cảm giác lạnh lạnh, chiếc dây chuyền lấp lánh ánh sao đã được đeo lên cổ cô.

Tạ Gia Thụ đứng phía sau đeo dây chuyền cho Phùng Nhất Nhất, nhìn khuôn mặt và chiếc dây chuyền tôn lên vẻ đẹp của nhau trong gương, anh nở nụ cười mang theo nét dịu dàng, “Quà năm mới!”.

Sau đó, không cho Phùng Nhất Nhất cơ hội từ chối, anh ghì lấy bả vai cô, vẻ mặt kiêu ngạo hỏi, “Quà của tôi đâu?”.

Phùng Nhất Nhất tim đập thành thịch, gần như nín thở tập trung, “... Năm mới vui vẻ!”.

“Được!” , Tạ Gia Thụ cười hài lòng, cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn lên tóc cô, “Cảm ơn!”.

Cuối cùng, Phùng Nhất Nhất đã chọn một bộ lễ phục bình thường, kiểu mẫu đơn giản nhất, màu sắc cơ bản nhất.

Tối đó, khi Tử Thời trông thấy cô bèn lộ ra ánh mắt hâm mộ, “Cậu gầy quá! Hu hu hu!”.

Tử Thời sinh xong công chúa thứ hai cho Thịnh gia, vừa mới ở cữ không bao lâu, trên người vẫn còn một vòng thịt.

Thịnh Thừa Quang ở bên cạnh nhìn vợ bằng ánh mắt không tán đồng, Tử Thời liền lè lưỡi. Lúc cùng Phùng Nhất Nhất đến chỗ khác nói chuyện riêng, cô ấy mới thổ lộ, “Tớ nói là muốn giảm béo, Thịnh Thừa Quang không cho!”.

Phùng Nhất Nhất đặt tay lên eo cô bạn thân, cảm giác nơi bàn tay mềm mại vô cùng, ngay cả cô gái như cô cũng không nhịn được mà muốn nắn bóp thêm mấy lần nữa, liền thở dài, “Anh ấy đâu phải kẻ ngốc, đương nhiên là không cho rồi...”.

Hai người họ đang thăm thì, Trịnh Phiên Phiên như hồ điệp bay tới, “Chị, chị Tử Thời, Tạ Gia Thụ và anh Thừa Quang đâu rồi ạ? Sắp đến màn khiêu vũ rồi!”.

Tử Thời nghe thấy thế bèn đi tìm ông xã thân yêu nhà mình. Phùng Nhất Nhất hỏi Trịnh Phiên Phiên, “Bạn nhảy của em là Nhất Phàm sao?”.

Nhắc đến chuyện này, Trịnh Phiên Phiên khó tránh lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nhỏ giọng nói, “Nhất Phàm không chịu khiêu vũ, nói là không thích, không biết. Thật ra thì em biết, anh ấy không muốn ôm em trước mặt mọi người, không muốn bị người khác nhìn thấy”.

Phùng Nhất Nhất cảm động, khẽ nói, “Em kiên trì như vậy, quả thật là rất dũng cảm”.

Chị không bằng em.

“Em thích anh ấy mà! Nếu em không kiên trì thích anh ấy, anh ấy sẽ chạy mất, vậy thì toàn thế giới này chỉ thừa lại người em không thích thôi! Chị, người giống như em đây, nếu không gặp được Nhất Phàm, tình huống tốt nhất cũng chỉ có thể gả cho mẫu người như Tạ Gia Thụ thôi” , Trịnh Phiên Phiên nói rồi thở dài.

Phùng Nhất Nhất trầm lặng.

Trịnh Phiên Phiên nhớ lại khuôn mặt vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, vội vàng bổ sung thêm một câu, “Ngay cả mẫu người như Tạ Gia Thụ cũng không chịu lấy em đấy!”.

“Phiên Phiên... tính khí của Nhất Phàm không tốt, em thật không dễ dàng gì!” , Phùng Nhất Nhất cất giọng khó khăn, “Có gì cần chị giúp, em cứ nói nhé!”.

Trịnh Phiên Phiên cười rất xinh đẹp, khoác lấy tay cô, giọng ngọt ngào, “Không có gì đâu chị ạ, vốn dĩ là không có ai thập toàn thập mỹ mà! Nếu bảo em lựa chọn, em thà chọn Nhất Phàm có tính khí tệ hơn mười lần cũng sẽ không chọn Tạ Gia Thụ”.

Phùng Nhất Nhất cuối cùng không nhịn được, hỏi, “Tại sao?”. Tạ Gia Thụ... đâu có tệ đến mức ấy?

“Bởi vì anh ấy không yêu em!” , Trịnh Phiên Phiên nói bằng giọng điệu tự nhiên, thoải mái, “Yêu là chuyện quan trọng nhất. Chị, chị đừng bởi vì

đạt được quá dễ dàng mà không trân trọng đấy nhé! Có thể gặp được người mình yêu là một chuyện vô cùng vô cùng khó khăn, càng đừng nói đến việc cả hai đều thích nhau”.

Trong tiếng nói chuyện của họ, từng ngọn đèn trong phòng khách nguy nga lộng lẫy dần trở nên tối mờ. Đến cuối cùng, chỉ còn từng chùm sao đang chiếu sáng trên nóc nhà cao cao. Nhà hàng Tây có lịch sử lâu đời vốn dĩ đâu đâu cũng mang nét hoài cổ, lần này lại trở nên huyền ảo ồn ào, ánh sao tỏa sáng, mọi người đều không cảm lòng được mà dừng lại mọi tiếng động.

Sân khấu phía trước mặt chỉ bật ngọn đèn yếu ớt, chiếu sáng ban nhạc.

Thì ra là có biểu diễn. Khán giả không biết chuyện đều bắt đầu chờ đợi.

Lúc này, một ngọn đèn sáng như tuyết bỗng rơi về chính giữa sân khấu, ở đó chỉ có một chiếc micro, một chiếc ghế cao, còn có người không phụ chờ mong của mọi người, Tạ Gia Thụ.

Đại thiếu gia của Tạ gia oai phong trong xã hội thượng lưu và giới giải trí của thành phố G năm đó đột nhiên lui về ở ẩn, sau đó trở thành một Tạ Gia Thụ, người đã mang F. D áo gấm về làng.

Một nhân vật như thế, ôm cây ghi-ta, trước mặt mọi người trong phòng, thong dong ngồi trên ghế chân cao, trước micro... Dành thời gian để tham dự bữa tiệc tối nay, thật đáng!

Phùng Nhất Nhất đứng giữa đoàn người trong bóng tối, cùng mọi người im lặng nhìn Tạ Gia Thụ trên sân khấu. Toàn thế giới chỉ có anh là ánh sáng duy nhất.

Tạ Gia Thụ... trong lòng cô vừa hào hứng vừa chua xót.

Tạ Gia Thụ gảy vài âm, quay người khẽ gật đầu với ban nhạc. Âm nhạc nổi lên, anh khẽ mỉm cười xuống phía dưới sân khấu, ôm cây ghi-ta, vừa đàn vừa hát, “Từng thật sự cho rằng đời người là như vậy, trái tim bình lặng không muốn đón nhận thêm sóng gió nữa. Dứt ngàn lần tơ tình mà chẳng dứt, trăm ngàn ngã rẽ bủa vây lấy tôi”.

Là Ma mê quý ám.

Bài hát cũ từng được rất nhiều người hát, nhiều người chắc chắn hát còn hay hơn Tạ Gia Thụ, nhưng không ai có thể khiến lòng người xao động như Tạ Gia Thụ của đêm nay.

Khiến lòng người xao động.

“Có người hỏi tôi rằng, rốt cuộc thì em có điểm nào tốt, nhiều năm như vậy rồi mà tôi vẫn không quên được.”

Tiếng ghi-ta không ngừng lại, người hát khó kìm nén được cảm xúc, nghẹn ngào một câu, “Gió xuân có đẹp đến đâu cũng không sánh bằng nụ cười của em, người chưa từng gặp em sẽ không hiểu được”.

Trong ánh đèn chiếu sáng sân khấu rực rỡ, anh hát, mắt hơi sụp xuống, dường như chỉ nhìn vào một điểm phía trước mặt. Có lẽ anh không ở nơi đây, mà là đang đắm mình trong hồi ức, nỗi cô đơn dài đằng đằng. Anh đang hoài niệm, và những lời hát kia, đều xuất phát từ đáy lòng anh.

“Là ma mê quý ám cũng được, là nhân duyên kiếp trước cũng được, tất cả đã không còn quan trọng nữa, nếu em có thể trở lại vòng tay anh.”

Cuối cùng thì Tạ Gia Thụ đã ngược mắt lên, đặt ghi-ta xuống, đưa tay chỉ thẳng về phía Phùng Nhất Nhất.

Ngọn đèn sân khấu theo ngón tay anh rơi vào Phùng Nhất Nhất.

Thế là toàn thế giới này chỉ còn lại hai người họ, đứng ở hai đầu ánh sáng.

Tạ Gia Thụ nhìn cô, trong diễn tấu du dương của dàn nhạc, anh khàn giọng nói, “Dẫu rằng năm tháng luôn vội vã thúc giục con người ta già đi, dẫu rằng tình yêu luôn khiến con người ta muộn phiền, dẫu tương lai thế nào không ai biết trước... nhưng Phùng Nhất Nhất, bây giờ nói chia tay, quả thật là quá sớm!”.

Giọng nói của anh trầm thấp, khàn khàn khiến người ta nghe mà đau lòng khôn xiết. Huống hồ, còn có âm nhạc cùng lời thổ lộ động lòng người

thế này.

Cả hội trường đều cất tiếng hô với nữ chính, “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!”.

Phùng Nhất Nhất đứng lặng trong ngõ ngàng, trơ mắt nhìn Tạ Gia Thụ từ trên sân khấu nhảy xuống. Trong tiếng thét chói tai và tiếng đùa giỡn bay nóc nhà, đoàn người như biển đỏ rã nước, Moses[1] anh dũng cuồng si của cô đi đến trước mặt cô.

[1] Xuất phát từ câu chuyện “Ông Moses tách nước biển ra làm hai để đoàn người Do Thái có thể băng qua, sau đó nhấn chìm truy binh của Ai Cập”.

Tạ Gia Thụ nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, chuyên chú, rồi đưa tay ra, khẽ giọng hỏi, “May I?”.

Môi Phùng Nhất Nhất vừa mấp má, ngọn đèn chiếu sáng hai người họ bỗng “phịch” một tiếng rồi tối dần.

Đoàn người chưa dứt tiếng xì xào, ánh đèn trong phòng đã lần lượt được phát sáng. Người điều khiển Chương trình trong bữa tiệc cố đè nén vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt, vội vàng lên sân khấu nói, “À... được rồi, chúng ta... chúng ta cảm ơn màn cảm động của vị khách quý vừa rồi... Ồ không, màn biểu diễn! Tiếp theo đây, ngài Trịnh Phiên Nhiên của chúng tôi sẽ mời một quý bà đến mở màn cho phần khiêu vũ của chúng ta ngày hôm nay!”.

Chủ nhân của bữa tiệc mời bạn nhảy khiêu vũ, tuyên bố vũ hội tối nay bắt đầu, là quy trình cố định trong bữa tiệc tất niên của Trịnh gia.

Trịnh Phiên Nhiên đương nhiên sẽ mấy chục năm như một, mời bà xã thương yêu của anh. Nhưng tối hôm nay, biểu cảm của ngài Trịnh có phần bức bối rõ ràng. Bà xã cười dịu dàng một hồi anh mới có vẻ tốt hơn một chút, chỉ là lúc khiêu vũ bên cạnh người cướp micro của mình, ánh mắt anh vẫn sắc như dao.

Tạ Gia Thụ không chút yếu thế trừng mắt trở lại.

Thất bại trong giây phút mấu chốt cuối cùng, anh ảo não vô cùng, trầm giọng kêu một tiếng.

Phùng Nhất Nhất dường như đã định thần lại, cô vừa nhúc nhích Tạ Gia Thụ đã giật mình, vội vàng dang tay ôm chặt lấy cô.

“Đừng! Em đừng đi!” , anh căng thẳng thấp giọng, “Anh, thật ra anh... thật ra anh còn chưa nói hết”.

“Đúng! Anh còn chưa nói hết đâu!”

Tư thế anh ôm cô như thể có chết cũng không để cô đi. Mặc dù xung quanh đã bắt đầu điệu nhảy, nhưng vẫn có không ít người đang dõi theo cặp đôi này. Phùng Nhất Nhất vùi vào ngực anh không nhìn thấy, Tạ Gia Thụ lại chịu đủ giày vò. Da mặt có dầy đến đâu cũng không thể chống đỡ nổi nhiều người vây quanh xem mình bị bỏ mặc như vậy!

Anh vừa sốt ruột vừa ấm ức, lại sợ bản thân không cẩn thận mà buông lời bõn cợt nên chẳng nói được một câu. Trán đã rịn một tầng mồ hôi, anh không nhin được mà vùi đầu vào cổ cô chà xát.

Sau đó, anh cảm thấy eo mình được ôm lấy.

Phùng Nhất Nhất đáp lại cái ôm của anh, Tạ Gia Thụ mừng rỡ như điên!

Tạ Gia Thụ muốn tách ra một chút để nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng Phùng Nhất Nhất lại dán chặt vào ngực anh, không chịu để anh nhìn thấy.

“Chúng ta khiêu vũ một điệu nhé!” , cô khẽ giọng nói.

Tạ Gia Thụ hơn hờ đồng ý! Bàn tay ôm lấy bờ vai cô động đậy, ngón tay chạm vào má cô.

Sau đó, anh mở rộng vòng tay, một lần nữa ôm cô vào lòng, ngón tay lén lút xoa lên làn da mềm mại, nhả bóng dưới búp tay, cảm giác ấy thấm vào thẳm sâu đáy lòng, khiến con tim mềm nhũn. Tạ Gia Thụ thỏa mãn khẽ cười. Giây phút này, anh không còn cảm nhận được ánh mắt của mọi người xung quanh nữa.

Ánh sáng của ngọn đèn như ánh sao, sắc đêm trong sàn nhảy vô biên đang rong chơi động lòng người. Vũ khúc du dương kia giống như năm tháng chập chờn của tuổi trẻ, mỗi nốt nhạc là một câu chuyện đã qua. Nhiều năm trôi qua, cuối cùng họ lại giống như lần đầu gặp gỡ, anh dạy cô khiêu vũ, khê ôm, xoay tròn, cuộc đời như một giấc mộng.

Quả thật là hận rằng một đêm chẳng thể bạc đầu!

Tạ Gia Thụ khê ngâm nga bên tai Phùng Nhất Nhất, không có lời bài hát, chỉ có giai điệu. Phùng Nhất Nhất không biết đó là ca khúc gì, chỉ thấy lỗ tai ngứa ngáy, bàn tay đặt trên ngực anh khê chọc vào anh.

Tạ Gia Thụ cười đến rung cả ngực. Anh nắm lấy ngón tay cô đưa đến bên môi hôn khê.

“Vừa rồi em còn chưa trả lời anh” , anh vắt kiệt dũng khí, lại nhẹ nhàng như gió thoảng nói.

Phùng Nhất Nhất áp vào ngực anh, giọng nói nhẹ như giấc mơ, “Không phải chúng ta đang khiêu vũ rồi sao?”.

Trái tim Tạ Gia Thụ hồi hộp trông ngóng từ nãy tới giờ lại đợi được một câu trả lời như vậy, quả thật là chẳng vui lòng chút nào. Anh buông cô ra, néo mặt cô, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Vừa chạm vào ánh mắt cô, anh biết mình lại sai rồi.

Vội vàng buông lỏng ngón tay, Tạ Gia Thụ hốt hoảng ôm cô vào lòng, khẩn khoản nói, “Anh không hỏi nữa! Em đừng nói”.

Xin đừng nói lời cự tuyệt trong khoảnh khắc đẹp thế này.

Chi bằng cứ để anh mãi mãi không bao giờ có được đáp án, mãi mãi thấp tha thấp thỏm.

Tạ Gia Thụ thềm dặt theo lời lẽ thô tục đi “hỏi thăm” bản thân mình một lần!

Tập luyện tới lui bao nhiêu như thế, ngay cả việc cướp màn khiêu vũ mở màn của Trịnh Phiên Nhiên sẽ có hậu quả thảm hại thế nào cũng đã chuẩn bị xong, còn bao nhiêu người trong tối ngoài sáng giúp đỡ, cuối cùng anh đã thành công ôm cô vào lòng rồi. Sao tay của anh lại bị ối thế này cơ chứ?

Lời nên nói, lại chẳng kịp nói lấy một câu!

Lúc này, cha mẹ Phùng đã khiêu vũ đến bên cạnh cặp đôi này. Cha Phùng tận dụng vài giây quý báu lướt qua mà tỉ mỉ quan sát biểu cảm trên gương mặt Tạ Gia Thụ. Sau khi để vuột mất, ông lo lắng nhìn bạn già của mình, nói, “Có vẻ là không ổn rồi. Bộ dạng của Tạ Gia Thụ có vẻ không vui”.

Hôm nay, mẹ Phùng mặc bộ lễ phục dạ hội màu vàng, rất có khí chất, trang điểm tinh tế khiến bà trẻ hơn ngày thường cả chục tuổi, cho nên tối nay tâm trạng của bà rất tốt, cười híp mắt vỗ về cha Phùng, “Không sao đâu, nó có thể làm tốt, ông cứ yên tâm đi!”.

Cặp vợ chồng sống với nhau hơn nửa đời người, những gió mưa gian khổ, chuyện mẹ Phùng bảo cha Phùng yên tâm từ trước đến nay chưa hề sai. Cha Phùng hiển nhiên là yên tâm, tâm tình nhẹ nhõm trêu đùa, “Hôm nay chúng ta không khiến con trai con gái phải mất mặt đúng không? Tôi thấy mấy đôi xấp xỉ tuổi chúng ta bên này còn không bằng chúng ta cơ!”.

Mẹ Phùng rất bình tĩnh nói, “Đấy chủ yếu là vì ông đẹp trai, bộ Âu phục này phẳng phiu, mặc lên người, khỏi phải bàn đến sức sống thế nào! Con trai của chúng ta giống ông”.

Lời này thật quá êm tai, cha Phùng vui vẻ như bay lên mây!

Còn con trai của họ, đồng chí Phùng Nhất Phàm, lúc này đang ngồi thưởng thức đồ ăn cùng Trịnh Phiên Phiên.

Trịnh Phiên Phiên uống một ly cocktail đủ màu sắc, nhìn sàn nhảy rồi cười híp mắt nói, “Nhất Phàm, bác trai bác gái khiêu vũ đẹp quá!”

Phùng Nhất Phàm vừa mới xã giao một vòng, mệt đến mức không muốn nói chuyện, cậu không trả lời, đẩy đĩa mình đang cầm về phía Trịnh Phiên

Phiên.

Cả đĩa đều là những món Trịnh Phiên Phiên thích ăn, cô ấy rất cảm động, nhưng vẫn cố nhịn, cắn môi lắc đầu nói, “Mùa thu anh đưa em đi ăn bao nhiêu đồ ngon, em béo lên mấy vòng rồi, từ đó về sau không gầy được nữa, không thể ăn nữa rồi!” , cô bé kiên định đẩy đĩa đồ ăn trở lại, “Nhất Phàm, anh ăn đi, em thấy vừa rồi anh cứ nói chuyện với người ta mà không ăn gì hết”.

Phùng Nhất Phàm quay đầu nhìn Trịnh Phiên Phiên, chẳng biết đang nghĩ gì, ánh mắt phát sáng, giọng nói rất nhẹ nhàng, kiên định, “Em đợi thêm đi... sẽ không lâu lắm đâu!”.

Xin hãy đợi anh thêm một thời gian nữa.

Anh sẽ nỗ lực hơn, nhất định sẽ đuổi kịp đến ngày em đẹp nhất để mặc váy cưới.

Trịnh Phiên Phiên không nghe rõ, cũng sẽ không thể hiểu được ý của Phùng Nhất Phàm, miệng hỏi “Gì vậy?” , tay cầm một miếng thịt đút cho cậu, “A... !”.

Phùng Nhất Phàm nhìn cô bé bằng vẻ bất đắc dĩ, cúi đầu nhưng chỉ cắn một nửa.

Trịnh Phiên Phiên bị cử chỉ lãng mạn kín đáo này làm cảm động đến hoàn toàn không còn lý trí, cô ấy vui vẻ nuốt hết nửa miếng còn lại.

Phùng Nhất Phàm thừa dịp lấy đi ly rượu của cô ấy, đổi thành một ly nước ép trái cây.

Lúc Trịnh Phiên Phiên ăn đồ ăn, hai má phính lên, y như con chuột trong kho thóc, quả thật là đáng yêu vô cùng. Phùng Nhất Phàm nhìn cô ấy không nhịn được cười, vội vàng quay đầu đi chỗ khác.

Chợt nghe cô bé cất tiếng hỏi không rõ, “Anh... hi... sao thế?”

Lúc Phùng Nhất Phàm quay đầu lại rất phong độ, “Không có gì, ăn đi!” , cậu nói, “Mặt em tròn một chút mới đẹp!”

“Nhưng mà đã rất tròn rồi?”

“Ừm.”

“Cho nên, đã rất đẹp rồi!”

Phút cuối cùng của năm cũ, cả hội trường bắt đầu chờ đợi để đếm ngược. Trong đoàn người, Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất sóng vai đứng phía không xa trước cửa sổ.

Cả buổi tối nay, hai người như hình với bóng, nhưng không nói chuyện nhiều. Lúc này, toàn hội trường đang đếm ngược ba mươi giây, Tạ Gia Thụ đang đếm từng giây bỗng quay đầu nói với cô, “Lát nữa anh đưa em về nhà!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn mồ hôi lóng lánh trên trán anh, đôi mắt anh sáng rực rỡ, thật giống chàng trai của ngày ấy, khiến lòng cô xuyên xao... Cô không cảm nổi lòng mà gật đầu.

Tạ Gia Thụ thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười ấm áp với cô. Lúc này, mọi người đang đếm ngược đến “Ba... Hai... Một” , tiếng chuông đón mừng năm mới đã vang lên, màn đêm đen đặc bên ngoài được ngàn vạn bông pháo hoa nở rộ thấp sáng. Mọi người xung quanh ôm lấy nhau, tặng nhau lời chúc mừng.

Tạ Gia Thụ siết chặt Phùng Nhất Nhất vào lòng, vùi mặt vào cổ cô.

Thời khắc này, một năm chỉ có một lần, còn anh đã trải qua hai mươi chín năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên anh cùng người mình thương yêu trải qua giây phút ấy.

Nếu để mất cô, đây chính là lần cuối cùng anh nghe thấy tiếng chuông đón chào năm mới bên cạnh cô.

Mà nếu như, nếu như cô có thể đồng ý, Tạ Gia Thụ hy vọng năm tháng sau này mãi mãi được ở bên nhau, cùng nhau trải qua một kiếp người.

Trong tiếng hoan hô của đoàn người và tiếng pháo hoa như sấm rền, Phùng Nhất Nhất nghe thấy rõ ràng tiếng nghẹn ngào của anh.

Trong khoảnh khắc ấy, cô không biết vì sao sống mũi cay cay, hốc mắt ngập nước.

“Gia Thụ...” , cô khẽ giọng than thở.

Tạ Gia Thụ nghẹn ngào, khẽ giọng nói bên tai cô: “Điều này khó quá... thật sự là khó quá! Anh quả thật đã rất nỗ lực rồi, nhưng vẫn không làm tốt. Lúc anh đối mặt với người khác đều không như vậy, hễ gặp em, anh không biết tại sao... chỉ muốn nhào nặn em, nhào đi nhào lại, tốt nhất là có thể nhào thành một cục để mang theo bên người!”.

Anh nói năng lộn xộn, hơn nữa giọng nói càng lúc càng buồn bã. Phùng Nhất Nhất vỗ nhẹ lên anh, ai ngờ, anh lại càng nghẹn ngào hơn, mặt khẽ cọ vào cô, cô lập tức cảm thấy cổ mình ẩm ướt, nóng hổi.

“Xin lỗi... anh biết sai rồi!” , anh hu hu mãi, rồi rầu rĩ, khốn khổ vô cùng.

Mong em tha thứ cho anh.

Tha thứ cho những lúc anh đối với em lại giống như một đứa trẻ. Tha thứ cho anh không chút nào che đậy với em. Tha thứ cho tính ngang bướng và ích kỷ của anh. Tha thứ cho những lần kìm lòng không được của anh. Tha thứ cho anh... chỉ biết dùng cách thức của riêng mình để yêu em.

Pháo hoa trên bầu trời hấp dẫn ánh mắt của hết thảy mọi người, tiếng hoan hô mỗi lúc một lớn, không ai chú ý đến cặp đôi đang ôm lấy nhau này. Toàn thế giới chỉ có mình Phùng Nhất Nhất nghe thấy những lời sám hối cùng sự yếu đuối của Tạ Gia Thụ.

Lòng cô như bị dao cứa, đưa tay ra lau mắt anh, bàn tay ẩm ướt, nóng nóng. Anh còn muốn hôn lòng bàn tay cô, trái tim cô không chịu nổi mà run rẩy, đầu óc rối ren. Thời khắc năm mới vừa đến, trong tiếng reo hò như thủy triều của đoàn người, cô đưa tay nâng khuôn mặt anh, kiễng chân hôn anh.

Lúc tan cuộc, Phùng Nhất Nhất cầm chu đáo đưa cha Phùng mẹ Phùng về trước, chỉ còn Tạ Gia Thụ đưa Phùng Nhất Nhất về.

Lúc đợi xe ở công, Tạ Gia Thụ mặt không đổi sắc nắm lấy tay phùng Nhất Nhất, trái tim Phùng Nhất Nhất có chút rối bời, do dự quay đầu nhìn anh.

Tạ Gia Thụ lập tức dùng ánh mắt vừa hốt hoảng vừa cố gắng trấn tĩnh để nhìn cô.

Cảm xúc không diễn tả thành lời, có ngọt, có chua, có đắng, có chát, còn có rất nhiều những nỗi thấp thỏm bất an.

Phùng Nhất Nhất mím môi. Lúc này, tài xế lái xe đến, Tạ Gia Thụ bảo tài xế ra về, đích thân anh lái xe đưa Phùng Nhất Nhất về nhà.

“Anh có thể lái xe được sao? Vừa rồi anh không uống rượu à?” xuất phát từ vấn đề an toàn, Phùng Nhất Nhất hỏi anh.

Tạ Gia Thụ vui vẻ trả lời, “Yên tâm, anh không uống!”.

Tối nay anh đâu có thời gian xã giao uống rượu với người ta.

Nhưng cô quan tâm anh như vậy, giống như người vợ quan tâm chồng, anh vô cùng hưởng thụ.

Đưa cô đến dưới lầu Phùng gia, Tạ Gia Thụ đỗ xe ở vị trí cũ, lập tức nói, “Em khoan hãy lên, anh vẫn còn chuyện muốn nói với em”.

Phùng Nhất Nhất cũng có lời muốn nói, do dự đắn đo suốt cả quãng đường, “Ừm, anh nói đi!”.

“Vừa rồi em hôn anh, là câu trả lời của em sao?” , Tạ Gia Thụ hỏi thẳng.

Chuyện Phùng Nhất Nhất muốn nói chính là chuyện này, “Em không biết, Gia Thụ, tối nay anh khiến em rất do dự. Chúng ta dây dưa lâu như vậy, tình cảm thật sự còn lại bao nhiêu? Chúng ta không phải chưa từng ở bên nhau, nhưng chúng ta đã chia tay rồi... Nếu thêm một lần nữa, lần này có phải kết quả sẽ lại là chia tay không?”.

Tối nay lãng mạn như vậy, mà cô vẫn nghĩ về những chuyện chằng lãng mạn chút nào, điều này khiến Tạ Gia Thụ ít nhiều có cảm giác thất bại.

Nhưng anh được mài giũa nhiều năm như vậy rồi, chút cảm giác thất bại này đã không còn là chuyện gì to tát.

Chỉ là anh mất mát ngồi đó, không lên tiếng.

Phùng Nhất Nhất tưởng sự im lặng của anh là tán đồng, cô dịu dàng nói tiếp, “Chúng ta đều nghiêm túc suy nghĩ một chút được không? Ngủ một giấc, ngày mai tỉnh dậy, chúng ta lại nói tiếp... Như anh nói đấy, chuyện này không dễ dàng như vậy. Anh xin lỗi em, nhưng thực ra em không hề trách anh. Gia Thụ em chỉ không có lòng tin vào hai chúng ta”.

Dù sao thì Tạ Gia Thụ đã té ngã bao lần trong tay Phùng Nhất Nhất rồi, lúc này anh cứng ngắc khom lưng nói, “... Được!”.

Sau đó, Phùng Nhất Nhất đang định xuống xe, anh lại cất giọng yếu ớt, “Vừa rồi, Trịnh Phiên Nhiên phản ứng quả là nhanh quá, nếu không lúc đó anh còn điều muốn nói với em nữa. Anh học mất mấy ngày, em để anh nói cho hết nhé!”.

Phùng Nhất Nhất vịn tay vào cửa xe, quay đầu nhìn. Anh nghiêm túc, từ từ nói, “Bắt đầu từ hôm nay trở đi, anh chỉ thương yêu mình em, chiều chuộng mình em, không dối lừa em. Mỗi chuyện anh đồng ý với em, anh sẽ làm được. Mỗi câu anh nói với em đều là thật lòng. Anh sẽ không bắt nạt em, mắng mỏ em. Anh sẽ tin tưởng em. Người khác bắt nạt em, anh sẽ là người đứng ra giúp em. Em vui, anh chia sẻ cùng em. Em không vui, anh sẽ dỗ dành cho em vui. Mãi luôn cảm thấy em là đẹp nhất. Trong giấc mơ chỉ muốn được gặp em... Trong lòng anh, chỉ có mình em”.

Lúc ấy, Trịnh Phiên Phiên đã dạy những lời thoại trong phim này cho anh, nói đây là tâm nguyện lớn nhất của rất nhiều cô gái. Tạ Gia Thụ thận trọng điều tra xuất xứ, không ngờ lại phát hiện tên của bộ phim điện ảnh này là Sư tử Hà Đông.

“Cô có bệnh hả?” , lúc đó, anh nói với Trịnh Phiên Phiên bằng giọng điệu khinh thường, “Cô bảo Phùng Nhất Nhất là sư tử Hà Đông?”.

“Nếu chị là sư tử Hà Đông thì tốt rồi!” , Trịnh Phiên Phiên cũng nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường, “Sớm đã thu phục anh rồi!”.

Tạ Gia Thụ im miệng.

Im lặng một hồi lâu, anh cất giọng yếu ớt, “Vậy cô bảo đảm, sau khi tôi nói cô ấy sẽ không từ chối tôi?”.

“Xin anh...” , Trịnh Phiên Phiên thật tâm khinh thường anh, “Anh chỉ nói không thôi thì có tác dụng gì chứ? Sau khi anh nói phải làm mới được! Lẽ nào anh muốn lừa chị Nhất Nhất sao?”.

“Tôi đương nhiên là nói được làm được rồi!” , Tạ Gia Thụ trừng mắt với Trịnh Phiên Phiên.

Huống hồ mãi luôn cảm thấy Phùng Nhất Nhất là người đẹp nhất, trong mơ chỉ muốn gặp cô, trong lòng chỉ có cô vốn là chuyện bình thường như hít thở, đâu cần phải cố gắng đi làm mấy chuyện đó chứ?

Tạ Gia Thụ không bỏ sót một từ đọc thuộc đoạn lời thoại này, giọng nói và tình cảm lay động lòng người, bản thân anh cũng cảm thấy vô cùng cảm động, sau đó, nét mặt chứa chan tình cảm, muốn nói lại thôi nhìn Phùng Nhất Nhất.

Anh không biết, thật ra, ánh mắt ướt sườn sướt này của anh vô cùng giống chú chó nhỏ sợ mình bị vứt bỏ.

Tư thế Phùng Nhất Nhất vịn tay vào cửa xe bắt đầu dao động, không nhìn được mà đưa tay ra khẽ chạm vào mặt anh.

Trong lòng Tạ Gia Thụ ngọt ngào, mềm nhũn, lại tủi thân lan tràn chẳng nói được lời nào nữa, nghiêng đầu cọ mặt vào lòng bàn tay cô.

Ánh sáng chiếu vào trong xe tối mờ, biểu cảm trên gương mặt anh thật khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Gia Thụ...” , Phùng Nhất Nhất khẽ giọng gọi.

Cổ họng Tạ Gia Thụ phát ra một tiếng nặng nề, “Hử?”.

“Về nhà sớm đi, đừng ngủ cả đêm ở nơi này nữa, trên đường lái xe cẩn thận, ngày mai gặp lại” , Phùng Nhất Nhất dịu dàng và bình tĩnh căn dặn anh.

Nói xong, không đợi Tạ Gia Thụ biến thành Tạ Ma Vương đến tóm, cô nhanh chóng chạy thoát thân.

Tạ Gia Thụ gào thét bổ nhào, cửa xe hạ xuống, hét lớn về phía người đã vòng qua đầu xe bước phía xa xa, “Ngày mai anh đến chỗ chị anh! Ngày kia anh tới chỗ em! Mừng Hai Tết!”.

Đang là đêm khuya tĩnh lặng, giọng nói bưng bưng xuyên tình này khiến cả khu khu đều vang vọng lại tiếng hét của anh. Phùng Nhất Nhất cảm thấy không ổn, nhưng lại không chống cự nổi sức nóng trong lòng mình. Cô quay người nhìn anh, một tay cầm làn váy, một tay vẫy vẫy với anh, bảo anh mau quay về.

Kết quả, Tạ Gia Thụ giống như chàng thiếu niên mười bảy mười tám, cả nửa người trên chui ra ngoài cửa xe, ánh mắt lấp lánh nhìn cô đắm đuối, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn và dạt dào hy vọng.

Khoảnh khắc ấy, Phùng Nhất Nhất thật sự đã nghe được rất nhiều âm thanh trong quá khứ, cô của thời trẻ và Tạ Gia Thụ của ngày xưa, rất nhiều tiếng cười vui vẻ và những cuộc đối thoại, như làn gió đêm đầu xuân của lúc này đang thoảng bên tai.

Đi xa thế rồi, không ngờ lại có thể quay trở về điểm khởi đầu, những khúc khuỷu ngoằn ngoèo, có phải là cuộc đời hay không?

Cô nên đối mặt thế nào đây? Tuổi xuân của cô, cuộc đời của cô.

“Chúc ngủ ngon, Gia Thụ!”

Phùng Nhất Nhất đứng trong làn gió đêm nở nụ cười với anh, ngọn đèn đường treo trên đỉnh đầu, toàn thân cô khoác lên mình vàng sáng ấy, mái tóc bị gió thổi bay khiến cô như đang xù lông dưới ánh sáng. Tạ Gia Thụ hí mắt nhìn cô đến mê mẩn.

Ryta

10-11-2015,04: 44 PM

Chương 20

“Tạ Gia Thụ, anh có thể kết hôn với em không?”

Lúc Phùng Nhất Nhất lên lầu, đi đến chỗ rẽ trên cầu thang, cô lơ mơ nghe thấy giọng nói quen thuộc của em trai mình. Cô nhẹ chân nhẹ tay tiếp tục bước về phía trước hai bước, nương theo ánh sáng nơi cầu thang, ngẩng đầu lên nhìn, thấy đồng chí Phùng Nhất Phàm đang dựa người vào lan can nói chuyện điện thoại, vẻ mặt rất đổi dịu dàng.

Vẻ mặt hiếm thấy thế kia khiến người chị gái Phùng Nhất Nhất đây nhìn thế là đủ rồi.

Tiếc là lời phát ra từ miệng cậu lại có vẻ rất mất kiên nhẫn, “Anh đi công tác, mang theo quần bơi làm gì... Không được nhiều nhất anh chỉ có hai ngày rảnh rồi thôi... Em mang theo hai bộ là được, hành lý nhiều em lại để ở phòng anh!”.

Đang lúc nói chuyện, Phùng Nhất Phàm nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng ngắt điện thoại, thò đầu ra nhìn, cậu gọi một tiếng “Chị!”.

Sau đó bạn nhỏ cười xấu xa, “Em còn tưởng đêm nay chị không về nhà cơ!”.

Anh Gia Thụ không xong rồi!

Gương mặt Phùng Nhất Nhất thoáng nóng lên, nhưng đối với bạn nhỏ này, cô vẫn tay nghề điêu luyện, “Chị không quay về sao có thể nhìn thấy em trai mình lại có lúc dịu dàng như nước thế này chứ? Sao vậy, muốn cùng Phiên Phiên đi chơi sao?”.

Phùng Nhất Phàm dừng dừng, “Không phải, mấy ngày nữa em đi công tác đến đảo Hải Nam, đúng lúc cô ấy cũng muốn đi”.

Phùng Nhất Nhất đi đến bên cạnh em trai, thở hốt hển, “Ôi, đúng thật là già rồi, leo cầu thang cũng cảm thấy mệt ơ là mệt!”.

“Từ năm hai mươi lăm tuổi chị đã càu nhàu như vậy rồi. Đúng thật là chưa thấy người nào lại lo bò trắng răng như chị. Ai rồi cũng sẽ già đi, chỉ có chị là kêu ca lớn tiếng nhất”, Phùng Nhất Phàm trước giờ vô cùng khinh thường tính nhất gan như thỏ đế của chị mình.

Phùng Nhất Nhất lấy lại nhịp thở bình ổn, quan tâm hỏi, “Nhất Phàm, em và Phiên Phiên... em nghĩ thế nào?”

Phùng Nhất Phàm thoáng cười tự giễu, trầm trầm nói, “Sao em biết được người khác nghĩ gì?”.

“Người khác nghĩ gì không quan trọng, bản thân em nghĩ gì? Em có thích Phiên Phiên không?” , Phùng Nhất Nhất hỏi rất nghiêm túc, “Có thể thấy Phiên Phiên rất thích em, nhưng còn em? Thái độ của em đối với cô ấy quá lạnh lùng hờ hững, như vậy không được. Mặc dù cô ấy bao dung với em, nhưng cô ấy sẽ đau lòng”.

Phùng Nhất Phàm nhìn chị gái bằng ánh mắt kỳ lạ, bực dọc hỏi lại, “Chị sao vậy? Chuyện của chị còn không lo được, giờ lại muốn khuyên răn em?”.

Phùng Nhất Nhất bị cậu nói cho nghẹn họng, lúng túng nói, “Người ngoài cuộc tỉnh táo hơn mà...”.

“Vậy thì người ngoài cuộc là em đây nói cho chị biết, bỏ lỡ Tạ Gia Thụy, chị đợi thêm năm trăm năm nữa đi.”

“...”

Lúc này, cánh cửa Phùng gia bỗng được mở ra, mẹ Phùng đứng ở cửa nhìn con trai và con gái, tò mò hỏi, “Cứ bảo sao lại nghe thấy giọng nói của hai đứa... không vào còn đứng ngoài cửa làm gì hả?”.

Hai chị em vào nhà, Phùng Nhất Phàm thừa cơ chuồn mất, Phùng Nhất Nhất vẫn muốn đuổi theo để nói chuyện, nhưng lại bị mẹ Phùng gọi lại, “Cậu kia có lẽ lại quay lại rồi, lén đặt mấy hộp quà buổi sáng mang đến ở cửa. Chúng ta về mới nhìn thấy, còn có một bức thư, gửi cho con, này!”.

Đàm Tường? Phùng Nhất Nhất nhận lấy thư, bóc ra đọc một lượt. Thật ra thì nội dung thư không có gì nhiều, Đàm Tường nói rất đơn giản, cũng rất thành khẩn.

Em có Tạ Gia Thụ! Lựa chọn tốt như thế, vậy thì anh có thể không chút áy náy nào mà đi theo đuổi tiền đồ của mình rồi. Anh từng thật lòng muốn cùng em chung sống đến già, bây giờ chỉ có thể chúc em đạt được điều mình mong muốn, cả đời hạnh phúc!

Đạt được điều mình mong muốn, cả đời hạnh phúc, mấy chữ này khiến trái tim Phùng Nhất Nhất khẽ run lên.

Mẹ Phùng ở bên cạnh quan sát biểu cảm của con gái, thử thăm dò, “Thằng bé này rất có lòng. Đây là lần đầu tiên con nhận được thư tình đúng không? Ha... thời buổi này, dù sao cũng từng đi học, biết nói biết viết, lại làm cái gì ‘văn phòng không giấy’, kết quả là người cầm bút viết còn ít hơn ngày xưa”.

Tiếng cười của mẹ Phùng khiến bầu không khí bớt căng thẳng, tâm trạng có chút nói không rõ ràng đối với Đàm Tường trong lòng Phùng Nhất Nhất cũng hơn. Cô gập thư lại, thở dài, tán gẫu với mẹ, “Không phải đâu ạ, trước kia Tạ Gia Thụ cũng có viết thư cho con, nhưng không phải là thư tình.”

“Đây cũng không phải là thư tình!”.

Có một lần, Tạ Gia Thụ và cô từng tranh cãi về một chuyện vô cùng nhạt nhẽo. Lúc đó, Phùng Nhất Nhất vẫn còn là trợ lý mà Thịnh Thừa Quang cho Tạ Gia Thụ mượn để dùng tạm. Ngày ấy, mặc dù cô nhát gan, nhưng không chịu được tính khí bá đạo của Tạ đại thiếu gia, sau khi bị anh mắng mỏ thô thảm, cô khóc lóc đòi từ chức.

Khi ấy, Tạ Gia Thụ hống hách làm âm ỉ, đuổi cô đi, sau đó lại viết cho cô một bức thư.

Không giống nét chữ gượng gạo của Đàm Tường, chữ của Tạ Gia Thụ vô cùng đẹp. Từ nhỏ anh đã luyện bút lông, bút máy viết rõ ràng nét phẩy nét móc, nét chữ vừa mạnh mẽ vừa mềm mại. Cụ thể anh viết những gì, bây

giờ Phùng Nhất Nhất không nhớ rõ nữa, nhưng đó mới là lần đầu tiên cô nhận được thư tay.

Vẻ mặt nhớ nhung của cô khiến mẹ Phùng yên tâm hơn một chút, bà cười, tiếp tục dò la, “Thế nào? Nó đưa con về, nói gì với con?”.

“Cũng không có gì...”

“Sao lại có thể không có gì?” , lòng mẹ Phùng sốt sắng, bất mãn nói, “Mẹ nhắc nhở con, con đã đồng ý với mẹ là trước năm ba mươi tuổi sẽ lập gia đình rồi đấy”.

“Giờ con hai mươi chín, vẫn còn một năm nữa cơ mà mẹ.”

“Một năm có đủ cho con làm cao không hả?” , mẹ Phùng nói bằng giọng khinh thường, “Tạ Gia Thụ đúng là đồ ngốc.”

“Tối nay như thế mà cũng không giải quyết xong, coi như mẹ đã nhìn lầm nó rồi!”.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy vô cùng bi thương với hành động hận không thể bán cô đi ngay này của mẹ Phùng, cúi đầu lẳng lặng về phòng.

Mẹ Phùng nhìn bóng lưng con gái, nét mặt chỉ có thể dùng câu “Chỉ tiếc rên sắt không thành thép” để diễn tả.

Diệp Kỳ Viễn, anh rể của Tạ Gia Thụ là người yêu từ thời đại học của Tạ Gia Vân. Lúc đó, Tạ Gia Vân đã có hôn ước, hai người yêu nhau sâu đậm nhưng chỉ có thể chia tay trong đau đớn. Rất nhiều năm sau đó, mãi đến khi Thịnh Thừa Quang vì Từ Thời mà xóa bỏ hôn ước với Tạ Gia Vân, Diệp Kỳ Viễn vẫn luôn đợi Tạ Gia Vân.

Nhưng Tạ Gia Vân đâu dám lấy anh? Khi lâm chung, cha đã giao Tập đoàn Trường Lạc vào tay cô. Gia Thụ nghịch ngợm không hiểu chuyện, một đám người Tạ gia như hổ sói lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào hai chị em cô. Trước đó, trong tay cô có Thịnh gia và Thịnh Thừa Quang khiến họ phải kính sợ. Nếu cô lấy Diệp Kỳ Viễn, sau này ai sẽ thay hai chị em cô chèo chống?

Ngày đó, Tạ Gia Thụ còn quá trẻ. Người trẻ tuổi bao giờ cũng hiếu thắng. Anh vỗ ngực nói với chị gái mình, “Chị, chị lấy anh Kỳ Viễn đi. Em đi kết thân là được rồi! Em sẽ tìm người chung đỡ cho chị!”.

Bây giờ nghĩ lại, ngày đó đúng là vừa nhiệt huyết vừa ngu xuẩn.

Đang thả hồn mình vào hồi ức thì chợt nghe tài xế nói đã đến Diệp gia. Lúc Tạ Gia Thụ xuống xe, khoe môi còn mang theo nụ cười buồn bã. Con trai của Tạ Gia Vân và Diệp Kỳ Viễn chạy đến đón anh, chọc vào cằm anh, tò mò hỏi, “Cậu, cậu đang cười sao?”.

Tạ Gia Thụ nhéo mặt cậu bé, “Đúng, cậu gặp cháu nên rất vui ấy mà!”.

“Tại sao ạ? Lẽ nào cậu đã biết cháu muốn đòi cậu hai bao lì xì rồi sao?” , cậu nhóc nghi hoặc hỏi.

Lúc này, Tạ Gia Thụ bật cười ha hả.

Họ cùng nhau vào nhà. Tạ Gia Vân thấy con trai ngồi trên đầu em trai, đưa tay ra ôm lấy con. Diệp Kỳ Viễn ở đằng xa chạy đến đỡ, “Em cẩn thận chút!”.

Tạ Gia Thụ căng thẳng, cuống cuống hỏi, “Chị làm sao vậy? Có chỗ nào không được khỏe sao?”.

Tạ Gia Vân mỉm cười không lên tiếng, bà cụ trong Diệp gia cất giọng, “Gia Thụ à, bảy tháng nữa là cháu lại được làm cậu rồi!”.

“Thật sao? !” , Tạ Gia Thụ mừng rỡ kêu lên.

Diệp Kỳ Viễn ôm đứa con cả vào trong chơi, Tạ Gia Vân cười nói với em trai, “Sao em lại đến sớm vậy? Chị còn tưởng tối em mới đến”.

“Ồ...” , Tạ Gia Thụ đang từ trong mừng rỡ lấy lại tinh thần, nghiêm mặt nói, “Chị, em có chuyện muốn nói với chị”.

Trong thư phòng trên tầng hai của Diệp gia, cửa đóng. Không gian yên tĩnh chỉ còn lại hai chị em. Tạ Gia Vân cẩn thận ngồi xuống phía sau bàn sách.

“Nói đi! Có liên quan đến Phùng Nhất Nhất hả?” , cô hỏi.

Tạ Gia Thụ trầm lặng, không ngồi xuống sofa đối diện bàn sách mà đi đến trước mặt chị gái, cúi đầu, từ từ quỳ xuống, cuối cùng quỳ một gối trước mặt chị mình.

Thật ra, Tạ Gia Vân đã đoán được phần nào. Hành động của Tạ Gia Thụ, cô không quá kinh ngạc. Cô đưa tay vuốt ve gương mặt em trai, khẽ giọng gọi, “Gia Thụ à...”.

“Chị, em xin lỗi!” , Tạ Gia Thụ cụp mắt, bình tĩnh nói, “Em không thể giữ đúng lời hứa của mình rồi. Em không thể vì chị và Tập đoàn Trường Lạc mà đi kết thân”.

Tạ Gia Vân cố ý đùa giỡn, “Chị biết, Trịnh Phiên Phiên phải lòng Phùng Nhất Nhất rồi, chuyện này nhà chúng ta bỏ qua đi”.

“Không phải. Không có Trịnh Phiên Phiên cũng sẽ không có người khác. Em muốn kết hôn với Phùng Nhất Nhất” , Tạ Gia Thụ quỳ ở đó, giọng nói trầm thấp và kiên định, “Em xin lỗi chị! Em không những không gánh vác được Tập đoàn Trường Lạc, bây giờ còn không tình nguyện đi kết thân, khiến chị phải vất vả. Chuyện em hứa với chị, em chẳng làm được việc nào cả... Thật lòng xin lỗi chị!”.

Tạ Gia Vân vỗ về em trai, không lên tiếng.

Tạ Gia Thụ khom lưng, vùi mặt xuống đầu gối cô, ừ ừ nói, “Em nghĩ rồi, những chuyện mà anh Thừa Quang có thể lấy thân phận là chồng để giúp chị, em là em trai, là một trong những cổ đông lớn nhất của Tập đoàn Trường Lạc, em nhất định cũng có thể làm được! Chị, em không thể cưới một người vợ có gia thế, có bối cảnh để chống lưng cho chúng ta, nhưng em có thể chống lưng giúp chị!”.

“Ừm” , Tạ Gia Vân nói bằng giọng mũi nghẹn ngào, “Giờ em đã làm rất tốt rồi! Chị rất từ hào về em!”.

Hiếm khi được chị gái biểu dương, nhưng Tạ Gia Thụ lại chẳng có chút phấn khởi nào, ngược lại, anh còn thấp giọng, áy náy nói, “Nhưng, em chỉ

có thể chống đỡ giúp chị, Tập đoàn Trường Lạc vẫn phải do chị dẫn dắt. Em không phân thân ra được chỉ có thể giúp chị từ bên ngoài, chỉ có thể phối hợp với chị... Em biết, thật ra chị luôn muốn làm một người phụ nữ của gia đình. Em xin lỗi, chị, em hại chị rồi!” , cuối cùng thì Tạ Gia Thụ cũng nói ra.

Những năm qua, trong lòng anh vẫn luôn nhớ, từ nhỏ tới lớn bản thân đứng trước mặt chị gái có bao nhiêu tự ti, sau khi trưởng thành, anh muốn trả lại bấy nhiêu oai phong, ngang ngược. Quả thực là anh đã từng có ý định cưới một cô con gái nhà giàu, tiếp tay cho Tập đoàn Trường Lạc, để chị của mình trút bỏ được gánh nặng, trở về với gia đình, sống cuộc sống mà chị ấy mong muốn, cũng để chị thấy em trai của mình thông minh tài giỏi thế nào.

Tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của Tạ Gia Thụ còn chưa kịp thực hiện, cho đến nay, anh lại phải từ bỏ.

Với tình cảm mà Tạ Gia Thụ dành cho Phùng Nhất Nhất, từ trước tới giờ, anh có thể không chút do dự chết vì cô, nhưng vứt bỏ tâm nguyện lớn nhất từ nhỏ tới lớn như vậy, nói lời xin lỗi rằng mình không làm được với chị gái thế này... kỳ thực đối với Tạ Gia Thụ mà nói, còn khó khăn hơn cả cái chết.

Nhưng vì Phùng Nhất Nhất, anh đã làm được.

Sự hy sinh dành cho Phùng Nhất Nhất khiến anh cảm thấy vô cùng áy náy với chị gái mình. Chị hy sinh vì anh nhiều như thế, nhưng anh lại thất tín với chị vì một người phụ nữ khác.

“Chị...” , anh nhẹ nhõm mà đau khổ thở dài một tiếng.

Tạ Gia Vân có thể cảm nhận được nỗi đau đớn của Tạ Gia Thụ. Em trai của cô, từ nhỏ đã bất cần đời, cô có thể hiểu được sự kiêu ngạo và tự ti trong con người anh.

Bởi vì đó là em trai do một tay cô nuôi lớn.

“Em không cần thiết phải xin lỗi chị thế này. Trước lúc lâm chung, cha đã giao em cho chị, em chính là trách nhiệm của chị, là lời hứa của chị với

cha” , Tạ Gia Vân cất giọng dịu dàng, chậm rãi, “Cha hy vọng em có thể trở thành một người đàn ông biết gánh vác. Bây giờ, em đã làm được rồi. Em từ đôi bàn tay trắng gây dựng nên F. D, việc này còn khó khăn hơn tiếp nhận Tập đoàn Trường Lạc từ tay chị. Cha ở trên trời, chắc chắn sẽ tự hào về em!”.

“Cha sẽ không đâu... Cha sẽ trách em” , Tạ Gia Thụ đau khổ nói.

“Nói bậy!” , Tạ Gia Vân cốc đầu em trai, “Em trở nên chín chắn, độc lập, dũng cảm, tự tin, giống hệt cha hồi còn trẻ!”.

Tạ Gia Thụ chần chừ ngẩng đầu lên, nhìn chị, “... Thật sao?”.

Em không khiến mọi người thất vọng thật sao? Người cha trước giờ chỉ nhìn nhận chị, mà chưa từng liếc em lấy một lần, sẽ tự hào về em thật sao?

Tạ Gia Vân nâng mặt em trai lên, nhìn ánh mắt có chút sốt sắng của em trai, nói từng chữ rành rọt, “Không, Gia Thụ, em khiến mọi người đều tự hào về em. Theo đuổi hạnh phúc không phải là chuyện dễ dàng. Năm đó, nếu không nhờ có em khích lệ, chị sẽ không có dũng cảm để lấy anh rể em. Gia Thụ, quả thật là em không nợ chị gì hết. Em hãy tự tin lên cho chị. Bây giờ, chúng ta đã vượt qua được quãng thời gian khó khăn nhất rồi, sau này chị em ta nương tựa vào nhau, tháng ngày sẽ ngày một tốt đẹp hơn”.

Ánh mắt của Tạ Gia Thụ lại ướt sướt.

“Đúng rồi! Thăng bé này” , Tạ Gia Vân sờ bụng, giọng nói dịu dàng, “Anh rể em đã bàn bạc với người nhà rồi, đứa trẻ này sinh ra sẽ mang họ Tạ chúng ta”.

Tạ Gia Thụ mắt ướt sướt vừa cảm động vừa vui mừng, “Tốt quá rồi! Vậy em sẽ chia cho nó một nửa cổ phần trong Tập đoàn Trường Lạc của em!”.

“Có một nửa thôi?” , Tạ Gia Vân giả vờ không hài lòng.

Tạ Gia Thụ cười hì hì, “Vậy sau này em cũng sẽ có con thì sao?”.

Nhà anh có hai chị em, gia đình Phùng Nhất Nhất cũng vậy. Sau này, anh và Phùng Nhất Nhất cũng sẽ sinh hai đứa, một trai một gái. Con trai sẽ thừa

kế F. D của anh, con gái sẽ thừa kế cổ phần trong Tập đoàn Trường Lạc.

Tạ Gia Thụ nghĩ đến say sưa ngây ngất. Tạ Gia Vân thấy vẻ mặt phơi phới của anh là biết anh đang nghĩ gì, cô vỗ mặt anh, nói, “Được rồi, em có thể xéo rồi!”.

Ngày hôm sau, chính là mừng Hai Tết, Tạ Gia Thụ đến chúc Tết Phùng gia.

Hơn nửa năm nay, anh ở Phùng gia còn nhiều hơn ở nhà mình, mỗi lần đều mang theo quà, nhưng đó đều là để lấy lòng, là chiến dịch mưa dầm thấm lâu. Hôm nay, quà biếu của anh lại vô cùng long trọng, nghiêm túc.

Ngay cả mẹ Phùng cũng có chút giật mình, lên tiếng trách mắng, “Gia Thụ, cháu làm gì thế này? Đến ăn bữa cơm rau dưa thôi mà, cháu định chuyển nhà đấy à?”.

Tạ Gia Thụ ôm một hộp Yến huyết to đùng biếu bà, nói, “Hôm nay là mừng Hai Tết mà cô!”.

Mùng Hai Tết là ngày đón con rể, con rể đến nhà mang theo quà biếu là phong tục vốn có.

Những lời này chỉ có mẹ Phùng hiểu, bà cười híp mắt.

Cha Phùng chỉ biết lôi Tạ Gia Thụ vào uống rượu. Phùng Nhất Nhất sợ cha uống quá chén, kéo lấy Tạ Gia Thụ, dặn dò, “Uống ít thôi!”.

Tạ Gia Thụ thấy cô quan tâm đến sức khỏe của mình, lòng ấm áp, dạt dào! Anh xắn tay áo lên, vui vẻ nói, “Chú? Hôm nay cháu mang cho chú hai chai rượu ngon”.

Phùng Nhất Nhất không còn lời nào để nói.

Vui vẻ ăn xong cơm trưa, cha mẹ Phùng ở trong bếp thu dọn bát đĩa, chuẩn bị cơm tối. Phùng Nhất Nhất trở về phòng cố gắng tăng ca làm việc. Tạ Gia Thụ giúp mẹ Phùng thu dọn quà biếu anh mang đến, vừa bỏ tay áo xuống vừa đi đến phòng Phùng Nhất Nhất tìm cô.

Cửa phòng đang mở, từ xa anh đã nhìn thấy Phùng Nhất Nhất đang gấp quần áo trong phòng.

Cảnh tượng trong sinh hoạt thường ngày của gia đình này khiến trái tim Tạ Gia Thụ cảm thấy vô cùng an lành.

Cho nên, lúc anh bước vào, tâm tình vô cùng tốt, “Em ở trong phòng làm gì thế? Cũng không biết đường ra ngoài giúp anh và mọi người”.

Phùng Nhất Nhất đang bỏ quần áo giặt sạch từ trước Tết vào va li, không ngẩng đầu lên, nói, “Em nghỉ Tết đến mừng Tám mà, em thu dọn qua mấy thứ cần thiết”.

Tạ Gia Thụ dừng bước chân, giọng nói cũng trầm xuống, “Sao? Lẽ nào em vẫn muốn quay lại đó làm à?”.

“Sau lần công ty hợp nhất này, nhân viên có sự điều động lớn. Nếu em tiếp tục làm việc ở đó, hẳn là sẽ có không gian phát triển, nhưng như vậy, chắc chắn là trong vòng hai đến ba năm sẽ vô cùng bận rộn... Em cũng đang suy nghĩ. Anh cảm thấy thế nào?”

Phùng Nhất Nhất nghiêm túc trưng cầu ý kiến của anh.

Tạ Gia Thụ trầm bĩu môi, nhưng miệng lại rộng lượng nói, “Tùy ý thích của em thôi, dù sao thì hai bên anh đều xử lý được”.

Phùng Nhất Nhất tranh thủ lúc rảnh rỗi, ngẩng đầu lên cười với anh.

Tạ Gia Thụ nếm được vị ngọt ngào, trong lòng thầm ấn “like” cho mình.

Người thu mua công ty mà Phùng Nhất Nhất đang làm là Tổng giám đốc Tạ, chuyện liên quan đến chủ đề này, họ có quá nhiều lời có thể nói. Về chuyện công việc, Tạ Gia Thụ vô cùng nghiêm túc. Anh nói với Phùng Nhất Nhất những chuyện sau khi công ty được thu mua hợp nhất, coi như một lần điều tra nghiên cứu.

Họ đang trò chuyện thì mẹ Phùng mang trà cùng hoa quả vào Tạ Gia Thụ vẻ mặt thoả mãn, biết ơn nhận lấy. Nhưng vừa quay mặt, anh đã lẳng lặng xúi giục Phùng Nhất Nhất đi pha cà phê cho mình. Phùng Nhất Nhất

nghiêm túc khinh thường hành vi trước mặt thế này sau lưng thế kia của anh, kiên quyết không cho anh uống cà phê, nói buồn ngủ thì anh đi ngủ một lát.

Bên ngoài thỉnh thoảng lại có tiếng pháo nổ gần xa. Hôm nay là mừng Hai Tết, khắp nơi đều ăn mừng náo nhiệt, Tạ Gia Thụ nằm trên giường của Phùng Nhất Nhất, gối đầu lên gối của cô, đắp chăn của cô. Phùng Nhất Nhất ngồi bên giường đọc sách, anh thấy cả thế giới này đều không hạnh phúc thỏa mãn bằng mình của giây phút này.

“Ừm...” , anh nằm trong chăn, khẽ trở mình.

Phùng Nhất Nhất nhìn anh, “Sao vậy?”.

“Không ngủ được...” , Tạ Gia Thụ làu bàu một câu.

Phùng Nhất Nhất phì cười, đặt sách trong tay xuống, khẽ vỗ về anh như dỗ dành đứa trẻ, “Như thế này có thể ngủ được chưa?”.

Tạ Gia Thụ híp mắt giống như chú cún được vuốt ve, “Một chút...”.

“Anh mau ngủ đi, ngủ một tiếng rồi em gọi anh dậy” , Phùng Nhất Nhất khẽ đặt tay lên mắt anh. Thời khắc này, cô bất giác trở nên dịu dàng.

Tạ Gia Thụ bị che mắt đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay cô, kéo vào trong chăn, “Nhưng anh muốn giờ trò lưu manh...”.

Anh không chút đỏ mặt, nét mặt vô cùng thuần khiết và trong sáng.

Tay của Phùng Nhất Nhất đã bị kéo đến phía trên “tiểu ma vương” , xa cách đã lâu ngày lại được trùng phùng, “tiểu ma vương” vẫn anh dũng như xưa, thậm chí còn nhỏ vài giọt lệ kích động...

Phùng Nhất Nhất đỏ mặt gắng sức rút tay về, dùng tay kia nhéo mũi anh, “Giờ trò lưu manh sẽ bị trừ điểm”.

Tạ Gia Thụ rất buồn ngủ nhưng lại cảnh giác, hỏi, “Trừ điểm đến khi không đạt yêu cầu là em sẽ khai trừ anh phải không?”.

Phùng Nhất Nhất nhin cười, gật đầu.

Anh lập tức cho tay vào trong chăn, quấn chăn kín mít, như thể sợ cô sẽ cho tay vào cưỡng bức mình giở trò lưu manh.

“Vậy bây giờ anh được mấy điểm thế?” , anh chỉ lộ ra cái đầu, giống như kén tằm, vừa khốn đốn vừa sợ hãi hỏi.

Phùng Nhất Nhất lại đưa tay ra che mắt anh.

“Chín mươi chín!”

Oh yeah! !!

Tạ Gia Thụ ngủ... ngon lành.

Phùng Nhất Nhất thấy vừa mệt mỏi vừa tràn đầy hy vọng về một cuộc sống hoàn toàn mới trong năm hai mươi chín tuổi.

Hiện tại, Tạ Gia Thụ vô cùng tốt, nhưng ai biết được cảm giác mới mẻ này sẽ duy trì được bao lâu? Chỉ sợ là ngay cả bản thân anh cũng không có cách nào đảm bảo.

Công việc bên thành phố H, rốt cuộc có nên vứt bỏ hay không đây?

Nếu quay lại, năm rộng tháng dài, chuyện của cô và Tạ Gia Thụ chắc chắn sẽ không giấu được. Trước đó, mọi người đều biết cô và Đàm Tường là một đôi, giờ lại đổi thành Tạ Gia Thụ, không biết sẽ có bao nhiêu lời đồn đại đầu đầu nhưc óc nữa.

Nếu không quay trở lại... Phùng Nhất Nhất thở dài.

Có vẻ như là đáp lại tiếng thở dài của cô, bên trong phòng khách bỗng truyền đến giọng nói kinh hoàng của cha Phùng, “Ồi... ối ối ối! Bà làm sao vậy? Này? !”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng cha không ổn, vội vàng chạy ra ngoài, thì nhìn thấy cha Phùng đang khom lưng ôm mẹ Phùng trên sofa trong phòng khách. Mẹ Phùng nhắm chặt mắt, một tay thông xuống nền.

Phùng Nhất Nhất sợ chết khiếp, vội vàng gọi cấp cứu, lại sợ không kịp, liền gọi điện kêu Phùng Nhất Phàm mau về nhà.

Quả nhiên là tốc độ của Nhất Phàm còn nhanh hơn xe cấp cứu, chạy về nhà cùng cha Phùng đưa mẹ Phùng lên xe, nhanh như chớp đưa đến bệnh viện.

Dọc đường, Phùng Nhất Nhất sốt sắng, hoang mang lo sợ. Sau khi đưa đến bệnh viện, cô mới phát hiện là bệnh viện tư nhân cô khám trước kia, bác sĩ chữa trị chính phụ trách cấp cứu mẹ Phùng là đàn em của Thẩm Hiên, thân quen với Phùng Nhất Nhất.

Bác sĩ chính vừa từ phòng Cấp cứu đi ra đã nhận ra Phùng Nhất Nhất, gật đầu với cô, sau đó nghiêm túc nói với họ, “Tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng”.

Phùng Nhất Nhất nghe những lời này cảm thấy không ổn! Nhưng nhìn kỹ bác sĩ kia và Phùng Nhất Phàm bốn mắt nhìn nhau, có vẻ như đang trao đổi ánh mắt mà chỉ có hai người họ mới hiểu, cô bỗng sốt ruột vô cùng!

Lúc này, mẹ Phùng được đẩy ra khỏi phòng Cấp cứu, cha Phùng đuổi theo tới phòng bệnh. Phùng Nhất Nhất kéo em trai sang một bên, thấp giọng nghiêm túc hỏi, “Nhất Phàm, em nói thật cho chị biết đi, rốt cuộc là mẹ làm sao vậy?”.

“Không sao cả!” , Phùng Nhất Phàm cúi đầu không nhìn vào mắt cô, buồn bực nói.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy toàn thân rét run, túm chặt lấy em trai không buông, ép hỏi, “Phùng Nhất Phàm! Rốt cuộc là mẹ bị bệnh gì hả?”.

Phùng Nhất Phàm không chịu đựng nổi, ngẩng đầu lên, chau mày nói, “Thật ra mẹ... chị, quả thật là em không nói nên lời, chị muốn biết thì tự đi hỏi mẹ đi!”

Lời này của cậu khiến Phùng Nhất Nhất như rơi xuống hầm băng. Phùng Nhất Phàm thừa dịp bỏ tay cô ra, lảng lạng rảo bước rời khỏi.

Phùng Nhất Nhất đợi ở bên ngoài một lúc, sau khi bình tĩnh mới đến phòng bệnh. Lúc này, mẹ Phùng đã tỉnh lại, đang ngồi tựa vào đầu giường cười nói gì đó với cha Phùng.

Phùng Nhất Nhất mặt mày u buồn bước vào, bà trừng mắt với cô, mượn cớ đuổi cha Phùng đi.

“Con đừng có bày ra vẻ mặt mẹ đã chết rồi như thế có được không hả?” , cha Phùng vừa đi, mẹ Phùng đã trưng ra vẻ mặt chán ghét, “Cũng chỉ có cha con ngốc, đổi lại là người khác chỉ nhìn một cái là biết mẹ không sống được bao lâu nữa từ lâu rồi.”

Nước mắt của Phùng Nhất Nhất bỗng tuôn ào ào, đưa tay bụm chặt lấy miệng.

Mẹ Phùng thấy bộ dạng kia của con gái, rốt cuộc cũng trở nên đau lòng, thở dài, vỗ vỗ thành giường, “Nào, đến chỗ mẹ!”.

Phùng Nhất Nhất gần như là ngã quỵ, quỳ xuống bên cạnh giường. Cô soài người lên người mẹ, suy sụp khóc lớn. Không dám phát ra âm thanh, sợ cha Phùng chú ý, cô vùi đầu vào trong chiếc chăn có mùi thuốc khử trùng, ôm lấy đùi của mẹ, khóc đến mức toàn thân run rẩy.

Mẹ Phùng chẳng mấy khi dịu dàng vỗ về con gái thế này, trong giọng nói khó tránh khỏi tiếc nuối, “Năm ngoái, mẹ đã từng nói với con, trước năm ba mươi tuổi con nhất định phải kết hôn... Mẹ có những một con trai một con gái cơ, không ngờ lại không được bế ẵm đứa cháu nào”.

“Mẹ... mẹ... mẹ...” , Phùng Nhất Nhất khóc đến mức đầu óc sắp nổ tung, nỗi sợ hãi và hối hận khiến giờ phút này cô sống không bằng chết.

Sự dịu dàng hiếm có của mẹ Phùng cũng chỉ chống đỡ được bấy nhiêu đó thôi, một lát sau bà lại bắt đầu chê phiền, đẩy cô con gái đang khóc đến sắp ngất xỉu ra, không chút dịu dàng nói, “Được rồi, được rồi, con đừng khóc nữa, có phiền hay không hả? Cho dù con có khóc đến chết đi mẹ cũng không khỏe lên được đâu!”.

“Mẹ! mẹ!” , Phùng Nhất Nhất đã khóc đến ngờ ngạc nhiên, chỉ biết gọi mẹ trong bi thương đến cùng cực.

Mẹ Phùng vừa bực mình lại vừa buồn cười, chỉ đành xốc cô con gái ngốc nghếch của mình lên, lau nước mắt cho cô, trước khi cha Phùng trở về sửa

sang lại cho cô rồi dứt khoát đuổi cô ra ngoài.

Trước Tết, Tạ Gia Thụ luôn vui đầu chuẩn bị cho Phùng Nhất Nhất một bất ngờ trong bữa tất niên. Cho nên, sau mừng Hai, anh luôn bận rộn mở tiệc chiêu đãi đối tác làm ăn. Chuyện mẹ Phùng ngất xỉu được đưa đến bệnh viện, mãi đến tối anh mới biết, sau đó liền lập tức chạy đến.

Lúc anh đến, vừa hay cha Phùng mang đồ nấu ở nhà qua, thấy Tạ Gia Thụ cũng ở đó, cha Phùng cười ha hả nói, “Món chú nấu đều là đồ dinh dưỡng, cháu không thích ăn, cháu cùng Nhất Nhất ra ngoài ăn đi. Trong này đã có chú rồi, không có chuyện gì đâu!”.

Vừa rồi, Tạ Gia Thụ thấy mẹ Phùng hết thấy đều bình thường hiện giờ lại thấy cha Phùng cũng bình tĩnh thế này, anh đoán hẳn là mẹ Phùng không có chuyện gì nghiêm trọng, liền dẫn Phùng Nhất Nhất ra ngoài ăn.

Trạng thái của cô có vẻ còn tệ hơn mẹ Phùng.

Ở bệnh viện, Tạ Gia Thụ nhẫn nhịn không hỏi, lên xe anh lập tức hỏi cô, “Này, em làm sao thế?”

Phùng Nhất Nhất ngồi trên xe, thần thờ không lên tiếng, Tạ Gia Thụ cảm thấy không ổn, lại hỏi, “Em muốn ăn gì nào? Anh đưa em đi”.

“Tạ Gia Thụ” , Phùng Nhất Nhất ngẩn ngơ nhìn ra màn đêm với ánh sáng lấp lánh của ngọn đèn neon bên ngoài, giọng điệu bình bình, “Anh có thể kết hôn với em không?”.

Tạ Gia Thụ còn tưởng là ảo giác của mình, bỗng chốc cũng sững người ra đó.

Phùng Nhất Nhất vừa nói dứt lời đã hận không thể cắn đứt lưỡi mình! Ý nghĩ bi ối trong lòng, sao có thể buột miệng thốt ra với anh như vậy chứ?

Đó là Tạ Gia Thụ đấy! Tạ Gia Thụ trước nay chưa từng thề thốt chuyện hôn nhân với cô.

Nhưng lúc này, muốn thu lại những lời vừa nói đã không còn kịp nữa rồi.

Phùng Nhất Nhất vừa hồi hận vừa thấp thỏm nhìn nét mặt của Tạ Gia Thụ, nhưng lại phát hiện nét mặt của anh có vẻ ngỡ ngàng.

Lòng cô lập tức lắng xuống, vội vàng nói, “Vừa rồi anh nói ăn gì thế? Em đói bụng rồi, chúng ta đi ăn nhé!”.

Cô muốn lật qua trang khác, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng Tạ Gia Thụ đã dần lấy lại tinh thần. Còn ăn gì chứ hả? Ai còn đói bụng nữa hả?

Trong lòng anh bùng nổ bông pháo hoa to tướng.

“Kết hôn?”, Tạ Gia Thụ vắt kiệt năng lực khống chế mới tỏ ra trấn tĩnh như thường, “Tại sao bỗng nhiên lại muốn kết hôn?”.

Cô đây là có thần giao cách cảm với anh sao?

Nhưng anh chưa kịp mua nhẫn đâu đấy.

Cậu bé trong lòng Tạ Gia Thụ đang tay cầm tay nhảy điệu cuồng hoan, nhưng Phùng Nhất Nhất bên này lại cúi đầu, chần chừ không lên tiếng, khuôn mặt chẳng có chút hưng phấn nào.

Dù sao thì Tạ Gia Thụ không còn là người như trước kia nữa, anh dần bình tĩnh, nhìn bộ dạng của cô, anh vừa nghĩ đã đoán ra, “Có phải bởi vì bệnh của mẹ em không?”.

Phùng Nhất Nhất không gạt anh, khó khăn gạt đầu.

Cô không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của Tạ Gia Thụ lúc này. Giờ phút này, lòng cô như thiếu đi một tảng đá lớn, gió rầm rầm ào ào ùa vào, lạnh buốt, “Xin lỗi anh!” , cô nói trong áy náy, “Em không nên như vậy... em sốt sắng đến choáng váng đầu óc rồi, xin lỗi, Gia Thụ!”.

Tạ Gia Thụ quả thật có chút thất vọng, giống như bị người ta dội cho một gáo nước lạnh, nhưng anh đã cắt ngang lời xin lỗi của Phùng Nhất Nhất, giọng nói rõ ràng, mạnh mẽ, “Hôm nay muộn quá rồi, sáng mai chúng ta đi đăng ký”.

Phùng Nhất Nhất ngẩng phắt đầu lên nhìn anh, môi mấp máy, không biết muốn nói gì.

Tạ Gia Thụ thở dài, nói với cô, “Em muốn nói gì thì nói đi, còn có chuyện gì mà không thể nói với anh? Anh đâu có trách em mang anh ra làm phao cứu sinh”.

“... Anh trách em đi!” , đầu óc Phùng Nhất Nhất kêu vù vù tâm tình lúc này quả thật là không thể diễn tả bằng lời. Quá kỳ lạ! Những áy náy cảm kích đối với Tạ Gia Thụ cùng những cảm xúc khác trộn lẫn vào nhau, khiến cô hoàn toàn không phân biệt được rõ ràng, chỉ có thể ngơ ngác nói, “Anh nổi cáu với em đi... lòng em buồn quá, em xin lỗi...”.

Cô nói rồi không nhịn được mà òa khóc, cúi đầu, từng giọt nước mắt lăn xuống, yếu đuối đến đáng thương.

Hiếm khi không phải là Tạ Gia Thụ chọc cho cô khóc. Anh nhìn cô rơi nước mắt mà đau lòng, nhưng lại thầm vui mừng, giống như tự nhiên nhặt được một cơ hội lớn vậy.

“Nào!” , anh cởi dây an toàn, mở rộng vòng tay với cô gái nhỏ đáng thương, “Đến đây, anh ôm em!”.

Phùng Nhất Nhất khóc đến đầu óc mê muội, yếu ớt ngã người vào lòng anh. Cô nghẹn ngào, khóc càng đau lòng, càng thỏa thuê.

Tạ Gia Thụ ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về, càng dễ dàng giọng nói của anh càng dịu dàng.

“Bây giờ, y học phát triển, bệnh gì cũng có đường sống... Mẹ em là người kiên cường thế nào hả? Mạnh mẽ hơn người thường nhiều! Em đừng mới thoáng chốc đã bị dọa ngốc như thế!” , Tạ Gia Thụ dịu dàng an ủi, “Rốt cuộc là bệnh gì thế? Trước đó sao không nhìn ra được chút nào?”.

Tháng trước, anh đến biểu nhân sâm, mẹ Phùng còn cười nói bà cơ bản không cần bồi bổ gì cả, khí thế ngất trời cơ mà?

Ở trong lòng Tạ Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất đã khóc đến mức toàn thân mềm nhũn, choáng váng đầu óc. Vừa rồi, ở bệnh viện, mẹ Phùng không để

cô khóc thành tiếng, nhưng chuyện này đối với cô mà nói quả thật là như trời đã đổ ập xuống, không để cô khóc, đúng là muốn lấy mạng cô. Như lúc này, ngã vào lòng Tạ Gia Thụ khóc thỏa thuê như vậy, lòng cô dễ chịu hơn nhiều.

“Mẹ em... thật ra năm ngoái đã tra ra bệnh rồi, nhưng hôm nay em mới biết... Năm ngoái em đến thành phố H, mẹ còn ủng hộ em, nói chỉ cần trước năm ba mươi tuổi kết hôn... Lúc đó, em đâu có biết mẹ có ý này chứ? !” , cô nức nở nói với Tạ Gia Thụ, “Em không biết mà... Sao mẹ lại như vậy chứ? Dù thế nào em cũng không thể ngờ mẹ lại như vậy!”.

Tạ Gia Thụ nghe cô nói cũng cảm thấy xót xa trong lòng. Người thường ngày cáo già như mẹ Phùng, gặp phải chuyện này, rốt cuộc vẫn là đáng thương cho tấm lòng những bậc làm cha mẹ trong thiên hạ.

“Gia Thụ, em sợ! Nếu mẹ em có chuyện gì thì em phải làm sao đây...” , Phùng Nhất Nhất nói năng lộn xộn, suy sụp khóc lớn.

“Em kết hôn với anh, anh sẽ chăm sóc em cả đời” , Tạ Gia Thụ giọng khàn khàn, chậm rãi nói, “Từ khi anh có thể nhớ chuyện, cha anh đã mắc bệnh nặng rồi. Từ rất sớm, anh đã hiểu cha anh không thể đi cùng anh đến khi anh trưởng thành, thậm chí là không sống được lâu nữa. Nhưng có thể lúc đó anh còn quá nhỏ thời gian có hạn của ông chỉ có thể dùng để dạy dỗ chị gái anh. Còn anh, thấy ông không ngó ngàng gì đến mình, anh cũng không dám đến quấy rầy. Nhưng thật ra lúc đó anh cứ nghĩ, nếu anh trưởng thành nhanh hơn, cưới vợ, cha mẹ anh không ngó ngàng đến anh, chị gái anh không ở bên anh, vợ anh, cô ấy nhất định sẽ ở bên anh”.

Phùng Nhất Nhất nghe anh nói, nhớ đến tâm nguyện từ nhỏ đến lớn của mình, cô lặng lẽ gục trên vai anh, nghe anh tiếp tục nói bằng giọng điệu chậm rãi, “Cho nên em đừng sợ, cho dù mẹ em có thế nào, chúng ta kết hôn, anh chắc chắn sẽ ở bên em”.

“Gia Thụ...” , mặt Phùng Nhất Nhất vừa nóng ran vừa ẩm ướt. Cô nhắm mắt, vừa đau khổ vừa được an ủi khẽ cọ vào anh, “Cảm ơn anh... thật đấy!”

Anh cho em nhiều hơn rất nhiều những thứ em có thể cho anh. Giữa chúng ta... luôn là thế, em không có dũng khí bằng anh”.

Tạ Gia Thụ nói bằng giọng điệu vô cùng thản nhiên, “Anh là đàn ông mà! Đương nhiên là phải có dũng khí hơn em rồi!”.

“Anh sẽ mãi tràn trề dũng khí như thế này sao?”

“Anh không biết... Anh không thể hứa hẹn những chuyện không biết về sau này” , giọng nói của Tạ Gia Thụ nhẹ hơn, ngữ điệu có chút tự giễu, “Em sợ không? Trước kia em nói em do dự, muốn cân nhắc kỹ lưỡng, hiện giờ em không có thời gian, cũng chẳng có lựa chọn nào khác nữa rồi. Sau này em có hối hận không?”.

“Em cũng không biết!” , Phùng Nhất Nhất đã ngừng khóc, sau khi khóc, đầu óc, trái tim đều thông suốt, ngược lại còn bình tĩnh hơn, “Em không gạt anh, Gia Thụ, điều em sợ nhất chính là sau này không biết chúng ta sẽ thế nào!”.

Tạ Gia Thụ cười, cười lớn, “Sợ gì chứ, nghiêm trọng nhất chẳng qua chỉ là ly hôn thôi mà! Vốn dĩ, nếu anh không đi tìm em, em đã gả cho cái tên Lý Tường kia rồi, sẽ chẳng có chuyện gì tồi tệ hơn chuyện đó đâu”.

Phùng Nhất Nhất khẽ “hừ” một tiếng, anh lập tức hỏi, “Có vấn đề gì sao?”

“Không... không có!” , Phùng Nhất Nhất cọ khuôn mặt ướt nhoẹt vào áo sơ mi của anh.

Tạ Gia Thụ thỏa mãn vuốt ve mái tóc cô.

Không biết là khóc một trận giải tỏa hết những nỗi lòng, hay là biểu hiện của anh quá mức lạ thường, Phùng Nhất Nhất an tâm dựa vào lòng anh, cảm nhận cảm xúc chân thật rằng mình đã có chỗ dựa, cảm giác trước giờ cô chưa từng có.

Anh nói đúng, tồi tệ nhất có chăng cũng chỉ là ly hôn.

Có thể gả cho mỗi tình đầu dùng dằng gần mười năm, đã tốt đẹp hơn rất nhiều thứ trên đời này rồi.

“Em tin anh!” , cuối cùng, cô thấp giọng nói với Tạ Gia Thụ.

Có lẽ em sẽ như xưa, không tin vào bản thân mình, nhưng lần này, em lựa chọn tin anh.

Sau đó, Tạ Gia Thụ dẫn Phùng Nhất Nhất đi ăn tối. Trong thời gian ấy, anh đã gọi điện thoại nhờ bạn bè liên hệ với cơ sở điều trị chữa bệnh bên nước ngoài, sẵn sàng đưa mẹ Phùng ra nước ngoài phẫu thuật bất cứ lúc nào.

Rồi sau đó, anh đưa Phùng Nhất Nhất, người đã mệt rã rời về nhà nghỉ ngơi. Trước khi xuống xe tạm biệt, anh còn dặn dò cô tối nay yên tâm ngủ nghỉ. Đợi đến khi thấy cô lên lầu, lại thấy cửa sổ Phùng gia bật đèn, anh mới bình tĩnh lái xe rời đi.

Nhưng nét mặt nghiêm túc điềm tĩnh như cột trụ trời kia, vào khoảnh khắc xe lái ra khỏi cửa lớn tiểu khu nơi Phùng gia ở, đã sụp đổ...

Lúc này, Từ Thừa Kiêu cùng thành phố G đang ở nhà dỗ dành cô con gái nhỏ nhà mình ngủ. Trước khi cô bé ngủ, câu chuyện đang kể đến đoạn “Ba con heo con xây nhà” , ngài Kiêu vất óc giảng giải tầm quan trọng của việc hợp tác đoàn đội cho con gái, bỗng nhận được một cuộc điện thoại, mà chủ nhân của nó có giọng nói phẫn khích đến cực độ, “Từ Thừa Kiêu!”.

Từ Thừa Kiêu “ừm” một tiếng, “Tôi đây!”.

“Ngày mai anh đi làm sớm một chút giúp tôi đăng ký kết hôn đấy!”

Từ Thừa Kiêu liếc số điện thoại gọi đến, xác định không gọi nhầm, “Cậu nói gì?”.

“Ha ha ha haha! Tôi phải kết hôn rồi! Ngày mai tôi kết hôn!”

Có bất ngờ không? Có kinh ngạc, mừng vui không? Thân!

“Cậu kết hôn thì tôi hiểu. Chuyện tôi không hiểu là, tôi thuộc đội điều tra hình sự, không giúp cậu đăng ký kết hôn được, thưa Tạ đại thiếu gia!”

Logic của ngài Kiêu khiến người ở đầu bên kia điện thoại đột nhiên buồn thiu buồn thiu, “Ồ! À ồ... vậy không có chuyện gì nữa, tạm biệt!”.

“Cha!” , bạn nhỏ Từ Kính Viên ôm mặt cất giọng nũng nịu hỏi, “Cha kết hôn ạ? Cha kết hôn với mẹ sao?”.

Ngài Kiêu và bà xã thương yêu của anh đã kết hôn hai lần, con trai lớn của họ còn được sinh trong giai đoạn ly hôn cơ, nhưng chuyện này cô con gái nhỏ không biết, cho nên ngài Kiêu mặt không đổi sắc chuyển chủ đề, “Vừa rồi, câu chuyện của chúng ta tới đâu rồi nhỉ?”.

“Kể đến đoạn một con heo con xây nhà ạ” , Kính Viên chớp chớp đôi mắt to tròn xinh xắn như búp bê, “Xây nhà, kết hôn!”.

“Không phải là heo con kết hôn, là một người bạn của cha sắp kết hôn” , Từ Thừa Kiêu nhẫn nại giải thích cho con gái, nhưng giải thích xong lại cảm thấy có lỗi với những người bạn khác, bởi vì trong chốc lát, anh đã kéo tụt chỉ số thông minh của họ xuống, “Haizzz, chúng ta tiếp tục kể chuyện nhé. Heo con xây nhà kết hôn... Viên Viên nhắm mắt lại...”.

Trong lúc Từ Thừa Kiêu kể cho con gái nghe câu chuyện vui của một con heo xây nhà cưới vợ thì Thịnh Thừa Quang đang chuẩn bị bữa sáng vào ngày mai cho một nhà bốn người.

Anh vừa rửa xong mấy thứ lương thực, ngâm trong nồi thì Tử Thời cầm điện thoại đi vào nhà ăn, bịt lấy ống nghe nói nhỏ với anh, “Tạ Gia Thụ!”.

Thịnh Thừa Quang nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay vẫn làm việc, “Tổng giám đốc Tạ có chỉ thị gì vậy?”.

“Anh Thừa Quang!”

“Ừm, có chuyện gì?” , Thịnh Thừa Quang cười, chắc chắn là chuyện lớn, bởi đã rất lâu rồi Tạ Gia Thụ không tung tăng hơn hờ gọi anh một tiếng “anh Thừa Quang” như thế này.

“Anh giúp em gọi một cuộc điện thoại đi, ngày mai em kết hôn rồi!”

“Cậu kết hôn thì tôi gọi điện thoại gì hả? Giúp cậu thông báo với chị gái cậu à?” , Thịnh Thừa Quang không ngừng tay, cười híp mắt hỏi.

“Không cần, bên chị gái em, em đã thông báo rồi. Là ngài Kiều không chịu giúp em đăng ký kết hôn! Anh giúp em tìm người làm đăng ký kết hôn đi!”

Thịnh Thừa Quang đã cười ngất đến sắp nổ bụng rồi, nhưng giọng điệu vẫn bình thản, “Ngày mai, cậu đưa Phùng Nhất Nhất và mang theo sổ hộ khẩu của hai người, kèm thêm chín tệ đến Cục Dân chính là có thể kết hôn rồi. Chuyện này thì cần tìm ai hả? Cứ theo trình tự mà làm, làm một công dân tuân thủ luật pháp khó đến thế sao?”.

Thừa Quang giọng điệu khoan thai nói xong, nháy mắt với Tử Thời. Tử Thời đã nghe thấy cả, ở bên cạnh che miệng cười trộm.

Tạ Gia Thụ không chống đỡ nổi nữa, thất vọng uể oải nhưng vẫn rất vui mừng hỏi, “Sao anh biết em sẽ cưới Phùng Nhất Nhất?”.

“Tạ Gia Thụ cậu thì còn có thể cưới ai nữa?” , Thịnh Thừa Quang cười nhạo chàng ngốc nào đó, thật lòng nói, “Làm ầm ĩ nhiều năm như vậy rồi, thế là đã sắp kết hôn, chúc mừng chúc mừng!”.

Sau khi ngắt điện thoại với Thịnh Thừa Quang, Tạ Gia Thụ nhào người trên vô lăng suy nghĩ trần trọc, còn phải gọi điện cho ai để khoe khoang nữa nhỉ? Thật là đáng ghét quá đi!

Sao mọi người xung quanh anh, hình như ai cũng đều kết hôn hết rồi thế này?

Hay là... gọi cho Thẩm Hiên?

Khụ khụ khụ...

Tạ Gia Thụ đã dẫn được suy nghĩ quả thực là có chút thất đức này xuống, nhớ đến câu Thịnh Thừa Quang vừa nói, mặt anh lăn qua lăn lại trên vô lăng, mừng rỡ nghĩ: Làm ầm ĩ nhiều năm như vậy rồi thì sao? Làm ầm ĩ nhiều năm như vậy rồi mà vẫn bị em cưới về nhà đấy thôi. Điều này rất đáng để kiêu ngạo tự hào đấy, hiểu không?

Cuối cùng thì tôi đã đợi được cô ấy rồi!

Ryta

17-11-2015,09: 03 PM

Chương 21

Anh khẽ cầm lấy bàn tay đang đặt bên ngoài cửa cô, rất khẽ rất nhẹ, đeo nhẫn vào ngón áp út của cô.

Mặt Tạ Gia Thụ lặn qua lặn lại trên vô lăng, còn tâm tình của Phùng Nhất Nhất giờ phút này lại không được nhẹ nhõm, sống động như anh.

Không phải là suy sụp, chỉ là rất mờ mịt, cũng có chút kinh ngạc. Không ngờ cô sắp lấy chồng rồi? Chuyện mấy tháng trước còn trắc trở khiến cô nản lòng thoái chí, không ngờ bây giờ lại được giải quyết dễ dàng đến vậy.

Hơn nữa, còn là lấy Tạ Gia Thụ.

Quần quanh nhiều năm như vậy, cuối cùng cô sắp lấy Tạ Gia Thụ rồi, đây là định mệnh sao?

Lúc này, trong nhà không có ai, cha Phùng ở bệnh viện chăm mẹ Phùng, Nhất Phàm cũng không có nhà. Sau khi Phùng Nhất Nhất vào phòng liền ngồi xuống giường, lặng lẽ thần thờ, tỉ mỉ phân tích rạch ròi suy nghĩ trong lòng mình, mặc sức hồi tưởng lại chuyện của ngày xưa và tưởng tượng ra những chuyện sau này.

Một hồi lâu, cô cũng không nhúc nhích. Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Phùng Nhất Nhất ra xem, là Phùng Nhất Phàm đã trở về.

“Chị ở nhà à?” , hôm nay, Nhất Phàm không dám nhìn thẳng vào mắt chị, nhân cơ hội cúi đầu thay dép, cậu chào hỏi qua loa để mau chóng về phòng.

Phùng Nhất Nhất treo áo khoác ngoài cậu cởi ra, rồi hỏi, “Ngày mai em phải đi công tác à? Sao muộn thế này mới về? Rồi ngày mai em lại không dậy được đâu!”.

“Em không đi nữa, anh Gia Thụ phái người khác đi rồi. Tuần sau em đến ký hợp đồng là xong” , Phùng Nhất Phàm túm tóc, nét mặt có chút ảo não, lại có chút lúng túng hồi hận.

Lúc này, lòng Phùng Nhất Nhất đang ngổn ngang, đâu có tâm tư suy đoán cậu.

“Ồ, đúng rồi... chuyện kia” , cô đột nhiên có chút ngượng ngùng mở miệng, hơi thở đứt quãng, cuối cùng cũng nói ra, “Nhất Phàm à, chị sắp kết hôn rồi!”.

Phùng Nhất Phàm đang mặt không đổi sắc chuẩn về phòng, nghe câu này của cô, chân bỗng phanh gấp lại, vội vàng quay người, đầu đập vào giá kê đồ trong phòng khách, suýt nữa thì đập cả chiếc mũi thẳng anh tuấn.

“... Kết hôn rồi?” , cậu bụm mũi reo hò, “Chị, cuối cùng thì chị đã hiểu ra rồi! Quá tuyệt vời! Quả thật là quá tốt rồi!”.

Phùng Nhất Nhất cười ngượng ngùng, còn cậu lại bụm mũi đi đến, nghiêm túc hỏi, “Phùng Nhất Nhất, em hỏi chị, chị là vì mẹ mới kết hôn hay là chị quả thực muốn lấy anh Tạ Gia Thụ của em vậy?”.

Giọng điệu này của cậu quả thực là người của họ nhà trai, Phùng Nhất Nhất bất đắc dĩ nhéo mặt cậu, nói thành thật, “Nếu không phải vì mẹ, có lẽ chị còn do dự, nhưng bây giờ chị thật sự muốn lấy Tạ Gia Thụ”.

“Muốn lấy anh Gia Thụ hơn cả tên Triệu Tường kia chứ? ,” Phùng Nhất Phàm từng bước xác định thay anh Gia Thụ của mình.

Phùng Nhất Nhất đã không còn kiên trì với cái họ của Đàm Tường nữa, cô gật đầu.

Phùng Nhất Phàm khá hài lòng với đáp án này, chỉ là sau đó trên mặt cậu lại thấp thoáng vẻ áy náy, nhưng cũng không nói gì, chỉ lẳng lẳng đứng đó day dứt, nét mặt rối rắm khiến Phùng Nhất Nhất nhìn mà đau lòng.

“Đừng lo lắng!” , cô khẽ nâng mặt em trai lên, “Mẹ đã có chị chăm sóc, chuyện công việc em tuyệt đối không được phân tâm đâu đấy!”.

Cô nói thế này khiến Phùng Nhất Phàm sắp khóc rồi. Chàng trai trẻ trưởng thành thần tốc trong một năm nay, giờ khắc này mắt lại đỏ hoe, khẽ cúi người, ôm lấy chị gái.

“Chị mới đừng lo lắng ấy!” , giọng điệu và cái ôm của Phùng Nhất Phàm mạnh mẽ như nhau, “Chị còn có em! Chị, sau này em sẽ làm chỗ dựa cho chị cả đời! Nếu như anh Gia Thụ bắt nạt chị, đương nhiên, anh ấy sẽ không có khả năng vô duyên vô cớ bắt nạt chị cho lắm! Giả dụ sau này anh ấy vô duyên vô cớ bắt nạt chị thật, em nhất định sẽ đánh chết anh ấy!”.

Câu nói cuối cùng của cậu vừa hung dữ vừa cay độc, hùng hồn vô cùng, khiến trái tim Phùng Nhất Nhất ấm áp, ngọt ngào.

Người này rốt cuộc vẫn là em trai của cô.

Ngày hôm sau, sáng sớm tinh mơ Tạ Gia Thụ đã đến, sớm đến mức Phùng Nhất Nhất vẫn còn đang ngủ trên giường. Anh đứng ngoài cửa gọi điện thoại cho Phùng Nhất Phàm, Phùng Nhất Phàm mặc quần đùi hoa rón rén ra mở cửa cho anh.

Tạ Gia Thụ quẳng bữa sáng nóng hổi cho Phùng Nhất Phàm, chỉ chỉ về phía nhà bếp. Đồng chí Nhất Phàm còn đang ngái ngủ lúc lắc cái mông cầm bữa sáng chạy vào trong.

Sau đó, Tạ Gia Thụ nhẹ chân nhẹ tay bước vào phòng của Phùng Nhất Nhất rồi khóa cửa lại.

Cô vẫn đang ngủ, trong phòng tối lờ mờ, có chút bí bách nhưng lại có hơi thở thơm tho ấm áp... Trước kia, người ta gọi phòng của con gái là khuê phòng, có phải là bởi vì hơi thở khiến người ta say đắm này không?

Tạ Gia Thụ rón rén đi đến trước giường, khom lưng, nường theo tia sáng lờ mờ chăm chú nhìn người đang ngủ.

Số lần qua đêm với cô quả thật là quá ít, hiếm hoi như lông phượng sừng lân, có thể đếm được. Hơn nữa, trước đó trong lòng anh luôn hờn giận, lúc ôm chặt cô cũng cảm thấy không cam tâm, không giống như bây giờ, trong lòng vui sướng mà ngắm cô... Cô thật đẹp!

Cô gái đẹp này, rất nhanh thôi sẽ trở thành vợ của anh!

Tạ Phùng Thị.

Tạ Gia Thụ nghĩ lung tung, đến vấn đề tên trên bia mộ sắp hàng sóng vai thế nào với cô anh cũng đã nghĩ ra, nghĩ đến khóe mắt chân mày đều phát sáng.

Anh thò tay vào túi lấy chiếc nhẫn mới mua trên đường tới đây, khế cầm lấy bàn tay đang đặt bên ngoài chần của cô, rất khế, rất nhẹ đeo vào ngón áp út cho cô.

Thật hợp, thật hoàn mỹ!

Tạ Gia Thụ thở phào một hơi!

May mà anh tài trí kiệt xuất, tuệ nhãn cao siêu, lại đối với cô tình thâm như biển, chỉ trong một buổi tối đã có thể mua được chiếc nhẫn kim cương, còn phải vừa mắt anh, đồng thời phải hợp và đẹp khi đeo vào tay cô thế này nữa!

Anh đúng là quá giỏi!

Giờ phút này, Tạ Gia Thụ cảm thấy hai chân mình nhẹ bẫng, tựa như lúc nào cũng có thể bay lên.

Để không bay mất, anh khom người hôn lên mỹ nhân đang ngủ, sau đó cắn một miếng.

Trước đó, trong đầu Phùng Nhất Nhất như cuốn băng quay lại, mơ hồ rồi cũng coi như ngủ được. Lúc này chính là lúc cô ngủ ngon nhất. Cô mơ mình đang ôm một con cá to, nhưng con cá đó đột nhiên lại mở miệng cắn cô một miếng!

Cô đương nhiên là phải vung tay gắng sức đánh nó rồi!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên ngay bên tai Phùng Nhất Nhất, khiến cô bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Cô tỉnh táo lại, vừa mở mắt thấy bóng tối lơ mờ, sợ đến nỗi hét toáng lên.

Bàn tay đang bụm mặt của Tạ Gia Thụ vội vàng chuyển đến bịt miệng cô, “Đừng kêu! Nhất Phàm ở bên ngoài!”.

Phùng Nhất Nhất nhìn rõ là Tạ Gia Thụ, thở phào một hơi, bỏ tay anh xuống, lòng còn sợ hãi hỏi, “Sao anh lại đến đây?”.

Vừa rồi, lúc tỉnh lại, cô nhớ là đã đánh vào mặt anh rất đau. Tạ Gia Thụ buồn bực nói, “Anh đến kết hôn với em chứ còn gì nữa... Em dám đánh anh! Ngày tân hôn em đã dám đánh vào mặt chồng! Người đàn bà đánh đá!”.

“...” Phùng Nhất Nhất ôm chần ngồi dậy, xưng hô mà anh nói khiến cô thẹn thùng mãi, một hồi sau mới đưa tay ra sờ mặt anh, nói, “Em không cố ý mà, đau lắm không?”.

“Ừm...” , Tạ Gia Thụ thuận thế nhào đến ôm cô như chú gấu con, lăn qua lăn lại trên cổ cô, giọng nói rầu rầu, gần như làm nũng, “Đau đến mức anh không còn sức lực nữa rồi! Em xem... không còn sức lực nữa rồi...” , anh đề lên người cô.

Phùng Nhất Nhất một tay chống lên người Tạ Gia Thụ, một tay xoa mặt anh, khẽ nói, “Anh dọa em sợ chết khiếp! Không kêu một tiếng mà cứ thế bước vào... Nhất Phàm mở cửa cho anh ư? Sao em không nghe thấy tiếng gõ cửa?”.

Tạ Gia Thụ chẳng thèm trả lời cô. Chẳng những thế, càng dựa vào cô, anh lại càng quá đáng... Cô mặc bộ đồ ngủ mỏng manh nằm dưới chăn, anh ở phía trên bọc lấy cô đến độ sắp bốc lửa rồi. Anh ra sức ôm cô, để cô chui vào trong chăn...

“Ừm ừm ừm...” , anh như con gấu quỳ gối xuống người đang nằm trên giường, vừa mất hồn vừa thỏa mãn hừ hừ.

Đã rất lâu rồi mới lại thân mật như thế này! Thực ra thì hai người đều có chút không quen, chẳng qua là tốc độ thích ứng của Tạ Gia Thụ nhanh như vận tốc ánh sáng. Hiện giờ, anh chỉ hận sao trước khi vào phòng lại cởi có mỗi áo khoác ngoài, lúc này còn áo dài quần dài, thật bất tiện!

“Em đừng dậy nữa, anh và em ngủ một lúc nhé!” , anh đề lên cô, thở hồng hộc, trơ tráo đề nghị.

Phùng Nhất Nhất khó khăn lắm mới bắt được cái tay đang du ngoạn trong áo ngủ mình, nhẩn nhẩn cơn run rẩy như từng luồng điện chạy trong cơ thể, mạnh mẽ lôi tay của anh ra, nhỏ giọng nhắc nhở, “Nhất Phàm còn đang ở ngoài đấy. Anh mau dậy đi!”.

Ừm... Là một anh rể tốt có uy nghiêm khuôn mặt Tạ Gia Thụ tràn đầy vẻ xuân tình, bịn rịn quyến luyến từ trên người Phùng Nhất Nhất bò dậy.

Sau đó, anh cuốn lấy chăn của cô, lăn lộn trên giường để an ủi “tiểu ma vương” , Phùng Nhất Nhất túm áo ngủ chạy vào phòng tắm.

Lúc rửa mặt, cô nhìn mình trong gương, hoài nghi ngắm kỹ bên má. Chỗ này là sao vậy? Sao lại giống dấu răng thế này, kỳ lạ quá đi mất...

Đang lúc khó hiểu đưa tay sờ lên mặt, cô bỗng ngẩn người, trên tay mình lại là thứ gì đây?

Phùng Nhất Nhất xông ra ngoài, lao đến phòng khách. Tạ Gia Thụ đang nói chuyện với Phùng Nhất Phàm, đợi cô cùng ăn sáng. Trước mặt Phùng Nhất Phàm, anh vẫn nghiêm chỉnh đầu ra đấy. Thấy cô tóc tai bù xù xông ra như kẻ điên, Tạ Gia Thụ thoát đầu trộm cười, sau đó thấy không ổn, lập tức đứng lên chặn trước tầm mắt của

Phùng Nhất Phàm, tiến về phía trước, cài lại khuy áo cho cô.

Phùng Nhất Phàm thò đầu sang bên cạnh, “Chị làm gì vậy? Mới sáng sớm ngày ra đã làm quý dọa người à?”.

Tạ Gia Thụ chẳng thèm liếc nhìn, đưa tay ra sau đánh “bốp” một cái, đánh đúng vào gáy Phùng Nhất Phàm, đánh cho đầu cậu quay về chỗ cũ.

Phùng Nhất Nhất để mặc anh giúp mình cài khuy áo, giơ tay ra, đôi mắt lấp lánh, hỏi, “Đây là gì thế?”.

“Em không biết sao?” , Tạ Gia Thụ hỏi lại, lời vừa thốt ra lại sợ cô chê tật cũ của mình tái phát, then thùng bổ sung thêm một câu, “Nhấn chứ còn gì, nhấn kim cương”.

Dù anh có thế nào thì Phùng Nhất Nhất vẫn chê bai! Ai lại không biết đây là nhẫn kim cương chứ? Một chiếc nhẫn kim cương to bằng hạt đậu tương, lấp lánh đến mức vừa rồi cô suýt thì rơi lệ.

Tay của cô để ở eo Tạ Gia Thụ, khẽ giọng hỏi, “Anh nhớ tối qua đã nói với em thế nào không?”.

“Anh là đàn ông mà! Đương nhiên phải có dũng khí hơn em rồi.”

Tạ Gia Thụ muốn lấy tay che mặt mình hoặc mắt cô vô cùng, nhưng mà anh là đàn ông, anh phải có dũng khí... “Khụ, anh vốn định tìm người đặt làm, nhưng tối qua gấp rút quá, chỉ có thể mua loại này thôi. Nhưng anh biết em sẽ không để bụng, cho nên anh đã đeo cho em”.

Lúc anh nói mắt cứ cụp xuống, nói xong thì đứng đó đợi, thấy cô không trả lời ngay, bèn lén ngược mắt lên nhìn cô, giọng nói cũng nhỏ hơn, mang theo vẻ kiêu ngạo vốn có và sự không tình nguyện của mình, “Đeo thì cũng đeo rồi... hay là giờ anh bổ sung cho em cái quỳ gối nữa nhé?”.

Thật ra, Tạ Gia Thụ cũng biết cầu hôn là nên làm thế nào, nhưng mà, nhưng mà... cơ mà, cơ mà... ngại ngùng lắm, anh không làm được! Ngoại trừ lúc cha qua đời ra, anh chưa từng quỳ gối trước ai đâu.

Tạ Gia Thụ liếc nhìn Phùng Nhất Nhất đứng bên cạnh, nháy mắt xin cầu cứu.

Anh rể khốn cùng đến độ sắp đỏ bừng hết cả mặt lên rồi! Cậu em vợ này phải bưng thau ra cứu thôi!

Nhưng anh lại quên, vừa nãy anh đã đánh cho Phùng Nhất Nhất mắt mọc sao vàng lấp lánh, lúc này, Nhất Nhất đâu dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa chứ...

Tạ Gia Thụ không đợi được quân cứu viện, khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng cả lên.

Anh hạ quyết tâm, đỏ mặt, từ từ khom lưng uốn gối...

Lúc này, Phùng Nhất Nhất đã kịp thời nhào vào lòng Tạ Gia Thụ, anh thở phào một hơi, ôm lấy cô vui sướng khẽ gọi, “Ừm... bà xã!”.

Phùng Nhất Nhất ôm anh, vòng tay qua eo anh, trong lòng chắc chắn có nỗi tiếc, nhưng nhiều hơn cả, nhiều hơn cả là... hết thấy là hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Ăn xong bữa sáng, Tạ Gia Thụ đỏ mặt dắt tay Tạ Phùng Thị hạnh phúc thỏa mãn nhà mình, mang theo cả cậu em vợ mắt lấp lánh sao vàng đến bệnh viện đưa cơm cho cha mẹ vợ.

Nhưng lúc tới nơi, trong phòng bệnh đã có khách đến thăm. Đại tiểu thư của Trịnh gia khoác trên người bộ đồ mùa xuân màu xanh nhạt, tươi non mơn mớn, đang cùng ăn sáng với cha mẹ Phùng. Trên bàn, chén đĩa khăn trải đều tinh xảo, vừa nhìn là biết đồ của đầu bếp tại Trịnh gia làm.

Tạ Gia Thụ xách bữa sáng mang theo tâm ý đóng gói từ nhà hàng năm sao đến, liếc Trịnh Phiên Phiên một cái.

Nhưng lúc này, Trịnh Phiên Phiên đâu có nhìn thấy anh!

“Nhất Phàm, anh đến rồi!”

Phùng Nhất Phàm thản nhiên gật đầu. Lúc đi vào, cậu có vẻ như lơ đãng, chọn đúng sofa gần Trịnh Phiên Phiên nhất, rồi ngồi xuống.

Mẹ Phùng cười híp mắt nhìn bốn đứa trẻ vây quanh mình, chớp chớp mắt với cha Phùng.

“Hôm nay cháu thấy sắc mặt cô rất tốt ạ!” , Tạ Gia Thụ đặt bữa sáng xuống, chọn ghế điếm tâm mà mẹ Phùng thường ngày thích ăn để trước mặt bà, “Đúng lúc cô và chú đều ở đây, cháu muốn bàn bạc với mọi người một chuyện, được không ạ?”.

Mẹ Phùng còn chưa lên tiếng, cha Phùng đã nói, “Gia Thụ, cháu nói đi!”.

Muốn gì cứ lấy, đừng khách sáo, cứ coi như đây là nhà của cháu!

Tạ Gia Thụ lùi lại hai bước, nắm lấy tay Phùng Nhất Nhất, người đang thu dọn giường đệm cho mẹ, mூi ngón đan vào nhau đi đến trước mặt cha

mẹ Phùng. Anh trịnh trọng nói với hai vị phụ huynh, “Cháu và Phùng Nhất Nhất quyết định kết hôn. Nếu cô chú đồng ý, lát nữa chúng cháu sẽ đi đăng ký kết hôn ạ!”.

Nét mặt của cha Phùng quả nhiên là chẳng hề hấn gì, “Chuyện này thì có vấn đề gì chứ? Gia Thụ, cháu vui vẻ là tốt rồi!”.

Mẹ Phùng lại vô cùng hòa nhã, vô cùng dân chủ, cất giọng dịu dàng hỏi con gái, “Nhất Nhất, con thấy chuyện này thế nào?”.

Phùng Nhất Nhất đang được Tạ Gia Thụ nắm tay. Nghe thấy lời của mẹ Phùng, Tạ Gia Thụ lập tức quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt mang theo vẻ căng thẳng không thể che giấu. Phùng Nhất Nhất mím môi cười, nói, “Mẹ, là con đề nghị kết hôn!”.

Mẹ Phùng “ồ” một tiếng, lại hỏi Tạ Gia Thụ, “Gia Thụ, chuyện kết hôn cháu đã nói với gia đình chưa? Gia đình cháu nói sao?”.

“Người nhà cháu chắc chắn là vô cùng hoan nghênh Nhất Nhất gia nhập vào gia đình ạ!” , Tạ Gia Thụ trả lời vừa kiêu hãnh vừa khẳng định.

Mẹ Phùng nở nụ cười ý vị sâu xa, bình tĩnh hỏi tiếp, “Vậy còn chị gái cháu thì sao? Chị gái cháu có đồng ý không?”.

“Đồng ý ạ!” , Tạ Gia Thụ cười vô cùng ấm áp.

“Đồng ý thật sao?” , mẹ Phùng thận trọng hỏi, “Hồi đầu, hai đứa còn chưa có gì với nhau, cô ấy đã cầm tiền đến đập vào Nhất Nhất nhà chúng ta rồi. Lần này, nếu hai đứa thật sự muốn đăng ký kết hôn, Gia Thụ, cháu phải làm rõ suy nghĩ của chị gái mình. Cô không muốn lại một lần nữa nhìn thấy con gái mình dầm mưa đi bộ từ thành Đông về thành Tây đâu. Bộ dạng nó trở về nhà hôm đó, không giống người sống nữa rồi”.

Giọng điệu mẹ Phùng chẳng có chút giận dữ nào, mà thản nhiên, giống như đang ôn lại chuyện cũ, nhưng lại khiến Tạ Gia Thụ nghe mà như bị sét đánh. Anh đờ người mất vài giây, khuôn mặt cố kìm nén cảm xúc quay đầu hỏi Phùng Nhất Nhất, “Là chuyện từ lúc nào?”.

Phùng Nhất Nhất nắm chặt lấy tay anh, “Đợi lát nữa em nói với anh nhé!”.

Trong lòng mẹ Phùng lớn tiếng mắng chửi cô con gái không làm được trò trống gì, miệng lại kinh ngạc nói, “Sao thế? Gia Thụ không biết à?”.

“Cháu không biết ạ!” , Tạ Gia Thụ lòng nóng như lửa đốt, hận không thể xin thề ngay tại chỗ, “Nếu cháu mà biết...”.

Anh cẩn rắng, không nói tiếp.

Mẹ Phùng làm ra vẻ như bưng bình, tiếp đó, bà nói bằng giọng ôn hòa, “Haizzz, đều tại cô lắm miệng! Cháu quay về đừng trách chị cháu đấy! Thật ra, lúc đó cô ấy chẳng nói câu nào cả, chỉ cầm một va li tiền đến nhà chúng ta, bày ra bàn, nói là cảm ơn Phùng Nhất Nhất thay cháu. Lúc đó, không phải cháu muốn đi Mỹ sao? Cô còn tưởng cháu không muốn gặp Phùng Nhất Nhất nữa nên để chị gái đứng ra giải quyết...”.

“Không phải đâu ạ, không phải vậy đâu ạ! Cô!” , Tạ Gia Thụ rầu rĩ mà trịnh trọng lên tiếng, “Ngày đó cháu đi Mỹ là bởi vì... cô ấy không cần cháu nữa”.

Người đàn ông cao lớn, khôi ngô tuấn tú nhìn Phùng Nhất Nhất bằng ánh mắt như chú cún con bị người ta vứt bỏ, muôn ngàn oan ức, muôn vàn hối hận. Cha Phùng và Phùng Nhất Nhất đều không nhẫn tâm. Mẹ Phùng ngoài mặt nhẹ tênh như gió thoảng, trong bụng đã cười ngặt nghẽo, chỉ có Trịnh Phiên Phiên còn chưa tu dưỡng đến độ chín chắn, bật cười phì phì.

Tạ Gia Thụ rầu rĩ đang ôm một bụng lửa giận và ân hận, không có chỗ phát tiết, bỗng nhiên ánh mắt như dao chém về phía Trịnh Phiên Phiên.

Phùng Nhất Nhất cũng nhìn Trịnh Phiên Phiên, còn chau mày. Trịnh Phiên Phiên đau cả tim, vội vàng chủ động nói, “Đúng rồi, đúng rồi, em gọi điện thoại tìm người giúp anh chị làm thủ tục đăng ký kết hôn nhé!”.

Tạ Gia Thụ thầm cười lạnh, nghĩ, “Đâm vào đầu súng của tôi rồi chứ gì?” , rồi vừa thản nhiên, chững chạc dạy bảo Trịnh Phiên Phiên, “Chúng tôi mang theo sổ hộ khẩu, còn có chín tệ, đến thẳng Cục Dân chính là có thể

đăng ký rồi, còn gọi điện thoại đi đâu nữa? Làm một công dân tuân thủ pháp luật, đi theo trình tự khổ đến thế sao?”.

Trịnh Phiên Phiên cười híp mắt trả lời, “Nhưng mà anh rể à, hôm nay Cục Dân chính không làm việc, công dân tuân thủ pháp luật sẽ không đăng ký kết hôn trong ngày hôm nay được”.

Khụ... trong lòng Tạ Gia Thụ thầm cào cào khuôn mặt cô gái này, mặt không đổi sắc tiếp tục nói bằng giọng thản nhiên, chững chạc, “Không vội... chúng tôi cũng phải kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân nữa! Hôm nay, đúng lúc đến đây, tiện thể làm luôn, hai ngày nữa Cục Dân chính làm việc rồi đến đăng ký sau”.

Hôm nay, hình tượng của Tạ Gia Thụ đã vỡ nát tan tành. Lúc này, người trong phòng không nhận tâm vạch trần anh, nên đều không lên tiếng. Phùng Nhất Nhất giúp anh giải vây, cô nói với mẹ Phùng, “Hôm nay bác sĩ đã qua kiểm tra chưa ạ? Tối qua Gia Thụ đã liên lạc với vài người bạn ở nước ngoài, chúng con muốn gửi bệnh án của mẹ sang đó.”.

Mẹ Phùng bình tĩnh xoa tay, “Các con đừng lo cho mẹ nữa, giờ mẹ rất tốt!”.

“Mẹ...” , Phùng Nhất Nhất sốt sắng, trong mắt đã phủ một màn sương.

Mẹ Phùng nói, “Được rồi, đừng có vì chút chuyện mà khóc sướt mướt như thế. Sắp lấy chồng rồi, con đi làm việc của con đi! Con đừng có lo lắng cho mẹ nữa, để mẹ ở đây tĩnh dưỡng vài hôm, tĩnh dưỡng tinh thần xong, mẹ sẽ ra viện, quay trở về còn phải lo liệu chuyện cưới xin cho hai đứa nữa”.

Phùng Nhất Nhất còn muốn khuyên thêm, nhưng mẹ Phùng lại khoát tay, “Các con mau đi đi! Gia Thụ, đưa nó đi, nó ở đây nhìn, lòng cô phiền lắm!”.

Tạ Gia Thụ lay lay Phùng Nhất Nhất, ý nói anh có cách, bảo cô đừng sốt ruột.

Trên đường đi đến trung tâm kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn, hai người tay nắm tay đi trên hành lang dài của bệnh viện. Trong lòng Phùng Nhất Nhất nghĩ về bệnh tình của mẹ, mặt mày ủ rũ, bỗng nhiên bên má bị hôn chụt một cái, ươn ướt. Cô ngẩng đầu nhìn Tạ Gia Thụ, anh cũng đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt long lanh, sáng rỡ lấp lánh.

Cô chuyển sang khoác cánh tay anh, khẽ dựa vào anh, nói, “Vừa rồi là mẹ em cố ý nói cho anh nghe đấy, chứ thật ra đâu có khoa trương như vậy! Trên đường về nhà em không bắt được xe, lại đúng lúc gặp trời mưa”.

“Ồ!”

“Quả thật là chị gái anh không gây khó dễ gì cho em hết, chị ấy cho em tiền cũng là vì cảm thấy em đáng thương. Trở về anh đừng cãi nhau với chị ấy đấy, chuyện đã qua cả rồi.”

Tạ Gia Thụ thoát đầu nghe cô nói qua về chuyện đó, cảm thấy vừa vinh quang vừa hoài niệm, nhưng nói đến chị gái mình, anh sao có thể không hiểu chị gái bằng cô được?

Giờ cô nói như vậy thì chuyện đúng là thế rồi. Chẳng trách lúc họ đi đến thành phố C sống một năm, cô cứ giục anh quay về trường học cho xong MBA, chắc chắn lúc đó chị gái anh đã đến tìm cô.

Là bản thân anh không chịu hăng hái phấn đấu! Chẳng những không hăng hái phấn đấu, khi đó, cô khuyên anh lần nào là bị anh mắng lại lần đó, có lúc còn động thủ... Chẳng trách sau khi quay về cô lại đổi công việc, sau đó anh tỏ tình với cô lại bị từ chối.

Tạ Gia Thụ chìm trong cảm xúc ăn năn, tay ôm lấy cô bất giác dùng lực hơn, cô kêu lên một tiếng, anh vội vàng buông tay ra, rồi lại khẽ xoa cho cô.

“Xin lỗi...” , môi anh áp lên thái dương cô, rầu rĩ nói, “Anh không biết gì cả, còn hận em như thế!”.

Thật ra, Phùng Nhất Nhất cũng cảm thấy áy náy, bởi vừa rồi mẹ Phùng rõ ràng là cố ý nói cho anh nghe. Tên ngốc Tạ Gia Thụ lại day dứt đến mức này, khiến cô đau lòng.

Cô nói với anh, “Gia Thụ, lúc đó em thật sự không phải vì chị gái anh mới từ chối anh. Em vì bản thân em, cũng có một phần nguyên nhân là vì anh. Chị gái anh rất hiểu anh, cũng nói với em rất rõ ràng, cuối cùng là quyết định của em”.

Hai người tựa vào nhau, chậm chậm bước, thủ thỉ về những chuyện trước kia. Rất nhiều chuyện cả hai đều không biết, hơn nữa, vốn dĩ cả đời này sẽ không biết. Hiện giờ, đột nhiên được biết, những sự không cam lòng và hối hận trong năm tháng thanh xuân, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ trở thành nỗi đau ám ảnh, giờ lại từ từ ùa về, trở thành ký hiệu đánh dấu kỷ niệm nho nhỏ của một thời yêu nhau đậm sâu.

Tâm tình của Tạ Gia Thụ cũng bình tĩnh lại, nhưng anh vẫn cảm thấy ấm ức!

“Lúc đó sao em lại đau lòng như thế hả? Từ thành Đông đội mưa về thành Tây... Anh nhớ hôm đó nửa đêm mới mưa, lúc em bỏ đi còn là buổi chiều mà, rốt cuộc là em đi bao lâu?”

Chuyện gốc gác đó, hiện giờ nghĩ lại Phùng Nhất Nhất vẫn cảm thấy ngượng ngùng, cô néo anh một cái, kêu anh không nói nữa.

“Thật ra lúc đó em rất thích anh, phải không?” , Tạ Gia Thụ không cam lòng, truy hỏi đến cùng.

Phùng Nhất Nhất trả lời, “Sớm biết thế này em đã không nói với anh rồi, cứ để anh day dứt thì tốt hơn, ít ra thì lúc đó anh ít lời hơn bây giờ”.

Tạ Gia Thụ cười hô hố, đưa tay ra ôm cô vào lòng, cánh tay dìu cô bước đi, nhưng vẫn cảm thấy không đủ, anh chẳng kiêng dè gì các bác sĩ y tá đang đi đi lại lại, mặt tươi như hoa cú đầu hôn cô.

Kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn chẳng mấy đã xong, Tạ Gia Thụ hẹn với bác sĩ thời gian lấy kết quả của hai người, lúc đi ra Phùng Nhất Nhất đã đợi ở bên ngoài, thấy anh đi tới, cô hỏi, “Thế nào rồi?”.

Hai ngày nữa mới có kết quả, nhưng điều này không ngăn cản Tạ Gia Thụ bồn chồn và giở trò lưu manh, “Khỏe mạnh đến độ tối nay có thể khiến

em mang thai!”.

“...”

“Đúng rồi” , cô bỏ cái tay xấu xa của anh ra, “Chúng ta đi gặp mẹ anh nhé! Trước khi đi đăng ký kết hôn nên nói với bà ấy một tiếng”.

Tạ Gia Thụ không muốn đi lắm, giọng điệu miễn cưỡng, “Mẹ anh không liên quan gì hết, bà ấy không quan tâm chuyện của chúng ta đâu. Ngày mai chúng ta cùng chị và anh rể anh ăn bữa cơm, nói với họ một tiếng là được”.

“Không được! Sao có thể không liên quan gì hết chứ? Cha anh không còn thì đành chịu, mẹ anh ở đó, chúng ta nhất định phải đi” , Phùng Nhất Nhất nói bằng giọng chắc nịch.

Tạ Gia Thụ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, lòng anh phấp phới niềm vui, thay đổi chủ ý trong nháy mắt, nói, “Được! Vậy đi thôi, đưa em đi gặp mẹ chồng nhận lì xì.”

Tạ Gia Thụ rất hiểu mẹ mình. Phùng Nhất Nhất đi chuyến này, còn chưa đến một tiếng đồng hồ đã nhận được một bao lì xì to, nặng đến mức cô không bê nổi. Một thùng gỗ đàn hương đỏ, bên trong toàn là đồ trang sức quý báu.

Từ trong khu vườn ba hàng trồng đầy hoa và cây cảnh đi ra ngoài, vừa ra đến cửa, Phùng Nhất Nhất đã vội vàng nhỏ tiếng cầu cứu. Tạ Gia Thụ đợi ở đó từ sớm, cười trộm đưa tay nhận lấy, áng chừng rồi nói, “Nặng ghê!”.

Tay của Phùng Nhất Nhất đã mỏi rã rời rồi, cô ra sức vẫy vẫy.

Tạ Gia Thụ liếc mắt nhìn cô, tỏ vẻ kiêu ngạo, “Hôn một cái, không thì em tự cầm”.

Trợ lý của mẹ Tạ tiên họ ra ngoài đã quay về, xung quanh không có người, Phùng Nhất Nhất vỗ vào hông anh, “Ngoan nào!”.

Tạ Gia Thụ nói, “Ừ! Đáng ghét, đáng ghét!”.

Lên xe, Phùng Nhất Nhất dạt dào hứng thú định giá hộp trang sức. Vừa rồi, mẹ Tạ mở ra trước mặt, cô không dám nhìn lâu, giờ bắt đầu cầm xem

từng thứ một. Có những mấy hộp nhẫn, mở ra, bên trong đều là phỉ thúy xanh, hầu hết là kiểu dáng khảm nạm bình thường. Theo Phùng Nhất Nhất thấy thì chúng đều na ná như nhau, nhưng mỗi hộp có những mười hai chiếc, mà cô lại chỉ có mười ngón tay thôi!

Mỗi hộp có một đôi vòng tay, có ngọc phỉ thúy xanh, có Dương Chi ngọc, còn có mấy hộp Phùng Nhất Nhất không có cách nào miêu tả chính xác được chất liệu của nó.

Số lượng và chủng loại khuyên tai còn nhiều hơn, hai hộp trâm cài ngực, dây chuyền kiểu dáng phong phú, có cả một bộ trang sức hoàn chỉnh.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy mình như cướp được một cửa hàng châu báu, còn là cửa hàng châu báu đồ cổ cỡ lớn.

Cô ở đó lật xem đến đầu váng mắt hoa, Tạ Gia Thụ ngồi bên cạnh, lặng lẽ nhìn sắc đêm bên ngoài.

Một lát sau, Phùng Nhất Nhất khẽ giọng gọi anh, “Gia Thụ!”.

“Hả?” , Tạ Gia Thụ quay đầu cười, khuôn mặt có mang chút nặng nề u buồn chưa kịp che giấu.

Phùng Nhất Nhất dịu dàng hỏi, “Anh làm sao thế? Đang nghĩ gì vậy?”.

Tạ Gia Thụ nhìn cô, chần chừ một hồi, anh bỗng đưa tay về phía cô. Phùng Nhất Nhất ngồi sát vào anh, tựa vào người anh, tay đặt lên ngực anh, nhẹ nhàng vỗ về.

Điều này cực kỳ hiệu quả đối với Tạ Gia Thụ. Anh cảm thấy trái tim mình được vỗ về nhẹ nhàng như thế, bình yên vô cùng.

Bình tĩnh trở lại, anh thoáng chút tự giễu, rồi lại có chút tủi thân và vui mừng nói, “Hôm nay là lần đầu tiên mẹ nhìn anh lâu như thế, nói chuyện cùng anh nhiều như thế!”.

Bàn tay vỗ nhẹ ngực anh khựng lại. Tạ Gia Thụ nắm lấy bàn tay ấy đến bên môi, đặt vào đó một nụ hôn, rồi lại áp bàn tay ấy lên mặt, anh nghiêng

đầu cọ cọ vào lòng bàn tay ấy, vừa quyến luyến vừa bùi ngùi thờ dài, “Không sao đâu... sau này anh có em ở bên cạnh rồi”.

Mẹ Tạ sống trong một biệt viện tại sơn trang vùng ngoại ô. Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất từ đó đi ra rồi trở về thành phố đã là buổi tối.

Tâm tình của Tạ Gia Thụ rất tệ, cả đường đi anh đều trầm lặng. Phùng Nhất Nhất không hỏi anh bữa tối ăn gì, mà bảo tài xế lái xe về Phùng gia. Cô vào bếp nấu bữa tối cho anh.

Trong nhà chỉ có hai người, Phùng Nhất Nhất nấu một nồi Cháo hành, làm một đĩa Trứng ốp, sao đó làm món Nộm dưa chuột và súp lơ. Tâm trạng Tạ Gia Thụ không tốt, ăn thanh đạm một chút sẽ dễ chịu hơn.

Đúng thật là, bữa ăn này Tạ Gia Thụ ăn rất thoải mái, một đĩa năm quả trứng ốp la, anh chỉ chịu chia cho Phùng Nhất Nhất hai miếng...

Ăn xong bữa tối thanh đạm ấm dạ dày, những ưu tư chất chứa trong mắt Tạ Gia Thụ đã tiêu tan. Phùng Nhất Nhất rửa bát, thu dọn nhà cửa, anh cứ lèo đèo phía sau bồn cọt phá phách. Cuối cùng, cô cũng làm xong toàn bộ việc nhà, anh ý đồ xấu xa ôm cô từ phía sau, cọ, rồi cọ, rồi cọ, rồi cọ làm nũng, yêu cầu được ngủ lại.

Thật ra, Phùng Nhất Nhất không hề kháng cự, cũng không phải chưa từng, hơn nữa, họ lại sắp đăng ký kết hôn rồi. Nhưng bộ dạng kia của Tạ Gia Thụ xấu xa đến mức cô quả thật không thể nào vui vẻ nhận lời... Ấm ỉ một hồi, hai người đều nằm xuống giường, chui vào chăn rồi mà cô vẫn chưa thở phào nhẹ nhõm được.

Tạ Gia Thụ giống như động vật có vú khổng lồ, toàn thân phát nhiệt. Lúc anh gần kề khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy mùa hạ sắp ủa về, anh còn trơ tráo mà rầm rì bên tai cô, “Anh cứ ngủ ở đây đây... Anh là con rể ở rể!”.

Phùng Nhất Nhất tóm lấy tay của anh trong lớp áo ngủ, nhin cười, nghiêm mặt hỏi, “Vậy sau này con của chúng ta theo họ Phùng em à?”.

Tạ Gia Thụ bị tóm cổ tay rất hạnh phúc dùng ngón tay nhéo này, nhéo này, nhéo này, không biết xấu hổ cất giọng, “Để xem đã, nếu là con trai thì

theo họ Tạ, em muốn con mang họ Phùng thì sinh thêm một đứa nữa.”

“Vậy nếu sinh con gái thì sao?”

“Thì sinh tiếp chứ sao!” , Tạ Gia Thụ nói rồi vùi đầu xuống.

“Hi... thế, thế hai đứa đều là con gái thì sao?” , Phùng Nhất Nhất ngửa cổ, cắn môi hỏi dứt quãng.

Tạ Gia Thụ bỗng nhiên phun ra mĩ vị trong miệng, liếm hàm răng trắng sáng như tuyết, vui vẻ nói, “Nếu em dám sinh hai đứa con gái, vậy hai đứa đều mang họ Tạ, sau này anh sẽ tìm chàng rể ở rể cho chúng, sinh một ỗ nhóc con, mang họ Tạ hết!”.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi, trơ tráo, động tác càng ngày càng hung dữ mạnh mẽ. Trong chần truyền đến tiếng vải bị xé rách, còn có âm thanh đáng sợ của chú chó săn chụp mũi, cùng với tiếng kinh hô và tiếng kêu rên run rẩy của Phùng Nhất Nhất...

“Nhẹ, nhẹ chút!” , Phùng Nhất Nhất đỏ mặt vung tay đánh người đang đè trên người mình, hơi thở đứt quãng nói, “Sinh con trai hay con gái là do gen của người cha quyết định, anh... ừm... anh không được trách em!”.

Lúc này, Tạ Gia Thụ hận không thể chết trên người Phùng Nhất Nhất, làm sao có thể trách cô được? Không thể phân tâm để nói chuyện, anh ôm cô thần hồn điên đảo một trận. Một thời gian dài, linh hồn tựa như đã thoát khỏi cơ thể... Trải qua từng trận choáng váng, anh mờ hồi đầm đìa chống người dậy, thỏa mãn hôn người đang nhắm chặt mắt bên dưới.

“... Anh giỏi giang thế này, sao có thể không sinh được con trai chứ!” , anh nói bằng giọng vừa kiêu ngạo vừa kiên định.

Ryta

17-11-2015,09: 04 PM

Chương 22

Em hối hận cũng không kịp nữa rồi, hôm nay em nhất định phải gả cho anh.

Cửa sổ trong phòng Phùng Nhất Nhất nằm hướng đông, mỗi buổi sớm, mặt trời vừa nhú, phòng của cô đã ngập tràn nắng mai.

Rèm cửa sổ điểm tuyết hoa chỉ kéo lên một nửa, ánh mặt trời ấm áp giữa đông xuyên qua cửa kính, rọi vào mắt người đang nằm trên giường, hơi chói. Đã bao giờ Tạ đại thiếu gia phải chịu đãi ngộ thế này? Anh chau mày đưa tay che mắt, miệng lẩm bẫm mấy tiếng mơ màng.

Người trong lòng anh bị tiếng ồn đánh thức, khẽ nhúc nhích, anh lập tức thôi lẩm bẫm, cơ thể co vào trong chăn, nhắm mắt cọ vào cổ cô, hạnh phúc làm nũng, “Chào buổi sáng!”.

Phùng Nhất Nhất buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt. Đêm qua mãi đến tận rạng sáng anh mới buông tha cho cô, hiện giờ toàn thân chỗ nào cũng đau nhức không muốn cử động. Cô chịu đau đớn trở mình, rúc vào lòng anh, hai người ôm lấy nhau, ngủ tiếp.

Thật ra, trong buổi sớm mới lạ mà hạnh phúc này, tiếp tục ngủ chắc chắn sẽ không được sâu giấc, chỉ là không ai muốn dậy, cứ nhắm mắt rồi lẳng lặng ôm nhau.

Như thế này thật tuyệt!

Đôi uyên ương cứ ngọt ngào, lặng yên trên giường. Đến hơn Chín giờ, Phùng Nhất Nhất từ bệnh viện trở về, vừa vào phòng đã chạy thẳng đến, đẩy cửa phòng chị cậu, hét lớn một tiếng, “Chị, em đói rồi!”.

Mùi vị trong phòng chị gái không giống ngày thường. Phùng Nhất Nhất đã cảm nhận thấy, cậu nhìn chăm chăm người từ trên giường ngồi dậy... chẳng phải là anh Gia Thụ nhà cậu sao?

Đầu tóc anh Gia Thụ bù xù, nửa thân trên để trần, ánh mắt rất bất mãn.

Chân đồng chí Phùng Nhất Phàm bỗng nhiên mềm nhũn, “Hí hí hí hí...” , cậu cười gượng, từng bước, từng bước rút lui ra ngoài.

Ra khỏi khuê phòng của chị gái, Nhất Phàm co giò lên chạy như điên! Phía sau đã truyền đến tiếng uy hiếp rõ rệt, trầm thấp trong giọng điệu của anh Gia Thụ nhà cậu, “Phùng Nhất Phàm, cậu có cần anh dạy cách gõ cửa không?”.

“Không, không cần đâu ạ!” , Phùng Nhất Phàm không ngoảnh đầu lại, hô to, lúc chạy về đến phòng mình, cậu liền “cốc cốc cốc” ba tiếng cho anh Gia Thụ của cậu nghe, sau đó phá cửa vào phòng, cả buổi sáng không ló mặt ra ngoài nữa...

Không biết là bởi tình trạng sức khỏe của mẹ Phùng không tệ, hay là tai họa do Phùng Nhất Phàm gây ra khi không gõ cửa, ngay khi kỳ nghỉ năm mới vừa kết thúc, Phùng Nhất Phàm, người vốn dĩ không cần đến Hải Nam liền bị cho tên vào lịch trình.

Trước Tết, Trịnh Phiên Phiên vốn lên kế hoạch đi Hải Nam chơi, ở đó “tình cờ gặp gỡ” Phùng Nhất Phàm, chưa biết chừng có thể tay trong tay dạo bước đến chân trời góc biển... Nhưng bây giờ, cô ấy lại vô cùng có đức hạnh, hiểu chuyện, bày tỏ rằng mình không đi Hải Nam nữa, ở lại chăm sóc mẹ Phùng. Sau đó, lúc đến sân bay tiễn, nghe nói Phùng Nhất Phàm đã ôm tạm biệt cô ấy trước mặt mọi người. Mặc dù trong mắt mọi người thì đây chỉ là cái ôm tạm biệt lịch sự, nhưng lúc nàng Trịnh Phiên Phiên trở về miêu tả lại, ánh mắt vẫn cứ lâng lâng phơ phới.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy rất vui mừng về chuyện này, cô nói với Tạ Gia Thụ, “Em cứ lo Nhất Phàm chỉ biết giả oai giả oách, cố tình không đếm xỉa gì đến Phiên Phiên, giờ xem ra nó cũng biết Phiên Phiên tốt với nó, rất hiểu chuyện đấy chứ!”.

Tạ Gia Thụ đang lái xe, mắt nhìn về phía trước, cười nói, “Em ấy à, vẫn còn tưởng Nhất Phàm là trẻ con sao? Nhất Phàm thông minh hơn em nhiều, có chí khí, có nghị lực, có con mắt tinh tường, là một mầm non hiếm có!”.

“Thế so với anh thì sao?” , Phùng Nhất Nhất cười híp mắt “ra đòn”.

Tạ Gia Thụ không chần chừ một giây nào, nói, “Đương nhiên là không thể nào so sánh được với anh rồi. Anh đâu phải là kẻ phàm phu tục tử chứ!”.

“Anh ba đầu sáu tay à? Hay là anh mọc thêm mắt thần?” , Phùng Nhất Nhất hớn hờ.

Tạ Gia Thụ cũng cười, nhưng cười vô cùng lả lơi. Đúng lúc này thì đèn đỏ, xe dừng lại, anh quay đầu, giọng điệu chậm chậm, đầy ẩn ý, “Anh thiên phú dị bẩm, thể lực hơn người”.

“...” Phùng Nhất Nhất thở dài, nói, “Độ dày da mặt anh đúng thực là thiên phú dị bẩm!”.

Tạ Gia Thụ hừ lạnh một tiếng, túm lấy tay cô ấn vào “tiểu ma vương” , yêu cầu cô nghiêm túc, cẩn trọng so sánh, rốt cuộc là da mặt của anh dày hay là “tiểu ma vương” dày.

Đợi khi đến Cục Dân chính, xe chậm chậm đỗ lại, khuôn mặt Phùng Nhất Nhất đỏ bừng đến độ sắp trắng được trứng ốp la. Cô co người ngồi trên xe, tay chân luống cuống cài khuy áo trước ngực... Dọc đường, Tạ Gia Thụ vui sướng suýt chút nữa thì kéo mui xe lên làm xe mui trần. Lúc này, đã đến nơi cần đến, xe dừng hẳn, anh đang muốn xắn tay áo lên giờ trò lưu manh thì điện thoại bỗng đổ chuông.

Tạ Gia Thụ nhận điện thoại, Phùng Nhất Nhất thừa dịp chỉnh lại áo quần đầu tóc. Quay gương trên xe lại soi, nhìn đôi má đỏ ửng trong gương, cô quay đầu trừng mắt với kẻ đầu sỏ, nhưng lại thấy khuôn mặt vừa rồi còn phờ phợt xuân tình giờ đã u ám như mây đen.

Cô vừa nhìn sang Tạ Gia Thụ, anh đã phát giác ra, cười với cô, ý bảo cô xuống xe trước.

Phùng Nhất Nhất cũng muốn xuống xe hóng gió để dịu đi cái nóng trên khuôn mặt.

Đi được vài bước, cửa xe khẽ động, Tạ Gia Thụ cũng xuống.

Cô đi đến, khoác lấy cánh tay anh rất tự nhiên, “Đi thôi!”.

Tạ Gia Thụ để mặc cô kéo đi vài bước. Cục Dân chính đã ở trước mặt, Phùng Nhất Nhất vừa bước lên bậc đầu tiên, anh bỗng dừng bước chân.

“Nhất Nhất” , Tạ Gia Thụ đứng dưới bậc, vừa vắn cao bằng cô, mắt nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt phức tạp không thể diễn tả, “Anh có hai tin tức muốn nói cho em biết, một là tin tốt, một là... tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”.

Trong lòng Phùng Nhất Nhất có chút sợ hãi, cắn răng nói, “Tin tốt!”.

Cô vẫn là cô gái nhát gan mà anh yêu... Tạ Gia Thụ cười, dịu dàng nhéo mặt cô, nói, “Bệnh của mẹ em, anh đã nghe ngóng rõ ràng rồi, là “tam cao[1]” bình thường của người cao tuổi. Đúng là năm ngoái bà có khám ra bệnh rồi, nhưng tuyệt đối không phải là bệnh gì nghiêm trọng, mà ngược lại, bà vẫn khỏe mạnh lắm!”.

[1] Tam cao: Cao máu, cao đường, cao mỡ.

Phùng Nhất Nhất nghe đến ngây người, “VẬY... vậy tại sao... anh chắc chắn không? Gia Thụ! Anh chắc chắn không?”.

“Tên đàn em của Thẩm Hiên đã sắp xếp bệnh án của mẹ em vào danh sách VVIP, người phải có quyền hạn cấp cao mới có thể tra cứu, nhưng anh đã nhờ viện trưởng đương nhiệm đi điều tra, cho nên anh chắc chắn là mẹ em không mắc bệnh hiểm nghèo gì cả” , vừa rồi, khi biết chuyện này, Tạ Gia Thụ hồi hận chết đi được. Hôm đó, anh nên gọi điện cho Thẩm Hiên khoe khoang, khiêu khích anh ta!

Nhưng hiện giờ, anh không có thời gian đâu mà quan tâm đến Thẩm Hiên nữa. Anh nhìn chăm chăm không chớp mắt vào đôi mắt Phùng Nhất Nhất, chỉ thấy cô thoát đầu là sừng sốt vô cùng, sau đó lại quá đổi vui mừng, nháy cẳng cả lên.

Anh vội vàng đưa tay ra ôm lấy cô, một cái ôm đầy yêu thương.

Cả người Phùng Nhất Nhất đu lên người anh, ôm lấy cổ anh tung tăng nhảy nhót reo hò. Niềm vui của cô lây sang cả Tạ Gia Thụ, anh ôm cô xoay mấy vòng, mừng rỡ đến độ cô cất tiếng cười lớn!

“Này...” , Tạ Gia Thụ ngừng lại, thở hồng hộc rồi khẽ hôn cô. Ở khoảng cách gần như vậy, anh nhìn đắm đuối vào mắt cô, “Giờ em hối hận... vẫn còn kịp”.

Anh nói vừa thấp vừa nhanh, Phùng Nhất Nhất không nghe rõ, bây giờ đầy ắp trong đầu óc cô là mẹ Phùng!

“Gia Thụ!” , cô bỗng ý thức được, “Anh nói xem, có phải mẹ cố ý lừa em không?”.

“Làm sao mà anh biết được... anh cũng đâu có tham dự! Anh không phải là đồng mưu với bà đâu!” , Tạ Gia Thụ cảnh giác giải thích.

Phùng Nhất Nhất vừa ý thức được khả năng này thì mắt đã đỏ hoe, nhưng chuyện này quả thật là một chuyện tốt! Cô sung sướng vô cùng! Cô nâng khuôn mặt không vui của Tạ Gia Thụ lên, dùng sức hôn anh, “Ừm ừm... anh tốt nhất!”.

Người đi qua đi lại tưởng hai người này là cặp vợ chồng hưng phấn vừa mới kết hôn, đều nhìn họ bằng ánh mắt đầy thiện cảm. Tạ Gia Thụ đắm mình trong những ánh mắt ấy, cảm thấy vừa vinh quang vừa thỏa mãn, nhưng anh vẫn không yên tâm, nơm nớp lo sợ, cất giọng dịu dàng hỏi cô, “Vậy bây giờ em biết mẹ không bị bệnh rồi, có hối hận không?”.

Phùng Nhất Nhất ôm lấy cổ anh, ngọt ngào nói, “Anh có hối hận không? Dù sao thì em cũng không hối hận”.

Tạ Gia Thụ nghe vậy mới yên tâm. Anh vùi mặt vào cổ cô. Ánh mặt trời trong ngày đông ấm áp thế kia, lúc này lại khiến anh chói mắt. Anh nhắm mắt, nói thật chậm, “Anh đến chết cũng không hối hận!”.

Ngày đẹp thế này ai lại ăn nói lung tung, Phùng Nhất Nhất túm tóc kéo đầu anh xuống, khẽ đánh vào miệng anh.

“Em làm gì thế? Ừ ừ ừ ừ...”.

“Đúng rồi” , Phùng Nhất Nhất bỗng nhớ ra một chuyện, sợ sệt hỏi anh, “Còn nữa? Tin xấu kia... là gì?”.

Tạ Gia Thụ nhìn bộ dạng sợ hãi của cô, cười nói, “Chính là, em có hối hận, cũng không kịp nữa rồi, hôm nay em nhất định phải gả cho anh”.

Hôm nay, đương nhiên là phải gả cho anh.

Thủ tục đăng ký kết hôn đã hoàn thành vô cùng suôn sẻ. Chẳng bao lâu sau, hai người đã cầm cuốn sổ nhỏ đỏ rực, tay trong tay đi ra khỏi Cục Dân chính.

Phùng Nhất Nhất vội vã muốn quay về bệnh viện để tìm mẹ Phùng hỏi cho rõ ràng. Tạ Gia Thụ sợ cô nổi nóng cãi nhau với mẹ, bèn dỗ dành đưa cô đi xem phòng cưới của họ.

Nói là phòng cưới, thật ra anh đã mua được gần mười năm rồi. Năm đó, vì muốn giày vò cô trợ lý bé nhỏ cho thuận tiện, Tạ Ma Vương đã mua một căn nhà trong tòa nhà mới xây cạnh nhà cô... Sau đó, mặc dù chưa ở một ngày, Tạ đại thiếu gia cũng không để tâm, coi như đầu tư bất động sản, cứ để từ đó đến giờ.

Không ngờ bây giờ lại có cơ hội sử dụng đến, còn trợ lý bé nhỏ sợ chết sợ quý của năm đó, nay đã trở thành bà xã của anh.

Thế sự khó lường khiến con người ta vừa hạnh phúc vừa cảm động!

“Tiệc rượu trong lễ cưới, chị gái anh sẽ thay chúng ta lo liệu, bởi vì bên nhà anh hơi đông, chuyện sắp xếp cho ngồi quá phức tạp. Máy ngày tới em lên danh sách khách mời nhà em, rồi giao cho anh là được” , Tạ Gia Thụ vừa dẫn Phùng Nhất Nhất đi tham quan phòng cưới, vừa nói với cô một số kế hoạch trong lễ cưới, “... Em xem, sau này chúng ta sống ở đây có được không? Gần nhà em, chúng ta có thể về ăn chực bất cứ lúc nào”.

Phùng Nhất Nhất đương nhiên là thấy ổn rồi.

Khi trang hoàng căn nhà này, Tạ Gia Thụ đang tiếng tăm lẫy lừng trong giới thời trang thành phố G, cho nên đã mời kiến trúc sư nổi tiếng thiết kế

cho anh. Phong cách đơn giản, thông thoáng. Năm đó, Tạ Ma Vương từng chê bai rằng thiết kế quá đơn điệu, nhưng trải qua nhiều năm, giờ nhìn lại lại cảm thấy sang trọng, không hề lỗi thời.

Nội thất trang trí trong căn phòng đã được thay mới toàn bộ, sàn nhà vừa được đánh bóng, sáng loáng như gương, Phùng Nhất Nhất không đành lòng giẫm chân lên.

Cô nhìn bốn phía, dáng vẻ rất hứng thú, rất thỏa mãn. Tạ Gia Thụ bước đến sau cô, ánh mắt cô rơi vào đầu anh lập tức tiến đến đó tranh công, còn tự tổng kết phát biểu, "... Em xem, từ lúc em cầu hôn anh, mới có mấy ngày? Ngoài lúc ở bên em và công việc bắt buộc ra, thời gian còn lại anh đều ở đây đấy. Thích chứ? Đẹp chứ?".

Anh nói hết rồi, giờ bắt người ta phải khen anh thế nào đây...

Phùng Nhất Nhất đi đến ban công, đẩy cửa ra ngoài. Cô đứng trên ban công, phóng tầm mắt ra xa, trong tiểu khu cây cối xum xuê, hoa cỏ tươi tốt, môi trường vô cùng sạch đẹp. Cô đang thưởng thức vui vẻ thoải mái thì Tạ Gia Thụ không cam chịu cô đơn, chạy ra, ôm lấy cô từ phía sau, giọng nói có chút sợ hãi rõ rệt, "Phùng Nhất Nhất, em không thích nơi này sao? Vậy anh đưa em đi xem nơi khác nhé! Anh có nhiều nhà lắm, em chọn, chọn thoải mái!".

Anh cảm thấy căn nhà này đặc biệt có ý nghĩa kỷ niệm nên mới chọn.

"Đâu có, nơi này rất tốt, em cảm thấy vô cùng tốt!", Phùng Nhất Nhất vừa vui mừng vừa cảm khái, nói, "Lúc trước, anh vừa mua căn nhà này thì em đến, lúc đó em cảm thấy... woa... không ngờ nơi cách nhà mình gần thế này lại có tiểu khu đẹp đến thế!".

Ngày đó, cô chảy nước miếng nghĩ: Hu hu hu... cả đời này cũng không được ở nơi tuyệt thế này!

"Ôi chao!", Phùng Nhất Nhất quay người néo mặt anh, néo rồi vịn về nhào nặn, bùi ngùi nói, "Em gả cho một chàng nhà giàu cao ráo đẹp trai cơ đấy! Từ nay về sau đứng trên đỉnh cao cuộc đời rồi!".

“Đúng vậy!” , Tạ Gia Thụ sắp đặc ý đến chết rồi, lập tức nói, “Hay là chúng ta mua khu biệt thự phía sau sông nhé?”.

Phùng Nhất Nhất lắc đầu, “Căn nhà này đã lớn lắm rồi, chỉ hai chúng ta sống, biệt thự nhiều phòng như thế, không tiện quét dọn” , cô xoa xoa khuôn mặt bị nhào nặn có chút ửng đỏ, dịu dàng vỗ về, “Em biết tâm ý của anh, nhưng anh không được hoang phí, không được tiêu tiền bừa bãi đâu đấy!”.

Giọng điệu của bà Tạ... Tạ Gia Thụ bị mê hoặc đến độ đầu đã chúc xuống phía dưới!

Quả thực là đợi lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay!

“Nhiều phòng thì có gì không tốt? Bảo cha mẹ em, cả Nhất Phàm đến đây ở nữa!” , anh vội vã đề nghị, “Đến lúc đó ắt sẽ có người quét dọn, không cần em làm những việc ấy, yên tâm đi!”.

Em chỉ cần làm bà xã của anh thôi, những việc khác, em không cần lo. Em chỉ cần khỏe mạnh, vui vẻ, cùng anh sống đến đầu bạc là được rồi.

Thấy bộ dạng anh nóng lòng muốn moi tim moi phổi ra bưng đến trước mặt mình, sống mũi Phùng Nhất Nhất cay cay, vành mắt nóng nóng, “Không cần mà!” , cô nhìn anh, khẽ giọng nói, “Chỉ hai người chúng ta ở thôi, đây là nhà của chúng ta!”.

Không phải là từ trước đến nay, không có ai toàn tâm toàn ý yêu thương hai chúng ta sao?

Sau này, chúng ta sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương lẫn nhau nhé!

Phùng Nhất Nhất ôm lấy Tạ Gia Thụ, bàn tay túm chặt cánh tay anh. Anh cảm thấy đau, trái tim cũng chua xót, nhưng đối với anh mà nói, không có thời khắc nào lại có thể cảm nhận được ý nghĩa của câu “Khổ tận cam lai” rõ rệt như thời khắc này.

Kiên trì nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng coi như đã làm trọn lời thề với bản thân từ thuở nhỏ: Trưởng thành, cưới một người mà mình rất thích rất thích, rồi sau đó, có một mái nhà của riêng mình.

Đối với người con gái này, anh chưa từng buông tay. Làm nhiều chuyện ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy mình thật không biết xấu hổ như vậy, kiên trì nhiều năm như vậy, cuối cùng, giờ phút này đã chứng minh rằng, tất cả những sự kiên trì của anh là đúng đắn. Mặc dù chúng có chút biến thái, nhưng đều xứng đáng!

Tạ Gia Thụ kéo Phùng Nhất Nhất lại rồi hôn cô, hai người ôm lấy nhau, trao nhau nụ hôn trên ban công.

Bầu trời trong xanh phía xa, cây cỏ tốt tươi gần kề, họ lặng lẽ ôm nhau, tựa vào nhau, nói với nhau những chuyện vụn vặt, như váy cô dâu chạm đất mấy mét, đi đâu trong tuần trăng mật... Hai người như đang trở lại quãng thời gian tươi đẹp nhất trước kia, vô ưu vô lo, tâm đầu ý hợp, chốc cười, chốc lại bầu véo nhau.

Nhưng, hiện tại tốt đẹp hơn lúc bấy giờ. Bởi đã từng mất đi, nên sau này càng biết trân trọng hơn.

Tạ Gia Thụ một lần nữa yêu cầu mua cho Phùng Nhất Nhất một căn biệt thự lớn. Mặc dù chỉ có hai người ở, nhưng họ có thể nuôi chó mà! Chó Phốc đáng yêu, chó Husky thông minh.

“Vậy đợi sau này rồi nói đi!” , Phùng Nhất Nhất thầm nghĩ, nếu sau này sinh hai đứa thật, vậy có lẽ họ sẽ mua biệt thự, “Thật ra, ở đây đã rất rộng rồi, căn hộ anh sống ngày trước rất tốt mà, không cần phải giày vò mình như vậy đâu.”

Tạ Gia Thụ ôm lấy eo cô, nũng nịu, “Chẳng phải là vì anh sợ em ở căn nhà đó bị ám ảnh sao...”.

Trong căn nhà đó, họ đã từng có vài chuyện không vui, cho nên hiện tại, ngay chính bản thân Tạ Gia Thụ cũng không muốn sống ở đó nữa.

Phùng Nhất Nhất ngẫm nghĩ, cũng đúng.

Ngẫm nghĩ, rồi cô bỗng nâng mặt anh lên, bóp hai quai hàm anh, ép hỏi, “Anh nói thật đi, lúc đó anh thật sự định cưới Trịnh Phiên Phiên sao?”.

Tạ Gia Thụ quát cường bất khuất trả lời, “Phỉ nhổ vào! Cháu nội mới muốn cưới Trịnh Phiên Phiên thì có ấy!”.

Ừm, đáp án này khiến Phùng Nhất Nhất rất hài lòng. Hử? Không, không đúng!

Phùng Nhất Nhất yếu ớt bày tỏ, “Vậy hiện tại em là... chị của cháu nội?”.

“Ngoan!” , Tạ Gia Thụ dịu dàng vỗ về cô, giọng điệu thâm tình, “Lấy đâu ra ông nội nào có tinh lực dồi dào, ý chí chiến đấu sục sôi như anh chứ? Anh là anh yêu của em!”.

Buồn nôn chết đi được... Mấy tối nay “cửu biệt thăng tân hôn” , tự tin của anh và “tiểu ma vương” hiển nhiên sắp nổ tung rồi.

Phùng Nhất Nhất buông lỏng tay trên mặt anh, thừa cơ thoát ra khỏi lòng anh. Tạ Gia Thụ cười quái dị, nhe nanh múa vuốt đuổi theo cô, “Em gái nhỏ, đi đâu thế? Cùng anh về động phòng nào!”.

Phùng Nhất Nhất buồn nôn chết khiếp, quay người đưa tay đẩy khuôn mặt đang chồm đến của Tạ Gia Thụ, đánh cho anh hai cái, rồi bỗng nhớ ra, nghiêm mặt nói, “Anh đừng động đây... Em phải đến bệnh viện rồi.”

“Động phòng trước đã!” , anh dựng thẳng “tiểu ma vương” , chà xát vào cô.

Phùng Nhất Nhất lúc này kiên quyết không chịu, “Không được! Em phải đi hỏi mẹ em cho rõ ràng.”

Lần này thì cô nổi giận thật rồi. Tạ Gia Thụ thấy cứ kéo dài cũng không phải là cách, đành nói, “Vậy anh đi cùng em, anh đưa em đi!”.

Khí thế hùng hực này của Phùng Nhất Nhất đi tìm mẹ Phùng tranh luận, chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong.

Mẹ Phùng còn chưa đợi cô bùng nổ xong, đã nện búa lên đỉnh đầu cô, “Cô có ý gì hả? Cô rửa tội mắc bệnh hiểm nghèo sao?”.

“Con, con không có!” , Phùng Nhất Nhất choáng váng.

Mẹ Phùng trợn trừng mắt, giọng nói vang dội, vô cùng tự tin, “Sao cô lại không có? Sao cô lại không có hả? Hiện giờ, cô đang chất vấn tôi tại sao không mắc bệnh hiểm nghèo? Thì ra là cô mong tôi mắc bệnh hiểm nghèo thế cơ đấy!”.

Phùng Nhất Nhất cảm thấy cây ngay không sợ chết đứng, lớn tiếng gầm lại, “Con không có! Đó là tự mẹ nói thế! Mẹ đừng lấp liếm nữa! Lúc đó con sợ đến như thế nào? Con còn phải đi cầu hôn Tạ Gia Thụ nữa!”.

Mẹ Phùng cười lạnh, nói, “Nếu tôi có nói một câu rằng tôi mắc bệnh hiểm nghèo, thì tôi nói tôi mắc bệnh gì, tôi sẽ mắc bệnh đó”.

“Mẹ...” , bà không nói, bao gồm cả bác sĩ và Nhất Phàm đều không nói mẹ Phùng mắc phải bệnh gì, chỉ là biểu cảm và giọng điệu nặng nề của họ khiến Phùng Nhất Nhất tự bố sung thêm tất cả.

Phùng Nhất Nhất càng nghĩ càng tức, khuôn mặt đỏ bừng, “Mẹ! Sao mẹ có thể như thế? Mẹ quá đáng quá rồi đấy ạ!”.

Mẹ Phùng trừng mắt với cô.

Phùng Nhất Nhất hít một hơi thật sâu, quyết không từ bỏ, “Mẹ, mẹ có thể nói chút lý lẽ được không ạ?”.

“Tôi là mẹ cô” , mẹ Phùng mất kiên nhẫn cắt lời, “Mẹ đẻ, đây chính là lý lẽ lớn nhất!”.

Nói dứt lời, vốn muốn kêu cô cuốn xéo, nhưng thấy Phùng Nhất Nhất tức đến nỗi môi run cầm cập, mẹ Phùng cố nói thêm vài câu, “Cho dù lúc đó cô sốt ruột, sao không đi lên phố tùy tiện lôi một người đi mà kết hôn hả? Sao cô lại đi nói với Tạ Gia Thụ hả? Chẳng phải cái cậu Lam Tường kia chưa ra nước ngoài hay sao, cũng đâu thấy cô đi tìm cậu ta mà kết hôn! Điều này chứng tỏ trái tim cô đối với Tạ Gia Thụ là khác, điểm khác này đủ để các người sống cả đời rồi...”.

“Không phải con hối hận vì kết hôn với Tạ Gia Thụ, con không hối hận!” , Phùng Nhất Nhất cắt ngang lời bà, “Là con giận mẹ giả vờ bị bệnh. Mẹ suýt chút nữa thì dọa chết con rồi! Mẹ...”.

Mẹ khiến con rất sợ hãi.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất quả thật là muốn ôm lấy mẹ mình thật chặt, tốt nhất là có thể đâm cho bà hai cái, sau đó ôm đầu khóc nức nở, rồi cầu xin bà vĩnh viễn đừng bao giờ bị bệnh, hãy luôn ở bên cạnh cô...

Nhưng không đợi cô gom góp đủ cảm xúc rồi bổ nhào đến, mẹ Phùng đã vỗ ngực, chỉ tay vào cô mắng lớn, “Không hối hận, thế cô làm cao như thế làm cái quái gì? Hừ chết mẹ cô rồi!”.

Còn tưởng cô làm cao đến mức lập tức ly hôn cơ!

Cuối cùng thì mẹ Phùng cũng yên tâm, cảm thấy vừa mệt mỏi vừa ấm ức, đặt mông ngồi xuống giường, còn chưa hết hận mà vỗ giường tiếp tục mắng, “Phiền chết tôi rồi, cô cứ lái nhái... cả ngày lái nhái cần nhần! Lần này tôi gả cô đi rồi, sau này đi phiền người đàn ông của cô ấy! Hai mươi chín tuổi rồi, bản thân còn chưa làm mẹ nên tưởng mình chưa cai sữa à...”.

Lúc mắng chửi người khác, mẹ Phùng không dùng một câu thô tục nào, thế nhưng, từ ngữ điệu kỳ liền thành một chuỗi dài, toát lên vẻ đặc sắc, bất kể chuyện có thể nào bà cũng có thể đưa ra vài lời ngụy biện. Phùng Nhất Nhất bị bà mắng cho ghen hống, quả thật là sắp sụp đổ rồi, một bụng ấm ức phần nộ không phát tiết nổi, ngược lại, chuyện này lại thành cô là người có lỗi.

Cô tức đến mức đứng đó giậm chân liên tục.

Cha Phùng vào, chỉ nghe thấy mấy câu phía sau, lúc này không nghe nổi nữa, bước đến nghiêm mặt nói con gái, “Con xem con thành ra thế nào rồi? Nếu ở nhà Tạ Gia Thụ con cũng càn quấy thế này, bị cha biết được, rồi xem cha xử lý con thế nào!”.

Phùng Nhất Nhất bị mắng cho phát khóc, bùm miệng chạy ra ngoài.

Sau khi đưa cô vào bệnh viện, Tạ Gia Thụ không đi theo cô vào phòng mẹ Phùng, không biết anh đã đi đâu rồi. Lúc này, cô đi men theo hành lang, vừa lúc gặp anh. Anh đưa tay ra kéo cô vợ yêu nhà mình vừa khóc vừa chạy vào lòng.

“Ơ ơ ơ... Đừng khóc nữa... Đừng khóc, đừng khóc nữa...” , anh nhin cười lau nước mắt cho cô, cất tiếng hỏi chuyện mà lòng đã sáng tỏ, “Không thắng được mẹ em chứ gì?”.

Đùa đấy à, mẹ vợ nhà anh có năng lực chiến đấu thế nào? Đúng thực là hồ ly ngàn năm! Anh phải dựa vào thiên phú khác người và đấu trí dững cảm lâu như vậy mới lừa được bà gả con gái cho mình. Chút bản lĩnh này của bà xã nhà anh, còn không đủ để làm đồ nhắm cho người ta nữa cơ.

Tạ Gia Thụ ôm cô vào lòng như ôm một đứa trẻ, khẽ lay cô, thấy cô đau lòng ấm ức, anh cũng đau lòng, nhưng lại không nhin được mà cảm thấy chuyện này thật buồn cười.

Anh cứ ôm cô như thế, vừa cười vừa dỗ dành.

Nhưng anh cười đến mức ngực cũng rung hết cả lên rồi, làm sao Phùng Nhất Nhất có thể không biết? Cô hung hăng đẩy anh ra, đôi mắt ngấn lệ trừng anh.

“Không liên quan đến anh mà!” , Tạ Gia Thụ giơ hai tay tỏ vẻ vô tội, “Được rồi, được rồi... anh đưa em vào”.

Anh ôm Phùng Nhất Nhất tiến vào, cục diện liền thay đổi ngay lập tức.

Mẹ Phùng tỉ mỉ quan sát cặp vợ chồng mới cưới. Cô con gái nhà bà đang dựa vào lòng Tạ Gia Thụ, bộ dạng tủi thân khóc đỏ cả mắt, nhưng đã được an ủi, nét mặt bình tĩnh. Còn khuôn mặt Tạ Gia Thụ lại đang cố nhin cười, chẳng có chút khó chịu nào. Giờ thì mẹ Phùng mới hoàn toàn yên tâm.

Cha Phùng hỏi Gia Thụ của ông, “Con ăn quả chuối nhé... quả táo này ngon, giòn! Ồ, hay là con ăn xoài nhé, hàng nhập khẩu, ngon lắm đó...”.

Tạ Gia Thụ cầm quả chuối đưa cho Phùng Nhất Nhất ăn, miệng lưỡi vô cùng tự nhiên, “Cảm ơn cha!”.

Cha Phùng mừng rỡ đến độ suýt chút nữa thì dập mông.

“Bao giờ thì mẹ xuất viện vậy ạ?” , Tạ Gia Thụ cất giọng nhẹ tênh như không có chuyện gì xảy ra, “Nhất Phàm không có nhà, con và Nhất Nhất sẽ

đến đón mẹ!”.

Mẹ Phùng cười híp mắt nói ngày mai xuất viện, “Còn nhiều chuyện phải làm lắm!”.

“Vâng ạ, lần này vì chuyện cưới xin của chúng con mà mẹ và cha phải vất vả rồi!” , Tạ Gia Thụ vô cùng thành khẩn, “Con và Nhất Nhất không hiểu gì cả, chúng con phải nhờ cha mẹ giúp bọn con chu toàn mọi việc rồi ạ!”.

Anh đã tạo “bậc thềm” , mẹ Phùng đương nhiên là uyển chuyển yêu kiều bước xuống, “Chúng ta không sợ vất vả, sợ là sợ chúng ta mệt muốn chết rồi, Phùng Nhất Nhất vẫn còn không biết cảm kích ấy!”.

Tạ Gia Thụ hôn người mắt đang đỏ hoe trong lòng, thân mật nói, “Có lúc cô ấy không hiểu chuyện... chẳng phải có cha và mẹ, sau này còn có con sao ạ?”.

Ôi chao! Lời này mẹ Phùng nghe mà khoan khoái hết cả người!

“Được rồi... vào rửa mặt đi, dùng khăn mặt của tôi ấy, treo ở đó đấy” , mẹ Phùng khẽ cười nói với con gái.

Tạ Gia Thụ vỗ mông người đang cúi đầu không phản ứng, Phùng Nhất Nhất đáng vẻ không tình nguyện bước vào phòng vệ sinh.

“Em chỉ biết sống mái với mẹ, em có thể đấu lại được bà sao? Muối mẹ em ăn còn nhiều hơn cơm em ăn đấy.”

Trên đường trở về, Tạ Gia Thụ luôn miệng dạy bảo Phùng Nhất Nhất, “Hơn nữa, mẹ em hơn sáu mươi rồi, sức khỏe của bà đương nhiên là phúc của chúng ta, em lại còn đi nổi cáu với bà. Bà có thể không K[2] chết em sao?”.

[2] K: Viết tắt của “kill” (giết).

Phùng Nhất Nhất ầm ức không thôi, nói, “Đó chẳng phải là vì em giận bà đã lừa em sao! Rõ ràng là bà lừa em, còn giờ trò khôn vặt bới móc từng

chữ, như thế em ngốc đến độ đáng đời bị bà lừa gạt, còn bà thì không sai gì hết vậy.”.

“Bà là thông minh thật, em cũng là ngốc nghếch thật.”

“Tạ Gia Thụ!” , có biết cách nói chuyện không? Sau này còn có thể vui vẻ bên nhau không?

Tạ Gia Thụ không nhịn được mà khinh thường, vừa sáng khoái vừa hối hận, vội vàng dỗ dành cô, “Được rồi, được rồi, anh biết em ấm ức. Đó không phải là vì nể tình bà ấy là mẹ em sao, nếu không, anh đã thay em cho bà ấy một trận rồi.”.

Phùng Nhất Nhất hậm hực không vui, nhỏ giọng nói, “Giờ em cảm thấy họ còn thân thiết với anh hơn em đấy.”

“Nhất Nhất, đó không phải là nguyên nhân do em” , Tạ Gia Thụ nói thành thực.

Sau khi nghe xong, Phùng Nhất Nhất cảm động dựa vào, anh đang lái xe, cô khẽ tựa vào cánh tay anh, trái tim được an ủi dễ chịu vô cùng.

Sau đó, cô chợt nghe anh nói, “Quả thực là nhân cách, sức hấp dẫn của anh quá lớn mạnh, đã đánh là thắng!”.

Nếu không phải là Phùng Nhất Nhất sức lực không đủ, kỹ xảo còn thiếu, thì lúc này đã tháo cánh tay của Tạ Gia Thụ xuống rồi quẳng cho chó ăn rồi!

May mà đã tới siêu thị, Tạ Gia Thụ dừng xe lại, tiến đến hôn cô, khoái chí vừa hôn vừa nói, “Đừng tức giận nữa mà! Để anh trai mua kẹo cho em ăn nhé, đi thôi!”.

Ryta

17-11-2015,09: 05 PM

Chương 23

Là anh dùng hết mảnh khỏe để kéo em đi cùng anh đến hết cuộc đời này, anh cũng chỉ muốn em đi cùng anh đến hết cuộc đời này mà thôi.

Bệnh viện tư nhân mà mẹ Phùng năm là sản nghiệp của Thịnh gia. Dựa vào mối quan hệ giữa Phùng Nhất Nhất và Tử Thời, mẹ Phùng vừa vào là đã được nằm phòng bệnh VIP. Sau đó, Trịnh Phiên Phiên nhờ mối quan hệ của anh trai và Thịnh Thừa Quang, thăng cấp lên thành phòng VIP. Nhưng, nếu phải nói đến quan hệ, thì mối quan hệ giữa Tạ gia và Thịnh gia mới có lịch sử lâu đời, cho nên Tạ Gia Thụ chuyển thẳng mẹ Phùng đến phòng thường niên của Tạ gia trong bệnh viện.

Phòng bệnh là một căn phòng xa hoa, đầy đủ thiết bị, mẹ Phùng ở đó còn thoải mái hơn ở nhà. Sau khi cha Phùng ở đây hai đêm cũng không muốn về nhà nữa rồi.

Mà Phùng Nhất Phạm lại bị Tạ Gia Thụ quăng đi Hải Nam, thế nên tại Phùng gia giờ chỉ còn lại mỗi Phùng Nhất Nhất.

Tạ Gia Thụ lấy chiêu bài “con rể ở rể” ngủ lại một đêm, sau đó cơ bản không thể phanh lại được... Thật ra, môi trường trong tiểu khu xưa cũ này chỉ bình thường có vậy, phòng thì cũ, thang máy cũng chẳng có, Phùng gia lại không có bồn tắm mát xa chạy bằng điện cùng phòng thay đồ, nhưng mà, nhưng mà ở đây có Phùng Nhất Nhất, vợ của anh!

Tạ Gia Thụ cứ đường hoàng vào ở trong Phùng gia. Trong nhà chỉ có hai người họ, cùng ra cùng vào, đúng là đôi vợ chồng trẻ trong tuần trăng mật.

Ví dụ như bây giờ, hai người tay trong tay đi dạo siêu thị, vừa tán gẫu vừa chọn đồ, ngọt ngào biết bao!

Đương nhiên, nếu Tạ Gia Thụ không buông lời bỡn cợt, thì cảnh tượng đó nhất định sẽ càng tuyệt đẹp hơn. Phùng Nhất Nhất dùng sức của ba bò chín trâu mới kéo được anh ra khỏi khu vật dụng vệ sinh phụ nữ. Cứ bước

một bước, anh lại ngoảnh đầu lại ba lần, lưu luyến bịn rịn hỏi, “Bình thường em thích dùng chất liệu bông hay là bề mặt lưới thoáng khô xốp? Nhãn hàng màu phấn hồng kia đẹp quá, chúng ta mua thêm mấy bịch nữa nhé!”.

Phùng Nhất Nhất dữ dằn, “Anh phiền chết đi được! Đồ em dùng, em tự mua!”.

Anh vẫn không yên tâm mà hỏi tiếp, “Thế tháng này em đã dùng chưa? Bình thường kỳ sinh lý của em có chuẩn không? Ngày bao nhiêu hàng tháng thì tới... Á! Đau!”, bị nhéo đến gào khóc mới ngừng lải nhải.

Người này sở hữu cặp chân dài, diện mạo lại quá bắt mắt, xung quanh có rất nhiều cô gái vừa tò mò vừa thẹn thùng nhìn trộm anh. Phùng Nhất Nhất cảm thấy lúc này bản thân giống như một bà mẹ dạ xoa, vội vàng buông tay rồi khoác lấy tay anh.

Nhưng gã Tạ Gia Thụ này, vết sẹo còn chưa đóng vảy đã quên cả đau đớn, ngọt ngào ôm cô chà chà rồi cọ cọ, tiếp tục dạo siêu thị. Bỗng nhiên, anh vênh mặt ưỡn ngực lấy một hộp lớn siêu mỏng siêu lớn trên giá trưng bày đa dạng các loại “áo mưa”, cầm trong tay còn huơ huơ hỏi cô, “Có cả hương dâu tây nữa đấy, em có muốn thử không, em yêu?”.

“... Muốn thử anh tự đi mà thử!”

Anh “ồ” một tiếng, lại cầm thêm một hộp lớn nữa, “VẬY anh thử cái này nhé! Anh thích hương bạc hà, mát lạnh sáng khoái.”

“...” Phùng Nhất Nhất quả thật là, quả thật là vô cùng muốn vứt anh ở đây, tự trở về nhà ngay lập tức.

Mắt thấy anh ném hai hộp vào trong xe hàng, bộ dạng nghiêm chỉnh đẩy xe về phía trước, cô đuổi theo nhỏ giọng hỏi, “Cái này... mua thật hả?”.

Tạ Gia Thụ nghiêng người thân mật hôn lên tóc cô, dịu dàng và chu đáo, “Cái anh lấy đều là siêu mỏng, sẽ không ảnh hưởng đến cảm giác của em đâu, yên tâm đi!”.

“... Anh đi thanh toán đi, em đợi anh ở bên ngoài.”

Mặc dù Tạ Gia Thụ bốn cột không nói chuyện nghiêm chỉnh, nhưng Phùng Nhất Nhất vẫn rất để tâm chuyện này. Đợi lúc quay về chỉ có hai người trên xe, Phùng Nhất Nhất nghiêm túc hỏi anh, “Gia Thụ, có phải hiện giờ anh không muốn có con không?”.

Tạ Gia Thụ vừa lái xe vừa tùy tiện “ừm” một tiếng.

Lòng Phùng Nhất Nhất có hơi lảng xuống, cũng có chút khó hiểu, “Nhưng trước kia chẳng phải anh còn nói... thế anh dự định bao giờ có?”.

Tạ Gia Thụ nhìn đường phía trước, giọng điệu nhẹ nhàng, nói, “Trước đó không phải là chúng ta tưởng mẹ em gì gì đó sao. Em tìm anh kết hôn chẳng phải là để bà yên tâm à? Lúc đó, chúng ta nói có con sớm, cũng là vì bà mà”.

Nhắc đến chuyện này, Phùng Nhất Nhất luôn cảm thấy có lỗi với anh, cô áy náy đưa tay ra sờ cánh tay anh.

Ồ, cảm giác nơi bàn tay thật tuyệt!

Tạ Gia Thụ bỏ một tay ra nắm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau, thỏa mãn khẽ thở dài một tiếng.

“Thật ra thì nuôi con nhỏ rất phiền phức... Sau khi nuôi nó trưởng thành cũng chưa chắc đã hiểu thuận với chúng ta” , xe được lái ra khỏi bãi đỗ xe trong tầng hầm, vẻ mặt anh trở nên khó đoán trong ánh đèn chớp nhoáng, “Nếu em cảm thấy cô đơn, chúng ta nuôi hai con chó không phải là được rồi sao?”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất đang thầm đoán xem có phải tính khí trẻ con của Tạ Gia Thụ lại nổi lên rồi không, còn ghen với cả con? Cô dịu dàng khai thông tư tưởng cho anh, “Không được, dù gì thì chó không phải là người, nuôi con cũng không phải vì cô đơn. Anh nghĩ xem, một đứa nhỏ, trên người mang dòng máu của hai chúng ta, lớn lên từng ngày bên cạnh chúng ta, chỗ này giống anh, chỗ kia giống em... Tuyệt biết bao!”.

Tạ Gia Thụ không trả lời. Xe chạy hơi nhanh, anh có vẻ hết sức chăm chú vào con đường phía trước.

Một lúc lâu sau, tốc độ xe từ từ chậm lại, anh cũng như thở phào nhẹ nhõm, dùng giọng điệu chẳng hề để ý nói, “Thôi đi, chúng ta có nhiều tiền như thế, chỉ cần chúng ta sẵn lòng, lúc nào mà bên cạnh chẳng náo nhiệt. Em sợ già không ai chăm sóc, sau này chúng ta sẽ cùng nhau sống trong viện dưỡng lão. Haizzz, phải nhân lúc chưa già xây cho em một viện dưỡng lão mới được, đợi sau này chúng ta già rồi có thể vào đó sống”.

Phùng Nhất Nhất đang đắm chìm trong tưởng tượng sinh con ra con sẽ giống anh, lúc này bị lời nói của anh chọc cười, nói, “Thôi đi, ai biết được anh có sống với em đến bạc đầu hay không? Giờ anh không cho em sinh con, qua mười, hai mươi năm nữa, em ‘hoa tàn ít bướm’ rồi, anh thoát cái là có thể tìm một cô gái trẻ trung, em không có con, không còn tuổi xuân, không có gì hết, đến lúc đó em phải làm sao?” .

Tạ Gia Thụ thừa lúc đèn đỏ quay đầu nhìn cô, chau mày bất đắc dĩ thờ dãi, nói, “Trước khi kết hôn, thỏa thuận quy định rằng, nếu chúng ta ly hôn, em có thể đạt được một nửa trong tổng số tài sản của anh ngoài cổ phần Tập đoàn Trường Lạc. Bà Tạ, em có biết đó là bao nhiêu tiền không? Tài sản trên trăm triệu mà bảo là không có gì hết? Lòng dạ em cũng tham quá rồi đấy!”.

Phùng Nhất Nhất ngấn người một hồi mới bừng tỉnh, “Woa...”.

Cô đang định bày tỏ cảm tưởng bỗng chốc được thăng cấp lên làm tỉ phú thì thấy Tạ Gia Thụ nói tiếp, “Hơn nữa, hiện giờ em hai mươi chín rồi, còn nói ‘hoa tàn ít bướm’ gì nữa hả?”.

“...” Khuôn mặt Phùng Nhất Nhất bỗng xám xịt, “Tạ Gia Thụ, cái mồm của anh ngoài dùng để ăn cơm ra thì chỉ biết nói lời bỉ ổi thôi phải không?”.

“Không, còn dùng để hôn, để cắn em nữa...”.

“Cút!”.

“Lăn lông lốc lăn lông lốc...”.

Buổi tối, Phùng Nhất Nhất thu dọn xong nhà bếp trở về phòng thì Tạ Gia Thụ đã tắm rửa xong. Anh ngồi trên giường xử lý thư điện tử, chiếc áo

choàng tắm được thắt hờ, lộ ra vùng cơ ngực rắn chắc, đầu và chân vẫn ướt, anh cứ bắt chéo chân ngồi trên giường trải ga màu hồng của Phùng Nhất Nhất... Cô không thể nhìn thêm được nữa, cầm khăn khô ra lau chân và tóc cho anh.

Anh đang chăm chú vào màn hình máy tính, chiếc khăn che đi tầm nhìn nên anh liền đẩy ra, đầu lập tức bị cốc một cái, chỉ có thể miễn cưỡng ngھn cổ để mặc cô xử lý.

Tóc của Tạ Gia Thụ rất chắc khỏe, bóng mượt, bộ dạng tóc bị xoa bù xù khiến anh trẻ ra mấy tuổi... Thật ra, người này ngoài những lúc mồm miệng bỉ ổi chán sống ra thì vẫn rất đáng yêu. Tóc đã khô một nửa, Phùng Nhất Nhất hài lòng hôn một cái vào má anh.

Đúng lúc này, có một bức thư điện tử được đến, Phùng Nhất Nhất cách rất gần, nhìn thấy rất rõ, cột người gửi chột lóe lên, là tên của Thẩm Hiên.

“Ó?” , Phùng Nhất Nhất tò mò hỏi, “Anh và Thẩm Hiên vẫn liên lạc qua lại với nhau?”.

Tạ Gia Thụ không ngẩng đầu, nói, “Ừm... mời anh ta về tham dự hôn lễ của chúng ta.”.

Phùng Nhất Nhất đang không biết bày tỏ thái độ gì thì anh bỗng gập máy tính lại, ném lên giường, quay người ôm lấy cô.

Phùng Nhất Nhất cười dịu dàng, ngón tay nghịch mái tóc đã gần khô của anh. Anh vùi mặt vào ngực cô, vừa lên tiếng, ngực cô đã nóng rực, “Vui không? Bất ngờ không?”.

Cô cố ý trả lời, “Ừm, rất vui, rất bất ngờ!”.

“Vậy có cần anh gọi cả Chu Tường đến không? Đặc biệt dành một bàn cho đội ngũ người yêu cũ của em?”.

Phùng Nhất Nhất cười nhéo tay anh. Cô hoàn toàn không dùng sức, nhưng Tạ Gia Thụ lại có vẻ như rất đau, gào khóc đau đớn ôm lấy cái tay lẫn lộn vào trong giường, còn đưa lưng về phía cô, vùi mặt vào trong chăn.

Phùng Nhất Nhất tưởng anh cố ý quậy phá, thuận tay vỗ vỗ mấy cái vào mông anh. Anh không lên tiếng, tay bắt lấy cổ tay cô, kéo cô lại rồi đè xuống dưới.

“Đừng... anh đợi một chút... em còn chưa tắm!” , Phùng Nhất Nhất đẩy người đang cực kỳ bức thiết ra, khẽ giọng nói.

Tạ Gia Thụ cứ vùi mặt vào cổ cô, lúc này dừng lại, anh vẫn duy trì tư thế ôm cô, thở phì phò bên tai cô...

Hai người thân mật bên nhau, luôn có thể nhạy bén phát giác ra chút cảm xúc gì đó của đối phương. Phùng Nhất Nhất vuốt ve lưng anh, dịu dàng nói, “Gia Thụ, có phải anh có chuyện gì không?”.

Hôm nay anh cứ là lạ.

Tạ Gia Thụ không nói gì, ra sức lắc đầu.

Bàn tay vỗ về lưng anh chuyển hướng lên trên, đan vào tóc anh, chậm rãi mát xa da đầu anh, nghe thấy tiếng anh thở khẽ thoải mái, cô hôn lên tai anh.

“Là bởi vì Thẩm Hiên sao? Thật ra, nếu anh thấy không thoải mái thì không cần mời anh ấy. Em nghĩ anh ấy cũng không muốn tham gia hôn lễ của chúng ta đâu.”.

“Không phải bởi vì Thẩm Hiên” , Tạ Gia Thụ bỗng mở miệng, giọng nói khàn khàn.

“Thế thì vì sao?” , Phùng Nhất Nhất càng khẳng định anh có chuyện, cất giọng càng dịu dàng, “Anh nói cho em biết đi, bất kể là chuyện gì, em sẽ cùng anh chia sẻ, cùng anh gánh vác.”.

Một hồi lâu sau anh mới trả lời, “Thật vậy sao?”.

“Ừm, thật!”.

“Anh không tin em. Em có chuyện gì là sẽ chạy trốn, sẽ rời xa anh” , giọng nói của anh có vẻ rầu rĩ, run rẩy, âm ỨC đến cực điểm, “Anh không nói cho em biết đâu!”.

Tạ Gia Thụ hoang mang thế này khiến Phùng Nhất Nhất tan nát cõi lòng. Giờ phút này, cô hận không thể dâng hiến cả bản thân cho anh, chỉ cần khiến anh cảm thấy an tâm và ấm áp.

Cô có phần không quan tâm đến chuyện anh gặp phải là gì nữa rồi, giọng điệu khê khàng mà kiên định, “Chúng ta đã kết hôn rồi, chúng ta là vợ chồng rồi, Gia Thụ, hãy tin em, em xin thề!”.

Tạ Gia Thụ động dậy, cuối cùng cũng từ trên người cô bò dậy, chống người nhìn cô. Mắt anh hơi đỏ, chỉ là hơi hơi, nhưng lại khiến người ta đau lòng, khiến người ta thương yêu vô cùng. Phùng Nhất Nhất không cảm lòng được mà đưa tay ra vuốt ve mặt anh.

Chàng trai đáng thương của em!

“Không phải là chuyện gì quá gay go. Thật ra anh đã quyết định rồi, vốn dĩ không muốn nói cho em” , giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại vô cùng cố chấp, “Nhưng như em nói, chúng ta là vợ chồng rồi, anh nên nói cho em, để em cùng anh đối mặt”.

“Ừm, anh nói đi!” , Phùng Nhất Nhất nhìn anh, dịu dàng nói.

Tạ Gia Thụ lắc đầu, còn cười với cô, “Giờ không nói cho em biết, mai anh sẽ nói cho em biết.”

Phùng Nhất Nhất túm cổ áo anh, nheo mắt, uy hiếp, “Tạ Gia Thụ, nếu anh dám cả gan lừa bỡn em, em sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”.

Cô nghi ngờ anh cố ý làm trò, trong lòng Tạ Gia Thụ vừa đắng chát vừa cảm thấy được an ủi phần nào, cúi người trao cho cô một nụ hôn nồng nàn.

“Phùng Nhất Nhất” , lúc tách ra, anh nghiêm mặt nói với người bị hôn đến thở hổn hển dưới thân mình, “Em hãy nhớ lời em vừa thề đấy. Nếu em dám không tuân thủ, anh cũng sẽ không bỏ qua cho em đâu!”.

Một đêm này, hiếm thấy Tạ Gia Thụ không khoe khoang “tiểu ma vương” của mình, chỉ ôm lấy Phùng Nhất Nhất từ phía sau rồi ngủ cả đêm. Giờ đã là tháng Ba, buổi tối không lạnh lắm, bị một người to tướng lại có

thể phát nhiệt ôm vào lòng thể này, nhiệt độ quả thật là rất cao. Nửa đêm, Phùng Nhất Nhất bị nóng tỉnh giấc những mấy lần, cảm thấy cổ ướt ướt, nhưng chỉ khẽ đẩy anh. Anh cũng phát hiện ra, không chút lý lẽ nào túm cô trở lại, ôm chặt cô vào lòng rồi mới chịu ngủ tiếp.

Ngày hôm sau, họ dùng cơm trưa ở vị trí gần cửa sổ. Cửa sổ được mở, gió xuân ấm áp khẽ lùa vào. Phùng Nhất Nhất ăn Cơm chiên dưa, buồn ngủ đến độ mí mắt cứ đánh lộn mãi.

Hôm nay, Tạ Gia Thụ lại hào hứng vô cùng, nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, anh hoài niệm hỏi cô, “Em còn nhớ nơi này không?”.

“Nhớ chứ!” , Phùng Nhất Nhất uể oải híp mắt cười, “Trước kia, anh thường tới đây ăn, một tuần những mấy lần còn gì.”

Tạ Gia Thụ trừng mắt với cô, “Đó không phải là vì em nói Cơm chiên dưa ở đây ngon sao? Ngày ấy, anh lại ngại hỏi em thích ăn gì, em nói món ăn ở đây ngon, anh chỉ có thể dẫn em đến đây suốt. Hồi ấy, anh ăn đến độ bản thân muốn nôn ra rồi đấy!”.

Phùng Nhất Nhất phì cười, “Ông Tạ bỗng nhiên chân tình thổ lộ thế này, bà Tạ nổi hết cả da gà lên rồi!”.

“Phùng Nhất Nhất, em đừng cười. Anh luôn rất sợ mất em, thật đấy!” , Tạ Gia Thụ hoàn toàn không có ý đùa giỡn, nghiêm túc nhìn cô, nói, “Có lẽ em cảm thấy bản thân có thể có lựa chọn khác để đi hết cuộc đời này, nhưng đối với anh mà nói, anh không có.”.

Phùng Nhất Nhất nghe mà trái tim nhảy múa trong lồng ngực, nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của anh, dịu dàng hỏi, “Gia Thụ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Giờ anh nói cho em biết đi.”.

Tạ Gia Thụ nhìn bàn tay nắm lấy nhau của họ, chậm rãi nói, “Em có nhớ tối qua em từng thề không?”.

“Ừm, bất kể là chuyện gì, em sẽ cùng anh đối mặt” , Phùng Nhất Nhất nói bằng giọng kiên định, “Chúng ta kết hôn rồi, chúng ta là vợ chồng”.

Dần dần, cổ họng Tạ Gia Thụ động đậy vài cái, sau đó anh bình tĩnh nói, “Kết quả kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn của chúng ta đã có rồi. Bác sĩ nói anh không thuộc nhóm máu RH âm tính, cho nên con của chúng ta chỉ cần khác nhóm máu em, rất có khả năng sẽ xảy ra tình trạng thai nhi tán huyết, người mẹ cũng có nguy cơ bị băng huyết lớn.”

Bàn tay Phùng Nhất Nhất đang nắm lấy tay anh lập tức buông lỏng.

Tạ Gia Thụ vội chộp lấy cổ tay cô.

“Vậy chúng tỏ điều gì? Em... không thể sinh con?” , giọng nói của cô trở nên rất gượng gạo.

“Không phải! Chỉ là anh không muốn mạo hiểm” , Tạ Gia Thụ khẽ lắc đầu, giải thích, “Nếu em mang thai, cái thai đầu tiên mà tán huyết, vậy thì sau này gần như là cái thai nào cũng sẽ tán huyết. Hơn nữa, nhóm máu của em quá đặc biệt, không thể tùy tiện sinh con... quá nguy hiểm. Vậy nên, anh suy nghĩ kỹ rồi, tạm thời chúng ta không nên có con. Quả thực là anh chưa chuẩn bị tâm lý làm cha.”

Sau đó, anh nói gì Phùng Nhất Nhất đã không nghe rõ nữa. Cô dờ dẩn ngồi đó, ánh mắt vô hồn, mặt ngây dại, đầu óc ong ong... hệt như lúc tưởng rằng mẹ Phùng mắc bệnh hiểm nghèo.

“Gia Thụ...” , cô không biết phải làm sao, chỉ khẽ giọng gọi anh.

“Anh đây!” , Tạ Gia Thụ giọng khẳng định trả lời cô.

“Sao có thể không có con chứ...” , Phùng Nhất Nhất lắc đầu, “Không được...”.

“Vậy em nghĩ cho anh, em nghĩ cho anh đi. Nếu em có bất trắc gì, em muốn anh phải làm sao?” , Tạ Gia Thụ kiềm chế nói, “Chuyện này vốn anh không muốn nói cho em biết, nhưng em đã đồng ý với anh, muốn cùng anh đối mặt”.

Nói đến đây, anh ngừng lại, đợi ổn định cảm xúc mới nói tiếp, “Còn nữa, hiện giờ chỉ là chúng ta đơn phương lựa chọn, chứ không phải là em không thể sinh con. Bác sĩ cũng chỉ nói tình trạng của em rất đặc biệt, bảo anh suy

nghĩ cẩn thận. Anh đã gọi Thẩm Hiên về rồi. Anh cầu xin anh ta về rồi... Hiên nay, anh ta là bác sĩ có kinh nghiệm phong phú nhất trong việc xử lý các ca bệnh thuộc nhóm máu RH âm tính trong và ngoài nước. Hồi đó, bệnh của Thịnh Tề Quang cũng là do anh ta tập hợp một đội bác sĩ, một tay điều trị khỏi. Nếu chúng ta muốn có con, bảo anh ta nghĩ cách! Bây giờ, y học phát triển, khoa học kỹ thuật tân tiến, thụ tinh trong ống nghiệm, mang thai hộ... đều có thể.”

Anh sẽ dốc toàn lực để em đạt được tâm nguyện, chỉ cần em đừng rời xa anh.

Anh nhắc đến Thẩm Hiên và Thịnh Tề Quang, Phùng Nhất Nhất bỗng có lòng tin!

Thịnh Tề Quang là con của cô Thịnh Thừa Quang, toàn bộ Thịnh gia đều thuộc nhóm máu RH âm tính. Còn Thẩm gia, từ đời cụ cố của Thẩm Hiên đã bắt đầu khám chữa bệnh cho Thịnh gia, nghiên cứu về nhóm máu RH âm tính gần như là truyền dạy qua nhiều thế hệ. Hồi đầu, bệnh của Thịnh Tề Quang đã tiêu tốn vô số vật lực, nhân lực, cuối cùng cũng đã được chữa khỏi. Tề Quang hiện đã là nhà thiết kế trang phục trẻ em nổi tiếng.

Năm đó, Phùng Nhất Nhất tận mắt chứng kiến Tề Quang đi châu Âu phẫu thuật, rồi khỏe mạnh trở về. Hồi ấy, cô còn thầm cảm khái, may mà Thịnh gia có tiền, đổi lại là cô mà mắc phải loại bệnh rắc rối thế này, chắc chắn là toi sớm rồi.

Hiện giờ, cô cũng không mắc bệnh mà! Hơn nữa, cô còn có Tạ Gia Thụ. Thịnh Thừa Quang đối với Tề Quang thế nào, Tạ Gia Thụ chỉ có làm tốt hơn nữa mà thôi.

Cô tin Tạ Gia Thụ.

Chỉ là nghĩ như vậy, lòng cô càng cảm thấy áy náy với anh nhiều hơn, “Gia Thụ, xin lỗi...” , cô chờ dẫn nói với anh.

Tạ Gia Thụ vẫn nhìn chăm vào ánh mắt bất động của cô, nét mặt nhẵn nại, nói, “Đừng có ăn nói linh tinh!”.

Phùng Nhất Nhất vẫn không kìm nén được mà chảy nước mắt. Anh đưa tay lau cho cô, khẽ giọng nói, “Sao em không trách anh rằng anh không thuộc nhóm máu RH âm tính hả? Nếu em và anh Thừa Quang sinh con, đã không có chuyện gì rồi.”.

Lời này của anh quá khốn nạn, Phùng Nhất Nhất khóc, tức, tức đến độ chảy cả nước mũi... Tạ Gia Thụ chê bai đưa tay ra lau cho cô, rồi khẽ giọng nói tiếp, “Là anh dùng hết mách khéo để kéo em đi cùng anh đến hết cuộc đời này, anh cũng chỉ muốn em đi cùng anh đến hết cuộc đời này mà thôi.”.

Ngày hôm sau, Phùng Nhất Nhất quả quyết bỏ công việc ở thành phố H. Sau đó, mẹ Phùng xuất viện về nhà, thay cô chuẩn bị hôn lễ. Tiếp đó, Phùng Nhất Nhất Phàm từ Hải Nam công tác trở về, bị Phùng Nhất Nhất đánh cho một trận.

Một tháng sau, xuân về hoa nở, đã sắp cận kề ngày tổ chức hôn lễ, dự định về nước của Thẩm Hiên cũng được đưa vào lịch trình.

Sau khi Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất thương lượng, quyết định tạm thời giấu chuyện con cái với hai bên gia đình. Trong lòng Tạ Gia Thụ bồn chồn, hồi hộp, sợ rằng kéo dài một thời gian, chắc chắn sẽ không lừa được lão hồ ly là mẹ Phùng. Còn Phùng Nhất Nhất lại sợ sau khi Tạ Gia Vân biết sẽ tức giận.

Nhưng Tạ Gia Thụ vẫn thờ ơ như không, nói với cô, “Chuyện chị anh giấu anh còn nhiều hơn, chút chuyện này là gì chứ. Hơn nữa, bây giờ chị ấy đang mang thai đứa thứ hai, đã nói rõ là sẽ mang họ Tạ nhà anh rồi. Nếu chúng ta không có ý định có con, đứa con kia của chị ấy coi như là của chúng ta. Sau này, cổ phần Tập đoàn Trường Lạc trong tay anh sẽ cho con chị ấy thừa kế. Chị ấy sẽ không tức giận đâu.”.

Nuôi con của Tạ Gia Vân? Phùng Nhất Nhất nghĩ mà cảm thấy lạnh sống lưng là sao...

Hôm nói chuyện này, họ đi đến tiệm váy cưới để thử váy. Phùng Nhất Nhất lần đầu tiên được thử váy cưới. Ngày hôm đó, cả tiệm không làm việc,

chỉ tiếp đón mỗi họ. Lúc rèm trong phòng thử đồ được kéo ra, những lời lời nhải không ngọt của Tạ Gia Thụ ở bên ngoài bỗng im bật.

“Ôi trời ơi...” , anh chậm chậm từ ghế đứng dậy, đi đến trước mặt cô. Cô đứng trên bậc hình tròn thử váy, cao hơn anh. Anh ngửa mặt lên nhìn cô, nét mặt ngờ ngàng.

Lúc nhỏ, Tạ Gia Thụ từng có một cái máy đọc truyện cổ tích giúp anh ngủ ngon. Mặc dù chưa được mấy ngày đã bị anh cố tình đập hỏng, nhưng anh đã được cái máy đó kể cho nghe câu chuyện về nàng công chúa.

Hình dáng của công chúa mà anh có thể tưởng tượng vào lúc đó chẳng qua cũng chỉ là cô, người đang ở trước mặt anh đây.

Trong giờ phút này, ánh mắt của Tạ Gia Thụ quả thật là quá nồng nàn, say sưa, ngây ngất, lòng Phùng Nhất Nhất bỗng trở nên mềm mại, kì lạ không đặng mà cúi đầu khẽ đặt một nụ hôn ngọt ngào lên trán anh.

Tạ Gia Thụ đưa tay ra kéo, cô càng thêm ngọt ngào, áp mặt vào anh, sau đó chợt nghe anh nói bên tai, “Em thật giống cây thông Noel phủ tuyết.”

Trước mặt nhân viên đang cười trộm trong phòng, Phùng Nhất Nhất hung hăng néo tai anh!

Tạ Gia Thụ kêu oai oái, nhà thiết kế vội vàng tiến lên giải vây giúp anh, rồi gọi trợ thủ đến buộc chặt thêm nửa tắc ở phần eo Phùng Nhất Nhất xem thế nào.

Tạ Gia Thụ ở bên xoa xoa tai, giọng nói vui vẻ, “Thu thêm hai tắc nữa đi! Eo nhỏ càng đẹp. Yên tâm đi! Mấy ngày này tôi sẽ trông chừng cô ấy, không cho cô ấy ăn!”.

“Oe...”.

Không phải Phùng Nhất Nhất đùa giỡn, mà cô thật sự muốn nôn. Đai thắt eo vừa thắt chặt, cô cảm thấy dạ dày bỗng dội lên cảm giác khó chịu, bụm miệng nôn khan một tiếng.

Tạ Gia Thụ lại tưởng rằng cô cố tình chọc anh, ha ha ha ha cổ vũ...

May mà nhân viên trong tiệm áo cưới từng gặp nhiều tình huống thế này, vội vàng nới lỏng dây thắt eo cho Phùng Nhất Nhất, sau đó hai người nâng váy lên giúp cô, hai người khác dìu cô vào nhà vệ sinh.

Lúc Tạ Gia Thụ cùng theo vào còn mơ hồ, ở bên ngoài nhà vệ sinh bị nhà thiết kế kéo ra nhỏ giọng hỏi, “Sao không nói một tiếng hả? Hiện giờ còn chưa lộ bụng chứ gì? Phần eo không nhìn ra chút nào luôn...”.

Lời này khiến Tạ Gia Thụ giật mình, sắc mặt hoàn toàn thay đổi!

Đợi Phùng Nhất Nhất từ trong nhà vệ sinh đi ra, nói có lẽ là đồ ăn sáng quá nhiều dầu mỡ, vẻ mặt anh bình thản như thường nói, “Em lảm chuyện quá! Được rồi, hôm nay cứ như vậy đã, tôi còn chút chuyện, chúng tôi đi đây.”

Ra khỏi tiệm váy cưới, Phùng Nhất Nhất thấy Tạ Gia Thụ gọi tài xế đến, cô tò mò hỏi, “Anh phải đi công chuyện à?”.

Tạ Gia Thụ không thể nói với cô hiện giờ tay anh run tới mức không thể lái xe, chỉ ngẩn gọn, “Thẩm Hiên quay về rồi, chúng ta đến chỗ anh ta. Có vui không? Có mong đợi không?”.

Không ngờ giờ phút này mà còn có thể buông lời trêu chọc, Tạ Gia Thụ quả thật là khâm phục bản thân mình ghê gớm!

Phùng Nhất Nhất trừng mắt với anh.

Tạ Gia Thụ cười rồi đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Này... sao tay anh toàn là mồ hôi thế?” , Phùng Nhất Nhất đưa tay ra sờ trán anh, “Anh sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao?”.

Tạ Gia Thụ nghiêng đầu dựa vào vai cô, giọng yếu ớt, “Mẹ ơi, ‘bạn nhỏ’ của con đau lắm.”

“... Cút!”

Anh vẫn bì ổi như thường ngày, Phùng Nhất Nhất hoàn toàn không phát giác ra điều gì bất thường. Hai người tay trong tay vào bệnh viện, lúc bị lấy

máu, Phùng Nhất Nhất tưởng chỉ là kiểm tra thường lệ, còn vui mặt vào lòng bàn tay Tạ Gia Thụ làm nũng.

Đến khi Thẩm Hiên cầm kết quả chạy vội từ trên lầu xuống, Phùng Nhất Nhất chưa kịp ấp ủ cảm xúc gặp lại sau bao ngày xa cách, đã thấy Thẩm Hiên mang theo bộ dạng hận không thể cho Tạ Gia Thụ hai cái tát xông đến, “Đã sáu tuần rồi! Cậu làm ăn kiểu gì vậy?”.

Không ngờ Tạ Gia Thụ vẫn có thể cười nhẹ nhõm, nói, “Con người quá cừ thật đúng là không có cách nào khác...”.

Nhất thời Phùng Nhất Nhất còn chưa phản ứng lại, Tạ Gia Thụ đã rút lấy báo cáo trong tay Viện trưởng Thẩm, người để râu ria càng thêm phần mê người, lật giở soàn soạt đến trang cuối cùng, mấy chữ “Mang thai sáu tuần” bên trên chói lọi đến độ khiến người ta đau mắt... Gập báo cáo kết quả lại, Tạ Gia Thụ nhắm mắt, đưa tay kéo Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh vào lòng.

“Đừng sợ!” , cầm anh khẽ cọ vào mái tóc cô, “Đừng sợ... có anh ở đây!”.

Cho dù là sự tình có chuyển biến xấu đến mức nào, anh ở bên em, dù sao thì xấu nhất chẳng qua cũng chỉ là... chết.

Anh không sợ, nhất định anh sẽ ở bên em.

Phùng Nhất Nhất không hiểu tình hình trước mắt, đã xảy ra chuyện gì?

Cô vừa tò mò lại cảm thấy hoang mang. Hiện giờ, trái tim cô giống như có một con dã thú bị nhốt trong lồng sắt, liều mạng đâm đầu vào lồng, bực bội, hoảng sợ, tuyệt vọng.

Đúng vậy, tuyệt vọng, cô đã dự cảm được chuyện rất tồi tệ.

Cô gắng sức đẩy Tạ Gia Thụ ra, cướp lấy bản báo cáo kết quả. Tạ Gia Thụ không chịu buông tay, Thẩm Hiên đã ở bên phần nộ rống lên, “Quy trình phẫu thuật tôi đã sắp xếp xong rồi, cậu nhìn một chút không được à? Tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi chứ? U xơ đó nằm ngay động mạch chủ, nguy hiểm phẫu thuật đã đủ cao rồi. Bây giờ cậu lại để cô ấy mang thai! Cậu có biết phẫu thuật trong thời kỳ mang thai sẽ rất dễ sảy thai không hả? ! Cậu có

biết nhóm máu của cô ấy đặc biệt, lần đầu mà sảy thai, lần sau mang thai sẽ càng khó khăn không? !”.

Được tình địch ngày xưa giao phó tình cũ, vì con của họ, Thẩm Hiên đã từ xa xôi vạn dặm trở về. Có biết mỗi ngày bác sĩ Thẩm phải chuẩn bị tâm lý bao nhiêu lần với bản thân mình không hả?

Nhìn anh ấy xem, ưu sầu đến độ không có thời gian cạo râu kia kìa!

Đến nay, lịch trình phẫu thuật đã sắp xếp thỏa đáng, giờ bất thành linh gặp trở ngại, lại còn là bởi vì Tạ Gia Thụ, bảo anh sao có thể không nổi điên như sư tử cho được?

Sư tử cuồng nộ rống lên xong, thấy Tạ Gia Thụ đã bị Phùng Nhất Nhất đẩy bay ra ngoài!

Thẩm Hiên thầm mắng đáng đời, rảo bước đến dìu thai phụ, vội vàng nói với cô, “Em nhẹ nhàng chút! Cần thận, cần thận!”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất đã quên băng tâm tình sau bao ngày gặp lại, sốt ruột lại mù mờ bắt lấy Thẩm Hiên hỏi, “U xơ gì? Phẫu thuật gì? Em mắc bệnh hiểm nghèo gì rồi?”.

Sắc mặt Thẩm Hiên biến đổi, nhìn Tạ Gia Thụ bằng ánh mắt không dám tin, “Cậu không nói cho cô ấy biết sao?”.

Tạ Gia Thụ chống tay đứng lên, nét mặt vững vàng đi đến, giải thích, “Đã nói một phần, còn chưa kịp nói toàn bộ”. Anh dìu Phùng Nhất Nhất, lúc nói chuyện với cô, giọng điệu thoát cái đã đờm về dịu dàng, “Vốn anh muốn qua tuần trăng mật rồi nói cho em biết.”

Phùng Nhất Nhất néo tay anh cướp lấy báo cáo, vội vàng đọc nhanh như gió, từ ngón tay đến đáy lòng đã thấu lạnh.

U xơ tử cung, bốn centimet, đề nghị phẫu thuật, sau phẫu thuật trong vòng hai năm dùng thuốc trị liệu, hai năm sau có thể thử thụ tinh trong ống nghiệm.

“Tạ Gia Thụ, anh...” , cô không biết phải nói gì, “Anh...”.

Tạ Gia Thụ lại ôm cô, “Em đừng sốt sắng, từ từ nói... Vốn anh muốn sau hôn lễ mới nói cho em biết, dù sao thì lúc đó mới chuẩn bị xong phẫu thuật.”.

Anh muốn dành cho em một hôn lễ tuyệt vời. Anh muốn em làm một cô dâu hạnh phúc nhất.

Anh muốn dù sau này có gặp phải một vài khó khăn gian khổ, em cũng có thể có một quãng thời gian tận hưởng hôn lễ để tươi đẹp cả hồi ức của em.

Thẩm Hiên đứng bên nhìn cặp vợ chồng mới cưới ôm nhau buồn bã, lòng anh cũng thấy khó chịu, lạnh lùng công kích chú rể, “Vậy thì cậu cũng phải cẩn thận chứ!”.

“Tôi làm sao mà biết được? Anh tính thời gian xem!” , lúc Tạ Gia Thụ rống Thẩm Hiên, không có chút kiềm chế nào.

Mang thai sáu tuần, tức là rơi vào lúc vừa ra báo cáo kết quả kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn.

Lúc đó, bác sĩ trình trọng đề nghị Tạ Gia Thụ đi mời Viện trưởng Thẩm quay về. Tạ Gia Thụ không chút do dự, gạt cả sĩ diện và tôn nghiêm sang một bên, lập tức quỳ gối cầu xin Thẩm Hiên. Chuyện liên quan đến Phùng Nhất Nhất, Thẩm Hiên đành nể mặt. Sau khi xem xong tài liệu kiểm tra sức khỏe được gửi đến, Thẩm Hiên đề nghị lập tức phẫu thuật loại bỏ khối u, trong hai năm dùng thuốc trị liệu, hai năm sau thử thụ tinh ống nghiệm, đây là phương án tốt nhất.

Nếu lúc đó dùng hôn lễ rồi phẫu thuật ngay lập tức, không biết có tốt hơn bây giờ hay không?

Lòng Tạ Gia Thụ rối bời nghĩ.

Người bị anh cưỡng ép ôm vào lòng lúc này đột nhiên cất giọng yếu ớt, “Gia Thụ, chân em mềm nhũn ra rồi... không đứng nổi nữa...”.

Tạ Gia Thụ cực kỳ hoảng sợ, cuống cuồng buông cô ra, bế thốc lên. Viện trưởng Thẩm dẫn đường, vội vàng đưa đến phòng bệnh trên lầu.

Thật ra thì Phùng Nhất Nhất chỉ là sợ quá nên chân mới mềm nhũn, chưa đến mức ngắt xiu, nhưng đầu óc cũng mê man. Phòng bệnh xa hoa được sắp xếp cho mẹ Phùng ở trước đó, giường và gối đều rất thoải mái, cô mê man ngủ một giấc.

Không ngờ trong giấc ngủ này, cô còn nằm mơ. Cô mơ thấy một con hổ nhỏ, trên người có đường vân lốm đốm, vô cùng đáng yêu. Thoạt đầu, nó chồm hồm trên đất, ngửa mặt nhìn cô, đôi mắt đen ướt sườn sượt, giống như Tạ Gia Thụ. Phùng Nhất Nhất nhìn mà thấy lòng dịu dàng vô ngần. Cô đưa hai tay về phía con hổ con, nó ngậy thơ nghiêng đầu, bỗng nhún người nhào vào lòng cô.

Quả thật là rất giống Tạ Gia Thụ! Phùng Nhất Nhất hôn nó trong lòng, nó cọ đầu vào cằm cô, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ vừa non nớt vừa oai phong.

Trong mơ, Phùng Nhất Nhất cảm thấy vô cùng thỏa mãn, vô cùng vui vẻ, có gì đó tràn vào tim cô khiến nó trở nên đầy ắp, đầy ắp.

Lúc tỉnh lại, cô còn chưa mở mắt đã nghe thấy giọng nói của Tạ Gia Thụ được đè thấp, "... Vậy hôm nay bọn con không về nhà ăn cơm nữa ạ. Ngày mai con xem tình hình Nhất Nhất thế nào rồi nói sau ạ. Mẹ nghỉ ngơi sớm đi... Dạ, con biết rồi, Nhất Nhất tỉnh con sẽ chuyển lời đến cô ấy."

Phùng Nhất Nhất mở mắt, anh đang từ cửa sổ đi tới, thấy cô tỉnh lại, mặt mày anh tươi tỉnh hẳn, đi đến bên giường rồi ngồi xuống, dịu dàng hỏi cô, "Em cảm thấy thế nào? Có muốn uống nước không?"

Cô không lên tiếng, anh cúi đầu hôn cô, dịu dàng quyến luyến áp mặt vào má cô, nói, "Anh biết ngay là em sẽ bị dọa thành thế này mà! Nhất gan thế này, bảo anh làm sao dám nói với em chứ?"

Phùng Nhất Nhất đưa tay ra sờ mặt anh, ngón tay cô hơi tê dại, cảm giác chạm vào anh có chút lạ lẫm.

Nghĩ đến con hổ con trong giấc mơ, cô bỗng thương xót Tạ Gia Thụ, "Vậy anh không nói với em, trong lòng anh có phải rất u sầu, rất buồn bã

không?”.

“Cũng vẫn ổn” , Tạ Gia Thụ thẳng thắn, “Giống như lúc em bị bắt cóc ấy, đương nhiên là anh rất lo lắng cho em, nhưng thật ra anh cũng không sợ hãi, buồn bã lắm. Dù sao thì tình huống tồi tệ nhất chẳng qua chỉ là cái chết, anh sẽ đi theo em!”.

Những lời thế này, không thể không cảm động cho được. Phùng Nhất Nhất khẽ vuốt ve anh, cảm động khẽ giọng gọi, “Gia Thụ...”.

Còn chưa đợi cô nói tiếp, anh đã tức tối nói, “Sau đó, anh mới phát hiện ra anh sai rồi! Điều tồi tệ nhất là anh không sợ hãi, còn em lại sợ chạy mất hút!”.

Phùng Nhất Nhất không nhin được, bật cười.

Nghe thấy cô cười, Tạ Gia Thụ thầm thở phào, hơi ngẩng đầu lên, anh nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, anh cười rồi khẽ giọng nói tiếp, “Phùng Nhất Nhất, điều đó thật sự rất tồi tệ, còn tồi tệ hơn việc bảo anh chết cùng em.”.

“Nói bậy” , Phùng Nhất Nhất đưa tay bịt miệng anh lại, “Chết vinh không bằng sống nhục”.

Anh bắt lấy tay kia, đặt xuống một nụ hôn, cố ý làm ra bộ dạng gian trá, “Cho nên, lần này anh không dám lập tức nói cho em biết toàn bộ. Nói cho em nhóm máu của em đặc biệt không thể sinh con, em sẽ cảm thấy nuối tiếc. Nhưng nếu nói cho em biết trong bụng em có u xơ, chắc chắn em sẽ hoảng sợ đến mất ăn mất ngủ.”

Anh bình tĩnh trêu chọc, bốn cợt bỉ ổi thế này khiến Phùng Nhất Nhất dần cảm thấy mọi chuyện không còn đáng sợ như vậy nữa. Tâm tình nhẹ nhõm hơn một chút, cô đưa tay ra ôm đầu anh.

Tạ Gia Thụ áp vào cô thở dài, “Em nói xem sao anh lại lợi hại thế chứ? Một phát trúng luôn mới sợ!”.

“Gia Thụ... anh đừng tự trách!” , thật ra, Phùng Nhất Nhất biết lúc này chưa chắc anh đã thoải mái hơn cô, “Đây là chuyện của hai chúng ta, không phải đã nói chúng ta là vợ chồng, cùng nhau đối mặt rồi sao?”.

Đây là cơ hội mở mồm bốn cột tốt thế nào chứ! Nhưng Tạ Gia Thụ một hồi lâu không lên tiếng. Một lúc sau, khi ngẩng đầu lên, anh cố ý chau mày, vui vẻ mà bùi ngùi, “Sau khi đăng ký kết hôn là khác ngay!”.

Phùng Nhất Nhất nở nụ cười an ủi anh. Im lặng một hồi, cô nghiêm túc hỏi, “Giờ anh đừng giấu em nữa nhé! Rốt cuộc thì ca phẫu thuật lần này có bao nhiêu nguy hiểm, anh nói cho em biết đi!”.

Tạ Gia Thụ hít một hơi, đang định nói thì cửa phòng bệnh mở ra, giọng nói gọi cảm mê người của bác sĩ Thẩm truyền tới, “Những chuyện mang tính chuyên môn thế này vẫn nên do anh nói cho em biết thì hơn”.

Lúc này, Phùng Nhất Nhất mới có cơ hội chào hỏi Thẩm Hiên lâu ngày không gặp, “Xin chào, anh vừa trở về là đã như thế này, xin lỗi anh!”.

Thẩm Hiên ngồi xuống sofa trước giường, hai chân bắt chéo vô cùng điển trai, thờ dãi, cười nói, “Đúng thế, chẳng có chút lãng mạn nào hết. Vốn anh định phá hỏng hôn lễ rồi cướp hôn. Lúc cha sứ hỏi ‘Còn ai phản đối hôn sự của họ không?’, anh sẽ đứng lên, hét lớn ‘Tôi phản đối!’”.

Cùng là chọc Phùng Nhất Nhất vui vẻ, lúc này Tạ Gia Thụ lại nghiêm túc nói, “Anh đừng dẫn chút có được không? Bây giờ là lúc để trêu đùa sao?”.

Thẩm Hiên trầm nghĩ: Thôi đi, vừa rồi cậu chỉ thiếu “thải y ngụ thân[1]” nữa thôi, tôi cách một cánh cửa mà nghe rõ mồn một nhé!

[1] Thải y ngụ thân: Nghĩa là mặc y phục sắc sỡ tiêu khiển cho cha mẹ, được bắt nguồn từ một điển cố. Lão Lai Tử là người ở nước Sở, sinh vào đời Xuân Thu, đã 70 tuổi mà cha mẹ vẫn còn. Vì không muốn cha mẹ thấy con già nua mà lo buồn, ông thường mặc áo sắc sỡ, rồi tay múa miệng hát trước mặt cha mẹ.

Nhưng Thẩm Hiên đến đây quả thực là muốn thảo luận tình hình bệnh tật với hai người họ.

Thật ra, sản phụ thuộc nhóm máu RH âm tính sinh con không có khác biệt gì lớn lắm so với những sản phụ thuộc nhóm máu bình thường, đặc biệt

là trong trường hợp họ đã chuẩn bị đủ huyết dịch, giống như Tử Thời, bình an sinh hai đứa.

Còn u xơ tử cung của Phùng Nhất Nhất, ngoại trừ việc gần kề động mạch chủ, phẫu thuật sẽ có nguy hiểm xuất huyết lớn ra thì cũng không có gì đặc biệt, những chuyện này Thẩm Hiên hoàn toàn có thể nắm vững.

Cho nên, kế hoạch vốn dĩ là để Phùng Nhất Nhất làm phẫu thuật loại bỏ u xơ tử cung trước, sau đó có thể cô sẽ mang thai tự nhiên, khó khăn hơn người bình thường, nhưng không phải là không có tỷ lệ thành công. Hơn nữa, dù không thể có thai tự nhiên, tiến hành thụ tinh trong ống nghiệm cũng không phải là chuyện gì khó.

Nhưng tình hình hiện tại trở nên vừa đặc biệt vừa khó khăn, bởi Phùng Nhất Nhất đã mang thai. Phẫu thuật trong thời kỳ mang thai dễ dẫn đến sảy thai, mà nhóm máu của cô rất đặc thù, nếu thai thứ nhất sảy, sau này sẽ rất khó mang thai. Nhưng không làm phẫu thuật, chẳng may u xơ phát triển trong thời kỳ mang thai, đến lúc đó sẽ phải phá thai, còn nguy hiểm hơn bây giờ rất nhiều.

Cho nên, rốt cuộc thì ca phẫu thuật này có làm hay không, là vấn đề cần phải cân nhắc kỹ càng.

Thẩm Hiên vừa cùng các bác sĩ có uy tín trong khoa Phụ sản mở cuộc hội chẩn, ý kiến của anh hoàn toàn là xuất phát từ góc độ của Phùng Nhất Nhất, “Chẳng may khối u này tiếp tục lớn lên, đưa bé đến lúc đó vẫn không giữ được, hơn nữa, lúc ấy thai lớn rồi, chỉ có thể phá thai, càng không tốt cho sức khỏe của em, cho nên, anh kiến nghị là phẫu thuật ngay bây giờ.”

Anh giải thích tỉ mỉ, rõ ràng xong, hỏi Phùng Nhất Nhất, “Ý của em thế nào?”.

Phùng Nhất Nhất luôn im lặng nghe Thẩm Hiên giải thích, lúc này cũng rất bình tĩnh nói, “... Thời gian của hôn lễ đã định cả rồi”.

Tạ Gia Thụ ở bên cạnh lập tức nói, “Chuyện hủy bỏ hôn lễ anh sẽ xử lý, em không cần lo lắng. Hoặc là hôn lễ làm đơn giản thôi, tổ chức xong rồi

chúng ta lập tức làm phẫu thuật”.

“Không” , Phùng Nhất Nhất lắc đầu, giọng nói rõ ràng, “Em không thể bỏ con của em”.

Thẩm Hiên trầm lặng, Tạ Gia Thụ cúi người nắm lấy tay cô, “Nhất Nhất!” , anh cất giọng dịu dàng nói với cô, “Sau này chúng ta vẫn sẽ có con, anh đảm bảo!”.

“Em biết, em tin anh, nhưng lúc đó sẽ không phải là đứa bé này” , Phùng Nhất Nhất nói chậm rãi, quyết đoán, “Gia Thụ, em không thể bỏ con của em.”.

“Vậy em thì phải làm sao?” , Tạ Gia Thụ sốt sắng, anh không hiểu Phùng Nhất Nhất, người trước giờ luôn sợ chết, người vì bản thân có thể vứt bỏ cả anh, giờ phải làm sao?

“Em không nghĩ cho bản thân em sao? Còn anh thì sao?”.

Phùng Nhất Nhất lại an ủi anh, “Không phải có một phương án là lúc sinh con thuận tiện cắt bỏ luôn khối u sao?”.

Ánh mắt Tạ Gia Thụ sắc như dao chặt về phía Thẩm Hiên. Thẩm Hiên đau đầu giải thích, “Đó là tình huống của người bình thường. Nhóm máu của em đặc biệt không nói làm gì, vị trí của khối u cũng không ổn” , anh cực lực đề nghị, “Hai người vẫn còn trẻ, xác suất thành công của việc thụ tinh trong ống nghiệm rất cao.”.

“Nếu xác suất thành công của thụ tinh trong ống nghiệm rất cao, vậy thì em thất bại cũng không đáng lo, nhiều nhất là hai năm sau lại làm thụ tinh trong ống nghiệm” , Phùng Nhất Nhất bình tĩnh nói.

“Nhưng nếu khối u tiếp tục phát triển, em sẽ sinh non, chưa biết chừng còn phải phá thai nữa” , Thẩm Hiên giải thích.

Phùng Nhất Nhất gật đầu, “Em tình nguyện mạo hiểm.”

Thẩm Hiên thật muốn mắng chửi cho cô tỉnh táo lại, nhưng lại không nỡ, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tạ Gia Thụ.

Tạ Gia Thụ túm tóc, lắc đầu, “Không được, anh không bằng lòng để em mạo hiểm.”

“Để em thử xem thế nào!” , Phùng Nhất Nhất túm lấy tay anh, nói, “Em không thể bởi sợ hãi mà bỏ con của em được. Gia Thụ, anh cho em thử đi!”.

Đàn ông có lẽ sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác khi có một sinh mệnh đang ở trong bụng mình. Đó không phải là “đứa trẻ này” mà họ đang thảo luận, đó là con của cô. Có người mẹ nào lại có thể giết chết con của mình? Người nhát gan như Phùng Nhất Nhất cũng không làm được.

Cô rất sợ chết, nhưng có một số chuyện còn quan trọng hơn cả sống chết.

“Van anh đấy, anh cứ coi như vì em có được không?” , cô cầu xin Tạ Gia Thụ, “Anh không sợ chết cùng em, cùng em hết hoảng lo sợ mười tháng thì thấm vào đâu chứ?”.

Thẩm Hiên cảm thấy đây quả là logic thần kinh, bệnh thần kinh! Anh nhìn về phía Tạ Gia Thụ, ý đồ tìm kiếm sự đồng cảm, nhưng mà Tạ Gia Thụ... này!

Tạ Gia Thụ lộ vẻ xúc động, nhìn Phùng Nhất Nhất chăm chăm không chớp mắt, nói, “Lần đầu tiên em dũng cảm thế này, không ngờ lại không phải là vì anh, trái tim anh đau lắm!”.

Thẩm Hiên choáng váng...

Giọng điệu Tạ Gia Thụ mang theo chút tự giễu, nhưng nhiều hơn là thứ khiến Thẩm Hiên vô cùng bất an. “Em đã quyết định thật rồi sao?” , Tạ Gia Thụ hỏi Phùng Nhất Nhất.

Trong lòng Thẩm Hiên thầm kêu không ổn!

Phùng Nhất Nhất gật đầu, Tạ Gia Thụ cách một lớp chăn ôm chăm lấy cô.

“Được, anh sẽ ở bên em, cùng em chia sẻ!”.

Trên giường bệnh, hai người ôm nhau nồng nàn, Thẩm Hiên ở bên cạnh chỉ muốn nói một câu, “Đúng là đồ thần kinh!”.

Ryta

17-11-2015,09: 05 PM

Chương 24

Mười năm của chúng ta, sau bao nhiêu gian khó, em tựa như nằm mộng, cuối cùng thì em cũng lấy anh rồi!

Phùng Nhất Nhất, người vừa làm mẹ đang phô bày ra một loại dũng cảm cố chấp khác thường, còn Tạ Gia Thụ, nhìn có vẻ là đang cùng cô đánh mất đi lý trí, xử trí theo cảm tính, nhưng trên thực tế, lòng anh chưa bao giờ lo lắng, sợ hãi như lúc này.

Điều anh lo lắng nhất là đến cuối cùng vẫn không giữ được đứa bé này, khiến cô phải uổng phí chịu vất vả một phen. Đến lúc đó, e là tâm lý cô còn khó chấp nhận hơn.

Thật ra, có con hay không đối với Tạ Gia Thụ mà nói quả thật không quan trọng đến thế, ít nhất là không quan trọng như Phùng Nhất Nhất.

Hơn nữa, cô nàng nhát gan Phùng Nhất Nhất này, miệng thì nói kiên định như vậy, nhưng sau khi biết mình có con, cô đã không tự chủ được mà bắt đầu dấy lên đủ kiểu lo lắng, đoán mò. Chốc thì cảm thấy có lẽ là buồn nôn nghiêm trọng, ăn không trôi, lúc thì lại sợ bản thân ăn nhiều con không hấp thụ hết, mà bị u xơ hấp thụ.

Tạ Gia Thụ vừa nhã nhặn vừa bình tĩnh duy trì sự kiên nhẫn và trầm lặng trong suốt quá trình này.

Nhưng Phùng Nhất Nhất chỉ cần kiên nhẫn, không cần trầm lặng. Cô không kìm nén được mà chất vấn anh, “Tạ Gia Thụ, tại sao nhìn anh chẳng có chút gì là lo lắng cho cục cưng vậy?”.

Tạ Gia Thụ đang đọc một cuốn sách về chăm sóc người mẹ trong thời kỳ mang thai, tinh thần không tập trung, thành thật với cô, “Bởi vì hiện giờ nó khiến anh cảm thấy nguy hiểm hơn là đáng yêu.”

Ai ngờ thai phụ nghe xong, lập tức đỏ mắt, “Gia Thụ, thì ra anh thật sự không thích con...”.

Tạ Gia Thụ nghe giọng điệu cô không ổn, ngẩng đầu lên, thầm nghĩ: Ôi! Giẫm phải mìn rồi!

“Đâu có, anh thích cục cưng lắm” , anh điềm nhiên ôm cô vào lòng, lay cô, khẽ giọng nói những lời sồn gai ốc bên tai, “Em chính là cục cưng của anh mà...”.

Phùng Nhất Nhất ngưng khóc mỉm cười, chớp mắt đã quên đi nỗi bi thương vừa rồi, nhưng lại bị những lời của Tạ Gia Thụ làm cho thật sự muốn nôn...

Phùng Nhất Nhất mang thai, chuyện liên quan đến con của họ không thể tiếp tục giấu giếm thêm được nữa. Tạ Gia Thụ và Phùng Nhất Nhất bàn bạc một hồi, quyết định ngả bài với hai bên gia đình.

Tạ gia vẫn ổn, chị gái Tạ Gia Vân, người quan tâm Tạ Gia Thụ nhất cũng đang vác cái bụng to, khó tránh khỏi không chu đáo kỹ càng được như thường ngày. Huống hồ, sự cố chấp mà Tạ Gia Thụ dành cho Phùng Nhất Nhất đã cảm động trời đất. Giờ họ đã kết hôn rồi, Tạ Gia Vân căn bản không nghĩ cặp đôi này còn có khả năng nào khác.

Nhưng cha mẹ Phùng nghe nói trong bụng con gái ngoài đũa con ra còn có một khối u xơ nguy hiểm, dù sao thì cũng là con gái nhà mình, cả hai sốt sắng vô cùng.

May mà lúc trước Tạ Gia Thụ có thể buông bỏ khuôn mặt anh tuấn của mình xuống, gửi đi mười tám bức thư điện tử quỳ gối cầu xin Thẩm Hiên quay về, hiện giờ đã phát huy tác dụng cực lớn. Có bác sĩ Thẩm ra tay, cha Phùng mẹ Phùng hiển nhiên là yên tâm hơn rất nhiều, chỉ là họ yêu cầu Phùng Nhất Nhất về nhà ở để họ chăm sóc cho đến khi mẹ con đều bình an.

Dần dần, Tạ Gia Thụ cảm thấy nói mọi chuyện cho mọi người biết như vậy cũng có chỗ tốt, có mọi người cùng anh quan tâm Phùng Nhất Nhất, Tạ Gia Thụ thích cảm giác toàn thế giới và anh cùng thương yêu bà xã của mình thế này.

Ngày tổ chức hôn lễ đã cận kề, bởi tình hình đặc biệt của cô dâu, nghi thức và quy mô của hôn lễ có một số thay đổi. Tóm lại, mọi thứ trở nên đơn giản hơn. Váy cưới của Phùng Nhất Nhất đã không kịp làm cái mới, chỉ nối rộng vùng eo, để ngày hôn lễ cô không mệt, làn váy lộng lẫy nặng trĩu có đính kim cương cũng miễn hết.

Mặc dù như vậy váy cưới sẽ trở nên nhẹ nhàng mát mẻ, nhưng Phùng Nhất Nhất rất không cam lòng! Ngày mặc thử váy cưới, trang điểm lần cuối cùng, ngồi trên ghế xoay thoải mái, nhìn hai nhân viên hợp lực thu lại làn váy như bầu trời đầy sao lại, cô nuối tiếc không thôi nói với Tạ Gia Thụ, “Cái kia đẹp quá... Ôi!”.

Tạ Gia Thụ đang mặc lễ phục chú rể đứng trước gương, không ngoảnh đầu lại, an ủi, “Vây anh bảo họ giữ lại cho em, lần sau em kết hôn thì mặc.”.

“Tạ Gia Thụ!” , Phùng Nhất Nhất phụng phịu gọi tên anh.

Tạ Gia Thụ, người có thói quen buông lời bõn cợt vội nở nụ cười dỗ dành, “Ý của anh là... cho dù lần sau em tái hôn, cũng phải gả cho anh!”.

“...”

Như thế này chẳng hề tốt hơn tí nào đâu, hiểu không?

Phù rể, đồng chí Phùng Nhất Phàm cũng đã mặc xong lễ phục ra ngoài, lúc này đứng bên cạnh lên tiếng phụng họa, “Chặc chặc chặc, chị của em sau khi mang thai đúng là tạo phản ghê gớm!”.

Lần này, Phùng Nhất Nhất không mở miệng, Tạ Gia Thụ không hài lòng dạy bảo cậu em vợ, “Nhóc, lúc cậu nói chuyện với bà xã anh, hãy chú ý thái độ của cậu đấy!”.

“Em biết rồi, anh Gia Thụ” , Phùng Nhất Phàm nghiêm túc quay đầu nói với chị gái cậu, “Vừa rồi, em xin lỗi nhé, chị dâu!”.

Hiện tại, Tạ Gia Thụ toàn tâm toàn ý chăm sóc bà xã, công việc gần như giao hết cho trợ lý và Phùng Nhất Phàm, cho nên, Phùng Nhất Phàm gần

đây tiến bộ vượt bậc. Cậu khoe khoang mồm mép đương lúc đắc ý thì nhân viên đưa phù dâu ra.

Phù dâu xinh đẹp mặc bộ váy hở vai, phần eo thon gọn được thắt bằng chiếc đai màu hồng như cành liễu thướt tha trong gió. Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối, cặp chân thon dài mịn màng đi cùng đôi giày cao gót màu hồng.

Đầu lười Phùng Nhất Phàm bỗng chốc tê dại, đôi mắt cậu cũng không khá hơn là bao.

Xét thấy miệng Tạ Gia Thụ chắc chắn không phun được lời nào hay ho, Phùng Nhất Nhất tiên phong khen ngợi, “Woa! Phiên Phiên, em mặc bộ này đẹp quá!”, sau đó, cô cố ý hỏi em trai nhà mình, “Phải vậy không, Nhất Phàm?”.

Phùng Nhất Phàm cuống quýt chuyển ánh mắt đi chỗ khác, nét mặt nghiêm túc nói, “Chẳng phải là vẫn vậy sao?”.

Trước khi Trịnh Phiên Phiên ra ngoài, trong lòng cô ấy tràn đầy ngọt ngào. Giờ không nhận được lời khen của người thương, cô bé rất thất vọng, cúi thấp đầu, tay nắm tà váy, đứng đó không lên tiếng.

“Người đẹp, mặc đồ gì chẳng thế!” , giọng nói của chàng thanh niên có hơi thấp, còn có chút gượng gạo không được tự nhiên, chỉ là, dù thế nào cũng không che giấu được sự vui mừng kiêu ngạo lẫn trong đó.

Trịnh Phiên Phiên sung sướng đến sắp ngất đi rồi!

Lúc này, Tạ Gia Thụ giống hệt như Thẩm Hiên trong phòng bệnh ngày hôm đó, cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. Anh đi đến bên Phùng Nhất Nhất, bất mãn nhỏ giọng trách cô, “Sao em lại gọi đôi này đến làm phù rể phù dâu cho chúng ta hả? Chướng mắt chết đi được!”.

Đến ngày tổ chức hôn lễ mà dám ngọt ngào tình tứ cướp đoạt sự nổi trội của anh thế này, anh sẽ đánh ngất rồi nhét vào thùng xe phía sau!

Phùng Nhất Nhất lại cảm thấy rất đẹp mắt, rất hạnh phúc, rất cảm động. Cô kéo tay áo cha đưa bé, nói, “Nhìn họ thật ngọt ngào, anh cũng nói chút gì đó dễ nghe đi!”.

Mau lên, khen ngợi em đi!

Tạ Gia Thụ vuốt vuốt tóc mai, vui vẻ nói, “Anh đúng thật là anh tuấn mê người, phóng khoáng tự nhiên, phong độ ngời ngời...”.

Phùng Nhất Nhất bỗng cất tiếng cắt ngang, “Tạ Gia Thụ mau dìu em, em muốn hôn!”.

Người nhát gan lúc nào cũng bị ảnh hưởng tâm lý nghiêm trọng. Từ lúc Phùng Nhất Nhất nói “hôn nghén” đến giờ, đúng thật là bắt đầu hôn nghén trầm trọng.

Chẳng mấy mà đã đến ngày cử hành hôn lễ chính thức, nghe nói Phùng Nhất Nhất vừa sáng ra đã hôn hai lần. Lúc ở nhà, Tạ Gia Thụ lo lắng vô cùng. Khi xã giao trong hôn lễ, anh luôn phải phân tâm, cả Thịnh Thừa Quang và Trịnh Phiên Nhiên cũng nhăm lẩn. Anh tóm lấy Trịnh Phiên Nhiên hỏi, “Từ Thời nhà anh có ở phía sau với bà xã em không thế? Em lo lắng quá!”.

Phùng Nhất Nhất mới lo lắng thì có ấy! Kinh hồn bạt vía tiền anh vợ tương lai mặt mũi tối sầm xong, cậu khóc lóc vỗ ngực ông anh rể nhà mình, bảo anh mau đi xem chị gái đi, ở đây để cậu là được rồi!

Tạ Gia Thụ tình sâu nghĩa nặng vỗ vai chàng trai trẻ, chẳng thềm ngoảnh đầu lại mà bỏ đi luôn.

Tạ Gia Thụ chạy ra phía sau tìm bà xã. Trong phòng trang điểm cô dâu, người vây quanh cô dâu nói chuyện, chụp ảnh đều là phụ nữ. Thấy chú rể đột nhiên chạy vào, các quý bà quý cô trong phòng ra sức đùa bỡn, cười nhạo anh.

Nhưng Tạ Gia Thụ là ai? Anh chẳng sợ đâu! Trước mấy chục đôi mắt, anh phóng khoáng tự tại, vênh váo kiêu ngạo cất lời bỡn cợt, cuối cùng khiến cho người ta buồn hôn chạy mất dép.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Tạ Gia Thụ ngồi xổm bên chân Phùng Nhất Nhất trên thảm trải sàn, vén váy cô lên, cởi giày trên chân cô xuống.

“Đã bảo em đừng đi giày cao gót rồi!” , anh xoa bóp đôi chân hơi sưng đỏ của cô, bất mãn lắm nhai.

Phùng Nhất Nhất cũng ầm ức, “Chỉ có đôi này là cao một chút... Ai bảo anh cao như thế làm gì! Em mà đi giày đế bằng đứng cạnh anh, đoán chừng là bọn họ chẳng nhìn thấy em đâu nữa!”.

Tạ Gia Thụ không ngẩng đầu, nói, “Em có đi cà kheo đứng bên cạnh anh cũng không ai thèm nhìn em đâu! Cái người ta so sánh là khuôn mặt ấy, hiểu không?”.

Phùng Nhất Nhất bực dọc đá anh một cái. Thật ra thì cú đá này rất nhẹ, chẳng khác gì trêu chọc, nhưng anh đang ngồi xổm ở đó đi giày cho cô, không có sự đề phòng, thoáng cái đã ngã lăn ra.

Tạ Gia Thụ kêu một tiếng rồi nhanh nhẹn bật người lên, phui mông bỏ đi. Trước khi ra khỏi cửa, anh hung hăng trừng mắt với Phùng Nhất Nhất một cái.

Không xong rồi, chưa hôn cái nào mà đã chạy mất rồi. Phùng Nhất Nhất thầm nghĩ trong lòng, có phải anh giận thật rồi không?

Cứ mãi lo nghĩ đến Tạ Gia Thụ, tiếp theo ngay cả chuyện nôn nghén cô cũng quên bém.

Đợi đến khi khách khứa đã ngồi vào vị trí, đến lượt nhân vật chính của ngày hôm nay nắm tay nhau tiến vào. Lúc đứng đợi bên ngoài, Phùng Nhất Nhất mới khẽ hỏi Tạ Gia Thụ, “Vừa rồi anh ngã có đau không?”.

Tạ Gia Thụ hôm nay anh tuấn cực độ, dáng vẻ ngẩng đầu thẳng tắp khiến Phùng Nhất Nhất ngây ngất. Anh kiêu ngạo im lặng không trả lời, cô khẽ chọc vào eo anh.

Đổi được cái liếc mắt của anh, “Phu tự thiên xuất đầu[1] , em đúng thật là phản thiên rồi!”.

[1] Phu tự thiên xuất đầu: Chữ “Thiên” là trời, nhô đầu lên thì thành chữ “Phu” là chồng.

Mặc dù rất buồn cười, nhưng mà... Phùng Nhất Nhất lại cuống quýt xin lỗi, “Em xin lỗi xin lỗi! Sau này em nhất định sẽ chú ý! Em không dùng sức mà, em chỉ đùa anh thôi!”.

Người chủ trì buổi lễ bên trong đang đọc lời chào đón cô dâu chú rể tiến vào. Tạ Gia Thụ thừa cơ nghiêng người nói bên tai cô, “Vậy thì lát nữa trước mặt mọi người em nói lớn ‘Em yêu anh!’, rồi anh sẽ tha thứ cho em”.

“Thôi anh đừng tha thứ cho em nữa! Xin anh đừng tha thứ cho em nữa!”.

Khúc ca cử hành hôn lễ đang vang lên, cách một cánh cửa, âm nhạc truyền đến lờ mờ. Tạ Gia Thụ khẽ cắn lên tai cô.

Phùng Nhất Nhất bụm tai, khẽ trừng mắt với anh.

Anh nhìn vào đôi mắt cô, nét mặt nghiêm túc, khẽ nói, “Anh đúng thật là anh tuần mê người, phóng khoáng tự nhiên, phong độ ngời ngời... Nhưng chỉ cần có em ở bên, sẽ khiến anh cảm thấy những thứ đó không còn quan trọng nữa. Hiện tại và sau này, đối với anh mà nói, điều quan trọng nhất chính là em?”.

Em kêu anh nói lời yêu thương dễ nghe?

Nhưng anh chỉ biết nói sự thật thôi đấy!

Hai thiên sứ nhỏ trong hôn lễ ngày hôm nay là con trai của Tạ Gia Vân và con gái lớn của Thịnh Thừa Quang. Lúc này, đôi kim đồng ngọc nữ nhí theo tiết tấu lúc tập dượt, từ từ đẩy cánh cửa của đại sảnh. Tất cả khách mời trong đại sảnh đều đứng dậy, mang theo nụ cười chúc phúc hướng cặp mắt về cô dâu chú rể xuất hiện từ sau cánh cửa.

Trong muôn vàn ánh mắt, cô dâu chú rể, cặp đôi vốn nên tay trong tay tiến vào đại sảnh lại đang ôm hôn nhau với tư thế triền miên nhất.

Chậc chậc...

Ái chà...

Ôi này...

Hí hí hí hí...

Vài trăm khách mời có mặt, mỗi người một nét biểu cảm khác nhau.

Về cơ bản, nam nữ thanh niên đều mang theo vẻ mặt ngưỡng mộ ghen tỵ đến ngây ngất, người già lại cảm thấy không dám nhìn thẳng, còn đám trẻ con đều bị người lớn che mắt lại.

Con gái nhỏ của Trịnh Phiên Nhiên nín lấy tay cha, cất giọng đáng yêu hỏi, “Cha ơi, chơi trò trốn tìm sao ạ?”.

“Không, cha đang làm Mosaic[2] cho con.”

[2] Công cụ để che đi phần nhạy cảm cho bức ảnh.

Cảnh tượng kia quá mức “hài hòa” , trẻ con không nên nhìn, bóng đen trước mặt là đến từ công cụ Mosaic nhân tạo của cha con.

Trong lúc này, Thịnh Thừa Quang chẳng cảm thấy Tổng giám đốc Trịnh biến thái chút nào. Anh chỉ thấy hối hận! Cảnh tượng “cậu ấm” nhà Tạ Gia Vân nở nụ cười xấu xa với Gấu Nhỏ nhà anh thật khiến người ta lo lắng. Hiện giờ, Tổng giám đốc Thịnh hận không thể vươn tay ra hai mươi mét để che mắt con gái mình lại!

Cha Phùng cảm thấy không thể nhìn thêm nữa, sẽ bị đau mắt, Gia Thụ bị con gái nhà ông phá hủy rồi... Mẹ Phùng ở bên cạnh, nét mặt nhìn thì có vẻ trấn tĩnh, nhưng lại luôn liếc mắt quan sát mẹ cùng chị gái của Tạ Gia Thụ.

Ngay cả mẹ Phùng cũng phải nể phục mẹ của Tạ Gia Thụ! Sao có thể từ đầu đến cuối chỉ có mỗi một biểu cảm thế kia chứ? Chuẩn mực hết như mặt nạ! Hay là đeo mặt nạ thật?

Tạ Gia Vân lại mỉm cười, còn nghiêng người thì thầm bên tai chồng vài câu, ngọt ngào quá đỗi!

Trong lòng mẹ Phùng vừa lo lắng đến hình tượng của con gái đối với nhà chồng, vừa mắng chửi Tạ Gia Thụ, vừa đi vừa ăn, chẳng văn minh chút nào!

Ở một đầu bên kia của thảm đỏ, cha xứ đến chứng hôn chờ đợi đã sắp ngủ gật, phù rể và phù dâu đang cầm nhẫn đôi đứng hai bên. Phù dâu xinh đẹp là người duy nhất trong đại sảnh không nhìn cặp cô dâu chú rể buồn nôn đang “ấy ấy” kia. Cô ấy luôn nhìn chăm chú vào phù rể, khiến phù rể không thể làm ngơ thêm được nữa, quay đầu nhìn cô ấy, trên khuôn mặt anh tuấn vừa là nét mặt bất đắc dĩ, lại vừa có sự yêu thích.

Phù dâu bỗng chốc cười tươi tắn như một đóa hoa.

Thật ra, có Tạ Gia Vân lo liệu, mẹ Phùng kiểm định, hôn lễ dù có đơn giản nhưng vẫn được tổ chức long trọng mà phong cách. Nếu không phải hai nhân vật chính bất thành linh “nhà cũ bén lửa”, thì theo kế hoạch ban đầu, giờ họ phải bước vào trong nền nhạc ca khúc cử hành hôn lễ, trước sự chứng kiến của người thân bè bạn, đi trên thảm đỏ, đứng trước mặt cha xứ tuyên thệ, hoàn thành lời tuyên thệ vừa thiêng liêng vừa trang trọng này.

Chứ không phải như bây giờ, trong tiếng gào hét chói tai, trong bầu không khí náo nhiệt tưng bừng, cuồn dã như lễ hội Carnival, chú rể bế thốc cô dâu lên, hào khí ngất trời giã lên thảm đỏ...

May mà, cuối cùng cũng lấy nhau rồi!

Lòng mẹ Phùng hung hăng nghĩ: Con bé chết tiệt! Cuối cùng cũng lấy chồng rồi! Sau này thử nói ly hôn xem, không cần Tạ Gia Thụ, mẹ già này sẽ là người đầu tiên không tha cho cô!

Bà cứ bực mình, chê bai nghĩ như thế, nhưng lúc Phùng Nhất Nhất nói câu “Tôi đồng ý!” đồng dạ trên sân khấu, vẫn không kìm nén được mà rơi lệ.

Mẹ Phùng cố gắng trợn mắt nhìn lên trên. Ngày đẹp thế này, bà không muốn khóc, trên mặt bà còn đang trang điểm nữa cơ!

Những năm nay, người ngoài nhìn chung đều cảm thấy bà trọng nam khinh nữ, chỉ thương yêu con trai, nhưng sao có thể như vậy chứ? Cho dù có thương con trai đến mấy thì người trên sân khấu kia cũng là đứa con bà mang nặng chín tháng mười ngày, nuôi lớn từng ngày. Hai mươi chín năm,

nuôi con mèo con chó cũng còn có tình cảm, hiểu không? Huống chi là con người!

Trong lòng mẹ Phùng cứ nghĩ khôi hài vô tình như thế, lúc bà đang ra sức trợn mắt ngược lên trên, Phùng Nhất Nhất trên sân khấu cũng khóc... Mặc dù đã đăng ký kết hôn từ trước, xưng hô “bà Tạ” cũng đã dùng suốt, nhưng khi Tạ Gia Thụ nâng khăn voan trùm đầu lên, lúc anh hôn cô đầy trân trọng, cô vẫn có cảm giác cho một cái kết hạnh phúc.

Cuối cùng thì em cũng được gả cho anh!

Mười năm của chúng ta, sau bao nhiêu gian khó, em tựa như nằm mộng, cuối cùng thì em cũng lấy anh rồi.

Bên dưới sân khấu có tiếng đùa giỡn muốn xem cô dâu chú rể hôn sâu, Tạ Gia Thụ vừa vui vẻ vừa đau đầu, Phùng Nhất Nhất tựa vào anh, đôi mắt ngấn lệ, mông lung nhìn cha mẹ mình ở phía dưới.

Cô thấy mẹ Phùng ngồi đó rơi nước mắt. Mặc dù là dáng vẻ trợn mắt giống như đang chê bai, nhưng đúng là mẹ đang khóc.

Phùng Nhất Nhất khóc càng dữ dội, thầm nghĩ: Con yêu à, con nhất định phải kiên cường đến với thế giới này đây nhé! Thế giới này tuyệt diệu lắm! Mặc dù có lúc vô cùng day dứt, khiến người ta thấy bi thương, nhưng những điều tuyệt vời kia, con nhất định phải đích thân đến một lần, tự cảm nhận một lần... Mẹ có thể sẽ giống mẹ của mẹ, làm không đủ tốt, nhưng mẹ nhất định sẽ giống mẹ của mẹ, vô cùng vô cùng vô cùng yêu con!

Bà xã bên cạnh khóc sướt mướt, trong lòng Tạ Gia Thụ lại lo lắng cho sức khỏe của cô, muốn mau chóng kết thúc hôn lễ, nhưng đám người phía dưới đã bị màn “khẩu vị nặng” lúc mới tiến vào lễ cưới của họ kích động, lúc này quả thật là muốn nổ tung. Tạ Gia Thụ không đàn áp được tiếng hô hào, vẫy vẫy tay để người điều khiển Chương trình mang micro đến.

“Khụ... sự việc là thế này!” , anh khẽ ôm cô dâu khóc nức nở vào lòng, cười híp mắt nói, “Con trai của tôi đang ở trong bụng bà xã tôi đấy, cho nên trong quá trình thai nghén không tiện quá nóng bỏng!”.

Phía dưới sân khấu rầm rì trách cứ, ngay cả Tạ Gia Vân cũng đang hứng thú hùng hực trừng mắt với anh.

Nhưng Tạ Gia Thụ chẳng thèm quan tâm đến bọn họ, vẻ mặt hạnh phúc nói tiếp, “Vợ chồng chúng tôi nợ mọi người một nụ hôn. Đợi đến ngày kỷ niệm đám cưới vàng năm mươi năm của tôi và Phùng Nhất Nhất, chúng tôi sẽ mời mọi người đến xem. Vì nụ hôn sâu này, mọi người phải bảo trọng thân thể, phải khỏe mạnh, đừng quên chúng ta có một ước định năm mươi năm đấy nhé!”.

Ai ước định năm mươi năm với anh! Làm cho vợ con buồn nôn còn chưa đủ, lại dùng micro khiến cả hội trường mắc ói... Khách khứa bỗng chốc không ồn ào nữa, vội vàng trở về vị trí của mình. Thừa lúc mức độ buồn nôn còn nhẹ, nhanh chóng dùng cơm!

Xong rồi, lúc này không còn ai nhìn nữa rồi, nhưng Tạ Gia Thụ vẫn kiên trì ôm lấy Phùng Nhất Nhất, rồi hôn cả nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt trên mặt cô, khuôn mặt hoen phấn, giọng nói của anh khiến người bên cạnh nghe thấy, dù là chút ít cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, “Được rồi, bà xã, nhiệm vụ đã kết thúc rồi!”.

Hôm nay đã thành ra như thế này rồi, Phùng Nhất Nhất cũng không quan tâm được đến việc có buồn nôn sồn da gà nữa hay không, tựa vào vai anh, khẽ giọng hỏi, “Cưới em là nhiệm vụ à?”.

Cô rắp tâm quậy phá, nhưng Tạ Gia Thụ lại rất vui vẻ, rất trôi chảy tiếp lời, “Ừm! Là nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc đời anh!”.

Vợ chồng cô cậu có thể mau chóng xuống sân khấu, tìm một chỗ không có người không?

Mặc dù mọi người trong Phùng gia đều nói là sau khi Phùng Nhất Nhất có thai chỉ biết làm cao, khiến Tạ Gia Thụ phải chịu khổ, nhưng Tạ Gia Thụ biết, thật ra Phùng Nhất Nhất vô cùng dũng cảm, chỉ sợ hãi chút thôi!

Sợ chết và dũng cảm vì con cái, đối với một người mẹ mà nói, là hai trạng thái xuất hiện song song một cách tự nhiên!

Sau khi hôn lễ kết thúc, họ không đi hưởng tuần trăng mật, Tạ Gia Thụ đưa Phùng Nhất Nhất đến biệt thự ở ngoại ô mấy ngày, đến khi họ trở về thành phố thì dọn thẳng đến sống ở Phùng gia.

Thoạt đầu, quyết định đến sống ở Phùng gia là đề xuất của cha mẹ Phùng. Tạ Gia Thụ cân nhắc đến việc Phùng Nhất Nhất quen sống ở nhà, quen ăn thức ăn của nhà, anh muốn để cô chờ sinh trong môi trường quen thuộc và có cảm giác an toàn, hơn nữa, có lúc anh cũng phải đến công ty hoặc đi công tác, trong nhà có cha mẹ Phùng, anh cũng có thể yên tâm hơn.

Nhưng dần dần, anh phát hiện quyết định này của mình có lẽ là sai. Hiện giờ Phùng Nhất Nhất sống ở đây không thích hợp.

Cha mẹ Phùng đối đãi với con gái trước giờ qua quýt hơn con trai. Bây giờ, cho dù về ý thức chủ quan, họ đã coi trọng cô hơn rất nhiều, nhưng có một số tình tiết vẫn không thể thay đổi được. Phùng Nhất Nhất nói là hơn hai mươi năm, cô đã quen rồi, nhưng Tạ Gia Thụ hiểu rõ những tủi thân, ảm ức từ trước tới nay trong lòng cô.

Lúc cái thai trong bụng Phùng Nhất Nhất được bốn tháng, có một hôm, Tạ Gia Thụ từ công ty trở về nhà, thấy cha mẹ Phùng một người đi mua đồ ăn, một người xem tivi trong phòng khách. Anh hỏi han vài câu như thường ngày rồi trở về phòng, vừa vào phòng liền trông thấy Phùng Nhất Nhất nằm co quắp trên giường, mắt nhắm nghiền, dáng vẻ rất mệt mỏi.

“Nhất Nhất!” , anh khẽ giọng gọi, đi đến ngồi bên giường, “Sao giờ này mà em vẫn ngủ thế? Hôm nay em mệt lắm à?”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy giọng nói của anh liền mở mắt, cười với anh. Tạ Gia Thụ nhạy bén phát hiện ra cô đã khóc, không nghiêm trọng, nhưng mắt hơi đỏ.

Cô không nói gì, điềm nhiên như ngày thường. Tạ Gia Thụ cũng không hỏi gì. Trong suốt bữa ăn tối, anh nói bóng nói gió, cuối cùng đã nghe ngóng được chuyện xảy ra. Cũng không phải là chuyện gì to tát, chẳng qua là Phùng Nhất Nhất thèm ăn dưa Mỹ, mẹ Phùng cảm thấy dưa bở và dưa Mỹ không khác gì nhau lắm nên đã mua dưa bở. Phùng Nhất Nhất đương

nhiên là làm bầm vài câu, bị Tạ Gia Thụ chiều hư rồi mà, sau đó liền bị mẹ Phùng mắng.

Đối với mẹ Phùng mà nói, mấy câu nói đó có lẽ không phải là mắng, nhưng Phùng Nhất Nhất chắc chắn là thấy tủi thân. Hơn nữa, có lẽ chính cô cũng cảm thấy mẹ Phùng nói đúng, là cô làm cao, cho nên mới không dám nói cho Tạ Gia Thụ biết.

Sau khi Tạ Gia Thụ biết đầu đuôi câu chuyện, thoát đầu anh cảm thấy rất buồn cười. Chuyện nhà chuyện cửa lật vạt như thế này trước nay anh chưa từng trải nghiệm. Bất kể lúc nào, chỉ cần anh muốn ăn dưa Mỹ, ai mà đưa cho anh dưa bở thì anh đã lật tung bàn kê người đó cuốn xéo từ lâu rồi.

Nhưng anh lại thấy chua xót, còn có chút phẫn nộ.

Tạ Gia Thụ không nói gì, mặt không đổi sắc một tuần liền. Đợi chuyện này qua đi không còn chút dấu vết, anh mới nhân cơ hội Phùng Nhất Nhất công tác trở về, vui vẻ đề xuất muốn cùng Phùng Nhất Nhất dọn về nhà sống.

Thoạt đầu, mẹ Phùng quả quyết không đồng ý, “Nó mang bầu sắp được năm tháng rồi, đang lúc quan trọng nhất, chuyển nhà sao được?”.

Cha Phùng cũng không nỡ xa Gia Thụ của ông, “Đang sống yên lành, Gia Thụ con làm sao vậy?”.

Tạ Gia Thụ nở nụ cười ung dung, nói đâu ra đấy, “Thời gian càng lâu, cơ thể cô ấy càng nặng nề, ở đây lên lầu xuống lầu không thuận tiện. Hơn nữa, căn hộ kia của chúng con, giờ con bảo tiểu khu mở cửa hông bên cạnh, từ cửa hông đi ra là đến nhà chúng ta rồi, cũng chỉ có vài bước. Chủ yếu là con muốn giao hết việc cho Nhất Nhất, con ở nhà chăm Nhất Nhất. Ở nhà làm việc sẽ phải thường xuyên gọi người ta đến nhà họp, chỗ chúng ta không thuận tiện cho lắm, con sợ làm phiền đến mọi người.”.

Mấy điều anh nói quả thực là quá hợp lý! Cha Phùng mẹ Phùng không có ý kiến, vui vẻ để họ chuyển nhà.

Buổi tối đầu tiên chuyển về, Phùng Nhất Nhất ngồi xích đu trên ban công rộng rãi ăn dưa Mỹ. Tạ Gia Thụ tắm xong đi ra, không hài lòng trách mắng, “Em không đợi anh, em tự mình ăn trước rồi! Dưa này còn là anh bổ đấy? Em có được giáo dục từ trong bụng mẹ không đấy hả?”.

Phùng Nhất Nhất buồn cười vỗ vỗ chỗ trống bên mình, “VẬY anh mau đến đây đi!”.

Tạ Gia Thụ hất tóc còn chưa khô sang một bên, chiếc xích đu thiết kế cho hai người ngồi, thời tiết nóng thế này, nhưng anh lại dựa vào cô rồi nằm xuống.

Phùng Nhất Nhất ngồi thẳng lên, dứt anh ăn miếng dưa Mỹ, rồi cầm khăn lau tóc cho anh.

Thấy bộ dạng anh híp mắt, vô cùng hưởng thụ, lòng cô còn ngọt ngào hơn cả dưa.

“Gia Thụ...” , cô khẽ cất tiếng gọi.

Tạ Gia Thụ bắt chéo chân, lười nhác “hả” một tiếng.

Nhưng thật ra, Phùng Nhất Nhất chẳng có gì để nói, chỉ là, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Mấy tháng nay sống bên cha mẹ, mặc dù đái ngộ có tốt hơn trước nhiều, nhưng thi thoảng vẫn không được vui, lại thấy bản thân như đang làm mình làm mẩy, quá nhỏ mọn, ngay cả Tạ Gia Thụ, cô cũng không dám nói cho anh biết, sợ những chuyện nhỏ nhặt ấy quấy rầy anh.

Nhưng anh như thể có thần giao cách cảm, đề xuất chuyển nhà.

Hạnh phúc quá chừng... Phùng Nhất Nhất ngả vào lòng anh.

Tạ Gia Thụ chọc chọc ngón tay vào mặt cô, híp mắt há miệng, vẻ mặt “Ông lớn muốn ăn dưa Mỹ!” , Phùng Nhất Nhất hạnh phúc nhét khăn vào miệng anh.

Tạ Gia Thụ trơ tráo yêu cầu tiểu khu mở bung cửa hông gần kề nhà họ, còn bố trí hai bảo vệ, như thế, ngày thường cha mẹ Phùng đi bộ vài bước là

đến nơi. Hai người già hầu như ngày nào cũng đến, nhìn bụng của con gái, đưa đồ ăn tới cho đôi vợ chồng trẻ, có khi cũng ở đây nấu cho họ một bữa.

Tạ Gia Vân bởi sắp sinh nên không thể tới thường xuyên để quan tâm em trai và em dâu, bèn đưa một dì ở nhà cũ Tạ gia, đã quen với tính tình Tạ Gia Thụ tới. Tạ Gia Thụ không cho người ta sống trong nhà. Mỗi sáng sớm dì giúp việc đều tới thu dọn phòng, làm cơm trưa, buổi chiều hầm xong một nồi canh rồi mới rời khỏi.

Có nhiều người duy trì sự quan tâm ở một khoảng cách nhất định, có Tạ Gia Thụ tỉ mỉ chu đáo bầu bạn, tình trạng của Phùng Nhất Nhất tốt hơn nhiều so với những lo lắng của họ trước đó, các chỉ tiêu đều bình thường, trạng thái tâm lý tốt.

Lúc đi kiểm tra thai nhi, Tạ Gia Thụ vừa vui mừng vừa kiêu ngạo đắc ý trước mặt Thẩm Hiên, “Anh xem, thật ra cũng không khó đến thế mà! Lúc đó anh nói nghiêm trọng thế, muốn hù dọa chúng tôi chứ gì?”.

Có người phụ nữ nào sinh con mà không có nguy hiểm này nối tiếp nguy hiểm kia? Huống hồ, tình trạng của Phùng Nhất Nhất còn nguy hiểm hơn các sản phụ khác. Nhưng Thẩm Hiên chẳng thèm liếc anh lấy một cái, bình tĩnh nói, “Nếu cậu đã tự tin như vậy, tôi về trước đây. Đợi lúc cô ấy sinh tôi đến là được!”.

“Không được!” , Tạ Gia Thụ ngang ngược trừng mắt với Thẩm Hiên, từ chối một mạch, còn nói, “Giờ tôi sẽ đi gạch bỏ hộ chiếu của anh!”.

“Mẹ kiếp, cậu xéo đi!” , Thẩm Hiên tức giận mắng.

Tạ Gia Thụ lập tức hờn hờ, “Được thôi! Tôi nhất định sẽ thay anh chuyển lời!”.

“Mẹ” mà Tạ Gia Thụ có thể chuyển lời giúp, chẳng qua chính là mẹ Phùng. Thẩm Hiên hận đến độ ngứa ngáy hết cả râu ria, ngón tay chỉ vào mũi anh, im lặng uy hiếp.

Tạ Gia Thụ giơ hai tay lên đầu hàng nhưng vẫn không yên tâm, “Đùa chút thôi mà, anh đừng đi đấy nhé! Đợi bà xã tôi bình an sinh con trai tôi ra,

anh muốn đi đâu thì đi, sau này không quay trở lại cũng không vấn đề gì hết! Lúc này, tính mạng của gia đình ba người chúng tôi đang nằm trong tay anh đấy!”.

Anh vẫn cố nói bằng giọng điệu trêu chọc, nhưng Thẩm Hiên nghe ra được sự thận trọng trong đó.

Thật ra, Thẩm Hiên gần như là người chứng kiến Tạ Gia Thụ trưởng thành. Con người này có bao nhiêu cột nhà thì có bấy nhiêu nặng tình, Thẩm Hiên hiểu.

Vỗ vỗ vai Tạ Gia Thụ, Thẩm Hiên nói lời sâu xa, “Thật ra, phụ nữ sinh con vốn đã có nhiều nguy hiểm, không chỉ mỗi trường hợp của nhà cậu đặc biệt, cậu cũng đừng lo lắng quá!”.

Tạ Gia Thụ nhướn mày cười, không lên tiếng.

Thẩm Hiên cảm khái không thôi, nói tiếp, “Hiện giờ nghĩ lại, đúng là định mệnh thật!”.

Nếu lúc đầu Thẩm Hiên anh thành công cưới được Phùng Nhất Nhất, rồi gặp phải tình huống như hiện tại, anh nhất định sẽ kiên quyết không muốn sinh đứa con này. Ở bên Phùng Nhất Nhất, cùng cô phiêu lưu mạo hiểm như Tạ Gia Thụ như vậy, Thẩm Hiên tự thấy mình không làm được.

Đều là người thông minh, nói một chút là hiểu, Tạ Gia Thụ cũng bùi ngùi, “Có phải hiện giờ anh cảm thấy thua tôi cũng không oan không?”.

Thẩm Hiên cười nói, “Tôi thua bởi da mặt dày của cậu, quả thật là không oan!”.

Kiểm tra nhẹ nhõm thế này không duy trì được bao lâu. Mang thai đến tháng thứ sáu, bụng của Phùng Nhất Nhất bắt đầu to hơn hẳn. Khi lòng dũng cảm và sự cố chấp của một người mẹ đang tiến vào thời kỳ bình lặng, con người bỗng trở nên rất mệt mỏi.

Cho dù là ngồi hay nằm, cô đều không thoải mái. Mỗi ngày mở mắt đều cảm thấy là một ngày gian nan, Phùng Nhất Nhất bắt đầu nếm đủ mùi vị của sự giày vò.

Đứng ngồi không yên, ngủ cũng gặp ác mộng liên miên, tâm trạng trở nên rất tồi tệ, u uất.

Từ lúc Phùng Nhất Nhất mang thai, Tạ Gia Thụ luôn ở nhà chăm cô. Hiện giờ, tình trạng của cô không ổn, anh nhất quyết không đến công ty, hai người ở bên nhau hai mươi tư tiếng đồng hồ mỗi ngày. Tạ Gia Thụ cảm thấy chỉ có như vậy anh mới có được cảm giác an toàn, nhưng Phùng Nhất Nhất lại cảm thấy không thể chịu nổi, giờ nhìn thấy mặt anh, cô cũng cảm thấy ngực khó chịu.

Đây là chuyện khiến Tạ Gia Thụ không thể chấp nhận được, như sấm sét giữa trời quang, “Phùng Nhất Nhất! Em ghét bỏ anh?”.

Có làm không vậy? Mặt mũi anh tuần tú khô ngô thế này cơ mà!

Anh vừa nổi cáu, Phùng Nhất Nhất bỗng cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn, những buồn phiền tự dưng tan biến hết.

Thì ra lúc Tạ Gia Thụ nổi cáu lại càng mê người!

Cô vui mừng rạo rức giải thích, “Anh đừng tức giận mà... có lẽ là em mắc phải chứng trầm cảm trong thời kỳ mang thai!”.

“Em đừng có nói hươu nói vượn nữa!” , Tạ Gia Thụ tức đến độ nói năng lộn xộn, ngón tay chỉ vào mặt cô run rẩy.

Phùng Nhất Nhất nghe mà sung sướng không thể tả, ôm bụng lớn ngửa ra sô pha, cười đến rung người.

Nhưng cô cũng không nghĩ xem, hiện giờ cô đã béo đến mức nào, áo ngực cũng phải tăng lên hai cỡ rồi đấy! Cứ ngửa người, rung, rồi rung, rồi rung ngay trước mắt Tạ Gia Thụ thế này... là có ý gì? Khiêu khích à? Tưởng “tiểu ma vương” chết rồi à?

Tạ Gia Thụ cứng đờ người quay mặt đi, càng tức giận!

Thai phụ trì độn cười xong liền thoải mái nghiêng người ở đó, còn Tạ Gia Thụ thật không thể nuốt trôi cục tức này. Anh hít thật sâu mấy lần để vỗ về “tiểu ma vương” , quay đầu tức tối tiếp tục kháng nghị, “Thật quá đáng...

mới kết hôn được bao lâu hả? Trong hôn lễ thề thốt thế nào em quên hết rồi chứ gì... Chứng trầm cảm là em không muốn nhìn anh nữa à? Mặc chứng trầm cảm sao em không ghét bỏ bản thân em ấy?”.

Người thoải mái nghiêng người trên sofa, ôm lấy gối, bỗng chốc ngây người.

Tạ Gia Thụ thầm nghĩ. Hừ hừ! Biết sai rồi à? Biết sai rồi cũng vô dụng! Hôm nay không chủ động để ông đây ôm hôn một tiếng đồng hồ thì không xong với ông đây đâu!

Nhưng thai phụ bỗng khóc lớn!

“Em ghét bỏ chứ!” , cô bỗng dừng khóc òa, nước mắt chảy cuồn cuộn, đau lòng chết đi được, “Em ghét bỏ bộ dạng hiện giờ của mình lắm...”.

Bụng to thế này khiến chân tay càng nhỏ, người trông như con nhện, mặt tròn như quả trứng, eo thì nặng nề, cô đã không thể đứng thẳng nữa rồi.

Hết thấy đều khiến cô cảm thấy kỳ quặc và hoang mang.

Cô bỗng suy sụp khóc lớn, Tạ Gia Thụ trợn tròn mắt, sau khi định thần lại vội vàng đến ôm cô, “Sao thế? Sao thế? Sao lại khóc rồi... Được rồi, được rồi, em nghĩ xem đừng cảm hồi đầu của em đâu? Em kiên trì muốn đứa bé này thế nào? Hả? Em nghĩ lại xem!”.

Anh nói vậy vì muốn cố vũ cô, ai ngờ cô còn khóc bi thương hơn, “Nhưng mà buồn lòng quá... không ngờ em lại hối hận! Gia Thụ, em không xứng là một người mẹ tốt...”.

Cảm xúc rối như tơ vò, Phùng Nhất Nhất của giờ phút này hoàn toàn mơ hồ, có lúc một khắc trước còn cảm thấy bản thân kiên trì là đúng, một giây sau đã lại hối hận.

Mà những cảm xúc này cô không thể nói với ai, luôn cảm thấy nếu nói ra, cô sẽ không còn là một người mẹ tốt nữa.

Cô chỉ có thể nói với một mình Tạ Gia Thụ, bởi vì chỉ có anh mới không ghét bỏ cô.

Tạ Gia Thụ quả thật không ghét bỏ cô. Anh dờ khóc dờ cười ôm lấy cô dỗ dành.

Thật ra, đó cũng chỉ là cảm xúc, qua rồi là ổn. Tạ Gia Thụ ôm lấy Phùng Nhất Nhất dỗ dành cô đi ngủ, anh ôm người đã hơn năm mươi cân lên giường, ở bên cô một lát, rồi khẽ đóng cửa đi ra ngoài, gọi điện thoại cho mẹ Phùng.

Sau khi Phùng Nhất Nhất khóc xong, giấc ngủ bỗng thoải mái hơn nhiều. Lúc tỉnh dậy, cô nghe thấy tiếng tivi lờ mờ bên ngoài phòng khách, tưởng Tạ Gia Thụ ở bên ngoài, yên tâm nằm trên giường thêm một lúc nữa.

Đợi khi cô đỡ lưng bước chầm chậm ra ngoài, chỉ thấy mẹ Phùng dáng vẻ uyển chuyển nằm ngang trên sofa xem tivi, cô tò mò hỏi, “Mẹ, Gia Thụ đâu rồi ạ?”.

“Ai?”.

“Gia Thụ ấy ạ!”.

“Gia Thụ là ai?”.

“...” Phùng Nhất Nhất chậm rãi bước đến sofa, ngồi xuống, cẩn thận hỏi, “Sao vậy ạ? Gia Thụ chọc giận mẹ rồi?”.

Mẹ Phùng liếc cô một cái, “Nó không chọc giận tôi, là chọc giận cô chứ, thai phụ nương nương!”.

Phùng Nhất Nhất tưởng mẹ Phùng biết chuyện, ngượng ngùng nói, “Lúc ấy con cảm thấy khó chịu, nói năng thiếu suy nghĩ, sao con có thể không muốn nhìn thấy anh ấy chứ... chỉ là vì con quá khó chịu thôi.”

Thật ra, mẹ Phùng tưởng hai đứa nhỏ cãi nhau, Gia Thụ đang trong cơn giận dữ nên trốn ra ngoài, nghe cô nói thế này... được rồi! Là bị đuổi ra ngoài!

“Phùng Nhất Nhất, con đúng thật là...” , mẹ Phùng cảm thấy không có tính từ nào có thể dùng, “Kiếp trước Tạ Gia Thụ nhất định là đã giết cả nhà con!”.

Cho nên kiếp này mới mắc nợ thế này.

Phùng Nhất Nhất biết không thể giải thích rõ ràng với mẹ bèn kéo tay áo bà, sốt sắng nói, “Mẹ bảo anh ấy về đi, để con nói với anh ấy.”.

Mẹ Phùng ngồi dậy chỉnh lại đầu tóc, hài hước làm ra động tác vái chào cô, cố ý chỉnh cuống họng, nói, “Dạ, thưa nương nương!”.

Phùng Nhất Nhất bị mẹ ruột làm cho xấu hổ đến phát hoảng, trong lòng càng thêm áy náy với Tạ Gia Thụ. Cô đợi ở cửa, Tạ Gia Thụ vừa vào cửa, cô đã vội vàng lao đến cởi áo ngoài, cầm giày cho anh.

Tạ Gia Thụ không để cô khom lưng, anh túm lấy áo khoác ngoài không buông, liếc mắt nhìn cô.

Thái độ của Phùng Nhất Nhất vô cùng thành khẩn, “Anh đừng giận nữa mà, em xin lỗi, là em không tốt!”.

Tạ Gia Thụ nâng tay cắt ngang lời cô, nhướn mày, tỏ ý “Anh hiểu!”.

Ôi trời... tim Phùng Nhất Nhất đập hơi nhanh, nghĩ: Người này mãi luôn là người biết cách khiêu khích cô nhất!

“... Anh yêu!” , cô dựa vào người anh, nhỏ giọng nói, “Em yêu anh!”.

Đây là cách thức xin lỗi họ đã bàn bạc trong ngày hôn lễ.

Tạ Gia Thụ bỗng chốc thư thái cả người, nâng khuôn mặt tròn ngọc sáng của cô lên, thỏa mãn hôn.

Phùng Nhất Nhất cũng rất thỏa mãn, chỉ là vẫn thấy day dứt, “Thế giờ anh còn giận em nữa không?”.

Tạ Gia Thụ hôn một cái thật kêu, nói, “Thật ra, anh không giận gì cả. Em sinh con cho anh, vất vả như thế, anh biết!”.

Phùng Nhất Nhất cảm động ôm chầm lấy anh, hít hít mũi, “Gia Thụ... anh đừng đối xử với em tốt quá, anh đối với em tốt thế này, dần dà em lại bắt nạt anh rồi. Chúng ta cứ giống trước kia đi, anh bắt nạt em. Em bị bắt nạt sẽ không có cảm giác áy náy nữa.”

Tạ Gia Thụ nhéo mũi cô, đúng thật là nhéo ra cả nước mũi, anh lau vào áo mình, giọng điệu hài lòng, “Anh đã bắt nạt em mười năm rồi, mười năm về sau đổi lại em bắt nạt anh. Chúng ta luân phiên nhé, được không?”.

Phùng Nhất Nhất ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực anh, giây phút này quả thật là vừa hạnh phúc vừa thỏa mãn!

Trong lòng Tạ Gia Thụ biết, lúc này đỡ dành được cô, có lẽ không lâu sau sẽ phải tiến hành đỡ dành lại lần nữa, nhưng lòng anh đầy ắp, có rất nhiều năng lượng để đem ra dùng, chẳng có gì phải sợ hãi cả.

“Khoảng thời gian này hai chúng ta làm rất tốt, hôn nhân, con cái, chúng ta đã trải nghiệm rất nhiều chuyện, nhưng giữa chúng ta chưa từng tốt như thế này bao giờ” , anh bình tĩnh đánh giá.

Phùng Nhất Nhất ngọt ngào cọ vào người anh, “Nhưng sau này chúng ta vẫn sẽ có lúc cãi nhau.”.

“Ừm” , Tạ Gia Thụ cũng gật đầu, “Vậy thì đến lúc đó chúng ta hãy nhớ lại bây giờ nhé! Anh nhớ lòng dũng cảm và sự hy sinh khi em mang thai con cho anh, em cũng nhớ anh, người khô ngô tuấn tú dù bị em ghét bỏ cũng vẫn nhẫn nhịn...”.

“Phì...” , Phùng Nhất Nhất bật cười thành tiếng, lại nói với anh thêm một lần “Em xin lỗi!” nữa.

Tạ Gia Thụ ôm lấy cô vợ yêu làm nũng, khẽ giọng nói, “Sau này chúng ta đừng cãi nhau dữ dội quá, ảnh hưởng đến tình cảm.”.

“Em biết rồi!” , Phùng Nhất Nhất chọc chọc ngón tay vào ngực anh, “Sau này có con rồi, chúng ta không được cãi nhau trước mặt con.”.

“Ừm. Hai chúng ta từ nhỏ đều không được hưởng nhiều sự quan tâm và yêu thương của cha mẹ, thứ chúng ta không đạt được, sau này chúng ta sẽ bù đắp cho con của chúng ta” , Tạ Gia Thụ tràn đầy tự tin, nói.

Ây da... Từ trước tới nay, Phùng Nhất Nhất chưa từng cảm thấy anh vĩ đại, đàn ông thế này, quả thật là nam nhi đội trời đạp đất!

Ôm lấy anh, cô nói “Được!” , lòng bình yên quá đỗi.

“Giờ em còn ghét bỏ anh nữa không?” , Tạ Gia Thụ hỏi.

Phùng Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn anh, biểu cảm ngọt ngào, chu môi hôn anh, giọng ngọt lịm, “Một chút cũng không! Thích anh lắm lắm lắm!”.

“Anh không tin em!” , Tạ Gia Thụ hí mắt, “Chứng minh cho anh xem đi!”.

Anh nở nụ cười xấu xa rồi ôm cô lên, trong vòng vây của “tiểu ma vương” , nhiệt huyết sục sôi tiến vào phòng ngủ.

Cách thức làm hòa của cặp vợ chồng này càng ngày càng “hài hòa” và không biết xấu hổ.

Ryta

18-11-2015,01: 11 PM

Chương 25

Trong những ngày ý thu nồng đậm nhất ấy, Phùng Nhất Nhất đã sinh mổ một bé trai nặng ba cân rưỡi tại bệnh viện tư nhân của Thịnh gia.

Tạ Gia Thụ đúng thật là quá đen đũi!

Vợ chồng mới kết hôn, vốn dĩ là quãng thời gian khí thế ngất trời, nhưng còn chưa tổ chức hôn lễ, Phùng Nhất Nhất đã mang thai, còn là tình hình đặc thù như vậy. “Tiểu ma vương” vốn đã hả lòng hả dạ, mặc áo giáp xuất trận, giờ chỉ có thể binh giáp cất kho, ngựa thả núi Nam. Tuần trăng mật của cặp vợ chồng mới cưới chỉ được hôn, ôm, sờ... Phùng Nhất Nhất cũng được coi là người am hiểu lòng người, không có nguyên tắc, không có điểm dừng, cho nên “tiểu ma vương” thường có thể lấy việc tán gẫu làm niềm an ủi. Song, Tạ Gia Thụ luôn thấy không hài lòng! Cho nên, mắt thấy đã hơn sáu tháng, thai nhi phát triển đầy đủ và ổn định, hai người lại vừa trải qua một hồi dốc bầu tâm sự, Tạ Gia Thụ thêm quá hóa liều. Nhưng, chỉ một thử nghiệm nhỏ như vậy, không ngờ đã xảy ra chuyện thật!

Trong bệnh viện, khuôn mặt đã được cạo râu của Thẩm Hiên tuần tú vô cùng, đồng thời sắc mặt cũng khó coi vô cùng. Anh nhìn Tạ Gia Thụ bằng ánh mắt dữ dằn, mặc dù không nói một lời, nhưng ánh mắt ấy đã biểu đạt được rất nhiều điều.

Tạ Gia Thụ cũng rất u sầu, vừa u sầu vừa đau lòng, mặt buồn rười rượi nói với Thẩm Hiên, “Anh có thể đừng dùng ánh mắt như nhìn kẻ biến thái này để nhìn tôi không? Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, chúng tôi có giấy chứng nhận kết hôn khi làm chuyện đó!”.

“Ha ha”, Thẩm Hiên bật cười, “Làm tới bệnh viện cơ đấy!”.

Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh mặc dù có chút oán thâm, nhưng vẫn đứng ra giải vây cho anh rể nhà cậu, “Anh Thẩm Hiên, rốt cuộc thì hiện giờ chị gái em thế nào rồi ạ?”.

Thẩm Hiên liếc nhìn Tạ Gia Thụ, chậm rãi nói, “Lúc mang đến thì có hiện tượng co thắt cổ tử cung, hiện giờ vẫn đang theo dõi.”

Trịnh Phiên Phiên bởi “Yêu ai yêu cả đường đi” nên gần đây có xem rất nhiều tài liệu y học liên quan đến chuyện sinh đẻ, lúc này cũng tò mò đưa ra câu hỏi, “Co thắt cổ tử cung? Vậy có phải là chị sắp sinh rồi không ạ?”

“Không, không phải” , Thẩm Hiên giải thích, “Nếu sinh hoạt vợ chồng quá kịch liệt trong thời kỳ mang thai, có lúc sẽ gây ra hiện tượng co thắt cổ tử cung ở thai phụ. Nếu cổ tử cung co thắt thường xuyên, nghiêm trọng, rất có khả năng sẽ dẫn đến sinh non.”

Cha mẹ Phùng sốt sắng nhìn chằm chằm phòng Cấp cứu, Tạ Gia Thụ vội vàng giải thích, “Không quá kịch liệt đâu, tuyệt đối không!”

Chỉ là kỹ thuật của anh đây quá tuyệt vời mà thôi!

Chủ đề này không thích hợp với trẻ em, Phùng Nhất Phàm lẳng lẳng đưa tay ra bịt tai bảo bối tò mò nhà cậu, bảo bối tò mò kinh ngạc vui mừng nghiêng đầu nhìn, bị cậu khẽ trừng mắt.

Thẩm Hiên nhìn cảnh tượng này, lại càng thêm đau lòng.

Bên trong phòng Cấp cứu là người con gái anh từng động lòng, nhưng lại mang thai con của người khác, còn bởi “chuyện ấy” mà được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Sau đó, cặp đôi trước mặt này, mặt không đổi sắc mà tình tứ ngọt ngào. Đến cha mẹ Phùng cũng dìu nhau đứng đợi ở cửa phòng Cấp cứu, Thẩm “độc thân” vừa đau lòng vừa cô đơn!

Tạ Gia Thụ cũng trông thấy. Anh cũng cảm thấy cặp đôi này thật là chướng mắt! Nghĩ đến bản thân mình... Thật ra, anh còn chưa được ăn bữa “hoành tráng” , mới chỉ khai vị thôi, người no nê là Phùng Nhất Nhất mà! Cô được no nê những mấy lần cơ! Anh ngưỡng mộ, ghen tị kinh khủng ấy!

Nhưng hiện giờ, mọi người đều coi anh là quý háo sắc, biến thái, đói khát.

Nếu không phải là bị mọi người nhìn chòng chọc, anh thật muốn cùng “tiểu ma vương” ôm đầu khóc rống lên!

Phùng Nhất Nhất mê man ngủ một giấc, lúc tỉnh lại, cô thấy ngoài trời đã tối đen.

Cô từ từ tỉnh dậy, cảm thấy giấc ngủ này thật tuyệt, thoải mái vươn vai một cái, tay vừa rút khỏi chăn đã đập vào thứ gì đó, rồi sau đó nghe thấy tiếng kêu rên quen thuộc, cô vội vàng nói, “Gia Thụ? !”.

Tạ Gia Thụ từ ghế dựa bên giường ngồi dậy, một tay bụm mũi, một tay bật đèn. Vừa rồi, anh ghé vào cạnh giường trông cô suốt, lúc này cũng vừa ngủ dậy, hơn nữa còn là bị một quyền đánh vào mũi cho tỉnh! Tạ đại thiếu gia bụm mũi phẫn nộ nhìn người trên giường...

Phùng Nhất Nhất vội vàng dang rộng vòng tay về phía anh, “Ây da, em xin lỗi, em không biết anh ở đây... Để em xem nào, anh có đau không?”.

Tạ Gia Thụ khẽ đánh vào tay cô, hậm hực nói, “Em không cần phải giả vờ hảo tâm! Hôm nay, thể diện của anh bị em phá vỡ tan tành rồi!”.

“...” Phùng Nhất Nhất nhớ ra nguyên nhân vì sao cô phải vào viện rồi, “Ố... !” , cô cũng cảm thấy rất lúng túng.

Thấy cô sợ hãi kéo chăn lên che đi nửa khuôn mặt, bộ dạng đã biết lỗi, lòng Tạ Gia Thụ sáng khoái hơn một chút, anh buông tay, không vui hỏi, “Hiện giờ em thấy thế nào rồi? Bụng còn đau không? Anh gọi bác sĩ vào xem em thế nào nhé?”.

Phùng Nhất Nhất sờ bụng trong chăn, xấu hổ nói, “Không cần đâu, hiện giờ em rất tốt, không có gì khó chịu hết... Anh bị cha mẹ mắng à?”.

Tạ Gia Thụ liếc mắt cô một cái, “Thẩm Hiên!”.

Cha mẹ anh sẽ không mắng chửi anh đâu!

Nghĩ đến cảnh tượng anh vì chuyện này mà bị Thẩm Hiên mắng, Phùng Nhất Nhất càng thốn thức, “May mà vừa rồi ở trong này em luôn nhắm mắt, nếu không thì mất mặt quá!”.

Tạ Gia Thụ cố họng ghen cứng.

Bộ dạng anh vừa tức giận vừa không dám nổi cáu vô cùng đáng yêu, Phùng Nhất Nhất càng nhìn càng thích, còn cảm thấy hai người ở bên nhau làm chuyện mất mặt thế này, tình cảm lại đậm sâu hơn cơ!

“Nào anh đến đây!” , cô lại dang rộng vòng tay, “Em ôm anh!”.

“Cút! Ai cần em ôm!” , Tạ Gia Thụ tức chết rồi, “Em còn chê anh chưa đủ mất mặt à?”.

Nói dứt lời, anh thở hồng hộc dựa vào ghế, khoanh tay, liếc mắt nhìn cô, hung hăng nói, “Đợi sau khi thằng nhóc này ra đời, anh lập tức đi buộc garô! Để xem em còn sinh đẻ thế nào!”.

Anh không cho ôm, Phùng Nhất Nhất cuộn người vào chăn, ấm áp nằm trên giường, lúc này nghe anh nói, cô híp mắt, bộ dạng lười nhác, “Không phải anh từng nói là muốn sinh hai đứa sao?”.

“Anh còn nói anh không muốn đứa nào nữa đấy! Em có nghe anh đâu!”.

“Được rồi... đừng tức giận nữa mà!” , Phùng Nhất Nhất thò tay ra khỏi chăn, kéo góc áo anh lay lay, “Có phải anh... rất không thoải mái không? Làm anh sợ rồi phải không?”.

Cô nhớ trước khi bụng cô đau thắt từng cơn, anh đang cắn vành tai cô, trách cô nhanh quá, anh còn chưa được một lần cơ...

Nhớ lại những hình ảnh phóng dăng kia, Phùng Nhất Nhất không nhịn được mà đỏ ửng mặt. Tạ Gia Thụ còn đang máu nóng bốc lên đỉnh đầu, anh liếc cô một cái, trong lòng ngứa ngáy, sau đó máu nóng lại càng sục sôi!

Mâm tai họa! Anh hung hăng trừng mắt với cô!

Phùng Nhất Nhất vừa thẹn thùng lại có cảm giác ngọt ngào hơi biến thái, tay kéo góc áo anh đã lần vào trong tay áo, ngón tay thân mật vuốt ve mé trong cổ tay anh.

“Em xin lỗi mà...” , Cô chớp chớp đôi mắt đáng thương, cất giọng xin lỗi.

“Anh đừng đi buộc ga-rô, nếu quả thật không muốn sinh con, chúng ta đi hỏi Thẩm Hiên, dù sao thì em cũng phải làm phẫu thuật, xem có thể nhân tiện đặt vòng tránh thai gì đó cho em được không?”

Buộc ga-rô gì đó quả thật là quá khiến người ta cảm động! Sắc mặt Tạ Gia Thụ có chút biến chuyển, anh nắm lấy bàn tay đang quấy phá của cô, khẽ nhéo, “Coi như em có lương tâm!”.

Phùng Nhất Nhất cười híp mắt, nói, “Không phải đâu! Em sợ anh đi buộc ga-rô rồi sẽ yên tâm, lớn mật đi làm loạn ở bên ngoài. Dù sao thì cũng không làm loạn ra con mà!”.

Lời cô đang nói đây là gì vậy! Tạ Ma Vương một giây sau đã muốn lật tung giường! Phùng Nhất Nhất vội vàng bắt lấy cổ tay anh, “Ây da, ây da... Ối kìa... ối kìa!” , thấy anh lập tức căng thẳng quên cả tức giận, cô thầm cười ngất, tựa đầu vào vai anh.

“Gia Thụ” , giọng nói của Phùng Nhất Nhất ngọt ngào hết như được ăn một hũ mật ong, “Lúc bắt nạt anh, em cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Trước kia, anh bắt nạt em cũng là cảm giác thế này sao?”.

Tạ Gia Thụ liếc cô một cái.

Đương nhiên rồi! Nếu không tại sao anh phải tốn thời gian mười năm, không biết xấu hổ mà đuổi theo để bắt nạt em chứ?

Không trả lời rõ ràng, cổ họng Tạ Gia Thụ phát ra âm thanh mơ hồ, giống như đang mắng cô, nhưng lại không rõ ràng.

Phùng Nhất Nhất hôn lên cánh tay anh, giọng ngọt lịm, “Được rồi mà, anh đừng giận em nữa! Đợi sau này sinh con ra... em sẽ cùng anh.”

Thật ra, nhìn bụng bầu mỗi lúc một lớn, trong lòng hai người họ càng lúc càng lo lắng, nhưng cả hai đều không nói gì, vờ như không sợ hãi. Trong thời điểm này, hứa hẹn với nhau có vẻ vô cùng quyến luyến và có chút bi thương, câu “Em sẽ cùng anh!” lại khiến người ta có cảm giác sống chết có nhau.

“Không biết xấu hổ!” , Tạ Gia Thụ nhéo mũi cô, thấp giọng nói.

Phùng Nhất Nhất không phải không xấu hổ. Vừa dứt lời, cô đã cảm thấy thẹn thùng, vùi mặt vào tay anh lăn đi lăn lại. Lúc này, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy vẻ mặt anh vẫn phảng phất tức giận, nhưng đã tràn đầy xúc động.

Phùng Nhất Nhất lẳng lặng cầu nguyện trong lòng: Thần linh ở trên trời, xin hãy để con bình an sinh ra đứa bé này! Con muốn được bình an khỏe mạnh sống trên đời, cùng người đàn ông trước mặt thay phiên bắt nạt lẫn nhau, nương tựa vào nhau, đi hết cuộc đời này.

Sau này, con chắc chắn sẽ không trách oán vận mệnh bất công, con có người đàn ông này thương yêu đậm sâu, đã là vận mệnh tuyệt vời nhất rồi!

Mùa thu của thành phố G năm nay đẹp hơn những năm trước nhiều, liên tiếp nửa tháng đều là trời thu mát mẻ, lá ngô đồng rụng trải một tầng thảm dày bên đường.

Trong những ngày ý thu nồng đậm nhất ấy, Phùng Nhất Nhất đã sinh mổ một bé trai nặng ba cân rưỡi tại bệnh viện tư nhân của Thịnh gia.

Đứa bé vừa chào đời đã có thể mở mắt, mái tóc đen nhánh, tay chân khua khoảng vô cùng mạnh mẽ, tiếng khóc vang dội, khỏe mạnh cực kỳ.

Đứa bé được sinh ra rất thuận lợi, phẫu thuật chưa đầy một tiếng đồng hồ đã được bế ra ngoài. Y tá trưởng khoa Sản đích thân giao đứa bé cho mẹ Phùng, người đang đợi ngoài phòng phẫu thuật.

Mẹ Phùng mừng rỡ ôm lấy cháu ngoại, cảm động tới độ nước mắt lăn thành hàng, khóc lên một tiếng rồi lo lắng hỏi y tá trưởng, “Con gái tôi hiện giờ thế nào rồi?”.

“Bà Tạ đang tiến hành phẫu thuật loại bỏ u xơ tử cung. Bên trong còn có Viện trưởng Thẩm nữa ạ, mọi người đừng quá lo lắng, hãy kiên nhẫn chờ đợi!” , y tá trưởng dịu giọng an ủi.

Cha Phùng ở bên cũng hỏi, “Con rể tôi nhìn thấy thằng bé chưa? Sao nó không ôm thằng bé ra ngoài?”.

“Ngài Tạ đang ở trong đó với bà Tạ đấy ạ. Anh ấy nhìn đứa bé rồi, còn bảo cháu ôm ra ngoài cho mọi người”, y tá trưởng bù ngùi mãi, nói, “Tình cảm của hai người ấy thật tốt. Cháu đã theo phẫu thuật kiểu này nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy người chồng lo lắng cho vợ thế này.”

Người vợ nằm trên bàn đẻ tâm tình ổn định, người chồng lệ rơi thành sông, ngay cả con trai của mình cũng chẳng buồn nhìn nhiều... Đúng là lần đầu gặp!

Cha Phùng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, vừa cảm động vừa kiêu ngạo khẳng định, “Đúng vậy!”.

Trịnh Phiên Phiên ở bên lúc này lén néo vào cánh tay Phùng Nhất Phàm. Phùng Nhất Phàm kêu lên một tiếng rồi quay đầu trừng mắt thì thấy cô nàng đã đỏ vành mắt, quệt miệng, dáng vẻ vừa cảm động vừa ngưỡng mộ.

Cha mẹ Phùng đều đang vây quanh đứa bé. Hai trợ lý mà mẹ và chị gái Tạ Gia Thụ phái tới đang im lặng ngồi đợi ở bên, không ai nhìn về bên này. Phùng Nhất Phàm đưa tay ra vờn nhẹ lên đôi môi Trịnh Phiên Phiên.

Trịnh Phiên Phiên kiêu kỳ nghiêng đầu tránh ngón tay của cậu, bị cậu cương quyết bá đạo néo cằm quay trở lại. Trái tim cô gái bỗng nhiên mềm yếu, vừa đáng yêu, vừa then thùng nhìn cậu một cái rồi cúi đầu.

Phùng Nhất Nhất không được gây mê hoàn toàn, cho nên trong cả quá trình phẫu thuật, ý thức của cô đều rõ ràng. Một tấm vải màu xanh được dựng trên phần eo của cô, giống như bình phong che chắn. Sau tấm vải, một đội ngũ bác sỹ y tá đang bận rộn phẫu thuật trên phần bụng được mổ...

Tạ Gia Thụ luôn ở bên bàn phẫu thuật cùng cô. Anh nắm lấy bàn tay có cầm ống truyền của cô, khẽ nói chuyện.

Lúc ca phẫu thuật bắt đầu, Phùng Nhất Nhất vô cùng căng thẳng, vô cùng sợ hãi, còn anh lại tương đối trấn tĩnh. Sau đó, đứa bé được sinh ra thuận lợi, Thẩm Hiên để y tá trưởng ôm đứa bé cho Phùng Nhất Nhất và Tạ Gia Thụ nhìn. Đứa nhỏ vừa ra khỏi bụng mẹ, toàn thân đầy máu, vừa bần

lại nhăn nheo hết như con khi. Tạ Gia Thụ cảm thấy xấu xí lắm! Nhưng Phùng Nhất Nhất lại hài lòng thỏa dạ òa khóc một tiếng, đôi mắt lấp lánh, ánh mắt cơ bản là không thể rời đi!

Tạ Gia Thụ cũng nhìn nhiều hơn, sau đó nói với y tá trưởng, “Đừng để ở đây ảnh hưởng đến phẫu thuật nữa, ôm ra ngoài cho ông bà ngoại và cậu nhìn đi!”.

Phùng Nhất Nhất không nỡ, cô khó khăn quay mặt khẩn cầu, “Anh để em nhìn thêm một lúc đã!”.

“Em nhìn anh là được rồi!” , Tạ Gia Thụ đưa tay che mắt cô.

“Không được!” , Phùng Nhất Nhất thu lại ánh mắt, nhưng lại vô cùng hãnh diện nói với anh, “Con trai em đẹp trai hơn anh!”.

“Con trai em” , đây đúng là xưng hô êm tai nhất trên toàn thế giới này!

Nét mặt và giọng điệu của cô trong giờ phút này không thể tốt hơn được nữa, nhưng Tạ Gia Thụ lại cười rất khó coi, đôi mắt thoáng chốc đã đỏ hoe.

Cúi đầu hôn lên tay cô, anh khàn giọng dịu dàng mắng, “Nói bậy!”.

Giọng nói của anh vừa khàn khàn lại nghẹn ngào, Phùng Nhất Nhất mở to mắt nhìn anh, thấy nước mắt anh men theo lông mi dài thắm vào ngón tay cô...

“Anh khóc gì chứ...” , cô khẽ giọng hỏi, rồi sống mũi cũng bất giác cay cay.

Tạ Gia Thụ vừa khóc vừa cười, “Bởi vì mùi nước khử trùng ở đây xộc quá, mắt không chịu nổi!”.

Anh dút lời, lăn mặt mình trên ngón tay cô, nước mắt dính trên đầu ngón tay. Ấm ướt!

Không biết vì sao mà mới thế này, anh đã khóc, bản thân anh cũng không nói được nguyên do. Có lẽ là vì thời khắc căng thẳng nhất, gian nan nhất đã tới, anh rất sợ hãi. Cũng có thể là vì quá cảm động, họ đã có chung với nhau

một đứa con. Có lẽ là vì thờ phào nhẹ nhõm, những điều này đều sắp kết thúc.

Dù sao thì khi Phùng Nhất Nhất bị mổ bụng, nằm trên bàn phẫu thuật thế này, lý trí và tự tin trong Tạ Gia Thụ đều sắp tiêu hao hết.

Trong lúc rối ren, Tạ Gia Thụ nghe thấy cô đang kêu tên anh, “Gia Thụ... em cảm thấy hơi đau...”.

Tạ Gia Thụ ngẩng phắt đầu, sốt ruột gầm nhẹ, “Thẩm Hiên! Thẩm Hiên! Cô ấy đau rồi!”.

“Đừng gọi! Không sao đâu, vừa mới thêm một lần thuốc tê nữa rồi” , từ khu vực phẫu thuật phía sau rèm dựng, bên eo truyền đến giọng nói vừa lạnh lùng vừa có chút bất đắc dĩ của Thẩm Hiên.

Tạ Gia Thụ tay chân luống cuống quay đầu nhìn Phùng Nhất Nhất, căng thẳng hỏi cô cảm thấy thế nào rồi.

“Cảm thấy như có cái gì đó đang lôi kéo ở bên trong... Anh đi nhìn xem, có phải ruột của em bị họ lôi ra rồi hay không?” , Phùng Nhất Nhất buồn bực hỏi.

Cô vừa hỏi xong lại bắt chước theo câu trả lời kinh điển của anh, “Đừng ăn nói bậy bạ! Ha ha!”.

Tạ Gia Thụ sừng sốt, lập tức ý thức được rằng cô đang chuyển hướng sự chú ý của anh.

Không ngờ cô lại an ủi anh.

Tạ Gia Thụ dờ khóc dờ cười khẽ sờ lên trán cô, “Sao em lại ngốc nghếch thế hả? Nếu em sợ thì nói với anh, em không cần an ủi anh!”.

Dừng một chút, anh áy náy nói tiếp, “Anh không thể hiện tốt phải không? Không cho em cảm giác an toàn?”.

Lúc này, một y tá cố nhịn cười, đeo mặt nạ dưỡng khí cho Phùng Nhất Nhất, giọng của Phùng Nhất Nhất nghe có vẻ bức bối, “Gia Thụ, đối với em, anh là tốt nhất!”.

Trong phòng phẫu thuật yên tĩnh, chỉ có tiếng dao kéo thi thoảng va chạm khe khẽ, cuộc nói chuyện giữa bác sỹ và y tá cũng ngắn gọn, thấp giọng, chỉ có lời âu yếm vừa nhàm chán vừa buồn nôn của hai người họ là mọi người nghe rõ mồn một.

Bác sỹ mổ chính là một đàn anh khóa trên của Thẩm Hiên, có uy tín trong ngành Sản toàn quốc, lúc này tay anh ta đang làm việc không chút rối loạn, nhưng đôi mắt phía trên khẩu trang phẫu thuật lại cong cong.

Bác sỹ y tá trong phòng đều là những người ưu tú hàng đầu, cũng là đội ngũ làm việc lâu năm trong bệnh viện này, ai nấy đều đã từng chứng kiến chuyện giữa Thẩm Hiên và Phùng Nhất Nhất. Lúc này, mặc dù nhìn mọi người đều có vẻ vừa chuyên nghiệp vừa bình tĩnh, nhưng... trước kia, bản thân Thẩm Hiên thường xuyên tham gia đại hội buôn dưa lê độc mồm độc miệng sau ca phẫu thuật, anh quá hiểu trong giờ phút này, trong bụng nhóm người này đang thù dật châm biếm ra sao... Mẹ kiếp, hẳn là cần phải tìm cớ cho Tạ Gia Thụ đeo một chiếc khẩu trang dưỡng khí nữa!

Cũng vào lúc này, trong tử cung đang loại bỏ u xơ, một dòng máu tươi bỗng chảy ra ngoài! Bác sỹ mổ chính kinh nghiệm phong phú, thấy tình hình không chút hoang mang, bình tĩnh dặn dò người bên cạnh, “Mau cầm máu, băng gạc ngăn chặn!”.

Phùng Nhất Nhất nghe thấy rồi, cuống cuống hỏi làm sao. Tạ Gia Thụ nhất thời thò đầu ra nhìn, bị y tá đuổi trở về, “Không được tiến vào khu vực phẫu thuật! Lộn xộn nữa là xin mời anh ra ngoài!”.

Lúc này, ngọn lửa sáng lập lòe trong Tạ Gia Thụ đã hoàn toàn dập tắt. Anh vội vàng xin lỗi rồi ngoan ngoãn ngồi trở về vị trí, nắm lấy tay của Phùng Nhất Nhất, nín thở tập trung tinh thần, nhỏ giọng nói với cô, “Không sao, không sao đâu... em đừng sợ mà!”.

Nhưng Phùng Nhất Nhất nghe hiểu mệnh lệnh đơn giản của bác sỹ, cô cảm thấy chắc chắn mình đã xuất huyết nhiều rồi!

Cứ ngửa mặt nằm trên bàn phẫu thuật thế này, khoảng cách gần kề phần bụng mở một lỗ lớn, một lượng lớn huyết dịch đang ra khỏi cơ thể cô... Mọi sợ hãi từ lúc nhỏ đến lúc trưởng thành chợt ùa về, cô khó khăn nuốt nước miếng, trong thoáng chốc cảm thấy cổ họng mình đang dâng lên mùi tanh của máu.

Tạ Gia Thụ lúc này lại cực kỳ trấn tĩnh, dịu dàng mà nhỏ giọng nói chuyện với cô, “Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi?” , anh gắng sức sục sạo trí nhớ trong đầu, “Ồ... em nói anh là tốt nhất!”.

Phùng Nhất Nhất nghe từng tiếng “Băng gạc!” , “Cầm máu!” , trong đầu xẹt qua hình ảnh những người tử vong tại bệnh viện trong các bộ phim truyền hình, lòng cô bắt đầu tuyệt vọng.

“Gia Thụ!” , cô tuyệt vọng, khẽ giọng nói, “Trước giờ anh chưa từng thay đổi tâm ý của mình, em vô cùng áy náy, em đã từng thay đổi... nhưng trước giờ em chưa từng thích ai giống như thích anh... anh hãy tin em!”.

Hãy tin em, nếu em chết đi lúc này, vậy thì tất thảy dừng khí trong một đời em đã đốt cháy vì anh.

“Anh tin em!”.

Tiếng “phịch” khẽ khàng mà buồn bực, Tạ Gia Thụ một chân nặng nề quỳ trước bàn phẫu thuật, nắm lấy ngón tay Phùng Nhất Nhất không ngừng hôn xuống, thấp giọng kiên định.

“Gia Thụ... Gia Thụ! Anh phải chăm sóc Hồ Nhỏ của chúng ta!” , Phùng Nhất Nhất dần dò đi dần dò lại câu này.

Ngày biết mình mang thai, cô đã nằm mơ thấy một con hổ nhỏ có nét mặt rất giống Tạ Gia Thụ. Sau đó, cô kể cho Tạ Gia Thụ nghe giấc mơ này, họ đã quyết định đặt nhũ danh cho con là Hồ Nhỏ.

Giây phút này, Phùng Nhất Nhất thật sự rất hối hận vì vừa rồi không nhìn Hồ Nhỏ nhiều hơn!

Tạ Gia Thụ quỳ ở đó, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô. Anh bình tĩnh mà dịu dàng cười với cô, nhưng vẻ mặt tuyệt vọng lại kiên cường của cô khiến

anh tan nát cõi lòng. Lòng anh đang bất chấp tất thảy mà nghĩ: Ông đây để lại hết tiền cho nhóc kia, cho dù nó có ăn chơi lu bù cũng đủ cho nó tiêu cả đời, ông đây không thèm quan tâm đến nó đâu!

“Anh biết rồi, em đừng lo lắng!” , anh vừa bình tĩnh vừa dịu dàng an ủi cô.

Phùng Nhất Nhất khó khăn gật đầu, có vẻ bắt đầu cảm thấy cơ thể và ý thức của mình dần trở nên mờ mịt, cơ thể rất nhẹ, rất nhẹ, như thể sắp bay lên. Đây có phải là dấu hiệu gần chết không?

Nghe nói, trước khi chết, con người ta sẽ nhìn thấy hết thảy cảnh tượng hạnh phúc nhất trong đời... Vậy thì cô chắc chắn sẽ nhìn thấy Tạ Gia Thụ trong nhiều hình ảnh. Thời trẻ kiêu ngạo, tỏa sáng lấp lánh, chỉ tay năm ngón, khí khái hăm hở, thâm tình, dịu dàng, tất cả đều khiến cô động lòng, còn khiến cô tan nát cõi lòng... Tạ Gia Thụ tốt nhất!

“Tạ Gia Thụ!” , những giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống tóc mai, cô kiên định nói với anh, “Lúc này chắc chắn là giờ phút dũng cảm nhất trong cuộc đời của em, bởi vì em không hối hận.”.

Cho dù một đời ngắn ngủi của em dừng tại đây, em không hối hận vì đã sinh con cho anh, tình yêu chân thành của em.

Chính câu nói này đã khiến Tạ Gia Thụ không thể trấn tĩnh thêm được nữa, anh khom lưng quỳ hẳn xuống dưới nền.

Cũng chính vào thời khắc dài đằng đẵng này, khu vực phẫu thuật bỗng truyền đến giọng nói “Chuẩn bị khâu lại!” bình tĩnh của bác sỹ mổ chính.

Tạ Gia Thụ ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu! Anh nhìn Phùng Nhất Nhất, Phùng Nhất Nhất cũng chưa kịp phản ứng lại, hai người nhìn nhau bằng vẻ mặt sinh tử ly biệt.

Cuối cùng thì Thẩm Hiên đã bớt trút thời gian, thò đầu ra sức châm biếm hai vị này, “Kết thúc công việc rồi, thưa nam chính và nữ chính!”.

Viện trưởng Thẩm thăm mắng trong lòng: Mẹ kiếp! Xuất huyết một chút cũng có thể diễn thành bộ phim Tình yêu vĩnh cửu, có cần khoa trương như

thế không? Hiện giờ bụng của cô ấy được khâu lại rồi, vậy ai đến khâu cho anh lỗ thủng trong tim anh đây hả?

Trải qua hơn ba giờ đồng hồ phẫu thuật, Phùng Nhất Nhất đã được đẩy về phòng bệnh.

Ca phẫu thuật diễn ra bình an, suôn sẻ, Tạ Gia Thụ kích động đến độ đi đâu cũng nhét phong bao đỏ cho bác sỹ, y tá, ai cũng có phần.

Bên trong mỗi phong bao đỏ có đựng một hạt đậu bằng vàng. Đến lượt Thẩm Hiên, Tạ Gia Thụ cho anh một túi to bự.

Thẩm Hiên sắc mặt khó coi đầy vẻ, còn chưa kịp lên tiếng cho hả giận thì Tạ Gia Thụ bỗng bổ nhào, trao cho anh một cái ôm vừa nồng nàn vừa mạnh mẽ.

Một người to lớn như thế nhào đến, bác sỹ Thẩm là người vừa trải qua ca phẫu thuật hơn ba tiếng đồng hồ, đâu thể chống đỡ nổi! Sau khi bị bổ nhào, Thẩm Hiên liền loạng choạng hai bước, gáy bỗng đập vào tường.

Tạ Gia Thụ buông lỏng tay, ra sức vỗ vai Thẩm Hiên, mặt mày hồng hào nói, “Anh, lần này quả thật là phải cảm ơn anh nhiều rồi! Ông đây nợ anh một mạng! Ở không, hai mạng!”.

Nói xong, anh lại dốc sức vỗ thêm hai cái nữa, sau đó mới thỏa lòng thỏa dạ quay đầu tiếp tục đi phân phát hạt đậu vàng.

Thẩm Hiên đầu váng mắt hoa dựa vào tường, trước mắt đều là sao vàng lấp lánh, bả vai đau nhức muốn rụng rời. Còn các đồng nghiệp thân yêu của anh lại kết bè kết đội ôm lấy phong bao đỏ đi ngang qua, người nào người nấy đều nháy mắt ra hiệu, vị sư huynh trước nay luôn nghiêm túc, quyền uy của anh còn huyết sáo sống động...

Phát hết hai bọc lớn hạt đậu vàng, Tạ Gia Thụ cao hứng bưng bưng, chạy thẳng về phòng bệnh, bà xã và tiểu Tạ công tử vừa ra lò đang ở trong đó.

Anh khê đẩy cửa tiến vào, đúng lúc nhìn thấy Phùng Nhất Nhất đang nhìn Hồ Nhỏ ngủ say bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, chăm chú. Anh đóng cửa đi đến, Phùng Nhất Nhất nhìn anh cười.

Tạ Gia Thụ cũng cười, sờ lên mũi, có chút ngượng ngùng.

Cảnh tượng trong phòng phẫu thuật vừa rồi, hiện giờ nghĩ lại quả thật là quá buồn cười.

“Em thế nào rồi! Thấy tốt hơn chưa?” , anh ngồi xuống bên giường, dịu dàng hỏi cô.

Lúc này còn chưa hết thuốc tê, Phùng Nhất Nhất không có cảm giác gì, cô nói, “Rất tốt, y tá vừa qua đây, bảo em nhân lúc này tranh thủ ngủ một lát.”

“Vậy em ngủ đi, nhắm mắt lại” , Tạ Gia Thụ vội vàng nói, “Anh không đi nữa đâu, anh ở đây, trông em ngủ.”

Phùng Nhất Nhất chớp mắt với anh, dáng vẻ mệt mỏi, khẽ giọng nói, “Khôngỡ ngủ, em muốn nhìn hai người nhiều hơn.”

Tạ Gia Thụ ghé vào giường, để mặt cạnh tê lót của con trai, vui vẻ nói, “Vậy anh thế này, em vừa nhìn vừa ngủ!”.

Anh ngốc nghếch quá, thoáng tựa như trở lại thời Phùng Nhất Nhất từng hoài niệm nhất. Cô nằm đó vừa nhìn vừa ngủ, dần dần mắt không thể mở ra được nữa... Trước khi chìm vào mộng đẹp, cô ngắm nhìn khuôn mặt của hai cha con, một người nhắm mắt ngủ, dáng vẻ ngây thơ, một người ánh mắt chuyên chú, ngây thơ nhìn mình. Cô thầm nghĩ: Sau này, em không cần hoài niệm về quãng thời gian trước kia nữa rồi!

Bởi vì em biết, tương lai sẽ tươi đẹp hơn.

Ryta

18-11-2015,01: 12 PM

Chương 26

Trong những tháng ngày tỏa sáng lấp lánh mà chúng ta hoài niệm ấy, em đã gặp được anh, vào độ tuổi đẹp nhất của hai ta.

Khi Phùng Nhất Nhất ra khỏi phòng Phẫu thuật, trong bụng nhét đầy băng gạc cầm máu. Lúc lấy ra, cảnh tượng thảm thương không nhìn nổi. Tạ Gia Thụ ở bên, suýt chút nữa thì sợ đến phát bệnh thần kinh. Sau đó, anh kiên trì sắp xếp Phùng Nhất Nhất nằm ở bệnh viện một tháng, cho đến khi hết thời gian ở cữ mới về nhà.

Ngày Phùng Nhất Nhất xuất viện chính là ngày tổ chức tiệc đầy tháng cho Hồ Nhỏ. Ngài Tạ Gia Thụ được thăng chức đã đè nén tính khí bầm sinh, chỉ mời hai bên nội ngoại cùng gia đình Thịnh Thừa Quang, vô cùng đơn giản. Hơn nữa, địa điểm làm tiệc đầy tháng là tại nhà của anh và Phùng Nhất Nhất.

Từ khi kết hôn, hai người này trở nên vô cùng nhạy cảm và coi trọng hai chữ “gia đình”. Về điểm này, hai vợ chồng ăn ý vô cùng. Thật ra, mẹ Phùng đã phát giác ra từ lâu, tại sao lúc Phùng Nhất Nhất mang thai, Tạ Gia Thụ lại kiên quyết chuyển ra khỏi Phùng gia? Trong lòng mẹ Phùng rõ ràng hơn ai hết, chỉ là bà biết chắc chắn mình không làm gì được Tạ Gia Thụ. Hơn nữa, con gái ở bên Tạ Gia Thụ tốt hơn nhiều so với ở bên bà, cho nên bà không nói gì. Nhưng hiện tại, có thêm Hồ Nhỏ, thằng bé đáng yêu khiến bà muốn bế trên tay cả ngày, nhìn không chớp mắt, bà lại muốn khuyên họ chuyển về nhà mình ở.

“Ít nhất cũng phải ở đến khi Hồ Nhỏ tròn một tuổi, mẹ và cha con sẽ giúp hai đứa chăm thằng bé. Sau khi nó tròn một tuổi, các con lại chuyển về nhà sống. Lúc đó, thằng nhỏ cũng cứng cáp rồi, các con cũng dễ chăm hơn”, mẹ Phùng tìm cơ hội thích hợp, vẻ mặt ôn hòa nói với Phùng Nhất Nhất, “Con xem, giờ thằng bé nhỏ thế này, làm sao các con có thể chăm nó chứ? Hai đứa còn trẻ thế này thì hiểu cái gì?”.

Phùng Nhất Nhất đang cho cu cậu bú, cúi đầu thấp giọng nói, “Chúng con chăm nó rất ổn.”

“Đó là vì có dì giúp việc giúp đỡ, các con cũng đang cảm thấy mới mẻ nên vậy”, mẹ Phùng khinh thường, nói.

Lúc Hồ Nhỏ bú sữa, cả người khỏe khoắn vô cùng, bàn tay nhỏ nắm chặt thành nắm đấm, cái chân sắp đạp lên cả mặt mẹ Phùng. Mẹ Phùng nắm lấy bàn chân nhỏ của cu cậu, thơm một cái, sau đó giọng nói trở nên vô cùng ngọt ngào, “Có phải không hả? Hồ Nhỏ của bà! Cha mẹ con không biết chăm con thế nào đâu nhỉ, phải không?”.

Phùng Nhất Nhất khẽ xoa đầu con trai, giọng nói cũng rất dịu dàng, “Mẹ, đây là con của con và Gia Thụ, sao tụi con lại không biết chăm nó thế nào ạ!”.

Mẹ Phùng từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm chỉnh, nói, “Mẹ biết, lúc đó Gia Thụ nó cảm thấy cha mẹ thờ ơ con. Thật ra, nó thương xót con, mẹ cũng vui mừng, cho nên lúc đó các con dọn đi, mẹ không nói gì nhiều. Nhưng Phùng Nhất Nhất, lòng con cũng phải rõ ràng, con đừng có cái gì cũng hòa theo nó. Hiện giờ, con xa lánh nhà ngoại, dựa dẫm vào nó để sống qua ngày. Sau này, chẳng may con và nó có mâu thuẫn gì, chúng ta có ra mặt chống lưng cho con thì con cũng không thẳng lưng được nữa rồi.”

“Sao con lại xa lánh mọi người chứ? Mọi người là người thân của con”, Phùng Nhất Nhất đặt tay mình lên tay mẹ, vỗ vỗ an ủi, “Mẹ, trước kia con cảm thấy mọi người đối với con không tốt bằng Nhất Phàm, nhưng giờ con có con rồi, con hiểu được cảm giác làm cha mẹ. Quả thật không phải là con có ý kiến với mọi người nên mới không chịu dọn về nhà đâu.”

Chẳng mấy khi cô dịu ngoan lại nói chuyện đâu ra đấy thế này, mẹ Phùng quyết định miễn cưỡng nghe một chốc, “Thế con vì cái gì hả? Nói mẹ nghe xem!”.

Phùng Nhất Nhất nói, “Con không phàn nàn gì về mọi người cả, nhưng hiện giờ con có gia đình của mình rồi. Con muốn ở bên chồng và con của con. Có lẽ mẹ cảm thấy con rất ích kỷ, nhưng suy nghĩ của con là vậy mẹ ạ.

Con và Gia Thụ đã bàn bạc rồi, trước khi Hồ Nhỏ đi nhà trẻ, con sẽ không đi làm, anh ấy cũng sẽ bớt một phần công việc, phần lớn thời gian sẽ ở nhà. Hai đứa con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Hồ Nhỏ.”

Cô nắm lấy năm đấm đang khua khoảng của con trai, nhìn con trai bằng ánh mắt vừa dịu dàng vừa kiên định, nói, “Chúng ta sẽ sống trong ngôi nhà của mình, cha và mẹ sẽ chăm sóc Hồ Nhỏ.”

Thật ra, nghe những lời này của con gái, mẹ Phùng cũng có chút cảm động, nhưng quả thật bà không quen giải bày tình cảm sướng sướng. Về vấn đề này, lý trí của bà cũng tán thành hai người tự chăm sóc Hồ Nhỏ.

“Vong ân bội nghĩa!” , bà trừng mắt với con gái, cười mắng.

Phùng Nhất Nhất biết mẹ mình như vậy là đã đồng ý. Lần đầu tiên ôn hòa nhã nhận đàm phán với mẹ Phùng thành công, cô cũng cảm thấy rất cảm động, ôm lấy Hồ Nhỏ đã bú no, vỗ nhẹ lên lưng để tránh bị nấc, tiếp tục nói với mẹ, “Trước kia, mẹ cho con xem báo, nói là, khoảng cách lý tưởng nhất giữa con cái và cha mẹ chính là duy trì ‘Một bát canh’. Hiện giờ, chẳng phải chúng con đang duy trì khoảng cách một bát canh sao? Mẹ và cha buổi sáng đi mua đồ ăn, tiện thể có thể đến thăm Hồ Nhỏ, buổi tối ăn cơm đi tản bộ cũng có thể đến mà. Ở đây chúng con có một bảo mẫu và một dì giúp việc. Chúng con không phải làm gì cả, ông bà đến chơi với Hồ Nhỏ, chơi đùa cùng cháu, hưởng niềm vui tuổi già, không phải rất tốt sao?”

Hồ Nhỏ cọ cảm lên vai mẹ, “U姆 ưm... ợ!”

Mẹ Phùng “Ôi chao! Ôi chao!” đón lấy cu cậu rồi vỗ nhẹ lưng chữa nấc, miệng nói, “Không dọn thì thôi, ai thềm chứ! Tôi còn chê mấy cô cậu phiền tôi ấy!”

Phùng Nhất Nhất im lặng không lên tiếng, đôi mắt đen láy của Hồ Nhỏ nhìn bà ngoại nhà cậu, miệng nói, “Ô! Ô!”

Mẹ Phùng thoáng chốc hờn hờ mặt mày.

Phùng Nhất Nhất kể thẳng lợi hiem có lần này cho Tạ Gia Thụ nghe, nói đi nói lại đầu đuôi câu chuyện những ba lần, ngay cả từng nét thay đổi trong

ánh mắt của mẹ Phùng cũng được cô miêu tả tinh tế.

Tạ Gia Thụ nghe lần đầu tiên còn được, nghe đến lần thứ ba thì cảm thấy phiền phức, vung cái chân nhỏ của con trai lên đuổi, “Mẹ tránh ra nào! Mẹ huyền thuyên!”.

Hồ Nhỏ cố sức thẳng đầu, “Khì! Khì! Khì!”.

“Anh có thể dạy con điều hay không thế?” , Phùng Nhất Nhất trừng anh.

Tạ Gia Thụ ngẫm nghĩ, nói, “Nào, con trai, con nói ‘Con lớn không theo mẹ’ đi!”.

Sự vui vẻ vừa rồi của Phùng Nhất Nhất đã bay hết, tức giận đùng đùng nói, “VẬY NGÀY MAI EM SẼ ĐI NÓI VỚI MẸ EM, CHÚNG TA VUI LÒNG CHUYỂN QUÁ ĐÓ Ở!”.

Tạ Gia Thụ cười ha hả, một tay ôm con trai, một tay ôm cô, thơm một cái thật kêu lên mặt cô, “Được rồi, biểu dương em! Em làm rất tốt, làm rất đẹp! Không uống theo anh lâu như vậy, có chút phong độ của anh rồi đấy!”.

Thế còn được! Phùng Nhất Nhất hài lòng đặc ý nói với anh, “Em không thể lúc nào cũng để anh bảo vệ em được, hiện giờ em có Hồ Nhỏ rồi, em cũng phải bảo vệ con, và cả anh nữa.”

“Ừm...” , Tạ Gia Thụ và cô tựa đầu vào nhau, trong lòng còn có Hồ Nhỏ của họ, anh cũng rất mãn nguyện, nói, “Được, anh đợi em bảo vệ anh!”.

Nghe cha mẹ nói lời âu yếm buồn nôn, Hồ Nhỏ buồn chán nhìn lên trần nhà, thở phì phò, cuối cùng sau nỗ lực nhiều ngày, cu cậu đã thành công nhét chân vào miệng...

Ngũ quan của Hồ Nhỏ giống cha, vô cùng đẹp, đại khái là do tên của cậu được đặt rất nghiêm túc. Cu cậu khá khinh bụ bẫm vô cùng đáng yêu, người đến thăm đều vô cùng yêu quý.

Lúc sinh đứa thứ hai, Tạ Gia Vân cũng không được thuận lợi cho lắm, ở nhà nuôi con non nửa năm mới ra ngoài. Chuyện đầu tiên làm sau khi ra ngoài chính là đến thăm Hồ Nhỏ.

“Xinh quá!” , Tạ Gia Vân xoa xoa mái tóc đen nhánh của cu cậu, bùi ngùi nói, “Nhỏ hơn đứa thứ hai nhà chị, nhưng xem ra còn rắn rỏi hơn nhiều! Mới thế mà đã biết lẫy rồi!”.

Phùng Nhất Nhất vội vàng nói, “Bé nhà chị là con gái, con gái diễm đạm dịu dàng hơn con trai mà!”.

Tạ Gia Vân được an ủi, có chút cảm kích nhìn Phùng Nhất Nhất, rồi lại hỏi, “Thằng nhỏ này có phải ăn nhiều mà ị cũng nhiều không?”.

Phùng Nhất Nhất ra sức gật đầu!

Vô... cùng... nhiều!

“Giống cha nó đấy, Gia Thụ lúc nhỏ cũng vậy” , Tạ Gia Vân nói, giọng nói sau đó khẽ hơn nhiều, “Lúc nhỏ, nó bú nhờ sữa người ta, cả hai người cũng không đủ cho nó bú, cứ đến nửa đêm là đói rồi khóc um lên... Chuyên gia dinh dưỡng nói không thể ăn quá nhiều, không được tăng đồ ăn cho nó. Chị không tin, lên ra ngoài mua sữa bột về, buổi đêm pha cho nó uống.”.

Thật ra, lúc đó Tạ Gia Vân vẫn còn là một cô bé. Cha quanh năm đầu ồm, mẹ sinh xong em trai thì chuyển ra ngoài tỉnh dưỡng, một gia đình lớn như thế, cậu em trai lại nhỏ thế này, chỉ có một đám người ngoài lệ thuộc sách vở chăm sóc. Kỳ thực, lúc đó cô rất sợ em trai mình không sống nổi.

Nhưng chớp mắt, cậu em trai bé nhỏ cô đơn trong nôi ngày nào nay đã có con, có gia đình của riêng mình.

Tạ Gia Vân lắc đầu, xua đi ý nghĩ chợt muốn khóc, dịu dàng nói với Hồ Nhỏ, “Sau này, Hồ Nhỏ nhà chúng ta cũng sẽ cao, sẽ đẹp trai như cha!”.

“Em cũng hy vọng nó giống cha nó” , Phùng Nhất Nhất cười híp mắt nói.

Tạ Gia Thụ ở bên ngoài tiếp đãi anh rể Diệp Kỳ Viễn, trong phòng lúc này chỉ có Tạ Gia Vân và Phùng Nhất Nhất. Cùng là hai người phụ nữ vừa sinh con, bởi thân phận chung là làm mẹ và cùng yêu thương Tạ Gia Thụ, giữa họ đã tan biến những điều không vừa lòng trước đây.

Thấy Phùng Nhất Nhất cũng đỏ hoe vành mắt, Tạ Gia Vân khéo léo đổi chủ đề, “Bảo mẫu chị đưa đến cho hai đứa có chu đáo không? Mỗi tối cho Hồ Nhỏ ăn mấy bữa?”.

Phùng Nhất Nhất cười trộm, nhỏ giọng nói, “Gia Thụ không cho bảo mẫu dỗ thằng bé ngủ. Bọn em tự cho nó ngủ. Giờ Gia Thụ ôm con còn thuần thục hơn em cơ.”

Điều này khiến Tạ Gia Vân cảm thấy vừa kinh ngạc lại vừa nằm trong dự liệu. Em trai của cô trước giờ không được hưởng tình yêu của cha mẹ, cho nên mới chuyên tâm muốn làm một người cha tốt.

“Cha chị rất ít khi ôm Gia Thụ. Trong ký ức của chị thì không có lần nào cả” , ngón tay cô khẽ cọ vào khuôn mặt nhỏ bé của Hồ Nhỏ, dịu dàng nói.

Phùng Nhất Nhất cũng cúi đầu nhìn con trai, một lát sau, khẽ giọng nói, “Chị, em sẽ đối tốt với Gia Thụ.”

Chị đừng cảm thấy áy náy nữa, vì giờ chúng em đã tìm được người mà mình thương yêu rồi, sau này chúng em sẽ đối tốt với nhau.

“Chị biết!” , Tạ Gia Vân cười đến đỏ cả vành mắt, “Giao nó cho em, chị rất yên tâm!”.

Hồ Nhỏ là một đứa bé vô cùng chu đáo với người lớn. Cậu dành trọn cho cha không gian để thể hiện tình thương yêu của mình. Ban ngày, cha mẹ Phùng, bảo mẫu, dì giúp việc đều có mặt, cậu ăn uống ị ngủ, đáng yêu lấy lòng người khác, đặc ý vô cùng. Đợi đến buổi tối, từ tối đến nửa đêm, khi Phùng Nhất Nhất phụ trách chăm cậu còn tạm ổn, từ nửa đêm đến sáng là thời gian của Tạ Gia Thụ, cu cậu đêm nào cũng phải khóc một trận.

Tình trạng trên tiếp diễn liên tục hơn nửa tháng, Tạ Gia Thụ tức điên rồi! Buồn ngủ đến không thể mở mắt! Bò dậy vừa nhỏ giọng mắng người vừa ôm cu cậu vào lòng dỗ dành.

Phùng Nhất Nhất mơ mơ màng màng nhưng vẫn nghe thấy, quát anh, “Anh đừng có ăn nói bậy bạ!”.

Tạ Gia Thụ cũng biết như vậy là không đúng, đáng vẻ thảm thương nhỏ giọng cãi lại, “Vậy em dậy ôm nó đi!”.

Phùng Nhất Nhất thoải mái ôm gối, “Đã nói rõ là từ tối đến nửa đêm là em, từ nửa đêm đến sáng là anh rồi.”

Lúc đầu, hai người quyết định làm cha mẹ tốt, sau một cuộc nói chuyện thành thật với nhau, họ đã lập ra một thời gian biểu đơn giản, yêu cầu nghiêm túc tuân thủ, chấp hành. Nhưng tình hình hiện tại vừa đặc biệt vừa quái dị, cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách hay. Tạ Gia Thụ dính hai vòng mắt đen làm nũng chơi xấu, Phùng Nhất Nhất cũng thấy anh đáng thương, lòng từ bi trỗi dậy, đổi ca cho anh.

Nhưng ngày thứ hai sau khi đổi ca, từ tối đến nửa đêm, Hồ Nhỏ tinh thần tràn trề quần lầy cha cậu đùa nghịch đến Mười một giờ, buồn ngủ nằm xuống là ngủ, từ nửa đêm đến sáng trong lòng mẹ ngủ một giấc ngon lành.

Tạ Gia Thụ khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Lúc Trịnh Phiên Phiên và Phùng Nhất Phàm đến nhà thăm cu cậu, Phùng Nhất Nhất chia sẻ với họ câu chuyện ấm áp này, hai người nghe mà ôm bụng cười phá lên.

“Các người thì hiểu cái gì?” , Tạ Gia Thụ kiêu ngạo giải thích, “Đây là con trai tôi với tôi có tình cảm tốt! Em xem nó càng lớn càng giống anh rồi, anh tuần biết bao!”.

“Đâu có!” , Trịnh Phiên Phiên giọng ngọt ngào phản bác, nói, “Cháu trai giống cậu, rõ ràng là Hồ Nhỏ giống Nhất Phàm nhà em!”.

Nhất Phàm nhà chúng ta anh tuần nhất, điển trai nhất!

Tạ Gia Thụ cười lạnh hỏi lại, “Cô xác định Nhất Phàm là của nhà cô?”.

Trịnh Phiên Phiên... không xác định!

Cô nàng len lén nhìn Phùng Nhất Phàm ở bên cạnh, thấy nét mặt của Phùng Nhất Phàm vẫn dửng dưng, liền tủi thân lẳng lặng cúi đầu.

Trịnh Phiên Phiên vừa cúi đầu, Phùng Nhất Phàm, người mặt không biểu cảm từ nãy tới giờ đột nhiên nghiêng mặt hôn cô ấy, trước mặt Tạ Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất, và Hồ Nhỏ.

“Đúng vậy!” , Phùng Nhất Phàm của Trịnh Phiên Phiên, trả lời vấn đề của Tạ Gia Thụ một cách ngắn gọn, rõ ràng.

Phùng Nhất Phàm trấn tĩnh như thường năm lấy tay Trịnh Phiên Phiên đang hôn vía vất vương trên mây rời khỏi.

Vẻ mặt của Tạ Gia Thụ và Trịnh Phiên Phiên lại trái ngược hoàn toàn, anh xịu mặt phàn nàn với Phùng Nhất Nhất, “Phùng Nhất Phàm, tên vong ân bội nghĩa này!”.

Phùng Nhất Nhất ôm lấy Hồ Nhỏ đang lăn lộn điên cuồng trên giường, nói, “Hai đứa nó cũng không dễ dàng gì, có thể có được ngày hôm nay, chúng ta nên mừng cho chúng nó mới đúng mà.”

Tạ Gia Thụ thận trọng liếc cô, không vui nói, “Nghe có vẻ như em rất ngưỡng mộ?”.

Anh bị so sánh với tên vong ân bội nghĩa Phùng Nhất Phàm kia thật rồi sao?

Phùng Nhất Nhất ôm lấy Hồ Nhỏ, ngả vào lòng Tạ Gia Thụ, dịu dàng mà thỏa mãn nói, “Đâu có, em có anh và Hồ Nhỏ, sẽ không ngưỡng mộ bất cứ ai đâu!”.

Ừm! Tạ Gia Thụ thoát đầu rất thoải mái, rất hài lòng, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không đúng, “Em to gan nhỉ, dám đặt một người đàn ông khác vào vị trí ngang hàng với anh?”.

Chẳng lẽ anh không phải là tình cảm chân thành duy nhất trong cuộc đời này của em sao?

Ghen với cả con trai... Phùng Nhất Nhất cười, cọ mặt vào cổ anh. Hồ Nhỏ trong lòng cô lúc này cũng không rảnh rỗi, thở phì phò kéo cổ áo mẹ lên tìm đồ ăn ngon. Tạ Gia Thụ bị cọ đến ngứa ngáy, cúi đầu muốn hôn cô, đột nhiên bị một dòng nước trắng xóa phun vào mắt.

Anh tức đến sắp khóc rồi, “Địa vị của nó còn cao hơn cả anh! Anh không vui!”.

Tiểu tử thối! Không ngờ muốn ăn là ăn! Người làm cha như anh đây còn chưa có cái gan và khí thế ấy!

Phùng Nhất Nhất cười ngật nghèo hôn người đang phụng phịu, hỏi, “VẬY thế này thì sao?”.

Tạ Gia Thụ rung đùi liếc mắt, “Vẫn không vui!”.

“Ồ...” , Phùng Nhất Nhất ngồi lên đùi anh, bấp đùi khẽ cọ vào “tiểu ma vương” , rồi cắn lấy tai anh, khẽ nói, “Hổ Nhỏ ăn no sẽ ngủ, anh để con ăn đi...”.

Hổ Nhỏ ngủ trong nôi bên cạnh giường lớn, cu cậu đang dang tay dang chân nằm đó, trông vừa tùy ý lại thoải mái. Còn trên chiếc giường lớn, tiếng thở dốc vừa mới lấy được nhịp bình ổn. Tạ Gia Thụ bịn rịn từ trong áo Phùng Nhất Nhất chui ra, thỏa mãn liếm liếm khoe môi ẩm ướt.

Phùng Nhất Nhất vẫn duy trì tư thế bị anh đè xuống bắt nạt vừa rồi, mềm nhũn nằm đó, nhắm mắt thở hỗn hển. Tạ Gia Thụ nhìn cô lại cảm thấy động lòng vô cùng, chồm lại hôn lên mặt cô, quấy đuôi rất thòm thèm, rất bí ối hỏi, “Thoải mái chứ? Anh lợi hại không? Muốn nữa không? Chúng ta làm thêm lần nữa nhé!”.

Phùng Nhất Nhất mặt đỏ ửng, không nói thành lời, khẽ đẩy anh ra.

Thật ra thì Tạ Gia Thụ đã ăn no rồi, nhưng “tiểu ma vương” thì chưa, tuy nhiên Tạ Gia Thụ đã ôn tập lại một lần cảnh tượng lúc bác sỹ lấy ra băng gạc cầm máu, “tiểu ma vương” bỗng chốc ngừng công kích.

Tạ Gia Thụ tinh thần dạt dào bò dậy, đi vào nhà tắm vắn nước nóng, sau đó bế Phùng Nhất Nhất đã nghỉ ngơi một hồi vào.

Bồn tắm mát xa lớn mà Tạ đại thiếu gia yêu nhất danh bất hư truyền. Sau khi vắn đây nước nóng, anh bỏ muối tắm thư giãn vào, bề mặt nước xanh xanh khẽ lăn tăn, chỉ nhìn thôi đã đẹp khiến người ta vui vẻ thoải mái rồi.

Phùng Nhất Nhất ngâm thân thể đau mỗi trong dòng nước ấm, thoải mái khẽ thở ra một hơi.

“Gia Thụ” , cô bỗng nói với người đang kề vai bên cạnh, “Mấy ngày này chúng ta sắp xếp thời gian, đưa Hồ Nhỏ đến thăm mẹ nhé!”.

Tạ đại thiếu gia đang đắp mặt nạ, ngửa mặt nhắm mắt nghỉ ngơi, không nghĩ nhiều mà nói, “Không phải ngày nào họ cũng tới sao?”.

“Không phải, là đi thăm mẹ của anh. Mỗi tuần bà đều bảo trợ lý đến lấy ảnh, em cảm thấy nhất định là bà rất muốn gặp Hồ Nhỏ. Chúng ta đưa Hồ Nhỏ đến thăm bà nhé! Bây giờ là mùa xuân rồi, phong cảnh trong núi hắc là rất đẹp, chúng ta đưa Hồ Nhỏ ra ngoài chơi!”.

Nghe thấy câu đầu tiên, Tạ Gia Thụ đã mở mắt, nhưng chỉ trầm lặng. Phùng Nhất Nhất nghiêng người dựa vào anh, bàn tay khẽ xoa bóp vai anh trong dòng nước ấm. Anh thoải mái “ừm” một tiếng, rồi lại nhắm mắt.

“Em thật nhiều chuyện!” , anh nhắm mắt, giọng điệu bình bình, “Ngày mai anh bảo người gọi điện thoại cho trợ lý của bà, xem có thể hẹn thời gian không rồi tính.”

Người một nhà gặp mặt lại còn phải hẹn thời gian... Phùng Nhất Nhất lẩm bẩm trong lòng, bỏ mặt nạ trên mặt anh ra, rồi đắp phần mặt chưa dùng lên mặt mình. Cô nằm trong dòng nước, thoải mái rẽ nước, nói chuyện phiếm với anh, “Mẹ sống quanh năm trong núi đó sao?”.

“Cơ bản là vậy, cũng có vài tháng sống ở nơi khác.”

“Mẹ luôn sống một mình à?”.

Tạ Gia Thụ lau mặt, giọng nói nhàn nhạt, “Nhất Nhất, em không cần lo lắng cho bà ấy. Bà ấy có rất nhiều bạn già, có trợ lý, bà ấy sẽ không cô đơn đâu. Bà ấy luôn sống như vậy.”.

Phùng Nhất Nhất quay đầu nhìn anh, đắp mặt nạ không tiện nói chuyện, giọng của cô rất nhỏ, “Bạn già và trợ lý đều không phải là người thân của bà.”

“Anh hiểu ý của em” , Tạ Gia Thụ dùng ngón tay dính nước ấm san phẳng nếp nhăn trên mặt nạ của cô, thân mật nhéo cằm cô, “Nhưng bà thật sự không cần anh. Có lúc bà cũng sẽ hẹn gặp chị gái anh, phụ nữ bọn họ ở bên nhau, đi xem show biểu diễn hoặc đi làm đẹp, có nhiều chủ đề nói chuyện hơn.”.

Phùng Nhất Nhất đột nhiên nhớ lại mấy năm họ vừa quen nhau. Hồi đó, Tạ đại thiếu gia đang ở trước mặt cô đây, tung hoành trong giới thời trang, giải trí thành phố G, ngày ngày tiệc tùng, đêm đêm dự show. Hồi ấy, không biết cô đã thầm chửi rủa anh bao nhiêu lần. Giờ nghĩ lại, có lẽ không hoàn toàn là bởi vì anh khoe khoang, khồng tước xòe đuôi?

Cậu bé đáng thương... Mẹ của Hồ Nhỏ trời dậy bản năng của người mẹ, dựa gần anh hơn, đưa tay ra vuốt mặt anh.

“Gia Thụ” , cô dịu dàng nói, “Chúng ta thử một lần được không? Nếu bà thật sự từ chối anh, vậy thì sau này chúng ta sẽ giống như trước, giữ khoảng cách với bà.”

Tạ Gia Thụ bị cô nâng mặt lên không tránh được, có chút khó mở miệng, nhưng vẫn cố gắng nói, “Em không hiểu, mẹ của anh không phải là người phụ nữ bình thường...”.

“Nhưng bà là mẹ của anh, người mẹ nào cũng giống nhau” , Phùng Nhất Nhất nói khẽ, “Trước đây, em cũng từng cảm thấy mẹ em thiên vị, không yêu em, nhưng không thể, không có người mẹ nào không yêu con của mình hết.”

Một trận nước ào ào, Tạ Gia Thụ bỗng đứng dậy ép cô vào đáy bồn tắm lớn, chỉ lộ cái đầu trên mặt nước. Anh ép cô xuống rồi trừng trị.

Hồ Nhỏ ngủ bên ngoài, Phùng Nhất Nhất sợ tiếng ồn đánh thức cậu bé, vội vàng ôm hôn cậu lớn coi như an ủi, “Được rồi được rồi...” , cô thở phà thấp giọng nói.

Tạ Gia Thụ như chú chó lớn ra sức cọ mặt vào cô. Vừa mới chia nhau một chiếc mặt nạ, mặt hai người đều trơn bóng, cọ vào thoải mái vô cùng.

Anh khoan khoái khẽ giọng nói, “Thật ra anh cũng hiểu... Thật ra sau khi có Hồ Nhỏ, trong lòng anh cũng rất hối hận ngày trước đã nghĩ về cha mình như thế. Chị gái anh nói đúng, chỉ là cha anh không có thời gian, không kịp dạy bảo anh, ông dạy dỗ chị anh, cũng là vì anh.”.

Bản thân anh làm cha rồi, anh đã hiểu nỗi lòng của người cha.

Phùng Nhất Nhất cứng nựng, hôn lên đôi môi đang chu lên của anh, “Ngoan!”.

Tình thương của cha trong Tạ Gia Thụ được kích thích mãnh liệt. Mấy đêm sau đó anh chủ động đề xuất do anh phụ trách chăm sóc Hồ Nhỏ cả đêm.

Hiện giờ, ban đêm Hồ Nhỏ ngủ rất ngon, chỉ là cu cậu quá nghịch ngợm, lúc ngủ thì nằm giữa cha và mẹ, đến nửa đêm có thể đã nằm ngang trên bụng cha cậu. Có một đêm, sau khi cậu tè dầm đã oa oa khóc lớn. Tạ Gia Thụ buồn ngủ rũ mắt, nhắm mắt thay tã lót cho con. Hồ Nhỏ không khóc nữa, anh cũng chìm vào giấc ngủ mà quên mặc tã mới cho con trai. Ngủ đến khi trời sắp sáng, Hồ Nhỏ lại đầu quay về cuối giường, hai chân quay vào gối. Trong giấc mơ ngọt ngào của buổi sớm, một bọc nước tiểu đầy sinh lực tưới xuống mặt cha cậu...

Tạ Gia Thụ đáng thương, Tạ Gia Thụ từng tỏa sáng lấp lánh, Tạ Gia Thụ kiêu ngạo rực rỡ đệ nhất thiên hạ, bụm mặt lăn xuống giường, thất thiếu vọt vào nhà tắm, cả buổi sáng không lộ mặt ra ngoài.

Câu chuyện “ấm áp” này quả thật là quá buồn cười, ngay cả Tạ phu nhân nghe xong cũng cười. Mặc dù chỉ là khẽ che miệng, nhưng là lần đầu tiên Phùng Nhất Nhất nhìn thấy vị phu nhân cao quý này cười thật lòng.

Trước mặt mẹ, Tạ Gia Thụ vẫn trầm lặng như trước, nhưng hôm nay anh đã ngồi xuống bên mẹ, ôm lấy Hồ Nhỏ đang khua tay khua chân loạn xạ không ngừng nghỉ.

Cậu nhỏ chơi đùa quen với cha rồi, “ồ” một tiếng xuất chường, đá nghiêng cả cái cằm anh tuấn của cha, nắm đấm nhỏ đấm vào cánh tay bà

nội. Tạ Gia Thụ giật giật mí mắt, Tạ phu nhân đã đưa tay nắm lấy nắm đấm nhỏ ấy.

“Sao con lại nghịch ngợm thế này chứ? Hử?” , bà cười nói với cháu nội. Thăng bé này tinh nghịch quá, cũng vô cùng đáng yêu, khiến bà nhớ đến một trai một gái của mình. Bà không nuôi lớn đứa nào, lúc trẻ không cảm thấy gì, hiện giờ nhìn thăng cháu kháu khỉnh bụ bẫm, lại thấy trong lòng có chút tiếc nuối.

“Thăng bé này đáng yêu quá!” , bà bùi ngùi khẽ nói.

Tạ Gia Thụ trầm lặng, Phùng Nhất Nhất nhanh nhẹn nói, “Mẹ, sau này chúng con sẽ thường xuyên đưa Hồ Nhỏ đến đây thăm mẹ.”

Tạ phu nhân cảm động nhìn con dâu, nhưng lại khách sáo nói, “Không cần đâu, chỗ này xa quá, các con đến không thuận tiện.”

Bà nói như thế, nhưng tay vẫn nắm lấy tay của Hồ Nhỏ. Tạ Gia Thụ bỗng chú ý đến móng tay dài mẹ chăm sóc nhiều năm giờ không thấy đâu, hiển nhiên là vừa mới cắt. Mỗi móng tay chỉ để nhu nhú, độ dài vừa vặn không hại đến làn da non nớt của trẻ nhỏ.

Đầu óc anh bỗng nóng lên, nói, “Con có một căn nhà cách chỗ con và chị khá gần, hay là mẹ dọn qua đó sống?”.

Anh buột miệng nói ra, nhưng Tạ phu nhân lại trầm lặng mà không trả lời ngay lập tức, bầu không khí trong căn phòng bỗng chốc trở nên vô cùng khó xử.

Không ai nói chuyện thật không tốt chút nào! Hồ Nhỏ buồn chán muốn mẹ, quay đầu nhìn mẹ hét, “Mẹ! Mẹ!”.

Giọng nói non nớt của trẻ con cảm động lòng người, Tạ phu nhân giật mình định thần lại, nắm lấy ngón tay bụ bẫm của cu cậu, khách sáo mà dịu dàng nói với con trai, “Được... vậy mẹ cảm ơn con!”.

Trong lòng Tạ Gia Thụ thầm thở phào một hơi rồi nở nụ cười, bắt đầu có chút ngại ngùng. May mà Phùng Nhất Nhất ở bên cạnh mừng rỡ nói, “Vậy

lúc nào chuyển nhà tụi con sẽ đến đón mẹ nhé! Hẹn cả chị đến nữa. Cả nhà chúng ta còn chưa cùng nhau ăn bữa cơm cơ!”.

Biểu cảm của Tạ phu nhân hết như Tạ Gia Thụ. Bà có chút ngượng ngùng, đoan trang gật đầu. Đã bao nhiêu năm bà không có tâm tình thế này rồi, lúc này tâm trạng xao động, không thể nhịn thêm được nữa mà đưa tay ra bế Hồ Nhỏ.

Cu cậu bụ bẫm nhảy nhót trong lòng bà nội xinh đẹp. Tạ Gia Thụ sợ mẹ không bế nổi cậu nhóc phá phách này, vội vàng đứng bên cạnh đỡ. Tạ phu nhân thơm lên khuôn mặt bụ bẫm của cháu trai, rồi cười híp mắt nhìn con trai. Ba thế hệ ở cạnh nhau, ba khuôn mặt xinh đẹp như nhau đang cười mỉm, khiến lòng người vô cùng vui sướng.

Lúc ăn cơm, Tạ Gia Thụ vô cùng vui vẻ, người khác có lẽ không nhìn ra được tâm trạng của anh đang rất tốt, nhưng Phùng Nhất Nhất thấy anh chủ động gắp rau hai lần là biết chắc chắn anh vui quá hóa hồ đồ rồi.

Hồ Nhỏ không lúc nào chịu ngồi yên, hôm nay Tạ phu nhân đặc biệt vì cậu mà chuẩn bị một chiếc ghế tựa trẻ em có hình đầu hổ. Nhưng bàn ăn ở đây quá rộng, quá dài, khoảng cách giữa hai chỗ ngồi có thể nhét thêm một người. Không được cha mẹ kẹp chặt ngồi như bữa ăn thường ngày, Hồ Nhỏ cảm thấy trống trải lắm! Cậu ra sức làm càn, cầm lấy chiếc thìa vàng nhỏ bà nội chuẩn bị riêng cho mình gõ vào chiếc bát vàng, ngón tay nhỏ nhưng lực lại không hề yếu, gõ leng keng, âm thanh vang dội vô cùng.

Tạ phu nhân chẳng có chút khó chịu nào, bà cười mỉm nhìn cháu trai. Còn Tạ Gia Thụ lại lên tiếng dạy dỗ con trai, “Hồ à, lúc ăn cơm nghiêm túc chút đi!”.

Hồ Nhỏ cất giọng có tiết tấu, “Ba! Ba! A! A!”.

Lúc này, người đút cho Hồ Nhỏ ăn cầm đến một bát Trứng hấp thịt và nấm hương. Tạ Gia Thụ thấy thế liền dặn dò một câu, “Cho nó ăn một nửa chỗ đó là đủ rồi, tuần trước đi kiểm tra sức khỏe, cân nặng của nó đã quá mức rồi. Bác sỹ bảo tụi cháu đừng cho nó ăn quá nhiều!”.

Không biết là giống ai, dạ dày của cu cậu lớn khác thường, ăn nhiều, chóng lớn vô cùng. Mới nửa tuổi mà chiều cao và cân nặng đã xấp xỉ đứa trẻ bảy tám tháng nhà người ta.

“Gia Thụ, lúc con còn nhỏ cũng đặc biệt thích ăn thịt” , ánh mắt Tạ phu nhân vẫn đặt trên người cháu trai, nhưng bỗng khẽ giọng dịu dàng nói một câu.

Tạ Gia Thụ ngẩng đầu nhìn mẹ, trong lòng thầm giật mình. Quả thật là anh không ngờ bà lại biết và nhớ rõ sở thích của anh hồi nhỏ, bởi trong ký ức của anh, số lần mẹ con ăn cơm với nhau vô cùng ít.

“Lúc nhỏ, cân nặng của con cũng vượt mức. Bác sỹ gia đình chúng ta cũng nói con lớn nhanh quá. Bà ấy sợ cứ thế này, sau khi trưởng thành cơ thể con sẽ yếu ớt” , hôm nay, dường như Tạ phu nhân đã quên mất quy tắc không được nói chuyện trong bữa ăn. Bà mỉm cười khẽ giọng nhớ lại ngày trước, “Bà nội con dặn dò họ, không để con ăn nhiều, nhưng lúc nhỏ tính tình con không tốt, vừa đói là khóc um lên... Con bé Gia Vân ngốc nghếch thấy thế bèn mua đồ bên ngoài lén đút cho con ăn, còn tưởng người ngoài không biết, ha ha...”.

Đại gia tộc trăm năm như Tạ gia, trong nhà có bao nhiêu quy tắc, một người phụ nữ được gả vào đâu có tư cách và can đảm phản kháng, huống hồ trong gia đình, bà cũng được dạy bảo như vậy. Bà không hề cảm thấy có gì không thỏa đáng, chỉ là... chỉ là không nhẫn tâm, cho nên sẵn lòng bị mẹ chồng mắng “Mẹ hiền thì con hư!” , lén cầm trang sức hồi môn của mình đi hối lộ người giúp việc... Chuyện trái với lệ thường nhất trong cuộc đời của bà cũng chỉ có chuyện này, Tạ phu nhân nghĩ rồi bất giác bật cười.

Tạ Gia Thụ vui đầu ăn cơm, Tạ phu nhân phá lệ nói nhiều như vậy, anh không đáp lại một câu. Phùng Nhất Nhất gắp cho anh một cọng cải chíp, ý bảo anh trả lời đi. Cô ngồi bên cạnh anh, chồm gần lại thế này mới phát hiện khóe mắt anh đã ươn ướt.

Có nuôi con mới biết lòng cha mẹ. Có một số người có lẽ trời sinh không thích hợp chăm sóc con cái, nhưng người sinh ra bạn, nuôi bạn khôn lớn,

bất kể trong quá trình ấy có khiến bạn không hài lòng thế nào, thì họ nhất định vẫn rất yêu thương bạn.

Thôn trang của Tạ phu nhân được xây dựng trong núi, kiến trúc sư đã vận dụng phù hợp, bố trí một đình viện ở vị trí lịch sự tao nhã và thi vị. Hiện tại chính là thời điểm sắc xuân tươi thắm nhất. Đưa mắt nhìn ra xa, hoa cỏ xanh tốt đầy sân, một dòng suối nhỏ chảy róc rách vòng qua hòn non bộ, xuyên qua cả đình viện.

Dòng suối nhỏ kia chính là nước suối trong núi. Trước khi nước suối chảy vào đình viện, sẽ đi qua một thiết bị được tinh lọc, loại bỏ một số tạp chất trong nước. Có loại cá nhỏ có thể dễ dàng lọt qua mắt lưới của thiết bị tinh lọc. Trong làn nước suối thanh khiết, rất nhiều cá nhỏ lắc đầu quẫy đuôi, Hồ Nhỏ nhìn thấy rồi cứ ngồi chồm hồm bên dòng suối không chịu rời đi. Thoạt đầu, cu cậu chỉ vịn vào tay cha thò đầu ra nhìn, sau đó cậu đưa tay ra thử mò vào trong nước, tiếp đó là cười khanh khách, cả người bổ nhào vào nước. Tạ Gia Thụ hết hoảng, vội vàng ôm lấy cu cậu. Hồ Nhỏ thì không sao, nhưng Tạ Gia Thụ, do trọng tâm không vững, một chân đã rơi xuống nước.

Thấy cha bộ mặt ảo não rút chân ra khỏi nước, Hồ Nhỏ cười đỏ bừng mặt, vỗ tay nhảy nhót kêu gào bên dòng suối.

Giày vào nước, Tạ Gia Thụ cời luôn cả hai chiếc tất, xắn ống quần lên đứng trong nước suối tinh khiết, ôm lấy Hồ Nhỏ quơ nghịch trên mặt nước. Cu cậu bỗng chốc cười phá lên! Tiếng cười ấy hết như từng tiếng chuông bạc rớt xuống, sống động hơn cả cảnh xuân tươi đẹp trong khu vườn này.

Phùng Nhất Nhất không chơi cùng hai cha con. Cô cùng mẹ chồng ngồi trong đình bên hòn non bộ. Nhìn một lớn một nhỏ bên dòng suối không xa, cổ tay áo sơ mi trắng của Tạ Gia Thụ xắn lên cao, khuôn mặt với những đường nét tuấn lãng như tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, hết như hồi còn trẻ. Hồ Nhỏ duỗi chân ra đá lên đá xuống giữa hai vai cha, dáng vẻ há miệng cười lớn quả thật là đứa trẻ đáng yêu nhất thế giới này.

Phùng Nhất Nhất sờ mặt mình, bỗng cảm thấy tất thảy dường như không chân thực. Nghĩ đến Tạ Gia Thụ tỏa sáng lấp lánh kia là chồng của mình, đứa nhỏ khỏe mạnh đáng yêu kia là con của mình, lòng cô như khu vườn trước mặt, nở rộ đầy hoa.

Trong đình rất yên tĩnh, chỉ có hương trà ướp hoa thơm vấn vít lắng lặng bao trùm, Phùng Nhất Nhất thất thần. Một hồi lâu sau, cô bỗng nghe thấy giọng nói khê khàng, dịu dàng của Tạ phu nhân, “Mời uống trà!”.

Một ấm trà ướp hoa ngậm nước hơn nửa tiếng đồng hồ, Phùng Nhất Nhất trân trọng bưng chén nhỏ lên, không dám uống hết một hơi, môi khẽ nhắm nháp, từ từ thưởng thức hương thơm thoảng dịu của trà ướp hoa.

Trong làn gió xuân mơn man dịu nhẹ, Tạ phu nhân mặt mày rạng rỡ, nâng chén trà nhỏ, dịu dàng nói với con dâu, “Nhất Nhất, con có công lao rất lớn đối với gia đình của chúng ta. Con chăm sóc Gia Thụ rất tốt, Hồ Nhỏ cũng rất tốt! Ta cảm ơn con nhiều lắm!”.

Lời này của mẹ Tạ khiến Phùng Nhất Nhất quả thật không dám nhận, cô vội vàng nói, “Mẹ, đây đều là những điều con nên làm!”.

Tạ phu nhân cười rất đẹp, rất đẹp, dịu dàng nói với Phùng Nhất Nhất, “Từ nhỏ Gia Thụ đã không gần gũi ta lắm, nó thân với chị gái hơn, nhưng Gia Vân cũng có gia đình riêng, không thể chăm sóc nó được như trước. Sau này Gia Thụ chỉ có thể nhờ con chăm sóc rồi!”.

Phùng Nhất Nhất chẳng hiểu sao sống mũi lại cay cay, cố lấy dũng khí nói với mẹ chồng, “Thật ra, Gia Thụ rất nhớ mẹ. Sau này, mẹ cứ gọi anh ấy tới trò chuyện với mẹ đi ạ, trong lòng anh ấy rất tình nguyện, chỉ là anh ấy không nói ra thôi.”.

Đôi mắt đẹp của Tạ phu nhân khẽ chuyển động, nhìn hai cha con Tạ Gia Thụ chơi đùa vui vẻ dưới ánh mặt trời bên dòng suối, bà khẽ thở dài một tiếng, “Ta biết... thật ra, đến tuổi này ta mới có chút hối hận, nhưng... tiếc là đã không còn kịp nữa rồi. May mắn là nó đã cưới được con, các con còn có Hồ Nhỏ... các con vẫn còn kịp, sau này các con sẽ rất hạnh phúc!”.

Trên đường từ sơn trang trở về, Tạ Gia Thụ vừa lên xe đã không thể chờ đợi được nữa mà gọi ngay cho trợ lý của mình, căn dặn họ thu dọn nhà cho Tạ phu nhân. Phùng Nhất Nhất nghe anh dặn dò bố trí các nơi trong phòng, đỉnh đạc, rất nhiều thói quen sinh hoạt nhỏ trong cuộc sống của Tạ phu nhân anh đều hiểu rõ mồn một.

Nghĩ lại buổi chiều trong đình viện, mẹ chồng hỏi khéo sinh hoạt thường ngày của Gia Thụ, Phùng Nhất Nhất bùi ngùi vô cùng. Cô cúi đầu hôn lên đầu con trai, thầm nghĩ: Hồ Nhỏ à, sau này mẹ và con nhất định sẽ không như vậy, phải không con?

Hồ Nhỏ tự tin phun bong bóng nước về phía cô.

Khó khăn lắm Tạ Gia Thụ mới ngắt cuộc gọi, nắm lấy chiếc điện thoại đã nóng rực vất sức suy nghĩ xem còn bỏ sót chuyện gì không, chợt thấy cô chọc con trai cười nhưng còn cười vui vẻ hơn cả con trai, anh chọc chọc vào mặt cô, hỏi, “Cười gì thế? Có phải đang cười nhạo anh không hả?”.

Cha chọc chọc, Hồ Nhỏ thấy thế liền bò dậy ngay lập tức, chọc ngón chân vừa mồm mĩm vừa ngấn ngùn vào mặt mẹ.

Tạ Gia Thụ bắt lấy chân của con trai, trừng mắt đù, “Này! Nhóc! Đến phiên con động vào người phụ nữ của cha rồi sao?”.

“Tạ Gia Thụ, chú ý lời nói và hành động của anh!” , Phùng Nhất Nhất nhắc nhở.

Tạ Gia Thụ vội vàng chồm lại, hôn lên mặt cô. Quả nhiên, Hồ Nhỏ cũng lập tức thơm lên bên má còn lại của cô, nước miếng tí tách, còn là một nụ hôn ẩm ướt!

Mẹ lấy khăn giấy lau mặt, cậu lại nhanh chóng rút một tờ ra nhét vào miệng, cha ngăn cản, thì cậu lại rút một tờ khác nhét vào miệng cha...

Khó khăn lắm mới giải quyết xong cậu nhóc tinh quái này, Phùng Nhất Nhất bớt thời gian ra hỏi Tạ Gia Thụ, “Chỗ mẹ sao lại có quần và giày của anh thế?”.

Buổi chiều, Tạ Gia Thụ trượt chân vào dòng suối, Tạ phu nhân kêu người lấy quần và giày cho anh thay. Phùng Nhất Nhất thấy toàn là đồ mới, đúng kích cỡ của Tạ Gia Thụ, thậm chí còn là nhãn hiệu và kiểu dáng anh thích.

Gương mặt Tạ Gia Thụ lại có chút ngượng ngùng, kéo con trai vào lòng làm bình chắn, “... Thật ra thì bà rất có tâm, nhiều năm trời rồi anh không thấy bà cắt móng tay ngắn như vậy!”.

Cách thức quan tâm lẫn nhau của mẹ con nhà này khiến Phùng Nhất Nhất cảm thấy vừa chua xót vừa cảm động, cô an ủi chồng, “Em nghe nói trước kia người ta đều coi trọng chuyện ‘ôm cháu không ôm con’, có phải gia đình anh cũng như vậy không?”.

Quốc lộ trong núi quanh co từng vòng từng vòng tưởng chừng như không bao giờ có bờ có bến. Khoảng cách giữa các ngọn đèn bên đường xa hơn nhiều so với trong thành phố. Dưới ánh đèn đường thi thoảng xẹt qua, gương mặt Tạ Gia Thụ có phần vui vẻ, anh ôm lấy Hồ Nhỏ gương giọng nói, “Dù sao thì anh không như vậy!”.

Anh đương nhiên cũng sẽ hy vọng con trai của mình độc lập, kiên cường, sau khi trưởng thành làm một người đàn ông thực sự, nhưng anh càng hy vọng nó tự tin, lạc quan, trưởng thành trong sự vui vẻ.

Nó nhất định sẽ thông minh anh tuấn như anh, nhưng chắc chắn sẽ không thiếu đi tuổi thơ như anh. Bởi vì, cho dù anh không thể trở thành một người cha hoàn mỹ, nhưng anh chắc chắn sẽ trở thành người cha tuyệt vời nhất của Hồ Nhỏ.

Tạ Gia Thụ kiêu ngạo nhìn con trai mình, Hồ Nhỏ đang gặm nắm tay mình, bỗng nhấc chân đạp vào sống mũi của người cha tuyệt vời nhất.

Phùng Nhất Nhất nhin cười xoa xoa khuôn mặt bị đạp nghiêng ngó của Tạ Gia Thụ, rồi lại hôn anh một cái thật kêu xem như an ủi.

Nhìn bộ dạng tui thân vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nào đó, cô thỏa mãn nói với anh, “Gia Thụ, em rất thích anh của bây giờ!”.

“Hử? Chỉ thích anh của bây giờ thôi sao? Vậy anh của trước kia thì sao?”
, Tạ Gia Thụ chau mày không vui hỏi.

Phùng Nhất Nhất ngẫm nghĩ, “Thật ra, thi thoảng em cũng hoài niệm về ngày xưa, nhưng em lại mong đợi sau này của chúng ta hơn!”.

“Anh cũng vậy!” , Tạ Gia Thụ ôm lấy con trai ngồi ngay ngắn trong lòng, quay người hôn lên người đang dựa vào vai anh.

“Nhưng sau này em sẽ già, già sẽ không còn đẹp nữa” , Phùng Nhất Nhất có chút thương cảm thở dài.

Tạ Gia Thụ vốn theo phản xạ có điều kiện định hé môi châm chọc một phen, nhưng giờ khắc này, trong lòng anh quả thật quá đổi dịu dàng. Anh đưa một tay ra ôm lấy cô, không chút để tâm nói, “Sợ gì chứ? Chúng ta sẽ cùng nhau già đi!”.

Chúng ta sẽ cùng nhau già đi, sẽ ngày càng có tướng vợ chồng. Tình yêu của chúng ta sẽ trở nên đậm sâu, ngày tháng sẽ trở thành thiên trường địa cửu.

Thi thoảng chúng ta sẽ hoài niệm về ngày xưa, nhưng chúng ta sẽ không còn cảm giác nuối tiếc nữa. Hoài niệm trong chúng ta là những tháng ngày tỏa sáng lấp lánh, anh gặp được em, trong độ tuổi đẹp nhất của hai ta.

The End